PINAR SALMAN

KIZIL GERDAN

PUSHKA

Balca Zorlu, çocuk yaşta tanık olduğu bir kaybın izlerini hiçbir zaman silemedi. Adli tıp uzmanı olarak, hayatını ölülerin ardında bıraktığı sessiz sırları çözmeye adadı. Ancak tıp fakültesine başladığı dönemde Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatından gelen gizli bir teklif, onu karanlıkta görev yapan bir gölgeye dönüştürdü.

Yedi yıl boyunca yalnızca yazışarak iletişim kurduğu, kimliğini bilmediği bir istihbarat uzmanıyla birlikte çalıştı. Seslerini duymaları, yüzlerini görmeleri, gerçek isimlerini öğrenmeleri yasaktı. Sadece görev notları, şifreli cümleler ve zamanla kelimelerin arasına sızan yasak bir yakınlık vardı.

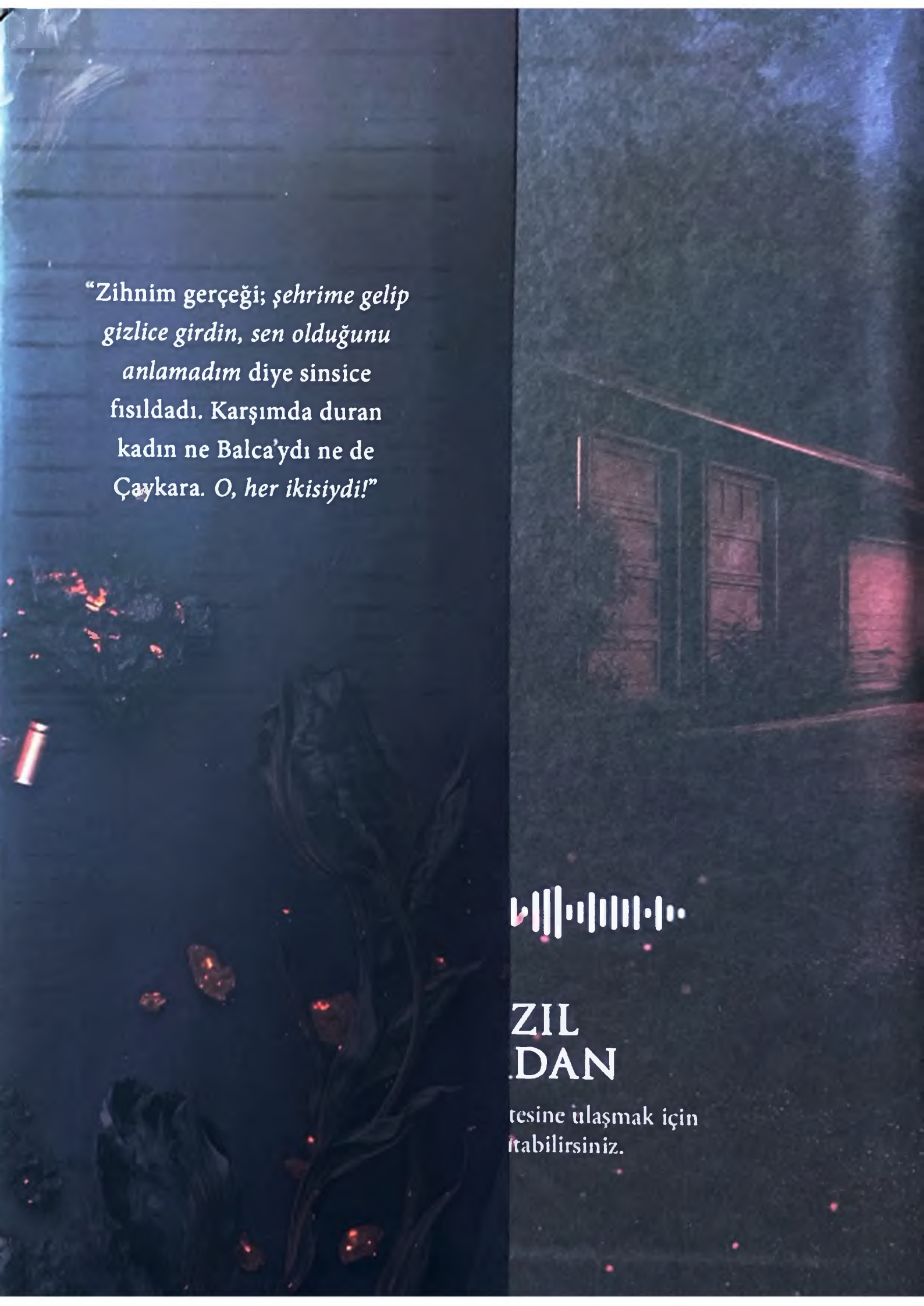
Balca, dışarıdan bakıldığında sıradan bir hayat yaşıyor gibiydi. Ta ki bir yaz tatilinde, ailesinin yanına dönene dek.

Abisinin denizci arkadaşıyla tanıştığında, geçmiş yedi yılın gölgesi aniden karşısına dikildi. Onu tanımıyor olmasına rağmen Ali Cihan Gencer'de her şey olması gerekenden fazla gibiydi.

Gerçekle kurgu arasındaki çizgi silinirken, Balca hem görevini hem de kalbini sorgulamak zorunda kalacaktı.

Çünkü bazen bir yabancı, en derine dokunan kişi olabilir. Ve en büyük sırlar, en tanıdık yüzlerin ardına gizlenir.

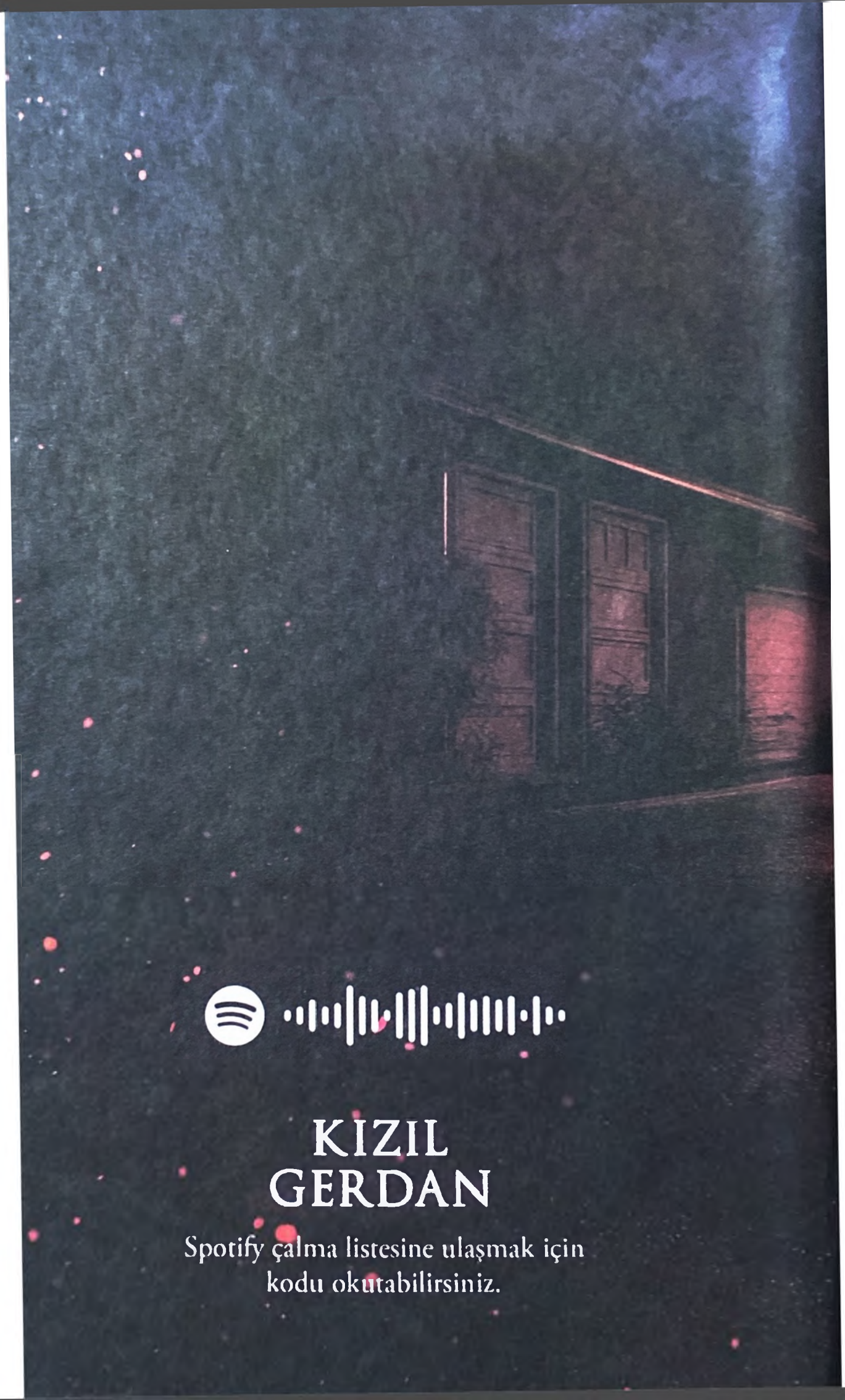
YETİŞKİN
/pukkayayinlari
PUKKA YAYINLARI
Ayışığı Kitaplığı

"Zihnim gerçeği; *şehrime gelip gizlice girdin, sen olduğunu anlamadım* diye sinsice fısıldadı. Karşımda duran kadın ne Balca'ydı ne de Çaykara. *O, her ikisiydi!*"

ZIL
DAN

tesine ulaşmak için
tabilirsiniz.

KIZIL GERDAN

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

KIZIL GERDAN

Pınar Salman

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Editör: Neslihan Akman
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-96291-0-0
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

KIZIL GERDAN

PINAR SALMAN

Kendi hikâyesini özgürce yaşamak isteyen herkese ithafen...

Ben ölürsem akşamüstü ölürüm
Uzaktan bir bulut geçer
Karanlık bir çocukluk bulutu
Gerçeküstücü bir ressam
Dünyayı değiştirmeye başlar
Kuş sesleri, haykırışlar
Denizin ve kırların
Rengi birbirine karışır
- Ataol Behramoğlu

Ayışığı Kitaplığı

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

GİRİŞ

2006 - Çanakkale

Hızlı adımlarla yürümeye devam ederken kızarmış ellerinde ve kirlenen önlüğünde bakışlarını dolaştırdı. Havanın çoktan kararmış olması ve eve geç kalışı başına bela açacak gibiydi, bunu hissediyordu.

Denizden daha mavi gözlerini, griyle siyahın birbirine karıştığı gökyüzüne kaldırdı. Rüzgâr hafifçe esiyor, saçlarının arasında dolaşarak kulaklarında uğulduyordu. Normalde durup bu hissin içinde kalabilir, gerginliğini avuçlarının arasından alıp götürmesine izin verebilirdi. Ama şimdi o anlardan birinde değildi.

Evine ilk defa bu kadar geç kalmıştı. Gerginliği her geçen dakika biraz daha artıyordu. Rüzgârın avuçlarındaki sıyrıkları sızlatmasını, terle ıslanmış önlüğünün tenini üşütmesini daha keskin hissediyordu. Bacakları öncesinde çok fazla koşmaktan ağrıyordu. Hayatında ilk kez, bedeninde bir yerin acımasını tuhaf bir memnuniyetle karşılıyordu. Belki de hâlâ canlı olduğunu hatırlattığı içindi. Ama bu duyguya eşlik eden iç sıkıntısı, hepsinin üzerine ağır bir perde gibi iniyordu.

Her gün gittiği o eve geç kaldığı için ölesiye korkuyordu. Bu duygu gözbebeklerinden taşarak soluğunu kestiğinde yanında yürüyen arkadaşına bakışlarını çevirdi. "Balca..." diye seslendi.

Balca, en yakın arkadaşını duymadı çünkü o sırada aklında pembe bir filin düşüncesi vardı. Bugün her okul çıkışı yaptığı gibi eve koşup izlemeyi planladığı çizgi filmden bir kareydi. Fil, bir fareyi kovalıyordu. Fili de küçük, sarışın bir oğlan çocuğu... İzleyemediği için üzgün hissediyordu. Ancak okulun bahçesinde Nazlı'yla oynadıkları oyunun eğlenceli olduğunu ve bunu daha sık yapmaları gerektiğini düşünüyordu.

Nazlı, Balca'nın dalgın olduğunun farkındaydı. Korku içinde olmasına rağmen geç kaldıkları için ona kızmaktan vazgeçti. Oyun oynamayı kendisi de istemişti. Artık konuşmak için bile zaman olmadığını biliyordu. Babası çoktan eve gelmiş ve yokluğunun farkına varmış olmalıydı. Her şey, okulun arka bahçesinde daldıkları oyunun çok eğlenceli olması yüzündendi. Keşke babası da ona kızmak yerine eğlenebildiği için sevinebilseydi.

Aklından bunları geçirirken önce Balca'nın üzerindeki önlükte, sonra da kendi üzerindekinde gözlerini dolaştırdı. Parmakları, boğazını kesen o sert ve beyaz yakaya uzanıp sinirle çekiştirdi. Ucuz bir şeydi; her boyun

kıpırtısında aynı noktayı kanatacakmış gibi çiziyordu. Tahriş olmuş cildinde parmağını gezdirip derin bir of çekti. Bu, sadece yakanın verdiği acı değildi. İçindeki sıkışıklığın, eve dönüş yolunda kalbine çöken o bildik korkunun sessiz bir dışavurumuydu.

Nazlı'ya göre Balca'nın dantel yakalı, önü çiçek işlemeli mavi önlüğüyle kendi önlüğü asla kıyaslanamazdı. Çünkü Balca'nın önlüğünü annesi dikmişti. Üzerindeki çiçekleri tek tek işlemiş, yakasını kar beyazı parlak bir ipten özenle örmüş, dikişlerinden sarkan ipleri bile daha güzel görünsün diye tek tek temizlemişti. Nazlı'nınki ise günlerce süren yalvarmalarının ardından babası tarafından mahalledeki bir dükkândan alınmıştı.

Okula gitmek için o kadar çok çabalamıştı ki önlüğünün aceleyle mahalledeki bir dükkândan alınmasına hiç içerlememiş, aksine sevinmişti. Ama şimdi haline bakıyordu da... Gördüğü şiddet, azarlanmalar... Hiç mutlu hissetmiyordu. Yutkunarak bu düşünceleri zihninin derinliklerine itmeyi denedi ama başaramadı.

Babasının, okula gitmesini kapıya gelen birkaç komşunun ve öğretmenin baskısıyla kabul etmiş olması içinde ayrı bir burukluk bırakmıştı. Oysa kendi kararlarına değer veren bir babası olsun isterdi. Okula gitmeyi evdeki yalnızlığından kurtulmak için istemişti, bunu da Balca'ya açıkça söylemişti. Her şeyde olduğu gibi. Balca onun bu dünyadaki en iyi dostu, en güvenilir sırdaşıydı.

Boğazını kesen yakayı biraz daha çekiştirdi.

Nazlı'nın onu koruyan, kollayan, en önemlisi de ona dantelden yakalar ören bir annesi yoktu. Küçük kız, Balca'ya ne zaman baksa annesizliğini hatırlıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. İçinde bir hayal kırıklığı sarmalına kapıldı ve az sonra olacakları hayal etmeye başladı.

Birazdan evlerinin olduğu sokağa gireceklerdi. Balca'yı kapıda annesi karşılayacak, sıcacık evlerine alacaktı. Karnını doyuracak, belki saçlarını tarayacak ve uyumadan önce onu sevgiyle kucaklayacaktı. Balca, sabah okula annesinin kokusuyla sarmalanmış önlüğü, özenle örülmüş saçlarıyla gelecekti. Nazlı saçını yapamadığı için ona kızacak, sonunda *seninkini de ben yapayım, annemden öğrendim* diyecekti. Ama Nazlı istemeyecekti. *Ben böyle seviyorum, annem olmadığından değil* diyecekti. Bu, çocuk bedenine büyük gelen bir yalandı. Hep yalan söylüyordu. Her şeyini bir tek Balca'ya anlatıyordu ama duyguları konusunda aynı şey söz konusu değildi.

Önlüğüne bakarken içini kemiren endişeye rağmen tıpkı arkadaşı gibi dalıp gittiğini sokağın sonundan yükselen o sesle fark etti.

Hava rüzgârlıydı ve gökyüzü kurşuni bir karanlığa bürünmüştü. Sokaklar boştu. Bu saatte dışarıda olmak ürkütücüydü. Ama bundan çok daha korkutucu olan biri vardı; babası.

Yerinde donakaldı. O an farkında olmadan Balca'nın kolunu tuttu. Ona korkusunu belli etmek istemezdi. Ama babası, "Nazlı!" diye öyle bir bağırmıştı ki sesi, çenesinde başlayan titremeyi bacaklarına kadar indirdi.

"Sana..." diyen Nazlı nefesini tutarak zorlukla konuştu. "Acele edelim demiştim."

"Korkma," diye fısıldadı Balca, arkadaşının ne halde olduğunu artık fark etmişti. Elini, kolunu tutan titrek parmakların üzerine kapattı. "Bize gelirsin şimdi," dedi usulca. "Annem seni eve alır."

"Olmaz," dedi içine kaçmış sesiyle Nazlı. Korkmasına rağmen gözlerini evlerinin önünde, gölgelerin arasında bir canavar gibi duran babasından ayırmıyordu. Gündüzleri çiçekleriyle evlerinin önünü şenlendiren badem ağacı, şimdi babasını bir canavar gibi gösteriyordu. Belki de gerçekte de öyle olduğundandı.

"Babama söyleriz," dedi Balca bu kez. Minik eliyle onun korkudan mı, soğuktan mı belli olmayan buz kesmiş parmaklarını okşadı.

İki küçük kız, oldukları yerden tek bir adım atmadan Nazlı'nın babası Ferdi'ye bakıyorlardı.

"Gel buraya!" diye öfkeyle bağırdığında Ferdi, Nazlı'nın içinden yükselen bir hıçkırık dudaklarından dışarıya firar etti.

Az sonra o eve girince başına neler geleceğini bildiği için tüm bedeni korkuyla buz kesmişti. Balca'ya dönüp baktı. Mavi, ıslak gözlerini kocaman açarak fısıldadı. "Yarın... okulda görüşürüz. Sana anlattıklarımı kimseye anlatma. Annenlere asla anlatma. Yoksa beni döver. Çok döver... Daha çok döver."

Her kelimeyi vurgularken sesi çatlıyor, titriyordu. Bu sözlerin ağırlığı, Balca'nın onu evine göndermeme konusundaki kararlılığını yitirmesine neden oldu. Elini bırakmak istemedi ama Nazlı geri çekilip babasına doğru yürümeye başladığında onu tekrar tutmaya cesaret edemedi. Ne annesine ne de babasına seslenebildi. Çünkü Nazlı'ya bir söz vermişti. Sırrını saklayacak, onu kimseye anlatmayacaktı. Ne olursa olsun arkadaşıydı ve öyle kalacaktı.

Balca o gece yatağına bu sözle girdiğinde, birkaç saat sonra onu yerinden sıçratacak, kornaya benzeyen o garip sesle uyanacağını bilmiyordu.

Odasının içi mavi ve kırmızı ışıklarla doluydu. Hepsi penceresini kaplayan ince keten perdeleri delip geçerek duvarlara yansıyordu. Yedi yaşında olmasına rağmen bu ışıkların bir polis arabasına ait olduğunu anlaması uzun sürmedi. Hem o tiz siren sesi hem de göz kamaştıran ışıklar, evlerinin önünde park etmiş bir aracın varlığına işaret ediyordu.

Küçük elleriyle gözlerini ovuşturdu, sonra ağzını kocaman açarak esnedi. Ardından yataktan doğrulup biraz kısık ama aceleci bir tonla, "Anne! Kapıda polis arabası var!" diye seslendi.

Babasının geçen gün sorun çıkaran bir komşularından bahsettiğini duymuştu. O adam her kimse sokağın girişindeki çeşmenin borularını öfkelenip kesmişti. Babası onun bir adam olduğundan bahsetmemişti ama o kalın boruları kesmek Balca'ya göre güç isterdi. Erkekler güçlüydü. Tıpkı Nazlı'nın babası gibi.

Karanlığa rağmen çarşafların arasından sıyrılıp sessizce yatağından indi. Ayakları yere değdiğinde ürperdi. Bir kez daha, "Anne!" diye seslendi. Bu defa da cevap gelmeyeceğini içten içe biliyordu. Çünkü odasından çıkar çıkmaz evlerinin giriş kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü. Sokak lambasının sarı ışığı kapının önüne düşmüş, sokaktan ta evin girişine kadar aydınlık bir yol oluşturmuştu.

Çıplak ayaklarıyla annesinin el örgüsü, çizgi desenli kilimini geçerek kapıya doğru adımladı. "Anne," dedi ama bu defa oldukça sessizdi. Anne ve babası evde değildi. Abisine seslenecekken anne ve babasını sokakta gördü. Babası Niyazi sokak direğine yaslanmış, gözyaşlarını tutamayan annesine sarılıyordu. Balca, onların bu halini görünce içinde bir şeyin yerinden oynadığını hissetti. Abisi neredeydi? Ona bir şey mi olmuştu? Yoksa polisler hâlâ o su borularını kesen adam yüzünden mi buradaydı?

Aklından bunları geçirirken çıplak ayaklarını harekete geçirdi. Koşarak sokağa çıktı. Anne ve babası henüz onu fark etmemişken, "Yalvaç abi!" diye bağırdı ama abisini karşıdaki evin önünde görmesiyle rahatlamak yerine içini başka bir duygu kapladı. Yoğun bir endişe. Yalvaç abisi neden Nazlıların evinin önündeydi? Polisler neden onun evindeydi? Neden bu kadar çok polis vardı? Baştan aşağıya beyaz giyinen, ağızlarında maske, ellerinde mavi eldiven olan adam ve kadın neden buradaydı?

Kafasında bu sorular dönüp dururken birden omzunda hissettiği bir el başını çevirmesine neden oldu. Annesinin gözleri ağlamaktan şişmişti. Balca, onunla göz göze geldiğinde tüm cevapsız sorular bir anda daha da ağırlaştı.

"Bir şey yok kızım," dedi annesi. Ama sesi titriyordu. Gözleri kaçacak yer arıyordu. Neden bu kadar üzgündü? Bir şey yoksa neden bu kadar ağlıyordu?

"Nazlı nerede?" diye sordu Balca yutkunarak. Sorusu havada asılı kaldı.

O sırada babası annesinin kolunu hafifçe çekiştirdi. "Hadi Hazal, içeriye girelim," dedi ve gözlerini sokağın karşısına, oğluna çevirdi. Yalvaç, Nazlıların evinin önündeki kaldırımda bakışlarını onların kapısına kilitlemiş halde durmaya devam ediyordu.

"Yalvaç! Sen de buraya gel!" diye seslendi Niyazi. Genç oğlan babasının sesini duyduğunda dalgınlıktan irkilse de olduğu yerden kıpırdamadı.

Niyazi, oğluna bu şekilde söz geçiremeyeceğini anlayarak derin bir nefes verdi. "Hazal," dedi karısına sitem eder gibi. "Kızı eve sok. Etkilenecek. Ben oğlanı alıp geliyorum."

Balca içindeki öfkeyi yumruklarını sıkarak bastırdı. Neden kimse ona bir şey söylemiyordu? "Ne oldu?" diye sordu bir kez daha, sesi biraz daha yükselmişti. Ama aldığı cevap yine sessizlikti. Babası, abisine doğru hızlı adımlarla ilerlerken annesi onun saçlarını okşuyor, "Eve girelim, Balca," diyerek ısrar ediyordu.

Balca eve girmeyi reddederek, "Abi!" diye seslendi annesinin elinden sıyrılmaya çalıştığında. "Abi ne oluyor? Nazlı nerede?"

Yalvaç onu duymadı. Gözleri evin girişine kilitlenmişti ve dış dünyayla olan bağını çoktan koparmıştı. İnce yapılı, uzun bedeni gecenin ayazı tenine vurdukça yaprak gibi titriyordu.

Balca kendi kendine, "Korkar," diye fısıldadı. Aklına gelen düşünce içini sıkıştırınca annesine yalvaran gözlerle döndü. "Korkar anne..."

Nazlı korkak bir kızdı. Her şeyden ürkerdi. Bazen Balca ona sadece sarılmak isterdi ama Nazlı, sanki ona zarar verecekmiş gibi irkilir, sonra da defalarca özür dilerdi. Onun bu hali Balca'nın içini acıtırdı.

Şimdi kapısında bekleyen bunca insanın onu daha da içine kapanık, daha da korkak biri haline getirmesinden korkuyordu.

Annesinin kolundaki elinden sonunda sıyrılmayı başardı ve çıplak ayaklarını umursamadan sokağın sonundaki eve doğru koşmaya başladı. Ayağına batan taşlara aldırmadan tereddütsüz bir şekilde polislerin arasına daldı. Aslında polislerden o da çekinirdi. Onların iri, güçlü ve sert insanlar olduklarını düşünürdü. Ama şu an hiçbir şey umurunda değildi. Tek düşündüğü, Nazlı'ya ulaşmak ve onu kendi evlerine götürmekti. Onu oradan almalıydı.

Annesi ve babası iyi kalpli insanlardı. Nazlı'yı evlerine almaya asla karşı çıkmazlardı. Ama ne yazık ki Nazlı bir kere bile evlerine gelmeyi kabul etmemişti.

"Balca!"

Babası Niyazi'nin sesini işittiği anda bir polis kolundan yakaladı. "Dur bakalım çocuk! Buraya giremezsin!" Tam Nazlıların evinin girişini görebilecekken kolunu tutan polis onu durdurmuştu.

"Amca," dedi Balca, polisin gözlerinin içine bakarak. Korkuyordu ama daha çok üşüyordu, titremesi bundandı. "Arkadaşım Nazlı'nın evi burası. O iyi mi?"

"Balca!" Niyazi kızına ulaşarak onu polisin elinden çekip aldı. "Kusura bakmayın memur bey. Balca, Nazlı'nın sınıf arkadaşı."

Polis memuru, "Öyle mi?" dedi Balca'nın koyu renk, uzun kirpiklerine rağmen altında iki ışık gibi taşıdığı bal rengi gözlerine bakarak. "Nerede oturuyordunuz?" diye sordu Niyazi'ye.

"Çok yakında," dedi Niyazi ve bulundukları yolun sağında kalan evi gösterdi.

"Sesler duydunuz mu?"

"Hiç," dedi Niyazi başını öne eğerek. Elleri iki yanında yumruk olurken derin bir nefes aldı ve utana sıkıla bıraktı. "Ses duymadık." Yaşanan bu olay zoruna gidiyordu. Dükkânı bir saat daha geç kapatmış olsaydı, en azından her zamanki saatinde kapatsaydı, uyumadan önce karısıyla biraz daha fazla sohbet etseydi belki duyabilirdi ama... Belkilerle kurulan hiçbir cümlenin şimdi bir anlamı yoktu.

Yol kenarında bekleyen komşulardan biri, "Ben balkondaydım. Sigara içmek için çıkmıştım," deyince tüm başlar ona çevrildi. Balca yaşlı adamı tanıyordu. Evlerinin yanındaki evde oturan Ömer amcaydı. Tek başına yaşıyordu. Evinde kocaman bir akvaryumu vardı ve Balca'yla Nazlı'ya da oradan bir balık hediye etmişti. Fakat ertesi gün Nazlı balığının öldüğünü söylemişti. Bunu hatırlayınca Nazlı'yı daha çok merak etti ve korktu.

"Hiç ses yoktu komiserim. Tek ses yoktu. Işıklar hiç kapanmadı. Ben balkonda durup sokağı bayağı izledim. Bunu yapmayı severim. Sadece su almak ve çayımı tazelemek için içeriye gittim. Döndüğümde ışıklar kapalıydı. Ferdi denen deyyus evden çıkmış, sokağın sonuna doğru dönüyordu. Kapıyı bile kapatmamıştı."

Polis memuru, "Bizi arayan siz miydiniz?" diye sorunca adam hızla başını salladı. "Kızcağız," dedi dolu dolu bir sesle. Eliyle göğsünü dövdü. "Keşke

ışıklar sönmeden önce... Keşke içeriye girmeseydim. Belki o zaman duyardım, görürdüm. Seslenir, herkesi ayaklandırırdım."

Niyazi yanında duran adamın omzuna elini koydu. "Sen de bir şey yapamazdın. O kızın kaderi buymuş," deyince polis memuru iç çekti.

"Bu işin ne kadarı kader bilemem ama çocuklarınıza iyi davranın. Onları koruyun. Işıklar bu ev için söndü ama..." Cebinden sigarasını çıkardı. "Benim de çocuğum var. Polis de olsak, her gün türlü olaya da şahit olsak en nihayetinde insanız. Hepiniz gibi yaşanan olay bizi de üzdü. Dünya gerçekten kötü bir yer haline gelmeye başladı," dedi yanında duran küçük kızın saçlarını okşayarak. "Hepinizin ifadesi alınacaktır." Konuşmasından sonra karşı kaldırıma doğru yürüdü.

O sırada Balca'nın dikkatini beyaz giyen kadın ve adam çekti. Ağızlarındaki maskelere çekidüzen verildikten sonra eve doğru adımlarlarken onları izledi. Önündeki polis memuru da gidince evin içi görünür olmuştu.

Başka bir polis memuru, "Olay yerini boşaltın, uzaklaşın!" diye seslenıyor, ellerini kalabalığa doğru uzaklaştırmak için hararetle sallıyordu. Balca onu ne duydu ne de gördü. Yalnızca babasının kolundan çekiştirdiğini fark etti. "Eve, Balca. Gel kızım."

Niyazi kızını uzaklaştırmayı düşünürken Balca babasının planını çoktan öngörmüş ve kararını vermişti. "Nazlı'yı görmeden olmaz!" Babasının elinden ansızın sıyrıldı ve eğilerek polislerin arasından jet gibi geçti. Kimse küçük kızı tutamayınca Balca evin bahçe kapısından içeriye hızla girdi. "Nazlı!" diye bağırıyordu. "Nazlı ben geldim, korkma! Buradayım, sakın korkma!"

Niyazi, polis engeline takılırken başka iki polis de kızın arkasından fırladı. "Orada kal! Sakın girme! Olay yerini mahvedeceksin!"

Çok geçti. Balca, beyaz giyen kadın ve adamın arkasından çoktan girişe adım atmıştı.

Beyaz giyen o adam ve kadın adli tıp uzmanıydı. Olay yerini incelemek ve etrafta delil oluşturabilecek materyalleri toplamak için gelmişlerdi.

Balca görüşünü kapatan adli tıpçının yanından başını o tarafa doğru uzatırken içerideki hiç kimse onun orada olduğundan haberdar değildi. Gri takım elbiseli bir adam içerideki bir polis memuruyla konuşuyordu. "Babanın kimliği araştırılsın. Gidebileceği her yere bakılsın. İntihar gibi görünüyor ama buna inanmak istemiyorum," diyordu.

İntihar mı? Balca kafasının içinde bu soru yankılanırken bunun kötü bir kelime olduğunu düşünüyordu. Ne demek olduğunu bilmiyordu ama iyi bir şey olamazdı. Biraz daha eğildi ve kadını eliyle kenara çekti. Odadaki

herkes de varlığını öğrenmiş oldu. Ne var ki arkasından koşan polis memuru da kızı ensesinden o anda yakaladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Balca gözleri fal taşı kadar kocaman açılmış halde, ensesinden tutan polis memurunun bacaklarına doğru gerilerken, "Nazlı!" dedi ağlayacak gibi. Nazlı yerde yatıyordu ve önlüğü hâlâ üzerindeydi. Yüzü yere dönük, bacakları iki yana garip bir şekilde açıktı. Sağ elinin parmakları sıkılıydı ve içinde bir şey tutuyordu. Balca olduğu yerden onun ne olduğunu göremiyordu. Tüm bunların dışında soluk yüzüne rağmen uyuyor gibi görünüyordu. Balca artık kötü bir şey olduğunun farkındaydı. Bir kez daha sormaktan çekinmeden, "Ne oldu ona?" diye hıçkırdı.

"Savcım," dedi Balca'yı tutan memur, takım elbiseli adama bakarak. "Kız farkına varamadığımız bir anda içeri girdi." Ses tonundan ne kadar kötü hissettiği, mahcup olduğu anlaşılıyordu ama gri takım elbiseli savcı onu duymadı.

Bal rengi gözleri olan kıza dikkat kesildi. "Arkadaşın mı?" diye sordu. Balca tam da o anda yaşlar gözlerinden boşalırken, "Kardeşim," dedi savcıya bakarak. "Biz kan kardeşi olduk onunla. Bak," diyerek kesiği hâlâ duran avuç içini ona gösterdi. Anne ve babasına düştüğünü söylemişti ama bu bir yalandı. "Kardeşime ne oldu?"

Savcı üzgün bir şekilde başını salladı. "O," dedi gerçeği söyleyecekmiş gibi ama onun bir çocuk olduğunu anımsadı. "Onu buradan çıkarın!" Bu emirle Balca sümüğü akan burnuna aldırmadan hıçkırarak ağlamaya başladı. "Babası dövüyordu," dedi buruşuk suratıyla. Elinin tersiyle burnunu silerek zorlandığı konuşmaya devam etti. "Çok dövüyordu amca. Bu aramızda bir sırdı ama," dedi ve arkadaşına baktı. "Özür dilerim, Nazlı. Sırrını tutamadım." İçinde umut dolu bir yer, arkadaşının hâlâ yaşadığını ve onu duyabildiğini söylüyordu. Duyuyorsa babasının ceza alacağını bilmeli, ona bunu yaptığı için bir daha ona yaklaşamayacağını anlamalıydı. Şimdi çevresindeki herkese gerçeği anlatmalı ve arkadaşını o adamdan kurtarmalıydı. Daha önce neden yapmamıştı sanki?

"Kızım," dedi savcı yumuşak bir sesle. "Polis abinle git. Biz gerekeni yapacağız."

Balca, polis memurunun elini sıkı sıkı tuttu. Evden çıkmak üzereyken savcıya baktı. "O da iyi olsun," dedi söz ister gibi. "Yarın okul var. Gelsin, bizde kalsın. Annem bir şey demez. Babam da. Uyanınca söyleyin. Bilsin, Balca var. Kardeşi var. Kan kardeşi olduğumuzu hatırlasın." O an, o evde bulunan herkese güvenmek istedi fakat yanıldı.

Olayın üstünden günler sonra bir sabah, gazeteler daha önce paylaştıkları bir haberi şu notla yayımlıyordu:

KÜÇÜK KIZIN ŞÜPHELİ ÖLÜMÜ ADLİ TIPTAN GELEN ACI GERÇEK

Adli tıp raporu, Nazlı'nın ölümünün intihar olduğunu doğruladı. İşte olayın ayrıntıları.

Geçtiğimiz günlerde yaşanan trajik olayda Nazlı adlı küçük kız hayatını kaybetmişti. Olayın ardından yapılan adli tıp incelemesi sonucu Nazlı'nın ölümünün cinayet değil de intihar olduğu doğrulandı. Babası hâlâ bulunamamasına rağmen yaşadığı mahallede yapılan soruşturmalarda ve maktulün bedeninde yapılan incelemelerde küçük kızın şiddet görmüş olabileceği, buna bağlı olarak da travma yaşadığı düşünülmekte. Bu üzücü olay ülkede birçok kişiyi yasa boğarken, Nazlı Kaya'nın kayıplara karışan babasından başka yakını olmadığı tespit edildi. Bugün küçük Nazlı okula gitmek yerine Çanakkale Kepez Mezarlığı'na defnedilecek.

1. BÖLÜM

Bahçe

Seyrek dizilmiş tek katlı evleriyle, pencerelerindeki saksı çiçekleriyle, bahçesindeki meyve ağaçlarıyla ve geniş taş kaldırımlı ara sokaklarıyla burası huzur bulduğum tek yerdi. Sabahın erken bir saati olmasına rağmen berrak gökyüzünde güneşin doğmaya hazırlanan ışık huzmelerini görebiliyordum. Deniz, Ankara'dan sonra varlığını hatırlatmak istercesine hafifçe esen ılık yaz rüzgârına kokusunu karıştırıyor ve olduğum yere kadar ulaştırıyordu. Yaz çiçeklerinin kokusu da onlara eşlik ediyordu. İçime uzun uzun çektim ve anın tadını çıkardım.

Ne zaman evimi özlesem aklıma ilk önce oyun oynadığım sokaklar, devamlı ekmek aldığım kırmızı tenteli bakkal dükkânı, mahallemizin sürekli damlatan çeşmesi ve odamın penceresinden bakınca gördüğüm küçük ama kullanışlı bahçemiz geliyordu. Kepez beldesinin, buraya yabancı birine güzel gelen bir yanı olduğunu sanmıyordum. Sıradan göründüğünün farkındaydım ama benim için burası dünyanın en güzel şehrinin, en göz alıcı mahallesinden bile değerliydi. Evimdi, büyüdüğüm yerdi.

Bedenimden dokuz saatlik yolculuğun izlerini evimde olmanın huzurlu düşüncesiyle silmeye çalıştım ancak bu, sadece ruhuma iyi geliyordu. Vücudum tam şu anda bir kupa *espresso* diye alarm veriyordu. Küçük bir fincan işimi görmezdi. Ağzımın içi, boğazımdan aşağıya sıcak kahve akıyormuş hissiyle kururken yutkunmak zorunda kaldım. Vücudumda ve kafamın içinde dolaşan yorgunluk hissi peşimi asla bırakmıyordu. Başımı iki yana hızla sallarken bundan hemen kurtulmayı diledim.

Geçen sene, yine bir yaz tatilinde gelebildiğim ve sadece iki hafta kalabildiğim evim, birkaç adım sonra mahallemizin çeşmesinden köşeyi dönünce görünür olacaktı. Ben de bizimkilerle özlem giderdikten sonra hayalini kurduğum kahveye kavuşabilecektim.

Gücümü topladım ve son yirmi altı saattir uykusuz olduğum gerçeğini aklımdan çıkarmaya çalışarak arkamda sürüklediğim bavuluma biraz daha asıldım. Ailemin karşısına gözlerimin altı mor, saçlarım darmadağınık çıkmayı istemezdim ancak yolculuktan önce kendime ayıracak vakit bulamamıştım. Son birkaç aydır durum buydu. Kahvelerle ayakta duruyordum. Beslenme rutinim altüst olmuş durumdaydı. Annemin hiçbir yerde rastlamadığım lezzetli yemeklerinin birkaç haftalığına da olsa çok iyi hissettireceğine emindim.

Aylin'i ve abimi çok özlemiştim. Ne yalan söyleyeyim, en çok Aylin burnumda tütüyordu. On yedinci yaşımdan bu yana Çanakkale'ye yalnızca yazları kısa süreliğine gelebiliyordum. Ankara çok da uzak sayılmazdı ama buralara gelemeyişimin nedeni hiç bitmeyen derslerim ve sınavlarımdı.

Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi mezunuydum. TUS sınavından sonra adli tıp uzmanlığı için staja başlamıştım. Alanda en iyisi olabilmek için ailemden fedakârlık etmek zorunda kalmıştım. Şu an bir stajyerdim ama dört yıllık bölümü bitirmiş kadar bilgiliydim. Ailemi daha az görmek uğruna bu kadar çalışmaya gerek var mıydı diye düşünmüyordum bile. Çünkü bu benim tek hedefimdi. Bir an önce uzman olmam gerekiyordu.

Yine de ailem içimde ayrı bir meseleydi.

Aylin, ailemizin son doğanıydı. Altı yaşındaydı ve tam bir küçük cadıydı. Eve gelişlerim seyrek olunca onun büyümesini seyretmek benim için şaşırtıcıydı. Çok çabuk büyüyordu.

Abim Yalvaç, ailemizin fedakârıydı. Uzakta da olsam elini üzerimden hiç çekmemişti ve kendine bir eş seçecek zamanı bulamamıştı.

Annem ve babam yaşlanıyordu. Her gelişimde yüzlerine eklenen kırışıklıkları anında fark edebiliyordum. Bu üzücüydü ve derinden yaralandığımı hissedebiliyordum. Tüm bunları düşününce eve giden adımlarım yorgunluktan değil, hissettiğim pişmanlıktan ağırlaşıyordu. Onları çok özlemiştim ama seçtiğim hayatı yaşıyordum. *Bir sürü iyi ki ve maalesef.*

Şu an saat çok erken olduğundan muhtemelen herkes uyuyordu. Aylin'e ve diğerlerine sıkı sıkı sarılmak için uyanmalarını beklemek zorunda kalacaktım. Eve döndüğümü bir tek annem biliyordu.

Bunları düşünürken ardımda sürüklediğim bavulun bozuk, taşlı asfaltta takılıp çıkardığı gürültülü sesleri duymamaya çalıştım. Sonunda yoldaki küçük, mıcıra benzeyen baş belası taşlar geride kaldı ve düz asfaltın tadını çıkardım.

Çeşmenin sokağı dönen köşesine vardığımda musluğu hâlâ damlatıyor mu diye bir anlığına duraksayıp baktım. Evet, buraya el atan olmamıştı.

Derin bir nefes alarak evimin olduğu sokağa döndüm. İşte başlıyorduk. Anılar daima güzel değildi. Yıllar önce yaşanan o kâbus dolu günün ardından deniz kokan, çiçekli mahalleme gölge düşmüştü. Bu sokakta çocukluğumun güzel günleri geçmesine rağmen ben bir arkadaş kaybetmiştim.

Gözüme çarpan ilk şey, annemdi. Bahçe kapısının önünde heyecanla adımlıyordu. Ben olduğum yerde dururken o henüz beni fark etmemişti. İnce hırkasının kol kenarlarıyla oynuyordu ve bakışları oradaydı. Pijama ve ev terliğiyle sokağa çıkmıştı.

Değişmiş miydi? Görünen o ki öyleydi. Saçlarında daha fazla beyaz, göz kenarlarında çok daha fazla kırışıklık vardı. Olduğum yerden beyazlarını ya da kırışıklıklarını sayamazdım ama yaşlandığını net bir şekilde söyleyebilirdim. Hayat ne haindi. Çok hızlı geçiyordu ve biz asla yakalayamıyorduk.

Ona seslenmeden ve ardından koşup sıkıca sarılmadan önce bakışlarımı sokakta dolaştırdım.

Çocukluğum sokağın tam ortasında durdu ve eksik dişlerini göstermekten çekinmeden gülerek bana el salladı. Ona gülümsedim.

Erguvan, begonvil, çam... Sokağı saran bu kokuyu seviyordum. Bu kokuyu, sokağın ortasında durmuş beni yüzünde geniş bir gülümsemeyle bekleyen çocukluğum da seviyordu. *Nasılsın, Balca? Her şey hâlâ aynı bıraktığım gibi mi?*

Küçük Balca bana başını salladı ve gülmeye devam etti. Mutlu bir çocukluğum vardı. En azından bir yere kadar. Bana bunu hiç değişmeyen evimin sokağı ve olduğum yerden bile alabildiğim annemin bahçesindeki erguvanların kokusu hatırlatıyordu.

On yedi yaşıma kadar yaşadığım sokak hâlâ aynıydı. Değişen yalnızca birkaç şey dışında. Çocuk yaşında vefat eden arkadaşım Nazlı'nın evi artık bir bakkal dükkânıydı. Malum gazete haberine rağmen ölümü şaibeli olunca orada kimse oturmak istememişti. Ev sahibi Vasfi amca da bakkal yapmaya karar vermişti. Benim için hâlâ Nazlı'nın evi olan bakkal dükkânının biraz aşağısına, evimizin tam karşısına üç katlı bir apartman dikmişlerdi.

Kepez beldesi sonradan gelişmeye başladığından artık etrafımızda çok fazla yeni bina vardı. Galiba bir bizim sokak en az değişendi. En azından burası böyle kaldığı için mutluydum.

Yeni yapılan bu binanın diğer tarafında babamın mavi tenteli, bahçesinde annemin diktiği erguvanları olan seramik dükkânı vardı. Tabelasında kocaman harflerle Balca Sanat Dükkânı yazıyordu. Burası benim çocukluğumda her boş bulduğum anı değerlendirdiğim ve fazlasıyla eğlendiğim tek yerdi.

Babamın kursiyerleri vardı ve onlara seramik dersi veriyordu. Kendi yaptığı bardakları, çerçeveleri, süs eşyalarını da yine dükkânında satıyordu.

"Balca!"

Annemin heyecandan dolu dolu çıkan sesini duyduğumda bakışlarım derhal onu buldu. Bavulumu olduğu yerde bıraktım ve ona doğru koştum. Annem ise benden çok daha hızlı hareket edip beni kucakladı ve kollarının arasına çekti. *Özlemek ne acı, kavuşmak ne tatlı şeydi.* Annemin şekerli, bana göre ağır parfümünün kokusunu boynundan içime çektim. Her gece uyumadan önce bu parfümü sıkıyordu ve gün içinde de tazeliyordu. Onu bu

koku olmadan asla düşünemezdim. Güvenliydi, böyle kokan kadının evladı olduğumu hatırlatıyordu. Buradan uzaktayken bu pek mümkün değildi.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Yanaklarını, gözlerinin kenarlarını öptüm. Ailenin en kısası bendim. Aylin bile ileride benden uzun olacak gibi duruyordu. Parmak ucunda yükseldiğimde annemle aynı boydaydım. "Yavrum benim, Balca'm, bal kızım." Gözümü nemlendiren, bir yılın birikimi özlem duygusuna rağmen kocaman gülümsedim.

"Annelerin en güzeli," dedim onu severken. "İşte döndüm. Sesin neden ağlayacak gibi çıkıyor?" Benimle konuşan sesi titriyordu.

Burnunu çekti. Benden uzaklaşırken elini havada şöyle bir salladı. "Ay ne bileyim? Yine gideceğini biliyorum ya. Ondan."

"Bunları düşünmüyoruz. İki hafta boyunca buradayım. Bol bol hasret giderelim. Tamam mı?"

Başını sallayarak tekrar burnunu çekti. "Gideyim de yolun ortasından bavulunu alayım. Sen de hemen eve gir, yatağına yat ve güzelce uyu. Kahvaltıyı hazır eder, seni uyandırırım," derken bavuluma doğru adımlıyordu.

"Ben taşırım," deyip arkasından takip ettim. "Herkes uyuyor mu?" Taşırım dememe rağmen bavulumun sürgüsünü çekti ve eve doğru döndü. Bu annem için önemli bir şeydi. Ne zaman eve dönsem beni sokakta karşılayıp bavulumu taşırdı. Asla bana fırsat vermezdi. Bu yüzden bir şey demedim. O böyle mutlu oluyordu. Bakışlarını yüzümden ayırmadan, "Uyuyorlar," dedi. "Baban bir sürü bardak fırınlamış. Gece onlarla uğraşmış. Geç gelince yorgunluktan hemen uyudu. Ben de geleceğini bile haber veremedim. Uyusun, nasılsa bir saate uyanacak."

"Uyusun, uyusun," dedim heyecanla. Burada olmak beni heyecanlandırıyordu. İçime sabahın serin havasını çektim. Aynı heyecan annemde de vardı. "Ama ben uyumayayım. Kahvaltıyı beraber hazırlayalım. Ayloş'uma krep yapayım. Hâlâ seviyor mu?"

Annem kaşlarını kaldırdı. Gözleri yüzümde hasretle dolaşmaya devam ederken, "Sen uyuyacaksın. Ben yapacağım," dedi vurgulu bir tonda. "Kızıma ne yaptın, Balca? Söylemeyeyim söylemeyim diyorum ama çok zayıflamışsın yavrum. Az evvel sarılırken kollarımın altında kemiklerini saydım."

"Biraz zayıflamış olabilirim ama gücüm de kuvvetim de yerinde. Turp gibiyim. Boşuna endişelenme," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Fakat bir işe yaramadı. Bakışları ve havadaki kaşının konumu değişmedi. Aslında bende bir değişiklik yoktu. Sadece solgun görünüyordum, o da yorgunluktandı.

"Sana kilo aldırmadan buradan gönderirsem bir daha da bana Hazal demesinler. Yüzündeki kan çekilmiş."

Bavulu kaldırarak bahçe kapısından geçirdi. Ardından takip ettim. Eve girerken bir anı yumağının daha içine çekildim. Evimizin kokusu hiç değişmemişti. Annemin çok sevdiği pembe güllü yüzey temizleyici, eski ahşap ve tarif edemeyeceğim, yalnızca bizim evde olan bir koku daha...

Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanındaki vestiyerin alt gözüne yerleştirdim. Diğer rafında kendi ev terliklerimi görünce dudak kıvrımlarım yükseldi. Gerçekten evdeydim! Terliklerimi alıp ayağıma geçirdim.

Annem de o sırada hâlâ odam olan, mutfağın yanındaki küçük yatak odasına bavulumu götürdü. Tekrar döndüğünde aynı yerdeydim, kapının girişinde. Yanımdan geçip kapıyı kapattı. Sonra da yarı loş koridorda bana bir kez daha sarıldı. "Evine hoş geldin yavrum."

"Hoş buldum," dedim duygusallıktan titreyen sesimle.

"Hadi," dedi benden ayrılarak. Elini sırtıma koyup ittirdi. "Git, yat şimdi. Ben seni kaldırana kadar uyu."

Bu defa sözünü dinledim. Hiç itiraz etmeden odama adımladım. Belli etmemeye çalışsam da yorgunluktan bayılmak üzereydim. Otobüs yolculuğum çok zorlu geçmişti. Sonrasında bir de halk otobüsü çekince... Arabamı şimdiden özlemiştim. Odadaki hiçbir şeye bakmadan, bavulun fermuarını biraz aralayıp içinden temiz kıyafet çıkardım. Elimdekileri üzerime geçirdim ve abimin yıllar önce üniversiteyi kazanmamın şerefine kendi elleriyle yaptığı ahşap karyolaya uzandığım gibi sızdım.

Kapımın gıcırdayarak aralandığını duymama rağmen hâlâ uykumun çok ağır bir noktasındaydım. Kalkabilecek gibi hissetmiyordum. Aralanan o kapıdan odama sızan patates kızartması kokusuyla midem guruldadı. Yatağın diğer tarafına, kapıya doğru homurdanarak döndüm. Gözlerimden birini araladım. Aylin'i aynı benimki gibi kesilmiş kâküllü saçıyla, en sevimli ifadesiyle sırıtırken görünce diğer gözüm de açıldı. Onunkine benzer fakat daha uyuşuk bir gülümseme yüzüme dağılırken, "Ayloş'um!" dedim uykulu sesimle. Dirseğimi yatağa dayayarak kalktım. "Ablaya gel," der demez kollarımı açtım, o da ufacık haliyle bir kuş gibi yatağımın yanına uçtu. Onu kollarının altından tutup yatağa çıkarırken yanaklarını öpmeye başladım. "Meleğim benim. Günaydın."

"Asıl sana günaydın abla. Biz uyanalı çok oldu. Hoş geldin." Hâlâ dili bazı harfleri söylerken zorlanıyordu. Bu da sevimliliğinden bir şey kaybetmediğini gösteriyordu. Neyse ki bunu kaçırmamıştım.

Kâküllerini elimin içiyle alnından çekip dudaklarımı oraya bastırdım. Bunlar yeniydi. Geçen sene kâkülleri yoktu. Öptüm, bebek kokusunu içime çektim. "Ben sana gelecektim. Sen benden önce davrandın."

"Neden söylemedin geleceğini? Annemle bekleyebilirdim," dedi sitemli sesiyle. "Uyumazdım hiç. Neden söylemedin sanki?"

Gülerek başının üzerini öptüm. Doyamıyordum. Onu iyice kucağıma çektim. "Bir anda oldu bebeğim. Ondan söyleyemedim. Yoksa senin beni bekleyeceğini biliyordum."

"Ha şunu bileydin," dedi benimkiyle aynı renk kehribar gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Sana muzlu yoğurt yaptım. Aynı benimkinden."

Demek annem bize yaptığı gibi ona da yoğurt yediriyordu. Çocukluğum onun kendi elleriyle mayaladığı ekşi yoğurtlardan kaçmakla geçmişti. Ama yeni yöntemler geliştirdiği ortadaydı. Muzlu yoğurt demek? "Eminim çok güzel olmuştur." Onu bir kez daha öptükten sonra yataktan indirirdim.

Annem, Aylin'e kırmızı çiçekli bir elbise giydirmişti. Üzerindeki gündelik kıyafetten çok, bayramlığa benziyordu. Bunu, kardeşimi bana güzel göstermek için yaptığına emindim. "Saçlarını annem mi kesti?" diye sordum birlikte odadan çıkarken.

Başını salladı. "Bana fotoğrafını gösterdi. *Küçükken ablanın saçlarını böyle keserdim, seninkini de keseyim mi* diye sordu. Kabul ettim."

Ben saçlarımı aynı şekilde kesmeye devam ediyordum. Aylin bu şekilde bana daha çok benziyordu. Gözler de aynı olunca...

"Çok yakışmış. Kâkülle daha bir tatlı olmuşsun. Abin nerede? Babam?"

"Babam fırına gitti. Ekmek almaya. Helva da alacak. Abim de az önce komşuya gitti. Birazdan gelir."

Allah Allah diye geçirdim içimden. Geldiğimi bilmiyor muydu? Ne diye komşuya gidiyordu ki? Annemin mutfaktan gelen sesini işittim.

"Ali Cihan da denizden dönmüş. *Bizim kız uyanana kadar ona bir bakıp döneyim* dedi."

Ali Cihan?

Aylin'le mutfağa girdik. Annem patates kızartmaya devam ediyordu. Karnım bir kez daha guruldadı ve yoğun açlık hissinden dolayı yutkunmak zorunda kaldım. Aylin'in elini bırakıp onu kucağıma aldım. Kalçakemiğimin üzerine yan bir şekilde oturturken tepeleme dolu olan kızartma tabağına yaklaştım. Aylin'in de ağzının sulandığının farkındaydım. Soğumuşlardan önce onun ağzına bir tane verdim, sonra da kendime aldım. O sırada Ali Cihan'ın kim olduğu aklıma dank etti. Yeni komşularımızın en büyük oğluydu.

Aslında komşularımız pek yeni sayılmazdı. Yedi yıldır evimizin karşısına yapılan apartmanın ikinci katında oturuyorlardı. Yazları tatile geldiğimde Ali Cihan haricinde hepsiyle tanışma fırsatı bulmuştum.

Onur amcayla Zübeyde teyzenin üç çocuğu vardı. Aynı bizim gibi. Ali Cihan en büyükleriydi ve bir kaptandı. Onun hakkında bildiklerim sadece oradan buradan duyduklarımdan ibaretti. Mesleğinden dolayı yazları pek Çanakkale'de olmuyordu, bu yüzden hiç yüz yüze gelememiştik.

Diyar, ortanca erkek kardeşti. Liseden sonra okulu bırakınca babası ona bir araba tamir dükkânı açmıştı. Başında Onur amca dursa da dükkânı asıl çekip çeviren Diyar'dı. Benden beş yaş büyüktü.

En küçükleri Zehra ise benimle aynı yaştaydı. Oldukça sevecen, insancıl bir kızdı. Eğer burada olsaydım onunla arkadaş bile olabilirdim.

"Balca," dedi annem daldığım yerden. Onun bana hâlâ hasretle bakan mavi gözleriyle gözlerimi buluşturdum. "Söyle annem."

"Abin, *gelebilirse Ali Cihan'ı da alır gelirim* dedi. Üzerini değiştir kızım. Sonra da gel şunları salondaki masaya taşı."

Kaşlarım havalandı. "Anlaşılan abim beni özlememiş. Geldiğimden haberi olduğuna emin misiniz?"

O sırada tabaktan patates çalan Aylin, annemden önce davranarak başını salladı. Küçük hanım karnını şimdiden doyurmuştu, bunun farkındaydım ama çaktırmıyordum. "Abimin haberi var dedim ya abla," dedi patatesle dolu ağzıyla zorlukla konuşarak. Dudağının kenarından firar eden bir patatesi parmağımla iterek içeriye sokunca sırıttı. Bu defa daha çok patates dışarıya fırladı. Elimi ağzına kapattım. "Doğru düzgün ye şunu. Boğulacaksın."

O elimin altında ağzındakileri çiğneyerek bitirmeye çalışırken anneme döndüm. "Ya babam? Ekmek almaya gidecek zaman mıydı? Çok özledim."

Annem inci gibi dişlerini göstererek güldü. "Hâlâ kıskançsın, Balca. Git üstünü değiştir diyorum sana. Sen gelene kadar onlar da evde olur."

"Üzerimde ne var ki?" diyerek başımı aşağıya çevirmemle yakası paçası kayık tişörtümden minyon vücuduma rağmen iri olan çamaşırsız göğüslerimin neredeyse dışarıda olduğunu gördüm. Aylin'i kucağımda tuttuğum için bu haldeydi. Ama tek sorun o değildi. Hayli kısa olan şortum da evdeki yabancıyı karşılamak için hiç hoş olmayacaktı.

"Tamam," dedim Aylin'i yere indirerek. Lavaboda elimi yıkadım. "Değiştireyim şunu."

Odada geçirdiğim süre yalnızca beş dakikaydı. Hava geldiğim ana göre bayağı ısınmıştı. Bu yüzden altıma vişne rengi, çiçekli bir etek ve üstüme de düz beyaz bir tişört giyerek banyoya geçtim.

Yüzümü bol suyla yıkadıktan sonra soluğu mutfakta aldım. Annemin hazırladığı her şeyi salona taşıdım. Bu süre zarfında ne babam geldi ne de abim.

Abim ilk tercihini benden yana kullanmadığı için gittiği yerde kalabilirdi ama babam...

İç geçirerek mutfağa döndüm. "Çayları da doldur kızım," dedi annem. Elini bir beze kuruluyordu. "Baban aradı. Alışveriş yapmış. Ondan gecikmiş. Beni karşıla diyor."

"Kapıda mı?" dedim heyecanla. Çayları kim doldurursa doldursundu. Duramazdım. "Sen kal anne. Ben karşılarım," diyerek mutfaktan fırladığım gibi çıktım. Annemin arkamdan gülerek, "Deli kız," dediğini duyabiliyordum.

Kapıyı açtığım anda babamı gördüm. Kırmızı arabasının arkasındaki poşetleri asfalt yola indiriyordu. Senelerdir o araba değişmemişti. Yere indirdiği poşetler bir hayli çoktu. Dünyaları almış gibiydi. Hepsinin benim için olduğunu biliyordum. "Niyazi Zorlu!" diye bağırdım gür bir sesle. "Babaların padişahı!"

Babam derhal başını sesimin geldiği yöne çevirdi ve şen bir kahkaha savurdu. "Balca Zorlu! Özlemekten ölündü!"

"Tövbe!" dedim ona doğru fırlayarak. "Tövbe deyin şahım!"

Ailenin en kısa boylusu sayılırım demiştim. Babamın iri cüssesine kavuşmak için ayak bileklerimi resmen zorladım. Neyse ki güçlü kollarıyla beni sardı ve havalandım. Yaşlansa da gücünden hiçbir şey kaybetmemişti bu adam. "Ama itiraf edeyim," dedim gülerek. Yanağını öptüm. "Özlemekten ölündü."

"Tövbe," dedi beni taklit ederek. Keyfi yerine gelmiş gibi gülüyordu. "En iyisi kimse ölmesin."

Beni yere indirdiğinde nefes nefeseydim. Önünde ufacık kaldığımdan başımı geriye atarak gözlerimi benimkilerle tıpatıp aynı olan gözleriyle buluşturdum. "Doktor oldun ha sen şimdi?" dedi gururla.

Tıp fakültesine başladığımdan beri daima bu cümleyi kuruyordu. Benimle hem övünüyor hem de inanamıyordu. Çünkü bunu o da çok istemişti.

"Hâlâ bir stajyerim," dedim gülerek. "Hem adli tıpçıyım. Tam olarak doktor-"

"Sayılırsın sayılırsın," dedi ne diyeceğimi bilir gibi. "Koskoca altı yıl okudun sen. Ailemizin doktorusun."

"Öyle ya," dedi ileriden bir ses. Başımı çevirmemle abimi gördüm. Yanında biri daha vardı ama onu tanımıyordum. İncelemeye fırsat bulamadan abim elini salladı *gel* der gibi.

"Ben gelmem," dedim gözlerimi devirerek. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen gel. O kadar göreceğim diye bekledim ama evde bile değildin." Yanındaki esmer adam gülümsedi. Bu garip bir gülümsemeydi. Sonra da elini ensesine atıp saçlarını karıştırdı. Kesin bu Ali Cihan'dı. Yine tam olarak inceleme fırsatı bulamamışken, "Gel kız buraya," dedi abim ayağını yere vurarak. Gülmese ona yapacağımı bilirdim.

"Peki," dedim ağır adımlarla ona doğru yürüyerek. "Çok özlediğimden. Yoksa on gün küs kalırdık."

"Ben de *inadın kurusun* derdim ama kıyamıyorum."

Önünde durunca abim neredeyse yüzüm kadar olan elini saçlarımın önüne soktu. Ne yapacağını biliyordum ama kendimi sakınacak zamanı bulamadan karıştırmaya başladı. "Balca," dedi ağız dolusu. Adımı babam gibi söylüyordu. Daima. "Kızım ben seni çok özledim be."

Bu defalık şu yaptığı için ona kızmayacaktım. Kıyamazdım. Öyle hasretle bakıyordu ki yüzüme. Kollarımı beline dolayıp sarıldım. Başım geniş göğsünde yer bulurken o da anında beni sarıp sarmaladı. Yanımızda duran ve benim için hâlâ bir yabancı olan adamdan sebep bir fısıltı gibi, "Çok özledim abi," dedim. Başımın üstünü öptüğünü hissettim.

"Her gelişinde bir daha gitme diyorum ama gitmek zorunda olduğunu bilmek çok koyuyor."

Ondan ayrılıp buruk bir tebessümle başımı salladım. "İnan, bana da."

Bakışlarım abimin diğer yanında duran adama kaydı. Gözlerimiz buluşunca yüzümdeki tebessümü nezaketten genişlemeye zorladım. "Merhaba," dedim başımla vurgulayarak.

Bir şey demeden önce elini uzattı. O da en az abim kadar uzundu. Elini tuttum. Avucunda sıktı ve tek sefer salladı. Konuşmaya başladığında ilk fark ettiğim şey; hayret edilesi derecede tok, etkileyici ve son derece akılda kalıcı bir ses tonu oluşuydu. "Ali Cihan Gencer. Abinin arkadaşıyım." Derinlerde, zorlukla fark edilen bir Karadeniz ağzının varlığı fark ediliyordu. Doğru ya, Gencer ailesi Trabzonluydu, buraya da Trabzon'dan taşınmışlardı.

"Hep bahsettiğim," dedi abim ellerimiz ayrılırken. Ona baktım. Başımla doğruladım. "Kaptan olan," dedim hakkında bildiğim tek ayrıntıyı dillendirerek.

"Evet o," dedi abim. "Onur amcanın oğlu. Burada oturuyorlar," diyerek arkasında kalan apartmanı işaret etti. Gösterdiği yerde bakışlarımı

dolaştırdım. Sonra da Ali Cihan'a baktım. Yaşı büyüktü. Abimle yaşıt gibi görünüyordu. Bu yüzden ona da abi demem gerekirdi ama hâlâ yabancı olduğundan içimden geldiğini söyleyemezdim.

"Çocuklar!" diye seslendi babam arkamızdan. "Gelin de poşetleri taşıyın."

Arkamı dönmemle yerdeki poşet yığınının arttığını gördüm. Buna dünyaları aldı demek az kalırdı. "Benim için aldın değil mi bunları?" diye söylenerek ona doğru adımladım. "Sadece iki hafta kalacağım. Çok değil mi?"

Babam laf sokar gibi, "Biz de yemek yiyoruz. Bunlar lazımdı," dedi. *Seninle alakası yok* demeye çalışıyordu ama yaptığı şeyi gizleyemezdi.

"Öyle olsun," dedim.

Ben daha poşetlere uzanamadan abim ve arkadaşı poşetleri toparlayıp eve doğru ilerlemeye başladı. Bana da onları takip etmek kaldı.

Çayları doldurup salona geçtiğimde masada bir kuş sütü eksikti. Babamın aldığı salamları ve tahinhelvasını da annem kaşla göz arasında tabaklara alıp masadaki yerlerine koymuştu.

Aylin tahinhelvasını çaktırmadan yemeye çalışıyordu. Onun yanına oturdum ve çatalını elinden aldım. Bana ters bir bakış attı. Evdeki misafirliğimin sonuna gelmiştim anlaşılan. *Özlem dolu kucaklaşmalar, sevecen sözler... Bay bay.* Abla kardeş ilişkimiz normale dönüyordu. "Bu kadar tatlı yersen kilo alırsın," diyerek tabağına salatalık ve domates doldurdum. "Hem çok zararlı. Bunlardan ye biraz."

Biraz da peynir ekleyince homurtular yükseldi. "Doktor ablam olması ne zormuş," dedi babama beni şikâyet eder gibi. Bunun doktor olmamla bir alakası olmadığını ne zaman anlayacaktı?

Babam, "Ablan haklı," deyince sırıtışıma engel olamadım.

Annem o esnada Ali Cihan'la konuşuyordu. Sesi kısıktı ve ne konuştuklarını zar zor duyuyordum. Biraz dikkat kesilince, "Belki annelerle yapmak isterdin kahvaltını ama bu kadar hazırlık yapınca Yalvaç'a çağır benim oğlumu dedim," gibi bir şey dediğini işittim. Onu davet eden abim değil miydi? Muhtemelen kibarlık olsun, kendini rahat hissetsin diye öyle söylüyordu.

Fakat abim de, "Patates kızartması seviyorsundur diye kızarttı bunları," deyip Ali Cihan'ın tabağına kızartmaların çoğunu boşaltınca benim gözler kısıldı. Neler dönüyordu burada?

Tam da o esnada Ali Cihan'ın gözleri olduğum tarafa çevrildi. Dolayısıyla ona baktığımı ve kaşlarımın çatıldığını da gördü. Bakışlarımı kaçırıp Aylin'in yemeğini yedirmekle meşgul oldum.

Babam işimden ve kaldığım evden konu açarken annem de Ali Cihan'a benzer sorular soruyordu. Denizde yaşamanın zor olup olmadığını, sürekli evde olamamanın canını sıkıp sıkmadığını...

Kahvaltı bittiğinde masayı hep birlikte topladık. Abim arkadaşıyla evden ayrılırken babam da dükkânını açmaya gitti. Sonra da okul servisi Aylin'i kreşe götürmek için geldi. Ondan ayrılmak zordu. Servise teslim edip eve döndüğümde annemle yalnız kalmıştık.

"İkimize kahve yaptım," dedi annem elindeki tepsiyle salona geçerken. Onu takip ettim. Camın önündeki krem rengi koltuğa yan yana otururken, "Nasıl, efendi çocuk ama değil mi?" diye sorunca tek kaşımı kaldırdım. Sehpaya bıraktığı Türk kahvesine uzanan elim havada kaldı. "Hangi çocuk?" *Geliyor yine bir şey.*

Kahveyi aldım ama havadaki kaşım inmeden diğerini de havalandıracak o şeyi söyledi. "Ali Cihan."

"Ne olmuş ona?" Kahveyi tekrar sehpaya bıraktım. Ben bu konuşmanın altından ne çıkacağını biliyordum. Aramızda benzer konuşmalar birçok kez tekrarlanmıştı. İsim Ferdi, Mehmet oluyordu ama varılan nokta asla değişmiyordu. Annem, babamla erken yaşta evlendiğinden benim evlilik için geç kaldığımı düşünüyordu.

"Balca," dedi adıma vurgu yaparak. İtiraz etmeyeyim diye önüne geçmeye çalışıyordu. "Artık eve dönmenin zamanı gelmedi mi kızım? Yirmi dört yaşındasın. Biz seni çok özlüyoruz. Böyle nereye kadar?" Burada yaşın bir önemi yoktu. Geçen yedi yıllık süre annemin gözüne batıyordu.

"Anne," dedim sıkıntıyla. "Biliyorsun-"

"Biliyorum. Neden adli tıp uzmanı olmak istediğini de iyi biliyorum. Ama özelde staj yapıyorsun. On Sekiz Mart Üniversitesi'ne geçişini yapabilir ve stajını da burada bir yere aldırabilirsin. Sürekli seyahat ediyorsun. Artık evini, aileni kurman, yerinin yurdunun belli olması gerekiyor. Böyle nereye kadar?" Okurken bu söylediklerini yapamazdım. Elbette bu benim bahanemdi. Öyle şeyler yapıyordum ki evlilik devede kulak kalırdı.

Annemin bunları beni düşündüğünden söylediğini biliyordum ama konunun içinde bir yabancının adının geçmesi gerilmeme neden oluyordu. Daha doğrusu annemin gözlerimin içine onu bana yakıştırıyormuş gibi bakması beni geriyordu.

"Seni anlıyorum ama ben evlenmeyi düşünmüyorum. Henüz bir stajyerim ve uzman olana kadar-"

"Balca hemen evlen demiyorum ki. Tanımak için bir buluşun, anlaşırsanız nişanlanırsınız. Sen mezun olunca da..." Sözünün sonunu tamamlayamadı çünkü ben ayaklandım. "Üzgünüm anne. Benim Nazlı'ya sözüm var.

Gerçekler açığa çıkana kadar hedefimde başka hiçbir şey olamaz." Bir şey demesine fırsat vermeden odadan çıktım. Arkamdan seslendi ama dinlemek istemiyordum. Ayakkabılarımı giyip evden ayrıldım. Babamın yanına gidip hava kararana kadar hamur şekillendirmek niyetindeydim.

Bir anlığına dükkâna yönelecekken bakışlarım eskiden Nazlı'nın evi olan bakkal dükkânını buldu. Orada bir çocuk ölmüştü. Ben büyümüştüm ama o, orada çocuk yaşında kalmıştı. İnsanlık bir çocuk battaniyesine sarılıp bu sokağı ve yaşayan tüm kalpleri terk ederken, her şey iyice çığırından çıkmışken bir şey yapmadan duramazdım. Yumruklarımı sıktım ve hızlı adımlarla babamın dükkânının ağır cam kapısını iterek içeriye girdim.

Babam dükkânda değildi. Muhtemelen kursiyerlerinin gelmesine daha vakit olduğundan hep yaptığı gibi Onur amcanın yakınlarda olan tamirhanesine uğramıştı. Kapının kenarında üç büyük koli duruyordu. Bunlar kil ve kuvarstı. Her biri yirmi beş kilo olan kolilerden üçünü de zorlanmadan yerden aldım. Arka taraftaki depoya götürecekken cam kapının üstündeki cam çubuklar melodik bir şekilde şıngırdadı. Biri gelmişti ve ben fena yakalanmıştım.

Hafifçe başımı omzumun üzerinden çevirip baktığımda aralık kapının önünde Ali Cihan'ı gördüm. *Abimin arkadaşını. Annemin bana yakıştırdığı adamı.*

"Babam yok!" dedim ters bir şekilde. Hem yakalanmış olmanın gerginliğiydi bu hem de annemle yapmış olduğum konuşmanın. Hırsımı ondan çıkarmam yersiz olsa da engel olamadığım ortadaydı.

Kaşlarının arası çatılırken içeriye girdi. Elbette benden böyle bir tepki beklemiyordu. Kapıyı kenardaki ağırlığı önüne çekerek açık bıraktı.

"Görüyorum. İyi misin?" diye sordu sesini normale göre incelterek. Adamın sesi öyle kalındı ki ne kadar incelik yaparsa yapsın bir kavga anında kendisine yumruk, tekme olarak dönebilecek etki yaratıyordu. Tehlikeliydi.

Kolumun arasındaki kolilerin ağırlığını görmemesi adına sanki hafif bir şeyi tutuyormuş gibi başımı salladım. "Şunları bırakıp geleyim," dedim sakin çıkarmaya çalıştığım sesimle. Hızlı adımlarla arkadaki depoya adımladım. Kolileri bir köşeye bırakıp aynı hızda döndüm.

"Ne vardı? Neden geldin?"

Gözlerime öncekinden daha dik baktı. "Hayırdır sen?" dedi tersler gibi. "Benden mi göründüler?"

"Ne alaka, niye senden görünsünler?" Annemin bana uygun gördüğü kişiydi Ali Cihan. Dışarıda itiyle kopuğuyla uğraşıyordum ama kendi hayatımda olan şeylerin beni böyle etkilemesine engel olamıyordum. Yoluma konulmuş taş gibiydi. Derin bir nefes aldım. "B-bir telefon görüşmesi

yaptım da. İş yüzünden. Sorun varmış..." Sesim giderek düştü. Çünkü yalan söylediğimi anlamış gibi bakıyordu.

"Şey," dedim ona doğru bir adım yaklaşarak. "Kusura bakma."

Sorun yok dercesine başını sallarken ifadesi normale döndü. Bu adamın ifadesinin normali bile gergindi. Bunu tam şu anda fark ediyordum. Gülümsese bile bir etkisi olmuyordu.

"Sana ne diye hitap etsem? Ali Cihan abi mi? Yoksa Cihan abi mi? Ya da belki Ali abiyi tercih ed-"

"Bana hitap etmek zorunda değilsin," derken kaşlarının arasındaki derin çizgi geri döndü. Ben aramıza çizgi çekmeye çalışıyordum ama ona ne oluyordu?

"Peki," dedim sıkıntılı soluğumu bırakarak. Avuçlarımda biriken teri eteğime sildim. "Siz, biz kalsın o zaman."

Gözlerime bakmaya devam etti. "Seni bana övdüler, biliyor musun?" dediği anda beynimden aşağıya kaynar sular döküldü. *Ona da mı aynı konuşma yapılmıştı?*

"Ne diye?" dedim sesim titreyerek.

Gözlerini devirdi. "Şöyle iyidir, böyle kibardır," dedi yarı geçiştirme bir cevapla.

Yine, "Ne diye?" diye sordum. Belamı arıyormuş gibi davranıyordum ama her şey açık olursa daha kolay reddederdim ve o da hayale kapılmazdı. Gerçi bunda hayale kapılacak tip de yoktu.

Yoksa o bu yüzden mi... Alıcı gözüyle bakmak için mi buraya gelmişti? Belki de babam bahaneydi. Annemden burada olduğumu öğrenmişti. Kafamda kurduğum senaryoyu anında tepkisiyle dağıttı.

"Ali Cihan abi de," dedi üstüne basa basa. "Sizden, bizden hoşlanmam. Yalvaç'ın kardeşi kardeşimdir. Hadi eyvallah," dedi ve arkasını dönüp çıktı. İçime soğuk sular serpilirken tamamen rahatladığımı da söyleyemezdim.

Son cümlesindeki ses tonu imalı mıydı, yoksa bana mı öyle gelmişti?

2. BÖLÜM

Ali Cihan

Evime doğru attığım adımlar birbirine karışıyordu. Geri dönüp çok şey söylemek istiyordum ama kendimi zor tutuyordum. Çocukluğumdan beri aklı başında biriydim, kendimi böylesi bir duruma hiç düşürmemiştim.

Annemle Zehra'nın sözünü dinlemek... Baştan sona bir hataydı.

Az önce yaşananları hatırladıkça öfkem ellerimin arasında patlamaya hazır bir bombaya dönüşüyordu. Biraz daha sıksam, adımladığım bu sokağı darmadağın edebilirim gibi hissediyordum. Ve tam da o anda... Allah karşıma belaya susamış birini çıkarmaz mıydı?

Dişlerimi sıktım. Burnumdan solurken gözlerim kararıyordu. Dakikalar içinde nasıl bu hale gelebildiğime inanamıyordum. Bunu yerden bitme, bacaksız, sadece çeneden ibaret bir kız mı yapmıştı? *İmalı bakışları, varlığımdan rahatsız halleri, gözlerindeki o ukala parıltı, ses tonundaki alay...* İnanılır gibi değildi.

Belki o beni hatırlamazdı ama benim onunla yıllar öncesine dair birkaç anım vardı.

Yüzünü, aradan çok zaman geçtiği için net hatırlamıyordum. Fakat lanet olası zehirli bal rengindeki gözlerini çok net hatırlıyordum. Başıma o zamanlar nasıl bela olduğunu da gayet iyi anımsıyordum.

Yalvaç'la on yedi yaşımızdan beri tanışıyorduk. Fakat kardeşinden hiç söz eden olmamıştı. Yalnızca birkaç şey kalmıştı aklımda. Tıp okuduğu, Ankara'da yaşadığı ve bir keresinde lisede okuldan kaçmaya çalışırken başıma bela olduğu...

Annemlerin bitmek bilmeyen dırdırından kurtulmak için o dükkâna gitmiş, onu yalnızken yakalayıp görüşmeye çalışmıştım. Hiç büyümediğini fark etsem bu kadarını bile yapmaya kalkışmazdım. Ona ilgi duymuyordum. Amacım sadece anneme dönüp *gittim, gördüm, beğenmedim* diyebilmekti. Yıllardır evlenmem için sürdürülen diretmeye bir dur demek içindi.

Ama şimdi... az önce kendimi düşürdüğüm durum yüzünden anneme bile öfkeliydim.

Apartmanın demir kapısını iterek açtım. Merdivenleri hırsla çıkarken aklımda hâlâ o vardı. Öfkem azalmıyor, tam tersine giderek artıyordu. Bu da ondan hiç ama hiç hoşlanmamış olmamdan kaynaklanıyordu. Hayır, abartmıyordum. O kız seneler önce neyse, şimdi de baş belasının tekiydi.

İkinci kata varınca zile bastım. Kapının arkasından annemin sesi yükseldi, "Az bekle! Kapının önünü siliyorum."

Oflayarak ayağımı yere vurmaya başladım. Bekleme süresi uzadıkça sinirim artıyordu. "Ben gireyim de öyle sil," diye seslendim. Sesim fazlasıyla sert çıkmıştı ama bu öfkemden değildi, normalde de böyleydim. Annem de bunu bildiği için gayet rahat şekilde, "Bekleyeceksin, Ali Cihan. Kurulayacağım, öyle gireceksin," diye karşılık verdi.

"Zehra!" diye seslendim bu defa. "Şu kapıyı-" Aklıma birden anahtarım olduğu geldi. Niye zorluyordum ki? Cebimden çıkarıp anahtarı deliğe taktım. Tam çevirmişken annem içeriden kapıyı iterek kapattı. *Hayda!*

"Sana bekle dedim deli oğlan!"

Bu kapıyı bana neyin açtıracağını biliyordum. "Kızla görüştüm," dedim alçak bir sesle.

Kapı öyle hızlı açıldı ki annem bir eli paspasın sapında, diğer eli belinde yaşlılığın puslandırdığı kara gözleriyle şaşkınca bana bakıyordu. "Balca kızımla mı? Ne çabuk!"

Ayakkabılarımı aceleyle çıkarırken, "Tesadüftü," dedim. "Kısa sürdü ve yetti." İçeriye girerken yeni sildiği ıslak yere basmamaya dikkat ettim. Zehra anlaşılan yine kaytarıyordu ve tüm iş anneme kalmıştı. "Zehra, anneme neden iş yaptırıyorsun?" diye seslendim kız kardeşimin odasına doğru. Salonun kapısına yöneldiğimde annem de paspasın sopasını bir kenara fırlatıp hemen peşimden geldi.

"Zehra bulaşıkları yıkıyor. Bağırma kızıma. Sen onu bunu bırak da o dediğin ne demek onu açıkla, Ali Cihan. Anlatsana nasıldı?" Sesi heyecanlı çıkıyordu. Boşuna hayal kuruyordu. Beklediği cevapları alamayacaktı.

Koltuğa geçip otururken annem iki elini de beline yerleştirip karşıma dikildi. Tam ağzımı açıyordum ki başını omzunun üzerinden mutfağa doğru çevirdi, "Zehra!" diye heyecanla bağırdı. "Gel kızım. Abin, Balca'yla görüşmüş. Evleniyorlar!"

Ne? "Yok öyle bir şey," dedim hemen. Zehra yüzünde beşlik simidi andıran bir ifadeyle koşarak salona girdiğinde gözlerimi devirip elimi dizime vurdum. "Dursanıza siz. Bir şey olduğu yok, olamaz da!"

Fakat annem de Zehra da duracak gibi görünmüyordu. Annem olmayan şeyleri oluyormuş gibi anlatarak işi hızlandırma peşindeydi. Bu yalnızca Zübeyde Gencer'in bildiği bir büyüydü. Birinin başına ne zaman bir şey gelse *bitti gitti, çok iyiyiz* der ve herkesin olanı unutmasını sağladığını sanırdı. Şimdi de evliliği ortaya atıyordu. O öyle söyleyince ben onunla evlenecekmişim gibi.

Bu diğerlerine benzemezdi. Düşüncelerimi Zehra'nın heyecanlı sesi böldü. "Çok güzel kız, değil mi abi?" Ağzının suyunun yerdeki lacivert halıya aktığını gördüm. Bunlar beni anlamamaya yemin vermişlerdi. Sorun işte bu kadar büyüktü. Asıl başımın belaları bu ikisiydi. Kaşımı kaldırdım. Fakat bu defa annem söze girdi.

"Ne hanım kız o." Sağ elinin parmak uçlarını birleştirip güzel der gibi önünde salladı. "Tam Ali Cihan'ıma göre. Doktor. Mesleği elinde. Bu aileye onun gibisi gerek. Az biraz dik kafalı ama bizimkini adam eder. Boyu biraz ufak, lâkin hayalimdeki gelin de o boylardaydı."

Sipariş üzerine çalışıyorduk sanki. Annemin hayalindeki gelini dinleyecek olsam günler geceler sürerdi. Bu işin Balca'yla oluru yoktu. Başkasıyla da yoktu.

Evlenmeyi düşünen biri değildim. En azından aklımda olanın dışında... "Boşuna hayale kapılmayın. Bu işin oluru yok. Konu kapansın," dedim daha fazla uzamasından hoşlanmamış gibi net bir tonda.

Zehra beni duymamış gibi anneme Balca'dan bahsetmeye devam ediyordu. Annem de ona katıldığını belli eden bir ifadeyle sırıtıyordu.

"Ondan iyi yenge adayı düşünemiyorum. Kardeşi Aylin'i öyle güzel seviyor ki anne, annesiymiş gibi."

"Torun istiyorum ben," dedi annem. Zehra'ya uyup yine hayallere dalıyordu. Birbirlerini dolduruyorlardı. "Abin önce evlenecek, ondan sonra Diyar'a birini buluruz. Sonra da sana..."

"Zehra daha küçük," dedim araya girerek. Diğer söyledikleri de kabulüm değildi ama önemli olan şimdilik buydu. "Çalışacağım diyordu. O kadar öğretmenlik okudu! Boşa mı gitsin?"

"Ben de evlenme meraklısı değilim," dedi Zehra gözlerini devirerek. "Ama önemli olan bu değil abi. Balca güzel kız. Ondan güzelini, aklı başında olanını hayatta bulamazsın. Benim endişem bu. Biri istemeye gelecek, sen yine bekâr kalacaksın diye korkuyoruz. Bak gerçekten çok iyi kız. Öyle olmasa ağzımı bile açmazdım. Biraz zaman geçirsen, yeminle âşık olursun."

Allah Allah, duyan da beni umutsuz vaka sanırdı. "Bakın," dedim yılgın bir tonlamayla. "Sizin ipinizle kuyuya inilmeyeceğini bir kez daha anladım. Defalarca beni rahat bırakın, evlenmek istemiyorum dedim ama çete kurdunuz. Bu Balca mıdır, her ne ise–"

"Balca," diye doğruladı annem.

Umursamadan devam ettim. Adının bir önemi yoktu. "Siz Balca deyince bal gibi tatlı, sevimli bir kız bekledim. Bu kız düpedüz deli bal." Balı da zehri de kendineydi. Beni hiçbiri ilgilendirmiyordu. Ne var ki anneme isteksiz gittiğimi belli edemezdim.

Annem anlamamış gibi kaşlarını çatınca, Zehra araya girdi. "Zehirli diyor."

Annem işittikleriyle belindeki elini kalçasına vurdu. Başını sallarken dudakları gerildi. Yüzüme tükürecek gibi bakıyordu. "Uy! Elin kızına!"

Zehra devam etti. "Acı diyor, beğenmedim diyor. Başkası alsın, ben bekâr gezeceğim diyor!"

Annem ikinci kez vurdu. "Benim kız kardeşimin kızına! Dostumun kızına, arkadaşımın kızına!" Onun kim olduğunu biliyordum. "Balca'yı beğenmeyeni Allah çarpar."

Ekmek miydi bu kız? Espri yapılacak durumda değildik ama durum o noktaya doğru gidiyordu.

Bizim ailede ortalığı alevlendirmek Zehra'dan sorulurdu. Üstüne hayatta tanımazdım. Annemin Balca'ya duygusal anlamda yükselmesinin nedeni de kesinlikle oydu. Alevlenen annem de önünde başka ateş tanımazdı. Üzerine basar geçerdi. Ardına katar, yine de bildiğini okurdu.

Fakat ben de onun oğluydum. "Beğenmedim anne," dedim vurgulu bir tonda. Bu konu haddinden fazla uzamıştı, kapansın istiyordum.

Annem inanamayan gözlerle bakarak bir adım yanıma yaklaştı. "Neyini beğenmedin? Sen çok mu güzelsin? Hele tipine," dedi elinin biriyle yüzümü işaret ederek.

Kaşlarımın arası çatıldı. Bunu bana, beni ele güne durmadan öven Zübeyde Gencer söylüyordu. Üstüme toz kondurmayan, laf edenin gözünü oyan...

Konuşmanın bitmediğini vurgularcasına, "Gider oğlum," diye yükseldi. "Bu güzellik de kalmaz. Sen neyine güveniyorsun! Bugün senin gibi sinirli, öfkeli, deli adamı alan varken elinden kaçırmak da nedir? Bak, çok pişman olursun. Sonra bana ağlama."

"O kızın gönlü yok. Boşuna hayal kurmayın," dedim Zehra'yla ikisine bakarak. "Meymenetsiz suratlı, burnu Kaf Dağı'nda biri. Dünya güzeli olsa neye yarar! Ben gönlünüz olsun, artık yakamı bırakın diye bir görmeye gittim. Ağzımın payını da aldım. Hepsi sizin yüzünüzden," derken ayaklandım. "Haydi bana müsaade. Bundan sonra bekâr bir adam olarak devam edeceğim. Anlaşıldı mı?"

Zehra'dan ses çıkmayınca üstüne doğru adımladım. Memnuniyetsiz bir suratla başını salladı ama annem dik dik bakmaya devam ediyordu. Annemi maalesef dünya üzerinde ikna edebilecek hiçbir şey yoktu. Keyfim şimdi yerine gelmişti. Bu işten de sonunda böylelikle kurtuluyordum.

3. BÖLÜM

Balca

Ahşap rafın üzerindeki porselen bardakları sağa doğru sürükledim. Üstekilerden birkaçını aşağıya indirdim. Aşağıdakilerden de daha güzel görünenleri yukarıya çıkardım.

Abim, "Sen neden sinirlisin bu kadar?" diye sorduğunda bardak rafını düzenlemeye devam ederek omzumu silktim. Arkadaşının bir adi olduğundan ona bahsetmek istemiyordum.

"Yol yorgunluğu. Sana öyle geliyor. Ben iyiyim."

"Geldiğimden beri aynı bardakları rafta çevirip duruyorsun."

Kasadaki sandalyede patron edalarında oturan abime omzumun üzerinden yan bir bakış attım. "İstediğim gibi olmamış demek ki. Hem senin işin yok mu? Gidip dükkânını açsana. Öğlen oldu." Omzunu silkti. "Bugün açmayacağım."

"O neden?" Raftaki bardakları rahat bırakıp ona doğru adımladım. Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi çevirdim ve ona dönerek oturdum. "Bir şey mi oldu?"

Bugün çarşambaydı. Mahalle pazarı vardı ve akşamüzeri satış yapma şansı daha fazlaydı.

"Bugünü sana ayıracağım. Yeni geldin. Dur da bir hasret gidereyim."

"İki hafta buradayım abi. Bugün mobilyacı müşteri dolup taşabilir."

"Dolsun taşsın," dedi abim sırıtarak. "Senden önemli mi, Balca?"

Onunkine benzer geniş bir gülümsemeyle, "Değil mi?" diye sordum. Borçlarımız vardı. Hepimizin çalışması gerekiyordu.

Abim bir mobilya atölyesinin sahibiydi. Üniversitede işletme bölümü okumuştu ama sanata ve üretmeye düşkünlüğü yüzünden çocuk yaştan beri ahşap şekillendiriyordu. Sonunda bunu mesleği haline getirmiş ve kendi atölyesini açmıştı. İmzası olan masalar, dolaplar, sandalyeler üretiyordu. Bu konuda hep çok yetenekli olmuştu. Sadece Çanakkale'ye değil, Bursa ve İzmir'e de sevkiyat yapıyordu. Limanda kiraladığı bir teknesi vardı. Teslimatlarını onunla gerçekleştiriyordu.

Güzel sanatlar mezunu bir babanın çocuğundan farklı bir şey beklenmezdi sanırım. Aylin de resim konusunda çok yetenekliydi. Bir tek ben farklı bir alan seçmiştim. Bu da hayallerimizi çizen kader yüzündendi.

Aslında benim de resmim hep iyiydi. Tıp okumasaydım kesin güzel sanatlar okuyor olurdum.

Abim dalgınlığımı fark ederek, "Seni bir yerlere götüreyim," dediğinde ona baktım. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini önünde birleştirdi. "Hep söylenir durursun sen. Bana zaman ayırmıyorsun diye."

"Ölüyor muyum?" dedim elimi yanağıma dokundurarak. Oradan alnıma çıktım. "Bilmediğim bir hastalığım mı var?" Hangi dağda kurt ölmüştü?

"Tövbe," dedi abim kızar gibi. Bir babam, bir de abim ölümle şakayı sevmezdi. Ne var ki mesleğim sessiz, nefessiz bedenlerle ilgiliydi. Bu hayatın onlara şakası olsa gerekti.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum onu taklit eder gibi dirseklerimi masaya dayayarak. "Güzel giyinmem gereken bir yer mi, yoksa böyle olur mu?"

Ellerinden birini çözdü ve yüzüme gelen saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "*Sen her halinle güzelsin, nasıl gelirsen gel* derdim ama böyle olmaz."

Burnumdan güldüm. "Yalandan kim ölmüş."

"Tabii kızım. Abinim diye demiyorum. Sen bizim sülalede, hatta Çanakkale'de Aylin'den sonra en güzelsin. Şu gözlere bak."

"Ay," dedim avucumu sakallı yanağına kapatarak. "Abim benim ya. Sen kendi yüzüne baksana. En güzel ikisi orada."

Abimle hep iyi anlaşırdık ama neticede normal abi kardeşler gibiydik. Aramızda tastamam on yaş olunca, onun aşk hayatı çok önce başlamıştı. O başka kızlara fazla zaman ayırırken beni boşlardı. Ne var ki artık büyüyorduk. O da ben de değişiyorduk ve birbirimizin değerini daha iyi anlıyorduk.

"Bu kadar yeter. Hadi git giyin. Ben babamı beklerim. Gelmezse de ararım."

"Ee sen?" dedim ayağa kalkarken. "Hem ne giymeliyim ki? Nereye gidiyoruz söylemedin."

"Çok abartma, şık bir şeyler olsun. Seni Aynalı Çarşı'nın oralarda bir yere, yeni açılan bir restorana götüreceğim. Şimdilerin gençleri hep orada takılıyor."

Dudağımı büktüm. "Yemek mi yiyeceğiz? Bu mudur yani?"

"Kızım sen beni dinlesene. Git giyin. Orası bildiğin restoranlardan değil."

"Tamam, tamam. Sana güveniyorum, Yalvaç Zorlu. Ne de olsa kızları götürecek eğlenceli mekânları en iyi sen bilirsin."

Gözlerini devirerek sabır çekti. "Neyimi gördün oğlum?"

"Oğlum dediğine göre bir süredir hayatında kimse yok." *Yok mu* der gibi baktım. Abim ayaklanacak gibi oldu. "Balca!" Gözlerini belirginleştirince

aynı bana benziyordu. Dudaklarımda bir anlığına derin bir gülümseme belirdi.

"Tamam," deyip arkamı döndüm ve cam kapıyı iterek çıktım. Eve döndüğümde annem önceki tartışmayı sürdürmekten vazgeçmiş görünüyordu. Zaten ben de o konuya dönmeyi hiç istemiyordum. Hızla hazırlanmaya koyuldum.

Evden ikinci kez çıkarken ayağımda siyah, ince topuklu, önü kapalı rugan ayakkabılar vardı. Omzumda, ayakkabılarımla uyumlu küçük bir çanta asılıydı. İşim gereği böyle ayakkabıları pek giyemiyordum. Ama her kadın gibi ayağıma geçirdiğim o ilk anda auram, özgüvenim ayağa kalkıyordu. İnsan kendini kadın gibi hissediyordu. Benim gibi kısa boylu biri için bu adeta bir sihirdi. Boyumun kısa oluşunu kalın askılı, sırtı açık, siyah kısa elbisemle bir nebze gizlemeye çalışmıştım. Abim kesin kıyafetime laf söylerdi ama bunu umursamayacaktım.

Topuklularımla bahçe kapısının önündeki kaldırıma indiğimde babamın dükkânının olduğu taraftan gür ve uzun bir ıslık sesi yükseldi. Bakışlarımı çevirmemle, abimi yanında Ali Cihan'la görmem bir oldu. Topuklarım takılırken adımlarım karıştı ve olduğum yerde duraksamak zorunda kaldım. *Şaka!* Eğer ikisi de üzerine takım çekmemiş olsaydı, bunun bir şaka olduğunu düşünürdüm. O da mı bizimle geliyordu? Yemeğe gitmiş, karnım tıka basa doymuş gibi hissettim. Bana bu kadarı yeterliydi.

Abim, "Seni bekliyoruz," derken üzerimdeki kıyafeti inceliyordu. "Düşündüm de önceki kıyafetin daha iyiydi. En azından ortama uygu-"

"Sordum," dedim burnumdan soluyarak. "Sana sordum ve üzerini değiştir dedin!" Sinirli oluşumun nedeni abimin ima ettiği şey değildi. Ali Cihan kaşlarının arasından ayrılmayan o derin çizgiyle bana bakıyordu. Onunla bir yere gitmeyi reddediyordum.

Abim ellerini hafifçe havaya kaldırarak dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. "Seninle uğraşamayacağım," diyerek burnundan bir nefes verdi. "Elbiseni görmezden geleceğim."

"Lütfettin."

"Kızım sen hayırdır ya! Ne bu sinir? Sana diyorum ki sustum, bir şey söylemeyeceğim."

Derin bir nefes aldım. Haklıydı, hemen sakinleşmem gerekiyordu. Ona arkadaşıyla aramı yapmaya çalıştıklarından bahsedemeyeceğime göre derhal sakinleşmeliydim.

Onlara doğru adımladım. Yanlarına varmam neredeyse an meselesiydi ki abim, Ali Cihan'a yaklaşarak oldukça kısık bir sesle bir şeyler söyledi. Ne konuşulduğunu duyamazken abim gözlerini bana çevirip sırıtarak, "Arabamı

sattım, Balca," dedi. Ardından, "Borç vereceksen alırım," diye mırıldandı. Neydi bu şimdi? Bir itiraf mı?

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Yavru Şahin'i sattığına asla inanmam!" Abimin ilk arabası Tofaş Şahin'di ve onu çok sevdiğinden hiç değiştirmemişti. Bu bende şok etkisi yaratırken Ali Cihan'ı çoktan unutmuştum. "Nerede arabamız? Kesin arızalanmıştır."

"Şaka yapmıyorum," dedi abim ses tonunu şakacı halinden arındırarak. Sanırım ciddiydi ve bana durumu yumuşatarak anlatmayı hedeflemişti. "Maddi olarak biraz sıkışıktık, rahatlamamız gerekiyordu."

"Bu ne zaman oldu?" Her an ağlayabilirdim. Duygusal biri değildim ama o araba abim kadar benim için de kıymetliydi. Üniversite kaydıma bile o arabayla gitmiştik. "Geçen yıl. Sen staja başlayınca para gerekti."

"Abi..." Ben allak bullak olurken o gülümsüyordu.

"Kızım senden kıymetli mi? Sıkışıktım, sattım. Böylece elimiz rahatladı diyorum."

"Bunu yapmamalıydın," dedim çatallı çıkan sesimle. Kabullenmek gerçekten zordu. Benim param vardı ama ailem bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. O parayı şu an için kullanamıyordum. Yapabilseydim onlara destek olmaz mıydım? Abim güçlü eliyle kolumu sevdi. "Şimdi Ali Cihan abin bizi bırakacak. Sonra araba nerede diye mızırdanma diye söylüyorum."

Sıkıntıyla oflayarak saçlarımın arasına parmaklarımı sokup hepsini diğer omzuma aldım. "Gitti Yavru Şahin! O senin her şeyindi."

"Olsun," dedi abim gülerek. "Büyüdük artık. Araba sevdası mı kaldı?"

Ona inanmıyormuş gibi baktım. Araba sevdasından vazgeçmiş olamazdı. "Sana geri alacağım onu. Kime sattın? Tanıdık mı?"

Abim sesli güldü. "Şişko Hamdi aldı."

"Şişko Hamdi?" Onu tanımıyordum. "O kim?"

"Tanımazsın. Onun bindiği arabadan hayır gelmez artık. Koltuğu falan çoktan çökertmiştir. Biraz zaman geçsin, yeni araba almayı planlıyorum. Sıkılmıştım."

Yalan söylüyordu. Maneviyatı yüksek şeylerden vazgeçmek kolay mıydı? İleride onun için garaj bile yapacağını söylüyordu. Ama o benim için... Yutkundum. "Şu paranın," dedim omzumu silkerek. "Gözü kör olsun emi!" Topuğumu yere vurdum.

"İyiyiz ama şimdi. Bak arabayı satınca toparladık." Görüntüde öyleydi. Yığınla borcumuz vardı. Oturduğumuz ev bile ipotekliydi. Beş yıl önce babaannemle dedemin Adatepe'deki evi yanmıştı. Yangın komşusunun da evine sıçrayınca iyice büyümüş, iki evi de yutmuştu. İkisi de tarihi binaydı

ve oturulmaz hale gelmişti. Dedemlerin tek çocuğu babam olunca hem dedemlerin evinin masraflarını hem de komşularının zararlarını babam ödemişti. Bu olay bize yığınla borç bırakmıştı. Hâlâ ödüyorduk.

"Şimdi ben işe başladım ya," dedim bir şey yapmam gerekiyormuş gibi. Kafamda kabaca hesap yaptım. "Az da olsa bir şey kazanıyorum. İleride artacak. Geri kalan borcun tamamını ben üstlenirim. Sen de rahat rahat arabanı alır-"

"Balca," dedi abim kızar gibi. "Kızım bir yemeğe gidecektik. Eğlenecektik. Efkâr gecesine çevirdin be!"

Ofladım. Beni kolunun altına çekti. Çeşmenin olduğu köşeye doğru adımlarken Ali Cihan da yanımda yürüyordu. Pek sesi çıkmıyordu. Yoksa farkında olmadan soktuğum laflar işe mi yaramıştı? *Ali Cihan abi...*

Ben evlenemezdim. Bir kere buna durumum müsait değildi. Çalışıyordum ve yaşam koşullarım hiç kolay değildi. Böylesini kimse kabul etmezdi. Ben de etmezdim. Sürekli seyahat eden bir gezgini kim isterdi?

Ali Cihan'ın Şahin olmadığını bangır bangır bağıran, deri koltuklarından bile belli olan siyah arabasıyla Aynalı Çarşı'daki bir restorana geldiğimizde Ali Cihan bir arkadaşını görüp yanımızdan ayrıldı. Bana da nefes almak için alan açıldı.

Burası normal bir restoran değildi. Muhtemelen saatler gece yarısını gösterdiğinde bara dönüşüyordu ve canlı müzik başlıyordu. Yemek masaları pencere önlerine konumlandırılırken mekânın en ucundaki pencereden diğer ucundaki duvara kadar siyah, taş bir bar uzanıyordu. Beş adet barmen misafirlere hizmet ederken içerisi dolu sayılırdı. Bar alanında abimle en sakin köşeyi seçtik. Pencere önündeki bir tabureyi çekip otururken abim de yanıma oturdu. Hemen barmenlerden birini çağırıp ne istediğimi bile sormadan -çünkü biliyordu- siparişini sıraladı. "Bir alkolsüz kokteyl, iki *Tuborg Malt*. Çerez tabağı ve meyve de alalım."

"Meyve mi?" diye sordum.

Abimin dudağının kenarı yükseldi. "Alkol almıyorsun. Kemir diye söyledim. Sıkılma. Sonra da yemek yeriz."

Hayatım boyunca bir kere bile alkol almamıştım. İçmek zorunda kaldığım anlarda bile benim için alkol görünümlü içecekler ayarlanmıştı. Prensip meselesiydi. Organlarımı seviyordum ve bunun doktor olmamla bir alakası yoktu. *Ya da vardı...*

"Sen benden çok yersin. Mobilyacı olmasan kesin manav olurdun." Abim güldü. Çok güzel gülüyordu. Yüzünde üç tane gamzesi vardı. İkisi yanağında, biri çenesindeydi. Öyle derin değillerdi ama güldüğünde *ben buraya saklandım* diyorlardı.

Onun en yakın arkadaşını düşündüm. Ali Cihan'ın asık suratıyla abimin güleç yüzü yan yana bile gelemezdi. Sahi nasıl arkadaş olmuşlardı ki?

Gözlerim mekânda onu ararken bulmak hiç zor olmadı. Camın dibindeki masalardan birinde kalantor tipli, iri, göbekli, bıyığı oldukça gür bir adamla oturuyordu. Mekân sahibi olması muhtemeldi. Çünkü eliyle içeriyi işaret edip bir şeyler anlatıyordu.

Ben ikisini izlemeye devam ederken dalıp gittiğimi fark edemedim. Ta ki Ali Cihan'ın dalgın bakışları benimkine denk düşene kadar. Boş mu bakıyordu, yalnızca tesadüf müydü bilmiyordum ama siyah diyebileceğim kadar koyu renk olan gözlerinden hoşlanmıyordum. Üşüyormuş gibi içim titrerken yakınımda bir klima aradım. Vardı ama çok uzağımdaydı.

Gözlerim tekrar ona çevrildiğinde hâlâ beni izlediğini gördüm. Adamı dinlemiyordu. *Yüzsüz!* Söylediğim o kadar şeyden sonra hâlâ ümidi kalmış mıydı? Gerçi bununla ilgili elimde net bir bilgi yoktu ama sezgilerime çok güvenirdim. Ali Cihan bugün babamın dükkânına bana alıcı gözle bakmaya gelmişti. Bu aklıma gelince sinirlerim yine tepeme çıktı.

Boş bulunup sesli bir şekilde, "Abi kim bu Ali Cihan?" diye sordum.

Abim birasını yudumluyordu. Bakışları baktığım yere döndü. Arkadaşını görünce, "Arkadaşım dedim ya," dedi. Bakışları kuşkuyla yüzüme çevrildi. "Sen bizimle gelmesinden mi rahatsız oldun? Ne o bakışlar?"

Nasıl bakıyordum ki? Onun tarafından bile fark edilecek kadar? İtiraz edecekken az ilerimizden birinin, "Ben de onu soracaktım," dediğini işittim. Bakışlarımı çevirmemle Ali Cihan'ı gördüm. Bize doğru adımlıyordu. Dudak falan mı okuyordu? Hayır, az önce olduğu mesafeden bizi duyması imkânsızdı.

O daha yanımıza gelmeden önce abime doğru yaklaştım. Ali Cihan'a bakmadan kulağına, "Ondan hiç hoşlanmadım. Haberin olsun," diye fısıldadım.

Normalde bu kadar kaba biri sayılmazdım. Mekânın bir başından söylediğimi duyan adamın bunu da duyacağını elbette hesaba katabiliyordum.

Nitekim, "Seni hâlâ duyabiliyorum," dediğinde içimi çektim. Ben de bunu istiyordum. Abime arkadaşının yaptığı şeyin benim için bir skandal olduğunu, muhtemelen duyunca onun için de skandal yaratacağını söyleyemiyorsam en azından aynı ortama girmekten kurtulabilirdim.

"Aman ne güzel," dedim kaçış biletimi elimde sıkı sıkı tutarak. "Seninle ilgili düşüncelerimi anladıysan, bana müsaade."

Ali Cihan'ın kaşlarının arası çatılırken abim gülüyordu. "İyi anlaşacağınızı biliyordum. Aslında karakterleriniz o kadar benziyor ki."

Benzemiyorduk. Hem de hiç. Suratsızın tekiydi. Abimle yan yana görmeme rağmen onların arkadaş olmasına inanmakta zorlanıyordum. "Çok iyi anlaştık," dedim çantamı toparlarken.

"Hiç sanmıyorum," diyerek beni onaylayan Ali Cihan'a ters bir bakış savurdum. O ise zerre etki etmeden devam etti. Hem de gözlerimin içine baka baka. "Kardeşinin kaba tavırlarıyla benim karakterimin bir benzerliği olamaz. Allah sana kolaylık versin."

Tabureden kayarak indim. Ona doğru adımladım ve çantamı omzuma astım. Aynı onun gibi birkaç saniye suratına baktıktan sonra umursamaz bir tavırla, "Allah bir daha karşılaştırmasın," dedim çenemi yüzüne doğru kaldırarak. Hiç vakit kaybetmeden kapıya doğru adımladım.

Tam da o sırada çantamdaki telefonum çalmaya başladı. Çalan zil sesi sadece özel aramalar içindi. Çantamı karıştırıp telefonumu telaşla bulmaya çalışırken benim aksime yalnızca uzun bacaklardan ibaret bir kadın mekâna giriş yapıyordu. "Kaptan!" diye seslendiğinde onun Ali Cihan'ın misafiri olduğunu anladım. Telefonumu sonunda elime aldığımda zil sesi mekâna doldu. Ali Cihan'a imayla gülümsedim. "Hayırlı işler." *Pis herif.*

Böyleleri aynı anda bir sürü kızı idare etmeye çalışırdı. Neyse ki gerçek yüzünü çok önceden anlamıştım. Telefonu açmak için aceleyle dışarıya çıkmaya çalışırken insanlar da içeriye girmeye çalışıyordu. Birkaçına çarpmak zorunda kaldım.

Sonunda kendimi temiz havaya attığımda telefonu açtım ve kendime en tenha köşeyi seçtim. "Göçebe!" Şu kadarcık koşuşturma bile beni nefes nefese bırakırken telefonun diğer ucundaki ince ses gülüyordu. "Yakışıklı adam."

"Kim?" diye sordum.

"Kaptan."

Bir süre sessizlik oluşurken jetonun düşmesini bekledim. Doğru ya, her yerde gözü vardı. "Yakışıklı falan değil!" diye söylendim. "Bunu söylemek için mi aradın?"

"Hayır," dedi ince sesiyle. Göçebe hakkında bildiğim şeyler sınırlıydı. Cinsiyeti kadındı, teşkilatın siber güvenlik ajanıydı ve benim operasyon eşlikçimdi. Kısacası o bir beyaz şapka siber güvenlik uzmanıydı ama yasal olmayan şeyler yaptığına da şahit olmuştum. Ne yüzünü görmüştüm ne de başka bir bilgiye sahiptim. Çabalasam öğrenebilecekken bunu yapmam yasaktı.

"O kız bayağıdır peşinde dolaşıyor."

Hâlâ aynı kişiden mi bahsediyorduk? "Ama yüz vermiyor. Kadınlar," diyerek iç geçirdi.

"Allah aşkına, neden aradıysan sadede gelebilir miyiz? Ben adamın yakışıklılığını ya da yanındaki kadını dinlemek istemiyorum."

"Tamam," dedi nefes alarak. "Seni takip ediyorlar."

"Kim?" derken sesim titredi. Olayın içine bu kadar hızlı dalmanın artık beni şaşırtmaması gerekirdi ama bazı şeyler kontrolümüzde olmuyordu. Normal biri hemen etrafına bakınırdı ama ben bunu yapmadım.

Göçebe, "Aferin, bakışlarını önünde tut ve hiçbir şey belli etme," dediğinde güldüm. Bu gerçek bir gülümseme değildi. Soğuk ve içtenlikten uzaktı. "Tehlikede miyim?" diye sordum. "Daha kötüsü tehlikede miyiz?"

Aklıma abim gelince kanım çekildi. Elim eteğimin pilileriyle oynuyordu ama bu parmaklarımın titremeye başladığını gizlemek içindi. Korkmuyordum. Benimki yalnızca abim için duyduğum endişedendi. Savunmasızdı. O benim gibi değildi.

"Beni dinle," dedi Göçebe. "Oradan ayrılmayı aklından çıkar. İçeriye dön ve arkanda duran adama gülümsemeye çalış."

"Ha!" dedim anlamayarak. Diğer söylediklerine o kadar odaklanmıştım ki son söylediğini anlayamadım. "Kaptan arkanda, yeni geldi," demesiyle anında arkama döndüm ve onunla çarpışmaktan kıl payı sıyrıldım. Gerilerken eli belimi yakaladı. Ali Cihan, "Abin senin için endişelendi," deyince gözlerimi kırpıştırdım. Göğsüm onun karın kaslarına yaslıydı. Elinden kurtulup hızla uzaklaştım. "Ben gidiyordum. Sen içeriye gir."

Göçebe telefonda konuşmaya devam ediyordu. "Kimse gitmiyor. Onlarla döneceksin. Aptal ifadeni topla ve ona gülümse. Hadi kızım, yapabilirsin."

"Yapmıyorum!" diye söylendim. Göçebe kahkaha attı, Ali Cihan'ın ise gözleri kısıldı.

"Bir sorun mu var?"

"Yok," dedim soğukkanlılıkla. "Erkek arkadaşımla konuşuyordum." Bunu söylemeyi hesaba kattığım söylenemezdi.

Göçebe, "Ne? Senin bir erkek arkadaşın yok! Sen kimsenin aklının alamayacağı kadar bekârsın," deyince, "Susar mısın?" diyerek ayağımı yine yere vurdum.

Ali Cihan, "Anladım," deyince bu konuşma daha fazla boka sarmadan telefonu kapattım ve çantama attım. "Gitmeyecektim. Onunla konuşmak için dışarıya çıkmıştım."

"Anladım," dedi tekrar.

"Anladıysan," dedim ona doğru yaklaşarak. "Bu aramızda kalabilir mi? Abim bilmesin." Olmayan sevgilimi öğrenirse nasıl açıklardım? Göçebe'nin de dediği gibi öyle biri yoktu.

Başını salladı. Sonra da bir anda elini uzattı. Buna anlam vermezken bakışlarım eliyle gözleri arasında bir süre mekik dokudu. "İyi başlamadık. Yalvaç'tan dolayı bir süre görüşmek zorunda kalacağız. Bunu düzeltebilir miyiz?" diyordu. İşte bunu beklemiyordum.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ama açık hedef halinde burada durmaya devam edemeyeceğimizi iyi biliyordum. Hızla elini tuttum ve sertçe sıktım. Ali Cihan'ın gözleri belirginleşirken, "Güçlüsün," dedi. Elimi hemen gevşettim. "Ne sandın? Ufak tefek göründüğüme bakma, tersim pistir."

"Tersinle ilgilenmiyorum. Ben sadece normal olmak istiyorum. Benden hoşlanmak zorunda değilsin. Tavırlarına asla anlam veremesem de ilgilenmiyorum. Ama Yalvaç'ın yanında huzursuzluk çıkarmak istemiyorum."

Aklım hâlâ nereden geleceğini bilmediğim tehlikede olmasına rağmen bir anlığına ifadesini inceledim. Samimiydi ama ondaki bir şey beni itiyordu. En başından beri bu kadar tepkili oluşum da bu yüzdendi. Hislerime güvenirdim ancak tamamen onlara göre hareket etmezdim. Şu an hislerim sadece acele etmem ve onu da beraberimde içeriye sokmam gerektiğini söylüyordu.

"Güzel," dedim kısık bir sesle. "Bunu ben de istemiyorum." Konuşurken zorlandığımdan boğazımı temizledim.

"Abin bekliyor, seni geri getirmemi istedi," dedi sıfır ifadeyle. Elimi tutmaya devam ederek beni içeriye yönlendirdi. "Abine iyi olduğumuzu kanıtlayalım da sevinsin."

4. BÖLÜM

Balca

Elimi, her an kaçabilirmişim gibi sıkıca tutan o büyük ve kararlı avuçtan kurtarmak istiyordum. Öylesine derin bir arzuydu ki bu sanki bir an önce uzaklaşırsam içimdeki karmaşa da dağılacaktı. Denedim. Kaçmayı umarak parmaklarımı hafifçe oynattım. Ama boşunaydı. Elimi bırakmaya hiç niyeti yoktu. Sanki beni içeriye sokmak onun için çok önemliymiş gibi davranıyordu.

Bakışlarım ellerimizin kesiştiği noktaya kaydı. Ona karşı yumuşamış değildim. İçimde bu yakınlığı kabullenecek tek bir damla iyimserlik yoktu. En azından şimdilik.

Beni arkasından çekerken omzum diğer insanlara sürtünüyor, geçip gittiğimiz her adımda ceketler, dirsekler, yabancı bedenler tenime değiyordu. O an etrafın iyice kalabalıklaştığının farkına varıyordum. Giderek artıyor, daralan bir çember gibi çevremizi sarıyordu.

İç geçirdim ve Göçebe'yle yaptığım telefon görüşmesini düşündüm. Konuşmamız yarım kalmıştı. Peşimde kimin olduğunu hâlâ bilmiyordum. Belirsizlik mideme oturan taş gibiydi.

"Şey..." dedim tedirgin bir sesle. Elimi hafifçe çekiştirip geldiğimiz yöne baktım. İnsanlar akın akın, gruplar halinde içeriye doluyordu. Neler oluyordu burada? Bu mekânda ne vardı da böyle çılgın bir ilgiye sebep oluyordu?

Düşüncemi bir cevaba dönüştüren o sesi duydum. Bardan kalın ve gür sesli bir adam, "İki bira alana, bir bira da bizden!" diye bağırıyordu. "Saat sekize kadar sürecek."

Abim buranın yeni açıldığını söylemişti. Müşteri toplamak için iyi taktikti. Fakat ben kalabalıktan nefret ederdim. Bunu biliyor olması gerekirdi.

"Şey, ben..." dedim tekrar. Sesim kalabalıkta kaybolacak kadar cılızdı. "Benim bir telefon görüşmesi daha-" diyecektim ki anladı. Omzunun üzerinden dönüp gözucuyla bana baktı. "Dışarısı çok kalabalık. Arayacaksan burada ara."

Ağzının iki yanında oluşan sert çizgiler, yorgunluğunu ve gerginliğini dışa vuruyordu. Kaşlarımı istemsizce kaldırdım. Elimi hâlâ bırakmamıştı ve yürümeye devam ediyordu.

Bara çevirdim bakışlarımı. Gözlerim abimi aradı. Onu bıraktığım yerde buldum. Ayaktaydı. Bizi gözlüyordu. Göz göze geldiğimizde elini kaldırarak, "Nereye gittin? Şaka yaptığını sanmıştım," diye seslendi.

Beni geri getirmesini Ali Cihan'dan o istemişti. Bu yeniden başlanma işi de Ali Cihan için gerçekten abimden dolayı olabilir miydi? Başka türlüsünü artık düşünmek istemiyordum. Yorucu ve yıpratıcıydı. Abimin arkadaşının bana ilgi duyması... Lütfen böyle bir şey olmasındı.

Abim ikimizi karşılayıp beni bardaki yerime çekerken, "Biz kimin için geldik buraya? Neden gidiyorsun?" diye sordu.

Mekâna şöyle bir göz gezdirdim. Görünen tabloya bakılırsa burası hiç de benim için ayarlanmış bir yer değildi. Ama bunu ona söyleyemedim.

"Kızım, Ali Cihan benim arkadaşım lan. Benim gibi uyuzun teki. Sen niye ona alınıp gidiyorsun?"

Çocukluk yaptığımı düşünüyordu, değil mi? Abimin gözleri Ali Cihan'la ellerimizin birleştiği yere -evet hâlâ elimi tutuyordu- kaydı. "Barıştınız mı?" diye sordu.

Ali Cihan elimi bırakmadığını o an fark etmiş gibi usulca parmaklarını çözdü ve biraz uzaklaştı. İfadesi sakindi. "Sorun yok," dedi gözlerini devirerek. "Konuştuk, anlaştık. Zaten öncesinde de yoktu."

"Öyle," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Şimdi beni rahat bırakın, telefonla konuşacağım." İçimdeki sabırsızlık artık sesime nüfuz ediyordu. Bunu defalarca söylemiş ama kendimi duyuramamıştım.

Onlara sırtımı döndüm ve kapıya doğru bir adım attım. Ama daha ilk adımımda bileğimden kavrayan o tanıdık el beni durdurdu. Ali Cihan'dı. Nasırlı parmakları, az önce elimi tuttuğu şekilde bu kez bileğimi sarmıştı. Gözlerimi yavaşça ona çevirdim.

"Telefon görüşmem yarım kaldı," dedim dişlerimin arasından. Sakin kalmaya çalışıyordum. "Sorun yok. Barıştık işte. Görüşmeyi tamamlamalıyım."

Yüzümü bana uzun gibi gelen bir süre boyunca inceledikten sonra sıkıntılı nefesini bıraktı. Anlayamıyor muydu, yoksa beni duymak mı istemiyordu? "İşle ilgili görüşüyordum ya. Bu önemli," dedim bu kez daha yumuşak bir tonda.

"Çok konuşacaksan," dedi başını tek seferde eğerek. "Ben de sigara içecektim. Seninle geleyim."

İçimden bir *Allah Allah* düşüncesi yükseldi. Sanki onsuz bir yere gitmem mümkün değilmiş gibi davranıyordu. Bu neyin ısrarıydı böyle?

"Yalnız konuşmam gerek. Mahsuru var mı?"

Araya bu kez abim girdi ve son noktayı koyarcasına, "Balca dışarısı iyice kalabalıklaştı. Konuşacaksan burada konuş," diye söylendi.

Bakışlarımı abime çevirdim. Bir an annemi hatırladım. Ankara'dayken günlerce aramayan o kadın, Çanakkale'ye döndüğümde telefonu elinden düşürmezdi. *Nereye gittin, ne zaman geleceksin, geç kalma...* Gözden ırak olan gönülden de ırak olur muydu bilmiyordum ama yakındayken daha da korumacı oluyorlardı. Abim de anneme benzemeye başlamıştı. Oysa ben onu daha çok babama benzetirdim.

"Burası da farklı sayılmaz," dedim bakışlarımı içeride gezdirerek. İnsanlar bedava bira uğruna mekânı doldurmuştu. Boş bir sandalye bulup oturabilmek neredeyse şanslı lotoyu kazanmak gibiydi. "Hem derdiniz ne? Bir telefonla konuşup geleceğim. Yalnız kalamıyor musunuz?"

Abim beni kolunun altına çekti. Başımı göğsüne yasladı. "Ayrılamıyorum. Yanımda dur." İçimden bir gülümseme geçti. *Annem iki.* Babam öyle değildi, o sadece *zaman kötü* derdi. *Bana haber ver de nereye gidersen git.*

Ama onlar... Ben yirmi dört yaşında da olsam gözlerinde hâlâ o yedi yaşındaki çocuktum.

Ağzımı açıp, "Size ne oluyor böyle?" diye soracaktım ki bir ses, "Kaptan!" diye bağırdı.

Abimin bakışları bir anda omzumun arkasına çevrildi ve beni bıraktı. Seslenen önceki kadından farklı biriydi. Boyu bana yakındı, esmerdi.

"Sa-sana," dedi abim. "Bu kız da sana. Bir baksana."

Ali Cihan kısa bir an afalladı. Gözleri bir abimde, bir bende dolaştıktan sonra başını salladı. "Bakayım," dedi.

O yanımızdan uzaklaşırken abim taburemi kendininkiyle birlikte bara doğru döndürdü. "Ee, ne içiyoruz? Ya da bir şey mi yesek? Karnın acıktı mı? Buranın bir karışık ızgarası var, yeme de yanında yat," diye sıralamaya başladı.

"Bir şey yemek için daha erken. Ben o meyveli kokteylden bir tane daha alırım." Acaba lavaboyu bahane edip kaçsa mıydım? Göçebe'yle yanındayken konuşamazdım.

Abim elini kaldırıp garsonu çağırdı. Ben de çaktırmadan etrafa göz gezdirdim. Bir tehlike emaresi arıyordum ama neye benzediğini bilmiyordum. Ali Cihan ileride bir köşeye geçmiş, genç bir kadınla hararetli şekilde konuşuyordu. Kadının gözleri ara ara bizim olduğumuz tarafa dönüyor, sonra Ali Cihan'a dikkat kesiliyordu. İçimde bir huzursuzluk belirdi. Bu sahnede bir gariplik vardı.

Ya abimin arkadaşı gerçekten fazla çapkındı... Belki de namı tüm Çanakkale'de dolaşan biriydi. *Ya da...* Onun hakkında daha fazla düşünmemeliydim. Kendimi yormamalıydım.

Garson meyveli kokteyli önüme bırakınca onları izlemekten vazgeçtim ve önüme döndüm. Abim kendine bir bira daha söylemişti. "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu. "Annem sürekli seyahat edip durduğunu söylüyor."

Başımı salladıktan sonra kokteylden küçük bir yudum aldım. "Şu an için asistanım. Gelecek yıl tekniker olabileceğim inşallah. Eğitim dört yıl, biliyorsun. Uzman olmak için elimden ne geliyorsa yapıyorum. Buna asistanlık yaptığım Can Ekinci'yle sürekli şehir dışına çıkmak da dahil."

"Nasıl oluyor?" diye sordu abim. "Size haber geliyor ve nerede olduğuna bakmadan yola mı çıkıyorsunuz?" Şişenin üstünden gözlerini kaçırmadan bana baktı.

"Çoğunlukla. Staj yapacağın yeri bazen eğitim aldığın üniversite seçiyor, bazen kendin. Ben devlette yer bulamayınca Can Hoca'm arka çıktı. Kendisinin bu konuda bir şirketi var."

"Nasıl tanıştınız?"

"Üniversitede hocamdı. Sana bundan bahsetmemiş miydim?"

Başını olumsuz anlamda salladı. Ardından içten bir merakla sordu. "En az üç yıl daha buralarda olmayacak mısın yani?"

İç geçirdim. Bu süre belki daha da uzayabilirdi. Çünkü Can Ekinci ismi kime aitti bilmiyordum. Benim bahsettiğim adamın tıp fakültesiyle alakası yoktu. İsmi Akın Dürel'di ve iş seyahatlerinin birini bile staj için yapmıyordum. Ama abimin bu detayları bilmesine gerek yoktu. Abimi kandırıyor olmak içimi kemiriyor olsa da başka şansım yoktu.

Gözlerinin içine mahcup bir ifadeyle baktım. "Sen ne yapıyorsun abi?" diye sordum. Şakağına düşen bir tutam saça parmaklarımı geçirip geriye doğru taradım. "Arabanı satmanın dışında her şey yolunda mı?"

Benimkiyle aynı olan kehribar rengi gözlerini ışıldatırcasına gülümsedi. "Ben iyiyim, Balca. Arabamı sattığım için de gerçekten üzgün ya da mutsuz değilim. Teknenin kirasını ödemekte de zorlanıyordum. İşin yürümesi için gerekliydi. İyi bir şey için satıldı."

"Ben de çalışıyorum abi. Hiç para kazanamıyor değilim. Söyleseydin halletmenin bir yolunu bulurdum."

"Bu yıl işler iyi gidiyor. İzmir'de bir, Bursa'da da iki mağazayla daha anlaştım. Onlardan da duyanlar olur. Böyle böyle büyüyeceğiz. Bir bakmışsın borçlar bitmiş; önce sana, sonra da bana bir ev alıyoruz."

Gülümsedim. Dirseğimi bara yaslarken çenemi de avucuma yerleştirdim. "Güzel bir hayal." Çocukluğumuzdan beri onunla aynı evde yaşama hayalimiz vardı. Birimiz evlenirse diye kenarda bir evimiz daha olacaktı. Bahçeli olacaktı ve mutlaka Ege Denizi'ni görecekti. "Annem kaç yaşına gelirseniz gelin, evlenmeden sizi bırakmam diyor."

Abim gülerek başını salladı. "İyi ki Aylin'i yapmışlar. Onunla ikisini de kandırabiliriz."

Annem üçüncü kez kırklı yaşlarının sonuna doğru anne olmuştu. Tam da benim tıp fakültesine başladığım zamana denk geliyordu. Abimi on sekiz yaşında doğurduğunda çok fazla kanaması olmuş ve ikinci çocuğu dünyaya getirmesinin zor olacağını öğrenmişti. Abimden tam on yıl sonra ben doğunca, ailem için tekrar bir umut ışığı belirmişti. Annemle babamın en başından beri hayali, geniş bir aileye sahip olmaktı. Denemekten vazgeçmemişlerdi ve yıllar sonra Aylin olmuştu. Fakat annem için doğum süreci artık tehlikeli olunca çocuk sayısını üçte bırakmaya karar vermişlerdi. *Neyse ki...* Kardeşlerimle aramızdaki yaş farkının sebebi buydu.

Aylin, babamdan çok abimin kızı gibi duruyordu. Onu düşünmek bile ağzımın kamaşmasına neden oluyordu. Ayrılalı yalnızca birkaç saat olmuştu ama şimdiden özlemi içime dolmuştu.

"Aylin olmadan yaşayabilir miyim bilmiyorum. Hem bunun için daha seneler var. O zamana kadar sen evlenirsin abi. Ki bence evlenmelisin de. Otuz dört yaşına geldin."

"Yaşın önemi yok," dedi bana yandan bir bakış atarak. "Ben daha aile kurmak için kendime güvenmiyorum. Bundan da kendine pay biçiyorsun, biliyorum. Ama bu benim tercihim."

O öyle söylese de evlenmemesinin gerçek sebebini biliyordum. Abim hem Aylin'i hem de beni kendi kızı gibi görüyordu. Hep önce bizim mutluluğumuzu düşünürdü. Bir de tabii babamın borçları vardı. Onların büyük kısmını da abim üstlenmişti.

Aslında ben o borcu tek kalemde silebilirdim. Ancak bunu istesem de yapamazdım. O para yokmuş gibi yaşamaya devam etmek zorundaydım. Mesleğimin cilvesi de buydu işte. Emekli olana kadar küçük harcamalar dışında var olan hayatıma devam etmeliydim. Amaç dışarıya karşı dikkat çekmemek, normal yaşantımın dışına çıkmamaktı.

"Sonunda gitti," diyen Ali Cihan'ın arkamdan gelen sesini duyduğumda daldığım yerden sıyrıldım. Ona döndüğümde elinin sandalyemin arkasında durduğunu gördüm. "Kurt gibi acıktım. Artık bir şeyler yesek mi?"

"Olur. Balca da bence çok acıktı ama çaktırmıyor," dedi abim imayla gülerek. İmasında haklıydı. Karnımın guruldamamasına hayret ediyordum. "Siz masaya geçin. Ben de sipariş verip geleyim."

"Fikret abiyi de gör. Seni soruyordu," deyince Ali Cihan, abim ayaklandı. "Göreyim. Ne diyeceğini biliyorum," dedikten sonra göz kırptı ve yanımızdan ayrıldı.

Ali Cihan, "Hadi," deyince tabureden topuklarımın üzerine indim. "Fikret abi kim?"

"Buranın sahibi."

Birlikte pencere kenarındaki masalara doğru adımladık. İçerisi doluydu ama köşede bir masa rezerve görünüyordu. Ali Cihan o masadan bir sandalyeyi çekip oturmam için işaret etti. Kendisi de hemen yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu masa Fikret abinin. Biz gelince buraya oturuyoruz."

"Anladım," dedim çantamı sandalyenin arkasına asıp otururken. "Sizi çok seviyor galiba?"

Ali Cihan başını salladı. "Fikret abi sonradan parayı buldu. Önceden bir manav dükkânı işletiyordu. Tam bir işletmeci kafası vardı. İlk işi burayı açmak oldu. Parayı katladı. Dürüst bir insandır. Vefalıdır. Onun kadar biz de onu çok severiz."

Konuyla doğrudan ilgisi olmasa da, "Zehra," dedim bacak bacak üstüne atarak. Gözlerini benimkilerle buluşturdu, o ana dek benim dışımda her yere bakıyordu. "Çok tatlı bir kız. Arada senden bahsederdi."

Kaşları hafifçe kalktı. Dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgiye dönüştürdü. Ardından başını yana esneterek, "Ne derdi?" diye sordu.

"Kaptan olduğundan, çok uzun süre denizde kaldığından falan. Hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama aileni iyi tanıyorum. Çok da seviyorum."

Dudağının kenarı alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Tanırsın tabii," gibi bir şey geveledi ağzında. "İnsanın başının etini yerler."

"Pardon?"

"İyidir ailem. Kanı sıcaktır. Sevmen normal," dedi. Ancak sesine ilişen o hafif imayı yakalamamak mümkün değildi.

"Sürekli denizde olmak zor olmuyor mu?" dedim abim gelene kadar sohbeti sürdürmek amacıyla. Sessiz kalmak mümkündü elbette ama aramızdaki mesafeyi daha da büyütmek istemiyordum. Sonuçta o abimin arkadaşıydı ve eğer yollarımız sık sık kesişecekse, bu böyle sürmemeliydi.

Başını usulca salladı. "Zor oluyor, olmaz mı? En çok da sevdiklerinden uzakta olmak zorluyor. Ya sen?" diye karşılık verdi. Görünüşe göre o da konuşmak istiyordu. "Yalvaç senden ve seni çok özlediğinden bahsedip dururdu. Hakkında bir şey bilmiyorum ama abin okuduğun bölümle çok gururlanıyor."

Bacağımı diğer bacağımın üzerinden indirip ellerimi dizlerimin üzerine aldım. "Biliyorum," dedim gülümseyerek. "Aslına bakarsan onları çok özlüyorum. Sadece çok belli etmiyorum. Bir tek onları da değil.

Çanakkale'nin her taşını, toprağını... Buraların havasını bir kez içine çeken bir daha kolay kolay kopamaz. Çanakkale başkadır. Sen zorlanmadın mı?" Onun tam olarak nereli olduğunu bilmiyordum ama ailesini tanıyordum ve buralı olmadıkları kesindi. Annesinin baskın bir Karadeniz ağzı vardı. Babasındaysa daha hafif hissediliyordu. Büyük ihtimalle Karadenizliydiler. "Doğduğun yerden ayrılmak zor gelmedi mi?"

Bir an sustu. Sorumu düşündüğü o kısa an boyunca bakışları yüzümde gezinip durdu. Derin bir nefes alarak, "Sürmeneliyim ben. Bildin mi?" diye sordu. Başımı salladım. Evlendikten sonra Adatepe'ye yerleşen nenem aslında Çaykaralıydı. İş nedeniyle Türkiye'de gitmediğim yer kalmasa da Trabzon'a hiç yolum düşmemişti.

"Yeşile doyanı buralar aç bırakır. Kurak gelir. Elimde olsa geri dönerim."

Dudağımı büktüm. Omzumu silkerken hafifçe başımı eğdim. "Seni tutan ne?" dedim. "Ben evime dönemiyorum ama sen kaptansın. Aileni topla. Bu iş, geminin rotasını çevirmeye bakar. Cesaret meselesi."

"Öyle kolay olsaydı," dedi imayla gülerek. "Çoktan gitmiştim, Balca. Sen dönebiliyor musun sanki? Herkesin kendince nedenleri var."

"Dönemiyorum," dedim gözlerime mıhlanan bakışlarına karşılık vererek. O an farkında olmadan çok şey söylemiştim. Cümlem ağzımdan dökülürken dudaklarında beliren yarım gülümseme yüzüne tuhaf bir yumuşaklık kattı. Sert hatlarını aydınlatan o ifadeyi görünce, gülümsemenin ona ne kadar yakıştığını düşündüm.

"Erkek arkadaşın yüzünden mi?" diye sordu kısık bir tonla. Olmayan sevgilimi hâlâ ciddiyetle gizliyordu. Abimin gelebileceğini hesaba katıyor olmalıydı. Sözünü tutuyor olması hoşuma gitmişti. Öyle biri yoktu. Bilse onu kandırdığıma üzülür müydü acaba? Bu düşünceye istemsizce gülümsedim.

"Değil," dedim gülümsememi koruyarak. "Ben uzman olmaya çalışıyorum. Kapatılacak bir hesabım var." Sözcüklere fazladan anlam yükleyince kaşlarının ortası çatıldı. "Bu gerçekleşince döneceğim."

"Hımnı," dedi ve başını anlayışla salladı. Beni anlamadığını biliyordum. Onun yaptığı yalnızca kelimelerin boşluklarını doldurmaktı. Yüzündeki çatık ifadeye baktım. Bu adam böyle mi doğmuştu? Sürekli sert, soğuk ve kontrollüydü. Gülümsemenin yüzüne ne kadar yakıştığını bilse... "Sana hak veriyorum. Hayatta bir amacının olması güzel. Aşk mevzularına gelince aynı fikirdeyiz. Benim için de hedeflerim daha öncelikli. Ama sen yine de fazla uzatma. Abin sana belli etmiyor olabilir ama dönmeni istiyor."

"Biliyorum," dedim iç geçirerek. "Senin hedefin ne?"

Kaşlarından birini kaldırdı. Muhtemelen meraklı halim yüzündendi. Yarım saat öncesine kadar onun yüzüne bile bakmıyordum. Yeniden başlayalım

demişti ama öncesinde ona kötü davranmış olmam değiştirilemezdi. Şimdi bakıyordum da sanırım abartmıştım. Bana direkt gelip evlenelim dememişti ki. Ben ateş olmayan yerde duman aramıştım. Hepsi annemin suçuydu. Bir de babamın dükkânında *bana da senden bahsettiler* demesi yüzündendi.

"Gönül işleri olmadığı kesin," dedi tekdüze bir sesle. Yüzünden hayal kırıklığına benzer bir dalga geçtiğini gördüm. "İş güç işte. Şu ara bitse de denize dönsem."

Neden bilmiyordum onun bir kalp yarası olabileceğini düşündüm. Tıpkı benimkine benzeyen. İmkânsız. Yorucu. İnsan öyle olunca vazgeçiyordu. *Benim aşkla işim olmaz* yalanlarının arkasına saklanıyordu.

Yüzümde oluşan buruk gülümsemeden habersizken, "Neden gülümsüyorsun?" sorusuyla daldığım yerden çıktım.

Boğazımı temizledim. "Ali Cihan abi," dedim ona hafifçe yaklaşarak. Gözucuyla etrafa bakındım. Abimin yakınlarda olmadığını görünce dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Bu hareket sanki onu yerine sabitlemişti. "Ben pek ilişki insanı değilim. Hani belirgin bir sebebi yok ama aşka zamanım hiç olmadı. Böyle ufak tefek şeyler dışında, bana uğramasına da izin vermedim. İşim gücüm daha öncelikliydi. Hem daha yaşım ne ki... Benim hayallerim var." Eğer onun hakkında yanılmıyorsam duygularında tıpkı benim gibi yalan söylüyordu. Aşkın hayatımıza uğramasına izin vermezdik. O sormadan, hesapsızca gelir ve yerleşirdi. Ama ona kendimi açıklamak ve tam da onun bahsettiği türden yeni bir başlangıç yapmak için yalan söylememeliydim. Kaşlarının hafifçe kalktığını gördüm. "Ben seni kandırdım," dedim birden.

"Ne? Hangi konuda?" dedi ama geri çekilmedi. "Bu erkek arkadaş davası yalandı. Seni şey sanınca..." Yutkundum. Yakınlığı baskın, etkileyici, erkeksi bir kokuya sahipti. Parfümünün kokusuyla karışmasına rağmen tüm bunları daha yüzeyde duyabiliyordum. "Öyle yani," dedim. Hâlâ hareketsizdi.

Artık aramızda yanlış anlaşılmalar olsun istemiyordum. Adamın yanlış yaptığı bir şey yoktu. Çapkınsa bile bana neydi? Babamın dükkânına gelip beni kontrol etmesinin ne tarafı yanlış olabilirdi? Asıl mesele sabah annemin söyledikleriydi. Savunma mekanizmam hızla devreye girmişti. Oysa ben onu baştan yanlış anlamıştım.

Bir anda geri çekildi. Yüzündeki ifade sertti. "Yalan mıydı?" dedi. "İyi ama neden?" Sorunun cevabını daha sorarken bulmuş gibiydi. Başını iki yana salladı. "Doğru ya, senden hoşlanıyorum sandın. Seni tavlamaya çalıştığımı. O kız içeri girince," dedi eliyle arkasındaki kapıyı işaret ederek. Gözlerini gözlerime kilitleyip vurguladı. "*Hayırlı işler* demeler falan... Sen beni zampara sandın!"

Başımı mahcupça eğdim. "Ulan," diye söylendi sandalyesine yaslanırken bakışlarını sinirle kalabalıkta gezdirdi. "Bende diyorum ki durduk yere neden laf yiyorum. Bu kız bana niye ters yapıyor. Ağzıma sıçıp duruyor."

"Estağfurullah," dedim yerin dibine girmiş gibi. "Ben sadece yanlış anlamışım."

Bakışları tekrar gözlerime döndü. "Senin bu bileyici nerede? Söyle de biz de gidelim. Güzel kesiyor?"

Kendimi tutamadım. Yeri ve zamanı değildi ama güldüm. "Kusura bakma. Öyle olmadığını artık biliyorum."

"Bil," dedi başını sallayarak. "Ben arkadaşımın kardeşine yazacak adam değilim. Aşk davaları falan ayrı ama ben aşk adamı da değilim. Sana ya da bir başkasına."

O kadar net, o kadar kendinden emindi ki artık yüzümdeki utanç sıcaklığına direnemez hale gelmiştim. Başımı bir kere sallayarak devam ettim. "Abimin arkadaşısın, benim de abim sayılırsın." Ona abi demek hâlâ bir garip hissettiriyordu ama alışacaktım. "İstemezsen demem ama bence böylesi en iyisi."

"En iyisi," diyerek onayladı.

"Hem hatamı böyle telafi ederim."

"Onu zor edersin de," dediğinde güldüm. "Senin de inatçı bir tarafın var. İzin versem süründürürsün."

Tepki vermedi. Bakışlarını kaçırıp uzak bir noktaya dikti. "Geldi," dedi elini kaldırarak. Bakışlarımı baktığı yere çevirince Diyar'ı gördüm.

Onu, Ali Cihan abiden daha iyi tanıyordum. *Abi... Düşüncene bile yakışmıyor, Balca.*

Ayağa kalktım çünkü Diyar gözlerini bana dikmiş, adımlarken sırıtıyordu. "Balca! Hoş geldin!"

Masanın önüne yaklaşarak kollarını açan Diyar'a sarıldım. Benden ayrılarak, "Ne kadar kalıyorsun?" diye sordu.

"İki hafta kadar. Bir gün azaldı bile."

"Olsun, Niyazi amcayla Hazal teyze çok sevinmiştir. Aylin'i düşünemiyorum bile."

"Sorma," dedim dudağımın kenarı kıvrılırken. "Okula zor gönderdim. Servise ellerimle teslim ettim. Ama sen de..." Bakışlarımı Ali Cihan'a çevirdim. "Abine kavuştun."

Diyar, abisine baktı. "Aslan abim benim," dedi omzuna dokunarak. "Özlemez miyiz? Dört aydan fazladır yoktu."

"Otur oğlum," dedi Ali Cihan karşısındaki sandalyeyi göstererek. "Bir ay buradayım. Sabah yeterince hasret giderdin."

Diyar sandalyeyi çekip oturdu. Ben de yerime döndüm.

"Babam eve dönmüş gibi hissediyorum," dedi Diyar sırıtarak. Abisini parmağıyla gösterdi. "Bu adam benim babam."

"Onur amca alınmasın."

"Alınmaz o. Sizde Yalvaç neyse, bizde de abim o. Baban abini kıskanıyor mu?" Ali Cihan'a baktım. Olumsuz anlamda başımı salladım. "Alınmıyor. Haklısın."

"Abimle sen yeni tanışıyorsun, değil mi?" diye sordu Diyar. Başımı tekrar salladım. Tanışma şeklimiz ve sonrası aklıma gelince kendimi kötü hissettim.

"Abim arayıp beni ve Zehra'yı çağırınca dedim sonunda hep birlikte bir şey yapıyoruz. Bunu ben de istiyordum. Yedi yıldır aynı mahalledeyiz, aileler kaynaştı ama bir biz kaynaşamadık."

"İmkânlar," dememe kalmadan abimi gördüm. Kalabalığın içinden geçerek bize doğru geliyordu. Masa bulamayan müşteriler ayakta içiyor, garsonlar dışarı alkol çıkarmanın yasak olduğunu söylüyordu.

Abim karşımdaki sandalyeye otururken garson da eli kolu dolu halde gelip masayı donatmaya başladı.

Abim, "Ooo," dedi Diyar'a bakarak. "Çoğalmışız. Hoş geldin oğlum. Sen de yemek yersin, değil mi?"

Diyar, başını salladı. "Zehra da yoldadır. Onu babam bırakacaktı."

"Ben de onu soracaktım," dedi Ali Cihan. "Zehra tek başına burayı bulmakta zorlanır."

"Babam da bulamazsa ben gider alırım. Ama sanmam. Fikret abinin yerini biliyordur."

Ali Cihan gözlerini kapatıp açarak onayladı. Onlar konuşurken telefonum çalmaya başladı. Özel arama zil sesini duyunca kalbim hızlandı. *Göçebe'ydi bu.* Nasıl da unutmuştum onu!

Telefonu çantadan çıkarıp ekrana sadece bir an baktıktan sonra kapattım. Gerçekten oydu.

"Ben telefonla konuşup geliyorum."

Abim hemen uyardı. "Dışarıya çıkma."

Kaşımı kaldırınca, "Alkolü fazla kaçıranlar hep orada. İçerisi daha sakin," dedi. Başımı sallayarak onayladım.

Masadan uzaklaşırken Ali Cihan'ın abimle konuşan sesini duydum. "Çoktan kontrol altında. Yalan habermiş."

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Telefonu kulağıma dayayıp mekânın en sakin köşesine ilerledim. Gürültü her yerdeydi. Alkollü tipler ortalığı

karıştırıyordu. Fikret abinin fikri güzeldi ama bu böyle giderse mekânı insanlar değil, gürültü basardı. Sonra da insanlar sakin mekân aramaya başlardı.

Telefonu açtığım anda, "Hele şükür. O ne kalabalık öyle ya!" diyen Göçebe'nin bir şeyler atıştıran sesini duydum. Kraker benzeri bir şey yiyor olmalıydı.

"Sadede gel," dedim burnumdan soluyarak. "Beni takip eden kim?"

"Aslına bakarsan..." Ağzındakini yuttu. "Yanılmışım."

"Ne?" Göçebe yanılmazdı. "Dalga mı geçiyorsun? Birine bir şey olacak diye panikledim."

"Biliyorum, biliyorum." Beni sakinleştirmeye çalıştı. "Hata ettim. Sadece benzetmişim."

"Kimdi o? Kimi kime benzettin?"

"Şu Zonguldak'taki iş. Katilin oğlu, sonucu kabullenememişti ya. O sandım."

"O tutuklanmadı mı? Suç ortağı çıktı."

"Unutmuşum, Balca. Benim görevim sadece seni yönlendirmek değil, etrafındaki tehlikeleri de tespit etmek."

Yine de bu hata hiç de Göçebelik durmuyordu. Canım sıkıldığından ofladım. "Neyse, ne çeviriyorsan benden uzakta tut."

"Dur. Kapatma. Şu kaptan..."

"Ne olmuş kaptana?" Olduğum yerden onu görebiliyordum. Arada bana bakıp kontrol ediyor, sonra önüne dönüyordu.

"Kırılmış görünüyor. Abi demeyi bıraksan mı?"

Sabır çektim. "Her şey bitti, çöpçatanlığa mı başladın?"

"Olamaz mı?"

"Olamaz. Başka bir şey yoksa kapatıyorum."

"Ya abin..." deyince iç çektim. "Ona ne olmuş, Göçebe?"

Ağzına yine kıtırtılı bir şey attı. Sinir bozucu bir şekilde çiğnemeye başladı. "Kızım, senin ne yakışıklı abin var ya?"

Burnumdan güldüm. "Göçebe," dedim. "Telefondan ilişki yürütebileceğini sanmıyorum. Yol yakınken dön."

"Buradan dönüş yok gibi. Hem neden olmasın? Numarasını buldum bile. Gece arasam mı? Sana sormadan yapmak istemedim."

"Şaka yapıyorsun?"

Güldü. "Tabii ki. Abinin sanal ilişkilerden yana olduğunu sanmam. Gerçek bir ilişki yürütemem."

Göçebe'yi bazen sanal bir varlık sanıyordum. Sesi haricinde ona dair bir şey bilmediğimden zihnimde görünüş olarak garip biçimli bir makine canlanıyordu. Tastamam yedi yıldır arkadaştık. Bir keresinde ondan fotoğraf istemiştim. Bana Arçelik'in kadın robotu Çeliknaz'ın fotoğrafını atmıştı. "Neyse ki memelerin var," diyerek dalga geçtim. "Belki şansın olabilir." Kahkaha attı.

"Abin yumuşak birini ister. Ben çelik kadar sertim."

İster istemez abimle Çeliknaz'ı zihnimde yan yana getirdim. İğrenç bir görüntüydü.

"Tamam, masaya dönüyorum. Bu kadar boş muhabbet yeter," dedim ve telefonu kapattım.

Masaya yürürken Zehra'nın geldiğini gördüm. Benimkinin yanına çektiği sandalyede oturuyordu. Abisiyle ikisinin arasına oturmak zorunda kalacaktım. "Zehra," diye seslendim sandalyesinin arkasından yaklaşarak. "Nasılsın?"

"Asıl sen nasılsın?" diye gülerek ayağa kalktı. Bana sarıldıktan sonra, "Hoş geldin," diyerek hemen ortadaki sandalyeyi çekip oturmam için alanı genişletti. "Gelsene."

"Sıkışmasaydık. Ben abimin yanına geçerdim."

"Gel lütfen," diye ısrar edince ikisinin arasına oturdum. Masada zaten konuşulan bir konu vardı, bir süre onları dinleyip sessiz kalırken önümdeki yemeği de bitirmeye çalıştım. Abim ızgara tabağımı ben gelmeden önce hazırlamıştı. Zehra'nın yaptığı bir espriye gülerken masada duran telefonuma bir mesaj düştü.

Ağzımdakini çiğneyerek masadaki telefonun ekranını parmağımla kaydırdım. Boş bulunup yaptığım bir şeydi. Herkesin içinde bunu yapmazdım. Mesaj bir fotoğraftı. Çelik'le Çeliknaz'ın gelinlikli ve damatlıklı haliydi. Öksürükle karışık kahkaha atarken omzumda hissettiğim el, Ali Cihan'a aitti. Kulağıma doğru eğildi. Gözümden yaş gelirken öksürmeye devam ediyordum. "Erkek arkadaşım yok demiştin."

Elimi ağzıma gölgeleyerek kocaman açılmış ıslak gözlerimi ona çevirdim. "Yok, bu arkadaşımdan." Küçücük lokma ağzımda büyürken o, gözlerinin kenarı kısılırcasına gülümsedi.

"Şaka yapıyordum." Elini sırtıma vurdu. "İyi misin?" Başımı salladım. Sertçe yutkundum. Suya uzanıp yudumlarken bardağın üstünden, "Aramızda bir espriydi," dedim. Kafasını sallayarak önüne döndü. Hâlâ gülüyordu. Bakışları abimdeydi ama bunu görebiliyordum. Önüme dönerken Zehra'nın bizi izlediğini gördüm. Birden, "Yarın bize gelsene," dedi.

"Ha?"

"Yarın mahallede bir arkadaşımın kınası var. Saçlarıma maşa yapmayı beceremiyorum. Bana yardım etme şansın olur mu?"

"Hımm," dedim bunu düşünürken. "Ne zaman?"

"Dört beş gibi gelsen olur. Saçlarım kısa zaten. Önleri ben hallederim. Ne olur?" Kulağıma yaklaştı ve fısıltılı bir tonda, "Annem de seni görmek istiyordu hem. Kahve yapar içeriz," diye devam etti. Daha önce evlerine hiç gitmemiştim. Zehra'yı gerçekten severdim. *Olur* der gibi başımı salladım. Maşa yapmaktan çok anlamasam da sanırım altından kalkabilirdim.

Yemekler bitince hep birlikte ayaklandık. Tüm hesabı abimin ısrarlarına rağmen Ali Cihan üstlenirken abim de garsonlara bahşiş bıraktı. Zehra'yı Onur amca almaya gelince, Diyar da onlarla ayrılmıştı. Abimle Ali Cihan'ın arabasına geçtik. Abim önde oturuyordu. Arka koltuğun tam ortasına geçip yayılırken ayağımdaki topuklu ayakkabıların son isyanı altındaydım. Onları da çıkarmak istiyordum ama ayıp olur diye kendimi tutuyordum. Eğildim ve ayakkabının parmak uçlarıma baskı yapan kısımlarını sıktım. Ali Cihan tam da o esnada şoför tarafındaki camı açtı.

Temiz hava içeriye tatlı tatlı dolarken müzik sisteminde bir şarkı başladı. Bu bir Ankara şarkısıydı. İlk defa duyuyordum ama uyum sağlamak zor değildi. Ankara şarkılarının sözleri genelde hep tekrarlanırdı ve çok eğlenceli olurdu. Ne yalan söyleyeyim, severdim de. Ben koltuğuma yaslanırken abim kendi penceresini araladı. Kolunu dışarıya sarkıtırken, "Ah ulan Ankara!" diye bağırdı. "Sevenleri ayıran zalim Ankara!" Kaşlarımı kaldırdım. Buna ne oluyordu? Şarkıyı biliyordu ve ağzının içinde döndürüyordu. Ne tesadüf ki Ali Cihan da biliyordu.

İkisi de birbirine bakarak sırıttı. "Ne köşke ne saraya ne servet ne paraya, saçının bir telini değişmem Ankara'ya." Hallerine gülmemek için kendimi zor tuttum, sonunda da dayanamadım. "Âşık mısınız siz?"

Ali Cihan dikiz aynasından bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Gözleri gözlerimde kalırken abim yarı sarhoş olduğundan, "Ah ulan, ah!" diye bağırdı. Gözlerimi ondan abime bakmak için kopardım. "Kendine gel abi! Ankara nere, sen nere?" Abim öksürerek yerinde dikleşti. Sarhoş ağzını yayarak, "Ankara nere, ben nere?" diye homurdandı. "Doğru!" Camdan gelen rüzgâra yüzünü döndü. "Ben senin için dedim kızım. Kardeşimizi aldı o şehir."

Az önce sevenleri ayıran demiyor muydu? Aşk acısı çekiyor gibi davranmıyor muydu? Belki de ben abartıyordum. Adam gönül rahatlığıyla bir sarhoş olmayacak mıydı? Gülerek bakışlarımı dikiz aynasına çevirdim. Hâlâ oradaydı ve bana bakıyordu. "Bizi kim ne yapsın?" gibi bir şey dedi zannettim ama rüzgâr ve şarkı sesini yutmuştu. Abim, "Ali Cihan," diyerek ona yarınla ilgili bir şeyler sorarken söylediğini sandığım şeyi düşünüyordum.

5. BÖLÜM

Balca

Aylin'le aynı yatakta birbirimize sarılarak uyanmak, dünyanın en güzel şeyi olabilirdi. O hâlâ uyuyordu ama ben onun uykusunu seviyordum. Boynunu öptüm ve bebek kokusunu içime çektim.

"Ayloş'um," diye fısıldadım. "Ablanın balı mısın sen?"

"Babasının çiçekleri misiniz siz?" diyen babamın sesini kapı tarafından işittiğimde dudaklarımı Aylin'in boynundan ayırdım. Sesin geldiği yöne bakarken babamı kapı aralığında durmuş, sessizce bizi izlerken gördüm.

"Kahvaltı hazır demek için geldim. Ama manzarayı görünce..."

"Babam," diye fısıldayarak doğruldum. Aylin'i uyandırmamaya çalışarak yataktan çıktım. "Yavru çiçeğim hâlâ uyuyor." Yanına gidip parmak ucunda yükselerek boynuna sarıldım. "Günaydın."

"Günaydın kızım. Sen masaya geç hemen, ben de yavru çiçeği uyandırayım."

Yanağına öpücük kondurdum. Ben banyoya adımlarken o da Aylin'i uyandırmaya gitti. Abim masadaydı. Akşamdan kalma bir hali vardı. Akşam yemek masasında da içmeye devam edince olan buydu.

Biraz onunla dalga geçtikten sonra hep beraber annemin bol hamur işiyle donattığı kahvaltıyı silip süpürdük. Abim dışarıda işi olduğunu söyleyip çıkarken Aylin'in okula hazırlanmasına yardım ettim. Bana itiraz ediyor, benimle evde kalmak için türlü numaralar yapıyordu. İki kere daha okula gittikten sonra tatil olacağını ve bol bol birlikte vakit geçireceğimizi söyleyerek onu ikna ettim. Beslenmesini hazırlayıp okul servisine bindirdim.

Anneme ev işlerinde yardım ettikten sonra da babamı sanat dükkânında ziyaret edip kursiyerlerinden birkaçıyla tanıştım. Saat dörde doğru boşa çıkarken yorulduğumu hissediyordum. Zehra'ya verdiğim söz aklımdaydı. Yorgun olsam da günün sonunu getirmeliydim.

Eve uğrayıp üzerimi askılı, mavi bir bluz ve beyaz bir pantolonla değiştirdim. Tam çıkmak üzereyken annem beni kapıda yakaladı. "Balca nereye gidiyorsun?"

"Söyledim ya, Zehra'ya yardım edeceğim."

"Kızım," dedi annem en anaç tonlamayla. Bakışları değişmişti. Ne geleceğini biliyordum. *Hayır, ya...*

"Ne olur bir kere alıcı gözüyle bak. Vallahi çok efendi çocuk."

"Ne çocuğu anne?" dedim sıkıntıyla soluyarak. "Neredeyse on yaş büyük benden. Abimle yaşıt. Abi diyorum hem ben ona. Neden alıcı gözüyle bakayım?"

Annem sinirlendi. "Ondan iyisini mi bulacaksın, Balca? Ben hemen evlen demiyorum ki! Sadece bir bak, konuş. Olurunu olmazını tart, biç. Belki senin de gönlüne göredir."

"Benim gönlüme göre biri yok anne. Şu an yok. Evlenmek istemiyorum, bunu konuştuk."

Kolumu tutup sevgiyle okşadı. Sesi yumuşamıştı. "Ben evlen mi diyorum? Hemen evlen mi diyorum?" *Öyle diyordu.*

"Kızım kariyer peşinde koşma demiyorum sana. Ama bunun bir sonu yok. Beş yıl sonra da şimdi de aynı yerde olacaksın. Hayatına birini alsan, fena mı olur? Az da olsa seversen, mezun olunca evlenirsiniz."

"Sonra da çocuk yaparım. Babaları denize açılır, ben şehir şehir dolaşırım. Çocuğu da sen büyütürsün."

Sözlerim dalga geçmek içindi ama annem ciddiye aldı. "Bakarım ben, yeminle bakarım. Aylin de o zamana kadar büyür, yeğenlerini sever büyütür."

Ah, nasıl hayaller kuruyordu... Ne dersem diyeyim vazgeçmeyecekti.

"Anne," dedim omuzlarını tutarak. Gözlerine baktım ki beni iyice anlasın. "Ben, Ali Cihan abiye alıcı gözüyle falan bakamam. Onunla öyle hayaller kuramam-"

"Kiminle kuracaksın, Balca!" diye parladı. "Ondan iyisini mi bulacaksın? Ne yakışıklı çocuk kızım!" Ajitasyona başlamıştı. "Ailesi dört dörtlük. Olsa baban da çok sevinir. Ben senin için kötü bir şey ister miyim?"

Bir kez daha üstüne basa basa, "Anne," dedim. Kadın nefes almadan ısrar edebilme yeteneğine sahipti. "Büyük konuşmayayım ama olmaz. O başka bir dünya, ben başka. Adamın peşinde dolanan kadınların haddi hesabı yok. Dün bile ikisi yakasına yapıştı. Ben illa birisiyle olacaksam sadık, sakin, âşık adam isterim. Onunla gerçekten olmaz."

"Sen çok biliyorsun," dedi gözlerini büyüterek. "Onun kadınlarla falan işi yok. Annesi ne diller döküyor da olmuyor."

Onu ikna etmenin mümkün olmadığını anlayınca iç geçirdim. "Gidiyorum," dedim kapıyı açarak.

Arkamdan seslendi. "Bu iş burada bitmedi. Dediğime geleceksin. Senin kaderinde Ali Cihan var!"

Kapıyı çekip çıkınca etrafa bakındım. Söylediklerini birileri duysa, sadece o bile duysa rezilliğimi düşünemiyordum.

Annem ısrarından vazgeçmeyecek gibiydi. Acaba Zübeyde teyzeyle bunu hiç konuşmuşlar mıydı? Daha da kötüsü bir plan içindeler miydi? Ya aynı ısrarlar ona da yapılıyorsa?

Gözlerimi kapatıp birkaç dakika yolda durarak sakinleşmeye çalıştım. Düşüncelerimden arındıktan sonra apartmanlarına girdiğimde çok güzel bir koku vardı ama içeriyi buna ek olarak börek kokusu da sarmıştı. Biraz boğucuydu. İkinci kata geldiğimde koku iyice yoğunlaştı. Zübeyde teyzenin mutfağındandı.

Kapıyı çaldım. Yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirerek beklemeye başladım. İçeriden Zehra'nın sesi geliyordu. "Abi! Kapıyı açar mısın? Giyiniyorum!"

O da mı buradaydı? Kalbim hızlandı. Hepsi annemin suçuydu.

Kapı birkaç saniye sonra açıldı. Ali Cihan yarı iliklenmiş beyaz gömleği ve salaş, siyah keten pantolonuyla yalınayak karşımdaydı.

"Hoş geldin," dedi başıyla selamlayarak.

"Hoş buldum."

Kapının önünden geçmem için yana çekildi. Ayakkabılarımı çıkarıp eve adımladım. Her yer börek kokuyordu. Zübeyde teyzenin sesi içeriden geliyordu.

"Trabzon usulü su böreği yapıyorum, Balca. Hoş geldin. Ali Cihan seni salona geçirsin, hemen sıcak sıcak sana da getireceğim."

"Gerek yoktu," dedim Ali Cihan'a kısık bir sesle. "Ben çok tokum," diye fısıldayarak devam ettim. "Kahvaltıyı geç yaptık."

Zübeyde teyze yine de duydu. "Annen çok zayıfladığını söyledi. Bu börekler yenecek. Vallahi darılırım."

"Tamam," dedim içime kaçan bir sesle.

Ali Cihan kapıyı kapatırken bekledim. Evleri güzeldi, ilk görüşte etkilemişti.

Etrafa bakınarak yürürken Ali Cihan solda kalan odanın kapısının önünde durdu.

"İlk kez mi geliyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

"Tekrar hoş geldin o zaman."

Tebessüm ettim. "Evi gezmek ister misin?" diye sorunca başımı hemen olumsuz anlamda salladım.

Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Zehra'nın işi var. Önce giyinip makyaj yapacakmış. Annemin de börekleri hâlâ pişiyor."

"Olsun," dedim omuz silkerek. "Beklerim."

"Tamam," dedi daha fazla ısrar etmeyerek. "Gel."

Salona girdiğimizde hâlâ etrafı inceliyordum. Meraklı görünmek âdetim değildi ama elimde de değildi. Ev çok aydınlık ve ferahtı. Bizim ev müstakil olduğundan biraz daha gölgede kalırdı. Mobilyaların açık renk olması da huzur veriyordu. Televizyon ünitesinin en üst rafında Kur'an-ı Kerim ve tespih duruyordu. Derin bir nefes alarak geniş koltuğa oturdum. Yerleşirken Ali Cihan da karşımdaki koltuğa oturdu.

"Dediğim gibi Zehra'nın gelmesi zaman alır-"

"Senin işin varsa..." diyerek sözünü böldüm. Yeni kalkmış gibi durmuyordu ama sanki çıkmak üzereymiş gibi bir havası vardı.

Olumsuz anlamda başını salladı. "Akşamki kına gecesine katılacağım. Abin de gelecek hatta. Sen gelmiyor musun?"

"Benim haberim yoktu," dedim. "Kimlerin olduğunu da bilmiyorum. Ayrıca düğün dernek ortamlarını sevmem. Daha önce hiç katılmadım."

Sözlerimin onu şaşırttığını yüzünden okudum. "Hiç mi? Bu nasıl olur ki?"

Güldüm. "On sekiz bile olmadan ayrıldım buradan. Ankara'da öyle bir ortamım yoktu. Hem olsa bile son yedi yılım ders çalışarak geçti. Hâlâ daha..."

"Anladım," dedi dudak bükerek. "Yine de garip."

Zübeyde teyze elinde bir börek tabağıyla salona girdi. Üstündeki duman fırından yeni çıktığını gösteriyordu.

"Kızım, gel," dedi tabağı masaya bırakırken. "Ben sana bir de çay doldurayım."

"Ay, zahmet etmeseydiniz. Ben aç sayılmam."

"Olmaz öyle. Sen bize ilk kez geliyorsun. Bir şey yedirmeden gönderemem." Sonra oğluna döndü. "Ali Cihan, sana da koyayım. Kahvaltı yaptın ama seversin sen."

"Ben istemiyorum-" diyecek olduğunda annesi hemen itirazını kesti.

"Benim böreklerime hayır mı diyorsun uşak!"

Ali Cihan, "Demiyorum," dedi hemen geri adım atarak. "Koy, yerim tabii."

Annesi içeri giderken, "Anneme söz anlatmak çok zor," dedi alçak bir tonda.

Başımı salladım. *Sen bir de benimkini gör.*

Bakışlarım yüzünde dolaştı. Eliyle kirli sakalını sıvazlarken gözleri halının desenlerine dalmıştı. Kolundaki saatin sesini duymuyordum ama kafamın içinde duyuyormuşçasına hayal edebiliyordum.

Bakışlarını kaldırdığında göz göze geldik. Sessizlik ağırdı. Bir şey deyip bölemiyordum.

İmdadıma o yetişti. "Abin evde miydi?"

"Değil, işi varmış. Çıktı."

"Hımm," dedi. O da sohbet konusunda tıkanmıştı belli ki.

Neyse ki Zübeyde teyze yeniden odaya girerek sessizliği dağıttı. Sonra da Zehra siyah düğün kıyafetiyle ve makyajı yapılmış şekilde odaya geldi. Salon kalabalıklaşınca rahatladım.

Ali Cihan böreğini yedikten sonra abimle buluşmak için evden çıktı. Ben de Zehra'nın saçlarını yapmaya koyuldum.

Eve döndüğümde saat sekizi bulmuştu. Aylin evdeydi ama annem onu da süsleyip, "Biz kınaya gidiyoruz," diyerek yanında götürmüştü. Onun da kınaya katılacağını bilmiyordum. Bana da gelmem konusunda ısrar etti ama sevmediğimi bildiği için fazla zorlamadı.

Onlar gittikten sonra pijamalarımı giyip televizyonun karşısına kuruldum. Evde bir ben kalmıştım. Onlarsız olmaktan hoşlanmasam da yalnızlığın da bir güzelliği vardı. Zaten yalnız yaşamaya fazlasıyla alışmıştım.

Ayışığı Kitaplığı

6. BÖLÜM

Ali Cihan

Son bir saattir, birçoğunu tanımadığım kadınların kızlarıyla birlikte önümden geçişini izliyordum. Birbirinden şık giyinmişlerdi ve kınanın yapılacağı bahçeyi neredeyse tamamen kadınlar doldurmuştu.

Yalvaç kınaya gelmekte gecikirken hem onun annesini hem de kendi annemi yalnız bırakmamak adına onların masasında, hatta ikisinin arasında oturuyordum. Babam, Niyazi amcayla bir ağacın altında sigara içiyordu. Kadınların konuşmalarından kaçtığının farkındaydım. Maalesef ben aynısını yapamıyordum. Esir alınmıştım.

Balca'nın annesi neler yaptığımı sorarken annem benim adıma birçok soruya cevap veriyordu. *Ulan Yalvaç...* diye içimden ona sövüyordum. Kesin bunun böyle olacağını biliyordu, her şeyi üstüme yıkıp gecikmeyi bahane etmişti. Şerefsiz!

Zehra dans etmek için kalabalığın arasına karışırken annemin sandalyesini bana doğru iyice yaklaştırdığını fark ettim. Bunu Hazal Teyze'yle daha rahat konuşabilmek için yapmıştı. Madem öyleydi, ben de aralarından kalksaydım ya.

"Ben kenarda bir sigara-" içsem, siz de rahat rahat konuşsanız, diyecektim ki, "Balca'ya birini bulacağım," dedi Hazal Teyze. Laf ağzımda kaldı.

"Hiç oralı değil, Zübeyde. Tanıdığın eli yüzü düzgün biri var mı? Yoksa bu kız evlenemeyecek."

Annem bana baktı. Sonra gözlerini devirdi ve umarsız bir bakışla, "Yok!" dedi.

Bugün benimle konuşmuştu. Bu defa daha kararlı itiraz edince tavır almıştı ve şimdi onu sergilemeye devam ediyordu.

"Bunun çocukken sevdiği biri vardı. En son karşısına onu çıkaracağım."

"Kim ki o?" diye sordu annem. *Gerçekten kimdi o?*

Kaşlarımın arası çatılırken Balca'nın annesi göğsüme doğru eğilip fısıldadı, "Çaktırma ama..."

Annem de ona yaklaştı. *Ne boktan işti bu? Balca çocuk muydu? Neden illa birini ayarlamak zorundaydılar?*

Belki bana düşmezdi ama artık bu konuda ağzımı açıp iki çift laf etmeye kararlıydım. Ancak Hazal Teyze, "Siyah takımlı, damadın yanında kollarını

açmış dans eden kumral delikanlı. Okul arkadaşıydı bunlar. Büyüdükçe yakışıklı olmuş. Duyduğuma göre o da öğretmenmiş," deyince bakışlarım tarif ettiği çocuğa kaydı.

Gerçek anlamda çocuktu. Cılız, sarı kafanın tekiydi. *Yalvaç görse...*

Dudağımın kenarı alayla kıvrıldı. "Yalvaç'ın bundan haberi var mı?" diye sordum.

İkisi de geri çekilip sandalyelerine yaslandı. Aynı anda, "Yok, olmasın da!" dediler. Hazal teyze devam etti. "Anneyim ben, kızımı düşünüyorum. O ne anlar halimden?"

"Kızınızın eli ayağı düzgün, aklı başında. İlla birine mi muhtaç?"

"Oğlum," dedi Hazal teyze. "Sen benim kızı tanımıyorsun. Bir gidiyor, bir yıl ortalarda yok. Resmen gezgin hayatı yaşıyor. Tamam, işi güzel ama böyle olmaz. Evlense, biraz sakin kafayla çalışıp devlete girse, bir düzeni olsa... Çok mu şey istiyorum? Çocuğumu düşünüyorum."

Tepki gösterdiğimi düşündüğü için açıklama yapıyordu. Haklıydı da ama bana düşmezdi.

Derin bir nefes aldım.

"O olmaz," dedim kaşımla sarı kafayı işaret ederek. "Bunda aile geçindirecek tip yok. Ayrıca bu işler gönülle olur. Böyle seçmece iş mi yapılır?" Düşündüğüm tam olarak buydu. Ne eksik ne fazla.

"Sen bilmiyorsun," dedi Hazal teyze, kızar gibi. "Bunlar bir ara sevgili oldular. Balca, babasından sakladı falan. Sonra bir şey oldu, ayrıldılar. Bence hâlâ gönlü var. Görsün, o da kabul eder."

"Ne zamandı bu sevgili olma durumu?" diye sordum. Sarı kafaya bakarken gözlerim kısıldı.

Tipinde hayır yoktu. Bundan koca falan olmazdı. Bu annelerin zevki neden bu kadar kötüydü?

"Liseye yeni başlamışlardı sanırsam."

"Eniklerdi yani," dedim ters bir tonda. "Kusura bakmayın ama at hırsızına benziyor. Balca'nın şu haliyle beğeneceğini sanmam."

Şu yapılan Zehra'ya yapılsa, hiçbir şeyden haberi olmayan sarı kafa şimdi yerdeydi.

Hazal teyze neden bilmem, sebepsizce sırıttı ve anneme baktı. Sonra dikleşip ciddileşti.

"Sen karışma," dedi. "Bu iş pekâlâ olur. Balca'nın yanında da böyle konuşup kararını etkileme."

Balca'nın benden etkileneceğini hiç sanmıyordum. Oflayarak sandalyemi geriye ittim. "Siz bilirsiniz ama bu iş boka sarar. Benden söylemesi."

Annem, "Ali Cihan," dedi kızar bir tonda. "Ben seninle bugün konuştum. Kaçtı tren oğlum. Sen karışma."

Başımı salladım. "Size hayırlı damat seçmeler. Ben Yalvaç'ı bulmaya gidiyorum."

"Sakın!" dedi annem parmağını kaldırarak. "Ona bir şey deme."

"Kirli oyunlarınızdan bahsetmeyeceğim," dedim başımı sallayarak. "Haydi sağlıcakla kalın."

Alandan çıkmadan önce *belki Yalvaç dönmüştür* diye etrafa bakınırken Zehra'yı fark ettim. Dans alanından biraz uzakta, tek başına durmuş oynayanları izleyip gülümsüyordu.

Annemin beni kışkırttığını nasıl unutabilirdim? Az önceki konuşmaların yanımda yapılmasının nedenlerinden biri de oydu muhtemelen.

Zehra'nın arkasından yaklaşıp dirseğini tuttum. "Zehra benimle gel."

"Abi." Hâlâ gülümsüyordu. Başına geleceklerden habersiz ve masum görünüyordu.

Onu beraberimde bir ağacın altına çektim.

"Ne oldu?"

"Annem neden bu Balca'yı takıntı haline getirdi, söyle bakalım."

Dudaklarını birbirine bastırarak sırıttı. "Çok basit. Tatlı ve temiz bir kız. Annem gerçekten ona hayran. Senin de onunla olmanı istiyor."

"Zehra," dedim azarlar gibi. "Balca'nın annesi de az önce aklımı çelmeye çalıştı. Bunlar ne zaman vazgeçecek?"

Başarılı olamadıklarını söyleyemezdim ama bu farklı bir konudaydı.

"Zannediyorum ki... hiç. Çünkü o da gerçek anlamda seni çok beğeniyor."

Boynumu yana yatırıp esnettim. *Sabır...* Şu durum gerçekten saçmaydı. Bu gidişle kızın sarı kafalı bir Şam şeytanıyla arasını yapacaklardı. *Kurtuluş nasıl mümkün olabilirdi? Hem onun için hem benim için?*

"Bence tanımaya çalışmalısın. Belki de önyargıların ilk defa boşuna. Onu çok seveceksin."

Zehra'yla konuşmak soruna hiç yardımcı olmamıştı. Onu olduğu yerde bırakıp bir şey demeden arabama ilerledim. Bir an sonra Yalvaç'la buluşmak yerine kendimi Niyazi amcaların kapısının önünde buldum. Arabada enine boyuna düşünmüştüm. Bu durumdan nasıl kurtulacağımızı biliyordum. Durum aslında çok basit bir oyunla çözülebilirdi.

Kapıyı çalmakla basıp gitmek arasında kalırken salonun penceresi aniden açıldı. Yerimde kalakaldım.

Balca başını pencereden uzatıp kapıya doğru baktı. Şaşkındı, beni burada beklemiyordu.

"Arabayı kapıda görünce..." dedi endişeyle. "Bir sorun yok değil mi? İyi misin?"

Dalgın dalgın başımı salladım. "Sana bir teklif sunmaya geldim. Biraz dışarı gelir misin?"

Doğru şeyi mi yapıyordum, bilmiyordum. Ama artık geri dönüşü yoktu.

7. BÖLÜM

Baba

Bahçedeki erguvan ağacının yanında durmuş, onun neden burada olduğunu anlatmasını bekliyordum. Bir yandan da fark ettirmeden üzerimdeki pijamayı süzüyordum. Sorun pijama giymem değildi, sutyen giymiyor oluşumdu. Salonun camına yansıyan far ışığını görmesem kapının önünde durduğunu fark edemeyecektim. Dürüst olmak gerekirse, dışarı çıkana kadar aklıma üzerimi değiştirmek hiç gelmemişti. Bu yüzden saçlarımı önümde tutuyor, parmaklarımla uçlarını çevirerek sabit kalmalarını sağlıyordum. Hava hafif rüzgârlıydı. Her esintide saçlarımı savurup beni ele vermeye çalıştıkça rüzgâra da ayrıca öfkeleniyordum.

"Bu saatte rahatsız ediyorum ama," diyerek sözünü yarım bıraktı. Amadan sonrasını zihnimde türlü ihtimallerle tamamlayabilirdim. Gözlerimi göğsüne sabitleyip dudağımı büktüm. "Sorun değil," dedim. Onun abimle birlikte olduğunu sanıyordum. Televizyon izlerken bir ara abimi aramıştım ve bana Ali Cihan'la düğünde olduğunu söylemişti. Buraya tek başına gelmiş olması için bir sebep gerekiyordu. Bakışlarımı göğsünden yüzüne doğru kaldırdım. Canı sıkkın gibiydi. Bana bakmıyor, gözleri bahçede rastgele dolaşıyordu.

"Abimle mi kavga ettiniz? Sorun ne?"

Aslında kavga ihtimali düşük geliyordu. Çünkü hali oldukça sakindi. Gerginlik belirtisi taşımıyordu.

Burun kemiğini sıkarak derin bir iç çektiğinde dik duran omuzları yavaşça çözüldü. Özellikle omuzlarına ya da kaslı göğsüne bakmıyordum. Ama önümde dikildiği için istemsizce gözüm oraya takılıyordu. Benden neredeyse bir buçuk kafa boyu daha uzundu.

"Konu abinle alakalı değil ama onu da ilgilendiriyor."

"O seninle olduğunu söylemişti," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Düğünde değil miydiniz?"

Tepkisiz kaldı. Yüzünde söylediklerimi tartar gibi bir ifade belirdi. Bu tepkisizlikten bir şey anlamam zordu. "Aramamı ister misin?" diye sordum. Belki onunla aralarında bir şey olmuştu, ayrılmışlardı ya da onun evde olduğunu zannediyordu. Ancak bu ihtimalleri zihnimin arkasına ittim. Çünkü *bana geldiğini ve bir teklifi olduğunu* söylemişti. Telefonumu almak için içeri yönelmiştim ki beni durdurdu. "Hayır. Önce biz konuşalım."

"Tamam." Bakışlarımı tekrar koyu renk gözlerine çevirdim. Bahçenin karanlığında o derin kahverengi gözler neredeyse siyah görünüyordu. İçi karanlık, bir iz bulamayacağın gece vakti gibiydi. Sonsuz, dipsiz ve biraz da korkutucuydu. Gözlerinin içine bakmak tedirgin ediyordu.

Sessizlik uzadıkça geriliyordum. Nefesini içine çekti ve sonunda, "Bak," dedi gözlerini arkamda kalan evin duvarına sabitleyerek. "Öncelikle beni yanlış anlamanı istemiyorum. Sana az sonra söyleyeceğim şeyin duygularla bir alakası yok. Olamaz da."

Ne demek istediğini henüz kavrayamamış olsam da başımı hafifçe salladım.

"Yani buraya gelmemin tek nedeni, her şeyin çok saçma olması. Duyunca sana da saçma gelecek ve tepki göstereceksin."

Nedense içimde bir öfke kıpırdanmaya başlıyordu. Henüz ne söyleyeceğini duymamıştım ama sinirlenmeye hazır hissediyordum kendimi. "Ona ben karar versem. Anlatacak mısın artık?"

"Düğündeydim ve annen de oradaydı," diye mırıldandı. "Tabii benim annem de oradaydı ve ikisi bir şey konuşuyordu. Fazla yakın olduklarının farkındasın, değil mi?"

Elbette farkındaydım. Annem, Zübeyde teyzeyi bir arkadaştan fazlası olarak görüyordu. Onları birbirinden ayrı gördüğüm an neredeyse yoktu.

"Ne konuşuyorlardı?" Yani sırf bunu söylemek için mi buraya kadar gelmişti?

Bakışlarını duvardan ayırmadan konuşmaya devam etti. "Onlar senin eski-"

"Ali Cihan!"

Abimin sesiyle irkilerek bakışlarımı ani bir refleksle bahçe kapısına çevirdim. "Abi," dedim panikle. Söyleyiş şeklim tamamen tepkiseldi. Abim ayakta sallanıyordu. Gözlerinin her zamankinden küçük ve kısık görüntüsü onun sarhoş olduğunu hemen ele veriyordu.

"Düğün alanında seni arıyordum. Ayrıldığını söylediler. Eve dönüyordum. Senin burada ne işin var?"

Ali Cihan, abimin sorusuna önce cevap veremedi. Bunun yerine ona doğru birkaç adım attı. Sarhoşluğunu ve yerinde sallanışını süzdükten sonra, "Sana geldim," dedi tekdüze bir sesle. Az önce bana da *sana geldim* dememiş miydi?

"Eve geçelim o zaman," dedi abim kapıya yönelerek. Ancak Ali Cihan yerinden kıpırdamadı. Başını hafifçe sokağa doğru çevirerek işaret etti. "Eve giresim yok. Limana inelim. Hem sarhoşsun, hava almak iyi gelir."

"Değilim," dedi abim. "Sadece iki şişe bira içtim."

İki şişe biranın onu bu hale getiremeyeceğini çocuk bile bilirdi. "Öylesin," dedim ve ona doğru adım attım. Alkol kokusu hafif esintiyle burnuma çarpıyordu. "Senin neyin var? Dün de eve dönerken arabada gariptin. Kız meselesiyse..."

İfadesine dikkat kesildim. Aklıma Ankara hakkında söylediklerinin gelmesi oldukça normaldi. *Sevenleri ayıran şehir.*

Abim aşk adamı değildi. Çok kız arkadaşı olmuştu ama hiçbirini resmiyete dökmemişti. Hep etrafındaydılar ama hiçbirini *sevgilim* diye tanıtmamıştı. Anı yaşar, gelecek planları yapmazdı.

"Kız mız yok!" dedi net bir şekilde. "Sarhoş değilim." Bana ters bir bakış attı. Gözleri üzerime kaydı. Bir şeyi yeni fark ediyormuşçasına gözleri kısılırken onu izliyordum. Ellerim artık iki yanımda boşta sallanıyordu ve ben şimdi farkına varıyordum. Yanaklarımdan kulaklarıma kadar bir sıcaklık yükseldi. Abimin çatılı kaşlarına bakarken, "Balca," dedi keskin bir yükselişle. "Eve geç! Hemen!"

Kollarımı hızla göğsümde kavuşturdum. Yanaklarım zonklarken Ali Cihan'a kaygıyla baktım. O da durumun farkında mıydı? Görmüş müydü? Bana bakmıyordu ama ifadesi abiminki kadar sertti. "Eve!" dedi abim bir kez daha.

Derhal onlara arkamı döndüm. Kapıya yönelirken aklımdaki düşünce beni geri çevirdi. Omzumun üzerinden Ali Cihan'a baktım. "Ne söyleyecektin?"

"Abine söylerim," dedi bana bakmadan. "Sen eve gir." O bana bakmıyordu ama ifadesindeki dalgalanma görmemesi gerekeni gördüğünü bağırıyordu. *Eyvahlar olsun!* Utançtan ayak tabanlarım yanıyormuşçasına koşarak eve girdim.

Sadece bir saat sonra hem Ali Cihan'ın bana ne söylemek üzere olduğunu merak ediyordum hem de yaşadığım utancı hatırlayarak odamdaki halının üzerinde yuvarlanıyordum. İçsesim arada dışarıya taşıyordu ve *yangın var* diye bağırmaktan kıl payı kurtuluyordum. Ev halkı düğünden yarım saat önce dönmüş ve hemen odalarına çekilmişti. Muhtemelen hepsi uyuyordu. Bu gece beni uyku tutmazdı.

Bunu düşünürken ve ayaklarımla altımdaki halıyı teperken abimin bahçede olduğuna dair sesler işittim. Kendisinin anahtar taşıma huyu yoktu ve yetişmezsem zile basacaktı. Yerimden kalkar kalkmaz karanlık evde kapıya uçuşum saniyeler sürdü.

Aralanan kapının önünde öncekine göre iyice dağılmış bir Yalvaç Zorlu duruyordu. Sanki biraz da öfkeliydi.

Ben daha neden böyle olduğuna dair bir cevap bulamamışken kolumu tuttu ve beni hiçbir şey söylemeden odama doğru sürükledi. Kapıyı arkamızdan kapattığında neye uğradığımı şaşırmış haldeydim.

Odanın loş ışığında bile öfkesini yüzünden okuyabiliyordum. Ağzımı açıp ne olduğunu soramadan, parmağını tam yüzümün önünde salladı.

"Sana sadece tek bir şey söyleyeceğim ve bu konu bir daha açılmayacak. Ali Cihan'la bir daha konuşmayacaksın. Görünce yönünü değiştireceksin. Anladın mı beni?" Son cümlesi bir fısıltıydı ama öfke dolu bir bağırıştan daha etkiliydi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Söylediği onca şeye rağmen ne demek istediğini anlayamadım. Şaşkınlığımı gizleyemeden ama onun aksine oldukça sakin bir ses tonuyla, "Neden?" diye sordum.

"Gayet açık, Balca," dedi vurgulu bir sesle. "Ben senin abinim ve senden tam on yaş büyüğüm. Beni sorgulama. Ne diyorsam onu yap. Ali Cihan arkadaşım da olsa artık senin için sadece yönünü değiştireceğin biri."

Ne söylediğine inanamadım. Sanki bir oyun oynuyorduk da ben kuralları baştan kaçırmıştım. Bu kadar saçma bir konuşmayı neden ciddiye almam gerektiğini anlayamıyordum. Cidden bana bir neden vermeden onunla konuşmayı kesmemi bekliyordu. Tamam, başta Ali Cihan'la sorunlarım vardı. Şu anda da güllük gülistanlık sayılmazdık ama abim de çok iyi bilirdi, ben o ne derse yapan bir kız kardeş değildim. Birkaç saniye duraksadıktan sonra tekrar sordum. "Neden?"

Bu kez derin bir nefes aldı. Sabır diliyordu belli ki. Gözlerimi devirdim ama göz temasını kesmedim.

"Çünkü şerefsiz!" Kapının koluna uzandı. "İşte bu kadar!" O ana kadar gözlerini yüzümden ayırmamıştı. Odamdan çıkarken de aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. Kapıyı arkasından kapatırken tek kelime etmeden noktayı koydu. "Görüşmeyeceksin!"

Olduğum yerde kalakaldım. Bu konuşmanın böyle havada kalmasına izin veremezdim. Kapıyı açıp peşinden çıktım. Fısıltılı bir bağırışla, "Durur musun?" diye seslendim. Hemen arkasında olmama rağmen odasının kapısını kapatıp kilitledi. Girişte öylece kaldım.

Ali Cihan ona ne demişti de bu hale gelmişti? Bu ne saçma işti böyle?

Yatağıma uzandığımda uykunun bu gece bana kesinlikle uğramayacağından emin olmuştum. Hâlâ Ali Cihan'ı ve abimle arasını açan konuşmayı düşünüyordum. Abime yarın mutlaka sormalıydım. Ya da belki cevapları Ali Cihan'dan alırdım.

Gecenin bir yarısı ardı ardına yükselen mesaj sesleriyle uyandım. Tek bir mesaj olsaydı önemsemeden uykuma devam edebilirdim. Ama saymaya başladığımda en az üç taneydi. İşle ilgili bir şey olabileceği ihtimaliyle komodinin üzerinde yanıp sönen telefona uzandım. Dirseğimin üzerine doğruldum. Mesajları kontrol ettikten sonra zorlukla elde ettiğim uykuya devam edecektim.

Şu an ekranın ışığı gözlerimi kör edebilecek kadar kuvvetliymiş gibi geliyordu. Gecenin bu saatinde uyanmak, sevmediğim şeylerin en sonunda bile yer almazdı.

Ne var ki mesleğim sağlıklı bir uyku düzenine düşmandı.

Gelen mesajlara girdiğimde numaranın kayıtlı olmadığını gördüm. İlk mesajı üç kez okudum.

0538 * ** **:** Bu saatte rahatsız ediyorum ama...

Kimse *bu saatte yazıp da rahatsız etmiyorum* diyemezdi zaten. Ediyordu.

0538 * ** **:** Sana bir teklifim var demiştim ya. Konuşmamız yarım kaldı.

Gözlerim büyüdü. Kim olduğunu son mesajdan anlamam hiç zor olmadı.

0538 * ** **:** Balca?

Hâlâ yazıyordu. Mesajları okuduğumu fark etmişti. Uykum çoktan kaçmıştı. İçimdeki ses, önce abimle konuşmam gerektiğini söylüyordu. Ama çok geçti.

0538 * ** **:** Müsait misin?

Parmaklarım klavyenin üstünde dolaştı. İçimdeki o meraklı tarafı susturmam artık imkânsızdı.

Balca: Numaramı nereden buldun?

Yazıyor...

Kendime içimden söverken başparmağımın kenarını ısırdım.

0538 * ** **:** Zehra'dan aldım. Sorun olmayacağını düşündüm.

Hem sorundu hem de değildi. Zehra'nın bu kadar kolay numaramı vermemesi gerekirdi. Ona kızmayı bir kenara not ettim.

Balca: Abim eve çok sinirli geldi. Onunla konuşmayacaksın falan dedi. Esti gürledi. Konu ne? Aranızda ne geçti?

0538 * ** **:** İstediği kadar sinirlensin. Benim niyetim kötü değildi. Bunu bir türlü anlamıyor.

Yazıyor...

Gözlerimi ekrana dikmiş, içimde giderek yükselen gerginlikle bekliyordum. *Niyetim kötü değildi.* Bu ne demekti? Sormadan bilemezdim.

Balca: Benimle mi ilgili? Söylesene!

Abim onun için hâlâ arkadaşım diyordu ama buna inanmıyordum. Dün *iyi anlaştığınıza çok sevindim* diyen adam, bugün *onunla görüşmeyeceksin* diyordu. Bu hiç normal değildi.

0538 * ** **:** Aramız bozulmadı. O benim sadece arkadaşım değil, kardeşim. Şu an itlik yapıyor. Biliyorsun ben bir kaptanım. Deniz evim, bir gittim mi aylarca gelmem. Sen de Ankara'ya döneceksin. Belki bir yıl buralarda olmayacaksın.

Gecenin bu saatinde bunları neden söylüyordu?

Balca: Biliyorum ama ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Sen de abim gibi sarhoş olabilir misin?

Konuşma saçma bir hal alıyordu. Bunu hissedebiliyordum.

0538 * ** **:** Değilim. Bu böyle mesajla olmayacak, seni almaya gelsem çıkabilecek misin?

Son mesajı okuduktan sonra gözlerimi karanlık duvara diktim. Aklımda abimin sözleri çınlıyordu. Ne yapmalıydım? Tam o sırada bir mesaj daha geldi.

0538 * ** **:** Saat çok geç. Ben düşünemedim. Yarın konuşalım.

Balca: Abim seninle görüşmememi söyledi. Biliyorsun, dün hakkında farklı düşünüyordum. Eğer abim de böyle düşünüyorsa...

Yazdığımı gönderdim ama devamını getirmek konusunda kararsızlık yaşıyordum. Abimin onunla ilgili ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışmak zordu. Bunu benim gibi biri çözemiyorsa kimse çözemezdi. Allah aşkına, Ali Cihan ona ne demişti?

0538 * ** **:** Ben sandığın gibi biri değilim, Deli Bal. Hem benim ilgilendiğim biri var. Senin aksine doğruyu söylüyorum. Sana teklif edeceğim şey, ikimizin de kafa sağlığı için gerekliydi.

İşte şimdi kafam yanmıştı. Ayrıca bana *Deli Bal* demesi de sinir bozucuydu.

Balca: Ciddi misin? Abim o yüzden mi görünce yönünü değiştir dedi yani?

0538 * ** **:** Aramızdaki konuşma çok sağlıksız bir yere gidiyor. Ve evet, hoşlandığım biri var. Sana yürüdüğümü falan düşünüyorsan aptallık edersin. Yalvaç'ın kardeşi olduğun için bu çarpı iki aptallık. Tıp okumuştun, değil mi? Daha zeki ol.

Gözlerimi karanlığa devirdim. Beni gece gece mesajla darlayıp sonra da azarlayan bu adam sinir sistemime hükmetmeyi öğrenmişti.

Balca: Geliyorum. Beni almana gerek yok. Çeşmenin önüne gel. Eğer saçma sapan bir şey söyleyeceksen hiç gelme.

Bir an sonra üzerimde ince bir hırkayla çeşmenin önüne yürürken içimde karmaşık duygular dolaşıyordu. Bunu yapmanın deli işi olduğunu biliyordum. Gecenin bu saatinde, yalnız başıma, neyle karşılaşacağımı bile bilmeden... Ama merakın ağırlığı tüm mantık seslerini bastırmıştı.

Çeşmenin önüne varıp da beklemeye başladığımda hırkama biraz daha sarındım. Çanakkale, geceleri her zaman bu kadar soğuk olur muydu bilmiyordum ama şu an titriyordum.

"Bu, senin için değil ama seni de kurtarıyorum," dedi arkamdan gelen ses.

Hemen döndüm. Aynı kıyafetleriyleydi. Her zamanki görünüşünden daha gergin bir ifadeye sahipti. Sanki yalnızlık ve ketumluk bu adamda doğuştan gelen bir tepki gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sarı kafayla evlenmenden bahsediyorum. Seni ve kendimi kurtarıyorum."

Bakışlarımı yüzüne kilitledim. Ne dediğini gerçekten anlayamıyordum. Ya bugün benim algım zayıftı ya da onda bir tuhaflık vardı.

"Sarı kafa mı?" diye sordum.

Bana doğru birkaç adım daha yaklaştı. "Anlaşılmayacak bir şey yok. Annen sana benim üzerimden baskı yapmıyor mu? Benimki de bana senin üzerinden yapıyor."

Söyledikleri zihnime tokat gibi indi. Gözlerim büyüdü. Bu nasıl olabilirdi? Başından beri bu saçma evlilik meselesini biliyor muydu?

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Demek ki başından beri haberdardı. Bu her şeyi açıklıyordu.

"Zehra anlattı. Seni de zorluyorlarmış. Annenle annem aklıma girmek için düğün yerinde sana damat adayı bakıyordu."

Yüzümü buruşturdum. Utancın ve öfkenin karmakarışık bir haliydi bu. "Saçmalık!" dedim. Hayatım boyunca daha utandığım bir an yaşamamıştım. Annem gerçekten bunu yapmıştı. Beni herkese rezil etmişti. Gözlerimi kaçırıp derin bir nefes aldım. İçimdeki kırgınlık göğsüme oturdu. Annem neden evliliğim söz konusu olunca tanımadığım birine dönüşüyordu? "Beni evlendirmeye çalışıyor evet ama bunu üstüne alınman hata. O seni seviyor

diye... Saçmalık!" O hakkımda ne düşünüyordu bilmiyordum ama hemen hepsini yalanlamalıydım.

Bir adım daha attı. Mesafeyi kapattığında başımı kaldırıp yüzüne baktım. Göz göze geldiğimizde, "Saçmalık," dedim bir kez daha neredeyse fısıltıyla.

"Saçmalığın âlâsı," dedi net bir vurguyla. "Sana oynadıkları oyunun aynısını bana da oynuyorlar, Balca. Annem bunu senelerdir yapıyor. Ama ben biriyle evlenemem." O kadar üstüne bastıra bastıra söylüyordu ki insanın nedenini sorgulayası geliyordu. "Başka birini seviyorum. Bu biraz... imkânsız. Geri dönüşü yok. Oluru da yok. Bu yüzden artık annemin bu oyunlarından çok sıkıldım. Otuz dört yaşındayım. Yedi yıldır ona aşığım. Böyle de devam edecek."

Her cümlesi bana doğru gelen bir dalga gibiydi. Ne yapacağımı bilemeden başımı salladım. Beni ilgilendirmemesi gerekirdi ama elimde olmadan onun yerine kırılmış gibi hissediyordum. "Ama," dedim titreyen sesimle. "Sen dün babamın dükkânına geldin ve-"

"Annemin zorlaması yüzünden," diye böldü sözümü. İfadesi yeniden sertleşti.

"Yoruldum. Sende bir açık bulacaktım ve bu defteri kapatacaktım. Ama sen diye tutturdu. Peşimi bırakmıyor."

O an hissettiklerimde yanılmadığımı anlamak bir yandan rahatlatsa da hâlâ gergindim. Soğuk, utanç ve karışıklık hissi bedenimde dolaşıyordu.

"Annem geldiğimden beri bana seni övüp duruyor." Bu sözleri söylerken yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Yine de başımı kaldırıp gözlerimi kaçırmamaya çalıştım. "Ben de evlenemem. Hele seninle hiç."

"Hiç." Başını sertçe eğerek onayladı. "Bir kurtuluşumuz var. Eğer sen de istersen onlardan kurtulabiliriz."

"Nedir?"

"Kabul ettiğimizi söyleyeceğiz. Sen ve ben." Sesi de yüzü gibi dümdüzdü. Bana yaptığı teklife öylesine mesafeli, öylesine mantıklı yaklaşıyordu ki art niyetli olmadığını hissediyordum. Ancak yine de onunla bir oyun oynamak, bu teklif...

"Sen Ankara'ya döneceksin. Ben denize açılacağım. Bu yalan ilişki ne kadar istersek o kadar sürecek. Ben sonlandırmayı istemeyeceğim. Bu kesin."

Gözlerini gözlerime sabitledi. Orada başka bir aşkın izleri vardı. Sahip olamadığı ama vazgeçemediği bir aşkın izi.

"Ama sen," dedi sonra bakışlarını kaçırırken. "Ne zaman istersen bitirirsin. Hayatına birini almak istediğinde ayrıldık dersin, biter."

Söyledikleri son derece açıktı. Net, yalın, gerçek. Ama ben böyle bir oyuna hazır mıydım?

Yutkundum. İçimde bir yer hafifçe titredi. "Belki bir gün sen de bitirmek istersin." Bu bir kabul cümlesi değildi. Sadece onun kesinliğinden emin olmak istiyordum.

"Demem," dedi başı önünde.

"Bunu düşünebilir miyim?" diye sordum. "Abim sana karşı çok dolu ve..."

"Abin beni ayılınca anlayacak. Dert etme," diyerek yüzüme baktı. "Neden yaptığımı çok iyi biliyor."

Söylediğinden başka bir anlam çıkardım. "O da mı?" dedim kısık sesle.

Abimin neden biriyle olmadığını hep merak etmiştim. Bu sadece hazır olmamakla açıklanamazdı. Arabada söyledikleri aşka çok yakındı.

"Onu abine sor. Bana düşmez." Cevabı bir nevi onaylamaydı.

"Siz," dedim gözlerimi kısarak. "Nasıl kızlara bulaştınız?"

Dudak kenarı kıpırdadı. Hafifçe gülümsedi. "Fena, Deli Bal. Abini bilmem ama benimki fena."

"Hımm," dedim. Hafif bir gülümsemeyle bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. "Seni anlıyorum galiba."

Kaşlarını kaldırdı. "Anlıyor musun? Emin ol, beni anlayamazsın. Hiçbir imkânsızlık bu kadar karmaşık ve aynı zamanda saçma olmamıştır."

"Beni tanımıyorsun."

Kollarını göğsünde birleştirdi, diğer kaşı da havalandı. "Yalan demiştin," dedi neyi kastettiğimi hemen anlayarak.

"Demiştim," dedim iç çekerek. "Ama bana âşık olan biri yok demedim. Bazen beni çok zorluyor."

Kaşları konumunu korudu. Sonra gevşedi. Nefes verirken bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirdi. "O zaman geçmiş olsun," diye fısıldadı.

"Düşündüğün gibi olmayacak. Boşuna uğraşıyor," dedim aynı tonla. "Ben artık gidiyorum. Abimle ne konuştuğunuzu, onu ne söyleyerek böylesine çıldırttığını da uygun zamanda konuşalım."

Başını salladı.

"Çok da farklı şeyler değildi," dedi belli belirsiz gülümsemeye benzer bir kıvrım dudaklarının kenarına yerleştirirken. "Aslında konuşmasak daha iyi."

Onun gibi başımı salladım. "Yarın sana cevabımı veririm, Ali Cihan abi."

Güldü. Bu defa melodik, erkeksi bir kahkahayla hem de. Hâlâ güzel güldüğünü düşünüyordum.

"Git, Deli Bal," dedi. Ben adım atmak üzereyken beklemediğim bir şekilde kolumu tuttu. Uzun boyundan dolayı hafifçe eğildi. Dudağını kulağıma yaklaştırdı.

"Çok saçma bir mesajlaşmaydı. Farkındayım. Sana hovarda bir adamın yazışmaları gibi gelmiş olabilir," diye fısıldadı. "Ama emin ol, değilim. Yakınından bile geçmem."

Başımı salladım. İçimde hafif bir yanma, midemde tanıdık bir sıkışma peyda oldu. Kıpırdayamadım. Yüzüne bakamadım.

"Öyle olduğun için sevindim ve evet, çok saçmaydı. Sana bir teklifim var dediğinde aklıma daha korkuncu geldi."

Kahkahası bir kez daha geceye karıştı. Kolumu bıraktı ve doğruldu. O zaman yüzüne baktım. Gülümsemesi yerindeydi.

"Yarın görüşürüz, Balca." Bunu *cevabının olumlu olmasını* bekliyorum der gibi söyledi.

Başımı salladım ve hızla uzaklaştım.

8. BÖLÜM

Ali Cihan

Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara uzandım ve kapağını kaldırdım. Balkona sadece çay içmek için çıkmıştım fakat telefon ekranında e-posta kutumun dolu olduğunu görünce, kontrolü bilgisayardan yapmanın daha sağlıklı olacağına karar vermiştim.

Çayımdan bir yudum alarak açılan pencerede gözlerimi dolaştırdım.

Güneş neredeyse tepeye çıkmıştı. Hava bugün alışılmışın ötesinde sıcaktı. Cırcır böceklerinin kesintisiz sesi dört bir yanımda uğuldayarak yankılanıyordu. Balkonda tente olmasına rağmen güneşin yakıcı sıcaklığı cildimi delip geçiyordu. Buna rağmen evde kafamı dinleyebileceğim tek yer burasıydı.

Annemle Zehra, mutfakta horon müziği eşliğinde yemek yapıyordu. Sesleri mutfaktan taşıp balkona kadar ulaşıyordu.

"Sevdaluk ettuk ettuk da biri birine ettik," diye bağırıyordu Zehra.

O tamamdı da, *"Sevdaluğun yolina bu gençluği tükettuk!"** diye bağıran anneme kayıtsız kalamıyordum. İster istemez güldüm. Ardından dikkatimi yeniden ekrana vermeye çalıştım.

Gelen e-postalarımı sırayla incelerken sohbet kutucuğunda bir mesaj bildirimi gördüm. O mesajı açmadan önce derin bir nefes aldım.

Çaykara: Görev başarılı. Teşekkür ederim. Verdiğin bilgiler çok işime yaradı. Ivan artık ömrünü hapiste geçirecek.

Her mesajının sonuna bir lale ekliyordu. Ve her defasında şu kadarcık şey bile beni gülümsetmeye yetiyordu çünkü laleler onun imzasıydı. Onun hakkında küçük ama güçlü bir detaydı. İç çekerek sırtımı sandalyeye yasladım.

Ona hemen cevap yazmaya koyuldum. Günler sonra okuyacağını biliyordum ama yine de yazmalıydım. Dönmesini beklemek bile bana iyi geliyordu.

Kavur: Sevindim. Bunu başaracağını biliyordum. Sırada ne var?

Tam o sırada annemlerin müziği değişti. Ritim biraz daha ağırlaştı. Dudaklarımın arasından şarkının sözleri dökülmeye başladı. *"Hasretine düştüm,*

---

* Selçuk Balcı - Sevdalığın Yoluna.

günüm geçmiyor. Aylar oldu göremedim yâr seni. Biliyorum yoktur derdime çare."

Onunla olan hiçbir yazışmamı silmemiştim. Yedi yıldır bana ne yazdıysa hepsi hâlâ oradaydı. Bazen tek tek açar, tarihlerine göre sıralar ve en baştan okumaya başlardım. Şimdi de aynısını yapıyordum. Onunla ilk yazışmamızı açtım.

Çaykara: Merhaba, ben Çaykara. Hakkımda bilmen gerekenin bu kadar olduğunu söylüyorlar.

Kısa ve mesafeli bir girişti. Ama aslında bu kadarı bile bana hakkında çok fazla şey anlatmıştı. O, lale seviyordu. O zaman fark etmemiştim ama her mesajın sonunda aynı simgeyi gördükçe bir şeyin içine çekildiğimi hissetmiştim. Ondan gelen mesajları okuduğumda sırıttığımı ve *yine mi lale* dediğimi hatırlıyordum.

O zamanlar daha küçüktü. Ama her cümlesi kendinden çok şey veriyordu.

Kavur: Ben Kavur. Kıdemlinim ve senin için bu kadarım.

Benim yazdığım cümle ne kadar doğruysa, onunki bir o kadar yalandı. Çünkü o, yedi yıldır her gün düşündüğüm tek kişiydi. Mesaj kutusuna başka bir tarih girdim.

Kavur: Sen Çaykaralı mısın? Kod adın Çaykara? Bunu söylememeliyim ama ben Sürmeneliyim. Eğer öyleyse, belki de karşılaşmışızdır.

Çaykara: Sanmam, Çaykara'ya hiç gitmedim.

Yaşı küçük olabilirdi ama çok ketumdu. Olması gereken buydu ama çözülmesini bazen deli gibi isterken buluyordum kendimi.

Kavur: Anladım. Belki bir gün tanışırız. Bana Çivan'ı nasıl alt ettiğini gösterirsin.

Elbette tanışamayacağımızı biliyordum. Ama tüm kalbimle o gün orada, bu dileği gerçekten dilemiştim. Şimdi artık dilekler de kalmamıştı.

Çaykara: Bunu görmek istemezsin. Adam artık yaşamıyor.

Parmaklarım klavyede hızla dolaşırken hemen başka bir tarih girdim. Yine onunla konuşmalarımızda kaybolmuştum.

Kavur: Hayalimde canlanan haline benziyor musun? Bazen yazdıkların yüzünden gözümün önünde biri beliriyor.

Aslında onu haddinden fazla zorladığım ortadaydı ama benden ustalıkla kaçıyordu.

---

* Volkan Konak - Zigana Dağları.

Çaykara: Beni neden hayal ediyorsun, Kavur? Bir seksen boyunda, kas kütlesi bir erkeğinkinden bile fazla, asker tıraşlı bir kızım. Hayaline benziyor mu? Ha, bu arada otuz sekiz yaşındayım.

Bu cevaba uzun süre güldüğümü hatırlıyordum. Bana atandığında henüz on yedi yaşındaydı ve burada tam on sekizini doldurmuştu. Ayrıca minyon bir kız olduğunu da ortak çalıştığımız birinden çok net öğrenmiştim. Ben operasyonların altından nasıl kalkacağını sordukça gelen yanıt hep aynı oluyordu. *Minicik bir şey ama kaplan gibi.*

Kavur: Bu işin cilvesi de bu galiba. Neye benzediğini asla bilemeyeceğim.

Çaykara: Bu işin cilvesi senin hiçbir şey yapmadan bana akıl vermen. Senden daha iyiyim ama hâlâ akıl hocamsın.

Fazla hazırcevaptı. Ama bu huyunu da seviyordum.

Çaykara: Ve Kavur, hiç görmediğin biri hakkında çok fazla düşüncen var.

Kavur: Hiç görmediğin, karşılaşmayacağın birine büyük tepkiler veriyorsun. Ben seni düşünüyorum.

Çaykara: Evet, biz hiç karşılaşmayacağız, Kavur. Ölene kadar. Bu yüzden beni düşünme.

Kavur: O adamı kendine âşık ettiğinde seni düşünüyor olmayacağım. Endişeleniyor olacağım. Ve ne yazık ki sana yardım edemeyeceğim. Dediğin gibi biz hiç karşılaşmayacağız, Çaykara.

Onu yönlendirdiğim en tehlikeli görevlerden biriydi. Başka bir yol bulmak için çok uğraşmıştım. Ama olmamıştı. O adam küçük yaştaki kızlara düşkün bir sapıktı. İşlediği onlarca cinayeti ortaya çıkarmak için Çaykara'nın on sekiz yaşındaki gençliğini kullanmak zorunda kalmıştık.

Aslında bu görevi o istemişti. Benimse payıma düşen, sadece sancılı bir bekleyişti. Onunla yüz yüze gelmemiz yasaktı. Aynı ortamda bulunmamız, hatta sesini duymam bile mümkün değildi. Tek iletişimimiz bize özel bir yazılım üzerinden konuşmaktı. Bunu da kaybetmek felaket olurdu.

Ben bir tek Çaykara konusunda çaresizdim.

Artık soğuyan çayımı kafama diktim. Bilgisayarı kapattım. Ayağa kalkıp balkonun tırabzanlarına yürüdüm. O sırada telefonumdan yeni bir bildirim sesi yükseldi. Kalbim anında hızlandı. Telefonu kapıp ekranı açtığımda *bir okunmamış e-posta* yazıyordu. O olduğunu biliyordum. Çünkü bu adresten bana yazan yalnızca oydu.

Çaykara: İzinli olduğumu unutuyorsun. Bir süre görev falan yok. Ama şimdiden birine yazıldım.

Kavur: Unutmuşum.

Aslında hiç unutmamıştım.

Kavur: Hangi görev?

Çaykara: Adamımız kırmızı bültenle aranıyor. İsveç vatandaşı. Toplamda on yedi suçtan aranıyor. Ama radarımıza girmesinin nedeni şimdi Ankara'da oluşu. Uluslararası kadın ticareti yapıyor. 1989 doğumlu.

Kavur: Ve sen bu görevin listesindesin öyle mi?

Delirmiş olmalıydı. Kırmızı bültenle aranan bir suçluya karşı ne yapabilirdi?

O böyle bir görev için hazır değildi. Eğer fark edilir ve açığa çıkarsa onu yaşatmazlardı. Bu düşünceyle nefesim kesildi.

Kavur: İsmini sildiriyorsun, Çaykara. Katiyen olmaz!

Çaykara: Delirdin mi? Yükselme alabilirim. Asla olmaz. Hem kadınlara yönelik suç işliyor, bu iş tam benlik.

Kadınlar ve çocuklar onun en büyük zaafıydı. Şimdi gerçekten boku yemiştik. Geri adım atmayacaktı.

Kavur: Ne yaptığını anlarlarsa bitersin. Sağ bırakmazlar.

Gözünü korkutmaya çalışıyordum ama biliyordum ki onun gözü korkmazdı. Asıl korkan bendim.

Çaykara: Beni merak etme. Üstesinden gelirim. Sahada nasıl olduğumu bilmiyorsun. Bana yardım et ve o adamı bul. Bu görevi almam gerek.

Benim ona vereceğim bilgiler hayatını kurtarabilir ya da beni mahvedebilirdi.

Çaykara: Lütfen, Kavur.

İşte her şey mahvolmuştu.

9. BÖLÜM

Balca

"Bugün de okula gidiyorsun ve bitiyor. Yarın benimle olacaksın," dedim Aylin'in okul çantasını omzuna asarken. Okula gitmek için kıyafetlerini giydirdiğimden bu yana, bana çevresinde olup biten ama yalnızca kendi ilgisini çeken şeyleri anlatıyordu. Bir dakika bile susmamıştı.

Onu bahçe kapısından geçirerek sokağa çıkardığımda avucumda küçücük kalan eliyle parmaklarımı sıkarak ona bakmamı sağladı. Boşta kalan eliyle gözkapaklarına değen kâküllerini alnından çekerken, "Sonunda cuma günü mü yani?" diye sordu inanamıyormuş gibi ama büyük bir sevinçle.

Gülümseyerek başımı salladım. "Sonunda, Ayloş'um." Sıkıldığının farkındaydım. Annemle babam, Aylin'in enerjisine ve yeni yeni ortaya çıkan keşfetme merakına ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Seni nereye götürmemi istersin?"

Bunu söyler söylemez düşünmeye başladığını görebiliyordum. Adımları ağırlaşıyordu ve servisi sokağın başında bekletiyor olmamız umurunda bile değildi. Nasıl olsundu ki? Çocuk olmak bu yüzden güzeldi.

"Abla," dedi başını tekrar yukarı kaldırarak. Tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Abime de söyledim ama götürmedi. Sınıftakiler gitmiş." Ne dediğini anlamaya çalışırken Aylin heyecanla konuşmaya devam ediyordu ama bizi izleyen servis şoförünü görebiliyordum. Çocukları okula götürmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Bir araba dolusu çocuğun sokağa taşan sesleri de nedenini açıklıyordu. Gülüşüyor ve bağırarak konuşuyorlardı.

Aylin'in elinden çekiştirerek hızlanmaya çalıştım. Ayaklarını yerde sürüyerek hâlâ bana derdini anlatma çabasındaydı. Dayanamadım eğildim. "Gel balım. Geç kalıyoruz," diyerek onu bir çırpıda kucağıma aldım. "Neresi orası?"

Gitmek istediği yerde renkli çadırlar olduğundan, bir sürü şeker satıldığından söz etmişti ama neresi olduğunu anlayamamıştım.

Heyecanla nefes aldı. Hızlı konuşunca hep böyle yapıyordu. "Pepsitalmiş. Mila'nın annesi biliyor yerini."

Kaşımı kaldırdım. "Pepsital mi? Orası neresiymiş ki?"

"Yemek veriyorlarmış. Elbette parasıyla. Abim bize para verir. Orada oyuncaklar da varmış," dedi bozulmuş gibi. Muhtemelen *pepsital* dediği yerin adını doğru söyleyemiyordu, bu da heyecanını yok ediyordu. Kollarını

boynuma dolayıp yüzünü omzuma sakladı. "Abla biz de gidelim. Mila'nın annesini ararsan söyler. Onlar yine gidecek. Herkes gitmiş."

Yanağını öptüm. Servisin açılan kapısının önünde duruyorduk ama bana nazlandığından ne başını omzumdan kaldırıyordu ne de kollarını boynumdan çözüyordu. "Aylin Nazlı," dedim dudaklarımı boynuna indirerek. Onun bir adı da Nazlı'ydı. Bu ismi ona ben vermiştim, herkes de anında onaylamıştı. "Nereye istersen gideriz. Ben Mila'nın annesinin numarasını bulur öğrenirim. Tamam mı?"

Kolları bir anda boynumdan çözüldü. Gözlerimin içine ışıl ışıl bakarak, "Seni çok seviyorum abla. İyi ki geldin. Seninle çok eğleneceğiz," dediğinde dünyalar benimdi.

Yanağını öpüp onu servisin kapısında bekleyen gözetmen ablasına teslim ettim. O kadar sevinmişti ki ben eve doğru yürürken bile bana koltuğunun yanındaki camdan el sallayıp öpücük gönderiyordu.

Aylin'in çocuksu neşesini paylaşmayı, onu mutlu etmeyi çok seviyordum. O benim diğer yarımdı. Yazları eve dönerken *acaba beni unutmuş mudur diye* korkardım. *Yabancı hisseder mi* diye kaygılanırdım. Ama her defasında bu düşüncelerim boşa çıkıyor, abla kardeş ilişkimizi daha da derinleştiriyorduk.

Servis yanımdan geçip uzaklaşırken bakkalın önünde duraksadım. Tabelasında beyaz harflerle *Nazlı Market* yazıyordu. Vasfi amca burayı kiralarken evin hikâyesini bilen kiracısına *marketin adını Nazlı koyar mısınız* diye önermişti. Öncesinde Vasfi amcanın evinde yangın çıkmıştı ve kimse oturmak için kiralamak istememişti. Tabii bu evde geçmişte yaşanan olayı da biliyorlardı. Vasfi amca da *öyle olmuyorsa dükkân olarak kiralarım* diye düşünmüştü. Dükkânı kiralayan Arif abi buraya Nazlı'nın adını vermekte hiç tereddüt etmemişti.

O bakkala sahibini tanımama, Nazlı'nın adını verdiği için saygı duymama rağmen bir defa bile girmemiştim. Görünen o ki girmeyecektim de. Yıllar önce olanları zihnimden silme şansım olsa yapardım. Ama o görüntü kâbuslarımdan hiç çıkmıyordu. Nazlı benden yardım istiyordu.

Onu babasının öldürdüğünü biliyordum ama kanıtlayamıyordum. Çocukken intiharın ne demek olduğunu öğrenip herkese bunun öyle bir ölüm olmadığını anlatmaya çalışmıştım. Büyüdükçe bunun bir cinayet olduğunu haykırmaya başlamıştım. *Onu babası öldürdü. Neden susuyorsunuz? Neden gözlerinizi kapatıyorsunuz?*

Nazlı'nın babasını o günden sonra hiç görmemiştim. Önce *bulundu, tutuklandı* demişlerdi. Sonra da gazeteler serbest bırakıldığını yazmıştı.

Ne adaletsiz bir dünyaydı bu! Yedi yaşındaki bir çocuk nasıl bilebilirdi ki kendi canına kıymayı? Nazlı yaşamak istiyordu. Sadece korkuyordu. Biri ona dokunacak diye, biri canını yakacak diye... Yaşamak, neden en çok isteyenin elinden alınırdı? Masumlar ölürken Nazlı'nın babası gibi caniler nasıl olur da nefes almaya devam ederdi?

Ediyorlardı işte.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı esnettim. Ağırlık veren düşüncelerimi silkeleyip uzaklaştırmaya çalıştım. Gözüm bahçe kapımızın önünde duran anneme takıldı. Elindeki örgü torbasının içindekileri gözden geçiriyordu. Aradığı şeyin orada olduğunu görmüş olmalı ki torbanın kulplarını koluna takıp başını kaldırdı. Göz göze geldik. "Zübeyde'ye geçiyorum. Sen de gelsene. Evde kimse yok. Bir saat oturur döneriz," diye seslendi. *Tahmin ettiğim gibi.*

Niyetinin ne olduğunu elbette biliyordum. Oltaya düşmeden önce abimle konuşmam gerekiyordu. Sabah erkenden dükkânı açmaya gitmişti. "Abime gideceğim. Dükkânında değişen bir şey var mı bakayım istiyorum," dedim.

O bana doğru adım attı, ben de ona. "Dükkân kaçıyor mu?"

"Bilmem. Zübeyde teyze kaçıyor mu?"

"Balca," dedi adımı vurgulayarak. "Anneye laf çarpmanın Allah katında cezası çok büyük."

Gülümseyerek yanağını sıktım. "Arkadan iş çevirmenin cezası nedir?" diye sordum. "Evlada karşı oyun kurmanın?"

İç çekerek Zübeyde teyzelerin binasına göz attı. "Gel işte," dedi sesini yumuşatarak. "Ben kızımla komşu gezmesine gidemeyecek miyim? Zehra'yı annesiyle gördükçe öyle özeniyorum ki. Bir kere koluna girip anneciğine eşlik etsen ne olur?"

Yelkenleri suya indirmek istedim ama oyuna gelmeyecektim. "Ali Cihan abi evdedir şimdi. Ben rahat edemem." Amacım sadece *abi* dediğimi duymasını sağlamaktı ama anlamadı. Gözleri büyüdü.

"Ne abisi, Balca!" Küfretmişim gibi bakıyordu.

"Tamam," dedim ona sır verir gibi yaklaşarak. "Bunu düşüneceğim."

Dudakları hızla kıvrıldı ve küçük bir kahkahayı serbest bıraktı. "Ay düşünecek misin, Balca?" Söylediğime inanamıyormuş gibi görünüyordu ve bu çok normaldi. *Ali Cihan'ı düşünecektim ben!* Olur şey değildi aslında. Başımı salladım. "Düşüneceğim. Ama sadece düşüneceğim." *Abim de düşünecek.*

Kulağıma eğildi. "Bu mahallede onun kadar ailesine, işine sadık bir adam daha tanımadım. Annesi ne kızlar gösterdi, dönüp bakmadı. O da bir tek seninle görüşmeye istekli oldu biliyor musun?"

Bunun benim isteğim olduğunu kim söylemişti? Ali Cihan Bey teklif etmişti ve onlardan başka kurtuluş yok gibi görünüyordu. "Ben görüşmeyi kabul etmemiştim ama buna kader diyebiliriz." Annemin diliyle konuşuyordum. "Karşılaştık ve biraz sohbet ettik. Sonra işe bak ki adam fazla yakışıklı çıktı." *Adam* kelimesine özellikle vurgu yapmıştım ama annem hiçbir şeyin farkında değildi. Şu an ondan mutlusu yok gibiydi.

"Akşam dışarıya çıktığınızda mı konuştunuz?" diye sordu hevesle. Gözlerini Ali Cihanların balkonunda dolaştırıyordu. Gözlerinden resmen kalpler fışkırıyordu. *Bu ne hayranlık Hazal Hanım?*

"Ayaküstü bir şeydi. Görüşmeye devam edip etmeyeceğimizi bilmiyorum." Çok da heveslenmesine gerek yoktu. Bu duruma hâlâ sinir oluyordum. Kaç yaşında insandım, nelere zorlanıyordum...

Onca söz arasından tek bir cümleyi cımbızla çekti, "O da görüşmek istiyor seninle, öyle mi?" diye sordu. Annemin ağzı kapanmıyordu. Sanki yarın evlenecektik.

"İstiyordur herhalde. Bilmiyorum ki."

"Kızım anlatsana," diye söylendi hevesli bir kızgınlıkla. "Bir daha ne zaman görüşeceksiniz? Ay, Zübeyde biliyor mu acaba?"

"Senin kızınım ben," dedim gözlerimi devirerek. Hâlâ Zübeyde teyzenin peşindeydi. Onlar için planları tutsa yeterdi, gerisi umurlarında değildi. "Biraz benim söylediklerime kulak versen ne iyi olurdu."

"Vermiyor muyum, Balca?" diye kendini savundu. Ne kadar anlayışlı olmaya çalışsam da üzerimdeki baskı beni yoruyordu.

"Neyse," dedim konuyu uzatmamak için. "Üzerimi değiştirip çıkacağım. Abimle biraz oturur sonra babamın dükkânına geçerim."

"Tamam," dedi annem. Sesinde kabulleniş vardı. "Git. Ama bana gönül koymandan rahatsızım. Saklamaya çalışsan da fark ediyorum. Ne yapıyorsam senin için yapıyorum. Bunu anlamaya çalış, olur mu?"

Anlıyordum elbette. Ama anlamak, aynı fikirde olmak demek değildi. Ne kalbim ne de aklım birini istiyordu. Annem bunu anlamayı reddediyordu. Belki de ben bu dünyaya evlenmek için gelmemiştim. Yedi yaşımdan beri bu fikirle yaşıyordum. Evlilikler masum çocukları öldürebilirdi. Kimse evlendiği adamın psikopat çıkıp çıkmayacağını bilemezdi. Acaba Nazlı'nın annesi o adamla evlenirken onun psikopat olduğunu hiç sezmiş miydi? Gerçi ben kendimi öyle bir duruma sokmazdım. O adamı Allah ne verdiyse

evire çevire kitap gibi katlardım. Dramatik biri değildim ama bu konu hassas noktamdı.

Annemi mutlu bir şekilde Zübeyde teyzelere yolladıktan hemen sonra eve geçerek üzerimi değiştirdim. Açık pembe, askılı, dizimin üstünde biten bir elbise giydim.

Annem beni böyle görmekten hoşlanıyordu. Ne zaman Çanakkale'ye dönsem tam da onun istediği gibi olmaya çalışıyordum. Bende değişen bir şeyler olduğunu sezmesini istemiyordum.

Abimin dükkânına gitmek üzere evden ayrıldığımda annemle Zübeyde teyze balkondaydı. Beni görünce ikisi de el salladı. Ben de önlerinden dişlerimi de gösterdiğim yapay bir sırıtışla geçtim.

Abimin dükkânı evimize beş dakika uzaklıktaydı. Sadece iki arka sokaktaydı ve ana caddeye bakıyordu. Konumu oldukça işlek sayılırdı ancak ne yazık ki işlerimiz iyi değildi. İşçilik pahalı, mobilya üretimi maliyetliydi. Bu da insanların satın almasını zorlaştırıyordu. Abimin özel üretim, el emeği mobilyaları sadece özel müşteriler tarafından ilgi görüyordu. Onların da sayısı oldukça azdı.

Tek katlı, beyaz boyalı dükkânın cam kapısını itip içeri girdim. Ön taraf, abimin ürettiği mobilyaları sergilediği camekânlı bölümdü ve burada kimse yoktu. Mutfağa doğru ilerledim. Abimin çıraklarından Zeki, iki kişinin ancak sığabildiği küçük mutfağın tek sandalyesinde başını omzuna yaslamış uyuyordu. Ağzının suyu tişörtünü ıslatmıştı. Pantolonu tamamen talaşla kaplıydı. Halini görünce içim burkuldu. Sadece on dokuz yaşındaydı ve ailesine bakan tek yetişkindi. Yanına gidip omzunu dürtmek ve dükkânın camekânlı bölümünde yer alan pahalı, bordo koltuğun üzerine uzanmasını söylemek istedim ama yapamadım. Onu uyandırırsam muhtemelen kendini mahcup hissederdi. Yoluma devam edip arka tarafa geçtim.

Burası abimin atölye alanıydı. Üretimlerini burada yapıyordu. Talaşın, reçinenin, verniğin kokusu hep burada birikir; günün hangi saatinde içeriye adım atarsan at burnunun direğini sızlatırdı.

Abimi arka kapının hemen önüne kurduğu iskelenin başında buldum. Elinde küçük bir ahşap parçası tutmuş onu şekillendiriyordu. Muhtemelen bir koltuk ayağıydı ama sanat eserinden farksız görünüyordu. Yaklaştıkça ahşabın üzerindeki desenin bir gül motifi olduğunu fark ettim.

Abim o kadar dalgındı ki geldiğimi fark etmedi. Bakışları önündeki işe odaklanmışken elleri kesintisiz bir titizlikle çalışıyordu.

"Abi," dedim sessizce.

Başını kaldırdığında göz göze geldik. "Balca'm gel," dedi gülümseyerek. Oturduğu banka benzeyen koltuğun boş tarafını işaret etti. Yanına yerleşerek

yönümü ona doğru çevirdim. Elindeki parçayı daha yakından incelemeye başladım. Gerçekten de bir koltuk ayağıydı ama neredeyse mücevher gibi kusursuz şekillendirilmişti.

"Bana mı geldin, yoksa çocukken yaptığın gibi izlemeye mi?" diye sordu bir anda. Hâlâ elindeki ahşapla ilgileniyor ama arada kehribar renkli bakışlarını gözlerime doğrultuyordu.

"Her ikisi de. Dükkânın hiç değişmemesine çok sevindim."

Hafif bir gülümsemeyle, "Neden?" diye sordu.

Cevabımı aslında biliyor olmalıydı. Uzaktayken hep daha önce bulunduğum yerlerden silinmekten korkmuştum. Bakışlarım karşımızdaki duvara yaslı beş raflı dolabı buldu. En üst rafta, yontulan ahşabın tozundan zor görünen sarı saçlı oyuncak bir bebek duruyordu. Çocukluğuma aitti ve beni hatırlatsın diye onu oraya abim koymuştu. "Aklımdaki gibi kalınca daha tanıdık hissettiriyor."

"Burası senin de dükkânın, Balca. İnsan kendine ait olana yabancı kalır mı?" diye sordu nereye baktığımın farkında olarak. "O bebeği sana ben almıştım. Sadece senden geri aldım." Bakışlarımı sırıtan yüzüne çevirdim. Konu dükkân ya da bebek değildi, bunu ikimiz de biliyorduk. Elimi omzuna koydum. Oradan alıyordum gücümü. Ben tuttukça farkında olmadan kaslarını sıkıyor, hâlâ güçlü olduğunu göstermek ister gibi davranıyordu. Gülümseyerek parmaklarımı biraz daha sıktım. "Sen de hiç değişmemişsin."

"Tabii," dedi elindekini iskeleye bırakarak. Ellerini birbirine çarpıp üzerindeki tozdan kurtulmaya çalıştı. "Yaşlanmak dışında..."

"Ah," dedim üzgün bir şekilde. "Benden sadece on yaş büyüksün. On yıl çabucak geçiyor. Yarın seninle aynı yaşta olacağım."

"Sen hep büyüktün zaten. Aylin'in söylediklerine şaşırsam da bu dünyada beni en çok şaşırtan kişi hep sen oldun." Hafifçe gülümseyerek oldukça gür olan saçlarında ellerini dolaştırdı. Saçlarında da ahşabın tozu vardı ama o bunu umursamıyordu. "Bir keresinde babam bizi arabasıyla alışverişe götürüyordu. Sen arka koltukta oturuyordun, ben de babamın yanında önde..." Güldüm. Bu anıyı biliyordum çünkü defalarca anlatmıştı. "*Ben neden arkada oturuyorum* diye sormuştun. Ben de *senin için daha güvenli* demiştim." Gülüşü en geniş halini aldı. Saçındaki elini dizimde duran elimin üzerine indirdi. "*O zaman siz de arkaya gelin, hepimiz daha güvende oluruz* demiştin." Gülüyordu ama kehribarları nemliydi. Benim gibi duygulanmıştı.

Diğer elimle, benimkinin üstündeki elini tuttum ve oturduğum yerden kayarak ona biraz daha yaklaştım. İç geçirdikten sonra konuşmaya devam etti. "Ne zaman kendimi yalnız hissetsem bunu düşünüyorum. Beni arka koltuğa çağıracak bir kardeşim var."

"Abi," dedim ve kollarımı kaldırıp boynuna doladım. O da belimi sardı. "Buraya neden geldiğini biliyor olabilirim," dedi yorgun bir sesle. "Annem seni çok bunaltıyorsa üstesinden gelmelisin. Biliyorum, pes etmeyecek. Hiç etmedi. Çünkü o çocuklarını seviyor ve yanında istiyor. Ali Cihan'ın seni buraya getireceğini düşünmekle hata ettiğini ona söylemeyeceğim. Anlaşırsanız oyununuz bozulmasın."

Bir fısıltıyla, "O neden?" diye sorarken başımı omzuna yasladım.

"O evcimen bir adam değil. Ailesini seviyor, ilgileniyor ama işi yüzünden buralara pek uğramıyor. İşini değiştirecek ya da vazgeçecek bir adam da değil."

Nefes alarak ondan uzaklaştım. "Bu benim için iyi. Ben de burada değilim. Hiç yaşanmamış bir ilişkiyi yaşanıyormuş gibi göstermek kolay. Ne o beni görecek ne de ben onu. Belki bir daha hiç karşılaşmayacağız bile. Tek yapacağımız şey, annelerimize *sürekli konuşuyoruz, birbirimize mesaj atıyoruz* demek olacak."

Abim, "Bunları bana Ali Cihan da söyledi," dedi tekdüze bir sesle.

"Neden dün o kadar sinirliydin?"

"Yalan da olsa seni paylaşamıyorum kızım. Hâlâ küçüksün gibi geliyor. Sen benim elime doğdun. Hemşire ilk benim kucağıma verdi. Diğer çocukların kardeşlerini kıskandığı gibi seni kıskanmadım. Öptüm, kokladım. O akşam sen annemle hastanede kalmıştın, ben babamla eve dönmüştüm. Seni rüyamda gördüm, bisiklet sürmeyi öğretiyordum. En iyi arkadaşım dünyaya gelmiş gibiydi."

Gözümden yaş aktığını hissettiğimde iş işten geçmişti. Gülmekle ağlamak arasında kalmış bir sesle, "Hımm," dedim. "Beni bir tek sen anladın," diye fısıldadım. Sonra ona bildiği bir sırrı söyledim. "Nazlı'yı özgürleştirmeden olmaz abi." Elimi göğsüme koydum. "Şuramda kaldı sanki. Sırdaşımdı o benim. Çocuktum ama unutmadım. Masmavi gözlerini, yanına yaklaştığımda kuş gibi titreyen bedenini..."

Abim burnunu çekti. Gülmeye çalıştı ama başaramadı. Başı öne düştü, her daim dimdik duran omuzları çöktü. "Onu ben de severdim, biliyorsun. Çok akıllı bir kızdı. Gittiğinde en az senin kadar içerledim, üzüldüm."

"O zaman beni anlarsın. Hedeflerinden kolay vazgeçen biri değilim. Hiç olmadım. Annem bile beni bu yoldan döndüremez."

Dükkândan çıktığımda gözlerim şiş, burnumun ucu kıpkırmızıydı. Güneş, öğlen saatinde olduğumuzdan havayı daha da yakıcı kılıyordu. Kalbim acıyordu. Dramatik biri değildim ama Nazlı'yı düşündükçe *yaşasaydı nasıl*

biri olurdu sorusu aklımda beliriyordu ve bu da beni hep aynı yere getiriyordu. Yanıtı olmayan bu sorunun cevabını bulamadıkça içimde bir yer daha da yanıyordu.

Ara sokağa saptım. Eve gitmeden önce mahallenin çeşmesine uğrayıp yüzümü yıkamak istiyordum. Suyunun soğukluğuna ihtiyacım vardı yoksa içim soğumayacaktı.

Bunu düşünürken arkamdan bir korna sesi yükseldi. Ardından da kalın bir erkek sesinin, "Balca," diye seslendiğini duydum. Arkamı döndüğümde bu kişinin arabasının içindeki Ali Cihan olduğunu gördüm.

"Selam."

Arabasının kapısını açıp indi. "Selam. İyi misin?"

Ellerimi iki yanıma açtım. "Evet." Gülümseyerek ona doğru adımladım.

Kaşlarından biri havalandı. Yüzümü inceleyen bakışları kısıldı. "Ağlamışsın."

"O kadar belli oluyor mu ya?" dediğimde başını salladı.

"Çok belli oluyor. Seni arayacaktım belki konuşuruz diye ama kötüy-"

Elimi olumsuz anlamda sallayınca devam etmedi. "İyiyim. Yalnızca abimle biraz dertleştik."

"Hımm," dedi söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi. Nefes aldı ve bakışlarını arabasına çevirdi. "O kadar mı kötü? Ben abinin anlayacağından emindim."

"Onu iyi tanıyorsun."

Kahverengi gözlerini yüzüme çevirdi. "Kabul etti mi?"

Başımı salladım. "Sen nasıl istersen dedi."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Dudağımı büktüm. "Sen gidiyorsun. Ben de. Belki bir daha hiç karşılaşmayacağız."

"Hiç," dedikten sonra duraksadı. Yüzünden belli belirsiz bir afallama geçti. "Hiç karşılaşmayacağız." Gözleri gözlerimle buluştuğunda orada tanımlayamayacağım bir ışık gördüm. Sanki hiç gerçekleştirmediği bir gülümseme orada başlayıp orada bitmiş gibiydi. "Şimdi teklifimi kabul mü ediyorsun? Bu evet mi demek?

Başımı salladım. "Üç gün daha eksildi."

"Neyden?"

"Ankara'ya döneceğim ya. On gün sonra burada olmayacağım."

Elini saçlarının arasına sokup geriye doğru tararken bu defa başımın üzerinde kalan bir noktaya bakıyordu. "Ben ne zaman olduğunu bilmiyordum.

Konusu geçtiyse de hatırlamıyorum. Abin birkaç hafta burada olacak demişti."

"Ya sen? Daha buralarda mısın?" diye sordum. Gözlerini gözlerime indirdi. "Yirmi yedi gün sonra burada olmayacağım."

"O zaman başlıyor muyuz?" dedim derin bir nefes alarak. Fazla zamanımız kalmamıştı.

"Başlıyoruz."

"On gün," dedi apartmanın giriş kapısını açarken. Önünden geçerek binaya girdim. Kapıyı bırakıp beni takip etti. "Dayanmamız gereken süre sadece bu kadar. Göz açıp kapayıncaya kadar bitecek." Merdivenin ilk basamağına geldiğimizde beni kolumdan tutup durdurdu. Fısıltıyla, "Tek yapman gereken yanımda rahat davranmak. Hoşlandığını belli edecek birkaç bakış atıp istekli görünmek," dediğinde nefesimi tuttum. Kolaymış gibi söylediği şeylerin biri bile öyle değildi.

"Ben sana âşık değilim, sen de bana. Bu o kadar-"

"Aşk oyunu oynamıyoruz. En azından bir yıllığına ailelerimizin baskılarından kurtuluyoruz. Benim için ne kadar uzun sürerse o kadar iyi."

"İyi de," dedim kısık bir sesle. Biri duymasın diye ona biraz daha yaklaştım. Duymak için eğildi. Şimdi kafa atabileceğim kadar yakın mesafedeydi. Ters bir şey yaparsa bunu yapmayı düşünmeliydim. Sağlam kafası var gibi görünüyordu ama benden kurtuluşu olamazdı. "Eninde sonunda *hadi evlenin artık* demeyecekler mi? O zaman ne yapacağız? Çok hızlı karar verdik gibi."

Bunları gerçekten tam şu anda düşünüyordum. Anlık rahatlamaların peşinden koşuyormuşuz gibi geliyordu.

"Ertelemenin bir yolunu buluruz. Bunları şimdi düşünecek değilim. Sen de düşünme."

Gözlerimi devirdim. "Ali Cihan abi," dedim vurgulayarak. "Seninle aşk oyunu oynamak kolay mı sanıyorsun?"

"Kabul ettin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ettim ama şimdi saçma geliyor."

"Saçmalıyorsun. Sarı kafanın kapınıza gelmesini mi istiyorsun?"

"O kim ya?" dedim yüzümü buruşturarak. Dün de bunu söylemişti.

"Adını bilmiyorum. At hırsızına benziyor. Senin lisede sevgilinmiş."

"He, o mu?" Neredeyse kahkaha atacakken kendimi zor tuttum.

Kaşlarının arası yakınlaştı. "O da olur diyorsun yani?"

Cıkladım. Başımı geriye atarak vurgularken gözlerime bakıyordu. Kafasını salladı. "Ne diyorsun, Deli Bal? Biz şu an neden fısıldaşıyoruz?"

"Konuşuyoruz. İyi yapılmamış bir plan çuvallamamıza neden olur." Mantıklı bir şey söylediğimi kabul ettiğini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Evlenmemizi isterlerse," dedi kolumu tutarak. Bakışlarımı eline indirdim. Nefesi yüzümün yanına çarpıyordu. Tekrar ona baktığımda en son kimin parmağını kırdığımı düşünüyordum. Hoşlanıyormuşum gibi numara yaptığım biri olmadığından emindim. "Evlenmemizi isterlerse..." diye yineledi ama devamını getiremedi. O da bilmiyordu, değil mi? Bu oyun o zaman zaten bitecekti.

"Hemen yarın olmayacak bir şeyi düşünmek istemiyorum," dedi fısıltılı bir terslemeyle. "Sen şimdi benimle yukarıya geliyorsun. Annemi ikna ediyorsun-"

"Annem de burada," diyerek onu böldüm. "Sonra ne olacak?"

"İki buluşur, kahve içeriz. On gün sonra da yollarımız ayrılır." Mantıklı geliyordu. Bu işin çözümü gerçekten de bu kadar kolaydı.

"Bilmen gereken bir şey var," dedim biraz daha yaklaşarak. Kaşlarının arası daha da yakınlaştı. "Çok iyi yumruk atarım."

"Ne?"

"Elini çek. Bu süre zarfında temas kurmak yok."

Elinin nerede olduğunu yeni fark ediyormuş gibi kolumu anında serbest bıraktı. Merdivene yönelirken, "Neden evlenemediğini anladım," dedi.

Laf mı sokmuştu? Koştum ve merdivenlerin ortasında onu yakalayıp yanında durdum. "Evlenemiyor değilim, Ali Cihan Gencer. Şimdi istesem gelecek biri var. Sen kendine bak." Her daim çatık olan kaşları beni bir kez daha şaşırtmadı.

"Çok istiyorsan onu çağır. Daha gerçekçi olur."

Omzumu silktim. "Seninki gibi imkânsız."

"Onun tarafından mı, senin tarafından mı?" diye bir soru yöneltti. Bunu sorarken ifadesi her zamanki halinin aksine yumuşaktı.

"Galiba," dedim içimi çekerek. "Her ikisi de."

Annemin neşesi sinirlerimi bozuyordu. İlişkiye başlamak üzere olduğumuzu henüz resmen açıklamamıştık ama Ali Cihan'la evlerinin balkonunda çay içiyor olmamız bile onun neşelenmesi için yeterliydi. Yalnızdık ama açık olan balkon kapısından annemle Zübeyde teyzenin dönüşümlü olarak bizi gözetlediğini fark etmek zor değildi. İkisi de fazlasıyla mutluydu. Anneme

birkaç saat önce yaptığım kısa ama anlamlı açıklama, onları doğruca umut dolu düşüncelere sürüklemişti.

Yanımda oturan adama doğru başımı eğdim. Bakışlarımı kapıdan ayırmadan sadece onun duyabileceği bir sesle, "Daha ne kadar böyle oturmam gerekiyor?" diye sordum.

Burnundan gelen hafif bir gülüş sesi duydum. Yüzüne bakamadım çünkü yanaklarımın kızarıklığı yeterince meydandaydı. "Biraz daha," dedi.

"Babamın bilmediği geldi aklıma. Ya kızarsa?" diye fısıldadım.

"Benimki de bilmiyor, kızacaklarını sanmıyorum. İkisi de birbirini çok seviyor. İlişkimize en çok onlar mutlu olur."

Gözlerim irileşti. "İlişkimize!" dedim bakışlarımı hızla onunkilere çevirerek. Az önce ben de aklımdan ilişkide olduğumuzu geçirmiştim ama asla böyle söze dökemezdim. Hem bu bir ilişki değildi. Oyundu! Yalandı!

"Öyle, Deli Bal," dedi başını sallayarak. "Şu an seninle-"

"Öyle dememiştin ama. İki kahve içer kurtuluruz demiştin."

"Pardon da," dedi gözlerini kısarak. "Kahveyi ne diye içecektik? Gerçekten bu işlerden hiç anlamıyorsun, değil mi?"

"Senin aziz olduğunu sanıyordum. Hani yedi yıldır yalnızca tek bir kişiyi sevmiştin?"

"Öncesinde çok fazla kız arkadaşım oldu. Ona kadar hiç de masum biri sayılmazdım."

"Hımm," dedim bakışlarımı imalı bir şekilde yüzünde gezdirerek. "En başta haklı sayılırmışım o zaman."

"Sayılmazdın," dedi ters bir sesle. "Ben sana o niyetle gelmedim."

"Abi deyince neden bozuldun o zaman?"

"Bilerek yapıyordun, değil mi?"

İmayla güldüm. "Elbette."

Sabırla boynunu esnetip yüzüme baktı. "Burnun büyük çünkü. Kendini bir şey sanıyorsun. Benim sinirlerimi bozan da buydu."

"Oha!" dedim gözlerimi irice açarak. Sesim biraz yüksek çıkmıştı. Hemen sahte bir kıkırdamayla Ali Cihan'a hafifçe omuz attım. "Şaka yapıyorsun," dedim sesimi annemlere duyurmak ister gibi.

"Benim mi burnum büyük? Asla öyle biri değilim."

Yüzümü dikkatle inceledi. "Hayır," dedi. "Küçük bir burnun var."

Hâlâ dalga geçiyordu. Ama aramızdaki bu karşılıklı iğnelemeler, içten içe işimizi kolaylaştırıyordu. Bu haliyle bile tuhaf bir samimiyet barındırıyordu. Sırıtarak dişlerimin arasından, "Yeter mi?" diye sordum.

Bakışlarını kapıya çevirdi. "Hâlâ buraya bakıyorlar. Biraz daha kalmalısın. Sonra evinizin kapısına kadar seni geçireceğim."

"Öyle mi oluyormuş bu işler? Aa!" dedim parmaklarımı dudaklarıma kapatarak. "Sen bu işlerin pirisin."

"Cıvıtma. Biraz normal konuş, sürekli gülemezsin. Düne kadar isteksizdin."

Haklıydı. Gülümsemem yüzümden silinirken yeni bir konu aradım.

"Bana ondan bahsetsene," dedim.

"Kimden?"

"Şu kız? Nasıl biri?"

Yüzüme boş boş baktı. Sessizliği uzun sürdü; neredeyse unuttuğunu sandım. Ama bir anda, "Bunu seninle konuşmak istemiyorum. Özel hayatlarımızdan söz etmek yok," dedi tersler gibi.

Ben de söz etmeyeceğime göre bu makul bir karardı. "Peki," dedim annemlerin olduğu tarafa dönerek. İkisi de kendi aralarında konuşuyordu.

"Bence artık beni bırakabilirsin."

"Serbestsin. Bir dahakine dersini çalışıp gel. Sürekli de sırıtma."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Sen bu konuda iyi olduğunu sanıyorsun gerçekten," dedim sahte bir şaşkınlıkla. "Bekle de sana asıl oyuncuyu göstereyim."

Ayışığı Kitaplığı

10. BÖLÜM

Ali Cihan

İki gün sonra, nihayet annemin ısrarlarından kurtulabildiğim bir akşam geçiriyordum. Limandaki gemimin güvertesindeydim ve tek başıma votka içiyordum. Her yudumda boğazımda bıraktığı o yakıcı ama serin his, sinirlerimi yatıştırıyordu. Kafam uzun zamandır ilk kez tamamen boştu.

Balca'yla bizim balkonda oturduğumuz o günden bu yana ne annemin ne de onun annesinin sesi çıkmıştı. Sessizlik... Tam da hayal ettiğim gibiydi. Babam ve Niyazi amca da annelerimiz sayesinde her şeyin farkındaydı ama onlar da bildiklerini belli etmiyordu. Zaten onların sorun çıkarmayacağını biliyordum. Niyazi amca bana güvenirdi ve kızına asla yanlış yapmayacağımı bilirdi. Ondaki rahatlık buradan geliyordu. Babam ise annem kadar mutluydu, nihayet oğlu biriyle beraberdi.

Son iki günde her şey bu kadar yolunda gitmişken ailelerin daha uzun süreli ikna olmalarını sağlamak için yarın tekrar buluşacaktık. Balca, kardeşini Çanakkale Kültür Yolu Festivali'ne götürecekti ve ben de onlara eşlik edecektim. Bu bizim için sıradan bir gezinti olacaktı ama ailelerimiz için daha fazla yakınlaşma, birbirimizi tanıma ve ilişkimizin ciddileşmesi anlamına geliyordu.

Gözlerimi dalgalı denize çevirdim. Ayın dışında tek bir ışık yoktu. Güvertem bile karanlığa gömülmüştü. Bu yalnızlık, bu sessizlik... benim huzurumdu. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Telefonum cebimde çalmaya başladığında bu dinginliği bozmak istemiyordum. Kim arıyorsa kısa kesmesini söyleyecektim.

Ama ekranda *Göçebe* yazısını görünce küfrettim. Onu nasıl da unutmuştum? Bana, Çaykara'nın almaya çalıştığı görevle ilgili bilgi verecekti. Telefonu kulağıma götürdüm.

Açtığım anda, "Ondan Çaykara'nın haberi var mı?" diye sorup ardından da pis pis güldü. Bu kızı her gün elime geçirmeyi diliyordum. Ama ona yaklaşmak hem kadın olduğu için hem de biri tarafından delice korunduğu için imkânsızdı.

"E-postalarımın, aramalarımın ve telefonumun kontrolünü bana bırakma zamanı geldi. En azından sesleri dinlemekten vazgeç!"

"Doğruları söyleyince siz erkekler neden bu kadar çekilmez oluyorsunuz?"

"Senin kod adın *Röntgenci* falan olmalıydı."

Melodik bir kahkaha attı. "Benimle dalga geçme, Kavur. Yoksa ona her ay gönderdiğin laleleri göndermem."

Erkek olsaydı, dilimin ucuna kadar gelen ama dişlerimin arasına sıkışıp kalan küfrü duyardı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım çünkü ona ihtiyacım vardı. Her anlamda. "Sesleri dinlediysen onunla bir anlaşma yaptığımın farkındasındır."

"Farkındayım," dedi bilmiş bir tonda. "Ama bunun garip bir kader bağı olduğunu düşünüyorum. Belki de olması gereken budur. Çaykara'yı unutmalısın."

Gözlerimi kapatıp çenemi sıktım. Bunun olmayacağını o da biliyordu. Ne yazık ki her şeyi biliyordu. Çaykara'nın kim olduğunu, benim kim olduğumu, onun adresini... Ve o adresi bana asla vermeyecekti. "Canımı sıkıyorsun."

"Onun kıdemlisi, akıl vereni olmak bu kadar mı önemli?" Bu soruyu bana defalarca sormuştu. Aldığı cevap hep sessizlikti. Ama bu defa benden bir cevap alacaktı. "Ona bulaşmamam gerektiğini en başında söylemeliydin. Eşleşmeyi sen yaptın. Ne kadar zeki olduğunu, beni aklıyla alt edeceğini söyleseydin, belki o zaman bu kadar önemli olmayabilirdi."

"Ama sen kalbine yenildin."

"Maalesef," dedim. Denize bakıp derin bir nefes aldım. "Bu da onun yüreğiyle alakalı."

"Bana her şeyin görünüş olmadığını kanıtlayan tek adamsın. Kızın sesini bile bir kere olsun duymadın. Neye benzediğini bilmiyorsun. Söylesene, nasıl sevebiliyorsun?"

Votkamı yudumladım. Benden alabileceği cevaplar bu kadardı. "Neden aramıştın?"

"Anlaşılan konuşma bitti, Kavur."

"Öyle."

"O zaman e-postana Çaykara'nın görev bilgilerini gönderdiğimi söylemeliyim. Bugün kesinleşti. Başarmış. Ona verdiler."

"Siktir! Siktir! Siktir! Göçebe, bu tehlikeli. Vazgeçiremiyorum. Bir şey yapmalısın. Adamın bilgilerine sen de bakmışsındır. O adam bu ülkede güçlü biri tarafından korunuyor. Kırmızı bültenle aranıyor olmasına rağmen dokunulmazlığı var."

"Biliyorum," dedi sıkıntılı bir nefes bırakarak. "Tam bir suç bombası. Ama Çaykara bunun altından kalkacaktır. Onu İsveç İstihbarat Teşkilatına teslim edecek."

"Yirmi dört yaşında. Onunla baş etmesi-"

"Sen onu hiç sahada görmedin. Boşuna endişe ediyorsun. Hem ben varım. Ona doğru yönlendirmelerde bulunacağım. Sen de varsın."

"Ben var mıyım, bilmiyorum. Hiç dinlemiyor. Düşünmeden önüne ne gelirse kabul ediyor. Bazen canı değersizmiş gibi davranıyor."

"O iyi olacak," dedi Göçebe alışılmadık bir şekilde yatıştırıcı bir tonla. Bunu pek yapmazdı. O genelde her şeyle alay ederdi.

"Neyse, sana misafirin olduğunu söylemeliyim. Isparmaça gemide."

Bakışlarımı güvertede dolaştırdım. "Yerimi sen mi söyledin?" diye sordum Göçebe'ye.

"Hayır," dedi gülerek. "Seni iyi tanıyor. Yalnız kalamadığın için üzgünüm."

Ses tonu hiç de üzgün gibi değildi. Ahşap zeminde yankılanan ayak seslerini dinledim. Sonra onun sesini işittim. Yalvaç, "Ali Cihan," diye sesleniyordu.

Göçebe o an telefonu kapattı. İkisi telefonda bile yan yana gelmiyordu.

"Telefondaydı," dedim yanıma gelip oturan Yalvaç'a.

"Kaçıyor. Elbet bir yerde yakalayacağım."

"Nasıl biri?"

Bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Bunu söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Bazen sinirlerimi bozuyor."

"Ona dokunamayacağını da biliyorsun. Hem izin vermez hem de..."

Cümlesini tamamlamadı ama ben ne demek istediğini biliyordum. O da buna asla izin vermezdi.

11. BÖLÜM

Balca

2006 - Çanakkale

Hıçkırarak ağlayan kız kardeşine, küçücük bedeninde taşıdığı kocaman acıyı söküp almak istercesine sarıldı. Kollarının arasında titreyen Balca, her artçı hıçkırıkta kasılıyordu. Yalvaç, onu bu ağır yükten nasıl kurtarabileceğini bilmiyordu. "Ağlarsan nasıl devam edeceğiz, Balca? Bu kadar üzülürsen onu nasıl özgürleştireceğiz?" diye fısıldadı sesi duygusallıktan çatlayarak.

Balca, gözyaşlarından sırılsıklam olmuş yüzünü abisinin tişörtüne bastırdı. Ağzını kocaman açıp, "Abi," diye bağırdı kesik kesik nefes alırken. "Çocuklar ölmezdi hani? Yalan mı söyledin?" Arkadaşının ölümü onun zihninde çıkmaz bir savaşa dönüşmüştü. Herkes Nazlı'nın intihar ettiğini söylüyordu ama Balca'nın çocuk aklı, intiharın ne demek olduğunu kavrayamıyordu.

"Ölmez," dedi Yalvaç, kardeşini kendine iyice çekip saçlarını okşarken. Bir hafta önce Nazlı'yla ilgili yaptığı konuşmayı hatırlaması onun sevindirmeliydi ama yapamıyordu. Çünkü kendisi de yıkık, dökük, asla toparlanamayacak gibiydi. Nazlı, kardeşinin arkadaşıydı. Onu yeterince tanımıyordu ama bir çocuğun her gün işkence gördüğünü öğrenene kadar bu önemsizdi. Artık ona hem çok yakın hem de sonsuz uzak hissediyordu. Nazlı'nın yaşadıklarını daha önce bilseydi ne yapar eder, babasının elinden alırdı. Hiçbir şey şu an olduğu gibi olmak zorunda olmazdı. Bu düşünceyi zihninde defalarca tekrarladı.

"Ne acımasız dünya..." diye fısıldarken sesi titredi, nefes almakta zorlandı. Balca'yı kucağına alarak, "Sana anlatıyor muydu?" diye sordu. Sadece onu konuşturmak, içini dökmesini sağlamak istiyordu. Fakat Nazlı'nın hikâyesi de zihnini kemiriyordu. "Babasının yaptıklarını biliyor muydun?"

Balca, akan burnunu çekti ve gözlerini abisinden kaçırdı. Dudakları hıçkırığıyla aralanırken başını salladı. "Sırtına kızgın demir bastırmıştı bir keresinde. Anneminkilerden çaldığım kremleri sırtına sürdüm abi," dedi daha ağlamaklı bir sesle. "Geçmedi."

Nasıl geçsin diye düşündü Yalvaç. O gün, polisten önce o eve kendisi gitmişti. Sesleri duymuştu. Komşuların bağırışlarını... O iz, Nazlı'nın ensesine kadar uzanıyordu. Önlüğünün yakasından taşıyordu. Dikey, çirkin, soluk renk bir izdi. Nazlı'nın yerdeki görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Dakikalarca dövülmüş olmalıydı. Yere yaslanmış sağ yanağı kan içindeydi. Gözlerinden biri şiştiği için kapanmıştı.

Nazlı'nın kocaman mavi gözleri vardı. O gözlerde, kirpiklerine sığmayan yaşlar birikmişti. Akıtmaya bile fırsatı olmamıştı. Yalvaç'ın düşünceleri sarsıldı. İçi titriyordu ve bu hissi geçiremiyordu.

"Üzülme," dedi kardeşinin kendisiyle aynı renk, bal rengi gözlerine bakarak. "Ağlama, Balca'm. Nazlı şimdi mutlu. Acı çekmeyeceği bir yerde. Huzurlu. Bir daha kimse ona zarar veremeyecek."

Balca, abisinin sözlerine başını sallayarak karşılık verdi. Çenesinden damlayan yaşlar, Yalvaç'ın tişörtünü ıslatmaya devam ediyordu. "Mutlu olamaz," dedi bir yetişkinin ses tonuyla. Bal rengi gözleri abisinin gözlerine kilitlenmişti. "O intihar etmiş. Bu yalan!"

"Sen intiharın ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu Yalvaç. Kardeşinin bunu bilecek yaşta olmadığını düşünüyordu.

"Ömer dede konuşurken duydum. Mutsuzsan ölmek istermişsin. Nefesin kesilirmiş. Kalbin atmazmış. Rüya göremezmişsin. Her şey bitermiş. Ömer dede o kız için *her şey bitti* dedi. *Küçücüktü, bunu nasıl yapar* dedi. Şaşkındı. Haklı abi. Nazlı yaşamayı seviyordu. Yaşamak istiyordu."

Yalvaç, kardeşinin saçlarını okşadı ardından da eliyle akan burnunu sildi. "Ona gitmek ister misin?" diye sordu. Balca'nın buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordu.

Balca hemen başını salladı ve daha çok ağlamaya başladı. "Beni ona götür abi."

Yalvaç, kardeşini yere indirdi ve elinden tutarak kapıya yöneldi. Ayakkabılarını giydirip elini bırakmadan sokağa çıktılar. Sessizlik içinde mezarlığa doğru adımladılar. Balca hâlâ ağlıyordu. Arada sarsılıyor, üşüyormuş gibi çenesini kasıyordu.

Yalvaç, onu kolunun altına çektiğinde kendi bedeni Balca'nınkinden daha çok titriyordu. Gözlerine dolan yaşları akmadan elinin tersiyle siliyordu. "Sana çocuklar ölmez dedim. Doğruyu söylüyordum kardeşim. Onlar gökyüzüne döner. Melek olup sevdiklerini izler. Ağlıyorlarsa çok üzülürler. Nazlı şimdi sen ağlıyorsun diye çok üzülüyordur."

Balca, abisinin endişeyle dolu bakışlarına gözlerini kaldırdı. Islak kirpiklerini kırpıştırarak, "Benimle yaşasaydı abi. Gitmeseydi. Hiç arkadaşım kalmadı. O benim en yakın arkadaşımdı. Ben şimdi ne yapacağım? Keşke," dedi sesi titrerken. "O gün oyun oynamak istemeseydim."

"Senin suçun yok," dedi Yalvaç gözlerini onunkilerden kaçırarak. "Sen böyle konuşunca ben de çok üzülüyorum."

"Üzülme," dedi Balca. "Sen de benim en yakın arkadaşımsın. Nazlı ikimizin de arkadaşı. Görürse üzülür."

Bu kadar çabuk kabullenmesi Yalvaç'ı derinden yaraladı. Avucunda duran küçük eli sıktı. "O benim de arkadaşımdı," dedi iç çekerek.

Mezarlığın girişine yaklaştıklarında Balca çoktan bakışlarını oraya çevirmişti. Abisinin elini bırakıp yüzündeki yaşları sildi. Derin bir nefes aldı. Adımlarını titreyerek atsa da korkusunu belli etmek istemiyordu. Çünkü Nazlı'nın evi artık burasıydı. Arkadaşının evinden korkamazdı.

"Onu hiç yalnız bırakmayacağım," diye fısıldadı kendine söz verir gibi. "Sık sık ziyaretine geleceğim."

Az ileride küçük, mezar taşı olmayan, sadece toprak yığınından ibaret bir mezar görüş alanına girince dudaklarını birbirine bastırarak kilitlenmelerini sağladı. Ağlamak istemiyordu, onu üzmek istemiyordu.

Adımları hızlandığında abisi geride kaldı. Yalvaç buraya daha önce gelmişti. Geride durup Balca'ya Nazlı'yla vedalaşması için zaman tanıyacaktı.

"Çiçekler!" dedi Balca birden duraksayarak. Şaşkınlıkla abisine dönerken eliyle de *Nazlı Kaya* yazan tahtanın olduğu mezarı işaret ediyordu. "Orada çiçekler var."

Abisi başını salladı. "Kimsesi yoktu ki," dedi Balca. Gözlerindeki yaşlar yine akmaya başlıyordu. "Onları kim bıraktı?"

Yalvaç, kardeşinin arkasında kalacak şekilde diz çöktü. Yanağını Balca'nın yanağına yaslayarak mezara baktı. Genzini yakan acı bir düğümle yutkunarak, "Onlar lale, Balca'm," diye fısıldadı.

"Kim bırakmış olabilir?" diye sordu Balca.

Abisi *bilmiyorum* der gibi başını salladı. İç çekerek, "Kimine göre aşk, kimine göre yeni bir yaşam," diye anlatmaya başladı. "Kimine göre Allah'a açan demek. Onunkiler beyaz. Bu hikâyede en masum oydu." Yalvaç on yedi yaşındaydı ama çoğu zaman çok daha büyük birinin yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi hissederdi. Bugün neden bu kadar güçsüzdü?

Balca başını salladı. "O masumdu," diye fısıldadı. "Suçlu olan bendim." Abisinin kollarından kurtularak ağır adımlarla Nazlı'nın mezarına yaklaştı. Hemen dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini toprağa bastırdığında soğuktu. "Üşüyor musun?" diye fısıldadı abisi duymasın diye.

Yalvaç, onları yalnız bırakmak için ayağa kalkıp birkaç adım geri çekildi. Balca o sırada üzerindeki kot ceketi çıkarıyordu. Kardeşinin neden ceketini çıkardığını anlayamadan bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Hava bulutlu ve soğuktu. Tekrar giymesi için seslenecekken Balca'nın ceketini toprağın üzerine örtmesiyle yüreğine bir ağırlık çöktü. "Mezarlıktan ben de korkuyorum,"

diye konuştu küçük kız. "Sen de korkarsın, biliyorum. Sık sık geleceğim, Nazlı." Yanağına düşen gözyaşını parmaklarıyla sildi. "Benim yüzümden," diye fısıldadı. "Sana oyuna kalalım diyen bendim. Kendimi asla affetmeyeceğim ve seni asla unutmayacağım. Söz veriyorum. Hep senin için yaşayacağım."

Günümüz

Aylin girişte heyecanla zıplayıp dururken ben de elbisemin askılarını düzeltiyordum. Gözlerimi ondan ve heyecanından alamıyordum. Alt tarafı festivale gidiyorduk ama o, dünyaları vermişim gibi sevinçliydi. İster istemez gülümsedim. "Zıplayıp durma. Enerjini tüketiyorsun."

"Tükenmez ki," dedi bilmiş bir edayla. Zıplamaya devam etti. "Ali Cihan abim ne zaman gelir?" Kolumdaki saati kontrol ettim. Sözleştiğimiz saatteydik. En fazla beş dakika içinde kapıda olması gerekiyordu.

"Birazdan burada olur," dedim ve ona yaklaştım. Önünde diz çöküp kiraz desenli beyaz elbisesinin eteklerini düzelttim. "Aylin Nazlı, Allah aşkına dur artık. Başımı döndürdün." Bir kangurudan daha iyi performans sergiliyordu. "Çok mu mutlusun?"

Başını salladı. Ben yanaklarını sıkarken yorulmuş gibi göğsüme atıldı ve bacaklarımın üzerine oturdu. "Oh," diye nefeslendiğinde gülümsemem genişledi. "Böyle gerçekten de yoruluyormuşsun."

"Dedim ben sana. Kucağımda taşımamı mı istiyorsun?"

"Küçücüksün sen," dedi gözlerime bakarak. Tam sıpaydı ya. "Abim gelseydi o taşırdı. Daha eğlenceli olurdu."

"Hani beni çok özlemiştin," dedim yalancı bir sitemle. Demek ki istediğini alınca böyle oluyordu.

"Sen de şakadan hiç anlamıyorsun abla. Beni pepsitale götürdüğün için çok mutluyum. Görmüyor musun?"

"Görüyorum," dedim ve yanağını gürültülü bir öpücükle mühürledim. Anında yüzünü buruşturdu. Bu çocuk kime çekmişti, bilmiyordum. Öpülmekten kim hoşlanmazdı ki? Diğer yanağını da öpmeye yeltenecekken evin kapısı çalmaya başladı. Aylin kucağımdan fırlamaya hazırlanırken, "Dur," diyerek ayağa kalktım. "Ben açacağım." Ali Cihan olmayabilirdi ve onun her kapı çaldığında fırlama özelliğinden hoşlanmıyordum.

Holü geçip Aylin'i arkamda bıraktım ama o da peşimden geldi. Kapıyı açtığımdaysa bacağıma yapışmış, gelene bakıyordu. Ali Cihan değildi. Kollarında üç demet beyaz lale tutan genç bir çocuktu. Gözlerim aklıma gelen şeyle büyürken unutmuş olmama şaşırıyordum. Her ay gelen laleler, elbette

burada da beni bulacaktı. Nereye gidersem gideyim, laleler de peşimden geliyordu.

"Balca Zorlu mu?" diye sordu çiçekçi çocuk. Başımı salladım ama hızla sokağı kontrol ettim. Annem yine Zübeyde teyzede, babam ise işteydi. Abim de öyle olmalıydı. Ama biri bile bunları görse yanlış anlayabilirdi. Çiçekleri çocuğun elinden hızla aldım. "Teşekkürler," deyip Aylin'i içeri çekerek kapıyı kapattım. Çiçekçinin şaşkın bakışları kapının arkasında kaldı.

"Oha," dedi Aylin dudaklarını kocaman, yuvarlak şeklinde açıp bana bakarak. "Bunlar çok fazla."

"Aylin Nazlı," dedim kaşlarımı kaldırarak. "İlk olarak bir daha oha dediğini duymayacağım. İki, bunlardan kimseye bahsetmiyorsun." Parmağımı yüzüne doğru salladım.

Bir elini beline koydu, diğeriyle de beni taklit ederek parmağını salladı. "Sen de diyorsun."

Ne zaman demiştim ki? Sıçayım, hiç farkında değildim.

"Ayrıca," dedi kıkır kıkır gülerek. Elini ağzına kapattı. "Sevgilin mi var abla?"

Bu yaşta sevgilinin ne demek olduğunu nereden biliyordu Allah aşkına? Beni bazen gerçekten şaşırtıyordu. "Yok," dedim kati bir şekilde. "Bunlar bir arkadaşımdan."

"Ben tanıyor muyum?" diye sordu. Ne kadar da meraklıydı? Benim arkadaşım yoktu ki. En azından onun tanıdığı yoktu. Ağzımdan laf almaya çalışıyordu ailemizin en zeki ferdi!

"Tanımıyorsun, Aylin," dedim odama doğru yönelerek. "Evde vazo var mı? Bildiğin bir yerlerde olan?"

"Vazoya koyarsan annem görür."

Elimi belime yerleştirerek ona doğru döndüm. "Biliyoruz herhalde. Bunları ben aldım, tamam mı? Senin saklayacağın kısım da bu."

Kıkırdayarak, "Senden korkulur abla," diye mırıldandı. Bunu demeyi de nereden öğrenmişti? Ah, bir de dili dönebilseydi. Onu yanağından ısırma dürtüme zor engel oldum.

Kapının zili yeniden çalmaya başladığında Aylin verdiğim akılları unutmuş halde, "Ali Cihan abi geldi!" diye bağırdı sevinçle ve kapıya koştu. Kapı gözlerimin önünde aralanırken laleleri hızla arkama sakladım. Üç demet lale... Saklamak hiç de kolay değildi.

"Günaydın, Aylin," diyen Ali Cihan'ın sesini işittiğimde odama doğru geri geri çekiliyordum. Kardeşimin yanağını sevdikten sonra benimle göz göze geldi. "Günaydın."

"Günaydın."

"İyi misin?" Bakışları, arkamda sakladığım şeyi görmek ister gibi üzerime kaydı.

"Şu laf anlamaz âşık," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Kaşlarımı oynattım. "Beni çok zorluyor. Çiçek göndermiş." Konuyu zaten biliyordu. Ona söyleyebilirdim.

"Ah," dedi elini saçlarının arasında gezdirerek. "Seni rahatsız mı ediyor? Yardım lazımsa-"

"Yok," dedim hemen. "Çiçek göndermiş işte, ne zorlaması?"

"İstemiyor olabilirsin. Yüzünde oldukça rahatsız olmuş bir ifade var."

"Ondan değil," dedim ve bir adım daha geriye çekilip odamın kapısında durdum. Arkamdaki laleleri yatağımın üzerine fırlattım. İnsan çiçekten değil de fazlalığından utanıyordu. Ellerimi birbirine çırparak ona doğru adımladım. "Hallettim."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Yazık değil mi ya? Çiçeklerin günahı ne? Biz dönene kadar ölürler."

"Biliyorum," dedim ve bana bakıp kıkırdayan Aylin'e parmağımı salladım. "Aramızda."

"Gümüşlükte vazo var abla," dedi göz kırparak. Zekâ anneden geçer derlerdi ama üzüm üzüme baka baka kararır durumu da vardı. O bakışlar, o hınzır gülüş... Kesinlikle bana benziyordu.

"Siz sokakta bekleyin isterseniz, ben de çiçekleri vazoya koyup geliyorum."

Ali Cihan başını salladı ve Aylin'in elini tuttu. O sırada ayakkabılarını giymediğini fark etti. Ona Aylin'in pembe ayakkabılarını verdim. "Kendi giyebiliyor."

"Ben yardım ederim," diyerek Aylin'in önünde diz çöktü Ali Cihan.

Onlar ayakkabı işini hallederken ben de çiçekleri bir vazo bulup içine yerleştirdim.

Hemen sonra Ali Cihan'ın arabasıyla Çanakkale Kültür Yolu Festivali için yola çıktık. Evimize çok uzak değildi. Çocuklar için eğlenceli etkinlikleri olduğundan Aylin'in aklı işte tam olarak buraya gelmekteydi.

Renkli çadırların olduğu alana doğru ilerlerken Aylin kucağımdaydı. Yanından asla ayırmadığı pembe çantası da omzumda asılıydı. Ben bile çanta taşımazken o ısrarla taşırdı. Ne var ki o çantayı yine ben taşıyordum.

Yanımda adımlayan Ali Cihan'a baktım. Etrafımızdaki tezgâhlarda gözlerini gezdiriyordu.

"Nereden başlıyoruz?" diye sorduğunda bakışlarımız buluştu. Dudak büktüm ve başımla Aylin'in omzuma yaslı başını işaret ettim. "Küçük hanım bilir."

"Yüz boyama istiyorum. Mila yaptırmış. Onunki kediymiş. Ben kelebek yaptıracağım," dedi Aylin heyecanla.

"Güzel," dedim gülerek. "Rota hesaplanıyor."

"İleride bir tane var gibi." Ali Cihan'ın baktığı yeri takip ettim. Kırmızı beyaz bir şemsiyenin altında, genç bir kız sandalyeye oturttuğu bir çocuğun yüzünü boyuyordu.

"Ne kadar sürer acaba?" diye sesli düşündüm.

Kırmızı şemsiyenin gölgesine sığındığımızda Aylin kayarak kucağımdan indi. Sıraya girmesi gerekirken sandalyedeki oğlan çocuğuna ters ters bakıyordu. "Ne kadar sürer?" diye sordu eli belinde. Evet, Aylin kesinlikle benim kopyamdı ama büyüyünce daha da cadı olacaktı. Tuttuğunu koparması güzel olsa da yeri burası değildi.

Boyamayı yapan kız önce Aylin'e, sonra bana baktı. En sonunda da bakışlarını Ali Cihan'da sabitledi. Yemin ederim, o bakışlar bir anda ışıldayan bir lambaydı. Kız karşımda parlamaya başlarken, Aylin'i omuzlarından tutup yanıma çektim. "Biraz bekleyeceğiz ablacığım. Abla işini bitirebilirse..."

Kız bakışlarını utanarak önüne indirdi. Amacım bu değildi ama işine dönmesi iyiydi.

Birkaç dakika sonra oğlan çocuğu, yüzünde tilki boyamasıyla sandalyeden kalktığında yerini Aylin aldı. Heyecanla nasıl bir boyama istediğini anlatmaya başladığında Ali Cihan'a yaklaştım. "Sıkılacaksın burada."

"Olsun," dedi Ali Cihan ellerini siyah keten pantolonunun ceplerine sokarken. "Beklemek sorun değil. Seninle zaman geçirmem gerekiyor, biliyorsun."

"Biliyorum." Aylin duymasın diye biraz daha yaklaştım. Kolum onunkine değdiğinde bir şey söylemek istediğimi anladığı için başını yana eğdi. Malum, aramızdaki boy farkı da bir sorundu. "Annem, babam, herkes inanmış durumda. Evde her şey normale döndü. Beni artık bunaltmıyorlar. Sadece arada *konuştunuz mu hiç* gibi sorular soruyorlar," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi tekdüze bir tonda.

"Ya sizinkiler?" diye sordum.

Başını biraz daha bana doğru eğdi. Gözleri Aylin'in suratına çizilen pembe kelebekteydi. "Annem düğün hazırlıkları yapıyor."

"Ne!" Gözlerimi biraz daha açsam avuçlarıma düşecekti. Keyifle gülen sesini kulağımın dibinde duydum. Gözlerimi sinirle yüzüne doğrultarak, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim.

Başını salladı. "Allah korusun, Balca," dedi. Bu biraz yaralayıcıydı.

Yüzümü buruşturarak, "O kadar da kötü bir seçenek değilim," diye söylendim.

"Mesele senin nasıl bir tercih olduğun değil, biliyorsun." Onu anlıyordum. Hak verdiğim için başımı salladım.

"Çok merak ediyorum," dedi bakışlarını bana çevirerek. Karşılıklı dururken bir fısıltı gibi, "Sen neden birini istemiyorsun? Tek sorun iş mi? İyi bir yere gelmek mi?" diye sordu. Ama hemen sonra kaşlarının arası derince çatıldı. "Evli mi, Balca!" dedi sesindeki endişeyi saklayamadan. "İmkânsız ayakları... Evliyse abinden önce ben-"

"Hop," dedim elimi göğsüne koyarak. Birkaç kez göğsünü ittim. "Saçmalama! Ne evlisi? Ben öyle biri miyim?"

Yüzündeki endişe dağılınca ben de rahatladım. "Ayrıca," dedim nefes alarak. "Hani özel hayattan konuşmak yoktu? Bunu sen söylemiştin." Daha dün ben sorular sormaya başlayınca nasıl kestirip attığını unutamazdım. "O halde," dedim parmağımı yüzüne doğru sallayarak. "Birkaç soru hakkım var."

"Yok," diye kestirip attı yine. Ama bu sefer izin vermeyecektim. "Neden sana karşılık vermiyor? Yoksa evli mi?" Öyle soruya, böyle soru sorulurdu.

Hiç beklemediğim bir anda kahkaha attı. "Fenasın."

"Öyleyim," dedim gülmemek için dudağımı ısırarak. "Cevap ver."

"Değil," dedi tebessümü yüzünden kaybolmadan.

"Bu yaşta neden evlenmemiş? Seni bekliyor olmasın?"

"Kaç yaşında olduğunu sanıyorsun ki?" diye sordu. Yüzünde hâlâ tebessümün izleri dolaşıyordu.

"Senin yaşlarında." Öyle cevaba, böyle cevap verilirdi.

"Hayır," dedi bakışlarını yüzümde dolaştırarak. "Senin kadar bir şey."

Kaşlarımı çattım. Elimle kendimi göstererek, "Benim gibi mi?" diye sordum. Kimine göre yaş farkı çok gibi gelebilirdi ama aslında on yaş fazla sayılmazdı.

"Öyle," dedi başını sallayarak. "Ufacık."

Ufacık. Yüzümdeki hafif gülümseme genişledi. Bir soru hakkım daha olduğunu düşünerek, "Bu kız Türk mü? Kaptansın ya..." Kaptanlar çapkın

olurdu ve çoğu yabancılarla evlenirdi. Belki de elin Yunan'ına âşık olmuştu. Milliyetçi damarlarım ayaktaydı ve cevabını bekliyordu.

"Türk," dedi başka türlüsü mümkün değilmiş gibi. *Aferin oğlum. Gözüme girdin.* "Bunu neden söylediğini biliyorum. Şu *her limanda farklı sevgili, yabancı kızlara ilgi* muhabbeti yüzünden değil mi?"

Aklımı okuması gayet normal olduğundan usulca başımı salladım. "Normalde öyle olur."

"O *normale* ben girmiyorum ve bence normal de değil. Ülkemin mis gibi kızları dururken. Üstelik biri kalbime çoktan kilit vurmuşken..."

"Ooo," dedim gülerek. Bunlar ondan asla beklemediğim sözlerdi.

Tam o sırada biri eteğimden çekti. Dudaklarım hafif açık kalmış halde aşağı baktım. "Güzel olmuş muyum?" diye soruyordu Aylin. Yüzünün yarısında pembe bir kelebek kanadı vardı.

"Balım," dedim eğilip onu kucağıma alırken. "Çok güzel olmuşsun."

"Sahi mi?"

"Sahi ya," dedim boyasız yanağını sertçe öperek. Yüzünü buruştursa da kıkırdadı. Ödeme yapmak için boyama yapan kıza dönecektim ki Ali Cihan'ın çoktan ödemeyi yaptığını ve para üstünü almak üzere olduğunu gördüm.

"Elbisemin cebinde," dedim başımla yan tarafımı işaret ederek. "Para var-"

"Ne parası?" diye kestirip attı. "Bugün benden."

"Ama olmaz."

"Bal gibi de olur, Deli Bal." Cüzdanını cebine koyup yanımıza yaklaştı. "Bu konuyu geçelim."

Ona ters bir bakış attım. "Bana şöyle deme."

"Neden? Adının anlamı sayılır."

"Asla! Balca, bal gibi tatlı demek."

Kaşlarını kaldırarak sırıttı. "Sen tatlı olduğunu mu sanıyorsun?"

Laf sokmakta üstüne tanımayabilirdim ama ben bunun rövanşını alırdım. Şemsiyelerle kaplı kalabalık sokakta yan yana adımlamaya başladık. Aylin boyalı yanağını benden uzakta tutmaya çalışıyordu. Onunla göz göze gelince, "Abla," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. "Yorulduysan indir."

Beni düşünmesi gülümsememe neden oldu. Ama ben yorulmazdım. Hem etraf çok kalabalıktı. Bilerek onu kucağımda taşıyordum.

Ali Cihan, Aylin'i duymuş olacak ki, "Sahi," dedi. "Akıl edemedim. Sen onu bana ver." Uzanınca itiraz etmek istedim ama Aylin'i çekip kucağına aldı. Aylin durumdan hayli memnun görünüyordu.

"Benim için sorun değildi. Ufacık zaten." Beni yandan bakışlarla süzdü.

"Ufacık olan sensin. Kim bilir, kolların ne kadar ağrıyordur?" Hiç ağrımıyordu ama bunu ona söylemedim çünkü normal birininki ağrıyabilirdi. "Biraz," dedim ona *Superman* gibi görünmemek için.

Az ileride bir tezgâhın önünde durduk. Burada Çanakkale'nin meşhur Biga peynir tatlısı ve mafiş tatlısı yapılıyordu. İkisini de çok severdim. Şerbetli tatlılar söz konusu olduğunda etrafımdaki insanlar arasında başı çeken hep bendim. Tezgâhın önünde, cezbedici koku havayı tatlı bir şekilde doldurmuştu. Aylin beni izliyordu. Onun da ağzının suyu akmış gibiydi; gözleri ışıldıyor, dudakları aralanıyordu.

"Paramız var mı?" diye fısıldadı sanki söylediklerini Ali Cihan'ın duymasını istemiyormuş gibi. Ali Cihan'a baktım. Gözlerindeki muzip parıltı dudaklarının kenarına gülümseme olarak yayılıyordu. "Çok paramız var, Aylin," dedi gülmeye devam ederek.

"Ama bu defa ben ödüyorum," dedim araya girerek. "Senin kolların dolu."

Bana tek kaşını kaldırdı. "Cüzdan cebimde. Oradan alır mısın?"

"Cebine elimi sokacak değilim ve senin paran bu tezgâhta geçmiyor."

"Balca," dedi adıma vurgu yaparak. Aylin'i tek koluyla sıkıca kavrarken cüzdanını çıkardı. "Al şunu," diyerek cüzdanı bana uzattı. Omuz çektim ancak hiç umurunda olmadı. "Al, Deli Bal. Yoksa ikinize de tatlı yedirmem."

Sonunda mecbur kalarak uzattığı cüzdanı aldım. "Sen yemeyecek misin?"

"Ben tatlı sevmem."

Tatlıya karşı duyarsızlık... Bu nasıl olabilirdi? Etrafta öyle çok tatlı kokusu vardı ki henüz tatmamış olmama rağmen ağzımda tükürük üretimi son hız devam ediyordu. Ama o buna kayıtsız kalabiliyordu! Şaşkınlıkla sıraya girip cüzdanını açtım. "Zenginiz," dedim içindeki paralara bakarken. "On kilo tatlı alabilirim."

Arkamdan kahkahaya benzer ama daha erkeksi ve derinden gelen bir gülüş sesi yükseldi. "İstediğini al. Tatlıya ihtiyacın var." Ona dönüp gözlerimi devirdim. "Senin de var. Bol bol ve sıklıkla tatlı yemen gerek."

Dudağının kenarını dişleriyle ısırıp çekiştirdi. Gülmemek için çabalarken gözlerindeki sıcak ışığı görebiliyordum. Başlangıçta onun sert ve soğuk biri olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ arada öyle hissediyordum ama Ali Cihan'ın, görünmez sıcak dalgalar gibi içime yayılan bir tarafı vardı.

"Of, yeter artık," diye söylenerek araya girdi Aylin. "Alın şunu artık. Öleceğim." "Tamam," dedim ve tekrar tezgâha döndüm. Şansıma önümdeki kalabalık çekilmişti. Satıcı yaşlı teyze tezgâhın ardında sükûnetle bekliyordu. Tezgâhtaki tatlılar altın gibi parlıyordu. "Her ikisinden de alalım," dedim tebessüm ederek.

"Ne kadar olsun kızım?"

"Hımm." Tatlıları süzerken içimden bir çocuk gibi iştahlı ve sabırsız bir his yükseldi. Aylin de aynı duyguyla bana bakıyordu. Ali Cihan da katılacaktı, buna emindim. Yutkunarak tekrar teyzeye döndüm. "İki yüz gram olsun, her ikisinden ayrı ayrı iki yüz gram." Cümleyi öyle bir bastıra bastıra söylemiştim ki ağzımın suyu neredeyse tezgâha damlayacaktı. Teyze halime gülümseyerek başını salladı.

"Gerçekten seviyorsun," dedi Ali Cihan arkamdan. "Neredeyse yarım kilo tatlıyı nasıl yiyeceksin?"

"Tek başıma mıyım sanki?" diye söylenerek anında savunmaya geçtim. "Hem çok özledim hem size de alıyorum. Az bile söyledim."

Ali Cihan kabullenişle başını salladı. "Ye, gözümüz yok."

"Olsun, az gözün olsun. Buna bayılacaksın," dedim ve kadına parayı ödedim. Arkadan gelen homurtuları ve usulca yükselen gülüşleri duyabiliyordum.

Teyzenin uzattığı tatlıları alıp tezgâhın köşesine bıraktım. Para üstünü cüzdana yerleştirirken bir anda ortalığı yırtan bir bağırış duyuldu. Sesin geldiği yöne döndüğümde adamın birinin küçücük kızına çıldırmış gibi bağırdığını gördüm. Sanki zaman ağırlaştı, bakışlarım dondu. Kız, Aylin kadar küçüktü ve babasının karşısında korkudan daha da küçülmüş gibiydi. Benim kalbim ise buz kesmişti.

Adam, düşüncesizce kızının kolunu sert bir şekilde çekiştiriyordu. Öyle ki yerinden koparmak ister gibiydi. Ali Cihan'ın yanından geçip kalabalığın arasında ilerledim. Önümde, üzeri rengârenk mendillerle dolu bir tezgâh duruyordu. Hepsi şimdi dikkat kesildiğim çocuğun yüzünden daha canlı görünüyordu. Etraftaki kalabalık sessizdi ama ben kalamazdım. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım fakat olmadı. Ortadaki tek sorun çocuğun belki şeker, belki de bir balon istemesiydi. Babasının öfkesi ise her şeye bedeldi. Madem almayacaktı neden getirmişti bu kızı buraya?

Adam, "Eve gidiyoruz!" diye bağırdığında kızın ayakları çaresizlikle yerde sürünüyordu. Ve adam elini kaldırıp tokat attığında... O anda içimde biriken her şey patladı. Tüm bedenimin kanı çekildi ve sırtımdan aşağıya ince bir ürperti dalgalandı. O kadar hızlı hareket ettim ki mendil tezgâhına tırmanışım, diğer tarafa neredeyse uçarak atlayışım anlıktı.

İçimden *yine Nazlı'ya vurdular, yine Nazlı'yı öldürdüler* diye haykırıyordum.

Arkadan Ali Cihan'ın, "Balca!" diye bağırdığını duyabiliyordum ama diğer tüm duyularım etrafa ve ona kapalıydı.

Adamın kolunu tuttuğum gibi kenara çektim. "Sen!" dedim tükürür gibi. Gözümün içine korkuyla bakıyordu. Karşımda Nazlı'nın babası duruyordu sanki. "Seni öldürürüm!" O an sesim fısıltı gibiydi ama öyle kararlıydım ki o da anladı. Beni itmeye çalıştı.

"Sen ne karışıyorsun?" dedi ama parmaklarım kolunu sıktıkça acı bir inilti dudaklarından döküldü.

Bu hayatta kimse beni böyle sinirlendirmemeliydi. İçimde büyüyen öfkeden ben bile titrerdim.

Adamı tezgâhların yanından çekip kızından uzaklaştırdım. Duyamayacağından emin olduğum bir anda, "Hayvan!" diye haykırdım. "Ne vuruyorsun lan kıza! Ne vuruyorsun!"

Hâlâ arsızca, "Sana mı kaldı?" diyordu. Elimi biraz daha sıkıp kolunu arkaya doğru sabitledim. "Bu kolu, bu eli," dedim biraz daha geriye bastırarak. "Kırarım! Ona vuran elini koparırım!"

Diğer eliyle beni yakalamaya çalıştı. Ne kadar da zavallıydı! Bunun gibi adamların gücü sadece masum çocuklara yetiyordu. Gözlerim kör edici yaşlarla dolarken bunun sinirden mi, yoksa Nazlı'yı hatırladığım için mi olduğunu bilemiyordum.

Kolumu bir el kavradı. Zorlukla nefes alarak dönüp baktığımda Ali Cihan'ı gördüm. Gözlerinde hayret ve korku vardı. "Balca, sakin!"

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum. "Bu şerefsizler," dedim sesim titreyerek. Adamı serbest bıraktım. "Ölsün!" Öyle büyük bir nefretle söyledim ki Ali Cihan'ın şaşkınlığı daha da büyüdü.

O sırada adam, "Adi karı!" diye bağırarak geri çekiliyordu. Ali Cihan hâlâ kucağında olan Aylin'i bana verdi. Şu anı kardeşime yaşatmak istemezdim ama elimde değildi. Ona sıkıca sarıldım. "Bir şey yok, bir şey yok," diye fısıldarken Ali Cihan, adamın boğazına elini sertçe sardı. "Ne dedin sen?" dedi bendeki öfkeyi devralmış gibi. "Hadi söyle bir daha!"

Bugün o adam ya benim elimde kalacaktı ya da Ali Cihan'ın. Benim elimde aslan kesilen adam, Ali Cihan'ın elinde kedi gibi küçülmüştü. Allah hepsinin belasını versindi. Bunu bin kere de tekrarlasam yetmezdi.

Bir an sonra polis gelip olaya müdahale ettiğinde olanları görenler bizi savunmaya başlamıştı. Polis, adamı anında bizden uzaklaştırıp ayaküstü sorguya çekmeye başladığında öfkem hâlâ dinmemişti. Çünkü ortada suç

yoktu. Sadece bir baba ve korkudan titreyen bir çocuk vardı. Bu boktan dünyadan işte bu yüzden nefret ediyordum. Bu nasıl suç olmazdı? Buna nasıl izin verirlerdi? O küçük kız bugünün izlerini unutabilecek miydi? Babası tarafından herkesin ortasında dövüldüğü için normal olabilecek miydi?

Aylin'i olayın olduğu yerden uzaklaştırmak için adımlarken o küçük kızın yüzünü gördüm. Yere oturmuş, elleriyle yanaklarındaki gözyaşlarını siliyordu. Başında insanlar vardı, teselli etmeye çalışıyorlardı. O an yüreğim bir kez daha paramparça oldu. Aylin'i Ali Cihan'a verdim ve ona doğru yürüdüm. Tıpkı Nazlı'ya, ölen arkadaşıma sarılır gibi sıkıca sarılıp, "Sen güçlüsün," diye fısıldadım. "Pes etme, savaş. Sen değil, onlar yenilsin." Küçücük çocuk ne anlardı güçlü olmaktan, savaşmaktan ama ben de Nazlı öldüğünde küçüktüm. Yine de savaşmıştım.

Gün kötü başlamış olsa da Aylin şimdi iyiydi. Arabanın arka koltuğunda oturmuş, birlikte tatlılarımızı yiyorduk. Festivalin kalabalık renkleri geride kaldığından şimdi sessizlik arabayı dolduruyordu. Ali Cihan tatlı yemek istemediğini söyleyip hepsini bize bırakmıştı. O tatlılardan yayılan şerbetli koku hâlâ burnumda dönüp duruyordu.

Aylin pencereye dalmış bakışlarını bana çevirdi. "Abla," diye fısıldadı.

"Efendim balım?"

"Korktum ama geçti."

"Özür dilerim, Aylin. Böyle olsun istemezdim."

Başını iki yana salladı. "Sana bir şey olacak diye korktum ama o kıza yardım ettiğin için gururlandım. *Benim ablam* dedim. İyi ki varsın."

Söyledikleriyle istemsizce gözlerim nemlendi. Onu kendime çekip başının üzerini öptüm. Yanağımı başına yasladım. Küçük vücudu, kucağıma huzurlu bir sıcaklık yayıyordu. "Sen de iyi ki varsın, Aylin Nazlı." İçimi çekerken Ali Cihan'ın dikiz aynasından bize bakan gece karası gözlerini gördüm. Festival alanında oluşan o şaşkınlık hâlâ yüzünde izlerini saklıyordu. "Ben deli balım," dedim yaptığım çok da bir şey değilmiş gibi. "Tersim pis demiştim. Kimine şeker gibi tatlı, kimine zehirli."

"Onu fark ettim."

"Bu kadar şaşırma. Öfke anında ortaya çıkan bir enerji patlamasıydı." Yaptığımı küçümsemek istiyordum. Kafasında farklı bir düşünce uyanmaması için böylesi en iyisiydi. Başını sallayarak konuşmayı bitirdi.

Evin önüne yanaştığında Aylin'le birlikte midemizdeki tatlılarla küçük bir bayram yaşıyorduk. Arabadan indiğimizde eve gitmekten başka niyetim yoktu fakat Ali Cihan'ın sesi günbatımının yumuşak sessizliğinde

yankılandı. "Annen bizdeymiş." Duyduğuma hiç şaşırmadım. Evde olmadığı zamanlarda annem orada yatıp kalkıyordu zaten.

"Abla, anneme gidelim mi?" diye sordu Aylin. "Gelin," dedi Ali Cihan. "Annem yemek yapmıştır."

Kararsızlıkla apartmana doğru bir adım attım. Aylin daha hevesli adımlarla beni çekti. Onun minik elleri beni ikna etmek için yeterliydi. Merdivenleri de sayesinde koşarak çıktık. Zübeyde teyze kapıyı açana kadar yerinde duramıyordu. Anneme olanları bir an önce anlatmak istemesinin sabırsızlığıydı bu. Her iddiasına varım, olan biteni kelimesi kelimesine anneme yetiştirecekti.

İçeriye girdiğimiz ilk anda, tahminimi doğrularcasına salonda oturan anneme koştu. *İşte başlıyoruz* dedim içimden. İnşallah kavgadan bahsetmezdi.

Annem, Aylin'i kucağına oturtup gözlerini yüzüme çevirdi. "Nasıl geçti gününüz?" Aslında *Ali Cihan'la nasıldı* diye soruyordu ama bunu bir tek ben anlayabilirdim.

"Çok güzeldi," dedim aradığı cevabı vererek. Annem memnuniyetle gülümsedi. O sırada Aylin olanları anlatmaya başlamıştı. Neyse ki konuya yediği tatlıdan girmişti. Kaçmak için doğru zamandı.

Zehra'yı balkondaki masada görünce ona doğru adımladım. Sandalyelerden birini çekip oturunca tırnağına sürdüğü ojeden başını kaldırdı. "Balca," dedi tüm yüzüne yansıyan içten bir gülümsemeyle. "Hoş geldin. Dalmışım duymadım."

"Fark ettim," dedim gülerek.

Yanımdaki sandalye çekildi. Ali Cihan yanıma otururken, "Çay var mı, Zehra?" diye sordu.

Zehra serçeparmağına sürdüğü kırmızı ojeyi üfleyerek sabitlemeye çalışıyordu. Abisine alttan bir bakış gönderdi. "Şunu süreyim vereceğim."

"Ojen bozulmasın, mutfağın yerini biliyorum. Getireyim," diye teklifte bulundum.

"Su ekleyecektim. Sorun olmaz hallederim. Kalkıyorum şimdi," diyerek ayaklandı. Tırnaklarına üfleye üfleye içeriye gitti.

Ali Cihan, kardeşinin masada bıraktığı ojeyi alıp elinde çevirdi. Bakışları dalgındı, parmaklarının arasında dönüp duran oje şişesi gibi kendi düşüncelerinde dönüyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

Dudağını büktü ve bakışlarını gözlerime çevirdi. "Sorun yok ama bir şeyi merak ediyorum."

"Neyi?"

"Nasıl yaptın? Orada yaptığın şey, senin cüssende biri için zor."

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle omzumu silktim. "Deli cesaretiydi benimki. Söyledim ya," dedim. "Neden bu kadar anormal geliyor ki?"

"Adamın kolunu kırmak üzereydin, Balca." Sesinde hâlâ şaşkınlık vardı. Ne yaparsam yapayım bana inanmayacaktı, değil mi? Kulağına biraz daha eğilerek fısıltıyla söylemeye çalıştım. "Aslında," dedim biraz alaycı, biraz gururla karışık. "Spor salonunda fazla zaman geçiriyorum. Malum, yalnız yaşıyorum. Kendimi korumam gerekir."

Kaşlarını kaldırdı, gözlerini yüzümde dolaştırırken bakışlarında bir şey parladı. "Öyle mi?" Beni süzerken kelimelerimi tartıyordu.

"Öyle," dedim gülerek. "İstersen kanıtlayabilirim."

"Nasıl?"

Ayağa kalkıp az önce Zehra'nın oturduğu sandalyeye oturdum. Balkonun loş ışığının altında hafifçe esen rüzgâr tenimde geziniyordu. "Bilek güreşi yapalım."

Yemin ederim, kendini tutmasa kahkaha atacaktı. O anda gözlerinde parlayan alaycı ışıltıyı görünce yanıldığını kanıtlamak istedim. İnsan ne kadar saklarsa, karşısındaki o kadar kurcalardı. Ona hiçbir gizem vermeyecektim; onu yenecektim.

O gülmeye devam ederken, "İddiaya var mısın?" diye sordum. "Ben bu bileği bükerim. Bükerim ama aramızda kalacak. Abime söylemek yok. *Erkek gibisin* gibi sözlerle dalga geçmek yok." Sözlerimi açıkça ve kararlılıkla söyledim. Onunla dalga geçtiğimi düşündüğüne yemin edebilirdim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan masanın üzerinden kolunu uzattı ve bileğimi kalın parmaklarıyla sardı.

"Bu bilekle mi yeneceksin beni?" Dudaklarının kenarı o tanıdık, hafif kışkırtıcı gülüşle kıvrıldı. "Beni yenmek, festivaldeki aptalı yamultmaya benzemez. Acımam, Balca. Mesele bilekse acımam." Parmaklarının sıcaklığı bileğime yayıldığında sıkıca kavradı.

Başımı salladım. Yüzündeki gülüşü kendime aldım ve daha da genişletirken, "Sen beni tanımıyorsun, ben de seni. En azından henüz. Bu bileği bük, ne istersen yapacağım," dedim kelimelerin altını çizer gibi. Meydan okurcasına tek kaşımı kaldırdım. Bunu boşuna söylemiyordum. Ben normal bir adamdan daha güçlüydüm. Muhtemelen abimi bile devirebilirdim. On yedi yaşından beri gece gündüz ağır eğitimler alıyordum. Boru muydu? O yılların terini, kaslarımda biriktirdiğim gücü sözle ifade edemezdim.

Sesini temizleyerek duruşunu dikleştirdi. "Bir kadınla daha önce bilek güreşi yapmadım. Üstelik bir arkadaşımın anca bir altmış olan kardeşiyle hiç. Bir yerini incitmekten çekinirim."

Bak, bak... Bunlar nasıl laflar? Gülmemek için kendimi sıktım. "Ali Cihan abi inan bana, bir doksanlık seni incitmekten asla çekinmeyeceğim. Korkma..." Güldüm. "Bir altmışlık kıza yenilsen de bu kız seninle asla dalga geçmeyecek. Ayrıca boyum bir altmış iki."

"Çok fark etti," dedi sesini alçaltıp salon tarafına doğru bakarak. Sonra bana döndü ve masanın üzerinden yaklaştı. Fısıldar gibi, "Spor salonunda iki saat zaman geçirmekle olmaz bu işler, Deli Bal. İddialaştığın adamın elleri bile sürekli dümen sallamaktan nasır tutmuş. İstersen bir kez daha düşün," diyerek hırpalanmış avucunu işaret etti.

O avuç; denizlerde geçen saatlerin, dalgaların ve tuzun izlerini taşıyordu. Bir kaptanın elleri...

Kocaman elinin yanında minicik duracağından emin olduğum avucumun içini elinin yanına koydum. "Neşter sallamaktan kas yapmış, parmakları nasırlaşmış eller de geldi." Sırıtarak göz kırptım. "Beni küçümseme. Hem rol yapmıyor muyuz? Annen el ele tutuşuyoruz sanır da biraz sevinir."

Başını sallarken yutkunduğunu ve âdemelmasının aşağıya kaydığını gördüm. Elini benimkinin üzerine kapattı. Parmakları, parmaklarımın arasına yerleşirken ellerimizi havaya kaldırıp dirseklerimizi masaya dayadı. Sanki avucunda denizin ve tuzun kokusu vardı da tenime geçiyordu.

"İnanması için önce abi demeyi bırakmalısın," diye mırıldandı.

"Peki," dedim başımı sallayarak. "Ali Cihan hadi bana hünerlerini göster."

Dik dik baktı. Parmakları elimi kıracak gibi kavrarken aynısını yaptım. O anda gözlerim, kendi kararlılığımı bile aşarcasına belirginleşti. Çok güçlüydü. Kollarımız masanın üzerinde gerçek bir savaşa tutuşmuş gibi duruyordu. Sessizliğin içinde nefeslerimiz yankılanıyordu.

"Kibar mı olayım?" diye sordu dudağı yukarıya kıvrılırken. "Lütfen," dedim gözlerimi kapatarak. Yenildiğinde de mertçe çekilmeyi bilmeliydin.

Harekete geçtiğimiz ilk anda gücümü son damlasına kadar kullandım. Kolum masaya indiğinde ter içindeydim. Dayanmaya çalışmış, onu zorlamıştım ama... o an, bedenimde yankılanan nabzı bile duyabiliyordum.

Ellerimizi olduğu yerden ayırmadan bana doğru yaklaştı. "İyisin," dedi bir fısıltıyla. "Birçok erkekten daha bile iyisin. Aferin Yalvaç'ın kardeşine. Gurur duydum."

İmayla yüzümü buruşturdum. "Abart! Biraz daha abart! Burnun tavana değdi."

Sesli güldü. "Deli Bal," dedi yüzüme nefesini bırakarak. "Tahmin ettiğimden daha kafa kızsın."

"Sağ ol." Şu an yapacağı hiçbir iltifat beni mutlu edemezdi. Yenilmiştim. Sert duruşuna rağmen denizin durgun hali sandığım adam, o denizde fırtına çıkarmıştı. Kaptanlar bu kadar güçlü olabilir miydi?

"Rica ederim. Yarın yine gel. Günüm güzelleşsin," dediğinde elimi avucundan çekip sandalyeme yaslandım. Zehra da çayları getirmek için o anı seçmişti. Ne vardı daha erken gelebilseydi? Ya da ben abimin arkadaşına güç gösterisi yapmasaydım?

Ayışığı Kitaplığı

12. BÖLÜM

Balea

"Zayıflamışsın."

Yüzümü dikkatle inceleyen, ellerimi avuçlarının arasında sımsıkı tutan nenemin yorgun gözlerine bakmaya devam ettim. "Ben iyiyim," dedim ama onun inanmaya niyetinin olmadığını ve gözlerimin ardını görerek içimi okumaya devam edeceğini biliyordum. "Asıl sen zayıflamışsın nene. Yemeklerini yemiyor musun?"

Nenem, ben kendimi bildim bileli elma kadar kırmızı yanakları ve tombul gövdesiyle balıketinde bir kadındı. Ancak şimdi kemikleri, kırışık ellerinde olduğu gibi yüzünde de belirginleşmişti. Üzerine tam oturan elbisesi bile artık bol geliyordu. Kıyafetinin kolunu çekiştirip düzelttim. "Bu ne, bu? Dedem sana bakmıyor mu?"

"Deden," dedi gözlerini devirerek. "Onun kendine faydası yok."

"Duyuyorum, Saniye! Geliyorum oraya. Meyveler bitsin, kıza yalan söylemek ne demek göreceksin."

Dedemin mutfak tarafından gelen sesi, evin eski duvarlarına çarpıp yankılandı. Bu; yumuşak, biraz da şakacı bir yankıydı. İkimiz de sesini duyunca başımızı çevirip birbirimize bakarak güldük.

"Yalan mı, Mustafa? Kız gelene kadar neredeydin? Kahvehanede değil miydin?"

Dedem, elinde büyük bir meyve kâsesiyle salona girdiğinde odanın sıcaklığı daha da yayıldı. "Sen benim kahvehanemi bırak da bu çocuk neden dışarıda duruyor?" Bakışları önce nenemde gezindi, sonra yavaşça bana döndü. Sorusunun asıl muhatabı bendim. Ali Cihan'dan söz ediyordu.

"O biraz utangaç," dedim bakışlarımı yanımdaki pencereye çevirerek. Parmaklarımla tül perdeyi aralayıp dışarıyı izledim. Ali Cihan evin önündeki bahçede ağır adımlarla dolaşıyordu. Bakışları, sokakta top oynayan çocukların hareketlerinde kaybolmuş gibiydi.

Beni Adatepe'ye, nenemlerin yanına kadar getirmişti. Daha doğrusu, annemler onunla gitmemi istemişti. Dedemle nenemin de onu tanımasını... Saniye Yılmaz, yıllardır herkesin huyunu suyunu kokusundan anlayan bir kadındı. Eğer o onaylarsa, anneme göre yıldırım nikâhıyla bile evlenebilirdik. Tabii ki bu fikir yalnızca ona aitti. Benim içinse bahçede bekleyen

adamı henüz kimseyle tanıştıramayacak kadar yolun başındaydım. Aslında o yolculuğa hiç çıkmamıştık.

"Seni buraya kadar getirirken utanmamış da," dedi dedem yanımıza doğru adımlarken. "Şimdi neyin utangaçlığı bu?" Koltukta diğer yanıma oturup meyve kâsesini kucağıma bıraktı. Elma ve kirazlar, pencereden süzülen gün ışığında cilalanmış gibi parlıyordu. "Söyle de gelsin. Kimmiş, bir tanıyalım."

"Aman dede," dedim ağzıma bir kiraz atarken. "Önemli biri değil."

"Annen söyledi," dedi nenem gözlerinde anlamlı bir parıltıyla. "Seni isteyecekmiş. Niyetiniz ciddiymiş. Neden önemsiz diyorsun?"

"Yaşa, Saniye," dedi dedem daha ben bir şey diyemeden. "Bu çocuk bir saattir senin için kapıda bekliyor. Madem önemsiz, elin oğlunu neden ağaç ediyorsun?" Sözleriyle sağlı sollu sorguya çekiliyordum. Oflayarak ağzımdaki kirazı çiğnedim.

"Anneme ne bakıyorsunuz siz? Tamam, konuşuyoruz ama daha evlenme aşamasında falan değiliz. Ciddileşsin, ben onu size-"

"Yakıştı mı bu sana, Niyazi'nin kızı?" diye sordu dedem sitem dolu bir sesle. Ben ne zaman yanlış bir şey yapsam, oğlunun kızı oluverirdim. Gelinlerine asla toz kondurmazlardı. Fakat bu defa oyuna gelmeyecektim. Dedemle nenemi gerçek olmayan bir ilişkiye inandırmak istemiyordum.

"Boş verin siz onu da," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. "Evinizden memnun musunuz? Bir eksiğiniz var mı?"

"Ne eksiğimiz olsun yavrum?" dedi nenem iç çekerek. "Baban da annen de her şeyimizi aldı."

Yangından sonra yenilenen evlerinde bakışlarımı dolaştırdım. Odanın duvarlarına sinmiş sabır ve yaşanmışlık kokusu içimi burktu. Eksikleri yok gibiydi ama yine de insanın içi rahat etmiyordu. İkisi de yaşlı olmalarına rağmen gelip bizde kalmak istemiyorlardı. Yük olmaktan çekindiklerini o inatçı bakışlarından okuyabiliyordum. Annem de babam da aksini anlatmaya çalışmıştı ama dinlemiyorlardı.

"Sen şimdi," dedi dedem kâseden aldığı elma dilimini elime tutuşturur-ken. "Yarın Ankara'ya dönüyorsun, öyle mi? Ne zaman geleceksin bir daha?"

Başımı omzuna yasladım. O da hemen eliyle başımı şefkatle okşadı. "Bilmiyorum ki dede. Ama mümkün olan en kısa sürede geleceğim." Çanakkale'deyken zaman gerçekten çok çabuk geçmişti ve ben, Ali Cihan'la oynadığımız oyun sayesinde huzura ererken asla farkına varamamıştım.

"Annene bazen hak veriyorum," dedi nenem omzumu severek. "İşin, evin burada olsa ne iyi olurdu?" Konuşurken diğer eliyle perdeyi aralayıp

dışarı baktı. "Aklını çelmez mi? Yakışıklı oğlan. Yiğit, cengâver gibi. Seni buralara getirmez mi?"

O da annem gibi düşünüyordu, değil mi? Dedem saçlarımı okşamaya devam ederken gözlerimi kapattım. Bir süreliğine öylece kalmak istiyordum. Nenemin sesi, arada çatallansa da yumuşacık yankılanıyordu. "Yedi yıldır evinde değilsin. Yorulmadın mı kızım? Ben dedenle on yedimde evlendim."

Dedemin hafifçe sırıttığını duydum. "Bizim zamanımızdaki gibi değil ki, Saniye. Her şey değişti."

Gözlerimi kapalı tuttum. "Değişen ne?" diye sordum.

Dedem hiç düşünmeden, "Sevda, sevgi, bağ," dedi. "Bir kavgayla kopabilecek yuvalar kurmuşlar. İçine de âşık diye boş yürekler koymuşlar." Gözlerimi açtım, kelimeleri içimde yankılandı. "Sence benim kalbim de boş mu?"

"Orasını bilmem ama sen benim torunumsun."

Güldüm. "Niyazi'nin kızı diye söyleniyordun? Beni beğenmiyordun?"

"Boş ver sen onu. Sen nenen gibi Çaykaralısın. Benim gibi de kocaman yüreğin var torunum."

Çaykara demek; bizde tuttuğunu koparan, yiğit demekti. Gülümsemeyi sürdürdüm. "Oğlanı getirecek misin?" diye sorunca nenem, ofladım ve gülümsemem yok oldu. Dedemin anlattıklarıyla aklımda beliren adamın başka biri olduğundan haberleri yoktu. Ben yüzünü bile görmediğim bir adamı hayal ediyordum, onlar bana Ali Cihan diyordu.

"Beklemekten sıkılmış görünüyorsun."

Arabasının kapısını açtı ama binmeme müsaade etmeden önce durup bakışlarını bana çevirdi. "Sıkılmadım," dedi tekdüze, dalgın bir sesle. "Sadece..." Söyleyeceği şeyi yarım bıraktı. Omzunu silkti. "Neyse, hadi gidelim. Benim gemide biraz işim var."

Kapının önünden çekilince binmemi istediğini anladım. Acelesi yok gibiydi ama gözlerindeki yorgunluk, başka bir sıkıntının ipuçlarını veriyordu. "Konuşmak istersen dinlerim." O beni kapıda bu kadar beklemişken eğer bir sıkıntısı varsa dinlemek isterdim.

"Bir şey yok, Deli Bal."

Deli Bal deyişi bile bu kez kulağa neşesiz ve bitkin geliyordu. Arabasının sürücü tarafına ilerlediğinde artık ısrar etmemem gerektiğini sezdim. Koltuğuma oturup kemerimi bağladım. Araba harekete geçtiğinde, "Son bir şey daha yapmalıyız," dedi. Bakışlarını yola sabitleyip sağa döndü.

"Şimdi mi?" Yapmadığımız ne kalmıştı ki? Onun ailesi de benim ailem de -hatta nenemle dedem bile- ona âşık olduğumu sanıyordu. Herkesi yeterince kandırmıştık.

Bakışları aynalardan bir an bile kopmadı. "Yarın," dedi. "Bu benim için bir iyilik olacak."

Merakla, "Nedir?" diye sordum. Ne isteyecekti benden? Bu isteğin onu neden bu kadar sıkıştırdığını anlayamıyordum.

Yoldan göz temasını kesmeden, "Bir fotoğraf," dedi. Bir an bana dönüp baksa da yine hızla gözlerini kaçırdı.

"Ne fotoğrafı?" Algılamakta zorlanmıyordum ama o, kelimeleri özenle seçmek zorundaymış gibi davranıyordu ve bana yabancı gelen bir mesafesi vardı.

"Sen ve ben," diyerek nefesini verdi. "Belki bir gün lazım olur."

"Sen ve ben? Biz? Bunu ne için kullanacaksın?" Sesi ve isteği, iki sevgili gibi poz verilmiş bir fotoğrafı çağrıştırıyordu.

"Cüzdanımda taşıyabileceğim bir fotoğraf olacak." Bakışlarını arabaya bindiğimizden beri ilk defa doğrudan gözlerimle buluşturdu. "Yakında lazım olacakmış gibi hissediyorum."

Dudağımın kenarını kemirdim. "Anlamıyorum," dedim üzüntüyle. Onun hâlâ açıkça konuşamaması kalbimde bir boşluk oluşturuyordu.

"O," deyip bakışlarını yeniden kaçırdı. Nefes almak için duraksarken gözleri yanındaki pencereye kaydı. "Yaklaşık bir haftadır mesajlarıma cevap vermiyor. Biz en son kavga ettik. Vazgeçemezsem bitirmek için istiyorum. Geri dönüşü olmasın diye. Başka biri var diyebilmek için."

"Ona bizim fotoğrafımızı mı göndereceksin?" Gözlerim büyüdü. Bu çok fena bir şeydi. Hangisi için olduğunu bilmiyordum ama nedense içimde, bunun hiç tanımadığım o kızın da canını yakacağına dair bir his vardı.

Başını sallamakla yetindi. "Yapacak mısın?" diye sorarken gözlerini gözlerimle buluşturdu.

"Ali Cihan abi," dedim başımı iki yana sallayarak. Bu samimi bir yorum olacaktı. "Bence bunu yapmamalısın. Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum ama görünen o ki aslında bunu sen de istemiyorsun. Belki bir şansın vardır ve bu yaptığınla-"

Dudağının kenarı alayla gerildi. Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ve parmaklarının direksiyonu sıktığını gördüm. "Doğru, hiçbir şey bilmiyorsun," diyerek avucunu direksiyona sertçe vurdu. "O yüzden boş boş yorum yapma!"

Kaşlarımı çattım. "Kabasın ama bunu neden yaptığını biliyorum. Aşk acısı çekiyorsun."

"Çok biliyorsun sen!"

"Ali Cihan!" diye yükseldim. Arabayı aniden durdurdu ve kemerini nefes vererek çözdü. Sonra da öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Balca yardım edecek misin, etmeyecek misin? Benim edebiyat yapacak, duygusal sözlere boğacak birine ihtiyacım yok."

Dudaklarımı ince bir çizgiye dönüştürene kadar sıktım. Tam şu anda ilk tanıştığımız zamanki enerjisini hissediyordum. Damarlarında bir öküzün kanı dolaşıyor olmalıydı. Fakat sakin olmalıydım. "Edeceğim öküz!" diye bağırdım. Evet, bu sakin olmuş halimdi.

Gözleri belirginleşti. "Öküz mü?" diye sorarken sesi kısık çıkıyordu.

Başımı salladım ve onunkine benzer bir şekilde sert bir nefes verdim. "Öyle. Aşk acısı çekiyorsun diye neden etrafındakilere saldırıyorsun?"

İfadesinin yavaş yavaş yumuşadığını gördüm. Bu bir fırsattı. "Anlat şimdi. Nasıl kavga ettiniz?"

Bana gözlerini devirdi. Küçük görüyordu beni, değil mi? Onu anlamadığımı, bu işlere dair hiçbir şey bilmediğimi sanıyordu. Oysa ben tam yedi yıldır hiç görmediğim bir adamla benzer bir durumu yaşıyordum. Onu anlayacak biri varsa o da bendim.

Lafı ağzında geveler gibi, "İşiyle ilgili," dedi. Sözcükleri yutmasına rağmen sonunda anladım.

"İşiyle ilgili sorun ne? Pavyonda mı çalışıyor?" Ona hafif bir alayla baktım. Omzumu silktim. "Anlat," dedim elimi sallayarak.

"İstemediğim bir işe kalkışıyor," dedi gözlerini arabayı çevreleyen park manzarasına dikerek. "Söz dinlemezin teki."

"Benim gibi yani." Güldüm. "Ne iş yapıyor?" Onu anlamayı bekliyordum ama bu kadar benzer hikâyelerimizin olması şaşırtıcıydı.

"Pavyonda çalışmıyor," dedi benzer bir terslikle gözlerimin içine bakarak. "Konu, asla onunla olamayacağımız. O da bunun farkında ve nerede boklu, tepemin tasını attıracak iş var, oraya yöneliyor."

Onu yine anlayamadığım bir noktadaydım. İşiyle olamamalarının ne alakası vardı? Ona doğru eğildim ve çenesini tutup yüzünü yüzüme çevirdim. Ben duvar değildim ve en sevmediğim şey, konuşurken birinin başka tarafa bakmasıydı. "Kızı bunaltıyor olabilir misin?"

Çenesindeki elime baktıktan hemen sonra elimi tutup dizlerime bıraktı. "O beni bunaltıyor. Sen bana yapıp yapmayacağını söyle."

"İstediğin fotoğrafsa yaparım. Sorun olmaz ama senin hayatında büyük sorunlara yol açabilir. Hem gerçekten cüzdanında mı taşıyacaksın?"

Başını salladı. "Beni iyice çıldırttığı bir noktada kullanıp kurtulmayı düşünüyorum."

"Demek ki o da seni seviyor." Alnı kırışınca hemen açıkladım. "Fotoğrafla işini bitirebiliyorsan seviyordur. Sen bu kızın evli olmadığına emin misin?"

"Balca!" diye yükseldi. Fakat bu defa öfkeli değildi. Sabır diler gibi boynunu yana doğru esnetti. "Gidelim artık. Önce seni eve bırakayım. Ben de gemide yarım kalan işlerimi bitireyim. Sonra sen de gelirsin. Boşuna orada beklememiş olursun. Fotoğrafı hallettikten sonra yarın için konuşalım. Hem ailelerimiz için de bir kez daha buluşmamız gerekiyordu. İyi olur."

Arabayı tekrar çalıştırdığında koltuğuma yaslandım. O sırada sessizce, "Hem işi hem de bizi bitirecek o fotoğraf. Tüm bağı," gibi bir şey mırıldandığını işittim.

13. BÖLÜM

Balca

Pembe elbisemin uçuşan eteklerini ellerimle zapt etmeye çalışırken yürümekte zorlanıyordum. Birisi bana limana giderken elbise seçimime dikkat etmem gerektiğini söylemeliydi. Rüzgârlı bir hava için bu kadar kısa bir elbise tercih etmemem gerektiği aklıma gelmemişti.

Çanakkale'deki Balca böyle giyiniyordu. Yani asıl ben; her zaman elbiseler giyer, saçlarına özen gösterir, makyaj yapardı. Şu halimi bazen özlüyordum. Ankara'dayken kendim gibi olabildiğim zamanlar oldukça nadirdi. Annemin beni sarı ya da kızıl bir perukla gördüğünü hayal etmeye çalıştım. Muhtemelen çığlığı basıp, "Kendine ne yaptın!" diye ortalığı ayağa kaldırırdı. Bana kalırsa hem sarı hem de kızıl perukla oldukça iyi görünüyordum. Deri pantolonlarım ve topuklu botlarıma vereceği tepkinin ise peruklar kadar masum olmayacağı kesindi. Annem, kızını daima ağırbaşlı görmek isterdi. Oysa ben, iki farklı hayat arasında sıkışıp kalmış gibiydim ve bunun ölene kadar süreceğini hissediyordum. Kızıl peruklarım ve ben, mutlu olmaya çalışıyorduk.

Oflayarak öne doğru savrulan eteğimi bir elimle bastırdım, diğer elimle de saçlarımı yüzümden çekip geriye savurdum. Hava güneşli ve sıcak olmasına rağmen akşam saatlerinde yağmur bekleniyordu. Tenime çarpan sıcak rüzgâr, havadaki gerginliğin habercisiydi.

Gözlerimi limanda zincirlenmiş birkaç gemi arasında dolaştırdım. Ali Cihan'a ait geminin hangisi olduğunu bilmiyordum. Bir saat önce buluşmaya karar vermiştik ve limana vardığımda beni hemen karşılayacağını söylemişti. Dediğine göre limandaki en büyük ve en gösterişli gemi onunkiydi. *Tipik Karadeniz erkeği ve denizcilik böbürlenmeleri...*

Zincirli üç gemiden bana göre en büyük olanına doğru adımladım. Geminin limana uzanan ahşap iskelesinde sırtı dönük bir adam durmuş sigara içiyordu. "Pardon," diye seslendim ona doğru ilerlerken. Omzunun üzerinden umursamaz bir tavırla seslenenin kim olduğunu görmek için bana döndü. Güneş yanığı gibi duran kumral saçları sakallarında ve saçlarının favori kısmında daha açık renkti. Gözleri ise denizi bile kıskandıracak kadar maviydi. "Ali Cihan Kaptan'ı arıyorum." Ona kaptan demek garip hissettiriyordu ama adamın mesleği buydu.

Sigarasını dudaklarının önüne yaklaştırırken mavi gözlerini üzerimde dolaştırdı. "Kimsin?"

"Burada mı?" Ters bir ifadeye ve aynı şiddette ters bir ses tonuna sahipti. Böyle bir adamla konuşurken insanın içindeki inat damarları kabarıyordu. Ben de onun gibi tek kaşımı kaldırdım. "Ben onun kız arkadaşıyım."

Sigarasını içine çekti. Dumanı ağır ağır üflerken, "Yanlış adres küçük," dedi imayla. Küçük mü? "Kaptanın kız arkadaşı yok ve her kimsen seni görmek istemeyecektir." *Ukala.* Sinir bozucu derecede yakışıklı olduğunun ve ses tonundaki çekiciliğin farkında olan bir megalomandı.

Eteğim uçuşmasın diye iki elimle tutarken ona yaklaştım. Saçlarım yüzümün etrafında dans ediyor, rüzgârın ritmiyle birlikte öfkemi besliyordu. "Adamakıllı bir şey sordum, burada mı diye. Neden salak saçma cevaplar veriyorsun!"

Gözleri belirginleşti. Benim gibi birinden böyle bir karşılık beklemiyormuş gibi bakıyordu. Daha hiçbir şey duymamıştı halbuki. Kaşlarının arasını çatarak kısa bir kafa işareti yaptı. "Git işine," dedi çocuk azarlar gibi. "Her gün senin gibi kaç tanesiyle uğraşıyorum. Anneni babanı bulmadan, kızınız çapkınlığa çıkmış demeden bas geri!"

Bu manyak beni ne sanmıştı şimdi? Çenemi esnettim. Saçlarımı düzeltmek için ellerimden birini eteğimden çözdüm. "İnsan gibi geldim, sana Ali Cihan'ı sordum. Manyak mısın? Ayrıca küçük müçük ne oluyor?" Öfkeli bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Bir şey daha demek için dudaklarını aralıyordu ki biri tepemizden seslendi.

"Sencer! Ne yapıyorsun?"

Başım geriye yatarken bakışlarım direkt güverteye kaydı. Oradaydı.

"Kızı bırak, gelsin!"

Yanımdaki adam beni işaret ederek, "Bunu tanıyor musun?" diye sordu. İfadesi belirsiz olsa da ses tonundaki hafif şaşkınlık, içimde tarif edemediğim bir sevinç kıpırtısı uyandırdı. "Kız arkadaşın olduğunu söylüyor."

Güverteye doğru bakmaya devam ettim. Tanımadığım birine kendimi onun kız arkadaşı olarak tanıtmak istemezdim ama Ali Cihan'ın ailesini tanıyıp tanımadığını da bilmiyordum.

Ali Cihan, adamın dediğini umursamadan adına vurgu yaparak, "Sencer yukarıya gelmesine yardım et," dedi ve güvertede gözden kayboldu.

Sencer denen adamın bakışları benimkilerle buluşurken, yüzündeki ifade baştakine göre daha yumuşak ve alaycı bir rahatlık taşıyordu. "Çık hadi," dedi eliyle arkasındaki ahşap iskeleyi işaret ederek. "Tek başına başarabilirsin. Çocuk bakıcılığı yapmak istemiyorum."

Burada bir çocuk varsa o da kendisiydi. Kaşlarımı kaldırdım. "Seni tanımıyorum ama hiç sevmedim," dedim lafımı esirgemeden. Hoşlanmadığım insanlara asla yapmacık bir kibarlık göstermezdim.

Dudağının kenarı alayla yükseldi. "Alışkınız." Elini *eyvallah* der gibi göğsüne vurdu. "Hadi git. Sahte sevgilin seni bekler."

"Bunu-" diye söze başladım ama devamını getirmekten vazgeçtim. Eğer Ali Cihan'la yakınsa, benim onun kız arkadaşı olmadığımı kesinlikle biliyor olmalıydı. Ben iskeleye doğru adımlarken, "Bu arada," diye arkamdan seslendi. Dönüp bakmadan yürümeye devam ettim ama söylediklerini işitmemek mümkün değildi.

"Onunla ilgili hayallerin varsa boş ver gitsin. Sana hayatta bakmaz. Bu geminin önü her gün senden on kat daha güzelleriyle dolup taşıyor."

Duraksadım ve başımı hızla ona çevirdim. "Az önce," dedim başımı yan tarafı işaret eder gibi sallayarak. "Alışkınız dedin ya." Söyleyeceklerimi yüzüme bakarak bekledi. "Çok normal. Dışarıdan insan gibi duruyorsun ama içinin çürümeye başladığını hissedebiliyorum."

Burnundan hafifçe güldü ve kafasını iki yana salladı. "Tanışmıyoruz. Hiçbir şey bilemezsin," diyerek önüne döndü. Cebinden bir sigara daha çıkarıp tereddütsüz yaktı.

"Ben bir adli tıpçıyım. Ölüden anlarım," dediğimde sigarasını tutan eli yüzünün önünde hareketsiz kaldı. Bakışları hızla beni bulmasına rağmen görmezden geldim. Arkamdan homurdanıyordu ama tekrar merdivenleri çıkmaya başladığımdan artık onu duyamıyordum.

Geminin güvertesine çıktığımda Ali Cihan ortalarda görünmüyordu. Burası alt güverteye göre daha çok esiyordu ve eteklerimle fazlasıyla boğuşmak zorunda kalıyordum. Aslında burada kalmam gereken süre beş dakikadan bile kısa olmalıydı. Biraz daha sabredebilirsem birlikte iki sevgiliymişiz gibi fotoğraf çektikten sonra gidecektim.

Geminin baş kısmına doğru ilerlerken ellerim hâlâ uçuşan eteklerimi tutuyordu. Yarın Çanakkale'den ayrılacağım için bugün onunla son günümüz sayılırdı, belki de son karşılaşmamamız. Eğer annem yarın beni otogara onun bırakması konusunda ısrar etmezse bugün birbirimizle sonsuza kadar vedalaşmamız gerekiyordu. Zaman öylesine hızlı akmıştı ki sanki geldiğim ilk gündeydim. Ne aileme ne de Çanakkale'ye doymuştum.

Etrafıma bakınarak, "Ali Cihan!" diye seslendim. Saniyeler içinde nereye kaybolmuş olabilirdi ki? Manzarayı görmek için uca doğru adımlarımı hızlandırdım. Buradan, rüzgârın serin dokunuşuyla Çanakkale bambaşka bir güzelliğe bürünüyordu. İç içe geçmiş evler, limanın uzun ve ıssız arazisinin ardından başlıyordu. Mahallemin siluetini seçebiliyordum. Denizden

yükselen temiz havayı içime çektim. Tam o sırada çantamdaki telefonumun bildirim sesi çınladı ve gelen mesajın kimden olduğunu biliyordum. Bu yüzden acele etmedim. Telefonu çantamdan çıkarıp ekranda gözlerimi gezdirdiğimde, Kavur ismini görünce kalbim aniden sıkıştı. Bu tepkiye engel olamıyordum.

Kavur: Göçebe ikna olmuyor. Sen de cevap vermiyorsun. Eğer o görevi alırsan, mesleğimi yakmaktan çekinmeyeceğim.

Ona cevap vermiyor oluşum tam olarak bu yüzdendi. O görevi ben alacaktım ve buna karışamazdı. Yedi yıldır konuştuğum bu adamı hiç görmemiş olsam da deliliğini çok iyi biliyordum. Kendini tehlikeye atmaktan çekinmezdi. *Aynı şekilde bizi de.* Onunla çalışmayı seviyordum. Bu düzenin bozulmasını istemiyordum. Eğer kendini bana gösterir ya da ortaya çıkacak bir hamle yaparsa, artık akıl hocam olamazdı. Çalıştığım işte duygusal bağlara asla izin verilmezdi. Yedi yıldır birbirimizi göremememizin, birbirimizden bilgi saklamamızın tek nedeni buydu. O ve ben iki ayrı şehirde -onun nerede yaşadığını bile bilmiyordum- iki yabancıydık.

Telefonumu yine cevap vermeden çantama kaldıracakken e-posta kutuma bir bildirim daha düştü.

Kavur: Okuduğunu biliyorum. O adam diğerlerine benzemez, Çaykara. Seni öldürürken kılı bile titremez. Sen onun için kolay lokmasın. Beni dinle ve ne olur görevden çekil.

Beni fazla hafife alıyordu. Hep böyleydi ve artık sabrımı taşırıyordu. Kendimi bir hafta sonra ilk defa ona cevap yazarken buldum.

Çaykara: Beni hâlâ tanıyamaman çok üzücü, Kavur. O görevi kabul ettim ve artık yardımını istemiyorum. En azından bu görev için.

Yazdığıma anında cevap geldi.

Kavur: Şükür cevap verdin. Sen beni öldüreceksin. Okuduğunu biliyordum. Laleleri aldın mı?

İster istemez yüzümde bir tebessüm oluştu. Onlara bayılmıştım. Tıpkı diğerleri gibi.

Çaykara: Konumuz bu mu? Onları çöpe attım.

Elbette öyle bir şey yapmamıştım.

Kavur: Canın sağ olsun. Konumuz senin canının sağ olması.

Bu adam beni mahvediyordu. Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve derin bir nefes aldım. Biz nasıl bu noktaya gelmiştik? Birbirimizi hiç görmeden o nasıl benim... Ve ben nasıl onun...

Çaykara: Seni ne durdurur?

Yalan söylemek istemiyordum ama bizim zaten her şeyimiz yalandı.

Kavur: O görevi almazsan ne istersen yaparım.

Of, beni çok zorluyordu. Korkuluklara yaklaşıp yaslandım. Rüzgâr saçlarımı savururken dalgaların sesi geminin gövdesinde yankılanıyordu.

Çaykara: Tamam, bunu sonra konuşacağız. Beni neden katılmamam gerektiğine ikna edebilirsen dediğini yapacağım.

Bu asla olmayacaktı. Sadece onun kendini benim için yakmasını istemiyordum.

E-posta kutumda Sızı'nın adını gördüm ve hemen ona bir mesaj yazmaya koyuldum.

Çaykara: Yarın göreve benimle geliyorsun. Elindeki işi ertele. Bilgileri Göçebe'den sana göndermesini isteyeceğim.

Leyal, diğer adıyla Sızı aktifti ve hemen cevap yazdı.

Sızı: Aldığın görevi biliyorum. Herkes bunu konuşuyor. Kızım, sen delirmişsin ama ben de deliyim. Şanslısın, bir işim yok.

Bu cevap yüzüme hafif bir gülümseme yaydı. Telefonumu kapatıp çantama attım. Ardından, "Ali Cihan!" diye seslendim. "Hadi şu işi halledelim. Benim bavul toplamam gerek!" Gerçekten acelem vardı ve burada boşuna zaman kaybediyordum.

Bir an sonra onu ana güvertede gördüm. İfadesi dün gördüğümden daha sakindi. "Gerek kalmadı," dedi ansızın.

Başımı yana yatırdım. "Neye gerek kalmadı?"

"Fotoğrafa."

Ben buraya sırf o fotoğraf için gelmiştim ve şimdi gerek olmadığını mı söylüyordu? Buna sevinmem gerekiyordu ama içimde yükselen öfkeyi susturamadım. "O fotoğrafı çekeceğiz."

Bakışlarımız birbirine kenetlendi. "Neden? Senin de seni rahatsız eden adamdan mı kurtulman gerek?"

"Hayır," dedim ve telefonumu çıkardım. Başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Seninle fotoğraf çektirmek istemiyorum."

"Tam bir öküzsün! Beni oyaladın."

"Sen demiyor muydun bu onu ve seni incitir diye. Seni dinliyorum işte."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir elimle eteğimi tutarken, diğer elimi kaldırıp işaretparmağımı yüzüne salladım. "Ne halin varsa gör. Artık istesen de ben istemiyorum."

Güldü. "Teşekkürler, Balca. Seni eve bırakayım."

Neden kendimi kullanılmış gibi hissediyordum? İçimde kabaran öfkeyi küfre dönüştürmemek için kendimi sıkarak yanından geçtim ve alt

güverteye inen merdivenlere yöneldim. Lâkin adımlarımı aniden durduran bir şey fark ettim. Dudaklarım aralandı ve bakışlarım geminin gövdesinde, kocaman kırmızı harflerle yazılı olan isme kilitlendi. Orada tüm ihtişamıyla *Çaykara* yazıyordu. Bu geminin adı Çaykara mıydı?

Ona doğru dönüp gözlerimi şaşkınlıkla gözlerine diktim. "Geminin adı Çaykara mı?"

Yüzümdeki ifadeyi anlamlandıramayarak başını salladı. "Üstünde yazdığına göre öyle."

"Ben Çaykaralıyım, biliyorsun. Bu biraz garip hissettirdi."

Alayla gülümsedi. Başını hafifçe eğerek geminin ismini gösterdi. "Bu benim Çaykara'm. Bir memleketten ya da bir gemiden çok daha fazlası."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin Çaykara'n," dedim kelimelerin üstüne basa basa.

Tekrar başını salladı. "Çok uzun zamandır bu geminin adı Çaykara. Kendine mi pay biçiyorsun anlamadım ama-"

"Alakası yok," diye itiraz ettim hemen. "Geminin adını neden kendimle ilişkilendireyim?"

Dudaklarını kıvırdı. "Neyse ne. Hadi gidelim artık. Sencer'in güvertede işleri var."

"Sencer," diye tekrarladım alçak bir sesle. Şu aşağıdaki sinir bozucu adam. "Aynı sana benziyor," dedim gözlerimi onun bakışlarına sabitleyerek.

"Bu bir iltifat değildi, biliyorum," derken hafifçe sırıttı. Sonra elini belime koyup beni merdivenlere yönlendirdi. "Yarın akşam seni otogara ben bırakacağım. Abinle konuştum. O, Bursa'ya doğru yola çıkmış. Teslim etmesi gereken mobilyalar varmış. Çoktan Çanakkale'den ayrıldı yani."

Bunun neden bana söylenmediğini düşündüm. İçimde buruk bir hüzün yükselirken Ali Cihan bakışlarımdaki gölgeyi fark etmiş gibi, "Üzülme," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "O kadar da kötü bir tercih değilim."

14. BÖLÜM

Ali Cihan

Sonunda vedalaşma günündeydik. Balca gidiyordu ve söz verdiğim gibi onu ben bırakacaktım.

"Kızı güzel uğurla. Telefon numaralarınızı aldınız, değil mi? Ali Cihan, Hazal'la arkadaşlığımızı biliyorsun. O kızın kalbini kıracak bir şey yaparsan bizi de etkilersin. Baban, Niyazi'nin yüzüne bakamayacak hale gelir. Bu yüzden akıllı ol oğlum. O kız tam ailemize ve sana göre. Onun kıymetini bil. En kısa sürede şu işi bir resmiyete dökün. Ne bileyim, nişan falan yapalım. Söz bile olur. Daha kardeşin Diyar var. Sen aradan çık ki ona da birini bulup yuvasını kurabilelim."

Ayakkabılarımı giyerken annemi dinlemek zorunda kalmak, içimde tuhaf bir huzursuzluk yaratıyordu. Onun amacı bu olsa da görmezden gelemiyordum. Son iki haftadır ailemin her bir üyesini Balca'yla olduğuma ikna etmiştim. Bu oyunun hem bir ödülü hem de bir cezası vardı. Annem, şimdiki sözleriyle cezanın ön gösterimini zihnime kazıyordu. Başarılıydı. Balca'yla gerçek bir ilişki yaşamamış olsak bile ayrılığımız ailelerimiz nezdinde gerçek olacaktı. Bu yüzden ailelerimizin zarar görmemesi için gereken önlemleri almam şarttı. İki aile arasındaki sıkı dostluk, çocuklarının yollarının ayrılmasıyla sarsılmamalıydı.

Kafamdaki düşüncelerle derin bir iç çekerek doğruldum. "Numarasını elbette aldım ve onu sık sık arayacağım," dedim annemin içi rahat etsin diye. Şimdilik ceza kısmını düşünmek istemiyordum. Yakaladığım sakin hayatın tadını çıkarmak niyetindeydim. Annemin dırdırını ne kadar geciktirirsem o kadar iyiydi. "O da benimle konuşmak için can atıyor. Şu an için resmiyet söz konusu değil. Şunun şurasında iki haftadır konuşuyoruz. Belki seneye bakar-"

"O kadar olmaz," dedi annem gözlerini belirginleştirerek. Ellerini belinde konumlandırıp kapının eşiğine dikildi. "Elin kızı o kadar oyalanmaz, Ali Cihan! Bir yıl çok uzun bir süre. Sana evlen demiyorum. En azından bir ara bulun ve o Çanakkale'ye gelsin. Şu sözü yapalım."

"Balca'nın," dedim annemin omuzlarını tutarken. Onu kırmak istemiyordum. Hâlâ bu oyunu en doğru şekilde yürütmek istiyordum. "İşleri çok yoğun. Bir yıl buralarda olamayacak. Beni de biliyorsun anne. Senin oğlun kaptan. Her günüm burada geçiyormuş gibi konuşma. İki hafta sonra ben de gidiyorum."

"Doğru." Hayal kırıklığıyla omuzları çöktü.

Parmaklarımla omuzlarına hafifçe bastırdım. "Üzülme. Balca'yı bırakıp geleyim konuşalım," dedim. Konuşacağımız şeyin anneme umut aşılayacağını biliyordum. Umutsuz oğlunun bile umut verebildiğini görmek istiyordum. En azından bir süreliğine.

"Ali Cihan," dedi gözlerimin içine bakarak. "Çok mutluyum oğlum. Bugünleri bana yaşattığın için her gece sana dua ederek başımı yastığa koyuyorum."

Ona sarıldığımda annem derin bir nefes aldı. "Otuz dört yaşındasın ve bir an hiç evlenmeyeceksin sandım. Torun benim de hakkım. Senin bir evlada ihtiyacın var." Elimle sırtını okşadım. Onun bu duygusal sömürülerine karşılık, içimden gülümsemek geldi. Ona daha fazla yalan söylemek istemediğimden, "Ben geç kalmayayım artık," dedim.

Apartmandan çıktığımda sokak lambaları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Karşı eve doğru adımlarken içimde tarifsiz bir huzursuzluk hissediyordum. Midemde yumruk yemiş gibi acı dolu bir his vardı. İçimi kaplayan kocaman bir boşluk söz konusuydu ve bir süredir -en azından son bir saattir- kalbime sinsi bir sakinlik hâkimdi. Kalbimin atışlarını hissetmekte bile zorlanıyordum.

Bahçe kapısına vardığımda yutkundum. Bu hislerin neden benimle demir kapıyı araladığını, evin açık girişine doğru ilerlediğini bilmiyordum.

Kapının önündeki ışıklar açıktı ve duvara yaslanmış büyük bir bavul duruyordu. Pembe renkteydi. Dün giydiği elbisenin biraz daha koyu tonundaydı.

Bavullardan hoşlanmazdım. Özellikle böyle toplanmış ve hazır bekleyenlerden. Bana hep uzun yolları, vedaları hatırlatırdı.

"Abla!" diye ağlayan Aylin'in sesi kulağımda yankılandı. Yaklaştıkça evin içindeki sesler de daha net duyulmaya başlamıştı. "Ben olgun olacaktım ama yapamıyorum. Nasıl olunuyor? Bir daha ne zaman geleceksin?"

Balca'nın, kardeşini sakinleştirmeye çalışan yumuşak sesiyle annesinin, "Yolda dikkat et," diye nasihatler veren sesi birbirine karışıyordu. Açık kapıyı tıklattım. Sesler sustu ve salon kapısının önündeki Niyazi amcayı gördüm. "Ali Cihan," dedi elini içeriye girmemi işaret eder gibi sallayarak. "Gel oğlum. Bunların vedalaşması uzun sürecek gibi."

"Hayır," diye itiraz etti Balca. Kucağında Aylin vardı, koridorda duruyordu. Onları ne zaman görsem Aylin, ablasının kucağında oluyordu. İkisinin bağı çok kuvvetliydi. Yalvaç'la da öyleydi; ne var ki o bugün burada değildi. Kardeşinin gittiği yere ondan önce gitmişti. Hatta şimdi Ankara'da

bile olabilirdi. Göçebe'yle görüşmesi gerekiyordu ama burada olmasını en az Balca kadar isterdim. Elbette onun için.

Balca nemli bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Aylin'i de yanımda götürsem mi diye düşünüyorum. Bir karar vereyim, çıkarız."

Aylin, ablasının boynuna sıkı sıkı sarıldı. "Sen gitme, kal."

Buruk bir şekilde gülümsedim. Vedalardan hep nefret etmişimdir. Balca, ailesine sarılırken olduğum yerde durup onları izledim. Bavulunun sürgüsünü kaldırıp kendime doğru çektim.

Hazal teyzenin ağlamadığını düşünüyordum ancak bana döndüğünde önce yüzünün buruştuğunu sonra da gözlerinden yaşların süzüldüğünü fark ettim. Balca, ailesine tekrar tekrar sarıldıktan sonra kucağındaki Aylin'i babasına verdi. Sonra da bana doğru adımladı. "Bir yıl sonra," dedi bir fısıltı gibi. "Tekrar görüşürüz, Kaptan."

"Henüz vedalaşmıyoruz. Otogara sakla söyleyeceklerini."

Burnunu çekerek başını salladı ve ayakkabılarını giydi. Çanakkale'ye geldiğinden beri onu ilk defa pantolon ve tişört içinde görüyordum. Böyle çok daha zayıf, narin, küçük bir kız gibi duruyordu.

Herkese el salladıktan sonra benimle çeşmenin önünde park halinde duran arabama doğru yürüdü.

Onunla sürekli zıtlaşıyor falan olsak da şu an içimde farklı bir hüzün vardı. Belki ben de bu kıza alışmıştım ve onunla vedalaşmak bana düşündüğümden daha zor geliyordu.

"Gidince ne yapacaksın şimdi?" diye sordum yanımda sessizce yürüyen Balca'ya. Eminim ki ailesini şimdiden özlüyordu. Bal renginden daha açık bir tona bürünen nemli gözlerini bana çevirip, "İşe döneceğim. Yarın başlıyorum. Çalışırsam çabuk alışırım," dedi.

"Evin falan hazır mı? Sen tek mi kalıyordun?"

Dalgın dalgın başını salladı. "İki odalı bir dairem var. Ankara'ya ilk gittiğimde abimin bana aldığı bir araba da var. Otogarın yakınında ücretli bir otoparka bırakmıştım. Evime sorunsuz ulaşacağım."

Ben bavulunu bagaja yerleştirirken o açık olan kapının önünde beni bekliyordu. Şoför tarafına geçtiğimde ise arabaya binip kapıyı usulca kapattı. Aramızdaki sessizliği radyoyu açarak kırdım. Tam çekmeyen cızırtılı bir kanalda, eski kırk beşliklerden bir şarkı çalıyordu.

Parmak uçlarıyla dizlerinde ritim tutarak nemli gözlerini bana çevirdi. "Sen de iki hafta sonra mı ayrılıyorsun?"

"Öyle." Görev yerim bile belliydi. Yunanistan'a gidiyordum. Ardından Bulgaristan, Romanya ve Sırbistan listedeydi ama hâlâ netleşmemişti. Arabayı çalıştırdım.

Harekete geçtiğimizde, "Geminle tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesi biraz çatallı çıkıyordu ve tüm bunları zihnini dağıtmak için soruyormuş gibi bir hali vardı.

"Her şeyi."

Verdiğim kısa cevap, başka bir soruya kapı aralamak içindi.

"Mesela?"

"Yolcu taşıyorum. *Cruise*, yani seyahat gemisi gibi çalışabiliyorum. Gemimde mürettebatın kaldıkları haricinde elli üç kamara daha var. İnsanların tatil yapmalarını sağlamanın dışında, kış sezonunda yük taşıdığımız da oluyor. Çalıştığım şirket hem lojistik hem de turistik anlamda faaliyet gösteriyor."

Anlayıp anlamadığını görmek için ona baktığımda aslında beni dinlemekten çok uzak olduğunu fark ettim. Gözleri dalıp gitmişti.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hımm," dedi ve bal rengi gözlerini benimkilere çevirip kirpiklerini kırpıştırdı. "Kusura bakma, dalmışım."

"Ne düşünüyorsun diye sormuştum."

"Ankara'yı. Yalnız kalıyorum ama arada bende kalan bir arkadaşım var. Bugün bana geçeceğini söylemişti. Yolculuktan sonra yiyebilmem için bir şeyler hazırlamak istiyormuş. Ona bir hediye alamadım."

"Otogardan ya da yakınından bakabiliriz. Bayağı dükkân var."

"Teşekkür ederim."

Otogara ulaşmamız sadece on dakika sürdü. Balca'nın otobüsünün kalkmasına yarım saatten fazla vardı. Bavulunu otobüs muavinine teslim ettikten sonra binanın içindeki hediyelik eşya dükkânlarını gezmeye başladık. Seçenek çoktu ama otogardan alınabilecek en makul hediyeler magnet, Çanakkale peynir helvası ve şile bezinden kıyafetlerdi. Balca hepsinden alıp paket yaptırırken ben de dükkânda, kapı ağzına yakın duran raflardaki ürünleri inceliyordum. Elime Truva Atı'nın bir biblosunu aldım. Standart olarak üretilenlerden farklı bir tasarımı vardı; bembeyaz bir porselenden yapılmıştı ve gözlerinin olduğu yere deniz mavisi taşlar yerleştirilmişti. Elimdekiyle kasaya döndüm. Balca hediye paketini poşete koyarken yanına ilerledim. Cüzdanımı çıkardığımda bakışlarını elimdekine çevirdi.

"O ne?"

"Truva Atı. Bunu da ben alayım diyorum."

"Leyal için yeterince hediye aldım. Aslında magnet gibi şeyleri sevmez. Bunu beğeneceğini sanmıyorum," dedi ve elimdeki hediyeye göz gezdirmeye devam etti.

"Ben bunu aslında sana-" dedim ama bakışları gözlerime çıkınca durakladım. Beğenmeyeceğini bilsem yeltenmezdim diye düşündüm. "Yani yanlış anlamazsan, teşekkür hediyesi gibi..."

Dudak kıvrımları yükseldi. İşte bunu bekliyordum. Güzel bir gülümsemesi vardı. Cüzdanımdan para çıkarıp kasadaki kıza Truva Atı'yla birlikte uzattım. "Bunu alıyoruz. Paket olabilir mi?"

Başını yana yatırarak burnundan hafifçe güldü. "Pakete lüzum yoktu."

"Olsun," dedim. "Aslında bunu önceden düşünmem ve sürpriz yapmam gerekirdi. Sen ilk defa görüyormuş gibi yap, olur mu?"

"Denerim."

"Dene." Gülümsemesine karşılık verdim. "Hikâyesini biliyorsundur ama-"

"Emin ol biliyorum. Durumuma çok uyuyor."

"Durumun?"

"Ben de biraz öyle yaşıyorum."

Truva Atı gibi yaşamak onun hayatına nasıl uyuyordu, anlayamamıştım. Otobüse binmek için artık zaman daraldığından sormadım. Ödemeyi yaptıktan sonra tezgâhtar kızın paketlediği atı ona uzattım. Tebessüm ederek aldı ve çantasına koydu.

Bir kez daha arkamdan, "Teşekkür ederim," diye mırıldandığında durakksayarak ona döndüm. "Bugün bana teşekkür etmelere doyamadın. Seni bu kadar uysal görmeye alışık değilim."

"Gidiyorum," dedi iç çekerek. "Bir daha kim bilir ne zaman görüşeceğiz? Seneler seneler sonra..." Güldü. "Belki bir yedi yıl daha geçer."

Balca'yı yedi yılda yalnızca bir kez görebilmiştim. Liseden kaçmaya çalıştığı zamanı ilk tanışmamız olarak saymıyordum. O bunu eminim hatırlamıyordu bile.

Birlikte Balca'nın otobüsünün karşısındaki ahşap banka oturduk. O, poşetini dizlerinin üzerine alırken ben de hediyelik eşyacıdan aldığım sulardan birini ona uzattım.

Suyu alıp kapağını açtı. "Teşekkür ederim."

Güldüm. "Etme artık. Çok yaş akıttın. Muhtemelen bir o kadar daha akıtacaksın. Susamışsındır," diyerek otobüsü kaşımla işaret ettim. Gülümsemesi genişledi. "Gözyaşının bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Emin ol var," dedim ve suyumu yudumladım. O da kendininkinden büyük bir yudum aldı.

"Sen," dedi bana yandan bir bakış atarak. Aynını yaptım. "Ben ne?"

"Onunla barıştın mı? Dün soramadım."

"Çünkü seni kızdırmıştım," dedim başımı sallayarak. Çaykara görevden vazgeçtiğini söylemişti. Dün onunla tüm gece konuşmuştuk ve o artık Ivan Möhler görevinde değildi. Son zamanlarda iyice kanserleşen aşkım hâlâ hayattaydı. Ne var ki dün gerçekten de hem görevi hem de aramızdaki ilişkiyi tehlikeye atmaya kararlıydım. Bu işe ne top ne de tüfek gerekiyordu. Yalnızca benim ve başka bir kızın fotoğrafı yeterli olurdu. Kendimi eğitim listemde olan bir ajana bilerek ifşa etmem kökten bir çözüm demekti. Ondan sonra ne onu bana yaklaştırırlardı ne de beni ona...

İç çektim. "Kusura bakma. Biz barıştık."

Omzuyla benimkini hafifçe ittirdi. "Anlatsana. Ayrılmak için son birkaç dakika. Bana kendi imkânsızını anlat ki kendiminkine şükredeyim."

Bu defa ben gülümsedim. Fakat hiç sahici değildi ve bunu o da anlamıştı. Yutkundum. "Her şeyin yalan olduğu," dedim gözlerimi onunkilerden kaçırarak. "Bir dünyada tek gerçeği buldum."

Kolumun yanına omzunu yasladı. Anlatacaklarımın ağır olacağını hissetmiş gibiydi. Gözlerimi önümdeki otobüse çevirdim. "Fakat o yok olmak istedi."

"Bazen," dedi bir fısıltı gibi. Bakışlarının yüzümde dikkatle gezindiğini hissedebiliyordum. Ona bakmamayı sürdürdüm. "Aklıma sızdığını ve oradakileri duyup dile döktüğünü düşünüyorum."

Gözlerim istemsizce onun bakışlarına takıldı. Yıkık bir tebessümle başımı salladım. "Bazen bende ona benzediğini düşünüyorum. Aynı dik başlılık, Balca. Aynı gözü karalık. Aynı..." Olamaz der gibi dudağımı büktüm. "Bu imkânsız ama işte gerçek. Şu anda oyunumuzun son anındayız. Sen ayrılıyorsun ve bu aşk oyunu sona eriyor."

Gülümsedi ama bu daha çok beni güldürmek içindi. Omzunu koluma sürterek, "Bu kadar dramatik olma. Hiç alışık değilim," diye mırıldandı.

Burnumdan hafifçe güldüm. "Aslında beni hiç tanımıyorsun."

"Sen de beni," diyerek beni onayladı. "Artık seni gıcık etmeye çalışan biri olmayacak. Şu anda bunu yapmak istesem de yapmayacağım. Çünkü seni yeterince yaralamış. Belli ki yorgunsun. Bir de benimle uğraşma. Ve yürekten diliyorum -çünkü zor olduğunu biliyorum- umarım o kız bir gün seni anlar ve karşılık verir. Çünkü her şeyin yalan olduğu şu dünyada sen bunu hak ediyorsun." Ona, ilk defa onu tanımakta zorlanır gibi dikkatle baktım.

Aslında Balca'yı gerçekten hiç tanımıyordum. İki hafta tanımak için yeterli bir süre değildi.

"Ben biraz daha buralardayım. Numaram sende var. Ne zaman istersen arayabilirsin. Beni de abin Yalvaç gibi gör. Yaptığın iyiliği asla unutmayacağım. Annem uzun zaman sonra ilk defa mutluydu. İki hafta boyunca hiç söylenmedi. Hepsi sayendeydi. Bu bir karşılık değil. Hayatımda olmasını isteyeceğim birisin. Yaptığın tüm gıcıklıkları, inatlaşmaları özleyeceğim."

İtirafıma şaşırmış gibi görünüyordu. İri, bal rengi gözleri biraz daha belirginleşti ve yutkundu. Kirpikleri gözlerinin üzerinde aheste aheste salındığında ben de derin bir nefes aldım.

"Ankara'dayken," dedi kısık bir sesle. "Buna pek zamanım olmuyor. Ama olsaydı seni arardım. Kim bilir, belki bir gün tekrar karşılaşırız."

Gülümsedim. "Zor, Deli Bal. Yedi yıl sonra belki bir defa daha. Sana bir şey itiraf edeceğim. O da Ankara'da yaşıyor. Gittiğinde benim için bir şey yapar mısın? Bir saniyeliğine dur ve derin bir nefes al."

"Yaparım elbette ama bunun neden olduğunu bilmek isterim."

"Onun nefesimi kestiği her an için. Tek bir nefes yeter. Ben uzun bir süredir nefes nasıl alınır unuttum."

"Belki bir gün sen gidersin. O nefesi onunla birlikte alırsın."

"Benim yolum Ankara'dan geçmez. Geçemez."

İç geçirerek otobüsüne doğru baktı. Bakışlarını takip ettim. Saat gelmişti ve o gidiyordu.

15. BÖLÜM

Balca

2006 - Çanakkale

Her ruh, acıyı bedenine başka bir surette yansıtırdı. Kimisi içine gömerdi, kimisi gözbebeklerinden sızdırırdı. Ama herkes bir yerden sonra taşmaya başlardı. Balca o taşma noktasındaydı. Kendine verdiği tüm sözlerin, annesine ağlamayacağına dair ettiği yeminlerin kıyısında duruyordu artık. İçine gömdüğü sızı, birkaç gündür gelen titreme nöbetleriyle çatlaklardan dışarı akıyor, vücudunu esir alıyordu.

Evinin girişinde, bağdaş kurup oturduğu halının üzerinde küçük avuçlarını sıkıyor, kendini dizginlemeye çalışıyordu.

Şişmiş gözlerini önünde açık duran evinin dış kapısına çevirdi. Sonra bahçeye, oradan da yola sürükledi. Çocuk sesleri duyuyordu. Gülüşmeler vardı. Hepsinden nefret ettiğini hissetti. Gözlerini kapadı ve kapıdan içeriye giren rüzgârın kendini rahatlatmasını bekledi. Rüzgâr saçlarında, sıfır kollu atletinin içinde, şortundan açıkta kalan bacaklarında dolaştıktan sonra mutfağa doğru salındı. Annesinin pişirdiği sulu patates yemeğinin kokusunu alıp tekrar dışarıya çıkardı.

Zihninde, ocakta kaynayan yemeğin sesi çocukların gülüşme sesine karışınca gözlerini araladı. Ayağını bağdaş kurduğu bacağının üzerine aldı ve iki avucuyla kavradı. Bakışları hâlâ sokağı seyrederken eliyle ayağını ovuşturdu.

Nazlı'nın öldüğü gece sokağa çıplak ayaklarıyla çıktığından, tabanını taş kesmişti. Çoktan iyileşmiş olmasına rağmen acıyı hâlâ hissediyordu. Bu zihninde bir anıdan ibaret, o geceye ait bir acı olabilirdi.

Rüzgâr saçlarını omuzlarına dağıtırken tenindeki gıdıklanma hissine odaklandı. Vücudundaki titreme şiddetleniyordu ve aklının bütün sınırları o gecenin görüntüleriyle doluyordu. İstese de başka bir şey düşünemiyordu. Eliyle acıyan ayağını sıktı. O sırada annesinin abisine seslendiğini duydu. "Yalvaç, markete gidilecek. Salça bitti. Babanın bıraktığı paradan alıp hemen gider misin?"

Sağ tarafında kalan odanın kapısı açıldı ve adım sesleri girişe doldu. Ardından kapı usulca çekildi. "Giderim," dedi Yalvaç sakince. "Ben de dışarıya çıkacaktım zaten."

"Fazla oyalanma. Daha dolma yapacağım. Malzeme elimde kaldı."

"Olur," dedi Yalvaç anlayışlı bir tonlamayla. "Çabuk gidip dönerim. Balca'yı da alıyorum."

Balca'nın bundan haberi yoktu. Dışarıya çıkmak istemiyordu. Abisinin elini omzunda hissettiğinde dönüp ona bakmadı. "Balca," dedi abiden çok bir babanın ses tonunun sıcaklığıyla. "Hadi benimle dışarıya gel. Biraz hava alırsın. Parka götüreyim mi seni?"

Balca yine cevap vermedi. Konuşmak istemiyordu çünkü abisine söz verdiği, bir daha akıtmayacağı gözyaşları sanki sele karışıp gözlerinin ardına dayanıyordu. Ağzını açarsa yaşlar evin girişini bile basacak kadar çok olacaktı.

"Ama sana ihtiyacım var," dedi abisi. Israrcı değildi. Balca da bunun farkındaydı. Ses tonundaki şefkat Balca'nın bedenindeki titremeyi çenesine taşıdı. Dişleri birbirine vururken, "İste-istemiyorum," dedi zorlanarak.

Yakınında bir adım sesi daha duyduğunda annesinin de onu dinlediğini anladı. "Erken dönmeyin," dedi Hazal Zorlu. "Gidin gezin, Yalvaç. Balca'mın canı ne istiyorsa onu al. Parksa park, bir poşet çikolataysa çikolata... Bugün kızımın günü olsun. Markete ben giderim."

Balca dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Başını iki yana olumsuz anlamda sallarken ağlamamak için kendini sıkmaya devam ediyordu. Kendisine bu kadar iyi davranılmasını istemiyordu. O suçluydu. Arkadaşının ölümüne neden olmuştu. Bilip de susmuştu. Onun öldüğü günü kendisi hazırlamıştı.

Hazal, kızının yüzünün bembeyaz kesildiğini görünce endişeyle, "Destek falan mı alsak? Babanı arayayım gelsin. Baksana hiç iyiye gitmiyor, Yalvaç," dedi.

Yalvaç sıkıntılı nefesini serbest bırakarak kardeşini kucağına çekti. "Balca'm," dedi sıcacık bir tonlamayla. Başını göğsüne yasladıktan sonra elini usulca saçlarında dolaştırdı. "Kendine saklamak zorunda değilsin. Korktuysan, korktum de. Canın bir şeye sıkılıyorsa, üzgünsen söyle. Abi ağlayacağım de çıkıp beraber ağlayalım. Ama neden kapının eşiğine oturup titriyorsun? Neden paylaşmıyorsun? Ben seni böyle görünce çok üzülüyorum. Bak anneme," dedi kardeşi görebilsin diye onu kucağında annesine doğru çevirirken. Hazal, kızına endişe ve korku dolu gözlerle bakmaya devam ediyordu. Gözlerinin içi görüşünü puslandıracak kadar yaşlıydı.

"Niyazi'yi arayacağım," dedi kadın etrafında ne yapacağını bilmiyormuş gibi birkaç kez dönerek. "Gelsin, alsın bizi. Doktora gidelim. Ne gerekiyorsa onu yapalım. Yavrum aklını yitirecek yoksa."

Balca'nın titremeleri giderek arttı. "A-abi," dedi çenesini zapt etmeye çalışarak. "Dur-durmuyor."

"Ne durmuyor, Balca?" diye sordu Yalvaç. Genç oğlanın sesi çatallı çıkıyordu.

"Tit-titreme."

Yalvaç ona sıkıca sarıldı. Annesi gibi onun da gözleri dolarken içini çekti. "Biz biraz yalnız kalalım. Onu dışarıya çıkaracağım," dedi ve Balca'yı kucağından indirmeden ayağa kalktı. "Anne ceketini verebilir misin? Dışarısı biraz esiyor."

Hazal, kızının odasına koştu ve ona bir ceket getirdi. Oğlu ve kızı dışarıya çıktıklarında da kocasını aradı.

"Sen denizi seversin," diyordu Yalvaç ağır adımlarla limana doğru ilerlerken. Kardeşi yüzünü boynuna gömmüş, esen rüzgârın gözyaşlarını silmesini beklerken elini saçlarında dolaştırdı. "Limana inelim diyorum. Benim orada bir işim var. Sadece beş dakika sürecek. Ama sonra seni gemiye bindireceğim."

Balca balıkçı teknelerine bile gemi diyordu. Şu an için onu gerçek bir gemiye bindirmesi mümkün değildi ama Yalvaç'ın şansı yaver giderse kardeşi için bir balıkçı teknesi bulabilirdi. Civardaki tüm balıkçıları tanıyor olması işine yarayacaktı.

Limandaki banklara doğru ilerledi. "Temiz hava daha iyi geldi mi?" diye sordu Balca'nın kulağına doğru. Balca başını salladı ama hâlâ titriyordu. Hava rüzgârlıydı ve Yalvaç ona ceket giydirmekle iyi yaptığını düşünüyordu. Titremenin üşümesiyle ilgili olmadığı ortadaydı. Annesi doktordan destek alma konusunda haklı olabilirdi. Onun ceketinden açıkta kalan omzunu ve boynunu öptü.

"Burada beni biraz bekleyebilir misin?" diye sordu bir bankın önünde dururken.

Balca cılız bir nefes çektikten sonra, "Bek-beklerim," diye fısıldadı. Teşkilata ait binaya uğraması gerekmese onu asla yalnız bırakmazdı a na buna mecburdu. Gideceği yer bir komuta kontrol noktasıydı ve bir çocuğu götüremezdi.

Etraftaki herkes tanıdıktı. Limanın güvenliği de vardı. "Seslensen duyarım. Abi de ben hemen gelirim," dedi Yalvaç. Kardeşine eliyle karşıdaki taş binayı gösterdi. "Orada olacağım. Ne kadar yakın olduğunu fark ettin mi?" Balca yine başını salladı. Abisinin gösterdiği yerdeki ana yolun karşısında en fazla iki katlı binalar sıralıydı. O binalardan en eski olana gidecekti.

Yalvaç, kardeşini öptükten sonra banka oturttu. Ceketinin düğmelerini iliklediv ve avuçlarıyla kardeşinin yanağındaki yaşları kuruladı. "Ağlama. Sonra beraber ağlayacağız. Sana sözüm var, unuttun mu?"

Balca öne eğik olan başını kaldırdı ve ıslak gözleriyle abisine baktı. İstese de ağlamayacağına dair söz veremezdi. Sözünü tutamayacağını bugün anlamıştı. Bir hafta önce Nazlı'nın mezarını ziyaret ederken verilmiş o söz, bugün ilk gözyaşı damlasıyla yok olmuştu.

Bir şey söylemek için ağzını açtı. Ancak çenesi ve dudağı titreyince tekrar kapattı. Yalvaç onu anladığından saçlarını sevdi. "Gidiyorum. Denizi izle. Bazen çocuk da olsan yalnız kalmak iyidir. Ve kendini sıkma. Ağlama dedim ama istersen bağıra bağıra ağlayabilirsin. Kimse bir şey diyemez, seni ayıplayamaz. Abin burada, Balca. Hepsini döverim. Tamam mı?"

Balca yanağına sızan gözyaşını elinin tersiyle sildikten sonra başını salladı. Abisi gidince de gözyaşları ve hıçkırıklarıyla savaştı.

Nazlı'yı unutmak istemiyordu ama canı çok yanıyordu. Bu sadece o öldüğü için değildi. Ölü bedeninin görüntüsü gözlerinin önünden gitse, okul çıkışı gülüşerek oynadıkları oyunu hatırlıyordu.

Yağ satarım, bal satarım. Ustam ölmüş, ben satarım.

Galiba bu ilkinden çok daha fazla canını yakıyordu. Gözlerini etrafta öylesine dolaştırırken limanın kıyısında bir adamın durmuş, büyük bir tepeyi andıran ağ yığınını teknesine taşımaya çalıştığını gördü. Az önce orada değildi. Bir süre onu izledikten sonra bakışlarını adamın teknesine çevirdi. Küçük bir oğlan çocuğu, kendinden çok büyük bir oltayı inceliyordu. Oltanın kenarındaki demir çıkıntıları çevirip ucundaki misinayı uzatmaya çalışıyordu.

Fakat bu yaptığı babasının dikkatini çekmiş ve sinirlenmesine neden olmuştu. Adam, "Osman!" diye bağırdığında Balca yerinden sıçradı. "Bozacaksın!"

Osman denen çocuk hiç oralı olmadan yaptığı şeye devam edince adam tekneye atladı ve oltayı çocuğun elinden çekip aldı. "Sana dur dedim!" Öfke saçan bakışları önce küçük oğlana, sonra da tesadüfi bir şekilde kendisine döndüğünde Balca daha çok titremeye başladı. Bu defa kendini istese de tutabileceği bir noktada değildi. Çünkü oğlanın yüzündeki korku Nazlı'nınkine, babasının yüzündeki öfke de onun babasının öfkesine benziyordu. Ağladığında rezil olursa abisi onu savunacağını söylemişti, bu yüzden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ta ki, "Ufaklık," diyen kadife bir ses işitene kadar.

Balca, yaşlardan sulu sulu olan bakışlarını sadece iki adım uzağında durmuş onu izleyen genç oğlana çevirdi. Sonra da titreyen çenesini kaldırarak burnunu çekti. Onu tanımıyordu. Daha önce hiç görmemişti ve yüzüne aşinalığı yoktu. Abisinin yaşlarında gibi duruyordu. Koyu renk saçları ve koyu renk kirpikleri vardı. Aynı abisininki gibi yüzünde yeni yeni uzayan

tüyleri çenesinde daha yoğun, yanaklarında daha seyrekti. Yüzünden belli olan yaşına rağmen abisinden daha iriydi.

"Neyin var?" Bu soruyla oğlanı incelemeyi bıraktı ve eliyle yüzündeki yaşları sildi. Genç oğlan ona doğru bir adım yaklaştı, "Annen ve baban nerede?" diye sordu. Etrafına bakınıyor, küçük kızın ailesini yakınlarda görmeyi umuyordu.

Balca akan burnunu sesli bir şekilde içine çektikten sonra elinin tersiyle sildi. "Ga-garip ko-konuşuyorsun."

Genç oğlan, kızın titrediğini önceden fark etmiş olmasına rağmen emin değildi ancak şimdi konuşmasından anladığına göre onu korkutacak bir şey yaşamış olmalıydı. "Nasıl garip?" diye sordu ve kıza yaklaştı. Aslında kızın neyi kastettiğini biliyordu. Trabzon ağzı, konuşmasına az da olsa yansıyordu. Bundan şu sıralar kurtulmaya çalışıyordu ama henüz başarılı olamamıştı. Onun cevap vermesi için bekledi.

Balca dudağı titrerken içini çekerek sakinleşmeye çalıştı. Sonra da omzunu silkti.

Oğlan, kızın cevap vermeyeceğini anlayınca, "Buralı değilim. O yüzden farklı geliyordur sana. Ya sen? Kayıp mı oldun?" diye sordu.

"Kaybolmadım," dedi zorlanarak. "Abim var. Ona gideceğim. Çok yakınlarda." Aklından anne ve babasının, en çok da abisinin yabancılar hakkında söylediklerini geçiriyordu. Ne var ki ondan korkmuyordu.

Genç oğlan etrafına bakındı. Kıyıda balıkçı bir adam ve küçük oğlan çocuğundan başka kimseyi göremiyordu. "Neden ağlıyorsun o zaman?" derken ona baktı. İçinde kızın dizine elini bastırma isteği oluşmuştu. Çok fazla titriyordu. Bunu durdurabilir miydi?

Çanakkale'de ilk günüydü. Buranın insanını çok bilmiyordu. Etraftaki insanlar tarafından yanlış anlaşılırsa birileriyle tartışmaya girebilirdi ve bu da hiç iyi olmazdı.

En azından bankta onun yanına oturabileceğini düşündü ve aralarında mesafe bırakarak ahşap bankın en ucuna yerleşti. "Seni üzen ne?" Küçük kızın çok konuşkan bir çocuk olmadığını düşünüyordu. Oysaki çocuklar çok konuşurdu. Kendi kardeşlerini düşünmesi bile bu kanıya varması için yeterliydi. O neye üzüldüyse, onu bu hale o mesele getirmiş olmalıydı.

Balca yanında oturan oğlana çekinerek baktı. Çatallaşan sesiyle, "Büyükler anlamaz," dedi. Konuşmasındaki titreme giderek azalıyordu ama hâlâ tam olarak yok olmuyordu.

"Büyükler," diyerek iç geçirdi oğlan. "Haklısın galiba. Bazen beni de kimse anlamıyor."

Balca omzunu silkti. "Sen çocuk değilsin."

"Öyle. Ama kısa bir süre önce çocuktum. Çok çabuk büyüdüm. Anlat, belki sana yardım edebilirim. Bizi bir tek biz anlarız."

Balca, oğlanın söylediğine anlam veremedi ama konuşmadı da. Bakışlarını dizlerinde duran ellerine indirdi. "Abim ağlamamı söyledi," diye mırıldandı.

Oğlanın kaşları havalanırken hayretle, "Abin ağla mı dedi?" diye sordu. Balca başını salladı. "Ben de ağlıyorum." Sona doğru titreyen sesiyle gözyaşları yanaklarına indi. Parmakları diğer elinin parmaklarının kenarını yolarken canı yanmasına rağmen yaptığı şeyi bırakmadı.

"Kimse beni ayıplayamazmış. Onları dövermiş." Bakışlarını oğlana çevirdi. Sonra burnunu çekti. "Seni de dövebilir. Çok güçlüdür." Ailesinin yabancılar hakkında söyledikleri hâlâ aklındaydı.

Genç oğlan onun abisi hakkında söylediklerini umursamadı. Muhtemelen abisi kendinden yalnızca birkaç yaş büyük, hâlâ bir çocuktu. Ancak şimdi asıl meseleyi daha çok merak ediyordu. Abisi onu burada tek başına bırakıp ağla mı demişti? İyi ama hangi akıllı, şu yaştaki bir kızı tek başına limanda bırakırdı?

"Neye ağlıyorsun?" Artık merakı baskın geliyordu.

Balca tırnaklarını eline geçirdi. "Arkadaşım öldü," dedi ağlamaklı bir sesle.

İki kelime oğlanı hayrete düşürmeye yetti. Ondan duymayı beklediği şey bu değildi. Oyuncakları için ağlayabilirdi ya da şımarıklık yaptığı için ailesi kızdı diye. Ama arkadaşının ölümü için ağlamak...

Ona bir şey daha soracakken kız banktan kayarak yere indi ve karşısına geçti. "Abime gideceğim," dedi ve yanından geçip karşıdaki yola doğru yürüdü. Onunla ayağa kalkıp kızın ilerlediği yola baktı. Tek başına oradan geçmesi çok tehlikeliydi. İçi rahat etmediği için koştu ve kıza yetişip elini tuttu.

Kızın ürkmüş bakışları kendine dönerken, "Korkma," dedi usulca. "Seni abine ben götüreyim. Bu yol tehlikeli. Abin nerede?" diye sordu.

Balca, abisinin girdiği binayı görmüştü ama hangisi olduğu konusunda şimdi emin değildi. Liman boyunca uzanan bütün binalar alçak katlı, beyaz ve birbirine benziyordu.

Elini kaldırıp, "Şu ya da şu," diyerek az ileride duran iki binayı işaret etti. "Yeri biliyorum."

"Bildiğini biliyorum ama yine de," derken kızın önünde diz çöktü. Böyle bile aynı boyda değillerdi. Kız kaç yaşındaydı bilmiyordu ama olsa olsa en fazla altı yaşında olabilirdi. Oldukça minyon, küçük suratlı, koyu

kahverengi saçlı, kâküllü bir kızdı. Kâkülün, birini daha önce bu kadar sevimli gösterdiğine şahit olmamıştı.

Kızın alnına yapışan kâküllerine çekinerek uzandı ve alnından uzaklaştırdı. "Kaç yaşındasın ufaklık?" diye sordu hafif bir tebessümle. Kız şimdi ağlamıyordu ama her an tekrar başlayacakmış gibi titremeye devam ediyordu.

"Yedi."

"Okula başlamışsındır o zaman. İkiye mi geçtin?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı. Oğlan bir an için yanlış bir şey söylediğini düşündü. "Neden üzüldün?"

"Nazlı geçemedi. Ben şimdi kiminle gideceğim okula? Kiminle oynayacağım, benim yüzümden öldü!" Kız öncekine göre daha şiddetli, sanki şekerini bir anda elinden kapıp kaçmışlar gibi bağıra bağıra ağlarken, oğlan dayanamadı ve kaldırıma oturup onu da kucağına çekti. Başını omzuna yaslayıp sırtını severken, "Neden senin suçun olsun?" dedi. Nazlı kimdi bilmiyordu ama arkadaşı olduğunu anlamıştı. Küçücük kızın başka bir kızın ölümünde nasıl bir suçu olabilirdi ki?

"Bak," dedi ilgisini başka bir yöne çekmek için. "Benim adım Ali Cihan. Trabzonluyum. Hani garip konuşuyorsun demiştin ya. O yüzden. Orada herkes böyle konuşur. Anlayacağın buraya çok uzaklardan geldim. Evim aynı buradaki gibi denizi görüyordu. Bana dediler ki başka şehre gitmen gerekiyor. İleride de belki oraya taşınabilirsin. Orası burasıymış. Hiç arkadaşım yok. Bir tane buldum aslında ama..." Devamını onun getirmesini istediği için konuşmasını en heyecanlı yerinde bitirdi.

Tam da istediği gibi, "Kim?" diye sordu Balca. İstemsizce burnunu oğlanın omzuna, siyah tişörtünün üstüne sildi. Başını kaldırıp ona baktığında isminin Ali Cihan olduğunu öğrendiği oğlan gülüyordu.

"Sen," dedi bir anda. "İlk seninle tanıştım. Buraları bana gezdirmez misin?"

Balca duyduğuna şaşırsa da omzunu silkti. "Ben hiçbir yeri bilmiyorum ki. Abim gezdirsin. Bu yıl babam ona araba da alacak."

Abisi sandığı kadar küçük değildi demek ki. Ali Cihan elini kızın sırtında dolaştırmaya devam etti. Parmakları sırtından omzuna her çıkışında titremelerinin de azaldığını fark ediyordu.

"Belki onunla da tanışırız. Sen tanıştırırsın. Benim de buralarda bir işim var ama önce seninle ve abinle olsam sorun olmaz sanırım. Karşıda mı demiştin-"

"Endişeden öldüm!" Konuşmasını sert bir adamın sesi böldüğünde Balca yerinden sıçradı. Sonra da hızla başını arkasına çevirdi. Elleri kolları kile

benzer garip bir çamurla kaplı, önünde mavi önlüğü olan bir adam koşarak onlara doğru yaklaşıyordu.

O adamın tanıdık olduğunu kızın ifadesinden anladı. Hemen sonra kız, "Baba," deyince rahatladı. Belalı, tanıdık bir komşu çıksaydı başı derde girebilirdi. Buradaki ilk gününde imajının zedelenmesini istemiyordu.

Ne var ki kıza yardım ettiği ve onu sakinleştirdiği için pişman değildi.

Adam kızını kucağına alıp sıkıca sarılırken, "Abin nerede?" diye sordu. Sesi endişeliydi. Ali Cihan da bunu merak ediyordu. O çocuk tam bir aptal olmalıydı. Bu kadar sevimli bir kardeşi varken, üstelik üzgünken onu nasıl yalnız bırakabilmişti?

"İşi varmış ama gelecek," dediğinde kız, adamın bakışları Ali Cihan'a çevrildi. Kaşlarının arası derince çatıldı. "Sen kimsin? Kızımdan ne istiyordun! Ona böyle dokunamazsın!" dedi sertçe. "Bir de kucağına almışsın."

Ali Cihan hemen toparlanıp ayağa kalktı. "Beni yanlış anladınız," dedi oldukça sakin, anlayışlı bir sesle. "Kayboldu sandım. Ağlıyordu. Abim buralarda diyordu ama pek inanamadım. Yalnız gitmeye kalkınca engel oldum. Malum, ana yolun hemen dibindeyiz. Araba falan çarpar diye çok korktum."

Adamın ifadesinin, açıklamasıyla yumuşadığını görünce o da rahatladı. "Oğlunuzun kulağını çekin-" diyecekti ki Balca araya girdi.

"Abime kızma. O bağırsan gelirim, yakındayım dedi. Beni bırakmadı. Benimle ağlayacaktı."

"Ah ulan!" dedi adam oğluna söver gibi. "Elime geçireyim seni bir."

"Kızma," dedi kız babasının omzuna başını yaslayarak.

Adamın ifadesi biraz daha yumuşadı. Ali Cihan, bunun küçük kızdan kaynaklandığını düşünüyordu. Trabzon'daki köpeğini de ne zaman kucağına alsa aynı yumuşak ifade onun da yüzünde beliriyordu. Bazı canlılar sevilmek için yaratılıyordu. Bu kâküllü, sevimli küçük kız da sevilmek için yaratılmıştı. Sözde o kızı ağlıyor diye sakinleştirecekti ama kız onu sakinleştirmişti. Yeni bir şehirde olmanın tüm gerginliği yok olup gitmişti.

Adam ona teşekkür ettikten sonra kızıyla uzaklaştı. Ali Cihan denize doğru döndü. Aklında hâlâ küçük kız varken cebinden bir kâğıt çıkardı. O kâğıtta kendisine verilen adres vardı. Teşkilatın komuta merkezi binasını bulmak için kâğıdı tekrar kontrol etti. Doğru gelmiş olabilirdi ama emin olamıyordu.

İçini çekti ve yüzünü binaların olduğu tarafa döndü ve o sırada kırmızı bir plakaya beyaz boyayla yazılmış *7 Numara* yazısını gördü. Oradaydı. Az önce küçük kızın gösterdiği iki binadan solda olandı.

Günümüz

Çankaya'da üç katlı bir apartmanın en üst katında oturuyordum. Evimin önüne arabamla yanaştığımda ilk yaptığım şey, durup derin bir nefes almak oldu. Aslında nefes almam gereken yer muhtemelen burası değildi ama neresinin olması gerektiğini de hiç bilmiyordum.

Asansörle üçüncü kata çıkarken Ali Cihan'ın iyi olmasını diledim. Ve elbette kendimin de. Onu tanıdığım için gerçekten mutluydum. Uzun zaman sonra kendime bu kadar benzettiğim ve bazı yönlerden yakın hissettiğim biri olmamıştı. Ne var ki bir daha asla göremeyeceğim biri de olabilirdi.

Telefonum çantamda çalmaya başladığında asansörden bavulumu çıkarmaya çalışıyordum. Çantamda zorlukla bulduğum telefonumu, omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

Abimin sesi, "Vardın mı, Balca?" diye sorduğunda dün için ona duyduğum tüm kızgınlık uçup gitti. Saat sabahın altısı bile değildi. Hava yeni aydınlanıyordu ve o bu saatte bile beni düşünüyordu. "Vardım abiciğim. Şimdi eve girmek üzereydim." Bavulumu kapının önüne yanaştırdım.

"Güzel. Aklım sende kalmıştı. Eve gir ve dinlen. Ben annemlere vardığını haber veririm. Aramakla uğraşma." Bu kadar düşünceli olması içimi sıcaklıkla dolduruyordu.

"Yalvaç Zorlu," dedim. Dairemin önüne yaklaşarak nefes verdim. "Seni şimdiden çok özledim."

"Balca Zorlu, seni daima özlüyorum."

Tam o sırada evimin kapısı tak diye açıldı. "Ben de seni çok özledim!" diye heyecanla bağıran Leyal'in sesi, "Senin deli arkadaş Leyla," diyen abimin sesiyle birleşti. "Kapatıyorum ben," dedi ve gülerek telefonu kapadı. Leyal'in adını hâlâ yanlış söylüyordu. Gülerek telefonu çantama koydum ve Leyal'in bana uzanan kollarına sarıldım. "İnan ben de. Leyal, yine ikinci ailem olan sana döndüm."

"Asıl ailem olan kız gelmiş," diyerek beni kollarının arasında sıktı. Leyal'in boyu benden çok uzundu. Bir yetmiş beşlik hatundu ve beni kollarıyla yutabilen nadir kız arkadaşlarımdan biriydi. Kapının mermer eşiğinde parmak ucunda yükselerek, onu aramızdaki bavula rağmen bana sarılmaya çalışmaktan kurtardım. Bavulu kenara aldım ve ona bir kez daha sarıldım. Eşyalarımı alıp içeri geçerken ayakkabılarımı çıkarıp vestiyerin rafına bıraktım. İçeriden kahvaltılık kokuları geliyordu. Evin her köşesi aydınlıktı, tıpkı bir hastanenin ışık alan en üst katındaki koridoru gibi. Steril, sağlıklı, sade.

Leyal huyumu bildiğinden belli ki temizlik yapmıştı. Beyaz mermer zemin ışıl ışıl parlıyordu.

"Kahvaltı için erken. Ben hazırlık yapmaya başlamıştım ama sen uyumak istersen..." Omzunun üzerinden bana bakarak konuştu. Buz mavisi gözleri gözlerimle buluştuğunda gülümsedi. "Uyu tabii ama tatilini, aileni, dedikoduları merak ediyorum."

O, Ali Cihan'dan haberdardı. Merak ettiği şey, onunla aramızda neler olduğu değildi. Çünkü Leyal her şeyi biliyordu; Kavur'u bile. Onun asıl ilgilendiği olanların içyüzüydü.

"Anlatırım. Uykum yok. Sadece bir yerlere popomu rahatça koymak istiyorum."

"Kahve?" dedi koridorun tam karşısındaki mutfak kapısının önünde durarak. Solumda kalan salona doğru yöneldim. "Olur. Ne varsa. Çay bile uyar. Sıcak bir şeyler olsun da."

"Ben bitki çayı içiyordum. Sana da ondan getireyim," diye seslendi mutfaktan. Çantamı salondaki koltuğa bıraktım ve aynı koltuğun kenarına oturup bacaklarımı ovuşturdum. Pantolonumun düğmesi sıkıyordu. Onu açıp karnımı rahatlattım. Özgürlüğe kavuşmuş gibi koltuğun büyük sırt minderlerine yaslandım.

"İki haftaydı ama seni çok özledim." Leyal elindeki çay fincanlarıyla salona girdi. Benimkini uzatıp hemen yanıma oturdu. "Bunda kesinlikle abartı yok. Kızım sen benim her şeyimsin ya."

Güldüm. "Sen de öylesin, Leyal."

Uzanıp dizinde duran elini tuttum ve parmaklarımın arasında sıktım. Leyal bir kimsesizdi. Anne ve babasını hiç tanımamış, teşkilatın çocuk esirgemesinde büyümüştü. Saman sarısından biraz açık, İngiliz modellerini kıskandıracak kadar güzel doğal sarı saçlara sahipti. Gözleriyle saçlarının birleşiminden yayılan büyü öylesine yoğundu ki insan bakmaya doyamazdı.

Ama anlattığına göre saçları, kirpikleri, hatta kaşları bile çocuk yaşlarında beyaza yakın bir sarı olduğundan, kimsesizlere gelen herkes onu hasta sanırmış. Bu yüzden evlatlık da alınmamış.

Bana *asıl ailem* derken bunu yürekten söylediğini bilmek, beni hem mutlu ediyor hem de biraz üzüyordu. Onu evlat edinmek istemeyen akılsızlar acaba şimdi görseler ne yaparlardı? Böyle bir evlada sahip olamamanın pişmanlığını yaşarlardı. Onlar kaybetmişti ama ben kazanmıştım.

"E anlat bakalım. Neler yaptın?" diye sordu. Çayımı alıp koltuğa tekrar yaslandım. Küçük bir yudum aldıktan sonra ona olan biten her şeyi anlatmaya başladım.

"Ali Cihan iyi çocukmuş."

"Çocuk mu?" dedim gülerek. "Bizden tam on yaş büyük. Yakışıklı adam, yaşını hiç göstermiyor ama sen ona abi demelisin."

"Neden acaba sen anlatırken tek bir yerinde bile abi lafını duymadım," diye bana laf çarptı.

Gözlerimi devirdim. "Öyle alıştım. Hem benim ağzıma yakışmıyor. Adamla aşk yaşıyorum. Unuttun mu?"

Bir kahkaha patlattı. "Kavur duymasın. Yeminle seni mahveder. Sana gelemiyor ama Ali Cihan'ı gider bulur ve ortadan kaldırır."

Anlattığını hayal edince yüzüm buruştu. "Yapar mı?"

"Yapar," dedi başını sallayarak. "Adamın vukuatlarını ne çabuk unuttun? Senden hoşlanan bir çocuk vardı. Şu tıp fakültesinden olan. Neydi adı?"

"Mert," diyerek gözlerimi devirdim. O kadar çok asılmıştı ki bir yerden sonra kolunu kırmamak için kendimi zor tutmuştum.

"Sapığın tekiydi. Kıçının dibinden ayrılmıyordu. Kavur'la bir yazışmanda adını ağzından kaçırdın. Soyadını bile vermemiştin ama nasıl olduysa bulmuştu."

"İlginç değil mi?" dedim ama o sırada esnediğimden elimi ağzıma kapattım ve sözcükler boğuldu. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Sadece Ankara'da olduğumu biliyor."

"Bence farkında olmadan detay veriyorsun. Adli tıp uzmanı olduğunu biliyor. Yedi yıldır burada olduğunu da biliyor. Kaç tane üniversite var ki? Araştırıp bulmuştur. Bir inek olduğunu, çok az devamsızlık yaptığını biliyor. Okul ortalamanın 3.83 olduğundan da haberdardı. O çocuğu bulmak hiç zor olmamıştır. İstese seni bile bulabilirdi. Belki çoktan bulmuştur."

Çayımdan bir yudum daha aldıktan sonra fincanı sehpaya bıraktım. "Beni bulmayı istemez. Bulursa bir daha benimle konuşamayacağını biliyor."

"Hayatının aşkını buldun ama bir şey yapamıyorsun. Ne boktan iş bu böyle?" dedi sanki durumumuza dışarıdan bakıyormuş gibi. Kavur, normal bir hayatta tanıdığım biri olsaydı bile ilişkimiz zor olurdu. Sadece benim için değil, Leyal için de geçerliydi bu. Bizimle sevgili olan, bir zaman sonra eminim ki tekmeyi basardı. Nereye gittiği, nereden geldiği belli olmayan, gece gündüz çalışan, yüzünü bile zar zor gördüğü birini kim isterdi ki?

Esnerken gözlerimi bir anlığına kapayarak dinlendirmeye çalıştım.

"Ay senin uykun var ya."

"Yok," dedim gözlerimi açmadan. Başımı mindere yasladım. "Sadece gözlerimi dinlendiriyorum."

"Otobüs yolculuğu yüzünden bu. Çok yoruldun kızım. Otogar dolusu paran var ama bir uçağa bile binemiyorsun."

"Otobüs yolculuğundan şikâyetçi değilim. Ayrıca sen de otobüs yolculuğu yapıyorsun ve uçak dolusu paran var."

Kıkırdadı. İkimiz de abartmaya bayılırdık. Elbette o kadar paramız yoktu ama iyi kazanıyorduk.

"Bu hafta sonu Göçebe'yle buluştum. Sana selam söyledi."

Gözlerimi açtım. "Bu kız neden bir tek benimle buluşmuyor?" diye sordum. Göçebe'yle de gerçekten iyi arkadaştık ama benimle buluşmak istemiyordu. Gerçi kiminle görüşeceğine o karar vermiyordu. Üstlerimizden gelen emir doğrultusunda buluşuyorduk. Bu ya bir görev için oluyordu ya da istihbaratın gizliliğini korumak adına bir toplantı. Yine de garipti.

"Ne konuştunuz?"

"Bana katılacağın görevin detaylarını verdi. Şu Ivan Möhler. Benim de yanında olmamı istiyorlarmış. Senden önce söylediler yani."

"Güzel, ben de bunun için onlarla konuşacaktım."

"Gerek kalmadı," dedi omzunu silkerek. Ayağa kalktı. "Ben gidip kahvaltı hazırlığına devam edeyim. Sen de üstünü çıkar ve biraz uzan. Akşama operasyondayız."

Dişlerimi sıktım. "O piçin iç organlarının yerini değiştireceğim."

Sırıttı. "Şimdilik sadece kur yapıyoruz. İç organlar yok."

Arabayı Leyal kullandığı için ben de bu sayede rahatça e-postalarımı kontrol edebiliyordum. Çankaya'nın en ünlü ve lüks restoranına doğru gidiyorduk. Göçebe'nin verdiği istihbarata göre bu akşam adamımız orada yemek yiyecekti. Hem de yalnız olmayacaktı. Kırmızı bültenle aranmasına rağmen ona arka çıkanlar vardı. Bu yüzden ülkemizde rahatça dolaşıyor, elini kolunu sallayarak ortalıkta gezinebiliyordu. Onu koruyan kimdi hâlâ bilmiyorduk. Ama herkes onun tarafında değildi. Ülkemizde kadın ticaretine başladığında bombanın fitilini ateşlemişti. Bizim amacımız ise ona yardım edenleri açığa çıkarmak ve Ivan piçini kendi çöplüğünde yakalayıp tutuklanmasını sağlamaktı.

Lâkin bu teşkilatımın amacıydı. Benim için o, fazlasıyla hırpalanması gereken biriydi. Aklımdan geçen ilk şey, ona erkeklik organını yedirmekti. Böyle bir anın hayalini kurmak bile içimde tuhaf bir tatmin duygusu yaratıyordu.

"Müzik açsana," dedim Kavur'un attığı e-postalara göz gezdirirken.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Leyal. Telefonunu hemen arabaya bağladı. "Eğlenceli bir şeyler olsun mu? Doksanlar?"

"Güzel fikir. O zaman Seda Sayan geliyor!" diye bağırdıktan sonra *Ah Geceler* çalmaya başladı. Kahkaha attım, yerimde dans eder gibi hafifçe kıpırdanırken, "Güzel tercih," diye mırıldandım.

Kavur, anlık attığı mesajla nerede olduğumu soruyordu. Şarkının sözlerini mırıldanırken *evdeyim* yazıp gönderdim. Bunun yeterli olmayacağını düşünerek yalanımı biraz daha detaylandırmam gerektiğine karar verdim. Çünkü düz yalanlar kendini çabuk ele verirdi.

Çaykara: Sen beni kontrol mü ediyorsun? Merak etme, görevden vazgeçtim dedim ya. Çünkü beni bir tercih yapmaya zorladın.

Ekranda *yazıyor* kelimesi belirdiğinde uzun bir of çektim. "Peşimi bırakmıyor."

"Kavur mu?" diye sordu Leyal.

"O tabii, kim olacak," dedim dalgınlıkla.

Kavur: Otur oturduğun yerde, Çaykara. Ve lütfen sana inandığım için beni pişman etme.

Çaykara: Ah geceler, sensiz geceler. Kâbus gibi çöker geceler, Kavur. Ben seni seçtim. İkisini de alamıyorsam seni alırım. Bana destek olmaya devam et sevgili kıdemlim.

Bu şarkıyı hem ona yazdım hem de kendi kendime mırıldandım. Gerçekten de yaptığı buydu. Ya ben ya da görev demişti. Ben elbette onu seçmiştim. Nasılsa haberi olmayacaktı.

Kavur: Artık üstelemiyorum. Sen uslanmazsın. Bana buradan böyle şeyler yazma.

Çaykara: Başka yazacak yer mi var, Kavur?

Yazdığıma güldüğüne emindim. Acaba nasıl gülüyordu?

Kavur: Erken uyu bugün. Uslu dur. Ve yarın sabah sana gönderdiğim çiçekleri karşılamaya hazır ol. Bu, beni dinlediğin için bir ödül.

Çaykara: Göçebe iyi çalışıyor. Kızı çiçek konusunda rahat bırak artık. Eminim senin adına bana çiçek göndermekten canından bezmiştir. Bir ay içinde iki kez çiçek yollamak çok fazla. Onları da çöpe atacağım.

Yazdığımı anında sildim. Kavur'a ulaşınca eminim o da silecekti. Maalesef bazen, bazı konuşmalar şifreli yapılamıyordu. Kavur'un Göçebe'yle arası ne kadar iyiydi bilmiyordum ama biraz da ona güveniyordum. Tüm yazışmalar onun sistemine düşüyordu. Herhalde bunu görmezden gelirdi.

Kavur: Onları atmadığını biliyorum. İyi geceler, öpüldün.

Bunu hep yazıyordu ama her seferinde yanaklarımın kızarmasına asla engel olamıyordum. *Öpüldün...* Parmak uçlarımı dudaklarıma dokundurdum, sonra iç geçirip telefonumu çantama atmadan önce mesajı sildim.

Derin bir nefes alıp, "İyi görünüyor muyum?" diye sordum.

Leyal bana yandan bir bakış attı. Direksiyonu tek eliyle kavradıktan sonra diğeriyle önünde dikey bir şekilde göğüs dekoltesi çizdi. "Felaket-ül meme teşkilat."

Kahkaha attım. "O ne be?"

"Teşkilatımızın en güzel memeli kızısın."

"Leyal!" dedim gülmeye devam ederken. Onun o anlama gelmediğine emindim. Hatta bir anlamı bile olamazdı.

"Varmak üzereyim kızım. Rujunu tazele. Sen adamın kucağına atlarken ben seni koruyor olacağım."

Çantamdan rujumu çıkardım. "Sanki buna ihtiyacım olacak da."

"Biliyorum," dedi müziğin sesini biraz kısarak. "Sen beni bile devirirsin."

Onun üzerinde altın tozu ışıltıları olan, saten kumaştan kısa bir elbise vardı. Bense bu gece için siyahı tercih etmiştim. Elbise ancak kalçalarımı kapatıyordu. Göğüs dekoltesi yoktu ama göğüslerim iki dolgun tepecik gibi elbisenin kalp yakasından taşarken, ince askıları her an kopacak gibi görünüyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Rujumu sürmeyi bitirdiğimde Leyal arabayı Terassa Restoran'ın önüne park etti.

O, anahtarları bizi karşılayan valeye teslim ederken ben de girişte bekledim. Topuk boyum on santimden fazlaydı ve şu halimle Leyal'in topuksuz haline ancak yaklaşabilmiştim.

Bizi karşılayan halkla ilişkiler sorumlusu kızla içeriye adımlarken, topuklularımın zeminde çıkardığı ses beni olmak istediğim kadına biraz daha yaklaştırıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Bir an için nefesimi tuttum ve önümde biriken dalgalı saçlarımı geriye doğru savurdum.

İçerisi tıklım tıklım doluydu. Tüm mobilyalar koyu renkliydi. Mekândan lüks ve ışıltı fışkırıyordu. Buradaki herkesin zengin olduğu apaçık ortadaydı. Ivan denen azılı suçlunun burada nasıl takılabildiğini düşünmek istemiyordum. Zira aklıma zorla kaçırılıp satılan kadınlar, çocuklar geliyordu. Onları satarak kazandığı parayı burada harcaması midemi bulandırıyordu.

"Masanız hazır," diyen kızı takip etmeyi sürdürdük. "Size en güzel masayı ayarladık."

"Teşekkür ederiz," diye mırıldandım. Bakışlarım, onu görebilmek için salondaki her köşeyi tarıyordu. *Henüz gelmemiş olabilir mi* diye düşünürken

sonunda onu gördüm. Avına kilitlenen panter gibi yürürken biraz daha salındım. Leyal, bizi masamıza yönlendiren kızı takip ediyordu. Tam o sırada adımlarım yavaşladı. Sonra birden duraksadım. Yüzümdeki o keyifli tebessüm, maskemin ardındaki şaşkınlığı örtmeye çalışıyordu. İçim ise buz kesilmişti.

Lanet olsun! Onun burada ne işi vardı?

Ali Cihan Gencer, bakışları bana kilitlenmiş halde sandalyesinde dikleşti. Yanında tanıdık bir yüz daha vardı. Sencer denen pislik. Ivan'ın yanındaki masada oturuyorlardı.

Leyal'in, "Balca" diye seslenmesiyle yaşadığım o kısa şoktan sıyrıldım. Dudaklarımı ıslatıp buraya girerken takındığım o keyifli ifadeyi tekrar suratıma yerleştirdim ve masama yöneldim. Sandalyeme otururken içimden sürekli tekrarlıyordum. *Onu görme, Balca. Onu görme. Onu görme.*

Ne yazık ki masamız tam karşılarındaydı ve oturduğum yerden beni kabak gibi görebiliyordu. Elbette bilerek Ivan'ın masasının tam karşısını tercih etmiştik. Şu an biraz pişmandım.

Leyal, sandalyemdeki rahatsız oturuşumu fark etmiş gibi beni süzdü. "Ne oluyor?"

"Oradaki," dedim ama onu göstermeye kalkışmadım. Yalnızca kaşımla baktığım yeri işaret ettim.

"Ne var orada?" diye sordu ama o da anlamasına rağmen gösterdiğim yere dönüp bakmadı. Dikkat çekmemek önceliğimizdi.

"O," dedim fısıltıyla. "Ali Cihan. Abimin arkadaşı olan. Ankara'ya adım atmam demişti ama burada."

"Oha," dedi dudaklarını şaşkınca aralayarak. "Kızım onun burada ne işi var?"

"Ne bileyim, Leyal?" dedim hafifçe tersler gibi. Canım çok sıkılmıştı.

Sandalyesinde oturduğu pozisyonu biraz çevirdi. Bunu belli etmeden, dikkat çekmeden yaptı. Masadaki su bardağını eline alıp küçük bir yudum aldı, ardından bardağı masaya bırakırken gözlerini büyüterek bana baktı. "Allah çarpsın ki içeri girdiğimiz andan beri sana bakıyor. Dikkatimi çekmişti ama dedim ki herhalde çok beğendi. Gözlerini bir an bile senden çekmedi. Hipnoz olmuş gibi kızım. Seni takip ediyor olmasın? Böyle tesadüfün içine sıçarlar, buna tesadüf diyene de."

Saçmalıyordu. Ali Cihan akşamın bir saati, bu kadar lüks bir restoranda -insanlar burada bir akşam yemeği için lüks bir otomobilin yarı fiyatını bırakıyordu- karşıma neden çıkıyordu, bilmiyordum. Ama burada oluşunun nedeni ben olamazdım.

Bakışlarımı ondan olabildiğince uzağa sabitlemeye çalıştım. Onun yüzünden asıl hedefimi bile göremiyordum. Leyal'e, "Bakıyor mu?" diye sordum. Başını salladı. Elini ağzına gölgeleyerek, "Yanındaki hergele kim?" diye fısıldadı. "Ben neden bu ikisinin başımıza bela olacağını düşünüyorum?"

Sadece bir anlığına Ali Cihan ve arkadaşına baktım. Gerçekten ikisi de başıma bela olacak gibi bakıyordu. Ali Cihan'ın kaşlarının arası çatılmaktan neredeyse kapanmıştı, yüzünde de şaşkınlıkla karışık bir ifade vardı. O da beni burada görmeyi beklemiyordu, değil mi? Benim ailemin evi bile ipotekliydi. Böyle lüks bir mekâna nasıl gelebilirdim? Galiba ne düşündüğünü biliyordum.

Leyal, "Asıl bomba," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Adamımız gitmek üzere gibi görünüyor. Az önce bir telefon aldı ve toparlanıyor sanki. Kendini kucağına biraz daha atmazsan kuş kafesten kaçacak ve biz böyle ballı fırsatı bir daha yakalayamayacağız."

Ivan gerçekten de toparlanıyordu. Telefonunu cebine yerleştirdikten sonra karşısındaki adamla tokalaştığını gördüm. Leyal haklıydı. İyi de ben bunu Ali Cihan'ın gözlerinin önünde nasıl yapacaktım? Sıçayım ya! Ne olacaksa olsundu. Bu görev her şeyden önemliydi. Ayağa kalktım, yerimde dikleştim ve bir adım attım. Lâkin o ilk adımda yerime tutkalla yapıştırılmış gibi sabit kaldım. Ali Cihan da ayağa kalkmıştı ve öfkeyle üstüme doğru yürüyordu. Bakışları gözlerime doğru sanki ateş püskürüyordu. Nefesim kesilirken kalbim sıkıştı. Ne oluyordu bu sıçtığımın yerinde?

16. BÖLÜM

Ali Cihan

Günlerdir Çaykara'nın görevini düşünüyordum. Son birkaç saattir de bu iyice yoğunlaşmış, kafamın içinde bir kargaşaya dönüşmüştü. Ankara'da olmamın, hatta şu an onun geleceği mekânda olmamın görevi bozmakla bir ilgisi yoktu. Hiçbir şey yapmayacaktım. Bu onun göreviydi ve o bu göreve katılmayacaktı. Ben de onun buraya gelmediğinden emin olduğumda kalkıp gidecektim.

Burası gerçekten rezil bir yerdi. İnsanlar yemek yemek yerine birbirlerinin pahalı parfümlerini yiyor, sohbetler para üzerine dönüyordu. Üstelik son bir saattir sağımdaki masada oturan kadının göz tacizinden kurtulamıyordum. Böyle bir yere üstüne para verseler gelmezdim. İşte bu yüzden gölge ajanları seçip böyle görevlere gönderiyorlardı. Lâkin bu görev, gölge ajan işi olmaktan çok uzaktı. Solumdaki masada oturan adam, Ivan Möhler denen leş yiyicisiydi. Kimseye acıması yoktu, kimseye güveni de. Yanına yaklaşanı tehdit olarak gördüğünde öldürmekten geri durmazdı. Çaykara'nın onunla hiç şansı yoktu.

"Yemekleri çok iyi," diyen Sencer'e ters bir bakış attım. "Birimizin bir şeyler yemesi güzel. En azından fazla abes durmuyoruz."

Ağzına altın folyo kaplı, ne eti olduğu belirsiz büyük bir dilim attı. Yediği dana eti olamazdı. Zürafa falan olmalıydı. Lâkin menüdeki fiyatı görmüştüm. Zürafa bile bundan daha az ederdi.

"Göçebe, onun buraya geleceğinden emin gibi konuşuyordu," dedi Sencer ağzındakini çiğnerken.

Göçebe'nin söyledikleri genelde gerçekleşirdi, ben ne kadar Çaykara'yı ikna etmiş olsam da. Öyle olmamasını umuyordum.

"Evde olduğunu söyledi, Sencer. Umarım gelmez." Altınlı etinden bir dilimi daha alıp çiğnemeye başladı. "Oğlum, buraya yemek yemeye mi geldik?" dedim sert bir tonda. Oturduğumuzdan beri tıkınıp duruyordu.

"Parasını ödedik, boşa mı gitsin? Sen önündekini yemeyeceksen ben onu da alayım," dedi parmağıyla tabağımı işaret ederek.

"Zıkkım ye, Sencer. On dakika daha duralım, gelmezse kalkacağız. Burada olmak bile sinirimi bozuyor."

"Zaten gelecek olsa tam da şu sıralar burada olması gerekirdi. Göçebe'yi dinlememeliydik. Çok kararsız konuşuyor demedin mi? Belli ki o da emin

değildi. Hem Çaykara sana gelmeyeceğim dedi. Sözünü tutmayacağını neden düşündün ki?"

Cevabı bilmiyordum. Galiba onun karakteri yüzündendi. Ne olursa olsun, hedefinden şaşmayan biriydi.

Önümdeki boş su bardağına baktım. Hemen sonra bakışlarım garsonu bulmaya çalışırken, salonun kalabalığında kayboldum. İşte o saniyede bir çift bal rengi göz, benimkilerle buluştu. Kalbim, kaburgalarımı tekmelemeye başladı. Bir kez daha ve bir kez daha...

Sırtımdan ansızın geçen ürpertiyle, "Balca," diye fısıldadım. "O burada ne halt edi-"

Yanında sarışın bir kız belirdi. Onunla göz teması kurup başını salladığında yutkundum. Zihnim bana derinlerden bir bilgiyi çıkardı ve önüme koydu. *Sızı'nın saçları çok açık bir sarı.* Bunu bana ilk tanıştığımız zamanlarda Çaykara söylemişti. Sonra dün geceki yazışmamızı hatırladım. *Sızı da göreve benimle gelecekti ama sayende o da katılamayacak. Çünkü ben gidemiyorum!*

"Oradaki," dedim boğuk bir sesle. Derin bir nefes aldım çünkü buna ihtiyacım vardı.

Sencer yüzüme baktı. "Sorun ne?"

Çaykara ve Balca... Kafamda yan yana gelmeye çalışıyordu. Balca'yla geçirdiğim iki hafta zihnimden yıldırım hızıyla aktı. *İmkânsız aşk, senin yaşlarında... Bana çiçekler gönderiyor, Ankara'da yaşıyor, tek başına kalıyor, arada bir kız arkadaşım da gelip bende kalıyor, tıp mezunuyum, adli tıp...*

En son *Truva Atı'nda* durduğumda üzerindeki kıyafetlere baktım. Asla Balca gibi değildi. Zihnim gerçeği; *şehrime gelip gizlice girdin, sen olduğunu anlamadım* diye sinsice fısıldadı. Karşımda duran kadın ne Balca'ydı ne de Çaykara. *O her ikisiydi!*

İki hafta önce tanıdığım kızla, yedi yıldır yazıştığım kız zihnimde iç içe geçiyordu. Akıl sır erdiremediğim bu keşif, içimde eskiyle yeniyi birbirine karıştırıyor, kalbimi altüst ediyordu. Tüm bu karmaşanın ortasında, geçen onca yılın Balca'yla dolu olduğunu yeni yeni idrak ediyordum. Balca oydu. Balca'ya karşı hissettiğim ama kendime bile itiraf etmekten korktuğum çekim... Hepsi aslında içimde çoktan yer etmişti. Kafamın içinde hâlâ çözülmemiş düğümler vardı ama şimdilik onları düşünmeyi erteledim.

"O olduğuna artık o kadar eminim ki. Sencer kalbim durdu!"

"Geldi mi?" dedi ve derhal panikle ağzını peçeteye sildi. Omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Atmıyor, Sencer," dedim bakışlarımı onun gözleriyle buluşturarken. "Bu kız Yalvaç'ın kardeşi ve... yedi yıldır yazıştığım, yüzünü bir kere göremediğim Çaykara'nın ta kendisiymiş."

"Bu kız, gemiye gelen kız değil mi?" diye sordu Sencer. Başımı salladım, gözlerimse hâlâ Balca'nın üzerindeydi. "Burnumun dibindeymiş, Sencer. Burnumun!"

Gözlerimi bir an olsun ondan ayıramıyordum. Sanki dünya durmuştu. Etrafımda ondan başka kimse yoktu. "Yedi yıldır it gibi sevdiğim kız, Yalvaç'ın kardeşiymiş. Ailesi karşı evimde oturuyormuş, oraya gelip gidiyormuş. İki hafta boyunca gerçekten benimmiş ama ben onu almamışım!" İtiraf ettiğim şey, en çok beni şaşırtıp bozguna uğrattı. Sırtımda dolaşan ürperti içime sızdı.

"Ne lanet bir durum! Şimdi ne yapacaksın? Yanına gidersen işini tehlikeye atabilirsin. Belki de çoktan..." dedi Sencer bakışlarını omzunun üzerinden masasına oturan Balca'ya kaydırırken. "Yalnız, ikisi de niye bu kadar açık giyinmiş?"

Bıkkınlıkla masanın altından dizine bir tekme attım. "Geriyorsun beni. Sana ne!"

"Seni geren ben değilim. Böyle bir şey benim de başıma gelse gerilirdim. Ona senin için ümitlenmemesini söylemiştim. Meğer çoktan... Ya seni tanıyorsa? Kavur olduğunu biliyorsa?" diye fısıldayarak aklındakileri döktü. "Ya en başından beri çaktırmıyorsa?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bilmiyor. Bu imkânsız. Bilse anlardım. Oğlum, ben bile anlamadım. İnsan böyle bir şeyi nasıl anlar ki? Karşı komşumun kızı... Abisi bile Balca'nın istihbaratta olduğunu bilmiyor. Ben nasıl anlayayım? Adli tıpçı olmaları ortak bir noktaydı aslında," dedim ve zihnimde Çanakkale'de geçirdiğimiz günlere gittim. Onunla aynı şehirde, aynı sokaklarda yaşadığım o anları düşündüm. "Ankara'da yaşamaları da ortaktı."

Daldığım o boşluktan çıkıp Sencer'in yüzümde dolaşan bakışlarını fark ettim ve gözlerimi onunla buluşturdum. "Böyle bir ihtimali aklına bile getirmek imkânsız. Arkadaşımın kız kardeşine âşık olmam mümkün müydü?" *Ama mümkün olmuştu.*

Gözlerim Balca'yı bulduğunda onun çoktan ayağa kalktığını gördüm. Bakışları artık bana dönük değildi, başka birine kilitlenmişti.

"Ulan, Sencer!" dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Ivan'a gidiyor. Dikkatini çekmeye çalışacak." O an, düşünmek için bile vakit bırakmadım kendime. Ayağa kalktığımda vücudumdaki her kas hazırdı. Sözüne sadık kalmadığı için cezasını çekecekti.

Attığı ilk adımda duraksadı. Gözleri gözlerime tekrar dönerken ne yapacağını anlamaya çalışıyordu. *Buradan sonrası yok. Buradan sonrası ben. Seni buldum. Seni aldım.*

Aramızdaki mesafenin kapanması için yalnızca birkaç adım vardı. Titrediğini fark ettim. Evet, korkmalıydı. Çünkü artık onu koruyan o mesafe yoktu. Benden gizlediği kimliği yoktu. Ona yaklaşıp kolundan yakaladığımda teni buz gibiydi. Sıcak avucum incecik kolunu sardı. Bal rengi gözleri irileşirken adımları topukluları yüzünden dengesizleşti ve nefesi tıkanmış gibi dudaklarını aralayarak kendini zorladı. O an, ben de nasıl nefes alınır hatırlamıyordum. Farklı olan tek şey, bendeki öfkenin dışavurumuydu.

Onu restoranın kuytu bir köşesine, tuvaletlerin önüne kadar sürükledim. Sadece bana uyum sağladı çünkü dikkat çekmemek için buna mecburdu. Onu duvara yasladıktan sonra elimi yüzünün yanına, duvara dayadım. "N-ne," diye bir şeyler geveliyordu. Sonunda, "Ne yapıyorsun, Ali Cihan?" diyebildiğinde bal rengi gözlerine kilitlendim. *Sen benim Deli Bal'ım mısın?*

"Senin burada ne işin var?" diye sorarken bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında telaşla dolaşıyordu.

Duvardaki kolumu bükerek aramızdaki mesafeyi sıfırladım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Saçlarının kokusu içime doldu, öyle tanıdıktı ki... Adeta ruhuma sinmişti. Derin bir nefes aldığımda başım dönüyordu. Aynı kokuyu arabamda, evimde, aklımın her köşesinde hissetmiştim. "Asıl sen burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Konuşurken dudaklarımı gıdıklayan saçları, onu benden çok daha fazla titretti. *Çaykara böyle mi kokuyordu? Balca gibi...* Soludukça sarhoş oluyordum.

17. BÖLÜM

Balca

Kalp atışlarım sayamayacağım kadar hızlıydı. Göğsüm havalanıyor ama nefes almakta zorlanıyordum. Bana bu kadar yakın duruyor oluşu, ses tonu, bakışı, hepsi farklı geliyordu.

Aynı anda kaç duyguyu yaşıyordum?

Şaşkınlık, heyecan, korku, adrenalin ve tanımlayamadığım birkaç duygu daha...

"Ali Cihan," dedim göğsüm onun göğsüne değerek yükselirken. Nefesimi bırakıp sıkışan göğsümü biraz rahatlatmaya çalıştım. "B-ben şu an hiçbir şey anlamıyorum. Beni neden buraya getirdin?"

Elimi, aramızda biraz olsun mesafe açmak ister gibi göğsüne koydum. Karşımda bir duvar gibi dikiliyordu ama kalbi çok hızlı atıyordu. *Neden* diye geçirdim içimden. Öfkeli miydi, heyecanlı mıydı? Ne kadar güç uygularsam uygulayayım onu yerinden oynatamayacakmışım gibi hissediyordum. "Hani Ankara'ya adım atmazdın?" diye sordum ama sanki sesim boşlukta çınladı. Sorduğum sorulara cevap vermeyi bırak, duymuyor gibiydi.

Bakışları yüzümde dolaştığında içimde oluşan his, kalp atışlarımı sanki yerinden sökecekmişçesine kuvvetle zorluyordu. "Ah, neden öyle bakıyorsun?" diye sordum nefes vererek. Öfkeli görünüyordu ama yüzünde sinsi bir sakinlik de seziyordum. Bakışlarından kaçmak için başımı yana çevirdim. Gözlerimi ise tuvaletlere doğru dönen koridora sabitledim. Etrafta kimse yoktu. Koskoca mekânın en tenha noktası nasıl tuvaletlerinin önü olabilirdi?

"Burada ne işin var?" diye sordu boğuk bir sesle. Yüzüne bakmasam da yutkunduğunu, kelimelerle savaştığını hissedebiliyordum. Aynı soruyu birkaç dakika önce ben de ona sormuştum.

"Arkadaşımla eğlenmeye geldim," diye cevap verdim. "Abime burada olduğumu söyleyecek misin?" İçimdeki endişenin asıl kaynağı buydu. Görevdeyken bir tanıdığa rastlamak... *Lanet olsun!*

Nefesini yanağımda hissettim. "Balca," dedi adımı ilk defa duyuyormuş gibi.

Bakışlarımı onun gözleriyle buluşturdum. "Hımm?"

"Balca Zorlu," dedi bu kez. Ses tonu şimdi biraz daha emin çıkıyordu. Lanet olsun, adımı mı ezberliyordu yoksa kafayı mı yemişti? Bana ne söylemeye çalışıyordu?

"Evet," dedim imalı bir tebessümle. "Bu benim adım. Eğer hafıza kaybı yaşayıp bir anda buraya sürüklenmediysen, senin tarafından neden buraya getirildiğimi açıklayabilirsin. Hemen başla, acelem var." Bu konuda ciddiydim. Ivan denen şerefsiz mekândan ayrılmadıysa bir an önce ona yetişmeliydim.

Bakışlarımı gece karası gözlerine kilitledim. Orada bir ateş yanıyor gibiydi ve Ivan yüzünden telaşlı olmama rağmen tüm bedenimi sarıyordu. Sanki beni tam şu anda ilk defa görüyordu. Yoksa benim farklı bir niyetle burada olduğumu mu düşünüyordu? Kafamdaki sorulardan sonunda sıkılarak, "Burada olmamda yanlış bir taraf mı görüyorsun? Düşündüğün gibi değil. Ben buraya birçokları gibi-"

"Şşşt," dedi başını iki yana sallayarak. Söyleyeceklerimi yuttum. Beni gerçekten de zengin avında sanıyor olabilir miydi? Cevabı yüzünde aradım ama hâlâ çözülemezdi. Giydiğim elbise, makyajım... Çanakkale'deki halimden çok farklıydım. Sadece rujum bile bir defile dolusu kadına yetebilirdi. Çok abartılıydım.

Dudaklarımı araladım. "Gerçekten sadece arkadaşımla yemek yemeye geldik. Adı Leyal. İstersen masamıza gel, seni onunla tanıştırayım."

Kahretsin, Ivan! Belki de şu an mekândan ayrılıyordu ve ben zaman kaybediyordum. Yüzümü buruştururken gözlerimi kapadım. "Kahretsin ya! Kahretsin!"

Yanımda duran elimi tuttuğunu hissettim. Gözlerim anında açıldı. Elini benimkiyle birlikte başımın yanından duvara yapıştırdı. Şimdi onun iki eli de duvardaydı ve ben kollarının arasındaydım. Yüzü biraz daha yaklaştığında, "Ben seninle tanışmak istiyorum," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Laf mı sokuyordu? "Sana ve saçma sapan düşüncelerine inanamıyorum! Burada olma sebebim güzelce yemek yemek. Bak bana, oradan bakılınca zengin koca avında gibi mi görünüyorum?"

O da kaşlarını kaldırdı. "Ava çıktığın kesin."

"Bırak beni," dedim başımın iki yanındaki ellerine bakmaya çalışarak. "Saçmaladın iyice. Şu halimizi biri görse asıl o zaman hesap veremem. Sana zaten vermeyeceğim. Ne sikim düşünüyorsan düşün."

Gözleri kısıldı. "Küfür mü ediyorsun bir de?"

"Ediyorum," dedim sabrım taşmış gibi. "Abimin arkadaşısın diye beni bir yerlere sürükleyemezsin, hesap soramazsın!"

"Sormadım," dedi alayla. "Sordum mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sormamıştı.

"Sadece neden burada olduğunu sordum."

"Ben de sana sordum. Cevap verdin mi, hayır! Burada bir akşam yemeği ne kadar biliyor musun? Sen nasıl gelebildin?"

"Ne kadar?" diye sordu dudak kenarları sinsice kıvrılırken. "Söyle de cevap vereyim." Bu, ellerimle kendimi batırdığım için attığı bir sırıtmaydı. Bu kadar lüks bir yeri Balca karşılayamazdı.

"Eğer kastettiğin hesabı nasıl ödeyebildiğimse, arkadaşım mutfakta çalışıyor. Yemekleri o ısmarladı."

"Hımm," dedi tek kaşını kaldırırken. Yalan söylediğimi anlayabiliyor muydu?

"Bak," dedim bakışlarımı tekrar koridorun sonuna çevirerek. Artık gitmem gerekiyordu. Ivan için bir şansım kaldıysa onu da şu an kaybediyordum. "Gerçekten bırak beni. İşim var. Gitmem gerek. Tam bir tanıdığı görmüştüm ve selam verecektim ki... Sen içine sıçtın!"

Alnını alnıma yaklaştırdı. İyice duvara yaslandım. İşte şimdi öfkeli görünüyordu. "Balca," diye hırladı. "Beş dakika içinde elli kere küfrettin."

"İki," dedim üstüne basa basa. "İki kere."

Dudaklarının kenarı yükseldi ama hızla silindi. Avucunun altındaki elim terlemişti. Parmakları hâlâ elimi sıkıyordu. Neden bu kadar sıcaktı? Nefes almakta zorlanıyordum.

Tek kaşımı kaldırarak, "Çekilecek misin? Yoksa ben çekeyim mi?" diye sordum.

Elinin parmaklarını parmak aralarıma geçirdi ve tekrar sıktı. Bakışlarımı, ellerimizin birleştiği o noktaya kaydırdım. "Çekileceğim," diye fısıldadı. Sesi bu kez tehlikeli bir sakinlik taşıyordu. "Ama masana döneceksin. Gözüm üstünde."

"Hani hesap sormuyordun? Bu ne şimdi?" Gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Bakışlarını yüzümdeki her hatta, her çizgiye, her kıvrıma dokundurur gibi usulca gezdirdi. "Sormuyorum. En azından şimdilik."

Duvardaki elimi serbest bıraktı. Hemen ardından da geri çekildi. Ellerini ceplerine sokarak mesafeyi açıp karşıma geçti. "Hadi," dedi başıyla koridorun sonunu işaret ederek. "Git."

"Sağ ol ya!" diye homurdandım. Elbisemi düzelttim. Eteklerini aşağıya çekerken bakışları bacaklarıma, sonra göğüs dekolteme kaydı. Boynunu esnetip sabırla iç geçirdi. Gözleri benden koparken koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. "Abine söyleyeceğim. Sen bunu hak ettin!"

"Ali Cihan!" diye kükredim arkasından. Umurunda bile olmadan yürümeye devam etti. *Adi!* Gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

"Söyleyeceğim," dedi yürümeye devam ederek. "Birinin senin aklını başına getirmesi gerekiyor."

"O biri de sen misin?" Topuklularla mermer zeminde yürümek zor olsa da ona yetişmeyi başardım. Operasyonun çoktan mahvolduğunu hissedebiliyordum. Bana omzunun üzerinden yan bir bakış attı.

"Beni dinlemiyorsun. Hiç dinlemedin."

"Pardon da," dedim koridorun köşesinden onunla yan yana dönerken, "Sen ne hakla bana karışacaksın?"

Alayla burnundan güldü. "Görürüz."

Durdum ve sokmaya çalıştığı laftan sonra rahatça yürüyüp giderken arkasından baktım. Restoranın içi de olduğum yerden artık rahatça görünüyordu. Gitmişti. Ivan Möhler ellerimin arasından kaçmıştı. *Lanet olsun ya!*

Yılgın adımlarla masama dönerken Ali Cihan'ın kendi sandalyesine rahatça yerleştiğini gördüm. Dirsekleri masanın üzerinde yer bulmuş, takım elbisesinin ceketi iyice gerilmişti. Kalın bilekleri, beyaz gömleğinin manşetlerinden taşmış gibiydi. Önünde birleştirdiği ellerini çene hizasına almış, bıyık altından rahatsız bir gülümsemeyle karşısında oturan Sencer'e bir şeyler fısıldıyordu.

Ona sorduğum soruların birinin bile cevabını alabilmiş değildim. Dün bana *Ankara'ya asla gelmem* diyen adam bugün burada, hem de tam karşımdaydı. Ivan ortadan kaybolduğundan zihnim artık biraz daha berraktı. Gerçekten de nasıl bir tesadüftü bu? Leyal'in söyledikleri zihnimde yankılandı. *Buna tesadüf diyene sıçarlar.*

Sandalyemi çekip Leyal'in yanına oturduğumda başını kurcaladığı telefonundan kaldırdı. "Adamımız gitti. Aşk hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu yılgın bir sesle.

"Ne aşk hayatı Allah aşkına? Ali Cihan manyak çıktı. Sebepsiz yere beni lavaboların oraya götürdü. Sonra da bıraktı."

Leyal, onun ve arkadaşının olduğu masaya ters bir bakış attı. "Seninle kafayı bozmuş olmasın? Belki de sapıktır."

Omzuna vurdum. "Saçmalama. Öyle biri değil. Kim bilir buraya ne için geldiğimi sandı?"

Leyal ne demek istediğimi hemen anladı. "O kendine baksın. İki sap gelmişler. Bunlar denizci değil miydi? Allah aşkına," dedi bana doğru eğilerek. "Bu akşam yemeği için teşkilat yüz binden fazla para ödedi. Ki bir çuval inciri mahvettik. Paralar boşa gitti." Bakışları masada açılmamış halde duran şarap şişesini işaret etti. "Şu şişe bile kırk binden fazla. Aynısından onların masasında da var. Sencer midir nedir, altınlı et yiyor." Yüzünü buruşturdu. "Buraya gelmek için bir aylık maaşlarından fazlasını bırakmış olmalılar. Hani bu Ali Cihan mahalle delikanlısıydı? Böyle yerlerde ne işi var?"

"Ben de onu diyorum, Leyal. Ben de mahalle kızıyım. Ama buradayım. Sence de hakkımda öyle düşünmesi normal değil mi? Muhtemelen bana kızacaktı ama yapamadı."

Leyal sandalyesine yaslandı. "İkisini de gözüm tutmadı. Özellikle sarı hergeleyi."

"Senden büyük olduğuna eminim."

"Konumuz bu mu? Ivan gitti. Göçebe yerini tespit etmek için ne kadar uğraştı. Şimdi böyle bir şansı nasıl yakalayacağız?"

"Söyleme ya. Çok canım sıkkın. Onunla ne hayallerim vardı."

"Olan ortada. Senin Ali Cihan yüzünden çuvalladık."

"O, benim değil," derken bakışlarımı onların olduğu masaya çevirdim. Beni izliyordu. Bunu alenen yapıyordu ve koyu kahve gözleri bir an olsun yön değiştirmiyordu. Bugün ona ne oluyordu böyle? İşaretparmağını altdudağının kenarında dolaştırdı. Bakışları kısılırken karşısında oturan Sencer'e bir şeyler mırıldandı.

"Çok garip ya. Gerçekten onun burada ne işi var?" diye kendi kendime söylenerek masadaki şarap bardağına uzandım. İçinde her zamanki gibi vişne suyu vardı. Bir yudum alıp bardağı önüme bıraktım. O sırada çantamda duran telefonumun mesaj sesi çınladı.

"Kesin Göçebe ya da Akın Dürel. Azar yemeye hazır mısın?" diye sordu Leyal. Onun da suratı aynı benimki gibi düşüktü.

Çantamdan telefonumu çıkardım. E-posta kutumda tahmin ettiğim iki isim de yazmıyordu. Mesaj Kavur'dandı.

Kavur: Neredesin?

Kavur'un yazdığı mesajı Leyal'e gösterdim. "Sürekli nerede olduğumu soruyor. Görevde olduğumu anlamış olabilir mi?"

"Anlamaktan fazlası gibi. Biliyor olmasın?"

Kaşlarım çatıldı. "Bilse böyle sakin kalmaz. Neredesin diye sormaz. Direkt ağzıma sıçar. Sana geçen geceki konuşmamızı anlattım."

Başını salladı. "Söz aldı. Eğer şüpheleniyorsa ve gerçeği öğrenirse senin için çok zor olacak."

Benimle konuşmazdı. İşte bu, zordan da öte demekti. Ona ihtiyacım vardı. Hem de her anlamda. Ellerim, içimdeki ihtimali boğmaya çalışırken titreye titreye ekranın üzerinde dolaştı. Ona verdiğim sözü tutmamıştım. Yalan söylemiştim ve yine yalan söyleyecektim.

Çaykara: Evdeyim dedim ya. Neden sorup duruyorsun? Bana güvenmiyorsan söyle.

Duygu sömürüsünde üstüme yoktu. Elbette yalancılıkta da. Gerçeği öğrenirse beni parçalara ayırırdı. Oflayarak cevabını bekledim. "Çok zor, Leyal," diye mırıldandım. "Duygusal anlamda bir şeyler hissettiğin biriyle böyle sürekli iş için konuşmak ve hislerini belli etmemeye çalışmak."

"Seninki gizlemekten de fazlası," dedi Leyal. "Sen inkâr ediyorsun. Aslında ona çok âşıksın. Senin yerinde olmayı hiç istemezdim. Bazen anlamakta güçlük çekiyorum. Adamı sadece yazdıkları kadar biliyorsun."

Ekranda *yazıyor* kelimesi belirdi. Normal bir e-posta kutusundan konuşmuyorduk. Bu sadece teşkilatımıza özel bir uygulamaydı. Bu yüzden mesajlaşma gibi anlık bildirimler alabiliyorduk.

"Uçurum gibi," diye fısıldadım. "Her gün oradan atlıyormuşum gibi. Hatta her an. Çok başka hissettiriyor. Heyecanı güzel ama beni korkutuyor da. Bu, ergenken sosyal medyada tanımadığımız biriyle yaptığımız yazışmalardan farksız gibi geliyor bazen. Ona dair bildiklerim kelimelerinden ibaret. Söyleyeceği tek ters kelime bile o bağı zayıflatmaya yeter. Ama ben yedi yıldır bu adamdan bir an bile soğumadım. O bağ, gün geçtikçe daha da kuvvetlendi. Fotoğraflar yoktu, kendimizden bahsetmek yoktu. Ama bilirsin... Onu kelimelerinden tanırsın."

Başını sallayarak, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu yüzden seni anladığım anlar, anlamadıklarımdan daha fazla. Ben yapamazdım ama sana yakışıyor."

Gülümsedim. "Bana yakışan ne?"

"O," dedi Leyal hiç düşünmeden. "Nazlı için bu mesleği seçtin. Kimse onun yaşadıklarını yaşamasın diye. Seninle ilk kez teşkilatın eğitimlerinde, on yedi yaşındayken tanıştık. O zaman gençliğinin en güzel, en deli dolu yılları olmalıydı ama sen öyle değildin. Bugün o günden bile daha iyisin. Bu adam seni aydınlatıyor. Mutlu ediyor. Onunla yazışmaktan bile keyif alıp etrafına gülücükler saçıyorsun."

"Çiçeklerinin de etkisi büyük. Çok düşünceli," diye mırıldandım ve Kavur'un mesajında gözlerimi dolaştırdım.

Kavur: Ankara'dayım. Bu sabah geldim. Evine yakınım. Sana çok yakınım. Seni görmek istiyorum. Buluşalım.

"Ah," dedim elim kalbime giderken. Yazdıklarını anlamak için birkaç kez okumam gerekti. Kalbim şimdi her atışında göğsüme yumruk indiriyor, nefesim kesiliyordu. "Leyal," dedim gözlerimi kocaman açıp ona bakarak. "Ankara'daymış! Delirmiş olmalı. Buluşalım diyor. Evimin yerini nasıl biliyor?"

Leyal sandalyesinde dikleşti. "Gerçekten delirmiş. Manyak mı bu? Seni de kendini de yakacak."

"Bilerek yapıyor," dedim ağlamaya ramak kalmış bir sesle. "Anladı kesin. Onu dinlemediğimi anladı ve kalkıp geldi."

Bakışlarım sıkıntıyla restoranın kalabalığında dolanırken Ali Cihan'ın bakışlarıyla çarpıştım. Pis pis sırıtarak bana bakıyordu. Düştüğüm bu tuhaf durum karşısında onu boğma isteğiyle dolup taştım. Dişlerimi sıkarken kaşlarım da gerildi. İfadem onu hiç etkilemedi. Sencer'e eğilip yine bir şeyler söyledi.

Gözlerimi onlardan kaçırıp telefonuma indirdim. Parmaklarım çırpınan bir kuş gibi ekranda gezindi.

Çaykara: Bunun yasak olduğunu biliyorsun. İkimizi de yakmak mı istiyorsun?

Kavur: Olabilir. Yanalım.

Gözlerimi kısıp dudaklarımı dişlerimle kemirirken bir çıkış yolu aradım.

Çaykara: Neden? Elimize ne geçecek? O zaman bir daha hiç konuşamayacağız. Senin duyguların... Benimkiler... İlk karşılaşmamızda çarpışacak, Kavur. Herkes anlayacak.

Bir yandan yazıyor, bir yandan siliyordum. Ancak bu yoğun mesajlaşma trafiğine birinin daha şahit olduğundan emindim. *Göçebe.* Aslında ikimizi de yakıyordu.

Kavur: Yedi yıl çok uzun bir süreydi. Şu ana kadar gayet iyi götürdüm. Keşke hiç beklemeseydim.

"Ah," dedim bir kez daha. Elimi kalbimin üzerine sıkıca bastırdım. "Leyal galiba kalp krizi geçiriyorum. Kavur gerçekten burada ve söyledikleri çok başka." Telefonumu masada onun önüne fırlattıktan sonra ayağa kalkıp nefes almaya çalıştım.

Leyal yazışmamızı okurken kahkahası yükseldi. "Çok tatlı lan." Bu beklediğim tepki değildi. Daha da gerilmeme neden oldu. Evet, çok tatlıydı ve ona âşıktım. Şu an beni darmadağın ediyor olsa bile.

"Bir şey yazıyor," dedi Leyal heyecanla. Sandalyeme döndüm. Telefonu elinden aldım. Yazdıkları ekranda belirdiğinde, "Ay!" dedi Leyal çünkü o da mesajı okumuştu.

Kavur: Yalan söylüyorsun Çaykara ve ben bunu biliyorum. Evde değilsin. Asıl bu yaptığın yüzünden cezalandırılacağız. Seninle çalışmama engel olacaklar ve bir daha asla konuşamayacağız.

"Bak," dedim Leyal'e. "Biliyor işte." Saçlarımı sıkıntıyla omzumdan arkaya savurdum. O sırada Ali Cihan'ı gördüm. Elindeki telefonla uğraşıyordu. Dudağının kenarı sinsice kıvrılmıştı. Bazılarının keyfi yerindeydi. Bense sürünüyordum. Kaçışı olmayan bu yazışmayı sürdürdüm. Artık her şeyi itiraf etmenin vakti gelmişti.

Çaykara: Tamam, itiraf ediyorum evde değilim. Görevi iptal etmedim ve şu anda oradayım. Ama bunun bizimle ne ilgisi var? Sen ve ben kuralları tam olarak bozmadık.

Kavur: Çoktan bozuldu. Her şey. Ağzıma sıçıldı.

Çaykara: Ne oldu ya? Kavur, yemin ederim bu görevden vazgeçemezdim. Benim hassas noktalarımı biliyorsun. O adamın işi bitmeliydi. Ne var ki çuvalladım. Yani bir şey olmadı. Dengesizin biri işi mahvetti.

Kavur: Dengesiz mi? Böyle mi düşünüyorsun?

Çaykara: Anlamadım. Neyi ne düşünüyorum? Sen bana kızgın mısın?

Kavur: Hem evet hem hayır. Çaykara'ya kızgınım ve elimden çekeceği var. Ama asıl sen suçsuzsun gibi. İfadeni alınca anlayacağım.

Yazdıklarına kaşlarım çatıldı. "Ya, ben bir şey anlamıyorum," diyerek telefonu masaya bıraktım. Terleyen avuçlarımı birbirine sürttüm.

"Neler oluyor?" diye sordu Leyal.

Masadaki şarap şişesiyle göz göze geldim. "Bu adamın aklımla zoru var. Şişeyi kafaya mı diksem? Ne de olsa kırk bin."

"Her zaman olduğu gibi sen alkol almazdın. Kırk bin olsa bile."

Doğru söylüyordu. Derin bir nefes aldım. "Bu defa farklı. Ya o uzaylı gibi konuşuyor ya da ben bir şeyleri kaçırıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Karşıya baktığımda Ali Cihan'ın hâlâ telefonuyla uğraşmakta olduğunu gördüm. Sandalyesinin yönü iyice bana dönmüştü. Öne doğru rahatça uzanan bacaklarını görebiliyordum. Sandalyesine yaslanışındaki keyifli hal sabrımı taşıracak gibiydi. Gözlerimin içine baka baka parmaklarını telefonunda gezdirdi. Kısılan gözlerimle onu izlerken, "Abimin arkadaşının problemleri olabilir," diye mırıldandım.

"Sana kur yapıyor gibi," dedi Leyal.

"Saçmalama!" diyerek ona gözlerimi büyüttüm.

Kavur: Karşıya bak. Ne görüyorsun?

Aldığım cevap kalbimi sanki birdenbire durdurdu. Yüreğimdeki ritim, boşlukta asılı kalmış bir nota gibi suskunluğa büründü. Sırtımdan bir nehrin kaynağından fışkıran soğuk su gibi bir ürperti aktı. Leyal'e baktım. Yüzümün ayazda unutulmuş bir kar çiçeği kadar solgun göründüğünü onun yüzüne bakarak anlayabildim. Benim kadar olmasa da şaşkın görünüyordu. "Galiba," dedim ciğerlerime çekmekte zorlandığım nefesi bir çırpıda geri verirken. "Galiba burada."

"Ne?" Şimdi en az benim kadar şaşkındı.

Bakışlarımı ağır ağır karşıya çevirdim. Tam karşımda hâlâ Ali Cihan ve arkadaşı vardı. Onların hemen diğer tarafındaki masada kalabalık bir aile

oturuyordu. Diğer tarafta ise Ivan'ın ardında bıraktığı misafirleri şaraplarını yudumluyordu. Gözlerim, loş ışığın titrek yansımalarında karşıdaki pencerelere doğru kaydı. Pencereler geceye açılan bir boşluk gibi simsiyah görünüyordu. Birini görmeyi bırak, camın hemen arkasında biri olsa dahi herhangi bir ize rastlayamazdım.

Bakışlarım istemsizce Ali Cihan'ın keskin gözlerine sığındı. Beni buradan alsa, Çanakkale'ye götürse her şey çok daha kolay olurdu.

Telefonuma bir e-posta daha düştü. Bakışlarımı ağır bir çaresizlikle aşağıya indirdim. O sırada derin bir nefes aldım. Buna birazdan çok fazla ihtiyacım olacağına neredeyse emindim.

Kavur: Cevap?

Yanaklarımı havayla şişirdim. Cevap yazmaya başladığımda ekrana doğru ağır ağır verdim.

Çaykara: Kimseyi görmüyorum. Ne olur burada olmadığını söyle...

Kavur: Demek hiç kimseyi göremedin? Üzdü. Sen de üzüleceksin. Bak, kurallar çoktan bozuldu. Az önce bakıştığın adam bendim. Kaldır başını bir daha bak.

Dediğini yapamadım. Başımı hızla iki yana salladım. Kalbim, göğüskafesimi kırıp geçirecekmiş gibi atıyordu. Baktığım yerde yalnızca Ali Cihan vardı, başka kimse yoktu. Sencer de oradaydı ama onun varlığı bile gerçek değil gibiydi. Anılar paramparça bir şelale gibi üzerime aktı. Çanakkale'de yaşananlar, söyledikleri, o imkânsız aşk, kızın Ankara'da sürdürdüğü hayat... Ne demişti? *Senin gibi. Ufacık.* O an ifadem tamamen tuzla buz oluverdi.

Ekrana bir mesaj daha düşünce, "Allah'ım," diye mırıldandım. Bu bir yardım çığlığıydı ama sesim güçsüzdü. Gözlerimi sıkıca yumup okumamak için inatla direndim. Başımı iki yana sallarken saçlarım omuzlarımdan önüme savruldu. O kadar hızlı sallıyordum ki başımı, düşüncelerim de peşimden sürükleniyordu. Leyal'in elini omzumda hissettiğim ana kadar gözlerim kapalıydı. "İyi misin?"

Cılız bir sesle, "Değilim," dedim ama bakışlarımı olduğu yerden çekmedim. Hissettiğim utanç giderek damarlarımda gezinen bir ateş gibi harlanıyordu. Başımı kaldırmaya asla cesaretim yoktu. Ben... abimin arkadaşıyla flört mü etmiştim? Hem de yedi yıl boyunca!

Emekli olduğumuzda, sen yaşlandığında ama kasların hâlâ yerli yerindeyken, hâlâ genç ve küçük bir kız olarak sana geleceğim. Her şey bitmiş olacak. Sen biriyle olmamış olursan, dizlerine oturup başımdan geçenleri kendi sesimle anlatacağım. Gözlerine bakacağım. Koyu renkli değil mi? Söyleme ama... Senin beni hayal ettiğin gibi ben de seni hayal ediyorum. Bazen. Biraz. Ama yetiyor.

İyi hissettiriyor. Kavur ancak o zamana kadar aramızda hiçbir şey olmayacak. Olamaz. Bende sen, sende ben olamaz.

Bazen uygulamada aşkımızı şifreli olarak yazdığımız zaman olurdu. Ama bazen o şifrelerin ayarı kaçardı. Gönderdiğim tüm mesajları silmek zorunda kalırdım. Göçebe eminim aramızda olan her şeyi biliyordu ama susuyordu. Fakat şu dakikadan sonra susacağını hiç sanmıyordum. Kimliklerimiz açığa çıkmıştı. Gözlerimi açtım ve yazdığı kelimelerle yüzleştim.

Kavur: Çaykara, seninle koskoca iki haftayı birlikte geçirmişiz.

Telefonumu parmaklarımın arasında saatli bomba tutuyormuşçasına masaya fırlattım. Karşıya bakmadan ayağa kalktım. Dizlerim içimdeki fırtınayla birlikte savruluyor, sallanıyor, bir yerlere yıkılmamak için çabalıyordu. Bayılmamam bile tuhaftı. Leyal endişeyle yüzüme baktığında gözlerim sadece bir anlığına onunkilerle kesişti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sorma," dedim titreyen sesimle. Dizlerimin güçsüzlüğü beni tekrar sandalyeye itti. Ama o sandalye bile şimdi dikenli bir tahta gibi batıyordu. Buradan gitmek, her şeyi geride bırakmak istiyordum. "O," dedim yutkunarak. "Ali Cihan'mış!"

Leyal elini masaya vurdu. Sesi, mekândaki sessizliği sarsan bir yankı gibi yükseldi. "Ne?" Bakışları karşıya çevrildi ama ben artık o tarafa asla bakamıyordum.

"Gidiyorum, Leyal. Gelecek misin? Arabayı sürecek gücüm kalmadı."

"Geleceğim tabii ki ama telefonuna e-posta geldi."

Bakmak istemiyordum. Eminim Ali Cihan anın tadını çıkarıyordu. Çantamı toparlamaya başladım. Bir an önce buradan gitmek istiyordum. Telefonumu elime aldığımda açık ekrandaki mesaj gözlerime çarptı. Devamını okumaktan kaçamadım.

Kavur: Benimle geliyorsun. Çantanı al ve restoranın önüne gel. Leyal'i Sencer bırakır. Bizim konuşacaklarımız var.

Alnım kırıştı. Onunla konuşmak istemiyordum. Yüzüne bakabileceğimi sanmıyordum.

Çaykara: Gelmiyorum. Yedi yıldır abimin arkadaşıyla mı yazışıyorum ben! Kahretsin, sen nasıl...

Kavur: Neyse ki abin değilim. Ne hissettiğimi anladığını biliyorum. Şimdi dışarı çık, Balca! Konuşmalıyız.

Yüzümü ovuşturdum. Yanaklarım utanç ve stresten zonkluyordu.

Çaykara: Yüzüne bakamam. Git, Ali Cihan.

Mesaj, telefonumun aniden çekilip alınmasıyla kontrolüm dışında gönderildi. Başımı kaldırdığımda karşımda Ali Cihan duruyordu. Bakışları,

aydınlatmanın altın sarısı titreşimlerinde bile net ve keskin duruyordu. Diğer eliyle elimi tuttu. Parmaklarının sıcaklığı omzuma inen yükü anlık bir unutuş gibi hafifletti. Beni ayağa kaldırırken sesi alçak ama buyurgandı. "Sana gel diyorum." Beni kendine çekti. Telefonumu Leyal'in eline tutuşturdu. "Çanta."

Beni buradan yanında götürmeye kararlıydı. Telefonlarımızdan konumlarımız takip edildiğinden benimkini yan yana görünmememiz için Leyal'e veriyordu. Leyal'in çantamı uzatmasını beklerken tüm dikkati her an kaçabilirim diye üzerimdeydi. Oysa öyle sıkı tutuyordu ki elimi, kaçmam imkânsız gibiydi.

Leyal çantamı onun eline tutuştururken, "Merhaba, Kavur. Kolay gelsin. Ve Allah yardım etsin. Biraz, çok az sıçmış olabilirsin," diye Ali Cihan'a laf sokmaya çalışıyordu.

Ali Cihan'ın dudakları başını sallarken ince bir çizgi halini aldı. "Seni Sencer bırakır," dedi Leyal'e, sonra da bakışlarını bana çevirdi. Bense hâlâ elimi tutan parmaklarına bakıyordum. Şimdi yumuşak bir kelepçe gibi, beni bırakmaya niyetli değil gibi tutuyordu.

Ali Cihan, "Konuşalım bakalım," diyerek beraberinde benimle çıkışa yöneldi. Onunla yüzleşmeyi istemiyordum, bu yüzden adımlarımı resmen sürüklüyordum.

Hava sıcak bir yaz akşamına aitti ama gece birazdan çökecek ve her şeyi yutacaktı. Üşüyordum.

Kapıya vardığımızda vale, "Arabanızı getiriyorum," dedi. Bakışları bir bana, bir Ali Cihan'a kayıyordu.

"Benimkini," dedi Ali Cihan. "Genç hanım benimle geliyor."

"Zorla götürülüyorum desek daha doğru olur," diye fısıldadım. Kendi kendime söylendim ama o duymuştu.

"Bu seferlik böyle olsun. Bir dahakine kendin gelirsin."

Bakışlarımı kaldırıp ona ters bir bakış attım. Utanıyordum. Hem de çok fazla.

Dudaklarımı dilimle ıslattım. "Ne konuşacağız?" diye sordum. "Ben olduğumu nasıl anladığını mı?" Gözlerim büyüdü. "Vay anasını, belki de en başından beri biliyordun ve benimle oynuyordun!"

Gözleri kısıldı, sesi buz gibi netti. "Hayal kurma yeteneğin gözlerimi yaşarttı. Sen olduğunu en başından bilsem, şu an burada olmazdık. Affedersin ama sen bu siktiğimin görev yerine bile gelemezdin!"

"Gelirdim," dedim başımla vurgulayarak. "Öyle bir gelirdim ki. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Benimle her şey normalmiş gibi konuşma. Sen Ali

Cihan'sın!" Şoku hâlâ üzerimden atamamıştım. Sakin kalmaya çalışıyordum ama içimdeki öfke sesimde gizlenemiyordu.

"Sen de Balca'sın. Ben bir şey diyor muyum?"

"Bu durumdan memnun musun? Ben hiç değilim de."

"Elindeki bu! Yapacak bir şey yok."

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Onun Ali Cihan olmasından mutlu değildim. Ben bu adama her şeyimi anlatmıştım. Kavur'u sevdiğimi ama imkânsız olduğunu... Hayır, direkt öyle söylememiştim. Ama Kavur zaten bunu biliyordu.

"O kadar kötü diyorsun yani," dedi ifademi anlamaya çalışarak.

"O kadar. Ne sanıyordun ki? Öğrenince boynuna atlayacağımı mı? Ben senin gölge ajanınım, farkında mısın? Onu geçtim, sen nasıl Kızıl Gerd-" Söylememem gereken şeyi yuttum. "Bizim teşkilatta olabiliyorsun? Kaptansın sen."

"Sen de adli tıpçısın. Demek ki her gördüğüne inanmayacakmışsın. Bunu benim sana sormam gerekir. Abin biliyor mu?"

"Deli misin?" dedim gözlerimi büyüterek. "Ne bilmesi!"

Bir araba önümüzde durduğunda konuşmamız yarım kaldı. Simsiyah bir *Lamborghini* geceye ayna tutan bir hayalet gibi yanımızda belirivermişti.

"Hadi oradan," dedim arabaya doğru adımlayarak. "Yersen."

Burnundan gelen kısa, erkeksi bir gülüş duydum ama ona bakmadım. "Bin," dediği anda arabanın kapıları kanat gibi havaya açıldı. "Bin de cezan başlasın."

O şoför koltuğuna ilerlerken omzumun üzerinden ona baktım. "Cezayı çoktan almış olmalıyız. Göçebe cezamızı kesip teşkilata bildirir. En fazla sabaha kadar zamanımız var."

"Sen daha," dedi kapının önünde durarak. Sesi alçak ama sertti. "Anlayamamışsın. Onlar bizimle oynadı. Biz zaten aynı ortamın insanlarıydık. Karşılaşmamamız imkânsızdı. Nitekim karşılaştık da. Bunu biliyorlar. Keşke ben de bilseydim. Ayrıca Göçebe ben ne dersem dinler."

Kendi tarafımdaki açık kapıya doğru adımladım. Parmaklarımı arabanın metal gövdesine koydum. Soğuk yüzeyi içimdeki karmaşayı biraz olsun bastırıyordu. "Değişen hiçbir şey olmayacak, Ali Cihan. Görevlerde bana eşlik etmen iptal edilirse bunu kabul edeceğim. Ceza falan umurumda değil. Ben şu saatten sonra seninle görev falan yürütemem."

"Bin!" dedi bakışlarında o tanıdık soğukkanlı inatla. "Şu an sen Çaykara'sın, ben de Kavur."

18. BÖLÜM

Ali Ciban

Bugün yerleştiğim otel odasının küçük ama ferah balkonunda, geniş sandalyesine stresli halinden dolayı bir türlü sığamıyormuş gibi oturuyordu. Konuşabileceğimiz en uygun yerin burası olduğunu düşünmüştüm ancak onun yüzündeki gerginlik, bu fikrimde yanıldığımı gösteriyordu. Gözlerini kaçırıyor, yalnızca arada bir cesaretin kısacık kıvılcımıyla bana bakıyordu. O anlar yel gibi geçiyordu.

Balkon ağaçlık bir alana bakıyordu. Gece yarısına yaklaşırken ve havanın serinliği etrafı ağır ağır sararken oda servisinden gelen çayları balkondaki küçük, cam sehpaya bıraktım. Sessizce yanına geçip beyaz minderli koltuğa oturdum. Gözleri onu çay almaya giderken bıraktığım gibi karşıya, ağaçların gölgelere karışan karanlık siluetlerine dönüktü. Elleri eteğinin ucunda geziniyor, belli belirsiz kıpırtılarla oyalandığını belli ediyordu.

Onun bu halini, yanımda olmaktan huzursuzluk duyduğuna dair işaret olarak mı algılamalıydım bilmiyordum ama bu canımı sıkıyordu. Ceketimi çıkarıp sessizce ona uzattım. "Giymek ister misin?"

Başını çevirip gözlerini gözlerime kaldırdı. Cekete uzandı. "İyi olur. Neden bilmiyorum ama üşüyorum."

Ceketi üzerine alırken çayını ona uzattım. Ben de kendi çayımın yanına sigara paketimi bıraktım. "Telefonumu banyoda bıraktım. Bu yüzden rahat olabilirsin. Bağırabilir ya da duruma isyan edebilirsin. Kimse bizi dinlemeyecek."

Telefonlarımızdan sadece konumlarımızı takip etmiyorlardı. Göçebe'nin yapabildiği gibi ses dinleyebiliyorlardı. Bu normal zamanlarda teşkilat için yasak, Göçebe içinse her zaman serbestti. Ama yine de tedbiri elden bırakmamak gerekirdi.

"Şey demiştin ya... Kavur ve Çaykara olalım. Olmasak olur mu?" dediğinde sesinin neredeyse rüzgâra karışacak kadar alçak olduğunu fark ettim. Benimle konuşmakta bile zorlanıyordu. İki hafta boyunca tanıdığım Balca'nın sesi yüksek çıkardı. Ne var ki onun da dediği gibi Çaykara ve Kavur olalım demiştim.

"Neden?" diye sordum. Aslında nedenini çoktan biliyordum. Kavur ben olduğum için rahatsızdı.

Derin bir nefes aldı, sonra sertçe bıraktı. "Çünkü o zaman seninle konuşabileceğimi sanmıyorum."

Ona baktığımda Çaykara'yı görmek zorlaşıyordu. Gözümde daha uzun, daha kumral, daha soğuk bir olgunluğa sahipti. Bu kadar küçük, bu kadar sevimli değildi. Ve kesinlikle kâkülleri yoktu.

Çayını altlığıyla birlikte dizlerinin üzerine aldı. Ceketim ona büyük geldiğinden neredeyse içine gömülmüştü. Uzun gelen kollarını sürekli eliyle sıyırmaya çalışıyordu.

"Yardım edeyim," diyerek koluna uzandım. Ceketin kolunu dikkatlice katladım. "Diğerini uzat." Çayını öbür eliyle tutup dediğimi yaptı. Onu da katlayıp sonra geriye yaslandım.

"Unutsak mı?" diye yineledi bir fısıltıyla.

Başımı çevirip önüne eğilmiş yüzüne baktım. "Neyi unutalım?"

"Şeyi," dedi utana sıkıla. Dudağının kenarını ısırdı. "Yazışmaları." Bu, normalde kalbimi kırabilecek bir cümleydi ama neden söylediğini biliyordum. "Ali Cihan, sen aileden gibisin. Abim sana güveniyor. Şu durumda..."

"Aramızın bozulmasından mı korkuyorsun? Neden?"

Aramızda adı konmamış bir şey vardı. Evet, Çaykara'ya âşıktım ama Balca... O, benim için bile yeniydi. Dahası o, Yalvaç'ın küçük kardeşiydi.

"Sana bu yüzden Çaykara ve Kavur olalım dedim. Önce azarlayabilmek için."

Çayından kendini ısıtmak ister gibi hızlı bir yudum aldıktan sonra fincanı bırakıp bana döndü. Bal rengi gözleri hiç olmadığı kadar büyük görünüyordu. "Azarlayamazsın sen beni!" İçinde gerçekten de başka biri daha vardı. Onca zaman bunu nasıl görmemiştim? Düpedüz Çaykara'yla Balca arasında gidip geliyordu.

"Senin kıdemlinim, unuttun mu? Sözümü dinlemedin! Seni yönlendirecek olan benim ama sen amirini dinlemedin!"

"Sen," dedi sivrilerek. Sabır toplamaya çalışır gibi nefesini tuttu ve sertçe bıraktı. "Sen sadece bana fikir veriyorsun, yönlendiriyorsun. Görevleri belirlemiyorsun ya da o göreve çıkıp çıkmayacağımın kararını sen vermiyorsun." İşaretparmağını havaya doğrulttu. "Ben hangi görevi istersem ona katılırım. Sen kimsin? Kendine gel!"

Balca'nın Çaykara gibi çıkış yapması... Dudağımı ısırdım. Kafamda uğultuya sebep oluyordu bu kız.

"Sıkar o biraz," dedim havada salladığı parmağını işaret ederek. Gözlerini parmağına çevirdi ama indirmedi. Tam tersine, o parmağı bu defa yüzüme doğru uzattı. "Yalancısın! Her şeyin yalanmış! Demek kaptan he!"

Elini yakalayıp avucumun içinde tuttum. "Sen de öylesin. Ayrıca ben gerçekten kaptanım. Hem de çocukluğumdan beri." Elini çekmeye çalıştı ama bırakmadım.

"Ben de gerçek bir adli tıpçıyım! Çok akıllıysan benim kim olduğumu anladığında arkana bile bakmadan kaçardın."

"Doğru konuş. Hâlâ senin amirinim!"

"Doğru konuşacak ne kaldı?" Bana dikleniyordu. Dudaklarımı sıktım. Aynısını o da yaptı. Aklımı alıyordu bu kız, kalbimi... Şu an deli gibi çarpıyordu.

Boğazımı temizledim ve elini serbest bıraktım. "Birbirimizi kandırıyoruz," dedim. Sesim birden yavaşladı. "Sana söylediğim her şeyi hatırlıyor olmalısın."

Geriye çekildi. Sırtını benimki gibi koltuğa yasladı. "Hatırlıyorum," dedi nefes alarak. "Sen de hatırlıyor olmalısın." Başını çevirmeden bir anlığına gözleriyle beni kontrol etti.

Burnumdan güldüm. "Çok bir şey söylemedin aslında. Çaykara olarak, evet. Ama Balca olarak..."

Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdiğinde ona eşlik etmemeye direnemedim. Lanet olsun! Bu kız neden bu kadar duruydu? Bazen Çaykara'yı aldatıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ne gariptir ki... İkisi de oydu.

Gözlerim boynuna kaydı. Oradaki bir damar çok belirgin atıyordu. "Ne düşünüyorsun? Gerçekten hayal kırıklığı mı yaşıyorsun?" diye sormaktan kendimi alamadım. Gözlerimi olduğu yerden hemen çektim. Bu yanlıştı.

"Hayal kırıklığı yaşıyorum," dedi titreyen sesiyle. "Ben böyle hayal etmemiştim."

Dudağımın kenarı alayla kıvrıldı. *Ne acı bir tablo.* "Beklediğinden yaşlı olmalıyım. Çünkü sen çok gençsin."

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı. Ardından sesi sertleşti. "Aii Cihan, ailelerimiz bizi sevgili sanıyor. Farkında mısın? Ne boktan durum bu?"

"Üç etti."

"Saymayı öğrenmişsin. Ama içimden ettiklerimi de hesaba katmalısın. Yüz seksen iki oldu."

Ona gözlerimi devirdim. "Senden açık konuşmanı istiyorum. Eğer istemiyorsan teşkilatla ben görüşürüm. Sana başka birini-"

"Emin değilim," diyerek sözümü kesti. "Açık konuşmamı istiyorsan, sana gerçekten ne hissediyorsam onu söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Lütfen."

"Yaşlı görünmüyorsun. Elbette yaşını biliyordum. Bir kere üstümsün, tahmin etmek zor değildi. Dolayısıyla bu benim için zor olmadı. Hayal ettiğim gibi koyu renk gözlerin var. Sen Kavur'sun. Ama aynı zamanda abimin arkadaşısın."

"Aynı zamanda sevgililik rolü yaptığın adamım," diyerek onu böldüm. Söyleyeceklerinin olumsuz olma ihtimali canımı sıkıyordu.

"Öyle," dedi başını sallayarak. "Ama abim bunun yalan olduğunu biliyor. Senden destek almayı seviyorum. Sinirle devam edemeyiz falan dedim ama..."

"Biri olursa, diğeri olmaz." Bunu demeye çalışıyor olmalıydı.

Sessiz kaldı. Bir süre sonra, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben," dedim gülerek. Önümdeki ağaçlık manzarada gözlerimi dolaştırdım. "Hayal ettiğimden daha genç görünüyorsun ve daha sevimli. Galiba," deyip bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Gerçeği duymak ister misin?" Bunu bekliyormuş gibi başını salladı.

"Rahatlamış hissediyorum. Çaykara'yı seninle aldatmaktan bir ara çok korkmuştum. Bu asla olmayacaktı ama bazen etkine kapılmamak zordu."

Şaşırdı, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. "Otogardaki o konuşmamızdan sonra farklı bir şeyler hissettim. Gidişine bayağı üzülüyordum ama belli etmiyordum. Her neyse," dedim ve burun kemerimi sıktım. "Her şey ortada. Birkaç gün daha buradayım. Sonra Çanakkale'ye dönerim-"

"Neden birkaç gün?"

"Çünkü Ivan Yunanistan'a geçecek. Sonra da ben."

"Nasıl yani?" derken gözleri büyüdü. Doğru anlamıştı. Onun görevini ben üstlenmiştim ve Yunanistan'a gidişim erkene alınmıştı.

"Benim sana bu bilgiyi vermem gerekmiyor."

"Ali Cihan!" diye yükselerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Sen benim görevimi mi çaldın?" Gözleri resmen ateş atıyordu. Ve çok güzel kokuyordu. Başımı sallayarak iç geçirdim. "Çaldım."

"Seni adi," dedi gözlerini devirerek. "Ben onun sayesinde yükselme alabilecektim."

"Maalesef gölge ajan, yani çaylak olarak kalıyorsun. Benim çaylağım."

Elini omzuma vurdu. "Sen..." Devamını getirmemek için kendini sıktı.

"Söyle," dedim başımla vurgulayarak. "Söyle, içinde kalmasın. Sonra pişman olursun. Ne de olsa bu son karşılaşmamız."

"O neden?" Bunu sorarken düşen ses tonu gülümsememe neden oldu. Bir anlamı yoktu muhtemelen ama engel olamadım.

"Az önce söylemiştim." Gözlerimi onunkilerden kaçırdım. "Senin aksine farklı duygulara sahibim."

"Yani ben olduğum için şikâyetçi değilsin ve hâlâ bana âşık-" Gözlerim gözleriyle buluşunca sözleri yarım kaldı.

"Karşıma cadı kılığında çıksaydın da seni severdim. Balca olman bir şeyi değiştirmedi. Söylemek istediğin bu sanırım."

Yutkunarak başını salladı. Dik duran omuzları düştü.

"Yarın," dedi gözlerimin içine bakarak. "Çiçek gönderdiğini söylemiştin. Onları da çöpe atacağım."

Her şeye rağmen güldüm. Bu, Çaykara'nın *seni seviyorum* deme şekliydi.

"Atmadığını biliyorum." Bu da benimkiydi.

19. BÖLÜM

Balca

"Onun ne kabahati var ki?" Bana onu savunmasına inanamıyordum.

"Ne kabahati mi var? Sen onun tarafını mı tutuyorsun, Leyal? Adam beni oyuna getirdi. Ali Cihan olmasıyla ilgili değil bu. Kavur olarak o restorana geldi ve her şeyi mahvetti. Resmen ayaküstü operasyonla mekâna baskın yaptı."

"Ne operasyonu, ne mahvetmesi Allah aşkına?" diye homurdandı Leyal. Elinde yeni hazırladığı bir kupa kahveyle iki gündür aralıklarla yağan yağmuru izlemek için pencereye yönelirken, kendime bilinçli verdiğim ev hapsinden sıkılmış görünüyordu. Çünkü o da bana eşlik ediyordu.

Kavur'un asıl kimliğini öğrendiğim geceden bu yana tüm zamanımı evde geçiriyordum. Teşkilat, gizlilik ilkesinin ihlal edildiğinin farkındaydı. Şimdilik Kavur'la iletişim kurmamız kesin olarak yasaktı. Onun, o gece operasyona müdahale etmek için gelmesi, dahası yerinin benimkiyle çakışması başlı başına yeterli bir sebepti. Başkanlık kararı Göçebe aracılığıyla iletmişti. Asıl hüküm ilerleyen günlerde açıklanacaktı. Büyük olasılıkla ona yeni bir gölge ajan, bana da yeni bir kıdemli istihbaratçı atanacaktı.

Ama çıkan karara rağmen Ali Cihan hâlâ iletişim kurmaya çalışıyordu. Çaykara'nın e-posta kutusuna yazmak yerine, Balca'nın telefonunu arıyordu.

Aramalarına cevap vermesem de gönderdiği mesajları okumaktan kendimi alamıyordum. Birçoğunu Leyal'e de okutmuştum. Konuşmak istiyordu. Bugün Çanakkale'ye döneceği gündü. Bunu da bir mesajında belirtmişti.

Yazdıklarını okuyordum ama cevap vermiyordum. Ben teşkilatın kurallarına uyuyordum, o ise çiğneyip geçiyordu.

Leyal, camın önünde kahvesini yudumladıktan sonra bana döndü. "Hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

Bu soruyu iki gündür soruyordu. Her defasında cevapsız bırakıyordum. Kahvemi yudumlamadan önce yutkundum. Yine susmak istedim ama, "Söyle," diye diretince, "Kavur'u... evet," dedim net bir şekilde.

"Ya Ali Cihan'ı?"

"Nereye varmak istiyorsun?"

Omzunu silkti. "Hiçbir yere. Sadece çok yakışıklı adam. Sen anlatınca yaşlı birini bekliyordum. Kavur için de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama adam taş gibi. Aslında senin aptallığına gelmiş olduğunu düşünüyorum çünkü

vücudu, *bu kasları her gün onlarca adam döverek, operasyonlardan geçerek yaptım* diye bağırıyor resmen."

"Bunun sevmekle ne ilgisi var, Leyal? Benim için fiziksel görünüşün önemli olmadığını sen de biliyorsun."

Başını sallayarak koltuğumdaki boş yere adımladı. "Biliyorum ama merak ediyorum. Ben senin arkadaşınım. Lütfen en azından bana karşı açık ol."

"Ben kendime bile açık değilken sana mı olacağım?" dedim imalı bir bakışla. "Ali Cihan hakkındaki düşüncelerimi söylemek istemiyorum."

"İstiyorsun," diye diretti ve yanıma oturdu. Kahvesini sehpaya bıraktı. "Yağmur çok güzel yağıyor ama Allah dışarıda olanları korusun."

"Âmin," dedim fısıltıyla. Konuyu değiştirecek bir şey arıyordum ama o benden önce davrandı. "Olur da kıdemlin olarak tekrar sana atanırsa ne yapacaksın, Balca?"

İç çektim. "O zaman avuçla yerim diye düşünüyorum."

Sırıttı. "Çok yakışıklı buluyorsun, değil mi?"

Onun ifademde yanıt arayan mavi gözlerinin farkındaydım. "Alacağın yanıt ne işine yarayacak?" diye sordum yüzleşmemek için gözlerine bakmadan.

"Rahatlayacağım."

"Güzel," dedim başımı sallayarak. "Sen rahatlayacaksın ama ben rahatsız hissedeceğim."

"Adam sana, Balca olmana rağmen seviyorum demiş. Balca'yı seviyorum demiş. Kör müsün, sağır mı? Resmen sen olduğunu bilmek güzel demiş."

"Öyle dedi," dedim gözlerimi kapatarak. "Farkındayım. Bana salak muamelesi yapma."

Neden öyle konuşmuştu ki? Ben onun arkadaşının kardeşiydim. Bu, gerçekten önemli bir detay mıydı? Peki neden bunu takıntı haline getirmiştim?

"Dök içini, Balca. Biliyorsun bunu yapabileceğin en iyi kişi benim."

Leyal psikologdu. Aslında benim ona bir şey anlatmam gerekmiyordu. O zaten her şeyi, kelimeler ağzımdan dökülmeden önce bile anlayabiliyordu.

"Tamam," dedim derin bir nefes vererek. Oturduğum koltukta bacaklarımı kalçamın altına kıvırıp ona döndüm. "Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim ve sen de beni rahat bırakacaksın." Başını sadece bir kez salladı. Yargılamadan, dikkatle dinlemek için koltuğa yaslandı.

"Şimdi," diyerek gözlerimi pencereye, yağmurun cama vuran damlalarına çevirdim. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki sesi içimdeki kargaşayı bastırıyordu. Tuhaf bir huzur veriyordu. "Ali Cihan'ı yakışıklı buluyorum."

Gülümseyerek, "Pekâlâ," dedi. Sesi yumuşaktı, yargıdan uzaktı.

"Herkes yakışıklı bulur, Leyal. Sen de yakışıklı olduğunu söylüyorsun. Beni gıcık ettiği anlar dışında efendi bir adamdı."

"Yani fiziksel bir çekimden ötesi var mı, bunu merak ediyorum," dedi merakla. İfadesi sanki hayali bir deftere not alıyormuş fikrine kapılmama neden oluyordu. "Bu şekilde tanışmasaydınız ona karşı bir şeyler hisseder miydin?"

Beğenimin neye dayandığını anlamaya çalışıyordu. "Demek istediğin, Kavur ve Çaykara olarak tanışmasaydık mı?"

"Evet. Sadece sen ve o, iki yabancı gibi. Ne olurdu sence?"

"Farklı olabilirdi. Muhtemelen ondan etkilenirdim."

"Peki şimdi ne değişti? Seni durduran şey ne?"

"Mesleğinin hakkını veriyorsun," dedim dudaklarımda acı bir gülümsemeyle.

Kahkaha attı ama tonu yumuşaktı. "Sadece doğru soruları soruyorum."

"Ne demezsin. Beni engelleyen şey onun Kavur olması."

"Yani onun kimliği mi seni rahatsız eden?" dedi sesini alçaltarak. "Bunu biraz daha açabilir misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Basbayağı beni etkiliyordu. "Kavur'a çok şeyi itiraf ettim, Leyal. Ama o Ali Cihan çıkınca işler değişti..." Yutkundum. Devam edeyim diye beklentiyle bakıyordu. "Of," diyerek sıcaklamama neden olan uzun saçlarımı omzumun arkasına attım. "Utanıyorum galiba."

Sırıtışı o kadar hızlı oldu ki gözlerimi yumdum. "Ah, benim çiçeğim. Âşık olduğunu kendine bile itiraf edemiyorsun, değil mi? Utanç değil bu. Aşk."

Gözlerimi açmadım. "Ona değil, Kavur'a," diye fısıldadım.

Yakamı bırakmadı. "Kızım ikisi de aynı kişi. Ali Cihan'ı beğeniyorsun, Kavur'a âşıksın. Bunu ayırmaya çalışman kendini koruma çabandan geliyor. Ama seni korumuyor. Sadece uzaklaştırıyor. Adamın telefonlarına cevap ver. Dışarıda, yağmurun altında sırılsıklam oldu."

Gözlerimi kocaman açtım ve ona baktım. "Ne! Kim ıslanıyor?"

Gülerek ayağa kalktı. Çıplak ayaklarına yerdeki terliklerini geçirdi. "Ben şimdi eşyalarımı toplayıp gidiyorum. Evde işlerim var. Sonra yine uğrarım. Sen de Ali Cihancığını içeriye al. Zatürre olmasın, yazık."

"Leyal!" diye yükselerek arkasından ayağa kalktım. "Ali Cihan dışarıda mı?"

Başını sallayarak yatak odasına doğru adımladı. "Az önce camın önündeyken fark ettim. Telefonlarını açmıyorsun. Muhtemelen hangi daire olduğunu bilmiyor."

Ondan tersi istikamete, pencereye doğru koştum. Camı açtım ve sokağı rahat görebilmek için yağmura rağmen dışarıya sarktım. Bunu yapmama gerek olmadığını anladım. Karşı kaldırımda durmuş, etrafına bakınıyor ve elindeki telefonda göz gezdiriyordu. Gerçekten buradaydı.

Şaşkınlıkla, "Ali Cihan!" diye seslendim. İçeriden Leyal'in güldüğünü duyabiliyordum. Ali Cihan başını kaldırıp bana baktı. Leyal'in dediği gibi sırılsıklam olmuştu. "Sen... ne yapıyorsun burada?"

Başını *bilmiyorum* dercesine iki yana salladı. Sonra da elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım tanışmak istiyorum."

Kalbim takla attı. Delirmiş olmalıydı.

"Ve vedalaşmak. Gidiyorum," dediğinde bakışlarım onda kilitli kaldı. "Adresin sistemde kayıtlı değildi. Sadece sokağını bulabildim."

Bir elim kalbimde, "Sonunda baktın yani! Adresime baktın!" dedim. Başımla binanın girişini işaret ettim. "Şu kapı. Zatürre olacaksın. Hemen içeriye gir."

Belli belirsiz güldüğünü gördüm. "Bana bir şey olmaz."

"Eminim olmaz. Sen yine de yukarıya gel."

Dediğimi yaptı ve girişe doğru adımladı. Ben de camı kapatıp kapıya ilerledim. Ama ondan önce sehpada duran telefonumu aldım. Son attığı mesajların hiçbirine bakmamıştım. Eminim, bana geldiğini yazmıştı.

Kapıyı açıp önünde durarak mesajları okudum. Kalbim hâlâ düzensiz, aceleci adımlar atıyordu. Birinde, aylar önce ona gönderdiğim bir mesaj duruyordu.

Kavur: Bir gün seninle ikinci kez tanışacağız. Bu gerçek bir tanışma olacak. "Merhaba, ben..." diyeceğim ve sana adımı söyleyeceğim. Ve sen de "Merhaba, ben..." diyeceksin. Gerçek adını öğrenmeyi her şeyden çok istiyorum, Kavur. Bana kendinden bahsetmeni istiyorum. Sesin nasıl mesela? Bir dağ kadar sert ve eğilmez ama etrafında dolaşan bulut kadar yumuşak mı? Gözlerin kahverengi olmalı. Hissedebiliyorum.

Bu mesajın altına kendi notunu iliştirmişti.

Kavur: Beni tanımak istediğini söylemiştin. Gitmeden önce bunu yapmak istiyorum. Bana adresini ver.

Asansörün kapısı açıldığında ıslak bir adamın dışarı çıkışıyla bakışlarım oraya kaydı. Nefes almamı zorlaştıran bir düğüm vardı boğazımda. İçimde büyüyen yumru kalbimi de sıkıştırıyordu. Dudaklarımı araladım, "Şey,"

dedim mermer zemine su damlaları bıraka bıraka yaklaşan Ali Cihan'dan gözlerimi ayıramadan. "Mesajlarını yeni gördüm."

"İki gün boyunca attıklarımın tamamını mı?" diye sordu. Bu, sitemin dolaylı bir haliydi ama aldırmadım. Zira dengemi yitirmiş gibiydim. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Geçebilmesi için kapının önünden geriye doğru adım attım. Üzerimde beyaz satenden şortlu bir pijama takımı vardı. Onu karşılamak için oldukça uygunsuzdu. Bunu o an fark ettim. İç çamaşırı giymediğimi de. Kollarımı kendiliğinden göğsümde kavuşturdum.

Bana bakarak ayakkabılarını çıkarırken, "Havlu getirmemi ister misin?" diye sordum.

"İyi olur," diyerek başını sallayınca hızla arkamı döndüm ve banyoya girdim. Büyük bir havlu alıp koridora döndüm. Dış kapıyı kapatmış, salon kapısının önünde duruyordu. Tam o sırada Leyal yatak odasından çıktı.

"Ali Cihan," dedi gülümseyerek. "Hoş geldin. Ben de gidiyordum."

"Hoş bulduk, Sızı."

Leyal daha geniş ve sesli gülerek gözlerini belirginleştirdi. "Kim olduğunu mu araştırdın?"

"Zaten biliyordum. Asıl bilmediğim Leyal'di."

Elimdeki havluyu Ali Cihan'a verdim. Leyal'i kapıya kadar geçirdim. O gittikten sonra salondaki Ali Cihan'ın yanına döndüm. Üzerindekiler hâlâ ıslaktı. Bu yüzden koltuğa bile oturmamış, pencerenin önünde dikiliyordu. Elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu.

"Sana kıyafet de ayarlayabilirim."

Bakışlarını bana çevirdi. "Erkek kıyafetin mi var?"

Yanına doğru ilerledim. "Var. İster misin?"

"Başkasının kıyafetlerini giyebileceğimi sanmıyorum. Kime ait?"

Bakışlarımı havalanan kaşına kaydırdım. "Kime ait olduğunun ne önemi var? Hasta mı olmak istiyorsun?"

Diğer kaşını da kaldırdı. "Telefonlarımı açmadın, Balca. O kadar mı?" Gözlerini gözlerime mıhladı. Havlu olmayan eliyle çıplak kolumu tuttu. Eli soğuktu ve hâlâ ıslaktı. "Senin konuştuğun biri falan mı var? Söylemediğin. Seni rahatsız edeceğimi mi düşü-"

"Saçmalama," dedim kolumdaki elini tutarak. "Olsaydı söylerdim. Olsaydı sana neden..."

Solgun görünen yüzü bir parça aydınlandı. "Kıyafetler kimin?" diye sordu. Öğrenmeden rahatlamayacaktı, değil mi?

"Akın'ın. Sen tanımıyorsundur. Teşkilattan. İdareten giy, seninkileri kurutucuya atayım. Olur mu?"

İsteksizce başını salladı. "Onu tanıyorum, Balca. Başkanınız."

Tanıması normaldi ama Akın pek kendini ortaya çıkaran biri olmadığı için öyle söylemiştim. Sanırım takıldığı nokta onun başkan olması değildi. "Abim gibidir. Burada ve teşkilatta çok arka çıktı bana." Ona şöyle bir baktım. "Aynı beden gibisiniz. Hatta o senden biraz daha kalıplı. Rahatlıkla uyar."

Kolumu bıraktı ve saçlarını kurulamaya devam ederek cama döndü. "Olur," dedi yalnızca. Yatak odasına dönüp ona kıyafetleri buldum, sonra da hızlıca geri döndüm. Gömleğinin düğmeleri çoktan açılmıştı. Çekinerek kıyafetleri ona uzattım. "İçerideyim. Giyinince seslenirsin, ıslak olanları almaya gelirim."

Bir an sonra Akın'ın kıyafetleriyle koltukta oturuyordu, ben de onun yanındaydım. O giyinirken ben de üzerimi değiştirip beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiştim.

"Ben," diyerek sessizliği dağıttı. "Gitmeden önce bir kez daha görmek istedim. Dün gece istediğim gibi gerçekleşmedi. Yani senin bizi böyle hayal etmediğini düşündüm. Aslına bakarsan ben de böyle hayal etmemiştim."

"Ben bizi pek hayal etmiyorum, Ali Cihan," dedim tekdüze bir sesle. Böyle konuşmak benim için zordu. Aslında karşılaşmamızı hayal etmediğim tek bir gün bile olmamıştı. Ancak o Ali Cihan'dı. Hâlâ Kavur gibi hissettirmiyordu.

"Güzel," dedi cılız bir sesle. "Ben gidiyorum, biliyorsun. Çok uzun bir süre buralarda olmayacağım. En azından vedamız doğru düzgün olsun istedim."

Ne konuşacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. İçimde düğüm olmuş bir şey vardı; çözülmüyor, yalnızca sıkıştırıyordu. Zaman hiç olmadığı kadar ağır akıyordu. Hava kararmaya başlamış, oda sessizce loşluğa gömülmüştü. Başımı yana çevirip ona baktım. Beni izliyordu.

"Seni almak için uğraşıyorum," dedi bir anda. Dudağının kenarını ısırdı, sonra da bakışlarını yağmurun sertçe vurduğu pencereye çevirdi. Ne demek istediğini çözmeye çalışırken, "Teşkilatla konuşuyorum. Eğer sakıncası yoksa yeniden benimle olmak ister miydin?" diye sordu.

"Eskisi gibi olamayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Baktığı noktada başını usulca salladı. "O yüzden bunu istemediğimi biliyorsun. Sadece ne düşündüğünü söyle."

Aslında bilmiyordum. Onunla çalışmak en başından beri güzeldi. Kavur hiçbir zaman kasıntı biri olmamıştı. Espriliydi, rahat ve içtendi. Ben olduğum için mi öyleydi, bilmiyordum. Ama onunla çalışmayı seviyordum. Bu mesleğe gözümü açtığımdan beri yanımdaydı. Ve o, beni istiyordu. Öyle olmasa bunca şeyle uğraşmazdı.

"Sanırım," dedim çatallı çıkan bir sesle. Bakışlarını pencereden gözlerime sürükledi. Beni beklerken bir kaşını hafifçe kaldırdı. "Seninle devam etmek istiyorum."

Dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyi izledim. İstemsizce aynısı benim yüzüme de yerleşti. "Kavur'la çalışmak güzeldi. Tabii teşkilat kabul ederse..."

"Edecekler," dedi Ali Cihan kendinden emin bir tonla. "Benim sokağımın kızını bana verdikleri gün bunu düşünmeleri gerekirdi."

Gülümsedim. "Senin sokağının kızı falan değilim. Yani o zaman değildim."

"Bal gibi de öylesin. Oraya taşınmamı limana yakın olduğu için teşkilat istedi. Senin orada oturduğunu bilmiyorlar mıydı yani?" Çarpık bir gülümseme savurdu.

"Aynı teşkilatta değiliz ki."

"Aslında aynı teşkilatta sayılırız. Teşkilat başkanları farklı olsa da Gök Kuzgun'la Kızıl Gerdan, bir üst makamda aynı kişiye bağlı."

Bunu bilmiyordum. Teşkilat, üstlerin bilgisini saklı tutardı. Benim bağlı olduğum birim Akın'a bağlıydı, biz de ona başkan diyorduk. Onun dışında direkt görüştüğüm bir kıdemli yoktu. Akın'dan sonra tanıdığım en kıdemli adam Kavur'du. Bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Bilmediğimi fark edince koltukta bana doğru döndü. Bacaklarından birini kıvırıp kalçasının altına aldı. Kolunu koltuğun kenarına yasladı. "Sen neden bana verildiğini bilmiyor musun?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Bir kıdemli, bir çaylağı alır."

Gözlerimi büyüttüm. "Başlama gene," diye söylendim.

Gülümsedi. "Çaylaksın, Çaykara. Ne dersem diyeyim bu değişmez. Ivan görevine ölümüne atıldığında bunu iyice anladım."

"O işten vazgeçmiş değilim," diye diklendim. "Sen her şeyi bok etmeseydin-"

Gülümsemesi erkeksi bir kahkaha olarak dışarıya sızınca devam edemedim.

"Biz konuşurken neden hiç küfrettiğini görmedim? Yeni mi?"

Omzumu silktim. "Yeni değil. Hep ediyordum ama kötü yanlarımı sana göstermiyordum."

"Neden?"

Ne öğrenmeye çalışıyordu? Dizlerimi önüme topladım ve onun gibi rahat oturdum. "Şu an bana kur yapıyorsun, değil mi?" Söylediğimle kalakaldı. Sesini temizledi ve dikleşti. "Asla."

"Çarpılırsın. Senin mesajlarla bana nasıl yürüdüğünü bilmiyor muyum? Tanışmak istiyordun, değil mi? Tanışalım ama gerçeklerden de bahsedelim. Ne de olsa dün hayal ettiğin gibi gerçekleşmemiş." Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu bir utanma mıydı? "Ah, Ali Cihan Gencer," dedim gülerek. "Bu konularda yaşla tecrübe aynı hızda ilerlememiş galiba-"

Koltuğun kenarında duran eli kolumu kavradı ve ansızın beni kendine çekti. "Bu bir dalga geçme mi? Beğenemedin mi?"

Dudağımı ıslatırken başımı iki yana salladım. "Seninle dalga geçmiyorum. Yani Kavur'la. Ama Ali Cihan'la..."

"Duygular değişir mi, Balca?" diye bir soru yöneltti. Konunun değişme hızına şaşırdım. Yüzümü yakınında tuttuğu için nefesini hissedebiliyordum. "Değişiyorsa gerçek değildir," diye yanıtladım.

"Seninkiler gerçek değil miydi?" dedi kaşlarını çatarak. İfadesi alacağı cevaba karşın kaygılı görünüyordu.

"Öyle mi hissettiriyorum?"

"Hiçbir zaman açık konuşmuyorsun. Ben gözlerimin rengini tahmin etmeye çalışan ve bunu açıkça dile getiren kızı görmek istiyorum."

Gözlerine baktım. "Kahverengiymiş. Ama geceden daha koyu görünüyor. Bunu asla hayal edemezdim."

"Seninkileri asla tahmin edemezdim. İpucu bırakmadın. Gerçi bıraksaydın da tahmin edemezdim. Bal gibi."

Dudağımın kenarını ısırdım. Bana ne yapıyordu böyle? Kalbim, durmaksızın on kilometre koşmuşum gibi ağrıyordu. Nefes vermeyi unuttuğumu hatırladım ve usulca bıraktım.

"İlk konuşmalarımızdan birinde sen de beni tahmin etmeye çalışmıştın," dedim havadaki elektriği dağıtmaya çalışarak.

"Sen de," dedi gözlerime bakarak. "Otuz sekiz yaşında, asker tıraşlı olduğunu söylemiştin."

Sırıtarak omzumu silktim. "İnanmış mıydın?"

Cıkladı. "Hiç inanmadım. Güzel olduğunu biliyordum."

"Beni güzel mi buluyorsun?"

"Çok. Söylemiştim." Kalbim depara kalktı. Atış seslerini duyabiliyor gibiydim çünkü kulağımın dibinde atıyordu.

"Şu an arkadaşının kardeşine mi yürüyorsun, yoksa Çaykara'yla mı konuşuyorsun?" diye sordum. Cevabını beklerken kaşlarımın arası yakınlaştı. Onunkiler de. "Her ikisi de sensin."

"İki gün önce de öyle söylemiştin."

"Çiçekleri attın mı?" Sorularının değişme hızı şaşırtıcıydı. Cıkladım. "Hiç atmadım ki."

"Onları kimden diye kabul ettin?"

"İkisi de sensin."

Burnundan güldü. "Kardeşini festivale götürdüğümüz gün," dedi başıyla yan tarafı işaret ederek. Başparmağı kolumu seviyordu. Muhtemelen bunun farkında değildi. Bense iliklerime kadar hissediyordum. Aklım o temasa takılı kalmış gibiydi. "Yatağa fırlattığın laleler benimkilerdi."

Bu bir soru değildi. Fark ettiğini söylüyordu. Bir anlığına gözlerini kapatıp açtı ve gülümsemesi dudaklarını araladı. Bembeyaz dişleri vardı.

Başımı sallayarak, "Öyleymiş," dedim.

"Neden sakladın?"

"Üç demetti. Senden geldiğini bilmiyordum. Utandım. Bu arada neden üç?" diye sordum. Bunu Kavur'a hep sormak istemiştim. O fısıldıyor diye ben de fısıldayarak konuşmaya devam ediyordum.

"Çünkü ne zaman benden bir şey isteyecek olsan cümlenin sonuna üç lale koyuyorsun. Lütfen Kavur ve üç lale. Üç noktan gibiydi. Balca'nın vurgusu."

"Ah!" İstemsizce serbest olan elimi yüzüme salladım. Dudağının kenarını dişiyle çekiştirerek güldü. "Fazla mı oldu?" diye sordu.

"Çok. Çok hızlı gidiyoruz."

"Yedi yıldan sonra mı?" Yutkundum. Bakışlarım, dişlerinin arasında kalan dolgun altdudağına indi.

"Yedi yıldan sonra," diye fısıldadım ama bu bir cevap değil, aklımdaki yankıydı. "Abime rağmen mi?"

"Yalvaç beni anlar."

"Bekle anlar," dedim nefes nefese. Onun bakışları da şimdi dudaklarımdaydı. Ne yapmayı planlıyordu? "Gerçekten çok hızlı. Sen düne kadar-"

"Herkesin sevgilin olarak bildiği adamdım," diye tamamladı cümlemi.

"Ne oldu sana? İki gece önce böyle konuşmuyordun."

"Balca'yla evet. Ama ben Çaykara'yı unutamıyorum."

"İkisi de benim."

"Biliyorum," dedi üzerine basa basa. "Karşında Kavur olsaydı ona ne söylerdin?"

"Hımm..." Sorduğu her soruya cevap verme mecburiyetim var mıydı? Yoktu. Sessiz kaldım ama, "Ne söylerdin?" diye diretti. *İkisi de sensin.*

"Merhaba," dedim yutkunarak. "Ben Balca."

Gözlerinin kenarına kadar gülümsedi. "Merhaba, ben Ali Cihan."

"Şimdi tanışmış mı olduk?"

"Ben seni, bana hakkında hiçbir şey anlatmamana rağmen tanıyorum, Balca. Yedi yıl bir yabancıyı beklemedim. Evet, iki yabancıydık ama değildik de."

Ben de onu tanıyordum. "Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Bana hâlâ hislerin olduğunu görebiliyorum."

"Senin yok mu?" Neden her sorduğum soruyu bana geri yöneltiyordu? Kaşlarımı çattım. "Soru üretemiyor musun?"

"Cevap veremiyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzüne biraz daha yaklaştım. Başımı hafifçe yana yatırarak ona baktım. "Beni sinir ediyorsun, Kıdemli Uzman Ajan Kavur."

Gülümsedi. "Sen de beni çaylağım."

Oflayarak geri çekildiğimde eli kolumdan çözüldü. "Senin çaylağın değilim. Ben çaylak değilim. Ayrıca teşkilat bile *gölge ajan* denmesini uygun görmüşken şöyle söylemeyi bırak. Senden fikir alıyorum diye ne sanıyorsun beni? Sahadayken hiç görmedin. Ki görebilirdin ama sıçtın-"

Elini tekrar kolumda hissettiğim an hızla ona doğru çekildim. Minik bir inilti dudaklarımdan kaçarken ellerimi göğsüne kapatarak üzerinde zor durabildim. Çenem neredeyse onun çenesine çarpmıştı. Koltuğa yaslanırken bana alttan baktı. "Küfür yasak. Çaylaksın. Sahadayken de görürüz. Ama ben yanındayken. Sana güvenene, tek başına yapabildiğine inanana kadar."

Kalbim düzensiz atıyordu. Birkaç dakika önce onu sakinleştirmiştim ama şimdi... Derin bir nefes aldım ve o nefesle birlikte kokusu ciğerlerime doldu. Başkasının kıyafetlerini giymesine rağmen hâlâ kendi gibi kokuyordu. "Yavaşlayalım," dedim göğsündeki elimle usulca oraya vurarak. "Nasıl benimle aynı görevi alacaksın?"

"Birbirimize soru sormaktan başka bir şey yapmıyoruz. Bunu çözmemiz gerek. Önce ben sorayım, sen de cevap ver," dedi. Başımı salladım. "Ama önce beni bırak."

Üzerinde yattığımı o an fark ediyormuş gibi baktı. Elimin göğsündeki konumuna göz gezdirdikten sonra, "Böyle iyi," diye fısıldadı. "Bazen beni duymadığını düşünüyorum. Kafana göre konuşuyorsun. Yakın dur ki anlayasın."

Göğsündeki elimi oraya vurdum. "Hatırlatmak istemezdim ama," dedim üzerine basa basa. "Ben Balca. Çaykara'ya şu an ulaşılamıyor."

Kolumdaki parmaklarını sıkarak çenesini dikleştirdi. "Şu an Kavur aktif. İkisine de ulaşabilirsin."

"O zaman ilk ben soruyorum," dedim gözlerimi kısarak. Buna başka türlü katlanamazdım. Başını tek sefer salladı.

"Tekrar soruyorum. Seninle ben nasıl aynı görevde olacağız?"

"İki teşkilat birleşecek. Gök Kuzgun yalnızca istihbarat olarak çalışacak. Göçebe de başına geçiyor."

Şaşırarak, "O artık kıdemli mi oluyor? Aynı yaşlarda olduğumuzu sanıyordum," diye sordum.

"Kendin için mi üzüldün?"

"Ne yalan söyleyeyim, üzüldüm. Çocuk yaşta girdim teşkilata. Bana teklif getirdiklerinde bir adli tıpçıya ihtiyaçları olduğunu, teşkilat içinde de adli tıp üzerine eğitileceğimi söylemişlerdi. Kısa zamanda kıdemli olabilecektim."

"Cinayetler konusunda adli tıpçıya ihtiyaç vardı. Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Ama sonra diğer türlü de işlerine çok yaradığımı söylediler. Her göreve gider oldum."

"Güzel olduğun içindir," diyerek gözlerini devirdi. "Gençsin, yeteneklisin. Rakibini kolayca etkin altına alabilirsin."

Söyledikleri gururumu okşadı. "Haklısın," diye mırıldandım. Bana ters bir bakış attı. "Şımarınca yükseliyorsun gibi geldi. Sonra da oradan inmiyorsun."

"İndirmek konusunda yeteneklisin. Kolayca ağzıma sıçabiliyorsun."

"Küfür yok demiştim."

"Dediğini yapmıyorum."

Kolumu biraz daha kendine doğru çekti. Yüzlerimiz eşitlenirken acıyla inledim. "Acıtıyorsun."

"Aklın başına geliyor mu? Kavur'u hatırlıyor musun?"

Hiç unutmuyordum ki. "Sana Çaykara'yı hatırlatmamı ister misin?"

"Hiç aklımdan çıkmıyor ki." Gözleri yüzümde dolaşırken yutkundu. "Senin o olman. Ben... Ona bir kere..." Dudaklarımda duraksadı.

"Sen ne?"

"Yanlış biliyorum. Ama kendime engel olamıyorum, Balca. Ben sana çok âşıktım. Böyle hayal etmedim."

Yüzünde bastırılmış bir acının gölgesi gezinip duruyordu. "Hayal ettiğin neydi?"

Bakışlarını gözlerime kaldırdı. "Korkarsın. Duyduğun seni korkutur."

Ne olduğunu bilmememe rağmen korktuğumu hissettim. Nefesimi bırakırken gözlerimi kaçırdım. O yine de, "Seni şu an öpmek istiyorum," diye fısıldadı. Sesinde hafif bir titreme vardı. O heyecan vücuduma yayıldı. Terleyen avuçlarımı gömleğine bastırdım. Boynumun yanındaki damarın attığını hissedebiliyordum.

Eli havalandı. Parmaklarının kemikli kısmı damarımın üzerine dokundu. Belirgin bir şekilde ürperdim. Gözlerimi kapatarak titrek bir nefes bıraktım. "Hep bu anı hayal ettim. Asla aklımda tamamlanmadı. Ta ki şu damarı görene kadar. Onu öpücüklere boğmama izin ver."

Mideme yayılan sıcaklık, oradan bacaklarımın arasına doğru bir patlamanın aleviyle yayıldı. "Ali Cihan," dedim boğuk bir sesle. "Bu yanl-"

"Bu yangın," diye tamamladı. Gözlerim onun gözlerini buldu.

"Yedi yıl için tek bir öpücük, Çaykara. Onu bana verir misin? Geçen onca zaman yeterince çıldırtıcıydı," diye fısıldadı. Sesinde çekingen ama dürüst bir arzu vardı.

O an fark ettim. Ben de onu öpmek istiyordum. Hem de delice.

Her şey bir anda oldu. Bu, saklı bir ihtiyacı aniden açığa çıkarmanın alev almış hali gibiydi. Kontrolümün dışındaydı. İlk defa bir şeye engel olamayacağımı kesin olarak anladım. Denemedim bile. O, "Kızdın mı-" diye sormaya kalktığında sorusunun üzerine dudaklarımı bastırdım. Üzerine doğru tırmanarak kucağına oturdum. Ellerim başının iki yanından koltuğun kenarlarını kavrarken, gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu ama usulca dudaklarıma hak ettiği karşılığı veriyordu. Elleri kalçalarımı sardığında tek bir öpücükle ondan yedi yılı çaldım... ve ona yedi yılı verdim.

Bu, hayatımdaki en güzel takastı. İçinde bulunduğumuz zamanda onun gerçek kimliği önemsizdi. Ben yedi yıldır kelimelerine âşık olduğum adamı, yeni tanıştığım dudaklarından öpüyordum. Hiç görmediğim bu dudaklara ihtiyacım vardı.

Aklımdan geçirdiklerimi hissetmiş gibi nezaketten uzak ama hâlâ çekingenliğini tam olarak atamamış gibi altdudağımı ağzının içine çekti. Kolları

belime sarılıp oraya kilitlenirken, göğüslerimi ve tüm bedenimi kendi bedeniyle bir bütün haline getirdi. Aramızda havanın dahi sızamayacağı bir yakınlık vardı. Nefes almadan öptüm. Nefes almadan öptü. Dilini ağzıma kaydırdığında, sessiz bir inilti boğazımdan doğup dudaklarının arasına şiddetli bir şekilde ulaştı ama o sesi yuttu.

Ben tam şu anda Ali Cihan'ı öpüyordum. O da Balca'yı. İçimden bunu kaç kere tekrar etmem gerekiyordu bilmiyordum ama şu an hiçbir şeyi umursamıyordum. Onu yalnızca Kavur olarak görüyordum.

Belime sarılı kolları beni biraz daha yukarıya çekti. Dudaklarımız ayrıldığında ıslak ağzı, şimdi daha hızlı atan o damarın üstüne kapandı. Başımı geriye attım. Gözlerimi bilerek kapalı tuttum çünkü açarsam, içimde körleşen o arzu ışıkla boğulur diye korktum. Bu an sürsün istiyordum. Dişleri tenime geçti. Ardından dudaklarıyla o damarı içine çekti. Karnım içten içe yanan sıcak dalgalarla sarsılıyordu. Kollarım titrediği için ellerimi koltuğun kenarından çözüp onun omuzlarına aldım. Sırtını koltuktan kaldırdı ve ona sımsıkı sarılmamı sağladı. Parmaklarım saçlarının arkasındaydı ve ben galiba hep bunu yapmak istemiştim. Onları ilkel bir arzuyla çektim. "Bu yanlış," diye inliyordu. Ancak bedeninin her tepkisi söylediklerinin aksini haykırıyordu. Tıpkı benimki gibi.

"Bu yanlış," diye inledim. Kalçalarımı kavrayıp sıktığında kucağında istemsizce kıpırdandım. Öne ve geriye doğru sürtündüm. Neden yaptığımı bilmiyordum. Kontrol bende değildi. Hiç böyle hissetmemiştim. Onu hayal ettiğimde ve yatağımda kendime dokunduğumda tüm gece kıvranırdım. Yüzünü görmediğim bir adam için.

Elleri beni durdurmadan, hareketimi sınırlamadan kucağına bastırdı. Dudakları çenemin altına kayarken, "Yalvaç belamı sikecek," dedi nefes nefese. Dişlerini çeneme geçirip orayı emdi. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Bu benimle alakalı değil. Bu kontrolümde değil. Balca'yı Çaykara yapanların hepsini teker teker sikeceğim," diye söylendiğinde dişlerimi dudağıma geçirdim.

"Küfrediyorsun." Hâlâ mantıklı düşünebiliyor olmam ve ona laf sokuyor olmam bile şaşırtıcıydı. Erkeksi bir kahkaha savurdu. Boynumun yanındaki deriyi ağzının içine çekti. Sonrasında oranın moraracağından emindim ancak acıya rağmen onu durdurmadım. Ellerim omuzlarını sıktıkça ileriye ve geriye sürtünmeye devam ettim. Artık onu tüm bedenimde hissedebiliyordum. Acaba canı yanıyor muydu? "Siktir!" diye söylendim.

Elleri kalçalarımı öyle sıkı kavradı ki çığlık attım. Yüzünü göğsüme gömdüğünde ellerim başının arkasından saçlarını kavradı. Onu kendimden

uzaklaştırmak yerine daha da kendime bastırdım. Az önce benden yükselen çığlığın daha erkeksi ve sert olanını göğüslerimin arasında boğdu.

"Bu," dedi oradan boğuk bir sesle. "Bana bir ömür yeter."

Söylediklerıyle birlikte nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kollarımı başının arkasına sararak derin bir nefes aldım.

"Belki inanmayacaksın ama seni sadece bir kereliğine de olsa görebilme umuduyla kimseyi sevemedim. Şuradaydın, Balca," diyerek elini kalbine koydu. Kesik bir nefes bıraktı. "Göğsümün altı savaş alanı gibi. Senin yüzünden." Az önceki nefesini derin bir nefesle tamamladı. "İkisi de sensin. İkisi de benim... Eğer istemezsen o başka." Ses tonunun düşüşü, kalbim hâlâ çok hızlı çarpıyor olmasına rağmen beni konuşmaya zorladı.

"Sana on yedi yaşından beri âşığım. Hiç bu şekilde söylemedim biliyorum ama bu gerçeği değiştirmiyor. Ben senin yüreğini sevdim. Yaşım diyorsun ama umurumda bile değil. Bir keresinde *bu iş yaşlılığımıza kalır* demiştim. Tıpkı şu an olduğu gibi *dizlerine oturup başımdan geçenleri kendi sesimle anlatacağım* demiştim."

Güldü ve burnunu göğsüme sürttü. "Daha fazlasıydı. Bana verdiğin her an daha fazlasını hissettirdi."

Yanaklarım hem öncesi yüzünden hem de şimdi söyledikleri yüzünden alev alev yanıyordu. "Ali Cihan, benim tek umursadığım şey abim." Çatallaşan sesimi duyunca beni karşısına aldı. Gözlerine bakmaktan utanıyordum ama bakışlarımı çekmedim. Kızaran yanağımda elinin tersini dolaştırdı. "Annem," dedim çekinerek. "Seni seviyor. Babam da. Ama abim... O buna bozulacaktır."

Başını salladı. Hıncını dudaklarının kenarından çıkarır gibi ısırdı. "Evine geldiğimi, seni koltuğuna oturup kucağımda sevdiğimi öğrense beni öldürür." Bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Eli yanağımı sevmeye devam ediyordu. "İki gün önce neden bana soğuk yaptın?"

Vereceğim cevaba sinir olacaktı. "Çünkü sen Ali Cihan'sın."

İfadesi kaygılı bir hal aldı. "Bu devam etmek konusunda bir sorun mu?" Başımı iki yana salladım. "Şu andan sonra olmaması gerekir, değil mi?"

Yarım bir tebessümle başını salladı. "Olmamalı. Ama ben senden duymak istiyorum. Ben olduğum için-"

"Sana bir şey itiraf edeyim mi?" diye fısıldadım. Gülerek başını sallayınca yüzüne doğru eğildim ve alnımı alnına yasladım. "Eğer aynı mahallede karşılıklı evlerde kalmaya devam etseydik, sana âşık olurdum. Sana, seninleyken hiç duygusal anlamda ihanet etmedim." Ben söylediğim şeyin karmaşıklığına gülerken o da gülüyordu. İkisi de oydu.

Gülümsemesi yüzünde giderek solduğunda, "Üzüleyim mi, sevineyim mi bilemedim," diye mırıldandı.

Kalbimin sakinleşmesini istiyordum ama hâlâ az önce olanların izlerini taşıyordu. Böylece zihnim de karanlığa çekiliyordu. Asıl gerçeğimize. O benim sevdiğim adam olabilirdi ama düne kadar hiçbir şey hissetmediğim biriydi.

"Peki o zaman," dedim. "Ali Cihan'ın hiç şansı yoktu. Eğer Kavur'u tanımamış olsaydım bir şansı olabilirdi. Bu arada sen de neredeyse beni, benimle... İki farklı tanışma, tek aşk."

İç çekti. "Bu iş tesadüf olamayacak kadar kader gibi duruyor ama hâlâ şüphelerim var."

"Her ne olursa olsun, sen göreve gidiyorsun ve bir yedi yıl sonra karşılaşana kadar buralarda olmayacaksın. Ben de ne olduğunu sana söylemediğim ilk görevi alacağım. Bu böyle devam ederken belki bir gün yine karşılaşırız. Ya da bir daha-"

İşaretparmağını dudaklarıma örterken bakışları parmağından gözlerime çıktı. Diğer eliyle kalçamdan çekerek beni göğsüne yaklaştırdı. "Bu sadece sen istersen son olabilir. Görevde dikkat et, Balca. Abinin bilmiyor oluşu bana ayrıca bir sorumluluk yüklüyor ve şimdi hem kendi adıma hem de onun adına endişeleneceğim."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapma. Eskisi gibi devam edelim, Kıdemli Ajan Kavur. Zaman ne gösterir bilmiyorum ama sen gidiyorsun ve bu şimdilik bitiyor."

Ona istediğini verip, kendi istediğim şeyi almıştım. Yedi yıl için bir öpücük. Belki biraz daha fazlasıydı ama bunu ikimiz de hak etmiştik. Onun gerçekte kim olduğunun bir önemi yoktu. Kavur kim olursa olsun ben onu yine severdim. Ama gerçekler de vardı. Teşkilat kuralları, benim bu hayattaki tek amacım ve abim...

Tüm bunlar bizi şimdilik ayırıyordu. Gerçek Kavur'u henüz tanıyamamışken.

20. BÖLÜM

Bahar

Her şey bir düzene göre ilerliyor gibi görünse de karanlığın içindeki düzen, aslında bir pusuydu. Bizi takip eden onlarca göz olabilirdi. Biz de o gözleri takip ediyorduk.

"Önümü göremiyorum," diye arabamın sessizliğine fısıldadım.

"Devam et, ben sana gireceğin sokağı söyleyeceğim." Göçebe'nin sesi kulağımda yankılandı. Her yer zifiri karanlıkken onun yönlendirmelerine güvenmekten başka şansım yoktu.

"Burada gerçekten bir sokak var mı? Daha doğrusu burada yaşam var mı?" Onu dinleyerek döndüğüm ışıksız, sessiz sokak yaklaşmakta olan tehlikenin ayak sesleri gibiydi. Dikiz aynasından arkayı kontrol ettim. Leyal'in beni takip ettiğini biliyordum ama ikimiz de gecenin içinden geçen birer hayalet gibi ilerlediğimizden onu göremiyordum.

Gece tüm dokusuyla etrafı yutmuştu. Araçlarımızdan tek bir ışık bile sızmıyordu. Camı içeriye sadece sesin ve havanın girebileceği kadar araladım. En azından Leyal beni takip ederken aracının motor titreşimini ya da lastik sesini duymayı umuyordum. Ekrandaki rotayı izlerken Göçebe, "Beş yüz metre sonra sağa döneceksin. Sana tam noktayı söyleyeceğim. Hızını düşür. Aracın sesini duymak istemiyorum," dedi.

Zaten otuzla ilerliyordum. Daha yavaşı, motorun teklemesine neden olabilirdi ama burada sessizlik süratten önemliydi. Direksiyonun altındaki refleksime güvendim ve vitesle oynayarak aracı dengeledim. Gözümün seçemediği çöp konteynerleri ya da yola taşan ağaç dalları kaza ihtimalini her saniye büyütüyordu.

"Leyal," dedim neredeyse nefesimle. "Arkamda mı? Arabasının sesini duyamıyorum."

"Arkanda ama aranızda üç yüz metreden fazla var."

"Ya o? Hâlâ güzergâhı mı takip ediyor?"

Göçebe iç çekti. "Siktiğimin faresi bizi dolandırıyor. Şimdi sağa dön. Dön!"

Direksiyonu çevirdim. Farlar kapalıydı, fren lambası yanmasın diye ayağımı gazdan çekip vitesi düşürdüm. Karanlığı yaran tek şey, nabzımdı. Ellerim direksiyona kilitlenmişti. Bu denli düşük hızda aracın dengesini

korumak bile terletiyordu. Araç çarpışma yaşamadan döndüğünde göğsümde sıkışan nefesi saldım.

"Göçebe, Leyal hastaydı. Yağmurda yürümüş. Ateşi vardı."

"Biliyorum," dedi yorgun bir sesle. "O kızı seviyorum. Katılma dedim göreve ama dinlemedi. Şu ana kadar gayet sağlam götürdü. Adamlardan biri onun sayesinde paket. Şu an bagajında."

"Benimkinde de bir tane olduğunu biliyorsun. Onu çöplüğe bırakıp ağzına çöp suyu sıkarak boğmayı planlıyorum. Belki ellerini koparırım. Sonra siyah bir torbada ülkesine postalarım."

"Yaparsın. Ama önce konuşturalım."

Bagajdan duyduğum seslere kulak kabarttım. Cılız tekmeler yankılanıyordu. Ufak ama ritmik. Araca zarar vermek üzereydi. O, on sekiz yaşında bir torbacıydı ama sıradan biri değildi. Irak sınırından sokulmuş, satıcı görünümünde bir taşıyıcıydı. Asıl görevi, kurbanları seçip organ tüccarlarına teslim etmekti. Leyal'in bagajındakinin tıpatıp aynısıydı.

"Sence bu sonuncu mu? Başka var mı?" diye sordum.

"Son gibi görünüyor. Ama öndeki göt, şu an sizi yuvalarına götürüyor olabilir. Yani devamı da var."

"İnşallah. Ben çoktan hazırım."

Beş gün önce Çanakkale'deyken bir haber geçmişti elime. Sekiz yaşında bir çocuk tüm organları alınmış, bedeni parçalara ayrılmış halde bulunmuştu. Bölünerek altı farklı çöp bidonuna bırakılmıştı. Dişlerimi sıktım. Aklımda ne yapacağımı canlandırdım. Ama midem, o çocuğu ve diğer kurbanları düşündükçe bulanmaya başladı. İçimde yankılanan acı, duygusal olamayacak kadar bedenime kazınmıştı. Tamamen fizikseldi.

Dün birine otopsi yapmıştım. Bedeninde canlıyken açılmış kesiler vardı. Organları işlevlerini yitirmeden alınmıştı. Ölüm, onun için bir kurtuluş gibiydi. Katili güçlüydü. Her darbe bir cerrah hassasiyetinde ama bir kasap vahşetindeydi. Resmen doğranmıştı. Onlara *kasap* diyordum. Yavaşça gözlerimi kapadım.

"Göçebe," dedim. Şu an hatta kimle olduğunu bilmiyordum. Belki de Leyal'le görüşüyordu. "Düz mü devam ediyorum?"

Cevap gecikti. Gelmeyecek sandım. Sonra, "Varmak üzeresin," dedi. "Birazdan aydınlığa kavuşacaksın."

Şu an Ankara'nın en karanlık, en unutulmuş sokağındaydım. Sokak lambaları asfalt kadar kasvetli bir sıcaklık yayıyordu. Buradaki insanlar bu ara sokakları gözleri kapalı geçerdi. Ama bizim gibilerin, yani devlet adına görünmeyen işler yapanların adımları burada göze batardı. Polis bile bu sokağa

girmeye cesaret edemezdi. Ne zaman ışıklar kapansa torbacılar toplanırdı. Ama sonra? Karınca gibi yeniden ürer, yeniden dağılır, yeniden yayılırlardı. İki gün sonra her şey tekrar karanlığa gömülürdü.

Sokağın ucuna vardığımda kalbim yeniden hızlandı. İçgüdülerim uyarıyordu. Bu kadar sessizliğin ardından bir patlama mutlaka gelirdi.

Karanlık sisin ardında kalan düşüncelerimi Göçebe'nin panikle çınlayan sesi yardı. "Arabanın sokağa girdiğini görünce tüm ışıkları yine patlatacaklar. Onlar için tehlikesin. Seni durdurmaya çalışacaklar. Hızlanman gerekiyor. Sadece bir an için bak ve belirlediğin noktaya doğru sür."

"Leyal," dedim onun nerede olduğunu merak ederek.

"Onu diğer tarafa yönlendirdim. Kafa kafaya karşılaşacaksınız. Sinyal kesicileri olabilir. Bana ulaşamayabilirsin. Korkma. Nefes kadar yakınım."

"Biliyorum," dedim ileride lazım olacak nefesimi tasarrufla kullanarak. Göçebe, benim için Leyal kadar kıymetliydi. Onun varlığı, kaosun ortasında bir pusula gibiydi.

"Beşten geriye doğru sayıyorum. Kolay gelsin, Çaykara. Oradan sağ çık!"

Direksiyonu sıkıca kavradım. Ayaklarımı gaz ve frene doğru açıyla yerleştirdim. "Buradan sağ çıkarsam buluşalım. Seninle bir tek ben karşılaşamadım," diye mırıldandım. "Çıkışa gel, Göçebe!" diye bağırdığımda Göçebe saymaya başladı, "Beş," dedi. "Dört, üç, iki, bir. Bak!"

Ayağım gaz pedalına bastığında vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Karşımda beliren dar ve aydınlık sokak, geniş bir meydana açılıyordu. Işığın ötesinde harabe bir bina hayalet gibi yükseliyordu. O anda beş susturuculu silahın sesi peş peşe patladı. Ardından tüm ışıklar söndü.

Sadece sezgilerime güvenerek ayağımı gazdan çekmeden ilerlemeye devam ettim. O binaya ulaşmalıydım ama mermi yağmuru altındaydım. Bagajda ağzı ve bedeni bağlı haldeki çocuk gırtlağından yükselen hayvani bir sesle bağırmaya çalışıyordu. Ne söylediğini anlayamıyordum ama sesi içimi tırmalıyordu.

Zifiri karanlığı yaran bir kararlılıkla ilerlemeye devam ettim. O sırada aralık bıraktığım camı kapattım. Artık hem kördüm hem sağır. Dış sesler yok olmuştu. Leyal'in arkamda olduğunu bilmeme rağmen onu hissedemiyordum. Camlar kurşungeçirmezdi ama arabaya isabet eden her mermide araç yalpalamaya başlamıştı.

"Orospu çocukları!" diye bağırdım. Tekerleklerin altındaki toprağın havalandığını, sanki yağlı bir zemindeymişim gibi kaydığını hissedebiliyordum. Burası bir cehennemdi. Bu sokaklara giren bir daha çıkamazdı. Ama ben... ben bu karanlığın içine defalarca girip çıkmıştım. Şeytanın sofrasına

oturmuş, yüzüne karşı küfretmiştim. Yirmi dört yaşında olmama rağmen bir o kadar da ölümle karşılaşmıştım.

Ali Cihan'ın sesi kulaklarımda yankılandı. *Küfrediyorsun!* Adrenalinden dolayı gözlerime oturan yaşlara rağmen gülümsedim. "Küfrü biz burada öğrendik, Ali Cihan! Cehennemde!" diye haykırdım.

Üç yüz metre sonra harabeye varacağımı varsayıyordum. Bu yüzden hızımı hafifçe düşürdüm. O anda bagaja isabet eden bir kurşunla araç sarsıldı, kontrolü kaybetmemek için dişlerimi sıkarak aynaya baktım. "Top mu atıyorsun pezevenk! Sıra sana da gelecek," diye söylendim.

Göçebe'nin hayali sesi zihnimde geri sayımı başlattı. Önüme odaklandım. Hızım giderek azalıyordu. En sonunda frene bastım ve araç durdu. Bu defa geri sayımı ben başlatacaktım.

"On," dedim ve yan koltuktaki silahı alıp pantolonumun arkasına soktum. Diğerini elime alıp emniyetini kontrol ederek hazır hale getirdim.

"Dokuz." Kapıyı açtım. Tereddütsüz, nefes bile almadan koşmaya başladım.

"Sekiz." Etrafımdaki yıkık dökük bina kalıntılarından kurşunlar geçiyordu. "Siktir!"

Artık gözlerim karanlığa alışmıştı. Binanın girişini net bir şekilde görebiliyordum.

"Altı." Yediyi çoktan küfre harcamıştım.

"Beş!" dediğim anda biri önümde belirdi. Harabenin içinden aniden fırlamıştı. Refleksle ateş etmeye kalkışacaktım ki onu tanıdım. Leyal'di bu. Nefes nefeseydi.

"Bu bir tuzak!" dedi. "Başka bir tuzak! Gel buraya!" Koluma asılarak beni içeri çekti. Binanın girişinin arkasındaki duvara sindiğimizde hâlâ soluk soluğaydı.

"O şerefsiz bizi bilerek buraya getirdi. Etrafımız sarıldı. Hepsi bizi buraya yönlendiriyordu."

"Ne yapıyoruz?"

Gergin bir gülümseme savurdu. "Hayatta kalmak için dua ediyoruz. Sonra da buradan çıkıyoruz," dedi gözlerini içeride gezdirerek.

Burası eski bir depoydu ama neredeyse bomboştu. Dışarıya kıyasla daha karanlık, daha sessizdi.

"Duayı çıkınca ederiz," dedim. "Onların ruhları için."

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Dinledim. En az on kişi sayabiliyordum. "Geliyorlar," diye fısıldadım.

Leyal hemen bana döndü. "Sayıyor muyuz?"

Başımı tek sefer salladım. "Her sayıya bir kelle. Ruhları cehennemin dibine!" diye bağırdım.

O andan sonra ne ben Balca'ydım ne de o Leyal'di. O, depoya açılan diğer kapıya doğru koşarken ben de pencerenin altına konumlandım. Vücudumu gölgeyle bütünleştirdiğimde parmağım tetik korkuluğunun içinde ve hazırdı.

"Çaykara!" diye seslendi Leyal. "Sen şunlara yirmi de. Şerefsizler arkadaşlarını da getirmiş!"

"Sefa getirmişler, hepsini cehennemin kapısındaki Kerberos'a* yem etmeyen Çaykara değildir."

Güldüğünü duydum. Karanlığın ortasında bile sesindeki keyif adrenalinle parlıyordu.

"Sen başla," dediğimde başını salladığını gördüm. Kapının önünden hızla başını uzattığında silahı patladı. Bir an sonra geri çekilip diğer yana geçti.

"Iska! Tüh! Mermime çok üzüldüm."

"Telafi ediyorum."

İlk kurşun, onların tarafta da ateşi tetiklemişti. Mermiler başımın hemen üzerindeki pencerenin beton duvarını lime lime ederken içimdeki öfke kabardı.

"Sinek ordusu karşılık mı veriyor? Ezelim," dedim. Dişlerimi sıkıp refleksle dışarıya göz attım. "Sekiz saydım."

"Bende altı var. O kadar da çok değiller. Abartmak bizim işimiz."

"Tüh," dedim ve silahımın namlusunu pencerenin kenarına yasladım. Bu tahmini bir atış olacaktı ama böyle atışları ilk kez yapmıyordum. Hedefi görmeden, sesi ya da gölgeyi izleyerek vurduğumuz eğitimlerden birincilikle çıkmıştım. Kargaşanın ortasında defalarca denemiş, hepsinde de isabet ettirmiştim. Ağacın arkasındaki sinek ezilmek istiyordu.

"On!" diye bağırdığım anda kesik bir çığlık yükseldi ve ardından karanlıkta kayboldu. "Ezildi! Yedi kaldı. Oysa eğlence yeni başlıyordu."

"Kapıya git," dedi Leyal.

Pencerenin altından bedenimi çıkarmadan sürünerek kapıya yöneldim.

"Sızı, çıkışta ne yesek?"

"Bir dakika. Cevap vereceğim," dedi ve silah sesiyle birlikte konuştu. "Beş kaldı. Geri sayımda nerede kalmıştık?"

---

* Yunan mitolojisinde Hades'in yönettiği ölülerin bulunduğu yeraltının kapısında bekçilik yapan üç başlı bir köpek.

"Dokuz!" diye cevap verdim ama o sırada ben de birini indirdim. Tam kafasına isabet eden kurşun içimdeki adrenalin duygusunu besledi. "Biri daha gitti."

"O zaman artık saymayı bırakabiliriz. İlk saniyeden bitsin," dediğinde bir anlığına ona baktım. Elinde bomba tutuyordu.

"Şeytanı arayalım mı önceden?" dedim sesimdeki keyfi gizlemeye çalışmadan.

Leyal, elindekinin pimini gözlerimin içine baka baka çekti. Yüzünde karanlık bir tebessüm vardı. "Gerek yok," dedi fısıltıyla. "Zaten kapıda bekliyordur. Sinekler için bu cennet gibi gelecek. Tek seferde boom!" diye ekledi ve kapıdan dışarıya fırlattı.

Kulaklarımı kapattım. Bir geri sayım daha içimde yükseldi. *Bir* dediğimde patlama sesi kulakları sağır edecek cinstendi. Dışarıdan yükselip içeriye toz bulutu gibi yağan toprak parçaları içimi bayram yerine çevirdi. Bundan keyif almam işimi sevdiğimi gösterirdi, değil mi?

O andan sonra durmadık. Ön taraf *The Walking Dead'in** açılış sahnesi gibiydi; ölüm kokusu, kan ve toz birbirine karışmıştı. Arka taraf ise adeta final sahnesinden bir kesiti andırıyordu. Leş yiyiciler her yerdeydi ama artık sadece cesetten ibarettiler.

Leyal'le sessizce ayrıldık. Kutlamayı sonra yapacaktık. Balık yiyip vişne suyu içmeyi düşünüyordum. Ama içimde hâlâ yanan bir öfke vardı. Bizi buraya getiren ve aklınca pusuya düşürdüğünü sanan o şerefsizi almadan bu sokakları terk etmeye hiç niyetim yoktu.

Silahımı pantolonumun kemer kısmına sıkıştırdım ve hızla arabama koştum. İki dakika sonra ışıkları çoktan sönmüş, ölümün bile ürkeceği o dar sokaktaydım. Radyo sessizdi, gökyüzü sessizdi. Ama ben, sinyal alabileceğim bir köşe arıyordum. Soluk soluğa defalarca onun adını seslendim. Göçebe yanıt vermiyordu. Gerginlik sırtıma tırmanmaya başlamışken çelik gibi bir ses yükseldi.

"Yaşıyorsun." Ardından gelen keyifli kahkaha içimdeki tüm gerginliği bir anda söküp aldı. "Aferin kızıma."

"Sohbeti sonraya sakla. Zaman yok. Çok acıktım. O nerede? Enseleyip yemeğe gidelim."

"Hımm," dedi. Sanki bir şeyi kontrol ediyormuş gibiydi. Bulunduğu yerde adımladığı hissediliyordu.

"Sana çok yakın. Leyal'e de konumu attım. Bir saniye... İşte oldu. Düz devam et, elli metre sonra sağa dön." Dediğini yaptım.

---

* Amerikan yapımı, kıyamet sonrasını anlatan korku drama türünde bir televizyon dizisidir.

"Biraz böyle devam et. Peki, Kavur'la durumlar nasıl?"

Gözlerimi kıstım. "Biliyor musun?" diye sordum. "Tabii ki biliyorsun! Özel hayat sıfır, değil mi?"

"Öpüştüğünüzü biliyorum. Dinlemek istemezdim ama kanal bir anda senin evi çekmeye başladı."

"Hah," dedim dişlerimi sıkarak. "Ayıp ama. Sevişirken de dinleyecek misin?"

"Onunla sevişecek misin?"

"Göçebe!" dedim kükrercesine. Onun tüm olaya hâkim olduğunu biliyordum ama bu kadar açık konuşmak istemiyordum. Aslında bunu ben başlatmıştım.

"Sen sordun," deyince kızaran yanaklarımı nefes vererek soğutmaya çalıştım. "Nereye gidiyorum?" Konuyu değiştirmenin zamanıydı.

"Yirmi metre sonra sola dön!"

Dediğini son anda yapabildim. "Çok hızlı gidiyorsun," diye homurdanıyordu kulaklıktan.

"Sen de fazla konuşuyorsun. İşine odaklanır mısın? Bu yirmi metre kala mı söylenir? Tekerlekler asfaltta yırtıldı!"

"Deniyorum," dedi ve klavyenin tuşlarına hızla bastı. "Ama itiraf etmeliyim, güzel inliyor."

"Ne!" Resmen sesim yüzünden camlar titredi.

"Kavur diyorum. Taş gibi adam."

Ben konuyu kapatmaya çalışırken o ısrarla devam ediyordu. Madem bu kadar açık konuşuyordu, benim de sorularım vardı. "Onun kim olduğunu biliyor muydun?" dedim. Yanaklarım birazdan Leyal'in attığı bombaya benzer bir şekilde patlamaya hazırdı.

"Elbette. Ben her şeyi bilirim. Düz devam et. Elli metre sonra tekrar sola dön."

"Bana daire çizdiriyorsun gibi geldi."

"O da öyle yapıyor. Leyal önünü kesecek. Sen de arkadan çıkacaksın."

"Güzel," dedim iç çekerek. "Göçebe neden beni uyarmadın? Neden durmadan onu övdün?" Dediği yerden döndüm.

"Yasak olduğunu biliyorsun. Ama âşıkları gazlamaya dair bir yasağım yok."

Allah o yasakları bildiği gibi yapsındı.

"Leyal yaklaştı," dedi soğukkanlı bir tonda. "Sen de. Şimdi ben Kavur'la konuşmalıyım. Onu alın. Sonra da Akın'a üçlü paket olarak yollayın. Gerisini o halleder. Kolay gelsin."

"Sağ ol," dedim ve ayağımı gazdan çekmeden hızlandım.

Telefonu kapatacakken, "Balca," dedi. Sesi bu defa alışılmışın dışında yumuşaktı. "Yasakları çiğneyerek sana bir şey söylemeliyim. Kavur hâlâ Çanakkale'de. Bu sefer gerçekten sana ulaşması yasaklandı. Sana yeni birini ayarladılar. Bir haftaya seninle iletişim kuruyor olacak. Ona bağlı çalışacaksın. Kavur'a da başka bir gölge ajan verecekler. Kavur yarın ertelenen görevine çıkacak."

"Göçebe," dedim ama çok geçti. Telefon kapanmıştı.

Şimdi bana verdiği bilgiyle ne yapacaktım? Ben Ali Cihan'ı çoktan Yunanistan'a uğurladığımı sanıyordum. Göçebe, benden uzak durması konusunda uyarıldığını söylemişti. Ama şimdi içimde bir şey kırılmıştı. Önce bu işi bitirmeliydim. Sonra Göçebe'nin söyledikleriyle yüzleşecektim. Ne de olsa bazı yasaklar sadece çiğnensin diye vardı.

Ayışığı Kitaplığı

21. BÖLÜM

Ali Ceran

Geminin hazırlıkları akşama dek tamamlanmış olmalıydı. Mürettebatın tamamı gün henüz ağarmadan gemiye gelmişti. Her biri görev yerindeydi; kimisi makine dairesinde jeneratörleri ve ana tahrik sistemini son kez kontrol ediyor, kimisi seyrüsefer odasında rotayı ve seyir planını sabitliyordu. Bense köprü üstüyle ana güverte arasında mekik dokuyordum. Ana makinelerin titreşim değerleri ve dümen tepkimesindeki hassasiyet bile gözümden kaçmaması gereken ayrıntılardı. Denizde beklenmeyeni öngörmek; bir kaptan için sadece alışkanlık değil, hayatta kalma içgüdüsüydü. Gemiyi sahaya hazırlarken mesele yalnızca demir almak değildi. Her şeyin önceden hazır olması ve planlanması gerekiyordu.

Dışarıdan *cruise* gemisi gibi görünebilirdik ama aslında biz teşkilatın gizli sızıcılarıydık. Ülkelerarası gizli görevlerimiz mavi okyanuslarda, o ülkelerin çoğunlukla liman şehirlerindeydi. Çoğu zaman yolcumuz olmazdı. Sahici görünmek için bazen tatil gemileri gibi davranırdık ama bu sadece önümüze çektiğimiz bir perde olurdu.

Alt güverteye indiğimde Faroz'u emirler savurarak telaşla dolaşırken gördüm. Normalde ondan daha gergin biri olmama rağmen bugün içimde tuhaf bir dinginlik vardı. Cebimden sigara paketini çıkarıp ona doğru yürüdüm. "Biraz sakin mi olsan? Adamlar senin yüzünden işi bırakacak."

Bana gözlerini devirdi. "Sıkar o. Hepsi çaylak. Emir almaya alışsalar iyi olur. Biz burada nelerle uğraşıyoruz."

"Benim yüzümden mi bu haldesin?"

Elimdeki sigara paketine baktı. "Sigaraya mı gidiyordun?"

Başımı salladım. "Aşağıda bir tane yakacaktım."

"İki olsun. Ben de geliyorum. Şu senin yeni gölge ajanı konuşalım." İlerleyecekken omzunu tuttum ve onu durdurdum. "Benim tek gölge ajanım var, o da Balca. Şimdilik susuyorum diye kabul ettiğimi mi sandın?"

Sıkıntıyla nefesini verdi. "Şu boktan hayatta yolunda giden bir şey olmadığı düşünülürse bunun senin elinde olmadığını düşünüyorum. Yokluğunda nasıl gergin bir adam olduğunu biliyorum. Şimdi daha da-"

"Gerilecek bir şey yok ki. Balca benimle. O karar geçersiz."

"Ben öyle duymadım. Sinirleneceğin bir şey öğrendim." Kaşlarımı kaldırınca devam etti. "Orhan'ı atayacaklarmış ona. Senin onu günahın kadar sevmediğini biliyorum."

Burnumdan hafifçe güldüm. "Kusura bakmasınlar ama Balca'yı, Orhan'a vermek için cesedimi çiğnerler. O beceriksiz daha önünü göremiyor, Balca'yı mı yönlendirecek?"

"Valla, Ali Cihan," dedi sıkıntılı bir nefes daha vererek. "Atama gerçekleşmiş bile. Sadece açıklamamışlar."

Omzundaki elimi sıktım. Başta sözlerinin pek bir önemi yok gibiydi ama şimdi... Şimdi işin rengi değişmişti. "Sen bunu nereden öğrendin?"

Kaşını kaldırdı *bir de bunu mu soruyorsun* der gibi. Faroz her şeyi bilirdi. Nasıl yaptığını tam anlamıyla kestiremesem de teşkilatın içinden ve dışından bütün haberler sonunda bir şekilde ona ulaşırdı.

"Sikeyim," dedim, gözlerimi denize çevirerek. "Göçebe'yi arasam iyi olacak. O, bana bu bilginin kesinliğini söyleyecektir."

"Öyleyse ne yapacaksın?"

"Orhan'dan başlamayı düşünüyorum. Atamayı reddetmezse ona neler yapacağımdan bahsederim."

Pis bir sırıtışla başını salladı. "Senden korkar."

"Öyle," dedim. "Düne kadar gölge ajandı ibne. Bugün başıma uzman kesilemez. Daha çocuk."

Sencer'le limana indiğimde telefonu çıkarmadan önce bir sigara yaktım. "Sigarayı tek başına iç. Telefon görüşmesini yalnız yapacağım. Hem de bavulumu toplayayım artık."

Bana sessizce başını salladı. Onu arkamda bırakıp eve doğru ilerledim. Ankara'dan geldiğimden beri teşkilatın saçma kararlarıyla uğraşıyordum. Kafam yerinde olmadığından bavulumu toplamak son güne kalmıştı.

Telefonumdan Göçebe'yi ararken limanın önündeki boş araziye doğru ilerledim.

"Ali Cihan!"

Sesini duyduğum anda adımlarım durdu, bakışlarım telefon ekranından uzaklaştı.

Balca, limanın girişine park ettiği arabasının önünde duruyordu. Gözlerim birkaç saniye boyunca yerinden oynamadı. Gerçekten orada mıydı? Kaşlarımın arası yakınlaşırken o bir kez daha, "Ali Cihan!" diye seslendi. Telefonu hızla arka cebime sıkıştırdım.

"Siktir!" Gerçekti. Gözlerimin önündeydi.

Adımlarımın yönünü tereddütsüz Balca'ya doğru çevirdim. Onu fark ettiğimi anladığı anda kalçasını arabasının kaputuna yaslayarak beni beklemeye koyuldu. Yorgun görünüyordu. Sanki burada olmak için son gücünü tüketmiş gibiydi. "Sen!" dedim planladığımdan daha keskin bir tonla. "Eceline mi susadın?"

"Susadım ama ecelime olamaz," dedi yutkunarak. "Kaç saattir yol geliyorum, haberin var mı? Yol bitmek bilmedi. Geberdim, Ali Cihan. Suyun var mı?"

"Buraya benden su istemek için mi geldin?"

Önüne vardığımda başını geriye yaslayarak yüzünü bana çevirdi. Gözleri güneşe karşı direniyordu. Elini kaşlarının üstüne kaldırıp gözlerini gölgeledi. "Su diyorum. Kurak çöller aşmış gibiyim. Yolda bir damlacık su için bile durmadım."

"Neden?" diye sordum hafifçe gülümseyerek. Oysa bedeni tükenmişliğin açık izlerini taşıyordu. Dudakları çatlamıştı, sesi toprak gibi kuruydu. Susuzluğunun yalnızca fiziksel olmadığını seziyordum. Dudaklarına baktığımı fark edince yutkunarak onları yaladı.

"Gidiyormuşsun. Yani gitmemişsin, bugün gidiyormuşsun."

Gözlerimi kısıp etrafı kolaçan ettim. Limanın çevresi sakindi. Ne bir görevli ne bir yabancı vardı. Sencer geminin önünde sigara içiyordu ama hem uzaktaydı hem de burada olanlardan bir haber gibiydi.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. Tüm yorgunluğuna rağmen gözlerinde kararlı bir şey parlıyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler belirgindi. Tam anlamıyla karşısına geçene kadar yaklaştım. Dizlerimiz neredeyse temas ediyordu.

"Olanları duydun mu?" diye sordum.

Başını salladı. "Artık birlikte çalışmıyormuşuz."

İfadem gerildi. "Şimdilik. Ben dönene kadar."

"Sonrası için planın ne? Çok uzun süreliğine gidiyorsun. Ya sonrasında dönüşü olmazsa?"

"Bence bunu şimdilik düşünmeyelim. Her şeyi bana bırak. Önce senin susuzluğunu giderelim."

Yutkunarak, "Evet," dedi. "Çok susadım. Acıktım da. Herhalde dün öğlenden beri bir şey yemedim." Bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Sana yemek ısmarlayayım mı, Kaptan?" diye sordu.

"Ben doyursam," derken kolumu beline doladım. Onu kendime çekerek ayağa kaldırdım. "Seni ben doyursam. Çünkü bu işin başka alternatifi yok."

Bal rengi gözleri, gözlerime kilitlendi. Bakışı kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Sanki beni oracıkta okumaya çalışıyor, ifademde ne varsa çözümlemeye uğraşıyordu. Öyle dikkatli bakıyordu ki bir şey diyecek sandım ama dudaklarını aralamadı. Sadece başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

Bir anda, parmak ucunda ayakta kalmaya çalışır gibi son gücünü de tüketerek nefes aldı ve kollarını boynuma doladı. Varlığı, yorgun ama arayış içindeydi. Dudaklarım aralık kaldı. Kollarımı beline daha sıkı dolayarak onu ayakta tuttum. Bedenine nüfuz eden yorgunluk, kollarımın gevşemesi halinde onu yere düşürecek kadar ağırdı. "Çok mu yorgu-"

"Özledim," diye tamamladı yine beni yarım bırakarak. "Kavur'u. Ben seni geri istiyorum. Sana yazamıyorum. Bu yasaklar beni yoruyor."

Yüzünü göğsüme gömdüğünde içimde tanıdık bir boşluk yankılandı. Ayaklarını yerden kestim. Onu arabasının yolcu koltuğuna doğru taşıdım. Aslında şu an yapmak istediğim tek şey, onu öpmekti. Ama bulunduğumuz yer buna uygun değildi. Bu anın mahremiyetini korumalıydım. Başını kulağıma yaklaştırarak, "Bir şey değişmedi çaylak," diye fısıldadım. Bu, yalnızca keyfini yerine getirmek için söylenmiş bir şey değildi. Aynı zamanda ona dair taşıdığım yükün ağırlığı da oradaydı.

Yorgun bir sesle, "Çaylak değilim," diye homurdandı. Kolları hâlâ boynuma asılıydı. Beni de beraberinde eğerek ayaklarını yere bastığında arabanın kapısının önündeydik. Kulağıma, "Ali Cihan'ı da özledim," diye fısıldadı.

Kalbimi harekete geçirmek için yumruk atılmış gibi hissettim. Göğüskafesimin altı derin ve sessizce inlerken nefesim birkaç saniyeliğine kayboldu. Kollarımın arasında ufacıktı. Zaten hep öyleydi. Ama bende yarattığı his, bedeninden katbekat büyüktü.

Sakallarım birkaç gündür tıraş görmemişti. Uzamaya yüz tutmuş kılların yanağına sürtünmesinden çekinmeyerek dudağımı kulağına yaklaştırdım. "Seni burada öpemem. Abin Bursa'dan döndü. Birazdan limana gelir. Yakalanmadan gidelim. Seni..."

Yüzünü benimkinin karşısına aldı. "Beni?" diye sordu. Yaşına göre fazla cesurdu.

"Seni," dedim dudağımın kenarı hafifçe kıvrılırken. "Bırakmam, Balca. Kimseye." Aslında az önce söyleyeceğim şey tam olarak bu değildi ama yeterince kendimi zorlamıştım. "Çaykara'yı da asla bırakamam. Buraya kadar geldiğine göre sen de istemiyorsun."

Başını salladı. "Ben başkasına *lütfen* yazıp *üç lale* gönderemem."

Gülümsedim. Olduğumuz yeri umursamadan yanağını öptüm. "Seni şöyle görmek de nasip olacak mıydı bana?"

"Nasıl?" diye sordu yüzünü buruşturarak. Muhtemelen sakallarım batıyordu. Sert sakallarımı bilerek biraz daha yanağına sürdüm.

"Ali Cihan," dedi gülerek. "Yanağımı çiziyorsun."

Uzanıp arkasında kalan arabanın kapısını açtım. Onu koltuğuna oturttum. Kemerini bağlarken beni sessizce izliyordu. "Hemen gitmezsek çizilen ben olacağım. Abine yakalanmamıza çok az kaldı."

"Aşırı doydum," derken elini karnının üzerine yerleştirdi. "Burası çok iyiymiş. Yemekleri on numaraydı."

Tebessüm eden gözleri, kulübeyi andıran ve tavanında kurutulmuş çiçekler asılı olan kafenin her köşesinde dolaşıyordu. O an, zaman durmuş gibi hissediyordum. Sonsuza kadar onu böyle izleyebileceğimi düşünüyordum. Önümdeki kahvaltılıkların neredeyse tamamı duruyordu. Gemide işim erken başladığı için ben de bir şey yememiştim ama onun gelişiyle açlığım gitmişti. Karşımdaki sandalyede oturan Balca'ydı. Düne kadar Çaykara kimliğinin arkasında gözlerimi kaçırdığım, görmezden gelmeye çalıştığım o kızdı. Şimdi ise karşımdaydı. Bu noktaya nasıl geldiğimizi hâlâ aklım almıyordu. Gözlerim ondan, gülüşünden, varlığından kopamıyordu.

Balca âşık olunmak için yaratılmıştı. Çaykara kılığında önce aklımı ve kalbimi çalmıştı, sonra da... Nefes aldım. Ona bakarken nefes almayı unuttuğumu fark ettim. Benim gibi bir adamı seçmiş olması ne büyük şanstı. Ve ben o şansı, nihayet ellerimin arasındayken hissediyordum.

Daldığımı fark ederek, garsonun tazelediği çayı uzanıp elinden aldım ve önüne bıraktım. O hâlâ etrafı izliyordu. Sessizliği bozmadım. Böyle güzeldi.

Bal rengi gözleri annesiyle kahvaltı eden küçük bir çocuğa takıldı. Gülümsemesi genişledi. Oğlan çocuğu da onu izliyordu. Benim onu izlediğim gibi.

Bir gün, bir çocuğu kıskanacağımı düşünemezdim. Bu küçük kız bana neler yapmıştı?

Bir nefes daha aldım. Şimdi gidiyordum ya, ilk defa zor gelecekti.

"Ali Cihan," dedi gözlerini kısa bir an için benimkilerle buluşturarak. "Baksana ne tatlı." Yine çocuğa baktı. Gözlerindeki gülümseme neredeyse ışığa dönüştü; sonsuza kadar bana ait olmasını dileyebileceğim bir güneşe. Onunla yedi yılın her günü konuşmuş ve o süre zarfında kalbimde ona sadık kalmıştım. Ben Çaykara'ya âşıktım. Balca'yla çok hızlı gibi gelen bir başlangıç yaşasak da aklımın, ikisi arasında deli gibi bir çelişkiye düştüğünü

her an hissediyordum. İkisini de seviyordum. Balca'yı, Çaykara'dan ayrı düşünemezdim. Ama yine de insan aklı arada oyunlar oynuyor, bana onun arkadaşımın kardeşi olduğunu hatırlatıyordu.

Ben onu Yalvaç'ın kardeşi olduğunu bilmeden sevmiştim. Öyleyse bu ihanet sayılır mıydı? Onu böylesine tenha bir mekâna getirerek yalnızca kendime saklamam yanlış hissettirmeyi bırakır mıydı?

Daldığım yerden beni, onun çocuk hakkında söyledikleri çıkardı.

"Onun kadar falandım," dedi içini çekerek. Yüzündeki güneş dalgınlığa bürünmesiyle sönüyordu. "Bir arkadaşım vardı." Gözlerindeki neşe onu terk ederken yüzünü gölgeler sarıyordu. "Biz bir oyun oynadık. Ve o gitti." Dudağının kenarını ısırdı. Dişleriyle oranın acımasını ister gibi çekiştirdi. Gözlerinin doluşu, sesindeki düşüş kadar ansızın oldu. "Bazen kendimi karanlık bir odada, tek başına kalmış bir çocuk gibi hissediyorum."

Bana anlatmaya çalıştığı şeyin ne olduğuna dair en küçük bir fikrim yoktu ama anının canını yaktığını görebiliyordum. Nemli bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Ayrılıkları sevmiyorum. Hele sonsuz olanları. O karanlık odayı sevmiyorum. Ben o çocuğu izlerken sen de beni, benim onu izlediğim gibi izliyorsun ya..." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. Az önce o kadar dalgın görünüyordu ki onu izlediğimi fark ettiğini düşünmemiştim. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Çünkü üzgün görünmesine rağmen gözlerimi ondan ayırmaya korkuyordum.

"Böyle hayran hayran. Kimsenin beni böyle izlemesine izin vermezdim. Sen bana ne yapıyorsun? Beni buraya ne getirdi? Nasıl geldim, hatırlamıyorum. Sadece *gitmeliyim* dediğimi hatırlıyorum. Karanlık oda büyüyordu çünkü. Beni yutmak istiyordu. Ali Cihan," dedi ve tekrar yutkundu. "Ben yalnızlığı sevmiyorum. Karanlığı sevmiyorum ama galiba sana fena halde..."

Bakışlarını önüne indirdi.

"Ben de sana," dedim bir anda. Hiç düşünmeden onun cümlesinin sonu oldum. Onu cümlemin sonu yaptım.

"Nesin sen? Kâhin mi?" diye sordu buruk bir tebessümle. Masanın altındaki ellerinin birbirini hırpaladığına emindim. Böyle şeyleri konuşmaktan çekinir ya da kaçmak isterdi. Ama içindeki savaşa yeniliyordu. Tıpkı benim gibi. Hisleri onu yoruyordu.

"Birlikte yedi yıl geçirdik. Seni anlamak için kâhin olmama gerek var mı?"

Ağlayacakmış hissi veren bir kıkırtıyla bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Tamamlamak istiyorum," dedi alçak bir sesle. "Sana yedi yıldır fena halde âşığım." İtirafından hemen sonra önündeki çay bardağını eline aldı ve büyük bir yudum içti. Sıcağın dilinde bıraktığı yakıcı acı gözlerini anında

yaşarttı. Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. "Of," dedi çatallaşan sesiyle. "Çok sıcakmış. Yandım." Gülüyordu ama gözlerinden yaş akıyordu. Ağlamak için bunu bahane ediyordu.

"Ağlamak için," dedim ve elindeki bardağı usulca alarak masaya bıraktım. Ayağa kalkıp cüzdanımdan çıkardığım parayı bardağın yanına koydum. "Çaya sığınma."

Sandalyesinin yanında durdum. "Ve ağlarken gözyaşlarını gülüşüne saklama."

Başka bir gözyaşı yüzünde ıslak bir iz bırakarak dudağının kenarına sızarken bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Saklamıyorum," diye yalan söyledi.

Elini tuttum ve onu yukarıya çekerek ayağa kaldırdım. Sonra da kolumu beline doladım. Onu kendime yaslarken, "İtirafından da utanma," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği şekilde. Parmaklarımın ucuyla yanağındaki yaşı sildim. Dokunuşumla titredi. "Bunu dakikalardır hiç utanmadan seni izleyen, gözlerini alamayan adama yapma. Bana vedalardan bahsedip üzülme. Ayrılıklardan, o karanlık odadan... Çünkü ben sana ne karanlık oda vereceğim ne yalnızlık. İstersen," dedim ve ona sarıldım. Dakikalardır bana bunu anlatmaya çalışıyordu.

Hâlâ çocukluğunda ne yaşadığını bilmiyordum ama Balca içinde yalnız kalmaktan korkan küçük bir kız taşıyordu. Kendi çocukluğunu...

Göğsüme yüzünü yaslamak ve rahat bir nefes almak için parmak ucunda yükseldi. İşte o kadar küçüktü. Fakat avuçlarımda, göğsümde, ruhumda taşıdığım çok ve büyük bir sevdaydı.

El ele arabaya yürürken bakışlarını benden kaçırıyordu. Bir şey düşündüğü belliydi. Aklından geçenleri soracakken benden önce davranıp, "Adı Sincanlı'ymış," dedi çatallı çıkan sesiyle. Bakışlarını omzunun üzerinden kaldırıp yüzüme çevirdi. "Yoldayken Göçebe'yi sıkıştırdım."

"Adı Sincanlı değil," dedim tekdüze bir sesle. "Adı Kavur. Ben yine sana atanacağım. Hatta bunun için dönüşü beklemeyeceğim. Mesajım. bekle."

Gülümsedi. Her şeye değen bir gülüşü vardı. En çok da bana. "Orada senin için ağlamadım," dedi beni aksine inandırmak adına hâlâ umudu varmış gibi.

"Hımm," dedim yalanlarına devam edebilsin diye.

"Ben ağlamam bir kere. Çay çok sıcaktı. Şey oldu..."

"Ne oldu?"

Ters bir bakış attı. Galiba özüne dönüyordu. İçindeki o dik başlı, o sivri dilli kızı özlemiştim. "Gördün işte," diye yükseldi. "Çayı diktim ve..."

"Balca," dedim başımı yana yatırarak. "Yemiyorum."

"Hiç mi?"

Güldüm. "Hiç."

"Of, dilim hâlâ acıyor ama. Ağlayacak kadar çok."

Kahkaha attığımda civardaki herkes bana baktı. Umursamak istemiyordum. Bunun yerine onu kendime doğru çektim. Göğsü karnıma çarparak durunca belini elimle kavradım. Sonra da eğildim. "Bakayım."

"Neye bakacaksın?" Bal çukurları -yanaklarında gamze olmayan ama onu andıran çukurlar vardı ve gülünce ortaya seriliyordu- şimdi daha derindi. Bana belirginleşmiş gözleriyle bakarken ellerini göğsüme yerleştirdi. Hemen sonra da etrafa bakındı. Ne yapacağımı anlamıştı, değil mi?

"Balca," diye seslendim. Yüzünü bana döndüğü anda dudaklarımla dudaklarını yakaladım. Onu içime çeker gibi öptüm. Az önceki utangaçlığının aksine ağzını araladığında dilimle içeriye kaydım. Bir kızın hem ismi hem tadı hem de gözleri bal gibi olur muydu? Ona sıkıca sarıldım ve ayaklarını yerden keserken, kollarını derin bir nefes alarak boynuma dolamasını bekledim. "Deli Bal'ım," diye fısıldadım. "Gidiyorum ama döneceğim."

Elleri yüzümün yanlarını kavradı. Beni kendinden uzaklaştırıp yüzünün karşısına aldı. Gözleri suratımda dikkatle dolaşıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Anneme sık sık senden bahsedeceğim."

Günler sonra telefonumu elime aldığımda ilk yaptığım şey, ondan bir mesaj olup olmadığını kontrol etmekti. Bunun olması düşük bir ihtimaldi çünkü Çanakkale'de Balca'yla ayrılmadan önce konuşmuştuk ve teşkilatın kararını olumsuz etkilememek için bir süre birbirimize mesaj göndermeme kararı almıştık. Doğru zamanı teşkilatla konuştuktan sonra ben belirleyecektim ve ona yazacaktım.

Ancak onu düşünmekten kafayı yakmış durumdaydım. Tatlı balı vücuduma zehir gibi tesir ediyor, mesafelerin yüzlerle çarpılmasına, zamanın ağır ilerlemesine neden oluyordu. Onunla tanıştıktan sonra etrafımdaki her şey gibi vücudum da farklı tepkiler veriyordu.

Çaykara'nın asıl kimliği, hâlâ arkadaşımın kız kardeşi olan kızla kafamda çarpışıyordu ama giderek alışıyordum. Balca'ya körkütük âşık olmaya başlıyordum.

Nasıl da garip bir durumdu... *İkisi de aynı kişi* diye geçirdim içimden ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Neredeyse on ay denizlerde olacaktım. Görev listeme her gün bir yenisi ekleniyordu. Onunla yedi yıl boyunca hiç karşılaşamamış olmamız işte bu yüzdendi. Teşkilat beni mahallemden bir kızla eşlemişti ama hiç sorun olacağını düşünmemişlerdi, değil mi?

Haklılardı. O, yazları Çanakkale'ye gelebiliyordu. Bense o sürede denizde oluyordum. Bu defa bu döngüyü kırmam gerekiyordu.

Bunu nasıl başaracağımı düşünürken kalbim, telefonumun ekranındaki bildirimle birlikte hızlandı. Bu uzun zaman sonra bana ilk yazışıydı; yasak olmasına rağmen. Beni bir mesajla bile heyecanlandırabilen tek insan Balca'ydı. Hem Çaykara hem Balca. Düşüncemle birlikte istemsizce gülümsedim.

E-posta kutunuzda okunmamış bir mesajınız var diye yazan bildirime dokundum.

Balca: Sözümü tuttum. Sana kendi e-posta adresimden yazıyorum. Kavur'a değil, Ali Cihan'a. :) Bu da sorun olacaksa söyle. Bir daha yazmam. :) Nasıl gidiyor diye merak ettim. En azından bu mesaja cevap ver de rahatlayayım. Bir de sana atanan kimmiş?

Yazdıkları yüzümdeki gülümsemeyi daha da genişletti. Garsonun getirdiği kahveyi alıp terasa doğru adımladım. Atina'daydım. İki saat önce gemimi limana zincirlemiştim. Tüm mürettebat, kalacağımız otelin odalarında istirahate çekilmişti. Bense odama çıkmak yerine otelin lobi barından kendime bir fincan kahve söylemiştim ve onu bitirene kadar açık havanın tadını çıkarmak istiyordum. Burada hava Türkiye'dekinden biraz daha yumuşaktı. Güne güzel başlamıştım ama bunun havayla ilgisi yoktu. Balca'nın yazdıklarına göz gezdirip sırıtırken kahvemi yudumladım ve beyaz minderli bahçe koltuğuna yerleştim.

Ayak bileğimi diğer bacağımın dizine yaslarken derin bir iç çektim. Zeki olduğunu düşünüyordu. Mesajlaşmak konusunda kastettiğim sadece teşkilatın bize verdiği e-posta adresleri değildi elbette. Ama ilk defa bir hinliğine bayılmıştım.

Fincanı koltuğun kol kısmına bırakarak ona mesaj yazmaya koyuldum.

Ali Cihan: Günaydın, Deli Bal. :) Bu sabah Atina'ya vardım. Şu an kahve içiyorum ve keyfim hayli yerinde. Bana atanan kişiyi de öğrendim. Daha doğrusu Sencer öğrendi. Kim olduğunu neden öğrenmek istiyorsun? Bir de nasılsın? En azından bu mesaja cevap ver de rahatlayayım.

Mesajıma bu kadar hızlı yanıt almayı beklemiyordum. Yalnızca kahveme uzanıp bir yudum almıştım ki telefonum titredi ve ekranımda bildirim belirdi. Yedi yıl boyunca şu bildirim beni kalp krizine sokan tek şeydi. Kalp sağlığım iyiye gitmiyordu. *Dur, çalış, dur, çalış...* Derin bir nefes aldım.

Balca: Çok iyiyim. :) Ankara'ya döndüm. Bu arada Sincanlı ile çalışmaya başladık. Fena biri sayılmaz ama asla bir sen değil. Ben bunu açıkça söyleyebiliyorsam senin de bana o kızın adını vermen sıkıntı yaratmaz diye

düşünüyorum, Kıdemli Ajan Kavur. Bu arada Ivan'ı yakaladığında fotoğraf istiyorum. Görevimi çaldığın için bunu hak ettim.

Gülümsememi nasıl oluyordu da bu kadar hızlı yok edebiliyordu? Sincanlı dediği, Orhan yalakasıydı. Teşkilatın eşleşme işini bu kadar hızlı halletmesi sinir bozucuydu. Yolculuk sırasında duruma müdahale edememiştim ama bu saçma şeyi hemen çözmeliydim. Öfkeme hâkim olmaya çalıştım.

Ali Cihan: Onunla çok muhatap olma. En iyisi biz mesajlaşmaya devam edelim. Senin Kavur'un var, kimseye ihtiyacın yok. Sormak istediğin ne varsa bana buradan sor, Balca. Bana da Meteor adında birini atamışlar. Henüz konuşmadım. Birkaç güne yazar. Hakkında bildiğim tek şey, yirmi sekiz yaşında bir kız olduğu.

Yaşı ya da cinsiyeti hakkında bilgi vermem gerekmiyordu ama ne hissettiğimi anlayıp anlamayacağını merak ettim. Kahvenin fincanda dibini görürken cevap verdi. Bu defa biraz uzun sürmüştü.

Balca: Hımm, kayan yıldız demek. Kız olduğu çok belli zaten. Senin kim olduğunu bilmiyor ama iki yazışmanın ardından anlar. Ne kadar yetenekli olduğunu anlayınca da teşkilatta ağlamaya başlar. Seninle devam etmek için... Sinir bozucu. Onunla konuşacaksan ben seni meşgul etmeyeyim. Sincanlı da gayet iyi bir yönlendirici.

Ali Cihan: Sen ağlıyor muydun ki? Balca, o beceriksiz asla söz ettiğin gibi biri olamaz.

Balca: Tanıyor musun? Ağlamıyordum çünkü ben bir çaylak değildim. Hiç olmadım. Organ tacirleri çetesini çökerttiğimizi söylemiş miydim? Neyse, benim işlerim var. Bugün de görevdeyim. Sana kolay gelsin. Oralarda dikkatli ol.

Mesajını cevapsız bıraktım. Kalp sağlığımı olumsuz yönde etkilemeye başlamıştı. Bunu her zaman kalbimi hızlandırarak yapmıyordu. Bazen bir cümleyle bütün sistemi çökertiyordu. Boşalan kahve fincanını sehpaya bırakıp ayağa kalktım. Odama çıkıp biraz uyuyacaktım. Akşam, Sencer'le Göçebe'nin ilettiği konuma gidecektik. Ivan'ın orada olması bekleniyordu.

Yürürken Sencer'e mesaj gönderdim.

Ali Cihan: Bu Orhan'ın kadınlara düşkünlüğü hakkında elimizde delil var mı? Zamparalıklarını ortaya çıkarırsak uzaklaştırma alabilir. Şöyle birkaç aylık uzaklaştırma işimi görür.

İkinci kattaki odama çıkmak için merdivenleri tırmanırken cevap geldi.

Sencer: O işleri bıraktı. Geçen yıl zamparalıkları yüzünden görevlerde zaman problemi yaşayınca uyarı aldı. Düzenli ilişki yaşıyor. Oradan bize ekmek çıkmaz. Hayırdır?

Ali Cihan: Yalana bak, yalana. Sen de buna inandın mı? Kadın düşkünü o şerefsiz. Amirlerin götünü yalayarak bir yerlere geldi. Yoksa çoktan atılmıştı. Araştır, Sencer. Başlatma düzenli ilişkisine.

Sencer: Balca'yla konuşmaya mı başlamışlar? Bu ne hız abi ya. Senin daha kırkın çıkmadı.

Ali Cihan: Yıldım yeminle! Ben biraz kafa tatili mi versem? Bir sürü şeyle uğraşıyorum, bir de bu Sincanlı pezosu çıktı başımıza.

Sencer: Onu bilmem ama Meteor senin kafana düşecek gibi.

"Şerefsiz," diye söylenerek merdivenleri tırmanmaya devam ettim. Görev öncesinde pek âdetim değildi ama ikinci kattaki barda bir şişe viski görünce rahat uyuyabilmek için içmeye karar verdim.

Atina'ya gelir gelmez Yunan bir fuhuş çetesinin lideriyle buluşmak, aptallıktan başka bir şey değildi.

Sencer'le dikkat çekmeden yemeklerimizi yiyorduk. Ankara'dakine kıyasla daha lüks bir restorandaydık. İkimiz de farklı masalarda oturuyor ve tatile çıkmış yalnız iki adam izlenimi veriyorduk. Benim üzerimde genelde giydiklerime benzer İtalyan kesim keten, siyah bir pantolon ve salaş, krem rengi bir gömlek vardı. Sencer ise Atina'da değil de Hawaii'deymiş gibi ipek, palmiye desenli bir gömlek ve bol kesim, beyaz bir pantolon giyiyordu.

Tamamen yemeğine odaklanmış görünüyordu ama dudaklarının konuşmak için hareketlendiğini görünce kulaklığıma dikkat kesildim. "Göçebe dışarıdakilerin artışa geçtiğini söylüyor. Anlamış olabilirler mi?" diye soruyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde kaşlarımı hafifçe olumsuz anlamda kaldırdım.

"Bizim için değildir. Muhtemelen buradan sonra gidecekleri yer için önlem alıyorlar. Bu ikisi kadın sevkiyatını bu gece yapmazsa ben de bir şey bilmiyorum. Ivan buraya sadece üç günlüğüne geldi. Belki de planında değişiklik yapıp işi ilk günden halledecektir."

"Mantıklı," diyerek gülümsedi Sencer. Dikkat çekmemek için yapmış olsa da o anki gülümsemesi bana fazla görünüyordu.

"Bana yavşadığını düşünecekler."

Ağzındaki lokma boğazına takıldı. Öksürürken suya uzandı. "Amacım o değildi ama yakışıklı adamsın. Tam yavşamalık."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalamayı kes. Bizimkiler ne durumda? Takip için hazırlar mı?"

Sencer kulaklığını dinledi. Benden göz temasını kesmeden lokmasını çiğnedi. "Göçebe dışarıdakilerden birinin kulaklığına sızmış. Sanırım nereye gittikleri belli oldu. Pavliani Ormanı."

"Hazır olsunlar. Bunlar birazdan kalkar."

Sencer masada duran telefonunu önüne aldı. Kulaklığındaki bir telefon konuşmasını sürdürüyormuş gibi konuşmaya devam etti. Bir yandan da parmakları hızla telefonunun ekranı üzerinde dolaşıyor, mesaj yazıyordu.

"Oradan gideriz. Balca güzel kız. Leyal de fena değil. Kırmızı gül salatası. Hımm... Alırım tabii. İki kilo portakal. Termosifon mu? Çok ilginç proje. Polina'yı okumadım. Çok saf kız o ya. Benlik değil."

Salak. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Leyal'i beğendiğini laf arasında geçirmesi takdire şayandı. Zaten anlamıştım. Onu bıraktığı gece durup durup *şu Leyal de şöyle* demesinden belli oluyordu.

Ivan'ın masasında bir hareketlenme olunca dikkatim oraya kaydı. Kalkıyorlardı. Ağzıma bir şey atıp çiğnerken, "Sencer," diye fısıldadım. Şu saçmalığı bitirmesi gerekiyordu çünkü Yunanca konuşuyorlardı ve ona doğru yaklaşırlarken dikkat kesilmesi gerekiyordu. Aramızda Yunanca bilen tek kişi oydu.

Sencer, durumu anlayarak yanından geçmekte olan adamların konuşmalarına odaklandı. Onlar mekânın kapısından çıkınca Sencer hemen toparlandı. "*On sekiz kuğu* diyorlardı. Bunlar kızlar olmalı. *Rusya'dan getirdim senin için* diyor ama muhtemelen Türkiye'den getirdikleri. Şerefsizin çükünü keseceğim."

"Olmaz," dedim masadaki telefonumu alıp ceketimin cebine koyarken. "Balca'ya sözüm var. Taşakları da dahil bende."

Mekândan koşarak çıktığımızda araba kapıda hazırdı. İkimiz de arka koltuğa bindik. Ben silahımı kontrol ederken Sencer bir arama daha gerçekleştirdi. Göçebe'yle konuşuyordu. Beni istiyor olmalıydı ki bir anda telefonu bana uzattı.

"İçerdeki korumanın doğrudan sinyal hattına girdim ve şu an canlı dinleme yapıyorum. Arabada konuşmaya devam ediyorlar. Kızlardan biri kaçmaya çalışırken ölmüş. İsmi Nur. On yedi yaşında. O şerefsizin taşaklarını şişeye geçirmezsen uzaklaştırma almanı sağlarım!" diye bağırdığında yüzümü buruşturdum.

"Sakin ol. Yönlendirmene ihtiyacımız var," dedim ama gerginlikten dizimin üzerinde duran yumruğumu sıkıyordum.

"Sakin falan olamam. *Kuğu* dediklerinin hepsi çocuk. Bizim çocuklarımız. Aralarında on yaşında olan bile var! Orada olmayı ne kadar isterdim

bilemezsin. Şu an avuçlarım karıncalanıyor. Yumruğumu hepsinin yüzünü dağıtmak, parçalara ayırmak için kullandığımı hayal etmekten başka bir şey yapamıyorum."

"Göçebe," dedim sesimi alçaltarak. Sakinleşmesini istiyordum. "Bu işte öfkeye yer yok. Lütfen sakin ol-"

"Benim içim de dışım da öfke. Öfke olmazsa ben de olmam, Kavur. Eğer sen yapamayacaksan onu bana bırak. Bir sonraki durağında-"

"Yavaşla. Sana halledemeyeceğimi söylemedim. Telefonu Sencer'e veriyorum. Yönlendirmelerini yap ve gerisini bana bırak."

Telefonu Sencer almasına rağmen Göçebe'nin öfkeli bağrışlarını hâlâ az da olsa duyabiliyordum. Sözleri arabanın içindeki havayı delip geçiyordu.

Ön koltuğa doğru yaklaştım. "Gözden kaçırma sakın," dediğimde Polat başını salladı. "Bu imkânsız. Bir acemiye araba kullandırtıyorlar."

Elimi omzuna vurdum. "Kimse senden iyi olmaz."

Araba sağa döndüğünde bahsedilen ormanın girişine yaklaşmakta olduğumuzu hissettim. Yol kıvrıldıkça ışıklar seyrekleşiyor, görüş azalıyordu.

Polat, "GPS yavaşladıklarını gösteriyor," dediğinde, "Takip cihazı mı taktın?" diye sordum.

Polat başını sallayarak direksiyonun hemen yanına yerleştirdiği ikinci ekranı gösterdi. "O arabayla gideceklerini tahmin ettim. Dün gece Göçebe'nin verdiği plaka bilgilerinden en yakın ihtimale oynadım ve bizim verici mikro modülünü otoparkta bagaj altına yerleştirdim. Sinyali önce zayıftı ama şimdi hız bilgisi net. Frenleme değerleri düşüyor, bu da yavaşladıklarını gösteriyor. Bu noktada farları kapatıyorum. Işık azaldı ve fark edilmememiz gerek."

Bir an sonra çitle çevrili ormanın girişindeydik. Çıkış sinyali kaybolmadan son koordinatları almak için Polat'ın GPS ekranına göz gezdirdim. Aracın konumu artık sabitti. Onların durduğu mesafeye bilerek uzak bir konumda durmuştuk. Dikkat çekmememiz gerekiyordu.

Arabadan indiğimizde, ormanın içine doğru uzanan karanlık sessizliği, derinlerden gelen bir akarsuyun sesi kesiyordu.

Silahımı hazırda tutarken diğerleri de aynı anda harekete geçti.

"Lokasyonu diğerlerine gönderdiniz mi?" diye fısıldadım. Sencer ve Polat aynı anda başlarını salladı.

"Mümkünse silah kullanmayın. Ivan'ı canlı yakalamamız gerek. Önce konuşturacağız. O aşamada tepesine fırtına olup çökeceğim. Anlaşıldı mı?"

Sözüm talimat değil, hüküm gibiydi. Sencer başını eğerek onay verdi. Polat ise telsizden ekibe direktiflerimi iletiyordu. Sesi kısa, net ve emir tonundaydı. Bu operasyonda inisiyatif bendeydi ve herkes bunu biliyordu.

Çiti geçip ağaçlık alanda hızla ilerlemeye başladığımızda gece, çevremizi daha da sarmaya başlamıştı. Toprağın rutubet kokusu burnuma dolarken her adımda içgüdülerim daha da tetikleniyordu.

Tam o sırada bir silah sesi göğü yırttı. Refleksle gözlerimi yumdum. "Bu neydi şimdi?" diye sorduğumda, Sencer'in titreşimde olan telefonu çaldı.

"Göçebe," dedi alçak sesle. "Kesin yine birini öldürdüler."

"Açma. Bu işi onsuz halledelim. Öfkesini anlıyorum ama bizi de etkiliyor." Başını tek sefer salladı ve telefonu kapatıp cebine yerleştirdi.

Olabildiğince sessiz adımlarla ilerlemeye başladık. Ne kadar ağır ve hafif adımlarla yürüsek de çam iğneleriyle kuru dallar ayaklarımızın altında çatırdıyordu.

Yaklaşık iki yüz metre sonra sık ağaçlık alan, seyrek ağaçlı bir araziye açıldığında yerimizden çıkmadan diğerleri gelene kadar beklemek için birer ağacın arkasına pusulandık.

Arazinin ortasında arkası brandayla kapatılmış bir kamyonet duruyordu. Önünde Ivan ve adamları ayakta bekliyordu. Yanında, restoranda gördüğümüz fuhuş çetesi lideri Zayev de vardı. Ama koruma getirmemişti. Bu ya anlaşmalarının bir parçasıydı ya da acemice bir özgüvendi. Her iki ihtimal de aptallıktı.

Seslerini net duyamıyorduk ama mimikleri rahatsız edici şekilde sertti. Sencer de ben de dudak ve mimik okuma konusunda ustaydık.

"Dediğine göre," dedi Sencer, Polat da anlayabilsin diye. "On yedi yaşındaki kızı iş görmeyeceği için öldürmüş. Az önce duyduğumuz silah sesi, hâlâ hayatta olan kızın kesin ölümüymüş."

Dişlerimi sıktım. "Kamyonda," dedim ve bakışlarımı Polat'la Sencer'in arasında dolaştırdım. "Kızlar orada. Ateş etmeyin demiştim ama bu şerefsizler bunu hak etti."

"Bir dakika," dedi Sencer, Ivan'la diğer adamın diyaloglarına dikkat kesilerek. "Anlaşamadılar. Zayev, Ivan'ın istediği parayı getirmediğini söylüyor."

"Eceline mi susamış? Bu resmen intihar," dediğimde Sencer, "Ivan çok sinirlendi. *Oyun oynamıyoruz* diye bağırıyor," diye ekledi.

"Bu salaklar işlerini bize bırakmayacak gibi."

Zayev'in kahkaha attığını duydum. Gölgelerin arasındaki siluetinden ne yapacağını anladım. Vücut dili açık ve netti. Gözlerimi kısarken tahmin ettiğim o işareti verdi. Saniyeler içinde karşı taraftaki ağaçların arasında onlarca adam belirdi.

Sencer, "Güven duvarı yıkıldı," dedi hızla, sesi kısık ama netti. "Zayev adamlarıyla birlikte gelmiş."

"Sikeyim," dedim dişlerimin arasından. "Kamyondaki çocukları korumamız gerek." Bu noktada yapacağım her hamlenin ağır bir bedeli vardı. Tek bir yanlış hamle onlarca cana mâl olabilirdi. Ivan'ı ya da Zayev'i doğrudan indirmek belki geçici bir panik yaratırdı ama uzun vadede işimize yaramazdı. Konuşmaları için canlı gerekiyorlardı.

Sencer bir adım geri çekildiğinde bakışlarını gözlerime kilitledi. "Kavur, bizi biliyorlar. Diğerlerini de," diye fısıldadı. Sesinde korku yoktu ama gözlerinde, eğitimli bir ajanın çıkış yolu bulmaya çalışan bakışı vardı.

Tam o anda mermi sesi gökyüzünü yaran bir yıldırım gibi patladı. Ardından biri daha. Yağmur gibi yağmaya başladılar. Mermiler yalnızca karşıdan değil, ormanın her köşesinden üzerimize boca ediliyordu. Bu, sadece bir pusu değildi. Planlanmış bir kıyımdı.

Ağaç gövdeleri siperimiz olurken karanlık ormanda ölüm sessizce hareket ediyordu.

"Bunlar sokak faresi değil," dedim dişlerimin arasından. "Zayev, Ivan'ın karşısına bir ordu getirmiş."

Sencer ve Polat ateşe başladığında ben de kendime hedef olarak Ivan'ı seçtim. Ama onu öldüremezdim. Elinde yalnızca insan kaçakçılığıyla değil, devlet yolsuzluklarıyla ilgili kritik veriler de vardı. Onu canlı almamız şarttı. Zayev'in silahı onun başını hedef almıştı. Aralarındaki anlaşmazlık yüzünden onu öldürecek ve rehineleri alıp buradan ayrılacaktı. Bu yüzden önce ondan başladım. Zayev'in bedeni yere devrilirken Ivan'ın yüzündeki şok, olduğum yerden apaçık görünüyordu.

Her şey saliseler içinde oldu. Arkamdan bir ses, küfrediyormuş gibi duyulan bir Rusçayla, "Vot vı gde!" dedi. Tonunda zehirli bir sevinç vardı. Ne söylediğini anladım. *İşte buradasınız!* Duyduğum anda dönmeye çalıştım ama çok geçti. İlk hedef bendim.

Göğsümde yankılanan acı, bir anda tüm bedenime yayıldı. Önce kör bir sıcaklık, sonra nefessiz bir baskı. Açık renk gömleğim kana bulanırken dizlerimin üzerine çöküşüm kaçınılmazdı.

Dizlerimin üzerine çökerken beni vuran paralı asker, Sencer'in mermisiyle sarsılarak arkama düştü.

Sencer'in mavi gözleri, iki donuk cam gibi benimkileri buldu. Yanıma diz çöküp gömleğimi yırtarken, "Hayır!" diye inledi.

Göğsümden akan kanın basıncını eliyle durdurmaya çalışırken, gömleğinin içine gizlediği mikrofondan Göçebe'ye seslendi ama bağlantı kurulamıyor gibi görünüyordu. Sinyali kesmişlerdi.

Nefes almaya çalıştıkça ciğerlerim içime batıyor gibiydi. Boğazımdan bir öksürük koparmaya yeltendim ancak ağzıma kanın o paslı, demir tadı doldu. Polat ateşe devam ederken bir yandan bağırıyordu. "Ali Cihan abi iyi mi?"

Sencer onu duymuyordu. "Sol üst kısımdan girmiş..." diye inledi. "Çıkış yok. Akciğere çok yakın. Allah kahretsin, Kavur! Nefes almaya devam et!"

Bağlantıyı tekrar yoklayarak, "Göçebe, acil tıbbi destek!" diye kükredi nefes nefese. "Kavur vuruldu. İç kanama riski yüksek. Lokasyon sabit. Tekrarlıyorum, lokasyon sabit!" Karşı taraf hâlâ sessizdi. Tam beni yere yatırmadan önce çatallı sesiyle kulağıma fısıldadı. "Beni sakın bırakma lan! Balca'ya ne diyeceğim?"

Gözkapaklarım ağırlaşırken ciğerimdeki hava daralıyordu. Sözlerim anlaşılıyor muydu bilmiyordum ama ağzımdan fısıltıya yakın iki kelime döküldü. "Çocuklar... Balca..."

22. BÖLÜM

Baba

Telefonumu koltuğa fırlattım. "Bir haftadır hiçbir mesajıma dönmedi. Bu çok can sıkıcı." Aslında endişeliydim. "Zaten uzun süre ayrı kalacağız. Bir de böyle yapınca..."

"Hiç böyle yaptığı oluyor muydu?" diye sordu Leyal. Telefonumun yanına, koltuğa oturdum. Dizlerimi karnıma çekip önümde topladım. "Olmuyordu. Çünkü yardıma ihtiyaç duyduğumda yalnızca o vardı. Şimdi galiba Sincanlı'ya güveniyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Son yazışmanızda ne dediğinden bahsettin. Kıskanmış belli ki. Kesin işleri yoğundur, Romanya'ya falan geçecek. Seyahat bile ediyor olabilir. Denizde eminim telefonu çekmiyordur."

O ihtimali ben de düşünüyordum. Bu yüzden bu kadar sakindim. Ama biraz daha cevap vermezse teşkilatı ayağa kaldırabileceğimi biliyordum. Ne olacaksa olsundu.

"Göçebe'ye sordun mu?" diye sordu Leyal. İki saattir beni dinlemekten salonun ortasında dikiliyordu ve elindeki salata kâsesini masaya yeni indirebildi.

"Denedim ama bir şey demiyor. Biliyorsun, konuşmak istemediğinde çok ketum olur. Başka bir ajan hakkında bilgi veremezmiş."

"Göçebe'yi seviyorum ama biraz farklı yanları var," diyerek gelip koltuğa oturdu.

"Ne gibi?"

"Bazen anlık öfke nöbetleri geçiriyor. Çok güzel kız, bizim yaşlarımızda olduğunu söylemiştim. Ama bazen öyle olgun davranıyor ki kırk yaşında olduğunu düşünüyorum. Ruh hali aniden değişebiliyor. Mesela son görüşmemizde kahkahalarla gülüyorduk. Bir anda bir telefon aldı, oturup ağlamadığı kaldı. Ne olduğunu da söylemedi."

"Göçebe'nin dedikodusunu yapmak istemiyorum ama ilginç." Benimle genelde eğlenceli konuşmalar yapsa da bazen ben de farklı bir kişiliğe büründüğünü hissediyordum. Bir anda konuşmamızın ortasında dalgınlaşıp gidiyordu.

"Kötü anlamda söylemiyorum. Onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Nereden geldi, kim, ailesi, memleketi... Kız sır küpü gibi. İşinde iyi olmasa bu kadar kolay yükselme alamazdı. Galiba özel hayatı sıfır. Biz

onunla hep terk edilmiş bir binanın en üst katında buluşuyoruz. Orayı düzenlemiş, lüks bir dairenin içi gibi dekore etmiş. Tek başına orada yaşıyor. İyi ki delirmiyor."

"Nedenleri vardır, Leyal. Hepimizin nedenleri vardı. Senin, benim..."

Leyal'in ifadesi düştü. "Bu yüzden onu çok sevdim. Tüm o deli yanlarına rağmen. Yemekleri harika. Resim yapıyor. Oyuncak koleksiyonu var."

"Oyuncak koleksiyonu mu?" diye sordum şaşırarak. Daha önce oyuncak koleksiyonu sahibi birini duymamıştım.

Leyal başını salladı. Konuşmayı bırakıp elini guruldayan karnına koydu. "Hadi yemek yiyelim."

Karnından gelen seslere gülümsedim ama aklım hâlâ Ali Cihan'daydı. "Sen önden başla. Ben Ali Cihan'dan yana şansımı bir kez daha deneyeceğim."

O ayağa kalkıp masaya geçerken ben de telefonunun kapalı olup olmadığını kontrol etmek için arama başlattım. Bir haftadır her aramamda kapalıydı, bu yüzden Leyal'in de dediği gibi denizde olduğu yönündeki tahminim güçleniyordu.

Terliklerimi ayağıma geçirirken gözlerim büyüdü. "Çalıyor!" diye bağırdım heyecanla.

Leyal ağzına tıktığı patates kızartmasıyla dönüp bana baktı. "Ay hadi!" dedi patatesler ağzından fışkırmasın diye eliyle kapatarak.

Açma ihtimaline karşı hızlı adımlarla yatak odama doğru koştum. İçimde ne varsa tek bir yere yönelmişti; öfke, özlem, korku... Hepsi aynı kişide birleşmişti.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda sesi kulaklığımdaydı. "Deli Bal."

İçimi ısıtan o ses, bu kez içimi dondurdu. Cızırtılıydı. Sanki radyo parazitine karışmış gibi çıkıyordu. Bir an sevincim boğazıma tıkandı, sonra hemen kendimi toparladım. Belki de çekmeyen bir yerdeydi.

"Ali Cihan neredeydin? Sana ulaşamayınca çok merak ettim."

"Denizdeydim." Cümle kısa, sığ ve kupkuruydu.

"İyi misin peki?"

"İyiyim." Ama sesi öyle söylemiyordu. "Sen..." dedi ardından duraklayarak. "İyi misin?"

"Bir şey olmuş," dedim. Onun için endişelenen Balca'yı ona göstermekten hiç çekinmeyerek. "Hemen anlat. Sen iyi misin?"

Öksürdüğünü duydum. Gülmeye çalışıyordu ama başaramıyordu. "Onları soruyorsan kötüler."

"Kimden bahsediyorsun bilmiyorum ama ben seni soruyorum," dedim. Sesim boğazımdaki düğümün üzerinden tırmandı. Kendimi yatağın kenarına bıraktım. Sonra da sırtüstü uzanıp bakışlarımı tavana diktim.

"Ben iyiyim," dedi bir kez daha. Ama bu yalanı tanıyordum. Çok iyi tanıyordum. "Gerçekler!" diye bastırdım.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından gelen kelime, bütün bedenimin kaskatı kesilmesine yetti. Neredeyse kulağımda tuttuğum telefonu düşürecektim. "Vuruldum."

Yataktan fırladım. "Neredesin? Hastanede misin? Söyle, yanında kim var? İzole mi tutuluyorsun? Desteğe ihtiyacın var mı?"

Yine zorlama bir gülümsemeyle, "Her zaman," dedi. "Ama gelemezsin. İyi bir haberim var." Sesi öyle kısıktı ki söyleyeceklerinden çok, söyleyemedikleri konuşuyordu. "Ivan yakalandı ve İsveç'e gönderildi. Artık tutuklu."

Bir zamanlar bunu duymak için yanıp tutuşuyordum. Şimdi hiçbir anlamı yoktu.

"Yaralanma bölgesi neresi?" dedim. Sesim çatallıydı. "Mermi nereden girdi? Öksürüyorsun! Solunum darlığın var belli ki. Akciğerde batıcı ağrı hissediyor musun? Ali Cihan ne zaman oldu bu?" Duraksadım. Nefesim titriyordu. Kelimeler ağzımdan dökülürken yüreğim aklımı bastırıyordu. Bunu bir hastam için sormuyordum. Bu soruların her birinde *ya kaybedersem* korkusu vardı. Gözlerim kararmaya başlamıştı. Boğazımda bir yumru büyüyordu.

Ali Cihan, "Sakin ol," diyerek beni durdurdu. "Kalbimden vuruldum."

"Kalbinden mi?" Yüzümdeki tüm kan çekildi. Ellerim istemsizce titredi. Sesimdeki endişeye dayanamamış gibi hemen arkasından ekledi. "O anlamda değil."

"Sen hâlâ bana laf oyunları mı yapıyorsun? Şu anda mı, Ali Cihan!" Gözlerimi kapattım. Sakin kalmalıydım ama elimde değildi.

"Ne yapacaksın? Doktorluk bilgilerini mi konuşturacaksın? Endişe etme-" Öksürük kelimelerini parçaladı. Ardından boğuk bir sesle devam etti. "Mermi sol göğsümün üstünden, omzuma yakın bir yerden girdi. Kaburgam kırıldı. Akciğer zarını çizmiş ama ciğere tam ulaşamamış. Dren taktılar ancak dün çıktı. Biraz ağrım var ama giderek azalıyor."

Konuşmadım. Sadece onu dinlerken canımın yandığını belli eden bir inleme çıkardım. Ayaklarım artık beni taşımıyordu. Tekrar yatağın kenarına oturdum.

"Bu Ali Cihan için miydi, Kavur için mi?" diye sordu. Sesi hem meraklı hem de hüzünlüydü.

"İkisi de sensin."

"İkisi de benim ve sen de benimsin."

Gözlerim doldu. "Ali Cihan... Seni görmem gerek." Endişemin büyüğü Kavur'a olsa da artık Ali Cihan'ın o olmasına alışıyordum. İkisini ayrı düşünemiyordum.

"Dileğin bu mu?" dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Daha iyi bir şey isteyebilirsin. Ne istersen yaparım."

"Seni görmek istiyorum," dedim boğazımdaki düğüm çözülürken. "Uçağa atlayıp gelebilirim."

"Teşkilatın haberi olmadan seyahat edemiyoruz, unuttun mu?"

Evet, hatta nasıl yolculuk yapacağımıza bile onlar karar veriyordu. Genelde otobüs yolculuğu yapmamız da bu yüzdendi. Biletler kendi adıma bile alınmıyordu.

"Biliyorum," dedim ses tonum düşerken. "Sadece-" Telefon bir anda kapandı. Ekrana baktım. Bayağı yüzüme kapatmıştı. *Şarjı bitmiş olabilir* diye iyiyi düşünmeye çalıştım. Suratıma kapatmışsa bu üzüntü ve endişeyle onu mahvetmeye hazırdım. Tekrar aramak için ayağa kalkmış hareket ediyordum ki ismi ekranda belirdi. Bu bir görüntülü aramaydı. Kalbim yerinden çıkmasın diye elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. Sonra da aramayı cevapladım.

Ali Cihan'ın göğüs kasları ekrandaydı. Sol omzuna yakın olan sargıyı gösteriyordu ama üst bedeninin tamamını görebiliyordum. "Acıyor mu?" diye sordum. Dişlerimi tırnaklarıma geçirdim. "Ali Cihan, doktor ne dedi?"

Telefonun ekranı yüzüne kaydığında tekrar yatağa oturdum. Ne ara ayağa kalktığımı hatırlamıyordum.

"Doktor taş gibi olduğumu söyledi," dedi gülmeye çalışarak. Normalde gülüşü içime dolan bir sıcaklıkken, şimdi dudaklarının kıyısında duran eksik bir gölge gibiydi.

"Yanlış söyledin sanırım. Öyle demezler ona. *Turp gibisin* derler ama elin Yunan'ı nereden bilsin turp gibiyi," dedim sesime hafif bir tebessüm yükleyerek.

Kamerayı yüzüne yaklaştırdı. O koyu kahverengi gözlerini yakından görmek, kalbimi kısa süreliğine yatıştırdı. "Hayır," dedi yüzünü buruşturarak. "Taş gibisin dedi." Acı çektiği her halinden belliydi ama hâlâ beni kışkırtacak gücü buluyordu kendinde. Bu haliyle bile savaşmaya çalışması deli ediciydi.

Sakin kalmaya karar verdim. Onun oyununa dahil oldum. "Güzel miydi?" dedim. Halbuki doktorunun kadın olup olmadığını bilmiyordum.

Başıyla onayladı ama göğsü bir öksürükle sarsıldı. Gözlerini kısa bir an kapattıktan sonra toparlandı. "Senin kadar değil. Ama gideri vardı."

"Eşek. Ne biçim konuşuyorsun?" diye çıkıştım ama sesim öfkeyle değil, yumuşak bir sitemle doluydu.

Gülümsedi. Bu kez bakışları ekranda bir noktaya kilitlendi. "Burası yatak odan mı?"

Başımı salladım ve telefon kamerasını odanın içinde gezdirdim. Evin bu köşesi de diğerleri gibi steril bir hastane odasını andırıyordu. Beyaz mobilyalar, düzenli kitap rafları, saten beyaz örtüleri düzeltilmiş bir yatak.

"Bana kendini göster."

İsteğini yerine getirip kamerayı kendime çevirdim. "Ne zaman oldu?" diye sordum.

"Geçen hafta." Gözleri hafifçe daldı. "Seninle son yazışmamızın olduğu akşam."

Dudaklarımı ısırarak bakışlarımı yere indirdim. "Gerçekten iyi misin?" dedim ama içim içimi yiyordu. Onu görmeden de yapamıyordum. Kahverengi gözleriyle ekranda tekrar buluştuğumda nefes almaya çalıştı. Göğsü gerçekten düzensiz kalkıp iniyordu. Omzunu düzeltmeye çalıştı, belli ki vücudu hâlâ ağrılarla doluydu.

"Ben iyiyim," dedi nihayet. Beni rahatlatmaya çalışan adamın kelimeleriydi bunlar. "İyiyim. O kadar iyiyim ki iç çamaşırı giymediğini hemen fark ettim."

Gözlerim belirginleştiği anda, kolumu refleksle göğsüme doğru kapattım. Ona böyle kaçıncı yakalanışımdı artık!

"Ben..." dedim ama cümlem yarım kaldı. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissediyordum.

"Üç etti," dedi gülümseyerek. Aklımdan geçen soruyu cevaplamasıyla birlikte içimde bir utanç çukuru açıldı, ben de içine gömüldüm.

"Sayıyor musun? Hepsini fark etmiş olamazsın!"

Gülerek başını iki yana salladı. "Hepsini fark ettim. Balca, ilk karşılaştığımızdan bu yana ne giydiğini ya da giymediğini biliyorum."

"Duymak istemiyorum," dedim çabucak. Konunun geldiği yerden rahatsızdım ama o beni duymamış gibiydi.

"Restoranda üzerinde siyah bir elbise vardı. O elbiseyi ve seni ölsem unutmam. Çanakkale'deki görüşmede yemeğe çıktığımız zaman da siyah giyiniyordun. Düğün günü bana pijamalarla kapıyı açtın. O gün bir şeyi giymeyi unutmuştun." Sesini bir an duraksattı, sonra öksürdü. "Ciğerlerim hâlâ dolu. Bir haftadır yatıyorum. Doktor öksürmenin iyi geleceğini söyledi."

"Öyle," dedim konuyu dağıtmak için. "İyice iyileşmeden ayağa kalkmak yok."

"Emrin olur." Ne kadar yumuşak bir şekilde söylemeye çalışsa da sesi yorgun çıkıyordu.

"Ali Cihan," dedim ekrana biraz daha yaklaşarak. "Kendine çok dikkat et. Tamam mı?"

Ekrandaki gözleri benimkilerle buluştuğunda içine bir dalga gibi çekildim. "Orhan yazıyor mu?" diye sordu birden. Kimden bahsettiğini anlamadım. Yüzümdeki ifadeyi görünce başını iki yana salladı. "Sincanlı. O şerefsiz. Adını bile anmak istemiyorum ama..."

Yalan söyleyemezdim. "Yazıyor," dedim. "Ben de yazıyorum. Ya Elif?"

Elif kim der gibi yüzüme baktı. Elif ona atanan yeni gölge ajandı. Elbette kim olduğunu araştırıp bulmuştum. "Hiç sevmem o kızı."

Sırıttı. "Bana atandığı için olabilir mi acaba?"

Omuz silktim. "Her neyse. Ben kapatayım, sen de biraz dinlen."

"Kapatma," dedi hemen, sesi daha sönük ama kararlıydı. "Kamerayı yüzüne yaklaştır."

"Niye?" dedim gülerek.

"Ekran görüntüsü alacağım."

Gülümsemem dudak kenarlarımdan gözlerime yayıldı. "E-posta profiline koyacaksan o başka."

Burnundan güldü. "Onu yapamam. Daha iyisini yapacağım. Cüzdanımda taşıyacağım."

"Neden, bir gün benden ayrılmak için mi kullanacaksın?"

Dudağının kenarını ısırdı. "Bu demek oluyor ki sonsuza kadar birlikteyiz."

"Yüzüne yaklaştır," dedim kalbim söylediği yüzünden hızla atarken. Kalbime hükmeden tek adamı sonunda bulmuştum. Saniyeler içinde durdurabiliyor ve yine saniyeler içinde hızla harekete geçirebiliyordu. "Ben de fotoğrafını çekeceğim."

Gülerek telefonu yüzüne yaklaştırdı. "Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Daha dönmene aylar var, değil mi? Bir daha seni bu şekilde göremezsem diye açıp açıp bakacağım ve bu anı, seni hatırlayacağım. Sen dönünce de..." dedim ama duraksadım. Ona hiç bu kadar açık olmamıştım. Kendimi kaptırmış anlatıyordum.

Burnundan güldü ama gözlerindeki ışıltı ekrana kilitlenmişti. "Ben dönünce?" diye sordu.

Dudağımın kenarını ısırarak sessizliğimi korudum. Ancak zaten başlamıştım ve ona açık olmayı istiyordum. "Yanında olacağım. Önce o mermi izini kontrol edeceğim. Sonra seni..."

"Sonra beni ne?" dedi boğuk, erkeksi bir sesle.

"Yanında olmayı çok isterdim ama o zaman ben nerede olurum bilmiyorum," diye sonunda tamamladım.

"Bunu düşünmene gerek yok. Ben yanında olacağım. İlk işim sana gelmek olacak."

23. BÖLÜM

Ali Cihan

Bükreş her zamanki gibi içine kapanıktı. Hava akşam saatleri için sıcaktı ama anlam veremediğim bir kasvete sahipti. Buraya dün gelmiştim ve gökyüzü berrak görüntüsünden anında griye dönmüştü. Belki de şehre belayı getirdiğimi evren hissediyordu.

Konsolosluğa yakın bir noktada yürüyordum. Üzerimde siyah, kumaş bir takım elbise vardı. Ayakkabılarım kemerimle uyumlu, hiç olmadığı kadar siyah ve parlak görünüyordu. Yürürken ellerimden birini cebime sokmaktan ve dudaklarımın arasında ıslık çalmaktan kendimi alamıyordum. Buluşma noktasına gelmeden önce rahatlamam ve iş bitirici bir piç gibi görünmem gerekiyordu.

Her yıl en az bir kere uğradığım Bükreş'e, üç yıldır üzerinde çalıştığım görev için son gelişim olabilirdi. Eski şehrin sınırına yakındım. Burada yapıların yüzeyi çatlaklarla doluydu fakat hâlâ o çatlakların içinden hayat sızıyordu. On dokuzuncu yüzyılın başından kalma zarif mermer süslemeler, yer yer yıkılmış duvarların ardında beliren vitray pencereler... Hepsi güzeldi ama bakışlarımı üzerlerinde yalnızca yüzeysel bir şekilde dolaştırabiliyordum. Aklımda günlerdir konuşamadığım Çaykara dolaşıyordu.

Bir sokağın köşesini dönerken karşıma çıkan binanın yüzeyindeki yazı dikkatimi çekti. *Silentium est fidelitas.*

Latinceydi. Bir kısmı silinmiş, unutulmakla hatırlanmak arasında bir yerde kalmıştı ama anlamakta hiç zorlanmamıştım. *Sessizlik sadakattir* yazıyordu. Teşkilatın bu sıralar Balca hakkında üzerimde kurduğu baskı düşünülürse yazının karşıma çıkması çok ironikti. Algım, yalnızca içinde bulunduğum bu kaosa hizmet ediyor gibiydi. Gizli görevime doğru ilerlerken bile onu düşünüyordum.

Balca'yı içinde bulunduğum tehlikeden uzaklaştırmak ister gibi aklımın derinliklerine sakladım. Calea Victoriei boyunca yürürken Kraliyet Sarayı'nın loş ışıkta bile görkemini koruyan kemerleri uzaktan seçiliyordu. Bir zamanlar kralların adımlarını taşıyan o mermer basamaklardan şimdi sessizce geçen gölgeler vardı. Onlardan biri de bendim. Dün bu şehrin tadını çıkarmış, bugün hemen işe koyulmuştum.

Konsolosluğun arka sokağına sapıp aşina olduğum beton, boyasız ve terk edilmiş binaya doğru ilerledim. Bu sokağa ne yerli halk uğrardı ne de

turistlerin dikkatini çekerdi. Issızdı ve gölgede kalıyordu. Tarihi yapılarla çevrili merkezde böylesine terk edilmiş bir sokağa uğrayıp kimse zamanını öldürmezdi. Sadece bela isteyenler burada olurdu. Tıpkı benim gibi.

Binanın yıkıntı girişi sessizdi ve içerisinin karanlığına adım attığım ilk anda rutubet kokusu beni karşıladı. Yüz metre sonra mekânın ürkütücü görüntüsünün daha derin hissedildiği bir noktada aşağı kata iniş başlıyordu. Dik merdivenler akıllı birinin inmeyi göze alacağı türden değildi. Burası aslında bir yeraltı mekânı, eski bir sığınaktı. Merdivenleri hiç korku duymadan ağır ağır indim. Kenarında paslı korkuluklar uzanan her döküntü basamağı ezbere biliyordum. Aşağıya doğru her adım attığımda hava ağırlaşıyor, ciğerlerim havaya asılmış tozlarla doluyordu.

Alt kata vardığımda beni tavana yakın bir yere kireçle sıvanmış bir yazı karşıladı. Silik harflerle yazılmıştı. *Adăpost A1.* Yani A bloğu, 1 Numaralı Sığınak.

Yüzümde midemin bulandığına dair yamuk bir tebessüm belirdi. Artık kimse buraya korunmak için sığınmıyordu. İnsanlığı tehdit eden zehir saklanıyor, kirli para dönüyor, tarihi eserler halk için değil zengin insanların evini süslemek için çalınıp buraya getiriliyor ve silah depolanıyordu.

Hem bu sığınağın sahibi hem de birazdan gireceğim gizli geçitte karışılacağım onlarca adamın lideri Dragoş Malgin, bugün buradaydı ve ben de onun davetlisiydim. Ona sadakatimi kanıtlamak için üç yıl boyunca uğraşmıştım. Bugün sonunda istediğimi alacak ve onun mal sevkiyatını kendi gemimle yapacaktım.

Adımlamaya devam ettikçe rutubet kokusu artıyordu ancak birazdan kesilecekti. Bir taş duvarın önünde durdum. Duvara yumruğumun yanıyla beş kez aralıklı ritimlerle vurdum. Bu, gelenin dost olduğuna dair bir işaretti. Taş duvar çatırdayıp aralanarak önümde dönmeye başladı. Geriye çekildikçe iyice açıldı ve dev gibi iri, kar maskeli iki adam önünde belirdi. Tamamen siyah giyinmişlerdi. Bana başlarıyla selam verdiler. Daha uzun olan Romence tehditkâr, soğuk bir tonda, "Malgin seni bekliyor," dediğinde başımı tek sefer salladım ve ikisi ilerlerken arkalarından takip ettim.

Beni tanıyorlardı. Kaptan olduğumu biliyorlardı. Onlar için küçük çaplı taşıma görevleri yapmıştım. Bugün onların en büyük işini üstlenecektim. Bir taş kapıyı daha geçtikten sonra olduğumuz yer dört duvarı taşla örülü, geniş bir kriptaya* açıldı. Burası sessizliğin dibi gibiydi. Eskiden ölülerin gömüldüğü bu odayı kendine ayıran Dragoş Malgin masasındaydı. Kan rengi

* Genellikle kilise veya katedrallerin altında yer alan ve mezar odaları olarak kullanılan bir mimari unsurdur. Latince *crypta* kelimesinden ve Yunanca gizli yer anlamına gelen *kryptos* kelimesinden türetilmiştir.

bir takımın içinde, yaslandığı deri koltuğunda gözlerini dinlendiriyordu. Ona yaklaşan her adımımı dinlediğine emindim.

Havalandırma sessizce çalışmasına rağmen odanın içine iniltiye benzer bir uğultu yayıyordu. Onlara *Alexandru Tomescu'nun Baladası* eşlik ediyordu. Üç yıldır buraya uğradığım her seferde Romen bestecilerin klasik eserlerini dinliyor oluyordu. Ona milliyetçi ya da tarih düşkünü diyemezdim zira kendi halkını zehirlemekten asla vazgeçmiyordu.

Sonunda buz mavisi gözlerini araladığında devasa masasının tam önündeydim. Adamları içeride olan diğerlerinin yanına doğru adımlarken gülümseyerek dikleşti. Geldiğim için memnun görünüyordu ama sesine doğuştan yerleştiğini düşündüğüm bir soğuklukla, "Hoş geldin," dedi. Aksanına rağmen iyi Türkçe konuşuyordu.

Bunu nasıl başardığını düşündükçe kalın boynunu parmaklarımın arasına dolama dürtüme engel olmaya çalışıyordum.

Ona gülümseyerek karşılık verdim ve eliyle işaret ettiği, masasının karşısındaki kan rengi kadife sandalyeye oturdum. Bu adamın, bu renge bir düşkünlüğü vardı. Bir puro yaktı. Ağır ve zehirli dumanı odayı sarmaya başlarken, "Zaman geldi, Ali," dedi aksanı yüzünden ismimin sonuna hayali bir *y* harfi yerleştirerek. "Bu gece hazır mısın?"

"Elbette," diyerek cebimden çıkardığım haritayı önüne bıraktım. Haritada gemimin zincirlendiği nokta işaretliydi. Ben gemiye hazır olduğunda gidecektim ve hiçbir şey yokmuş gibi yola çıkacaktım. "Bir saate yüklemeye başlarlarsa üç saate yola çıkabilirim."

Dragoş, donuk sarı saçlarının arasında elini dolaştırarak sandalyesine yaslandı. "İş bitiren adamlara bayılırım. Bunda başarılı olursan seni paraya boğmayı planlıyorum. Birlikte çok iş yapacağız, Ali. Aramıza işte şimdi hoş geldin." Ona elimi uzatınca yüzünde memnun bir tebessümle doğruldu ve kalın parmaklarıyla elimi sıktı.

"Biz yüklemeyi yapana kadar oteline dön. Odana birini göndereceğim. Saçları kızıl ipek, teni yeni yıkanmış bir günah gibi. Bunu bir ödül olarak düşün."

"Buna gerek yok," dedim tekdüze bir sesle. "Yolculuğa dinlenmiş çıkmayı tercih ederim."

Dragoş burnundan gülerek başını salladı. "Senin işine olan sadakatine her zaman hayrandım. Ancak masaj yaptırabilirsin. Verena çok beceriklidir. Özellikle Thai masajı konusunda."

Onun kadınlara düşkünlüğünü biliyordum. Bu konuda bir koleksiyona sahipti. Ortak çalıştığı herkese kadınlarını tattırırdı. Yanındaki herkesin

ismini biliyordum. Verena dediği kadın onun için özeldi. Benimle paylaşmak istiyorsa reddetmek dikkat çekerdi.

"Masaj için uygun olacaktır," dedim keyifli bir gülümsemeyle. "İki saate limana geçer, son kontrolleri yaparım. O zamana kadar odamda olursa memnun olurum."

"Anlaştık," diyerek ayağa kalktı Dragoş. "Seni geçireyim."

Odama vardığımda sokak lambalarının ışığı camdan içeri süzülüyor, sabah dağınık bıraktığım yatağın çarşaflarının üzerine yansıyordu.

Ceketimi çıkardım. Telefonumu aynalı masanın üzerine bırakıp çekmeceye gizlediğim silahımı kontrol ettim. Bıraktığım gibi duruyordu. Çekmeceyi kapatırken bakışlarım aynadaki aksimle buluştu. Gözlerimdeki yorgunluğu görmezden gelmek bu defa mümkün değildi.

Bu geceki operasyon için iki gündür uyumuyordum. Dragoş'un zehirleri ve ölüm saçan silahları Türkiye'ye doğru yola çıkmak üzere gemime yüklendiğinde, sığınaktaki odasına Kızıl Gerdan Teşkilatı baskın yapacaktı. Dragoş yıllardır Türkiye'ye kendi ortaklarının gemileriyle ölüm taşıyordu. Ama son bir yıldır aralarındaki bağ gevşemiş, çıkar çatışmaları büyümüştü. Bu yüzden uzun zamandır ona sadık kalışımı değerlendirme kararı almıştı.

O zehirler Türkiye'ye bu kez ulaşamayacaktı. Denize açıldıktan hemen sonra Romanya hükümetiyle ortak yürütülen operasyonla her şey kontrol altına alınacak, mallar ele geçirilecekti. Hepsi bu kadardı. Sorunsuz geçeceğine emindim çünkü her detayı için yıllardır uğraşıyordum.

Görev tamamlandığında sıradaki istikametim belli olacaktı. Gözlerimdeki yorgunluk aslında bu yüzdendi. Yıllardır deniz yolculuğu yaparak ülke ülke geziyordum. Teşkilatın bir parçası olmayı sevsem de artık bir ailem olsun istiyordum. Bu düşünce zihnime Balca'yla yerleşmişti. Çaykara'nın asıl kimliğini öğrendiğimde. Tatlı bir zehir gibiydi ve hayatımı dingin bir limana çekmesini istiyordum.

Ne var ki Göçebe dün gece ondan yana teşkilatta bir huzursuzluk olduğunu bildirmişti. Net konuşmamıştı ama sesindeki ton, teşkilatın son zamanlardaki tutumuyla birleşince hiç hayra alamet gelmiyordu.

Oflayarak burun kemerimi sıktım. İçimde tarif edemediğim bir ağırlık vardı. Her şey tepetaklak olmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Duşa girmeye ihtiyacım vardı. Bu düşünceyle harekete geçecekken kapım çalmaya başladı. Dragoş'un gönderdiği kız gelmiş olmalıydı.

Kapıya gitmeden önce mini bardan bir şişe viski çıkardım. Onu tezgâhın üzerine alıp Verena için bir bardağa doldurdum. Kapı çalmaya devam ediyordu. "Geliyorum!" diye seslendim.

Odama çıkmadan önce Sencer'in gizlice verdiği ilacı arka cebimden çıkarıp bardağa boşalttım. Viski tamamen homojen göründüğünde kapıya ilerledim. *İyi uykular, Verena...*

Gemim suda karanlık bir gölge gibi ilerliyordu. Güvertede tek başımaydım. Denizin iç karartıcı sessizliği motorun derin uğultusuna karışıyordu. İleride, Romanya hükümetine ait geminin durmamız için sinyal veren ışıklarını görebiliyordum. Her biri suya yansıyor, geceyi delik deşik ediyordu. Plan dakikası dakikasına işliyordu. Birazdan zehir ve silahlar teslim edilecekti.

İçimde tuhaf bir huzursuzluk vardı. Bunun Dragoş Malgin operasyonuyla ilgili olmadığını hissedebiliyordum.

Adımların güvertenin tahtalarında çıkardığı sesi işittiğimde dönmedim. Sencer'in bana yaklaşan sesi uğultulu rüzgâra karışıp kulaklarıma ulaştı.

Arkamda durduğunda omzumun üzerinden ona baktım. Elinde tuttuğu telefonu bir şey söylemeden uzattı. Anlamamı bekler gibi gözlerime baktı. Hattaki kişinin Göçebe olduğunu tahmin etmek zor değildi. Verena'yı otel odasında bir bardak viski ve biraz uyku tozuyla bayılttıktan sonra ondan bir arama almıştım. Günler sonra içimdeki o karanlık his bir cevaba ulaşmıştı.

Teşkilat, Göçebe'den geçmişe dönük tüm görev yazışmalarını talep etmişti. Araştırılıyordum. Sadece ben değil, Balca da. Her şey onlar için ben Yunanistan'da vurulduktan sonra başlamış ve Balca'nın adını sayıkladıktan sonra netleşmişti. Çaykara'nın gerçek kimliğini öğrendikten sonra heyecana kapılıp çok sorumsuz davranmıştım. Bunun teşkilatta mutlaka sert bir karşılığı olacaktı.

Ben telefonu almakta gecikince Sencer, "Göçebe," dedi yalnızca. Onun da sesindeki ton ruh halim gibi normal değildi.

Telefonu elime alarak gözlerimi giderek yaklaştığımız gemiye çevirdim. O sırada Göçebe'nin sesi, "Dragoş Malgin alındı," diyordu. "Sığınakta ele geçirildi. Her şey planlandığı gibi gitti." Yutkunmak için duraksadı. "Ama başka bir şey var." Göçebe'nin sesi... kötüydü. Tahmin etmesi zor olmadığı için sabırla bekledim. "Direndim ama kararlıydılar. Onlara hak vermeden de edemiyorum. Daha dikkatli olmalıydınız. İş ve görev prensipleri yüzünden Çaykara'dan kesin olarak alındın, Kavur. Bunun dönüşü yok."

Tuttuğum nefesi bıraktım. Bu rahatladığım için değildi. Daha kötüsünün geldiğini ses tonundan okuyabiliyordum. "Başta kimliklerinizin açığa çıkması yüzünden tedbir almışlardı, biliyorsun. Ama şimdi bunu kalıcı bir hale getiriyorlar," diye devam etti. Sabırla konuşmasını bitirmesini bekledim. "Duygusal ilişkinizin de farkındalar. En başta bu, aynı görevi ya da teşkilatı paylaşan ajanlar için yasak ve tehlikeli. Onunla bir daha iletişim kurmanı istemiyorlar."

Nefesimin tamamen tıkandığını hissettim. Yumruğum yanımda sıkılı dururken, "Bizi eşleyen sendin. Onlar da onayladı," dedim.

"Benimki sadece öneriydi," diye kendini savundu Göçebe. "Onlar için iyi bir eşleşme olmasanız kabul görmezdi. Ama şimdi öyle düşünmüyorlar. İşimizde duygusallığa yer olmadığı için geri adım atmayacaklarından emin olabilirsin."

İçimdeki tüm uğultular bir anda sustu. Gözlerimi ışıklı gemiden çektim. Gökyüzü karanlık, deniz daha soğuk görünüyordu. Göçebe iç çekerek, "Bir yolunu bulabilir miyiz bilmiyorum, Kavur. Ama..." dedi. "Ona artık yazmamalısın. Telefonun da takipte olacak. Balca işini seviyor. Sen kıdemlisin, sana dokunmazlar belki ama o teşkilattaki yerinden olabilir. Bu aşk şimdilik, en azından şimdilik bitmeli. Bunu senden istediğim için üzgünüm. Çabalamaya, teşkilatla konuşmaya da çalışma. Bu, Balca üzerinde daha kötü sonuçlara neden olabilir. Başkan şimdilik kararının sorgulanmasını dahi istemiyor."

24. BÖLÜM

Balca

Sekiz ay sonra

Kalemleri demet haline getirip lastikle tutturduktan sonra not defterlerimi çekmeceden aldım. Ardından çekmeceyi başka bir şey kalmış mı diye bir kez daha kontrol ettim. Bugün yalnızca bu komuta merkezindeki değil, bu şehirdeki son günümdü. Tüm yaşanmışlıkları arkamda bırakıyordum.

Elimdekileri evden getirdiğim karton kutunun içine, diğer eşyalarımın yanına usulca yerleştirdim. O sırada kendi masasını toparlamakta olan Leyal'le göz göze geldik. Bana sırıttı ama gülümsemesinde saklı bir burukluk vardı. Çanakkale'ye taşınmak istemediği belliydi. Benim duygularım ise onunkilerden daha karmaşıktı. Gitmeye istekli olmakla, kalmaya mecbur hissetmek arasında sıkışıp kalmıştım. Kalsam, ailemi özlemekten eksilirdim. Gitsem, saklamam gerekenlerin yüküyle ağırlaşacaktım.

Bugün, Ali Cihan'ın denize açılmasının üzerinden tam on ay geçmişti. Zaman beklediğimden hızlı geçiyordu. Aslında geçmekle kalmamış, her şeyi değiştirmişti.

Ankara'ya veda etmek her şeye rağmen benim için zordu. Bu şehir ikinci evim olmuştu. Kızılay'da sayısız kahve içmiştim, Çankaya sokaklarını sabahın alacasından gecenin karasına dek yürümüştüm. Evimin penceresi, kalabalık bir caddeye ve hemen ardındaki kırmızı kaydıraklı küçük bir çocuk parkına bakıyordu. Her iki manzarayı da özleyecektim. Gürültüsünü bile.

"Ağlamak üzereymişsin gibi hissetmem normal mi?"

Ona gözlerimi devirdim. Elimdeki parfüm şişesini kutunun kenarına sıkıştırırken, "Senin halin benden iyi mi sanki? Zırlamana az kaldı. Beni bahane ediyorsun," diye homurdandım.

"Benim durumum senden biraz daha beter olabilir," dedi kendi kutusunu bantlamaya koyulurken.

"Duygularımızı mı yarıştırıyoruz?" Hafifçe gülümsedim. "Ben de senden daha kötü durumdayım sanıyordum."

"Alakası yok," diyerek hemen itiraz etti. "Senin evin Çanakkale. Orada doğdun, orada büyüdün. Ailen orada. Ali Cihan orada. Ama ben... ben asıl evimden ayrılıyorum. Teşkilat daha küçük bir kızken başarılıyım diye beni Rize'den, direkt Ankara'daki Şato'nun çocuk yetiştirmesine aldığında tüm hayatım burası oldu. Burada büyüdüm."

Ailem oradaydı, evet. Ama Ali Cihan? Artık o konuda emin olamıyordum. Aramızda belirsizlik vardı. Sessizlik. Hissedilir bir uzaklık. Leyal için elbette üzülüyordum ama aklımdaki karmaşadan uzaklaşamıyordum.

"Saçmalama, gerçekten de ağlayacak gibisin!" deyip bana doğru bir adım attı. Nasıl bir halim varsa gözlerinden benim için duyduğu endişe okunuyordu.

Oflayarak önümdeki kutuyu biraz ittirdim. "Asıl mesele taşınmak da değil aslında," dedim iç geçirerek. Bakışlarımı komuta merkezindeki odamızın köşelerinde gezdirdim. Sabahın erken saatleriydi. Diğerleri henüz gelmemişti ama yine de sessiz konuşuyordum.

"Ali Cihan mı?" diye sordu. Başımı hafifçe salladım. Leyal her şeyimi bilirdi ama son zamanlarda ondan da saklamaya başlamıştım. Çünkü ben bile kendime itiraf edemiyordum.

"Adını koymadık," dedim fısıltıya yakın bir sesle. "Belki de bu yüzden bozulacak. Bir ismi olsaydı, bizden geriye kalan bir şey... Böyle darmadağın hissettirmezdi."

"Saçmalama," dedi endişeyle. Sözlerime inanamayan bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Omzuma konan eli içimdeki ağırlığı gün yüzüne çıkardı. "Geçen yedi yılı ayrı ama birlikte yaşadık. Fakat bu son sekiz ay bizde bir şeyleri eksiltti. Sanki başaramayacakmışız gibi hissediyorum."

"Neden?"

"Onun yüzünden," dedim fısıltıyla. "Değişiyor, Leyal. Hissediyorum ve galiba ben de değişiyorum."

"Ona ulaşamıyorsun diye böyle düşünmüyorsun, değil mi? Balca biliyorsun, bizler normal işler yapmıyoruz. Gecemiz gündüzümüz belli değil. Daha dün seninle tartıştığımız tek konu, bir ilişkimizin olmamasının geçerli sebepleriydi. İlişkileri biz bile kendimize uyduramıyoruz."

"Biliyorum," dedim lafı uzatarak. "Biliyorum elbette. Sorun bana zaman bulamaması değil. Şımarık ya da ilgi budalası biri olmadığımı biliyorsun. Sorun onun zaman bulduğunda söyledikleri, bana hissettirdikleri."

Masanın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Beni de diğer sandalyeye yönlendirdi. "Doğru düzgün anlatır mısın? Yanıldığına eminim."

Eliyle işaret ettiği sandalyeyi ona yaklaştırarak oturdum. "Ali Cihan'ı ne kadar tanıyorsun ki? Ben bile yeni tanıyorum. Tamam, Kavur'la geçmişimiz var ama onunla yok."

"İkisi de o!" dedi gözlerini büyüterek.

Başımı salladım. "Öyle, biliyorum ama büyü bozuldu sanırım. Gizemliyken daha yoğun duygular içerisindeydik. Şimdi kalbimi kırmaktan çekinmiyor." Yine bana inanamaz gözlerle baktı. Ben de olanlara inanamıyordum.

"Mesela," dedim derin bir nefes alarak. "Yakın bir örnek... Dün gece yazdım. Artık ara sıra da olsa kendi e-postalarımızdan yazıştığımızı biliyorsun. İlk kez hızlı cevap verdi. Haliyle heyecanlandım. Biriktirdiğim, yarım kalmış konuşmalarımızdan kalan bütün soruları sordum. Bunların hiçbirinde Elif'in adı geçmedi. Zaten aramız limoni, bir de onun adını anıp neden sinir olmasını sağlayayım ki? Ama o, konuyu Elif'e getirdi. Neymiş; çok zeki kızmış, onunla çalışmak eğlenceliymiş."

Leyal'in gözleri kısılırken benimkiler büyüdü. Başımı yavaşça salladım. "Tam olarak öyle," dedim. "*Elif ne alaka? Bana neden onu övüyorsun? Kızı sevmediğimi bilmiyor musun* demek istedim ama sustum. Sadece yazdıklarını okudum ve konunun bize dönmesini bekledim. Dönmedi."

"Hep böyle mi?"

"Elif'ten sürekli bahsetmiyor ama konuşmalar o kadar kısa ki onun tarafından kestirilip atılıyor. Eşek değilim, fark ediyorum. Eskisi gibi değil, Leyal. Bu adam benim kim olduğumu bilmeden önce yazdığım her mesaja anında cevap verirdi. Bazen telefonun başında beklediğini düşünürdüm. İnsan mutlu oluyor tabii... Ama şimdi? Bir *nasılsın* sorusuna bile iki gün sonra cevap veriyor."

"Çok yoğundur belki," dedi Leyal iyimserliğine tutunarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben de yoğunum, Leyal. Daha Gök Kuzgun'la Kızıl Gerdan'ın kesin olarak birleştiğini bile konuşamadık. Çanakkale'ye taşınacağımı bilmiyor. Oysa iki ay önceden belliydi. Aynı teşkilatta olacağız ama onun haberi var mı, yok mu hâlâ bilmiyorum."

"Vardır canım," dedi Leyal. İfadesi durgun görünüyordu. Kendi hayal kırıklığına bir de benimkisi eklenmişti. "Akın söylemiştir. Hem demedi mi üç kıdemli ajan Çanakkale'de çalışıyor ve görevlerine oradan devam edecekler diye. Biz bu yüzden gidiyoruz. O kıdemli ajanlardan biri de Göçebe'nin teşkilatına katılıyormuş. Dengeyi böyle kurdular. Artık gölge ajan değil. Bak gör, yakında bizi de yükseltirler. Göçebe uzman olamadı mı sanki? Onun için çok sevindim ama artık sıra bize de gelsin."

"Öyle, umarım olur. Göçebe de artık mesafeli davranıyor."

"Farkındayım. Kız artık uzman oldu. Mesafeli olması gayet normal."

"Yine de insan arkadaşlığımızın hatırına bir yakınlık bekliyor," diyerek iç geçirdim.

"Haklısın ama yakın değildik ki, Balca. Sana bahsetmiştim. Kız biraz garip. Bu aralar iyice soğuk birine dönüştü."

Dalgın bir şekilde omzumu silktim. "En azından seninle görüşüyordu. Bana mesafeli olması normal ama seninle daha iyi olabilirdi."

"Aramız tamamen kötü diyemem. Zamanla görürüz."

Başımı sallayarak masamın üzerinde kalan birkaç süs eşyasını kutunun içine yerleştirdim. "Ali Cihan konusu yeterince kafamı işgal ediyor. Şimdi bir de Göçebe'yi düşünmek istemiyorum. Benim için şimdi çok zor olacak. Hem aynı teşkilatta olup hem de bu kadar soğuk olmak..."

"Siz zaten ilişkinizi belli edemezdiniz ki. Yasak olduğunu biliyorsun. Tüm sektörlerde bu böyle. Şimdi sen bir muhasebeci olsaydın, Ali Cihan da çalışma arkadaşın olsaydı da aynısı olurdu. Biliyorsun, şirket içinde aşk yaşamak istisnalar dışında uygun karşılanmıyor. Birinden biri başka bir birime ya da şubeye gönderiliyor."

"Haklısın. Ama rol yapmak ve uzak durmak başka, böyle olmak başka."

"Daha bir şey belli değil. Hemen gemileri batırma. Yakında döner ve konuşursunuz. Gör bak, tahmin ettiğin gibi olmayacak."

Ellerimi dizlerime vurarak iç çektim, sonra ayağa kalktım. "İnşallah. Hadi kalk. Toparlanmaya devam edelim. Akşama yolculuk var."

Zorlama bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Masasına geri dönerken endişesi gözlerinden okunuyordu. "Ay ben şimdi nerede kalacağım, Çaykara? Senden ayrılmak istemiyorum. Sence ev bulabilecek miyim?" diye sordu.

"Bulacaksın tabii. Hem de bizim eve çok yakın olacak. Seni yanımdan ayırmayı düşünmüyorum. O zamana kadar da bizde kalacaksın işte. Annem bizim odaya abimin çocukluk yatağını kurdurmuş. Yan yana uyuyacağız."

"Çocukluk yatağı mı?" Kaşını kaldırdı. "Sığar mıyım? Kızım benim boy ortada."

"Merak etme," dedim sırıtarak. "Abim en son on yedi yaşındaydı o yatakta uyuduğunda. O zaman bile bir seksenin çok üzerindeydi. Benim yatağım da eski ama bizimkiler geleceği düşünerek almıştı."

"Ben şeyi merak ediyorum. Şehir dışına çıktığında ailen bu sık sık ortadan kayboluşlarına bir şey demeyecek mi?"

"Demeyecekler çünkü onu da ayarladım. Ben aynı zamanda adli tıp uzmanıyım, biliyorsun. Şehir dışında işlerim olduğunu biliyorlar."

"Annen haberi aldığından beri çok mutlu, değil mi?" dedi sırıtarak.

"Hem de nasıl. Ali Cihan'la sonunda evleneceğimi düşünüyor," derken yüzüm düştü. Elimi saçlarımın arasına sokup karıştırdım. "Biraz, çok az avuçlamış olabilirim."

Sabahın erken bir saatinde deniz manzaralı Kepez beldesi, yine erguvan çiçeklerini açmış bizi karşılıyordu. Dar sokağın evime yakın bir noktasında duraksadığımda Leyal'in bakışlarındaki hayranlığı gördüm. Uzun zamandır arkadaştık ama o buraya ilk defa geliyordu.

"Cennet gibi," diyerek ciğerlerini yavaşça havayla doldurdu. Bakışlarını içten bir gülümsemeyle etrafında gezdirdi. "Resmen bir cennette yaşıyormuşsun. Bilseydim buraya taşınmak için acele ederdim."

Ona cevap veremeden evin kapısına doğru bavullarımızı sürükleyen annem seslendi. "Daha bir şey görmedin, Leyalciğim. Yalvaç müsait olunca size buraları gezdirsin. Çanakkale'mizin her yeri çok güzeldir," dedi gururla.

Leyal, onun için daha şimdiden *Leyalciğim* olmuştu. Ne de olsa Ankara'da kızının yükünü paylaşan, ona yol arkadaşlığı eden insandı.

"Çok sevinirim, Hazal teyze. Ama Yalvaç abiyi rahatsız etmeye hiç gerek yok. Balca'yla buraları tanıma işini hallederiz," diye seslendi Leyal.

"Yalvaç da bir süredir buralarda değil zaten," diyerek iç çekti annem. Bavulumu girişe bırakıp ellerini belinin iki yanına dayadı. Nefes vererek, "Söylemiştim ya. Maşallah, oğlumun işleri çok iyi bu aralar," diye devam etti. "Sürekli Bursa'ya, İzmir'e mobilya götürüyor. Oğlum neredeyse Ali Cihan kadar kaptan oldu."

Son söylediğinden sonra araya girme ihtiyacı hissettim çünkü ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Benim annemin çöpçatan perileri vardı. Anlaşılan bu defa annemin aklına abimi ve Leyal'i sokmaya çalışıyorlardı.

"Oğlun mobilyacı anne. Hayaller kurma. Abim kaptan falan olmayacak." Annemle yaptığımız telefon konuşmalarının çoğunda konu mutlaka Ali Cihan'ın mesleğine gelirdi. Onu övdükçe aslında Ali Cihan'ı benim gözümde yücelttiğini sanıyordu. Bu, yıllardır sürdürdüğü bir alışkanlıktı. "Abimin mesleği daha güzel. Ali Cihan gelsin de onun gibi ahşap işlesin, bakalım yapabiliyor mu?"

"Öyle, öyle," dedi annem gülerek. Bakışlarını Leyal'de dolaştırdı. "Neyse çocuklar. Sizi lafa tutmayayım. İçeriye gelip dinlenin. Kahvaltıyı geç yaparız. Hazır olunca çağırırım."

Leyal'le birlikte bahçe kapısına ilerleyerek anneme yetiştik. Ona yük olmasın diye bavulumu yerden aldım. Leyal de annemden kapının önüne kadar getirdiği kendi bavulunu aldı. "Uykum yok aslında. Biz de kahvaltıya yardım mı etsek?"

Annem direkt, "Hayır," dedi. "Sen de aynı Balca gibisin. Kızım siz yorgunluk nedir bilmez misiniz? Gidin yatın işte."

"Babam nerede?" diye sordum. "Aylin?"

"Aylin bugün erken kalktı," dedi annem gözlerini devirerek. "Babanla dükkâna gitti. Yaz tatiline girdiler ya asla uyumuyor. Ne akşamları ne de sabahları."

"Ay, ben onunla tanışmayı çok istiyorum," diye mırıldandı Leyal.

Aslında Leyal, Aylin'le tanışıyordu. Ne zaman Aylin'le görüntülü konuşsam hep denk gelmişlerdi. Ama gerçek bir karşılaşma olmamıştı.

"Tamam, o zaman üzerimizi değiştirip dükkâna geçelim. Babama da Aylin'e de sürpriz olur."

"Aylin geleceğinizi biliyordu. Sana bardak yapmaya gitti," dedi annem. "Artık o bardaktan su içecekmişsin. Tabii, Leyal'e de bir tane yapacakmış. Çocuğumun sürprizini bozmayın."

"Hiçbir şey olmaz," diyerek yanağını sıktım. Leyal'le birlikte içeriye girip odama geçtik.

Yatağa uzanmadan önce bavulumu yere yatırdım. Fermuarını açıp üzerimdekilerden kurtulmak için giyecek bir şeyler aramaya koyuldum. "Şimdiden söyleyeyim," dedim yatakta gözlerini dinlendiren Leyal'e bakarak. "Burada giydiklerime şaşırma."

"Şaşırmam," diye mırıldandı Leyal gözlerini aralayıp tavana dikerek. "Ben seni ne hallerde gördüm. Favorim kızıl peruğun ve o dar siyah mininin de minisi elbisen."

"Şşşt," dedim ayağa kalkarken. Elimde beyaz topuklu sandaletler vardı. "Artık rahat konuşabileceğimiz bir yerde değiliz. Sözcüklerine çok dikkat et."

Başını yana çevirip omzunu silkti. "Ben ne giyineyim?"

"Dolapta yığınla elbisem var. Buraya gelince giyiyorum. Sana da vereyim diyeceğim ama boyun ortada. Yine de bak istersen."

"Bakayım," diyerek yerinden kalktı. Ben açık mavi bir elbise seçip üzerime geçirirken o da limon sarısı, etek uçlarında minik limon desenleri olan, balon kollu bir elbise buldu.

"Bu dizimin üzerinde olur ama kızım ya, bu ne?"

Kahkaha attım. "Annemin en sevdiği. Ağırbaşlı."

"Yemişim böyle ağırbaşlılığı. Şekerci kız kombini gibi. Beni kimse böyle dikkate almaz."

"Saçmalama. Ben o elbiseyle Aylin'in okuluna gittim ve bütün çocukların dikkati üzerimdeydi."

Bu defa o kahkahalara boğuldu. "Aylin'in dikkatini çekecekse olur."

"Annem bavulumdakileri görünce ne diyecek acaba?" diye kendi kendime söylendim.

"İş kıyafetlerin onlar. Resmi. Biraz ağır olabilir ama bunları giymeye mecburum dersin."

Kumaş pantolonlar, sıkıcı gömlekler... Annemin tarzından hayli uzaktı ama artık Balca'nın günlük hayatı bu kıyafetlerle şekilleniyordu. Yine de görevlerde giydiğim absürt kıyafetleri hiç görmeyecek olması içimi rahatlatıyordu.

Evden çıktığımızda Leyal kaldırım kenarındaki erguvanın yanına gitti ve dallarına uzanarak kokladı. "Ankara'dakilerden daha güzel kokuyorlar."

"Aynı fikirdeyim." Yanıma geldiğinde birlikte babamın dükkânına doğru yürüdük. Cam kapı açıktı. İçeriden Aylin'in konuşmalarına karışan kıkırtılarının sesi geliyordu. "Baba, bu kediden çok maymuna benziyor. Ne yapacağız? Ablam bunu beğenmez ki."

Onun o minik elleriyle yaptığı bir şeyi beğenmemem mümkün değildi.

Kapıdan adımımızı attığımız an, babamın bakışları bizi buldu. Gözlerinin içi bile gülüyordu. Aylin ise bize sırtı dönük olduğu için henüz fark etmemişti.

İçeriye doğru ilerledim. Leyal de yanımdaydı.

Aylin, babamın yüzüne bakarak, "Babacığım, sen bu bardağı beğendin mi?" diye sordu. Babamdan cevap gelmeyince masanın diğer tarafına bir adım attı. Üzerinde arı desenli, beyaz bir elbise vardı. Elbisenin bazı yerleri seramik çamuruyla lekelenmişti. Küçük elleri ise ondan daha beter durumdaydı.

"Nereye bakıyorsun sen öyle? Yoksa beni dinlemiyor muydun? Aşk olsun!" diyerek babamın elini çekiştirdi.

Babam yavaşça gülümseyerek, "Kızım gelmiş," deyince Aylin anında yüzünü kapıya doğru çevirdi. "Abla!" diye sevinçle bağırırken saniyeler içinde kucağımdaydı.

Küçük bedenini sıkıca sardım, öpücüklere boğdum. "Minik kuşum, Ayloş'um." Ellerini beni kirletmemek için havada tutuyordu. "Çok özledim seni."

"Ben de seni akıllım. Sabahın köründe kalktım. Sana kedili bardak yapıyorum." Gözleri sevinçten ışıldarken yanımdaki Leyal'i fark etti. "Sana da civcivli. Sever misin?" diye sordu.

Leyal kıkırdadı. "En sevdiğim şey civcivlerdir." Aylin'i uzattığı kollarına bırakıp babama döndüm. Onun hali de Aylin'den farklı değildi. Parmakları seramik çamuruyla kaplıydı. Yanındaki bezle aceleyle temizledi. "Balca

Zorlu," dedi çatlamış sesiyle ve beni sıkıca kucakladı. "Sonunda hasret bitti. Sonsuza kadar."

Bu meslekte oldukça hasret asla bitmezdi ama babamın duygusal keyfini bozmak istemedim. "Bitti babacığım," dedim ona sarılmaya devam ederek.

"Yemek yediniz mi kızlar? Size bir şeyler ısmarlayayım mı?" diye sordu.

Ama bizden önce Aylin atıldı. "Annem çok kızar. Akşamdan hamur mayaladı. Poğaça yapacak."

Leyal, Aylin'in tatlılığına artık dayanamıyormuş gibi yanağını öptü. O anda Aylin'in gözleri daha da parladı. "Ne kadar güzelsin abla. Büyüyünce benim saçlarım da böyle olur mu?" diye sordu.

Babam hemen, "Olmaz," dedi. "Büyüdüğünde o güzelim saçlarını boyarsan bozuşuruz."

"Şakacıktan dedim zaten. Sen de hiç anlamıyorsun."

Leyal kahkaha atarak, "Benim saçlarım da boya değil zaten," dedi. "Asla boyamam, sen de boyama. Çünkü çok güzeller."

Aylin'in gözleri bu açıklamaya pek de ikna olmuş gibi değildi. Onunki de benimki gibi sıradan bir kahveydi, muhtemelen gerçek güzelliğin doğallıkta olduğuna henüz inanmıyordu.

Hemen sokulup Leyal'in kulağına bir şey fısıldadı. Birkaç saniye sonra Leyal bana dönerek, "Biz eve gidiyoruz," dedi hafifçe gülümseyerek. "Tuvalet sorunsalı."

Başımla onayladım. İhtiyacını Leyal'le paylaştığına göre ikisinin anlaşıp anlaşamayacağı konusunda düşünmeme gerek kalmamıştı.

Onlar gözden kaybolunca ben de babamla birlikte hamurları şekillendirdiği tezgâha geçtim. Karşılıklı oturduk. Ankara'daki düzenimden, buradaki yeni hayatımdan ve işimden bahsederken babamın telefonu çaldı. "Onur geliyorum. Kaldırmayın, ben yardım ederim."

Telefonu cebine koyup ayağa kalktı. "Bir kamyon dolusu araba parçası gelmiş. Diyar yalnızmış. Taşıyacak kimse yok. Hemen yardıma gideyim. Sen de dükkânı kapatıp eve geç. Gelince kahvaltı yaparız."

"Olur. Bunlar bittiyse fırına atayım mı?" dedim masadaki bardakları işaret ederek.

"Kendini yorma. Dönünce ben beş dakikada hallederim," dedi gülerek.

"Hiç sorun olmaz. Şimdi kuruyup çatlamasınlar." Babam başıyla onayladı.

O çıktıktan sonra Aylin'in bizim için yaptığı bardaklarla, babamın satış için hazırladıklarını tepsiye dizdim. Fırının olduğu arka odaya gidip kapağı açtığımda, içinde daha önce pişmiş ama henüz çıkarılmamış bardaklar

olduğunu gördüm. Elimdekilerle onların yerlerini değiştirip içeriye geri döndüm.

Tepsiyi masaya bırakacaktım ki kapının önünde birinin durduğunu gördüm. Bakışlarımı çevirmemle olduğum yerde kalakaldım. Tepsiyi bile indiremedim. Gözlerim yavaşça belirginleşirken dudaklarım da aralandı. Bu bir *dejavu* değildi. Neredeyse bir yıl önce yaşanan şey, şimdi yeniden ve birebir şekilde gerçekleşiyordu.

"Ali Cihan!" dedim içime kaçmış gibi çıkan alçak bir sesle. Sesim boğazımda yankılanıp titrek bir nefesle dışarı çıktı. Konuşabiliyor olmam bile başlı başına bir mucizeydi. Koşup boynuna atılabilirdim. İçimde kıpırdayan tüm duyguları, bütün o özlemi tek bir sarılışa sığdırabilirdim. Ya da olduğum yerde kalıp yalnızca onu ne kadar çok özlediğimi fısıldayabilirdim. Ama hiçbirini yapmadım.

Geçen on ay boyunca neden bu kadar soğuk ve seyrek mesajlar attığını da sormayacaktım. Eğer bir açıklaması varsa bunu kendisi yapmalıydı.

Onun Çanakkale'ye döndüğünü bile bilmiyordum. O kadar uzaklaşmıştık.

Bakışlarım çok özlediğim yüzünden, tereddütle eşiğe yaklaşan adımlarına indi. Onun gelişini izlerken kalbim düzensiz atmaya başladı. "Niyazi amcayı görecektim, dükkâna mal gelmiş de. Ama yok sanırım," dedi. Sesi bana değil de sanki uzak birine söylenmiş gibi soğuktu. Göz göze geldiğimizde bir yabancıyla göz göze gelmiş gibi hissettim.

"Sen bugün mü dönüyordun? Hiç konuşmadık," diye sordu başını iki yana sallayarak. Sanki o da şaşkınmış gibi soruyordu ama şaşırmaya hakkı olan kişi ben olmalıydım.

"Bunu benim sana sormam gerekir. Ne zaman döndün?" Söylediği her kelimede aramızdaki mesafenin uzaklığını hesaplamaya çalışıyordum.

İç çekerek başını eğdi. "İki gündür Çanakkale'deyim."

Gözlerim istemsizce büyüdü. "Demek öyle," dedim içimden geçenleri saklayarak. "Görev devam ediyor sanırım. Yoğun olmalısın. Haber veremediğine göre." Dilimden çıkan her sözcük keskin birer diken gibi aramıza saplanıyordu.

"Yoğundum ama görevle alakası yoktu. Burada birikmiş işlerim vardı. Evi tadilata soktuk. Boya, badana falan derken kafamı kaldıramadım."

"Hımm." Cevap buydu, evet. *Hımm.* Ne başka bir şey söyleyebilirdim ne de buna inanabilirdim.

O geçiştirme cevaplar verdikçe geriliyordum. Sonunda yine sessizliği ben bozdum. "Hatırlamadığın ortada ama sonunda beni hatırladın mı?" diye sordum.

Sesimdeki kırgınlık, hem savunma hem de saldırıydı. Alacağım cevaba göre hareket edecektim. En son gerçekten Ali Cihan ve Balca gibi konuştuğumuzda o hastane odasındaydı. Sonra gelen kısa mesajlar ne Ali Cihan'a ne de Kavur'a ait gibi hissettirmişti. Zaten bir süredir de hiç konuşmuyorduk. Teşkilatın ben de farkındaydım ama aramızdaki iletişimi korumak için şahsi adresimden ona yazarken, onun böyle soğuk olması ve bağı tamamen koparmak istiyormuş gibi hissettirmesi... canımı yakıyordu, saklamıyordum. O da artık bilmeliydi. Belki onun da canı yanmalıydı.

Aramızdan yine kasvetli bir sessizlik geçerken sadece yüzüme bakıyordu. Yine dayanamadım. İçimdeki öfkeyi ince bir gülüşle maskeleyerek sessizliği böldüm.

"Bir yıl önce babamın seramik dükkânında başladık sayılır ama şimdi bitirmek için gelmiş gibisin. Ne kadar buraya gelişin tesadüf olsa da bunu gözlerinde görüyorum. Herhalde *dur şu işi de aradan çıkarayım* diye düşünüyorsun. Baksana, adımların eşiği geçmek istemeyecek kadar isteksiz."

Eşiğin diğer tarafında duran ayaklarına baktıktan sonra başını kaldırdı ve göz göze geldik. "Sen aradan çıkarılacak biri misin?" diye sordu.

Başka bir zaman bu sözler içimi ısıtabilirdi belki ama şimdi bana yalnızca alaycı geliyordu. Dudaklarımın kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı. Gözlerimi gözlerine kilitledim, ifademde acı bir alay vardı.

"Sen bana öyle bakarken adım atamıyor olabilir miyim?" dedi. Sonunda, tereddütlü bir adım atarak eşiği geçti ama hemen durdu. Bakışları geçmiş bir anıya kaymış gibiydi. "O gün de böyle bakıyordun. Beni öldürecek gibi."

"O gün sana öyle bakmamı hak edecek kadar sinir bozucuydun. Şu anda bu bakışları hak ediyor musun, Ali Cihan?" diye kaşlarımı kaldırarak sordum.

Başını önüne eğdi. Dudaklarında yaşadığı utancı bastırmak isteyen bir tebessüm belirdi. Özür dilemek istemeyen bir adamın, her şeyi tek bir gülümsemeye yükleyişiydi bu ve benim için konuşma o anda bitmişti. Çünkü söylemeye gerek duymadığı her şeyi o yarım gülümseme taşıyordu.

"Daha fazlasını hak ediyor gibiyim." Sesi yavaşça düştü. Yutkundu. "O gün başladık ama bugün bitiyor, Balca. Uzatırsam sana ayıp ederim. Numara yapamam. Bu haksızlık."

Kalbime hükmedebildiği gibi nefesimi kesmeyi de her zaman çok iyi bilmişti. Yedi yıl boyunca içimde taşıdığım o adı konmamış aşk, onunla geçen birkaç ayda tarifsiz bir hale gelmişti. Kavur'un Ali Cihan oluşunu

öğrendiğimde şok olmuştum belki ama çok geçmeden bunu kabullenmiştim. Hatta onun başka biri olması ihtimalini asla düşünemezdim. Benim için o, hayalini kurduğum Kavur'un ta kendisiydi. Kusursuzdu. Olağandışı bir şekilde başlamıştı bu aşk ve şimdi, tıpkı başladığı gibi olağandışı bir şekilde bitiyordu. Ama bu defa o bitiriyordu. İlk kez onun tarafından nefessiz bırakılmak beni parçaladı.

Sanırım en başından beri geçen sekiz ayda içten içe bu anın geleceğini biliyordum. Başını kaldırıp yüzüme baktığında gözlerimi kaçırdım.

Elimdeki tepsiyi içimde bastıramadığım öfkeyle sertçe masaya bıraktım. Fırından yeni çıkmış bardaklardan birkaç tanesi devrildi. İnce bir çınlama yankılandı dükkânda. Bardaklar gibi kendimi de yere bırakmak istedim; kırılmak, dağılmak, parçalanmak. Yok olmak istedim. Lanet olsun! Dişlerimi sıktım. Çenem sessizce, sadece benim duyabileceğim şekilde çatırdadı. Ama hayır, bunu yapmayacaktım. Bunu ona göstermeyecektim.

"Başla. Zamanım yok. Bittiyse, bitti de ve çek git. Ne nedenlerini istiyorum ne de başka bir şey."

Yutkunduğunu görmememe rağmen hissettim. Bir adım daha atarak yaklaştı. Elini çenemde hissettiğimde sinirden mi bilmiyordum ancak titriyordum. Belki de tepsideki bardaklar gibi ben de çoktan devrilmiştim, hatta kırılmıştım. Ruhsuz bakışları nemlendiği için lanetler okuyan gözlerimi buldu. Elini çenemden söküp atmak istedim ama yapmadım.

Sanki yeterince kırıldığımı fark etmiş gibi öncekinin aksine yumuşak bir sesle, "Bitti, Deli Bal," diye mırıldandı. "Sen ve ben hiç başlamamalıydık."

Nefesimi tuttuğumu ancak sözleri sonlandığında fark ettim. Göğüskafesim sanki uzun süredir taşıdığı yükten bir anda boşalmış gibi öne fırladı. Yanımda duran elim, kendi kendine sıkılıyordu.

İçimdeki sarsıntıyı bastırmak için kendimi zorladım ve güldüm. O gülüşün altına onlarca kelime sakladım. Onlarca sitem. Onlarca yarım kalmış cümle.

"Ben senin Deli Bal'ın değilim."

"Deli Bal zehirli demek. İki türlü de beni öldürüyordun." Sözleri kulağımda çınladı. Bu ne anlama geliyordu? Yedi yılın tamamını mı kastediyordu? Yoksa onun meselesi yalnızca Balca'yla mıydı? Kafamda oluşmaya başlayan sorulara izin vermedim.

"Sen o zehirle beni öldürdün, Ali Cihan." İfadesi soldu. Gözlerini kaçırdı ama elini çenemde tutmaktan vazgeçmedi. "Kendine bu kadar acıma." Sesim neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Bana bak. Ölen kimmiş?"

Sözcüklerim titriyordu ama gözlerim taş gibi sabitti. "Bir daha karşıma çıkma. Yemin olsun, teşkilatın bana verdiği silahla kıdemli ajanlarını onlardan alırım. Ben sevgide çocuk kalmış, oyunlar oynayan birini bundan sonra hayatımda istemiyorum."

İşte o zaman bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Bakışları öfke taşımıyordu, daha çok tutuşmuş bir ateş gibi içini yakmaya hazırdı ve o alev, yüzümün her bir karışını arşınlıyordu. Tıpkı öpüştüğümüz o gecede olduğu gibi. Ama artık o gece yoktu.

Oysa ne düşler kurmuştum. Onu ilk gördüğüm yerde bana bir öpücük daha vermesini isteyecektim. Zamanı geri sarıp o anı tekrar yaşayacaktım.

Ayışığı Kitaplığı

25. BÖLÜM

Balca

Akşamüzerine doğru Leyal'le mahallede dolaşmaya çıkmıştık. Hem o hem de ailem bende bir sorun olduğunun farkındaydı. *Yorgunluktan* demiştim ama bu yalnızca ailem için geçerli bir bahane olurdu. Leyal yan yana yürürken yüzüme *anlat* der gibi bakıyordu.

Hiç yumuşatmadan direkt, "Bitti," diye mırıldandım. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve durup ona baktım. "Haklıymışım. Beni terk etti."

"Neden?" Ona dün bu konudan bahsettiğim halinden daha şaşkındı. Galiba o da benim gibi inanmak istemiyordu.

"Sormadım. Önemi var mı? *Bitti* dedi, bitti."

"Önemi olmaz mı, Balca? Durup dururken neden ayrılıyor? Hiç sorgulamıyor musun?"

"Dışarıda olduğu on ayın toplasan iki ayı benimle doğru düzgün konuştu. Geri kalan zamanda soğuk ve mesafeliydi. Ne zaman bir konu açsam kapatıyordu. Buna rağmen devam ettim. *Sıkıntıları vardır, görevde ve çok yoğun çalışıyordur* dedim ama olanlar ortada. Adam ayrılmak için gün sayıyormuş. *Hiç başlamamalıydık* dedi, Leyal. Daha ne deseydim? *Dur bir dakika, bana nedenlerini söyle, ben seni seviyorum mu* deseydim?"

"Hayır elbette," dedi oflayarak. "Ama çok saçma ya. İlk söylediğinde de bu yüzden inanmak istemedim. Onun sana nasıl geldiğini hatırlıyorum. Adamın gözlerinden aşk fışkırıyordu. Sana bakarken resmen onu öpmen için yalvarıyordu. Bu kadar âşıkken-"

"Leyal aptal değilim. Ben de bu anlattıklarının farkındayım. Ama neticede ayrılalım dedi! Nasıl *dur* derdim? Benim de bir gururum var. Son sekiz aydır onunla konuşmak için bir takla atmadığım kaldı diyorum. Şimdi ne derse desin, bana gerekçe sunsun ya da sunmasın bir önemi var mı? Her ne içinse istemiyor işte."

"Doğru," dedi Leyal sesi düşerken. Muhtemelen şu an bir çıkış yolu arıyordu.

"Boşuna düşünme. Ben bir şey yapmayacağım. Hangi nedenden ayrılmak istediyse ve bunu telafi etmeye niyetlenecekse -ki hiç sanmıyorum- gelip benden özür dileyecek. *Aşkından ölüyorum, ne olur beni affet* diyecek. Yoksa yok. Benden bu kadar."

"Aşk çaba ister. Ben bu işlerden çok anlamam ama bu kadar katı olma."

"Ben çok mu anlıyorum? Gözümü açtım, hiç görmediğim bir adamı sevdim. Yakında yirmi beş yaşında olacağım. Yirmi beş! Yaşıtlarım ellinci sevgilisiyle takılırken ben bir kişiyi görmek istedim. Onunla olmak istedim. O da şimdi yok diyor, resmen bana köpek çekiyor. Hayatta adım atmam."

"Hakkın var. Ben buna bir şey demiyorum. Sadece sandığımız gibi olmadığını düşünüyorum."

"Beni korumak için mi yaptığını düşünüyorsun? Belki teşkilat ayrılmamızı istemiştir. Yoksa teşkilattan atılacaksınız falan demişlerdir. Bir anda kesilen mesajları düşünülürse bu olası ama biz çocuk değiliz."

Hızla başını salladı. "Tam olarak bu yüzden olabilir."

"Diyelim ki öyle. Beni korumasını ona kim söyledi? Ben üstesinden gelebilirdim. Çok özledim, Leyal. Bir sarılmayı bile çok gördü. Şurada kaldım," diyerek elimi çeneme dokundurdum. "Buraya parmaklarıyla dokundu ve ben o temasın daha fazlası için yalvarmak istedim. Ne kadar acizce... Kuyruğu dik tuttuğuma bakma. Gurursuzun önde gideniyim ama saklıyorum."

Kollarını açıp bana sarıldı. "Balca... Balca," diye yineledi. "İşte bu yüzden aşkı lanetledim. Acı çekmekten başka bir şey değil. Ama güven bana bu işte bir iş var. O burada değilken yanındaydım. Öncesinde de. Ali Cihan seni seviyor, kalıbımı basarım. Kim ayrılacağı kadının çenesini tutar. Sevmiyorsa onun duygularının, kırılmasının bir önemi olur mu?"

İçimi çektim. "Haklısın. Sen de haklısın ama ben de haklıyım."

Zehra'nın neşeli sesi sokağın başından, "Balca!" diye yükseldiğinde Leyal'le hemen ayrıldık.

Zehra elindeki market torbasını sallayarak enerjik adımlarla bize doğru yaklaşıyordu. "Döndüğünü abimden öğrendim. Ben de alışverişten sonra sana gelecektim," dedi yüzünde samimi ve alışıldık o gülümsemesiyle.

Önümüzde durduğunda önce Leyal'e kısa bir selam tebessümü sundu, ardından doğrudan bana yönelip sarıldı. Sessizce söyledikleri, hafifçe kalbimi titretti. "Seninle hep *hoş geldin* ve *hoşça kal* zamanlarında tesadüf ediyoruz ama bu defa sonmuş. Bir daha *hoşça kal* yokmuş."

Zehra'yı tanımayan biri olsaydı bunu fazla duygusal bulabilirdi ama onun doğallığıyla birleşince bu cümle öylesine içten geliyordu ki.

Birbirimizden ayrıldığımızda Zehra samimi bir tebessümle Leyal'e yönelerek elini uzattı. "Ben Zehra. Balca'nın görümcesiyim."

Leyal kıkırdadı. Tanıdık bir şaşkınlıkla, "Ay, sen o Zehra'sın," diye mırıldandı. O an tokalaşmak ne kelime, yılların dostuymuş izlenimi veren bir sarılışla kollarını birbirlerine sardılar.

Önümde gelişen bu manzaraya karşı gözlerimi devirdim. Ne anlatıyordum Leyal'e daha demin, o ne yapıyordu?

"Akşam bize gelsenize," dedi birden Zehra.

Leyal sırıtarak, "Olur," dedi ağzını yayarak. "Şahane olur." *Ne demek olur!* Bu kız beni öldürecekti. Zehralara gitmek demek, Ali Cihan'ı görmek demekti. Bunu istiyor muydum? *Evet!* Kendime yaptığım itiraf beni şaşırttı. *Hâlâ mı Balca? Kızım sen akıllanmazsın!*

"Hem bugün abimin doğum günü!" Zehra'nın heyecanla söylediği şey, üzerime şok dalgası olarak çarptı. Ben onun doğum gününü bile bilmiyordum. İçimde bir yer sızladı. "Otuz beş oldu beyefendi. Sonunda evlenecek."

Onunla aramızda bir şey olduğunu düşünmesi ne kadar da üzücüydü. Kader düğümlerini öyle noktalara atmıştı ki çözemiyordum. Onun Kavur olduğunu bilmeden ailesine karşı aşk oyunu oynamak, bizi şimdi ayrıldığımız noktada bile çözemiyordu.

Zehra, "Gelirsiniz değil mi? Annemler sizde olacak. Onlar öğlen abimin doğum gününü kutladı," diye sorusunu direkt bana yönelttiğinde yutkundum.

"Bence abinin planları vardır. Dışarıda olur. Biz hiç rahatsız etmeyelim."

"Planı falan yok. Evde olacak. Kutlama falan yapmayacağız zaten, ben ona bir pasta yaptım. Gece yarısı burnuna sokmayı düşünüyorum. İlk defa yaşından dolayı depresyonda. Kutlansın istemiyor."

"O neden?" *Bana neydi?*

"Bilmiyorum, afrası bin beş yüz. Sabah doğum günün kutlu olsun dedim, neredeyse dayak yiyecektim. Hâlâ otuz dördüm diyor." Zehra sırıttı. "Yaşın ne önemi var? Bana kalırsa senden ötürü."

Ona abisiyle ayrıldığımızı söylemeyecektim. Çok istiyorsa abisi söyleyebilirdi ve aramızdaki yaş farkının hiçbir önemi kalmadığını dile getirebilirdi. Öncesinde de yoktu ama şimdi Ali Cihan'ın yaşından bana neydi?

Omuzlarımı düşürdüm. Leyal, "Geliriz geliriz. Annenler de Balcalara gelecekse biz de kız kıza takılırız," diye mırıldandı.

"Siz bir yere mi gidiyordunuz?" diye sorduğunda Zehra, onu yine Leyal cevapladı. "Etrafı keşfediyorduk. Mahalleniz çok güzel."

"Öyledir. Sen de buraya taşınmışsın. Çanakkale'mizi çok seveceksin."

Zehra'nın da her şeyden haberi vardı. Ee tabii, annem onlara istihbarat sağlıyordu.

"Ben abime sigarasını götüreyim. Nikotinsizlikten stres topuna dönüşmüş. Evi ateşe vermeden gitsem iyi olur. Bak, akşam bekliyorum. Bir saate çayı demlemiş olurum."

Zehra son tembihlerini de yaptıktan sonra gözden kaybolduğunda, Leyal koluma girip beni kendine çekti. "Neden stresli ki? Balca, sana diyorum. Bu adama senden ayrılmak koymuş."

"Leyal saçmalama! O zaman neden ayrıldı?" Tam ağzını açıyordu ki konuşmasına müsaade etmedim. "Boş versene. Uzatmaya gerek yok. Zehralara gidince anlarız."

"Ne yani?" dedi Leyal gülerek. "Akşam gidiyor muyuz? Su koyuverirsin diye beklemiştim."

Gidiyorduk tabii. Benden çat diye ayrılmak neymiş hesabını soracaktım. Ya da sormayacaktım. Şu an kararsızdım.

Leyal elindeki cips poşetini Zehra'ya uzattı. Rahat ve tasasız görünüyordu. Bense bir adım geride durmuş, onun ayakkabılarını çıkarmasını beklerken içimdeki sıkışmayı çözmeye çalışıyordum. Kendimi son derece rahatsız hissediyordum. Hepsi Ali Cihan yüzündendi. Evin duvarlarından, halılarından, koltukların kumaşından bile onun kokusu yükseliyordu. Hava sanki onun nefesiyle doluydu. Bakalım burası cehennemim mi, yoksa cennetim mi olacaktı?

"Bir sürü çeşit aldım," dedi Leyal ayakkabılarını girişte kenara alırken gülümseyerek. Cipsleri kastediyordu. Onun zaaflarının başında geliyordu tuzlu abur cuburlar, bu konuda asla şaka yapmazdı.

"Ben pek sevmem ama sana eşlik ederim," dedi Zehra bize misafir terliklerini uzatarak. "Kaşla göz arasında kek de yaptım. Sever misiniz?"

Leyal başını salladı ve arkasını dönüp kapıyı kapattı. "Pasta yok muydu? Neden bir de kek yapıp zahmet ettin?"

"Hepsini abim yiyebilir. Malum, andropozda gibi."

İkisi de kahkahaya boğulurken ben dudağımın kenarını dişimle çektim. İçimde yavaş yavaş yükselen o tanıdık sızıya kayıtsız kalmaya çalıştım. "Ali Cihan tatlı sevmez," dedim refleksle. Sözcükler dilimden çıkarken kendime şaşırdım. Sanki hâlâ onu benden daha iyi kimse tanıyamazmış gibi davranıyordum.

"Doğru ya," dedi Zehra. Beşlik simit gibi sırıtıp gözlerini devirdi. "Sen de biliyorsundur. İlginç adam."

Onlar salona doğru geçerken ben istemsizce evin girişinden mutfağın yanındaki kapalı odaya çevirdim başımı. *Bana gerçekten bunu yaşatmak zorunda mıydın?*

Ağır adımlarla onları takip edip balkona çıktım. Zehra masanın üzerine her şeyi hazırlamıştı. Çay bardakları dahi önceden yerleştirilmişti.

Bu balkona akşam vakti ilk defa geliyordum. Aylin'i geziye götürdüğümüz gün hava yeni yeni kararırken de buradaydım ama sokak tamamen karanlıkken, tüm evlerin ışıkları yanıyorken ve yıldızlar seçiliyorken daha güzel görünüyordu. Sürekli onunla geçen bir anı bulmaktan nefret etmeye başlıyordum.

Sokağı izleyebilmek için demirlere yakın olan sandalyeyi çekip sessizce oturdum. O an, içime dalga dalga yayılan melankoliye teslim oldum. Ali Cihan'ın bu kadar yakınımda olduğunu bilmek, gözümle görmesem de varlığını hissetmek, içimi titreten bir sızıya dönüşüyordu.

Derin bir iç çekerek yine bu histen kurtulmayı diledim. Akşamın erguvan kokulu serinliği burnumu gıdıkladı.

Çanakkale bugüne dek hiç bu kadar dingin olmamıştı. Balkonun manzarasından evimizin pencerelerini net şekilde görebiliyordum. Işıklar yanıyordu. Annemlerin seslerini duyamıyordum ama onları gözümde canlandırmak zor olmuyordu. Büyük ihtimalle Onur amca ve Zübeyde teyzeye salonda geçmiş günleri anlatıyorlardı.

Zübeyde teyze de Onur amca da Ali Cihan'la ayrıldığımızı haliyle bilmiyordu. Saatler önce ayrılmıştık. Belki de Ali Cihan bunu hiç söylemeyecekti. Rahatının bozulmasını istemeyecek ve beni kullanmaya devam edecekti. Onu bu yüzden bile kullanmak istemiyordum galiba.

Leyal cips paketini yırtınca çıkan hışırtılı sesle dalgın ruh halim kayboldu. "Zehra öğretmenmiş. Ne güzel değil mi?" dedi bana bakarak.

Zehra hemen atıldı. "Hâlâ atanamadım. Ama çok çalışıyorum. İnşallah bu defa olacak," dedi göz kırpıp gülümseyerek.

Bir tebessümle karşılık verdim. "Olsun." Sesim kendimle konuşur gibiydi. Böyle olsun istemiyordum ama ruh halim diplerde olunca... "Atanınca bu günleri gülerek hatırlayacaksın. Başardım diyeceksin. Hiç üzülme."

"Aslında üzülmüyorum. Abilerim sağ olsun. Hiçbir şeyimi eksik etmiyorlar. Ama tabii mesleğini eline almak gibisi de yok."

"Bir abin daha mı var?" diye sordu Leyal.

Zehra başını salladı. "Diyar abim, pek ortalarda görünmez. Hep dükkânda, babama yardım ediyor ama bir gün inşallah siz tanıştırırım." Bardaklara çayları doldurup önümüze uzattı.

Yine aklıma nereden geldi bilmiyordum, Ali Cihan'ın çay sevdiğini anımsadım. Sürmeneli bir adamdan da aksi beklenemezdi. Çaydan küçük

bir yudum aldım. Sonra büyük. Daha büyük. Dilim yanarsa aklım oraya toplanırdı. Böylece onu düşünmezdim.

"Yavaş," dedi Leyal. "Şimdi yanacaksın."

"Bana bir şey olmaz."

"Ali Cihan nerede?" diye sordu Leyal birden.

Zehra çayını yudumlayarak, "Odasının balkonundaydı," dedi. "Sigara içiyordu. Birazdan yanımıza çağırırım. Rahatsız olmazsın değil mi?" diye ekledi Leyal'e bakarak.

Leyal hemen olumsuz anlamda başını salladı. "Gelsin tabii."

"Sen de çağırabilirsin," dedi bana bakarak. "O senin sevgilin," diye fısıldadı. Sonra sesi birden yükseldi ve neşeyle gülümsedi. "Ay, öyle mutluyum ki. Senden daha iyi bir yengeyi nasıl bulabilirdim? Abim için de çok seviniyorum. Balca, sen onun için ne büyük şanssın."

Abartıyordu. Ayrıca artık birbirimizin şansı falan değildik. Hiçbir şeyi değildik. Benden saçma bir şekilde ayrılmıştı.

"Öyle," dedim kuru bir sesle. Kelime ağzımdan çıkarken içi bomboştu. "Şey, ben biraz..." Bir an için bahane bulamadığımdan duraksadım. "Lavaboyu kullanabilir miyim? Neredeydi?"

Ağlamak için istemiyordum bunu. Sadece nefes almak istiyordum. Yalnız başıma.

Zehra'nın gözleri bir anda ışıldadı. Anlam veremedim. Bu lavaboya gitmek istediğim için miydi?

"Abimin odasının karşısında. Mutfağın karşı çaprazında kalıyor. Koridoru dön, göreceksin."

Ayağa kalktım. Geçebilmem için Zehra da yerinden doğrulup bana müsaade etti. Karanlık salonu geçtiğim ilk anda içeriden bir odanın kapısının açılma sesi duyuldu. Kahretsin! Nasıl bir şanstı bu? Olduğum yerde kalakaldım.

Oydu. Ali Cihan. *İlerle ve unut* diyordu aklım. Ama içimde bir şey, kıpırdamadan beklememi söylüyordu. İlerlemekle geri dönmek arasında kaldım.

Artık çok geçti.

Salonun kapısında durmuş, bana bakıyordu. Üzerinde salaş, siyah bir gömlek, altındaysa siyah bir keten pantolon vardı. Gömleğinin manşetleri kıvrılmıştı. Saçları dağınıktı. Üzgün görünmüyordu ama mutlu da diyemezdim.

Ona bakmayı sürdüremedim. Yanından geçip gitmeyi planladım ve harekete geçtim. O anda kolumu tuttu. *Ne yapıyorsun* demek için ağzımı açtım ama cümleye başlayamadan eliyle ağzımı kapattı. Gözlerim irice açıldı. Elini

öyle sert bastırmamıştı ama tüm yüzüm kapanmış gibiydi. Sırtım kapının kenarına yaslandı. Eli o kadar büyüktü ki burnumu da altına almıştı.

Bir anda arka cebime uzandı. Elinin oraya yöneldiğini anlamamla cebimdeki telefonu aldığını fark etmem bir oldu. Hemen sonra gözümün içine baka baka, salonun diğer ucundaki koltuğun üzerine fırlattı. Kulağıma yaklaştığında nefesi elinin üzerine, oradan da tüm yüzüme dağıldı. Ben hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlayamamışken, "Benimle odama gel ve sakın bağırma," diye emretti.

Sesi içimde yankılanırken iki elimi de ağzımdaki eline yapıştırdım. Teninin sıcaklığı dudaklarımı yakıyordu. Onu oradan sıyırmaya çalışırken aynı tonda ama daha kısık ve titrek bir sesle, "Delirdin mi?" diye sordum.

Cevap vermek yerine elimi sıkıca kavradı ve beni odasının olduğu tarafa doğru sürüklemeye başladı. Ayaklarım itiraz ediyordu ama bedenim ona çoktan teslim olmuştu. İçeri girdiğimiz anda kapıyı kapattı ve beni odanın diğer ucuna kadar götürdü.

"Ali Cihan!" dedim ayaklarımı yere sürterek. "Manyak mısın? Ne yap-"

Başını omzunun üzerinden çevirip gözlerini benimkilere mıhladı. Bakışları susturucu bir emirdi. Sözlerim boğazıma düğümlendi.

Sırtım tül perdenin üzerinden balkon kapısının yanındaki duvara yaslandığında, bedeninin sıcaklığı tüm dikkatimi ele geçirdi. Göğsü göğsüme dokundu, nefesi boynuma vurdu. Elimi tutan elini başımın yanına, duvara bastırdı. Bu an, aylar önce restoranda yaşadığımız o anı çağırdı zihnime ama şimdi her şey çok daha gerçekti. Daha yakındı. Parmak uçlarıma, vücudumdaki her hücreye kadar onu hissediyordum.

"Üzerinde," dedi nefes nefese. "Başka telefon var mı?"

"Yok," dedim onun gibi zorlukla konuşarak. "Ne bu? Ne yapıyoruz biz şimdi?"

"Güzel," dedi bana bakarak. "Benimkini de salonda bıraktım."

"Neden?" Yaptığı şeyi anlamaya çalışıyordum.

"Seni özledim, Balca. Bunu söylemek için. Çok özledim, Deli Bal. Bugün seni görüp uzak durmak, o sözlere seni kıracağını bile bile devam etmek ölüm gibiydi. Sen *beni öldürüyorsun* dedin ama ben öldüm. Yanıyorum. On ay sonra sana kavuşup da yakın olamadığım için cayır cayır yanıyorum."

Gözlerim kocaman açılırken bedenim titriyordu. Kendini biraz daha bastırdı. Sanki bunun önüne geçebilirmiş gibi. "Titreme," diye fısıldadı çatallaşan sesiyle. "Seni bu hale ben getirdim. Titreme."

"Seni anlayamıyorum," dedim yutkunarak. Gözlerim, gün boyunca *ağlamam* derken istemsizce doldu. "Benden ayrıldın. Son sekiz ay boyunca

benimle konuşmadın. Sana yazdım ama hep o kızdan bahsettin. Benim canımı bugün yaptığın konuşma yakmadı. Zaten bekliyordum, Ali Cihan. Sen beni buna hazırladın. Ağlayan biri deği-" dedim ve burnumu çektim. Islak gözlerimi ondan uzaklaştırarak derin bir nefes aldım. "Of, bu neden canımı bu kadar yaktı ki? Biz bu kadar saçma bir ayrılığı hak etmiyorduk. Ben seninle büyüdüm. Küçücüktüm." Bir damla gözyaşı yanağıma sızdı. İşte bundan nefret ediyordum. Dudağımın kenarını sertçe ısırdım. Nefesini boynumda ve yüzümün tamamında hissediyordum. Teninin sıcaklığı zihnimi boşaltıyor, kalbimi dolduruyordu.

"Şimdi nesin? Senden ayrılmıyorum diyerek kahramanlık mı yapacaksın? Yoksa annene bile itiraf edemediğin ayrılığımız hiç açığa çıkmasın diye serserilik mi yapacaksın? Benden ne istiyorsun?" diye sordum. Gözlerim gözlerini buldu. "Ali Cihan, biz adını bile koymamıştık," dedim yutkunurken boğulan titrek sesimle. Bakışlarım dudaklarına kaydı. O kadar yakınımdaydı ki. Uzansam onu içimdeki tüm özlemle öpebilirdim. Sözcükler dudaklarımı kontrolüm dışında terk etti. "Ben Kavur'u geri istiyorum," dedim küçük bir hıçkırık göğsümü sarsarken. "Bende ne büyük bir eksikliğe sebep olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim artık yüzünü göremeyeceğim kadar yaşlarla doluydu. Elimin tersiyle yakalayıp sildim. Yüzü bir sebepten öfkeliydi. Başımın üzerindeki elini yumruk yaptığını, kolunun gerginliğinden anlayabiliyordum. Sık nefesler alıyordu ve o da dudaklarıma bakıyordu.

"Yalvarırım," dedim yutkunarak. Bakışlarım gözlerine ilk defa çıktı. "Beni öp. Yoksa ölecekmişim gibi hissediyor-" Buna ben söylemeden çok önce karar vermiş gibi dudaklarını araladı ve dudaklarımın tamamını ağzının içine çekti. Sözcüklerimin devamı öpücüğünün başladığı yerde boğuldu. Öyle derin, öyle aç bir öpücüktü ki nefesimi bedenimden söküp aldı. Beni soluksuz bıraktığında, bugün onun tarafından ilk kez nefessiz bırakıldığım anı unuttum.

Elleri kalçalarıma indi, kararlı ve tutkuluydu. Bir an sonra onun kucağındaydım, bacaklarım beline sarılıydı. Duvara yaslı vaziyette, bedenlerimiz birbirine geçmiş şekilde öylece kaldık. Kalbim onun göğsüne çarpıyor, nefesimiz birbirine karışıyordu.

Nefes almak için duraksadığı an, "Senden hiç ayrılmadım," diye fısıldadı. Sonra bir öncekinden daha sert öptü. Dudaklarım ve ağzımın kenarları onun öpücüklerinin sertliğiyle eziliyordu.

Altdudağını ısırdım. Çektim ve emdim. "Ayrıldın," diye direttim. "Bir günde değil, sekiz ayda." Ağzıma ağzını kapayarak beni susturdu. "Asla. Seni düşünmediğim tek bir an olmadı. İnsan her gün yanarken nasıl unutur?

"Sen beni yaktın."

Elleri kalçamı sıktı. Dudaklarımız ayrılırken kendini bana bastırdı ve sertleşen erkekliği kadınlığıma dayandı. "Yanan kimmiş? Seni özlemekten geberen kimmiş? Hımm?" dedi diklenir gibi. Çenesini burnuma sürttü. "Bu halde olan biri," dedi uyluğuyla beni duvarda yukarıya taşıyarak.

Nefes alırken kollarımı omzuna astım ve ellerimi ensesinde birleştirdim. Parmaklarımı uzayan saçlarına geçirdiğimde hiç acımadan çektim. Yüzüme iyice yaklaşan nefesiyle tenim ürperdi. "Neden o zaman?" diye sordum diğer yanağıma sızan yaşla bakışlarımı gözlerine kilitleyerek. Gözlerinde bir anlık yanıt aradım. "Kafan mı karışıktı, Ali Cihan? Eğer öyleyse anlardım, beklerdim. Buna gerek var mıydı?" Şu an beni böyle seviyor olmasa bu şekilde düşünmezdim. Sabah bana o sözleri söyleyen adam, isteyerek söylememişti.

Biraz geri çekildi ve sanki mesafe düşmanıymış gibi hızla sızlanarak uyluğunu bana bastırdı. Gırtlağından dökülen hayvani ses kulaklarımda yankılandı. Gövdem, sırtımın yaslandığı duvarla onun bedeni arasında sıkışırken nefesim göğsümde kaldı. Duvar boyunca biraz daha yukarı taşındım, o ise ellerini kalçalarıma yerleştirerek beni kavradı. Saçlarına biraz daha asıldım. Avuçlarımda onun gerilmiş, sabırsız arzusunu hissettikçe yüreğim delice çarpmaya başladı.

"Bu konuda kendimden şüphe etmem mümkün değil," dedi. Sesi netti ama içinde bastırılmış bir öfke vardı. Başını çaresizlikle iki yana salladı. "Seni yedi yılın her gününde, her gecesinde düşünmüşken; böyle saf bir güzellikle, aklımı yakan bir tatlılıkla, hayallerimin en ulaşılmaz köşesinden çıkıp gelmişken... senden uzak durmam asla mümkün değildi."

"Niye o zaman?" diye sordum dudaklarına dudaklarımla dokunarak. "Benim için hayal olmaktan çıkmışken neden beni sekiz ay boyunca sessizliğe mahkûm ettin?" Dudaklarımın dokunuşuna sertçe karşılık verdi. Başım duvara yaslanırken aralanan ağzından nefesini içime çektim. Üstdudağımı iki dudağının arasına alıp ezdi. "Teşkilat," dedi ve ayrılmakta zorlanıyormuş gibi dudaklarını benimkilere dokundurarak konuşmaya devam etti. "Sekiz ay önce bir telefon aldım. Teşkilat e-postalarıma erişmiş. Benim Ankara'ya geldiğimi zaten biliyorlardı. O zaman sadece gizlilik ilkesi ihlal edilmişti ama durumun farklı olduğunu anlamışlar. Ellerinde evine girerken görüntülerim vardı."

Söyledikleriyle nefesim kesildi. Göğsümün tam ortasında bir şey çözüldü sanki. Gözlerim büyürken başını yavaşça salladı. "İlişkimizi biliyorlar," dedi artık gizleyemediği bir tedirginlikle. "Bu kati suretle yasak. Sonu görevden almaya, hatta yargılamaya kadar gider."

Ellerim saçlarından kaydı. Yüzümdeki gözyaşlarını silerken burnumu çektim. Sesim boğuk ve titrekti. "Beni mi koruyordun, kendini mi? Söyleseydin anlardım. Ali Cihan, sen beni sessizlikle cezalandırdın. Kaç aydır üzüntüden geberiyorum. Leyal'e bile anlatmadım ama sen benim canımı çok yaktın. *Belki de aramızdaki büyü bozuldu* dedim. *Abimle ters düşmeyi göze alamıyor olabilir* dedim."

Yutkundu. Gözleri kırpıştı. "En çok kendi canımı yaktım. Nasıl böyle düşünürsün?" Elini yüzümdeki yaşları silmek için kullandı. "Güzelim, sen aramızdaki şeyi büyü mü sanıyorsun? Vurgun bu, içimde vurgun başlattın." Gözlerim yaşları bıraktıkça o siliyor, her birini başparmağının kenarıyla seviyordu. İstemsizce gülümsedim ama dudağım titredi. Omzumu silktim.

Nefes alarak devam etti. "Yazışmaları görüyorlar, Balca. Sana bunu oradan söyleyemezdim. Telefonlarımız dinleniyor. Neden telefonunu senden aldım sanıyorsun?"

Söyledikleri birer birer zihnime çakıldı. Kalbim, sinirle ve aynı anda pişmanlıkla kasıldı. Salonda beni öylece susturup nefesimi söndürdüğünde aklımı almıştı ve cebimdeki telefonu neden uzaklaştırdığını düşünmemiştim. Ama şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

"On ayda toplam on kez konuşmadık. Ne sanıyordun? Günümü gün mü ettim? Sana ters cevaplar vermek beni mutlu mu etti?"

Gözlerim tekrar nemlenirken çocukça başımı salladım. "Orhan'ı kıskanmana bile ses etmedim. Elif'i bile kıskanmadım. Sen daha çok soğuma benden diye. Adını bile geçirmedim. Ne kadar zordu, biliyor musun? Ama sen sürekli ondan bahsettin. Ben gursuz biri değilim, Ali Cihan. Ağlamam da," diyerek gözümdeki yaştan tomurcukları parmaklarımın kenarıyla yok ettim. "Ama en çok inandığım, uğruna çocukluğumu, yıllarımı, en toy zamanlarımı harcadığım adamın gerçek benle tanıştıktan sadece birkaç ay sonra ayrılması, soğuk yapması ne hissettirdi bir düşün. Ölmek az kalır. Bu gururlu kız kendini suçladı. *Benim yüzümden* dedim. *Belki de istediği kadar iyi değildim.*"

"Şşşt," dedi alnını alnıma yaslayarak. "Seni kendine yakıştıramayan biri varsa o da benim. Bir de öyle soğuk yapınca hepten kaybetmekten nasıl korktum, biliyor musun? Zaman geçmedi, Balca. Gün saydım. Sana gelmek için, her şeyi açıklamak için ama o lanet zaman bir türlü geçmedi."

Odayı sessizliğe eşlik eden nefes seslerimiz doldururken karanlıkta birbirimize baktık. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kalbim sakinleşeceği yerde daha da hızlandı. Onunki de benimkinden farklı değildi. Sonra bir anda, "Ben bugün otuz beş oldum," dedi bir fısıltı gibi. "Sen hâlâ yirmi dörtsün. Aramızdaki mesafe biraz daha açıldı." Yutkundu ve bakışları tüm

yüzümde dolaştı. "Bana atandığında senin yaşından bile büyüktüm. İlk atamamdın. Bazen diyorum ki başkası olsaydı ve her gün onunla konuşaydım aynı hisseder miydim?"

Elimle omzunu sıktım. Düşüncesi bile canımı yakardı. Çünkü ben bir cevap verecek olsam *olumsuz* olurdu.

Başını, gözlerimden teması kesmeden iki yana salladı. "Ben Çaykara'ya âşıktım. İsteseydim evlenirdim. Sadece ihtimalin yüzünden bir gün seni görebilme umuduyla bekledim. Ama bu sürede sen birileriyle sevgili oluyor musun, hayatına birilerini alıyor musun diye düşünmekten çıldırdım. O yedi yılı bana sorsunlar. Ben seni bulmuşken bırakır mıyım? Senden soğumak ne demek? Korktum ama senden kendimi eksiltiğim içindi. Ben senden eksildim mi?"

"Hiç," dedim burnumu çekerek. Ellerim omuzlarına sıkıca tutundu. Seviyor gibiydi ama aynı zamanda destek de alıyordu. "Üzüldüm ama geçti."

Gülümsedi ama eksikti. Bir yanı çökmüştü, bir yanı hâlâ savaştaydı.

"Öp beni," dedim dudaklarım dudaklarına yaklaşırken. "Öp, iyileşelim."

Aldığı nefesi sanki emre itaat eder gibi benimkine karıştırdı. Öpücüğü yavaş ama işgalciydi. Kelimeleri, acıları söküp aldı. Ardından döndü ve benimle yatağa tırmandı.

Ağır bedeni yatağın ortasına vardığımızda üzerime kapandı. Çarşaflar teniyle yarışıyordu. Kokusu kumaşa geçmişti. Tamamıyla ona batmış gibi hissediyordum. Ondan geçiyor, ona sokuluyor, ona saklanıyordum. Tenimdeki her boşluk, ona açık bir yara gibiydi. *Ona aç.*

Parmaklarım saçlarının arasına daldı. Yüzü elbisemin üzerinden göğsüme kapandı. Orada derin, sıcak bir nefes aldı. İç çeken sesi göğüskafesimde yankılandı.

Ardından öpücükleri geldi. Yavaş, dikkatli ve ihtiyaç doluydu. Biri bittiğinde hemen diğeri doğuyordu. Boynuma, köprücükkemiğime, çenemden dudaklarıma tekrar tekrar uzanan bir döngü gibiydi.

Titremeye başladığımın farkındaydım. İçimde bastırdığım her şey yüzeye çıkıyordu sanki. Bu kez sadece duygularım değil, bütün vücudum onunla konuşuyordu.

Bunu hissettiğini artan öpücüklerinden ve ağırlığını daha fazla üzerime verişinden anladım. Kolları sırtımın altından geçip beni göğsüne yapıştırdı. "Sadece birkaç dakikamız kaldı. Zehra anlaşmamızı bozacak ve kapıyı çalmaya gelecek."

Dişleri elbisemin önündeki düğmeyi çekiştirdi. Açmakta başarılı olamayınca ellerinden birini hemen önüne aldı. Gözleri gözlerimle buluşurken başını sallayarak düğmeyi çözdü.

Titremekten ötesini yaşıyordum. Dişlerim birbirine vurmasın diye kendimi sıkıyordum. Zorlanarak, "Onunla anlaşma mı yaptın?" diye sordum. İkinci düğmem de açıldı. Bakışları aşağıya inerken, "Kapının önünde karşılaşmanız planlıydı. Onu aşağıya ben yolladım. Karşınıza bilerek çıktı." Üçüncü düğmem de açıldığında gözlerim oraya kilitlendi. Krem rengi, dantelli sutyenimin tamamı görünüyordu. "Ali Cihan," diye fısıldadım. Sesimde gizli bir inleme saklıydı. Dudağının kenarını ısırarak bana baktı. "Sadece kokunu istiyorum. Kimsenin kokunu almadığı yerden, sadece benim soluyacağım yerden... Buradan," dedi ve iki parmağını göğüs oluğuma bastırdı. Parmaklarıyla orayı yakarak deleceğini sandım.

Sızlanma dolu bir sesle inledim. "On ay geçti, on," dedi üstüne basa basa. "Bunu hak ettim."

Laf sokmak için uygun zaman değildi ama kendime engel olamadım. "Sen aslında iyi bir cezayı hak ettin."

Sakallı çenesini gözüme sokar gibi göğüs oluğum boyunca gezdirdi. Bu kadar etkilenmemeliydim ama gözlerimi yumarak başımı geriye attım. "Neden işkence edilen benim?"

Gülüşünü hissettiğimde burnu tenime dokundu. Sonra da dudakları. Elimi kaldırıp saçlarına asıldım. "Sadece kokumu alacaktın-" dedim ama lafım yarıda kaldı. Dudaklarının yumuşak ve sıcak dokusu bütünüyle tenimi kapladı. Islaklığını oraya yaydı. "Öpmem diye söz vermedim. Çok lezzetli bir kokun var."

Saçını çektim. Onu yukarıya taşıyıp dudaklarına yapıştım. Zaman ve mekân kavramı artık bende yoktu. Şu an onun yatak odasında, onun yatağında, düğmelerim açılmış vaziyette yatıyordum. Üzerimdeydi ve beni yiyip bitirmek ister gibi öpüyordu. Resmen onun tarafından yutuluyordum. Kayboluyordum.

"Telefi edebildim mi?" diye sordu dudağımın kenarını ısırırken.

"Benden uzak durmaya devam edecek misin?"

"Mecburuz. Sen yükselme alana kadar. Ben kendime uygun bir teşkilat bulana kadar. Aynı teşkilatta olmak bizi daha da zorlayacak. Belki Isparmaça gibi tekrar Gök Kuzgun'a geçerim. Ama bunun için zaman gerek."

Isparmaça'nın kim olduğunu bilmiyordum ama Göçebe'nin bahsettiği kıdemli ajan olmalıydı. Ellerini elbisemde hissettim. Açtığı gibi teker teker ama ağır bir şekilde ilikliyordu. Dudakları ağzımdaki istilasına devam ediyordu.

"Senin için bugün pasta yiyeceğim. Bu ne kadar zor bir şey benim için bilsen. Birlikte ayrı ama bir olarak o balkonda oturacağız. Hiç konuşmayacağız. O an senin aklında bu yaşadıklarımız olacak. Benimkinde ise hep. Tekrar seninle şöyle bir an yaşayana kadar..."

Yüzünün yanlarını sevdim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sonra yatakta doğrularak ona sıkıca sarıldım. Elim aramıza girdi ve kalbinin üzerini kavradı. "Beni buradan çıkarmadığın için." Saçlarımı öptü, boynumu. "Asla," diye fısıldadı. "Asla. Yarın bizim ekiple tanışacaksın." Söylediği şeyle duraksadım.

"Biliyorum, haberi daha gelmedi. Yarın sabah söylerler. Sana orada yakın davranamam. Hatta soğuk bile davranabilirim ama bu anı hatırla."

Başımı salladım. Ona yetmemiş gibi, "Söz mü?" diye sordu. "Bir daha benim yüzümden üzülmeyeceksin."

"Söz," diye fısıldadım.

"Sen ve ben asıl şimdi başlıyoruz."

26. BÖLÜM

Balca

Evimizin ön bahçesindeki masaya iki kupa kahveyi bırakırken aklımda birkaç saat önce olanlar dolaşıyordu. Mavi elbisem hâlâ üzerimdeydi ve kendi çiçeksi parfüm kokumu alamıyordum. Onun erkeksi, sert, gazoz gibi köpük köpük boğazı gıdıklayan, tek seferde dikilince genzi yakan parfümünün yoğunluğundan başka bir koku soluyamıyordum. Çocuklar gibi kana kana içmek isteyeceğim türden bir kokuydu. Her nefeste burnumun ucu gıdıklanıyor, boğazım yanıyor ve içim titriyordu. Bu koku, o her an yanımdaymış gibi beni heyecanlandırıyordu.

Derin bir nefes aldım ve bizim bahçenin erguvanlarının ilk defa başka bir kokuya, Ali Cihan'ın parfüm kokusuna yenildiğini fark ettim. Bakışlarımı ağır ağır önce karanlık bahçede, sonra da bahçenin ardındaki sokak lambalarının aydınlattığı sokakta dolaştırdım. Hemen ardından da gözlerim karşıdaki apartmanın ikinci katına tırmandı. Balkonun ışığı kapalıydı ama onun orada olduğuna dair içimde bir his vardı. Ya da ben onun orada olmasını istediğim için öyle düşünüyordum. Bu akşam bitmemeliydi. Onunla konuşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Birini bile soramadığım gibi iletişim kurmak için nasıl bir yol izleyeceğimize dair de karar alamamıştık. Sahi, ben artık ona bir mesaj bile yazamayacak mıydım? İdrak etmekte zorlandığım gerçek onunla nasıl devam edeceğimiz konusunda bir fikir yürütmek istediğimde beni yetkisiz bırakıyordu. Buna tek başıma karar veremezdim. Onunla konuşmamız gerekiyordu.

Ali Cihan'a mektup yazdığımı hayal ettim. Ya da ateş yakıp dumanla haberleştiğimizi. Cama taş atıp kaçma da iletişim yönteminden sayılır mıydı? Bu daha benlik duruyordu. İçimden geçirdiklerime gözlerimi devirdim.

O sırada Leyal ve arkasından koşturan Aylin girişte belirdi. İkisi de kapının önündeki ışığın altında terliklerini giyinip yanıma geldi. Birbirlerine bakıp sırıtarak, masanın etrafındaki üç ahşap sandalyeden ikisine oturdular. Araları çok iyiydi çünkü Leyal onu benim gibi azarlamıyordu.

Aylin elinde çikolatalı puding kâsesi tutuyordu. Elbette dikkatimi çekecek ilk şey buydu. Annemin dünden yapıp dolaba stokladığı pudinglerden sonuncuyu da o yiyecekti. Diğerleri gibi. "Aylin Nazlı," dedim sandalyemi çekip otururken. "Mide fesadı geçireceksin. Bu bugün kaçıncı ablacığım?"

Hemen omuz kırdı ve kaşığını pudingle doldurdu. "Hiçbir şey olmaz. Dünden beri yiyorum, olmadı. Şimdi mi olacak?" Oflayarak bakışlarını Leyal'e çevirdi. "Doktor ablan olması gerçekten çok sıkıcı, Leyal abla. Beni açlıktan öldürmeye çalışıyor. Ben puding de yiyemeyeceksem, ne yiyeceğim?"

Bir dokun bin ah işit bu olsa gerekti. "Sağlıklı şeyler," diyordum ki bana gözlerini devirdi. Öyle ki bal rengi gözleri başının arkasında kalacak zannettim. "Sıkıcı olduğuna inandın mı şimdi?" diye sordu Leyal'e. Bir yandan da pudingi kaşıklayarak bitirmeye çalışıyordu.

"Bu kaçıncı?" diye sordu Leyal gülerek. "Ablan biraz haklı galiba."

"Sen de sıkıcısın."

"Aylin Nazlı!" dedim kızar gibi. Hemen sandalyesinde kıpırdanarak dikleşti. "Siz de yiyin. Ben bir şey diyor muyum?"

"Bize bıraktın mı ki?"

Başı önüne eğildi. Suçunu biliyordu tabii. Annem o pudingleri Leyal'le bana yapmıştı. Tatlısından büyük bir kaşık daha aldı. Şapırdatarak yerken, "Hiç," dedi. Yaptığından dolayı duyduğu utanç işte ancak bu kadardı.

"Aferin sana. Annemin bundan haberi var mı?"

Yok der gibi omzunu silkti. Hâlâ gözlerime bakamıyordu. Galiba sonunda haklı olduğumu anlıyordu. "Ablan Ankara'dan gelsin ama sen ona bir puding bile bırakma. Hiç acıma. Tatlıyı ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?" Yediğinde gözüm yoktu ama akşamın şu saatinde eğer Aylin Hanım bize de bırakmayı akıl edebilseydi afiyetle yiyor olabilirdim.

"Özür dilerim abla. Anneme söylerim, yarın sana yine yapar." Önünde tuttuğu bakışları çekinerek gözlerimi buldu. "Olur mu? İstersen parasını vereyim, kendine al. Benim param var."

Gülmemek için kendimi sıktım. "Biz Leyal'le tulumba tatlısı yemeye karar verdik. Teşekkürler. Param var."

Gözleri aniden açıldı. Benim bildiğim Aylin Nazlı tulumba tatlısı için çıldırır, evde savaş çıkarırdı. "Tulumba mı?" diye sordu ağız dolusu. Bir an için ağzının kenarından şerbet akıyor sandım.

Leyal'in, "Yazık," dediğini duydum ama masanın altından tekme atınca sustu. Oyunumu bozamazdı. Her abla ne kadar severse sevsin, kardeşine acı çektirmekten zevk alırdı.

"Evet, hatta birazdan çıkacağız. Kahvelerimiz bitsin, alıp geleceğiz." Gözlerimi elinde sıkı sıkı tuttuğu puding kâsesine diktim. "Sen istemezsin. Zaten bir sürü tatlı yedin."

"Ben," dedi yutkunarak. Elindeki kâseyi direkt masaya bıraktı. "Ne demek istediğini sanırım anladım abla," dedi diliyle ağzının kenarına bulaşan çikolatayı yalayarak. "Paylaşımcı olmam, seni de düşünmem gerekirdi."

Dudağımın kenarları yükseldi. "Peki oldun mu?"

"Asla olmadım. Çok haklısın. Eğer olsaydım sen de tulumba tatlından-" Yutkundu. "Bana da verirdin, öyle değil mi?" Gecenin bu saati ona tulumba yedirmeyecektim. Ben de yemeyecektim. Biraz, çok az vicdansızın önde gideniydim.

Kahvemden bir yudum alıp bardağımı masaya bıraktım. Sonra da ayağa kalktım. "Aylin Nazlı, ben tatlı almaya gidiyorum. Bir şey diyor musun?"

Gözlerime yalvarır gibi baktı. *Benim masum kedi yavrum.* Bir anda uzanıp önündeki kâseyi bana doğru ittirdi. "Tadına bakmadın sen. Üzülürüm. Biraz yer misin?"

Minik bir kahkaha patlattım. "Aylin," dedim masanın diğer tarafına dolanarak. "Kıyamıyorum ki."

Kollarını açıp boynuma atıldı. "İçimden bir ses," dedi puding lekeleriyle dolu iki elini yüzümün yanlarına yerleştirerek. "Çok pis kandırıldın diyor. Tulumba alacak mıyız?"

"Ablana puding bırakmadın. Ne hissettiğimi anlaman içindi. Ayrıca sorunun cevabı hayır. Tulumba almayacağız. Yarın belki. Düşünmeliyim."

Leyal bize bakarak gülerken aklından geçenleri biliyordum. Kendisi bir psikolog olduğundan çocuğun psikolojisini mahvettiğimi düşünüyordu. Şu oyunu hangimiz yapmamıştık ki? Abim de beni vakti zamanında az kandırmamıştı. *"Sen evlatlıksın, Balca. Gözlerimiz aynı diye yanılma. Annemden benim göz rengimde bir bebek satın almasını istedim. Seni satıyorlardı. Hem de pazarda, domateslerin arasında."*

Yemişim psikolojisini. Gayet sağlıklıydım. Ben bu travmayla başarmışsam, herkes başarırdı. Kim domates tezgâhından alındığını duymak isterdi ki?

"Ama gerçekten," dedim Aylin'in yanağını öperek. "Yeme artık ablacığım. Bir, iki neyse de sen çok abartıyorsun."

"Tamam, daha fazla yemeyeceğim ama yarın ne olur tulumba alalım abla."

"Düşüneceğim dedim. Sen şimdi elini yüzünü yıka, odana git. Yatma zamanı. Annem tatil diye az uyuduğunu söyledi. Yarın da tatlı işine bakarız."

Derhal yanağımı öptü. Ağzındaki tüm çikolata bulaşığı yanağıma yapışırken oraya fısıldar gibi, "Ali Cihan abim sen yokken bana çikolata aldı. Ona da verelim. Borçlu kalmayı sevmem," dedi.

"Hımm," dedim Leyal'e bakarak. "Alalım değil mi, Leyal?"

"Bence o alacağını almıştır."

Telefonlarımızı odamda bırakmıştık. Bu yüzden bu kadar rahat konuşabiliyordu. "Sen önce bana olanları anlat da. Kim kimi yedi, tatlı neydi bilelim."

"Oha!" dedim fısıldar gibi bağırarak. "Çocuğun yanında."

"Sen de hâlâ *oha* diyorsun. Ben deyince sakın kızma," diye mırıldandı Aylin. "Demiyorum," diyerek ona gözlerimi büyüttüm. "Sen de bu kadar bilmiş olma. Hadi yatağına." Onu yere bıraktım. Masada kalan pudingine aç ve özlem dolu bir bakış attıktan sonra gözden kayboldu. Yanağımdaki çikolata lekelerini masadaki peçeteyle temizledim, sonra da sandalyeme döndüm.

Anında masaya dirseklerini dayayıp, "Anlat," dedi Leyal. "Dinliyorum. İki saat kadar önce ortadan kaybolduğunda ne oldu? Hiç korkmadın mı basılmaktan?"

"Kızım sen nesin? Bir tarafıma kamera mı taktırdın, yoksa Göçebe gibi siber saldırı konusunda uzmanlaştın mı?"

"İkisi de değil. Sadece seni tanıyorum. İkiniz balkona döndüğünüzde," dedi ve üstümdeki elbisenin yakasına uzanıp kenarını parmağına taktı. Çektiği anda açığa çıkardığı morluğa benzer kızarıklığa bakışlarımı indirdim. Dudaklarım şaşkınca aralanırken parmağı aşağıya kayan çenemi yukarıya ittirdi. Sonra da o parmakla çenemin altını işaret etti. "Ne var?" diye sordum.

"Ondan biraz daha küçük, muhtemelen yarın geçecek başka bir kızarıklık." Dışarıya firar etmeye çalışan sert nefesimi yuttum. Parmağı yukarıya kaydı ve dudaklarımı işaret ederek önünde daire çizdi. "Şişmiş. Kocaman olmuşlar. İki saat geçti ama yeni dolgu yaptırmışsın ya da domatese alerjin varmış da yiyince kızarmış gibi bir hal almış. Bu ne kızım! Öpüştünüz mü yoksa seviştiniz-"

"Ah!" elimi ağzına bastırdım. "Lanet olsun, bu kadar açık sözlü olmak zorunda mısın?"

Elimin altında kıkırdadı. Sonra da elimi çekerek masanın üzerinden biraz daha bana yaklaştı. "Hani gururun vardı senin?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Gurur yapacak mevzu yokmuş," dedim direkt.

Elini masaya vurdu. "Ben sana ne dedim? Demedim mi aşk çaba ister, aklını saçma sapan şeylerle dolduruyorsun, bunun altından bir şey çıkar diye? Neymiş derdi?"

"İstihbarata karşı bizi koruyormuş. Öğrenmişler." Ona Ali Cihan'ın bana anlattığı her şeyi anlattım.

"Kavuşmanın sevinciyle seni bu hale mi getirdi?" diye sordu keyifle sandalyesine yaslanırken.

"Beni ne hale getirmiş? Ona beni öpmesini ben söyledim."

Gözleri büyüdü. "Aşıyorsun kendini. İlk kez kiminle öpüşmüştün sen ve o zamandan bu zamana ne kadar süre geçti?"

Gerçeği bilmiyormuş gibi sorular sormuyor muydu, deliyordum. "Şeyle işte. Kızım çok küçüktüm o zaman. On beş yaşında falandım. O sayılmaz."

Sırıttı. "Bayağı sayılır. Şu lisedeki çocuk değil mi? Sonra da kendini derslerine verip mala bağladın. O zamandan bu zamana kadar da tık yok."

"Sende var mı?" Konuşturuyordu beni. "Sen farklı mısın?"

"Farklıyım. Senin aksine benim birkaç erkek arkadaşım oldu. Hepsi ayrı davaydı, hepsi sorunluydu ama oldu neticede."

"Ben on yedi yaşımdan beri Ali Cihan'la konuşuyorum."

"Konuşuyorsun sadece. Neyse, lafı dolandırma. Benim demek istediğim, sen bu konularda ne zaman bu kadar cesur oldun?"

"Buna cesaret denemez. O an buna ihtiyacım varmış gibi hissettim."

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Ah, aşk! Sen bundan sonra beni dinliyorsun. Rehavete ya da endişeye kapıldığın anda ben yanındayım. Saçma sapan şeyler yapmana engel olacağım."

"Bir daha olmaz zaten," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bana kendini çok güzel açıkladı. Bir de ne dedi biliyor musun?"

"Ne?" Sırıtıyordu.

"*İnsan her gün yanarken nasıl unutur* dedi."

"Zalim, düşmana korku salan Çaykara'ya da bakın. Bir öpücükle bitti, tükendi."

"Hiç de bile. Hâlâ gururumuz var. Bana iyi bir gerekçe sunmamış olsaydı şu an bu kadar mutlu olmazdım."

"İyi bari." Kahvesini yudumlayarak kupanın üstünden göz kırptı.

O an aklıma gelen şeyle kendi bardağımı alıp ona yaklaştım. "Yarın bizi arayacaklarmış. Buradaki komuta merkezi ortamını görmemiz ve yeni takım arkadaşlarımızla tanışmamız için. Öğlen gibi buluşma olabilir dedi Ali Cihan."

"Ne giysek?" Beklediğim soru ya da cevap kesinlikle bu değildi. "Bu mu yani? Hiç heyecanlanmadın mı?" diye sordum. Oysa ben havadisi verirken otuz iki diş birden sırıtıyordum.

"Niye heyecanlanayım ki? Onlar heyecanlansın. Hepsinin hayatını kurtaracağız."

"Orası öyle," dedim kendimden emin sandalyeme yaslanırken. "Gölge ajan olarak giriyoruz ama teşkilatın en iyilerindeniz."

"İşte bu yüzden," dedi kahvesini yudumlayarak. "Bize en acilinden uzmanlık vermeleri gerek."

"Daha çok genciz." Gerçekleri konuşmalıydık. Teşkilatta kıdem alan en genç kişi Göçebe olabilirdi. O da istihbarattaki başarılarından dolayı istisnaydı. "Göçebeyi saymazsak bizim için daha en az iki yılları olmalı."

"Bunları artık konuşmayalım ve akışına bırakalım. Ben inanıyorum, yeni gölge ajanların arasında fark edileceğiz. Bunu başarınca sen de uzman kimliğinle o dosyayı açtıracaksın. Ben de Sencer gibilerin canına okuyacağım."

Söyledikleri beni bir dalgınlığın içine çekti. *O dosya* diye bahsettiği Nazlı'nın dosyasıydı. İşte bu yüzden uzman olmayı her şeyden çok istiyordum. Dosya kaydına ulaşamıyordum. Mezarını otopsi için açmama izin vermiyorlardı. Nazlı hakkında kendi çabalarımla erişebildiğim tek şey, babasının hâlâ yaşadığıydı. O adamın şimdi nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyordum. Araştırmalarım sonucunda beni şok eden bir detaya ulaşmıştım.

Nazlı'nın babası Ferdi Kaya, bir savcıydı. Mahallemize taşınmadan yıllar önce görevden men edilmişti. Mahallede onu tanıyan herkes, travmaları olduğunu söylüyordu. Nazlı'yı her gün öldüresiye dövdüğünü fark eden yalnızca ben değildim. Herkes biliyordu ama susuyordu.

O dosyaya erişmek benim için yalnızca bir görev değil, bir vicdan meselesiydi. O zamanlar çocuktum, arkadaşımın ölümünün intihar olarak gösterilmesine engel olamamıştım. Nazlı'nın davasıyla ilgilenen iki savcı olmasına rağmen olayı intihar olarak rapora geçirmişlerdi. Bunun kasıtlı yapıldığı o kadar belliydi ki. Dosyayla ilgilenen savcılara bile erişimim yoktu. İsimleri gizleniyordu. Benim gibi biri bile bunu yapamıyorsa... *Nasıl bir düzenin içindeydik?*

Neden devlet sırrı gibi saklanıyor, üstü örtülüyordu? Ben sadece bu soruların cevabını almak ve Nazlı'nın babasının yakalanıp ceza almasını sağlamak istiyordum.

Leyal, "Daldın, Nazlı'yı mı düşünüyordun?" diyerek önümde parmağını şaklattığında girdiğim transtan çıktım. Hızla başımı salladım. Gözlerim hâlâ dalgındı. Baktığım yerde Nazlı ve mezarındaki laleler vardı. O laleler, mesajlarımın sonuna ekleniyordu. Bir nokta gibi. Benim hedefim, o soğuk mezarda yatan arkadaşımı özgürleştirmekti. Bunu yaşadığım sürece aklımdan çıkarmayacaktım ve ne olursa olsun kazanacaktım.

Leyal'in yatakla kalçasının altında ezdiği eteğimi tutup çekerken homurdanıyordum. "Eh be kızım! Ben bunu giyecektim."

"Altımda ne arıyor, Balca? Koymasaydın!"

"*Oturdum, acelem vardı* demiyorsun da!" diye çemkirdim. "Herhalde bizim de acelemiz var."

Teşkilattan aranmıştık. Bir saat içinde komuta kontrol merkezine bekleniyorduk. Komuta kontrol merkezleri -kısaca komuta merkezleri- her şehirde birden fazla bulunabiliyordu. Bu merkezler, *Şato* olarak bilinen genel merkeze bağlıydı ve şehirdeki tüm saha ajanları, uzmanlar ve operatif ekipler için bir tür karargâh görevi görüyordu. Harekât planlamaları, kısa eğitimler, acil yönlendirmeler ya da görev teslimleri bu merkezlerde yapılıyordu.

Bizimkisi de limana çok yakındı, bu yüzden neyse ki yolculuk uzun sürmeyecekti. Hâlâ hazırlanabilmiş değildim. "Makyajım nasıl?" diye sordum.

Bana gözlerini devirdi. "Ali Cihan seni beğenecek. Eminim başkan da beğenecek."

Her bölgesel birimin -komuta merkezinin- bir başkanı oluyordu. Başkanlar, genel başkan tarafından atanıyordu. Ankara'daki teşkilatımızın başkanı Akın Dürel'di. Saha kökenliydi, analitik düşünen ama insan ilişkilerinde dengeli biriydi. Onunla arkadaş gibiydik. Ast üst ilişkisini korurduk ama Akın tanıdığım diğer başkanlara göre çok başka biriydi. Sadece pek ortalarda görünmez, Göçebe gibi telefonla iletişim kurardı. Ne yazık ki kısa süre önce o yeni kurulan Gök Kuzgun Teşkilatının başına getirilmişti.

Kızıl Gerdan Teşkilatı da İzmir'e alınarak yeni bir komuta merkezi kurulmuştu. Şu anki başkanın kim olduğunu henüz bilmiyorduk. Başkanların hepsi Şato'ya bağlı çalışıyor, bölge sorumlusu sıfatıyla yerel operasyonların planlama ve koordinasyonundan sorumlu tutuluyordu. Görev emirleri, taktik yönergeler, sahaya çıkış onayları, hepsi onların imzasıyla yürürlüğe giriyordu.

Akın'la bir güven ilişkisi kurmuştuk. Yenisiyle nasıl bir dinamik oluşacağını kestiremiyordum. Baskıcı ya da fazlaca hiyerarşik bir karakter olmamasını umuyordum.

"Ben bunu giyemem artık! Ütüye de zaman yok," diyerek kumaş eteği yatağa fırlattım. Sonra da dolaba koştum.

Leyal, "Ne halin varsa gör. Ben burada stresten ölüyorum," diye söylendiğinde büyük bir of çektim. *Bana dün gece heyecan yapma diyene de bakın.*

En kolayı kumaş pantolon giymekti. Siyah, yüksek bel bir pantolonu alıp üzerime geçirdim. Geceden ütülediğim ve askıda koruma altına aldığım beyaz gömleği giydim. Pantolonun gümüş tokalı, ince, siyah deri şeritli

kemerini de sıkıca taktıktan sonra hazırdım. "Benim kahrolası deri omuz askılarım nerede?"

Leyal oldukça sakin bir şekilde siyah ince çoraplarını eteğinin altında çekiştirdi. "Bende. Bu eteğin üzerine takacağım."

"Ya kızım, sen neden benim her şeyime salça oluyorsun?"

"Çünkü benimkini bulamadım. Kolayda bu vardı."

"Çok teşekkür ederim ya! Gerçekten bana çok yardımcı oluyorsun!" dedikten sonra nerede olduğunu bilmediğim askıların yedeğini bulmak için çekmecelerin arasına daldım. Allah, Leyal'in çirkefliklerine rağmen bana yardım ediyordu. Yedek askıları kolayca bulup kancalarını pantolonuma taktım. Siyah deri şeritleri gömleğimin üzerinde düzeltirken gömleğimin de üstten üç düğmesini açtım. Boynuma biraz parfüm sıktım. Saçlarım sıkı bir atkuyruğuydu. Kâküllerimi de ilk izlenim olarak daha temiz, açık bir görüntü için yok etmek isterdim ama bu mümkün değildi.

Hazırlığım bitince Leyal'de gözlerimi dolaştırdım. "Çok iyi olmuşsun. Benden çaldıklarına rağmen."

"Ne çaldım ki?" dedi açık bıraktığı sarı saçlarını geriye doğru savurarak.

Zift yeşili gömleğiyle, bir içim su gibi duran makyajına göz gezdirdim. Leyal'in topuklu ayakkabı takıntısı ve buna bağlı elde ettiği küçük çaplı bir ayakkabı koleksiyonu vardı. En sevdiği renk de bordo tonlarıydı. Ayağında yine onlardan biri vardı. Boyu yeterince uzunken bir de topuklu giyince podyumdan fırlayıp gelmiş gibi duruyordu. Tırnaklarını hiç aksatmadan ayakkabısının tonundaki ojeyle boyardı. Uyum denilince de Leyal'i parmakla gösterirdim. "Şerefsizsin. Yıkılıyorsun."

"Her zamanki halimiz kızım," diyerek yanağımdan makas aldı. Ayağımdaki topuklu ayakkabılardan başlayarak beni bütünüyle süzdü.

"Bana diyene de bakın. Tam olarak gizem ve sertlik abidesi. Bomba, limandaki o komuta merkezine düşecek."

"Övmeyi bırak. Çantaları al ve benimle kapıda buluş. Anneme çıktığımızı söyleyeceğim."

Demir kapının önünde buluştuğumuzda Leyal yerinde duramıyordu. "Abim arabasını bırakmış. Kendi yok ama yeni arabası var. Onunla gideceğiz," dedim.

"Bak sen, araba mı almış?"

"Almış vallahi. Babam anahtarları verdi. Benimkinin gelmesine daha en az bir hafta var. O gelene kadar bu ilaç gibi gelecek."

Abimin arabası zevkinin biraz dışındaydı. Bu defa yeni bir araç seçmişti. Annemin bahsettiği gibi işleri iyi gidiyordu. Kan kırmızısı arabaya binerken

koltukların yeni deri kokusuyla boğuluyormuşum gibi hissettim. Ben yaşanmışlıkları olan şeyleri seviyordum. Buna alışmak beni biraz zorlayacaktı. Neyse ki yakında kendi arabama kavuşacaktım.

Limana inmemiz yalnızca beş dakikamızı alırken telefonumdaki navigasyon varış noktasında olduğumuzu gösteriyordu. Leyal de ben de artık evdeki kadar heyecanlı değildik. İçeriye girdiğimiz anda, kırıntısı kalan o gömülü heyecanın da yok olacağını biliyorduk.

Ağır adımlarla üç katlı, açık mavi binanın girişine ilerledik. Kapıda çok sayıda resmi giyimli güvenlik tarafından arandıktan ve kimlik kontrolünden geçtikten sonra içeriye kabul edildik. Neyse ki buna alışıktım. Sık sık farklı şehirlerdeki teşkilatlarla iletişim kurabiliyor ve yardımlaşabiliyorduk. O anlarda komuta merkezi ziyaretleri de olabiliyordu.

Bizler sahada çalışıyor olabilirdik ama her ajanın dinlendiği, görüşmeler yaptığı karargâhları olduğu gibi bizim de adına komuta merkezi dediğimiz toplanma alanlarımız vardı. Bilgisayar başında dosya çevirip, masa başında gün bitirmiyorduk. Komuta merkezleri daha çok istihbarat akışının toplandığı, operasyonel planlamaların yapıldığı yerlerdi. Toplantılar, görev öncesi değerlendirmeler burada gerçekleşirdi.

Her merkez çok katlıydı ve sadece strateji değil, ajanların fiziksel hazırlığı da düşünülerek kurgulanmıştı. Spor salonları, mini poligonlar, bazen psikolojik destek birimleri bile olurdu. Yani merkezler, bir anlamda hem geçici üs hem de hazırlık sahasıydı. Her ne kadar dışarıdan bakıldığında soğuk ve mesafeli dursalar da içeride sürekli akan bir sinir ağı gibi çalışırlardı.

Girişteki lobiyi geçerken artık topuk seslerimi duyabiliyordum. Lobi masasında duran kızlardan biri bize doğru yaklaşıp durdu. "Size ben eşlik edebilir miyim? Güvenlikten haber verdiler. Tanışma olacak, değil mi?"

Ağzımı konuşmak için açıyordum ki Leyal araya girdi. "Evet. Sadece beş dakikamız kaldı. Acele edelim. Biz pek geç kalmayı sevmeyiz."

Kız gülümseyerek başını salladı. "Beni takip edin. Karşıdaki oda."

İşte başlıyorduk. Birazdan doğup büyüdüğüm şehirdeki yeni hayatımın kapısı aralanacaktı.

27. BÖLÜM

Ali Cihan

Kolumdaki metal saatin dijital ekranından kalan süreye göz gezdirdim. Burada olmaları için sadece on dakika kalmıştı. Sencer etrafımda dairesel adımlarla turluyordu. Bugün tanışmaya gelen tek gölge ajan Çaykara ve Sızı değildi. Komuta merkezinin geniş salonunda sessizce bekleyen yeni yüzler, ortamın ağırlığını üzerlerine giymiş gibiydi. Sencer ise keskin bakışlarıyla onlara bu ağırlığı hissettirmek için ekstra bir çaba sarf ediyordu.

Onunki bir tür gövde gösterisiydi. Yeni gelenlerin üzerindeki kontrolü ilk dakikadan kurmak isteyen bir uzmanın bilinçli sertliğiyle hareket ediyordu.

"Sen," dedi aniden, elini kaldırarak sıraya girmiş gölge ajanlardan sağ başta duran birini işaret etti. Tınısı keskin, tonu buz gibiydi. "Saç tıraşını hiç sevmedim."

Kalçamı arkamdaki metal masaya yasladım, bacaklarımı öne doğru uzatıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Rahat mı bıraksan," diye fısıldadım. Sesim yalnızca onun duyabileceği kadar düşüktü. "Teşkilattaki ilk gününde kaçmasını mı istiyorsun?"

Omzunun üzerinden başını hafifçe çevirip bana baktı.

"Baştan disiplin sağlamazsan olacakları seyret."

Bakışlarımı dik tuttum. Bu yönteme inanmıyordum. Disiplini göz korkutmakla değil, duruşla sağlardım.

"Bu disiplin değil," dedim düz bir ifadeyle.

Sencer bu kez bana tam döndü ve dudaklarının kenarında alaycı bir kıvrımla sırıttı.

"Kavur, sen bunları tanımıyorsun. Az sonra olacakları seyret. Bak gör nasıl su koyuverecekler."

Ne demek istediğini çözmeye çalıştım. "Ne için?" diye sordum.

"İzle sadece," dedi ve bakışlarını tekrar gölge ajanlara çevirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı hafifçe salladım. "Sensin." Derin bir iç geçirdim. Masanın diğer tarafında duran Orhan birkaç adım attı ve önüme kadar geldi. Kollarını benimkine benzer şekilde göğsünde birleştirdi. Gülümseyerek o kendine has gevşekliğiyle konuşmaya başladığında gerileceğimi hissedebiliyordum.

"Şu işe bak," dedi alaycılığını gizlemeden. "Sevmediğin ot burnunun dibinde bitermiş."

"Kendini mi kastediyorsun?" Sesimde iğneleyici bir ton vardı. O ise hiç bozuntuya vermedi.

"Anlaşamıyoruz ama yeni bir başlangıç yapmalıyız diyorum."

"Ben öyle anlamadım." Göz göze geldiğimizde aramızdaki eski gerilim yeniden yükselmeye başlıyordu.

"Anlasan iyi olur." Sesi bu kez daha ciddiydi. "Buraya gelirken başkanın genel talimatı bu şekildeydi. Sorun çıksın istemiyor."

İşte bu! Üstlerin kıçını yaladığı yönündeki düşüncemi daha fazla güçlendiremezdi. Açık açık söylüyordu neredeyse. Bana bunu mu kanıtlamak istiyordu? Gizlice amirlere içeriden bilgi taşıyan adam mıydı şimdi?

"Aran iyiyse kendini daha iyi bir teşkilata aldır." Sözlerim keskinleşti. "Bende imtiyaz yok. Sevmiyorsam sevmem. Tersime gidersen sana burayı zindan ederim."

İma dolu bir gülümseme yerleşti yüzüne. Dudaklarını bastırdı, başını kısa ve tek seferde öne eğdi.

"Sen bilirsin," dedi hafifçe. "Sencer'e şöyle yap, böyle yap dediğini duydum. Sen patron değilsin. Söyleyeyim de."

"Çocuk musun?" Kaşımı sertçe kaldırdım. Bu saçmalıkla uğraşacak halim yoktu. Gerçekten çocuk gibiydi ama işte, adam diye teşkilata alınmıştı. Yeteneksiz değildi, buna sözüm yoktu. Ama dengesiz ve yavşaktı. "Burada kimseyi pışpışlamam."

Dudağının kenarını ısırdı. Ne yapıyordu, sabır mı diliyordu? Yoksa beni kışkırtmaya mı çalışıyordu?

"Patron gibi takılma diyorum."

"Evet," dedim ve sabır dileme sırası bana geçti. Her teşkilatın bir malı olurdu. Bizdeki de Orhan'dı. Taşaklarını tekmeleme isteğime engel olmaya çalıştım.

Orhan bir önceki yerine, pencere önüne doğru ilerlerken kapının arkasında yankılanan topuk seslerini işittim. Gözucuyla saatimi kontrol ettim. Onlar olmalıydı.

Kalçamla masayı iterek doğruldum. Kapı açıldığı anda ilk olarak lobide ziyaretçi kaydı alan Ayşe'yi gördüm. Bana baş selamı vererek arkasındakiler içeriye girebilsin diye kenara çekildi.

Ayak sesleri içerideki atmosferi kısa süreliğine sarstı. Sanki odanın havası değişmiş gibi dikkatler bir noktaya toplandı. Herkes içeriye adım atan yeni

yüzleri görmeye çalışıyordu. Leyal'in duruşundaki kendinden eminlik onlara da sirayet etmiş gibiydi.

Balca'yı bu kadar resmi, görev kıyafetleri içinde ilk kez görüyordum. Beyaz gömleğinin üzerine taktığı deri omuz askıları parmağımı geçirerek onu kendime çekmek isteyeceğim kadar cezbedici görünüyordu. Kâkülleri ilk defa bu kadar ortadaydı çünkü saçlarını toplamıştı. Alnı kapatan kısa saçların bir kıza bu kadar yakışması normal miydi? Sesimi temizleyerek ciddileştim. Onu düşünmeyi bir süre ertelemeliydim. Neden bu kadar güzel görünüyordu ki?

Birinin sağ tarafımdan, "Bu ne, bu! Dibim düştü," dediğini işittim. Sesi fısıltı gibiydi ama kulaklarımın keskinliği o kadarına bile yeterdi.

Ateş saçan bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Sonra bakışlarını takip ederek Balca'ya döndüm. Konuşan gölge ajanlardan biriydi ve az önce söyledikleri, gözlerini dikip baktığı Balca içindi. Tanışma sonlandığında ona yapacaklarımı hiç mi akıl edememişti? Nasıl etsindi ki bizi bilmiyordu. Ama artık ne fark ederdi? Sırtına binecektim ve ona şınav çektirecektim. O gevşek dili, söylediklerinin utancıyla yerlerde sürünecekti.

Sencer, kızlara doğru birkaç adım attığında dikkatimi bir nebze de olsa dağıttı. Yüzünde öfke değil, donuklukla yoğrulmuş bir ciddiyet vardı. "Hoş geldiniz," dedi sıcaklıktan yoksun bir tonla. "Ben Sencer, o da Ali Cihan." Beni işaret ettikten sonra başını çevirip kısa bir duraksamayla odadakileri taradı. "Oradaki de Orhan. Bizle daha sonra tanışacaksınız ama şimdiden bilgilendirme olsun. Bizler kıdemlileriniziz. Diğerleri için kendinizi tanıtın."

Leyal'in, Sencer'e attığı bakış adeta gözleriyle bıçak fırlatıyordu. Balca ondan farksız sayılmazdı ama duygularını çok daha ustaca gizliyordu. Sencer'in bunu bilerek yaptığı ortadaydı. Kendinden nefret ettirmek hoşuna gidiyordu. Bu yüzden kızlara haksız olduklarını söyleyemezdim.

Balca rugan, deri topuklu ayakkabılarının üzerinde adımlayarak Sencer'in yanından sıyrıldı ve bir adım öne çıktı. Elleri belinde yer bulurken kendinden emin duruşu hayran olunasıydı. Başı dik, çenesi öne çıkıktı. Bu bana onunla ilk tanıştığımız anı hatırlattı. O gün seramikçideki duruşunu burnu büyüklük olarak tanımlamıştım. Ancak bu bir yanılgıydı. Balca kendinden emindi. Onunla gururlanarak kalçamı masaya yasladım. Kollarım yine göğsümde birleşirken söyleyeceklerine dikkat kesildim.

"Merhaba, ismim Çaykara. Bana böyle derler. Kısa ve öz. Yeni gölge ajanlardanım. Fakat Kızıl Gerdan'da yeni değilim. Bu sizde yanılgı oluşturmasın." Gözlerini benimkilerle buluşturdu. Dudağımın kenarını kemirdim. Bu defa onunla dalga geçemeyecektim. O da biliyordu.

"Nerden geliyorsun?" diye sordu Sencer. "Bize biraz daha bilgi ver."

Balca *emin misin* der gibi bakışlarını onun üzerinde dolaştırdı. Sonra da bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturdu. Bu güven için miydi, yoksa ihtiyaç mıydı? Benim de ona bakmaya ihtiyacım vardı. En azından biraz daha. "Sızı ve ben Şato'dan geliyoruz." Yüzünde kendinden emin, alaycı bir ifade belirdi. "Ankara'daki genel merkez yani. Şanslısınız ki Kızıl Gerdan, genel merkezin ilk gözbebeği. Şimdi Kızıl Gerdan için çalışacaksınız ve başarılarınız asla yok sayılmayacak."

Bu bir kıdemlinin yapabileceği cinsten bir konuşmaydı. Ancak kendinden emin duruşunda da söylediklerinde de sonuna kadar haklıydı. Kızıl Gerdan, Gök Kuzgun'dan daha eski bir teşkilattı. Ve Şato'da olanlar yetenekleri konusunda dillerden düşmeyenlerdi. Oradaki bir gölge ajan, neredeyse Gök Kuzgun'daki kıdemliye denkti. *Neredeyse.*

Konuşmasının bittiğini anlayınca başımı tek sefer salladım. Diğer gölge ajanların yanına geçerken oldukça telaşsız ve kendinden emin yürüyordu. Topuk sesleri kaburgalarımı tekmeledikçe ona hızlanmasını ve hemen yerine geçmesini söylemek istedim.

"Oğlum ben buna yürürüm!" *Bir fısıltıyla ölüme yürüyen bir gölge ajan daha.* Dişlerimi sıkarak onun kim olduğunu anlamak için bakışlarımı çevirdim. Ona yapacaklarım diğerininki kadar masum olmayacaktı. Önce dişlerini dökecek, sonra da teker teker yutturacaktım.

Sızı, konuşmak için öne çıktığı sırada fısıldaşmalar iyice arttı. Doğruldum ve kollarımı göğsümden çözerek yanımda yumruklarımı sıktım. "Kırılan bacak ve diş sesi duyuyor musunuz?" diye sordum. Balca soruma anlam veremezken diğerleri saf saf baktı. "Sessiz olmazsanız," dedim öfkeli bakışlarımı her birinin yüzünde ayrı ayrı dolaştırırken. "O sesi duyacaksınız. Konuşmayın! Çenenizi kapalı tutun!"

Sencer'in burnundan gelen kısa bir gülme sesi duydum. Sabrımı denemek hoşuna gidiyormuş gibi bir sesti. Gözlerim öfkeyle ona doğru çevrildiğinde umursamadan Leyal'e soru yöneltti. "Ya sen?"

Leyal birkaç adım daha öne çıktı. Omuzlarındaki gerilim çözülmedi ama sesi sabitti. "Öncelikle herkese merhaba, ben Sızı. Adım sizi yanıltmasın. Acı çektiğimden değil, çektirdiğimden. Bana yaklaşmayın. Yalnız çalışmayı severim. İşimi sorunsuz yürüttüğüm sürece üstlerimden anlayış beklerim. Zamanla tanırsınız ama kimseye güvenmem. Bir takım olsak da değiliz. Burada herkes kendi paçasını kurtarmanın derdinde olacak. Her zaman öyle oldu. Verilen her görevi yaparım. Çaykara da aynı şekilde. Bu kadar."

Son cümleyle birlikte bakışlarını bana çevirdi. Başımı yavaşça salladım. O da Balca'nın diğer yanına geçti.

Leyal ilginçti. Dışa dönük gibi görünüyor ama her kelimesinde kendine ait duvarları yükseltiyordu. Onu Sencer'e benzetiyordum. Hatta şimdi daha da netti. Leyal, Sencer'in kadın versiyonu gibiydi. Kendinden nefret edilmesini seven, mesafeyi gururla taşıyan biri. Bir tek Balca'nın yanındayken farklı görünüyordu.

Bir adım atarak sesimi yükselttim. "Aramıza hoş geldiniz. Gök Kuzgun, Kızıl Gerdan kadar eski değildir ama Sencer, Orhan ve ben oradan geliyoruz. Birlikte çok başarılı görevler yürüttük. Kendimizden bahsetmeden önce devam edelim. Aranızda başka teşkilattan olanlar da var. Hepinizi aslında dosyalarınızdan tanıyoruz. Yine de birbirinizi tanıyın istiyoruz. Sonrasında buna zamanımız olmayacak."

Bakışlarımı sol baştaki gölge ajana çevirip, içimden geçeni gizlemeden onu elimle yanıma çağırdım. Balca'ya yürüyeceğini söyleyendi. Bacaklarını kırınca o niyetine ne olacaktı acaba? Balca'ya yürüyecek cesareti hâlâ kalacak mıydı?

28. BÖLÜM

Balca

Orhan'ın çoktan Sincanlı olduğunu anlamıştım. Ne büyük hayal kırıklığıydı. Yeteneksiz bir adam olduğunu söyleyemezdim ama görüntüsüyle yazışmaları arasında dağlar kadar fark vardı. Fit bir vücuda sahipti ancak o vücut daha çok spor salonlarında kız tavlamak için yapılmış gibiydi. Keldi ve gözleri hafif çekikti. Bana göre tam bir piç tipine sahipti. Her halinden iticilik akıyordu.

Gölge ajanlardan sonra kıdemliler kendilerini tanıtmıştı. Orhan kesinlikle birlikte görev almak isteyeceğim biri değildi. Kafamda çoktan elenmişti. Onun görevlerine yazılmak yoktu. Sencer'e hâlâ sinir oluyordum. Kendinden bahsederken adını ve soyadını büyük bir özgüvenle söylemişti ki. *Sencer Kızıltan.* Ali Cihan bastırınca görevlerdeki başarılarına da değinmek zorunda kalmıştı. Zaten egosu o kadar yüksekti ki anlatmasına gerek kalmadan işinde ne kadar iyi olduğunu ima ediyordu.

Ali Cihan onun aksine daha ağırbaşlı bir konuşma yapmıştı. *Sürmeneli oluşuna* değinirken kurduğu göz temasında kalmıştım. İkimiz bugün garip bir şekilde uyumlu giyinmiştik. Anlaşmamıza rağmen. Artık küçük mesajlaşmalar bile yoktu.

Ellerini masaya dayayarak bakışlarını gölge ajanların üzerinde dolaştırdığı sırada, gömleğinden yeterince belli olan kaslarının yoğunluğundan dolayı deri pantolon askıları gerildi. Belindeki silahın şişkinliği bile dikkat çekiciydi. Bileğinde ışıldayan gümüş rengi saat, onun gibi kalın bileklere sahip biri için özel seçilmiş gibiydi. Gözüm istemsizce her detayda geziniyordu.

"Bugünlük bu kadar yeterli gibi. Yarın sicilleriniz için insan kaynaklarına uğrayın. Sonra da birlikte görev listelerini tarayıp işe koyulalım," diye seslendiğinde bakışlarım gözlerini buldu. Bana bakıyordu. Boş bulunup başımı salladım. Ciddiyetini bozmadan gözlerime bakmaya devam etti.

O sırada Sincanlı ona yaklaştı. Masanın yanında durdu ve bakışlarını bir anlığına bana yönelttikten sonra Ali Cihan'a çevirdi "Kim bu kız?" Dudak okuyabildiğimi bilmiyordu bu salak! Gerçekten beni mi soruyordu? Konuşmam sırasında telefonla konuştuğunu fark etmiştim. Muhtemelen adımı duymamıştı. Kendisi kıdemli olduğundan tepelerde geziyordu ama inmek isterse zevkle yardımcı olurdum.

"Ufacık boyuyla teşkilata nasıl girdi? Şato'dan diye torpil mi geçildi? Üflesem uçacak gibi. Onun gibileri tavlama, etkileme görevlerinde mi kullanacağız? Biz böyle mi çalışıyoruz?"

Bakışları tekrar bana yöneldiğinde yüzündeki ifade hiç de söylediği gibi değildi. O bakışlar, tavlamak isteyeceğin bir kıza yöneltilecek cinstendi.

Ali Cihan'ın dişlerini sıktığını gördüm. "Sincanlı," diye sertçe söylendi. Sonra da doğrulup ellerini ceplerine soktu. "Senin nefesini keserim!" Çenesi seğirdiğinde Sincanlı bir şey daha demeden önüne geçmek istedim. Yoksa Ali Cihan üzerine atılacak ve dediğini yapacaktı. O, salonda aniden yükselen bir kasırgaya dönüşmeden önce olduğum yerden olanca sakinliğimle, "Sizi duyuyorum," dedim. İkisi de bana baktı. Ali Cihan'ın bakışları hâlâ alev alev yanıyordu. "İşimi kimseye bırakmam. Sincanlı, aval bakışlarını üzerimden çek yoksa karanlık seni almaya geliyor!"

Anlamayarak, "Karanlık?" diye sordu.

Soruyu benim yerime Leyal cevapladı. "Gözlerin diyor. Onları kaybetmek üzeresin."

"Anladın mı?" diye sordum. O benim üstümdü ama yemişim rütbelisini. Böylesini amir diye tanımazdım.

Bana doğru hırsla adımlayacak olduğunda öne atılan bacağına dikkat kesildim. "Geçenlerde bir grup organ tacirine, kurbanlarına yaptıklarını üzerlerinde uygulamalı olarak gösterdim. Biraz abartmışım."

"Nasıl yani?" diye sordu. Ne büyük aptallıktı. Dudağımı büktüm. "Hayal gücünü kullan."

Bakışlarım pantolonunun önündeki şişliğe saniyelik indi ve tekrar gözlerini buldu. "En son acıdan kıvranıyordu. İyi bıçak kullanırım da."

Sincanlı bakışlarını Ali Cihan'a çevirdi. "Gerçekten adı ne?" diye sordu.

Ali Cihan hâlâ gözlerinden ateş püskürüyordu. "Çaykara, tanıdın mı? Geçen aylarda birbirinize atanmıştınız. Bana kız beni üç gömlek aşar demiştin."

Sincanlı'nın utançla yüzü kızardı. Neyse ki Çanakkale'ye gelişimle bu atanma da iptal edilmişti.

"Benimle dışarı gel," dedi Ali Cihan onun kolunu tutarak. Bana yerimde kalmam konusunda anlık bir bakış gönderdi. "Seninle konuşalım güzel güzel."

Bundan sonrasını hayal etmek zor değildi. Bu yüzden izlemeye hiç istekli değildim.

Leyal'le bana ilettiği notu kaç kere okuduğumu bilmiyordum. Telefonla iletişim kuramayınca böyle bir yol bulmuştu ve durumdan son derece memnundum.

"Seni gece yarısı almaya geleceğim. Telefonunu evde, yatağında bırak. Arabam arka bahçenizin önüne yanaştığında hemen bin. Oradaki kameralar çalışmıyor. Arkaya bineceksin ve mümkünse diğer kameralardan sakınmak için uzan. Sadece beş dakika sürecek. Gemiye gidiyoruz. En rahat orada konuşabiliriz ve Balca, bugün seni bir milyon iki yüz elli sekiz bin yüz doksan altı kere öpmek istedim."

Bu ne çeşit bir sayıydı? Aklıma geldikçe gülmeden edemiyordum. Notla birlikte bir de kaset göndermişti. Eski tip bir müzik kasetiydi. Üzerinde *2017 Karışık Kaset* yazıyordu. Bizde onu dinleyebileceğim bir şey olmadığı için yanıma almıştım. Talimatlarına uygun şekilde hazırdım.

Siyah bir eşofman altının üzerine beyaz, salaş bir tişört giymiştim. Karanlık arka bahçenin kuytusuna gizlenmiş, onu bekliyordum. Saçlarım siyah bir şapkanın altında saklıydı. Yüzümü de bu sayede gizleyebiliyordum. Beni şu an babam görse zor tanırdı. Fakat yine de her an biri evden çıkıp da beni fark edecek diye tedirgindim.

Abimin sabaha karşı evde olacağını öğrenmiştim. Yarım saat öncesine kadar annem oğlu için mutfakta hazırlık yapıyordu. İki haftadan fazladır Çanakkale'de olmadığından kahvaltıya çok özenilecekti. Bu yüzden evden çıkışım zor olmuştu.

Gece yarısı evden ayrılıyordum ama en geç bir iki saat içinde dönmem gerekiyordu. Ali Cihan'la not kâğıtları dışında haberleşemediğimizden bu gece için planını bilmiyordum. Bana verdiği notta yalnızca arka kapıya çıkmamı yazmıştı.

Oflayarak etrafıma bakındım. Çıkan nefes sesi fazla yüksek olunca arkamda kalan kapıya göz gezdirdim. Yakalanmama çok az kalmıştı. Neyse ki Leyal durumu biliyordu ve ben çıktıktan sonra odamızın kapısını arkadan kilitlemişti. Biri içeriye girip yokluğumu fark edemeyecekti.

Sokağa açılan ağır demir kapıya doğru adımladım. Yol boyu aşağı ve yukarı bakındım ama ne gelen vardı ne giden. Tam içimden Ali Cihan'a saydırıyordum ki bir araba köşeyi döndü. Bahçe kapısını sessizce açarak yola çıktım. Farları yüzünden arabayı tanımakta zorlansam da o olduğunu biliyordum.

Şapkamın önünü iyice yüzüme indirdim. Araba önümde durduğunda hemen diğer tarafına dolanıp Ali Cihan'ın söylediği gibi arka koltuğa geçip uzandım. Beyefendi hareket etmeden önce omzunun üzerinden bana baktı. "İyi geceler, Deli Bal."

"Hiç iyi değil, oradan iyi mi görünüyor? Nerede kaldın ya!"

Arabayı hareket ettirdi. "Geç kalmadım. Tam zamanında geldim. Ayrıca daha iyisi olamazdı. Tüm gece bizim. Sabaha kadar seninle ne var ne yok konuşacağız."

"Tüm gece! Sabaha kadar! Pardon," dedim yerimde doğrularak. Elimi onun koltuğunun arkasına koydum ve yüzümü iki koltuğun arasından çıkardım.

Eliyle derhal kafamı geriye itti. "Sok başını içeriye. Şimdi yakalanacağız."

"Onu beni almaya gelmeden önce düşünecektin. Minareyi çaldın, kılıfını hazırla. Ayrıca benim en geç iki saate dönmem gerek."

"Olmaz," dedi burnundan gülerek.

Başımı itmesine rağmen tekrar omzunun üzerinden uzattım. "Abim geliyor, Ali Cihan," dedim özellikle vurgulayarak. Bundan çekinmesi ve haklı olduğumu anlaması gerekirdi.

"Abin sabah gelecek. O zamana kadar seni eve bırakırım. Ama bu iki saat sonra olmayacak." Omzunu silktiği anda alt çenem, üst çeneme vurdu. "Kafa! İçeriye!"

"Sokmuyorum," dedim ve elimle omzunun yanına hafifçe vurdum. "Beni böyle sen bile tanıyamazdın. Şu şapkadan ben bile önümü görmüyorum. Abartmasan mı?"

Yüzünü bana doğru çevirdi. Gözleri gözlerime kısa süreli bir bakış attı. Ardından, "Niye bu kadar bilmişsin ve niye bu kadar inatçısın?" diye sordu. "Bu arada o bir yıl önceydi."

"Haklı olduğumu söylemeye çalışıyordun sanırım. Ne bir yıl önceydi?"

"Seni şu halinle tanıyamamam. Artık bir köpek gibi kokundan izini sürebilir, minicik bir ah çekişinden tanır, karanlıktaki kalabalıkta zorlanmadan seni bulabilirim. Sadece saçlarını bile," dedi yana dönüp bakışlarını saçlarımda dolaştırarak. "Tek bir teli bile sana ait olduğunu anlamam için yeterli. Başındaki şapkanın hiç mi hiç yararı olmaz. Sevdiğim kadını yedi yıl sonra artık tanıyorum."

Söyledikleri etkileyici olsa da sırıtışıma engel olamadım. "Şaka yapıyorsun ya da abartıyorsun. Yedi yıl konusunda bir şey diyemem ama sen beni henüz ezberlemedin."

"Ezberlediğimi söylemedim zaten," dedi kendinden emin bir şekilde. "Tanıdım dedim. Sen beni tanımıyor musun?"

"Açıkçası ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Kokunu biliyorum. Yani artık." Yandan güldüğünü gördüm.

Konuşmamı bölerek, "Nasıl kokuyorum?" diye sordu.

"Kötü. Hımm, bayağı kötü."

Kahkaha attığında ben de onunla güldüm. Çok güzel kokuyordu ama tanımlamak zordu. Onu bir köpek gibi iz sürerek bulabilirdim.

"Dalga geçme. Ben bahsedeyim ister misin?"

Başımı salladım ve çenem omzuna iki kez çarptı. Çenemi oraya yaslayarak omzunun sabit kalmasını sağladım. Böyle çok rahattı.

"Ben tatlı sevmem, biliyorsun. Sen şekerleme gibi kokuyorsun. Ya da bal. Bilemiyorum. Ama neticede tatlı gibi kokuyorsun. Pastanenin içi gibi. Sana yaklaşınca ağzım sulanıyor. Bir dilim pasta için çıldırıyorum."

"İyi bir şey söylediğini sanıyorsun, değil mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Az önce kokumu sevdiğini ve sevmediğini aynı anda söylemişti. "Tatlı sevmiyorsan nasıl ağzın sulanıyor?"

"Sevmiyorum ama güzel kokmadıklarını düşünüyorum demedim. Hem ben bal severim. Hayatım boyunca yemek isteyeceğim tek tatlı sensin." *Ah, bu gerçekten iyiydi.*

Dudağımın kenarını ısırarak yüzümü onun yanağına çevirdim. "Ben de bahsedeyim o zaman," diye fısıldadım. Dikkati yoldaydı ama beni dinliyordu. "Sen de ağaç gibi kokuyorsun."

Kaşlarının arası çatıldı. "Sen bana odun mu demeye çalışıyorsun? Gerçekten kötü mü koktuğumu söylemeye çalışıyorsun? Ne diyorsun kızım?"

Başımı iki yana sallayarak küçük bir kahkaha attım. Derin bir nefes alarak sakinleştim. "Öyle değil ya. Çocukken ne zaman bir ağaç gövdesi görsem kollarım kavuşana kadar sarılmak isterdim. Bu bir yarış gibiydi benim için. Acaba kolum kavuşacak mı diye düşünürdüm. O zaman ağaçların güzel koktuğunu düşünmeye başladım. Çam ağaçları en güzeliydi. Bir de yağmurda ıslanmışsa mis gibi kokardı. Bir gün nenemlerin evinin arkasında özel bir ağaç buldum. O da çam ağacıydı ama kalın dalları yere yakın gövdesinden yukarıya doğru uzanarak ayrılıyordu. Dalların birleşim noktasından üzerine tırmanıp oturabileceğim kadar bir yer vardı. Çatısız bir oyuk gibi. Oraya ev dedim. Ne zaman evcilik oynamak istesem o ağaca gittim. Oyuncaklarımı da götürdüm. Orada saatlerimi geçirdim. O beni kucaklayan tek ağaçtı. Sen o ağaç gibi kokuyorsun. Gövden kalın, sarılmak zor ama ev gibisin. Sarılmasam da beni içine alıyorsu-"

Arabayı aniden durdurdu. Öne doğru savrulurken koltuğa tutunarak durabildim. Dudaklarım aralık kalırken dışarıya baktım. Limandaydık. "Biraz yavaş mı olsan!" diye söylendiğimde, "Sen de," dedi. "Ben senin evin miyim?" diye sordu.

"Güzel koktuğunu söylemeye çalışıyordum."

"Evin miyim?" diye yineledi. Elimi tutup kendine çektiğinde koltuğun arasına sıkıştım. "Ali Cihan! Ne yapıyorsun?"

"Söyle, yoksa bırakmam."

Gözlerimi büyüttüm. "Zaten söyledim. Sen o ağaca benziyorsun."

"Evin miyim, Deli Bal?"

Bana inatçı diyordu ama kendisi daha beterdi. "Hımm, ev demek için erken gibi."

Elimi biraz daha çekti. "Yedi yıldan sonra erken olduğunu mu düşünüyorsun? Geç bile kaldık."

Omzumu silktim. "Buraya sıkıştım. Cevap verecek yerlerim acıyor."

Güldü. Koltukta dönerek çenemi kavradı. Beni koltuğun arasına sıkıştıran ve geri çekilmemi engelleyen elimi hâlâ tutuyordu. "Canını başka türlü de yakabilirim. Söyle yoksa buradan çıkamayacaksın."

"Bu zorbalığa girer. Söyleyebilirdim ama artık istemiyorum."

"Peki," deyip başını salladı. Ağzı yüzüme yaklaşırken nefesini hissettim. Beni öpecek miydi? Bu şekilde öpülmenin cezbedici, arzuyu körükleyen bir yanı vardı ama engel olmak istedim. "Kafa atarım. Sakın öpeyim deme."

"Yaparsın," dedi boğuk bir sesle ve yanağıma dudaklarını bastırdı. "Bu o kadar zor mu? Söyle işte," diye fısıldadı. Sesi, nefesi ve öpücüğü beni uyuşturuyordu. "Söyle."

Dudağı yanağımdan dudağımın kenarına kaydı. "Hımm, söyleyecek misin?"

"Ah, bu çok saçma. Sana kafa atmak istiyorum ama yapamıyorum."

Kahkaha attı. "Neden?"

"Sıkıştım hergele! Kıpırdayamıyorum!"

"Önce odun olduğumu ima ettin, şimdi de hergele diyorsun. Senden kaç yaş büyüğüm ama-"

"Ne olmuş yani? Sürekli yaş muhabbetini açıp durma. Aramızdaki fark on değil, yirmi olsaydı da sana âşık olabilirdim."

Yüzünü, yüzümün karşısına aldı. "Bana âşıksın."

Başımı salladım. "Hadi beni bırak. Yoksa vazgeçeceğim."

Gülerek diğer yanağımı öptükten sonra beni serbest bıraktı. Arabadan inerken az önceki durumumun intikamını nasıl alabileceğimi düşünüyordum.

Ali Cihan elini belime koydu ve beni gemiye doğru yönlendirirken diğer elinde duran telefonunun saatini kontrol etti. Onun telefonu değildi. "Yemek falan yemek ister misin? Gemide sadece içecek var."

"Bu saatte bir şey yemem. Hem acıkacak kadar uzun kalmayacağız. Ayrıca o kimin?" diyerek telefonu işaret ettim.

"Diyar'ın telefonu. Seni gecenin bu vakti kaçırdığımı bir tek o biliyor." Eliyle beni ahşap iskeleye doğru itti. "Gemide kimse yok. Tüm mürettebat izinli. Yalnız olacağız. Sonrasında bir şey yemek istersen çıkıp almam gerekir. İyi düşün."

"Düşünecek bir şey yok. Aç değilim." Karanlık yüzünden görmediğim gülüşünün sesini duydum.

"Nereye?" diye sordum. Arkamdan takip edip eliyle beni yönlendiriyordu ama nereye gittiğimizi bilmiyordum. Gecenin sessizliğinde yalnızca adımlarımız yankılanıyordu.

"Üçüncü kattaki güvertede minderler var. Orada oturabiliriz. Kamaram da o katta. Eğer görmek istersen..."

"Gerek yok," dedim omzumu silkerek. "Neden kamaranı merak edeyim?" Beni merdivenlere yönlendirdi. Tırmanırken elini sırtımda tutmaya devam ediyordu.

"Yine de aklında olsun. Gece güverte fena eser. Üşüdüğün anda içeriye girebiliriz. Hatta şimdiden sana battaniye falan getirebilirim."

Hava çok güzeldi. Rüzgâr biraz ısırıyordu ama tahammül edemeyeceğim gibi değildi. Aksine bu beni rahatlatıyordu.

"Beni bu kadar düşünme. Üşürsem gideriz."

"Gidemeyiz."

"Tamam, o zaman bir yolunu bulurum. Sen söylesene, planın ne? Sadece konuşacağız demiştin."

"Kaseti getirdin mi?"

"Evet." Merdivende duraksayıp ona baktım.

"Getireceğini biliyordum," dedi ve dudağının kenarının yükselmesine izin verdi. "Meraklısın."

"Bu zamanda teyp kimin evinde var, Ali Cihan? Acaba onu nasıl dinleyecektim?"

"Bende var. Benim yanımda dinlemeni istediğim için verdim."

Tek kaşımı kaldırdım. Basamakta ona doğru eğildim. Boylarımız şimdi eşitti.

"İçinde ne var?"

"Sen," dediğinde şaşırdım.

"Nasıl ben?"

"İçine seni koydum, Deli Bal."

Diğer kaşım da havalandı. "Bana benzeyen şarkılar mı?" diye sordum anlık aydınlanma yaşayarak.

Gülerek başını salladı. "Hadi," dedikten sonra beni itti. "Üst kata. Orada dinleyebiliriz."

"İtme beni. Düşüreceksin." Her yer karanlıktı zaten. Önümü zor görüyordum. Merdiven korkuluklarına tutunarak tırmanmaya devam ettim. Rüzgâr güvertenin kenarlarında uğulduyordu. Gece üstümüze koyu bir örtü gibi seriliyordu.

Tişörtüme parmaklarını geçirerek kumaşı avucuna sabitledi. "Tutuyorum."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Öne geçsen daha kolay olmaz mıydı?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Yolu kendin öğren. Bundan sonra sık sık geleceksin."

"Kim demiş? Benim gemide ne işim var?" dedim ikinci katın güvertesini geçerken. Gözüm, ismimin yazılı olduğu ve gemide yalnızca oradan yayılan solgun ışığa takıldı. Adımlarım durdu. Ona döndüm. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme, gözlerinde gecenin karanlığına inat parlayan yaramaz bir parıltı vardı.

"Beni gemiden kovmuştun. Fotoğraf bahanesiyle buraya çağırdın ve sonra..." Nefes alarak sesimi yumuşatmaya çalıştım. "O gün aklından ne geçiyordu?"

Hiç düşünmeden, önceden hazırlanmış bir cevapla, "Senden vazgeçemeyeceğim," dedi.

"Aslında Çaykara'yı," diye fısıldadım. "Beni benimle kıskandıracaktın sen." Güldüğümde bana eşlik etti. Gecenin serinliğine inat, sıcak bir tebessüm belirdi yüzünde. Güvertedeki yumuşak ışık yanaklarında beliriveren gamzeye düşüyor, o anı sonsuz bir fotoğraf gibi donduruyordu.

"Düşünsene o fotoğrafı sana gönderseydim ne olacağını?"

Yüzümdeki gülümseme genişledi. "Şok geçirirdim."

"Sonra?" diye sordu.

"Sana gelirdim ve bu fikri bulan güzel kafanı ellerimin arasına alırdım. Sana bir keresinde güzel yumruk atarım demiştim, hatırlıyor musun? Daha iyisini kafamla yapabiliyorum."

Kahkaha attı. "Ne diye yapacaktın bunu?"

"Bildiğini düşünürdüm muhtemelen," diyerek omuz silktim. "Bana söylemediğin için seni pişman ederdim. Ve tabii, bizi bu şekilde yarım bıraktığın için de. O fotoğraf bizi temelli ayırırdı."

"Şu an da farklı bir şey yaşamıyoruz."

İçimi çektim. Öyleydi ama yine de birbirimize hiç açılmadan yaşansaydı daha başka olabilirdi.

Döndüm ve gemide ismimin yazdığı yerde bakışlarımı dolaştırdım. "Gerçekten bana bu kadar âşık mıydın?" diye sordum.

Başını omzumun üzerinden uzatıp ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Daha fazlası. Bunların hepsini konuşacağız. Şimdi yürümeye devam et."

Dediğini yaptım. Üçüncü katın güvertesine ulaştığımızda baş kısmındaki küpeştelere doğru adımladık. Bahsettiği minderler oradaydı ve burası aşağıdan çok daha fazla esiyordu. Ancak deniz çok güzel görünüyordu. Alt kattaki gibi karanlık değildi. Az da olsa geminin ışıkları yanıyordu. Bu gece dolunay vardı. Denizin yüzeyi gümüşi bir ışıltıyla kaplıydı.

Küpeşteye yaslanıp aşağıya baktım. Gördüğüm ikinci ve ilk katın güverteleriydi. Yine de korkutucu derecede yüksekti. Denizin dalgalı seslerini duyuyordum. Karanlıkta etrafa su sıçrıyordu. Üçüncü katta olmamıza rağmen tuzlu suyun nemi üzerime yapışıyordu.

"Bir gemiye ilk kez o gün bindim. Bu ikinci," diye mırıldandım. "Ama hakkında bir şeyler biliyor gibiyim," diyerek bakışlarımı denizi değil de beni izleyen yanımdaki adama çevirdim. Elimle kavradığım ahşap tırabzana vurarak, "Bunun adı küpeşte değil mi?" diye sordum. Gülerek başını salladı. Elimle alt katı işaret ettim. "Orası güverte. Bir gemide onlarca güverte olabiliyor sanırım."

"Aslında orası güverte değil," dedi. "Şu anda durduğumuz yer de güverte değil. Güvertede balkon gibi ayrılmış, biraz daha yüksekçe olan kısımlara; baş, kıç ve orta kasara denir. Senin gösterdiğin yer de geminin kasara kısmı. Şu an durduğumuz yer de öyle. Diğer bölümlerin tamamı güverte ve evet, geminin boyutuna göre güverte sayısı artar ya da azalır. Çaykara'nın sekiz güvertesi var."

"Hımm, acaba bu bilgi ne işime yarayacak?" Gerçekten de bir işime yaramazdı.

Düşüncemi haksız çıkardı. "Belki benimle bir görev alırsın. O zaman işine yarayabilir."

"Sen yurtdışı görevleri alıyorsun. Denk gelmemiz çok zor."

"Değil. Bu senin tercihinle olan bir şey. Yeterliliğin varsa teşkilat isteğini kabul eder."

Omuz silkip minderlere doğru ilerledim. "Burada olmam daha mühim. Senin kadar uzun süreli görevler alamam. Bana burada ihtiyaç var."

"Seninle konuşmak istediğim konulardan biri de bu," dedi ve ben mindere otururken o da yaklaşıp önümde durdu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktuğunda, kalın bileğindeki gümüş saat loş karanlıkta parıldıyordu.

"Ne konuşacaksın?" Kollarımı önümde topladığım dizlerimin etrafına sardım. Sırtımı yaslayacak bir demir buldum. Kesin bunun da bir adı vardı. Yaslandığım yeri inceleyince, "O bir ırgat. Gemiyi karaya bağlarken zincir ve halatları üzerine sarıyoruz. Şu an elektrik olmadığı için yaslanmanda sakınca yok," diye açıkladı.

"Beni ikinci kaptanın falan mı yapacaksın?" diyerek güldüm.

"Olabilir ama Sencer ikinci kaptan. Onunla kapışman gerekecek."

"Aman aman," dedim elimi önümde sallayarak. "Ben almayayım. Tam bir baş belası."

"Tanımaya çalışsan eminim seversin. Göründüğü kadar katı değil." Yanıma oturup o da sırtını ırgata yasladı. Bana yandan bir bakış attı. "Yarın görev listelerinin dağıtılacağını biliyorsun. Bir hafta sonra denize dönüyor olacağım. Listede Gürcistan/Poti Limanı var. Bu görevi almak zorundaydım. Sen de gelmek ister misin?"

"Neyle ilgili? Oraya neden gidiyorsun? Ayrıca ne kadar sürecek? Ben çok uzun süre buradan ayrılamam."

"Bu defa kısa sürecek. Rotada sadece Gürcistan var. Orada görüştüğüm bir kadın istihbaratçı var. İsmi Maite. Eski patronu Zurab, Türkiye'ye silah ve patlayıcı sızdırıyor. Onunla ilgili."

"Eski patronu mu? Kadın istihbaratçı ve patronu da-"

"Evet, bu işlerde herkes masum kalmıyor. Söz konusu paraysa yoldan çıkmak çok da zor değil."

"Ah, anladım." Gözlerimi devirdim. Görev dikkatimi çekmemişti. Ama Maite aklımda yer etmeyi başarmıştı. "Ne zamandır konuşuyorsunuz?"

"Kiminle?" Gözlerimi ona diktim. Gerçekten anlamamış mıydı, yoksa anlamazlıktan mı geliyordu?

"Maite," dedim çenemi iyice duysun ve anlasın diye ona doğru kaldırarak.

"Maite kırk iki yaşında, Balca," dedi yaşın bir önemi varmış gibi.

"Hâlâ genç. Güzel mi?"

"Senin benimle uğraşasın var, anlaşıldı. Güzel bir kadın," dedi gülerek. "Kızıl saçları var."

"Kızıl saçlı kadın göreviyle ilgilenmiyorum. Sen gidebilirsin. Beni ikna edemedin," dedim sinirle. "Listede başka ne var? Bunu seçmeyeceğim."

"Görevin adı kızıl saçlı kadın değil," dedi gülerek. Ah, hiç anlamıyordu değil mi? "Doğu görevi var. TSK'yle ortak yürütülecek. Şırnak, Başağaç köyü. Terör liderlerinden biri orada ve ülkeye nükleer bomba sokmak istiyor. İnsanları kendi tarafına çekmek için alıkoymalar yapıyor."

"Ah, bu tam benlik gibi duruyor."

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi bana inanamayarak. "Sen daha önce böyle bir görev almadın."

"Ama almak istiyorum."

"Yarın başkan komuta merkezine gelecek. Görev listelerinden önce seninle tanışacak. Muhtemelen görevi sen seçmeyeceksin. O sana alman gerekeni söyleyecek. Çünkü yükselme almanız muhtemel."

Gözlerim belirginleşti. Elimle kendimi gösterdim. "Benimle mi konuşacak? Başkan! Yükselme alabilir miyim?"

Sırıtarak kafa salladı. "Bunu hak ediyorsun. Neden şaşırdın ki?"

Omzumu silktim. "Ne bileyim? Daha erken gibi geliyordu, Ali Cihan." Heyecanım dudaklarımdaki gülümsemeyi kıkırtıya dönüştürdü. Engel olamıyordum. "Bu şahane olmaz mıydı?"

Halimden dolayı eğleniyormuş gibi görüyordu. "Benim ilk atamam sendin. Seninle konuşmaya başladığımız sıralarda uzman oldum. O zamanlar yirmi yedi yaşında falandım. Ama artık devir değişiyor. Demek ki yeteneklerinle ilgi çekiyorsun."

Dizlerimi ona doğru çevirdim ve oturuşumu biraz değiştirdim. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. "Buna biraz heyecanlandım," derken dudağımın kenarını ısırdım. "Of, hemen yarın olsun."

Burnundan güldü. "Keşke daha önce söyleseydim. Ne kadar da sevindin."

"Deli misin?" dedim dişimle dudağımın kenarını çekiştirerek. "Çok sevindim. İnşallah Leyal de yükselme alır. Ama sen yine de benim kıdemlim olacaksın. Sana yetişmem hiç mümkün olamayacak."

"Öyle," dedi böbürlenmeden uzak bir tonlamayla. "Bunun için daha erken doğman gerekirdi. Yaş farkı bazen iyi anlamda işe yarıyor. Ama görev konusunda hâlâ netim, Balca. O görev senlik değil."

"Sen de Sincanlı gibi başlamayacaksın, değil mi? Onu orada rezil ederdim ama benim yerime..." dedim cılız bir sesle. Sesimin düşüşü aklımın farklı bir ayrıntıya takılışı yüzündendi. Biz şimdi Ali Cihan'la sevgiliydik. Hâlâ aramızda net olarak konuşulmuş bir şey yoktu. Yine de öyle olduğunu biliyordum. Bugün komuta merkezindeki hali, şimdi bana görev listesinden bahsediyor oluşu, yükselme ihtimalimi haber verişi taraflı bir davranış mıydı? Eğer öyleyse istemiyordum.

İçimi çektim. Dizlerime sarılı kollarımı çözüp üşüyen kollarımı ellerimle ovuşturdum. "Bana hep böyle teşkilatta olanları haber mi vereceksin? Amirlerin seni kullandığımı düşünmeyecek mi, Ali Cihan?" diye sordum. Bunu sormakta son derece haklı olduğumu biliyordum. "Bugün bizi komuta merkezine çağıracaklarını da sen söyledin. Beni kayırıyor musun? Biri duyar da abuk subuk düşünürse-"

Kaşlarının arası derince çatıldı. "Öyle düşünecek adamın-" dedi sinirle. Derin bakışları ve uzun kirpikleri yönünü dudaklarıma çevirdi. "Hem neden öyle düşüneceklermiş?"

Beni anladığını biliyordum. Sadece söze dökülsün istiyordu. Bu onu daha çok sinirlendirecekti. "Sana olası senaryodan bahsediyorum. Öyle demezler mi? *Teşkilatın yeni gölge ajanı, uzman istihbaratçıyı avucuna almış. Nasıl oluyor da her şeyi önceden biliyor?* Teşkilattaki ilk günümde konuşmaya başlamadılar mı? Ya bizi anlarlarsa?" Sertçe yutkundu. Gerçekten bu konuya öfkeliydi.

Öfkesini yumuşatmak için bir fısıltı gibi, "Senin aşkınla yanıyorum," dedim. Sesim boğazımı bir düğüm gibi tıkadı. Artık kaçamazdık. Gerçekleri söylemek zorundaydık. Ona ait olduğumu bilmeliydi ve evet, bizim büyük bir problemimiz vardı. Birbirimize böyle bakarken asla saklanamayacaktık. "Seni de yaktığımı, yedi yıldır bunu içimde tutarken her gün biraz daha kavrulduğumu bilmeni istedim."

Bakışlarını gözlerime kaldırdı. Gözbebeklerinde biriken karanlık, kelimelerinden önce konuşmaya başlamıştı. Âdemelması hızla inip çıktı. "Ben seni yakıyorum sanıyordum," diye fısıldadı. "Ama sen beni hâlâ yakıyorsun."

Dudaklarıma eğildiğinde nefesi tenime çarptı. "Beni avucunun içinde tutmaya devam et. Hiç çıkmak istemiyorum. İnan bana kimse anlamayacak. Anlasalar bile sustururum. Seninle çalışmaya devam edeceğim. Sırtını bana yasla."

"Sincanlı'ya bugün yaptığını gördüm. Onu dışarıda hırpaladın, değil mi? Ne dediysen yüzü bembeyazdı. Yanımdan geçerken başı öndeydi. Adam benim amirim ama çekindiğinden artık yanımda nefes bile alamayacak gibi."

"Nefesini keserim demiştim," dedi hâlâ bu konuya dolu olduğunu belli edercesine dişlerini sıkarak. "Dinleseydi pezevenk! Sana değecek laf, önce bana çarpmadan geçemez. O lafı atanın da vay haline." Sözlerini başıyla vurguladığında bu defa yutkunan bendim. "Eğer endişen yükselmense onu tehlikeye atmayacağız, Balca. Komuta merkezinde ya da görevde seninle mecbur olmadıkça konuşmayacağız bile. Zaten kısa sürede bu işi çözüp Gök Kuzgun'a geçeceğim. O zaman aramızdakileri saklamamıza da gerek kalmayacak. Sen kıdemli olunca bir uzmandan akıl alman gerekmeyecek.

Dolayısıyla bana ya da başkasına ihtiyacın olmayacak. Sadece kısa bir süre daha saklamamız gerek."

"Anladım," diye mırıldandım. Minderde ona biraz daha yaklaştım. "Biz şimdi seninle," dedim alçak bir sesle. "Sen Gök Kuzgun'a geçince, ben de yükselme alınca ne olacak?"

Dudağının kenarı hafifçe yükseldi. "Açıkça sor," dedi gülümsemesini iyice genişleterek.

"Neden sen açıkça söylemiyorsun?"

"İnatlaşma," dedi burnundan gülerek. "Dediğimi yap."

Yutkundum. "Şimdi ben senin," dedim bakışlarımı gözlerinden kaçırıp denize bakarak. Derin bir nefes aldım. "Neyinim?" Bu soru hep saçma gelmişti ama insan ihtiyaç anında kullanmak zorunda kalabiliyordu. Dün nasıl öpüştüğümüz düşünülürse böyle bir şeyin söze dökülmesine gerek var mıydı bilmiyordum ama istiyordum.

Çenemi tutup yüzümü kendininkine çevirdi. "Aslında her şey çok açık. Bazen söze gerek olmuyor ama sana cevabımı içeride versem olur mu?" diye sordu. Anlamadım. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım çünkü oraya bakıyordu. Başparmağı çenemi sevdi. "Teyp orada. Yanlış anlama hemen. Kaseti merak etmiyor muydun?"

Hızla başımı sallayınca güldü. "Nerede?" diye sordu. Elimi cebime sokup kaseti çıkardım. "Bana şarkı listesi mi yaptın?" dedim gülerek. Üzerindeki yazıda parmağımı dolaştırdım. "2017 yazıyor. Bu, konuşmaya başladığımız yıl."

"Biraz daha sonrası. Altı ay sonra sana deli divaneydim." Tek bir sözüyle kalbim hızlandı. Bunu fark etmiş gibi, "Hadi," dedi ve elimi tuttu. Beni beraberinde ayağa kaldırdı. "Biraz daha böyle açıkta durmaya devam edersek hasta olacaksın."

"Bana bir şey olmaz. O kadar da üşümüyordum," diye kendimi savundum ama boşuna çabaladığımı gözlerinde görüyordum. Gemiye girdiğimizde kendimi bir an için lüks bir otelin yüksek tavanlı lobisinde duruyormuş gibi hissettim. Kamaralara açılan çok sayıda koridorun tam merkezi burası gibiydi. "Vay canına." Başımı yukarıya kaldırdığımda ışıklı tavan renk değiştirdi ve açık mavi bir gökyüzü halini aldı. "Burada canın hiç sıkılmaz."

"Gemiyle ilgilenmiyorum," diyerek elimden çekti. Onunla ilerlerken etrafı incelemeye devam ediyordum. "Bundan daha büyük, çok daha büyük *cruise* gemileri var. Sen bir de onları gör. Ne var ki biz pek *cruise* gemisi sayılmayız. Bu kadarı ülkelere giriş çıkışlarda göz boyamak için yeterli oluyor."

"Olmaz mı?" dedim onun hızlı adımlarını yakalamaya çalışarak. "Ben bile yedim. Sen ajan falan değilsin. Basbayağı kaptansın."

Güldüğünü duydum. "Ben zaten bir kaptanım, Balca. Bunun basbayağı sı falan yok. Tıpkı seninki gibi benim mesleğim de gerçek."

"Okulunu falan mı okudun?"

"Deniz Harp Okulu mezunuyum ben." Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Yalnızca kaptan değilim anlayacağın."

Onun hakkında öğrendiğim her yeni bilgi beni heyecanlandırıyordu. "Bahriyeli yani."

"Hıhım." derken yürümeye devam etti. Kamaraların olduğu koridordaydık. Yerde vişne rengi halılar vardı. Duvarlar şarap rengiydi ve abajurlar yapay mumlara benziyordu.

Sağ kanadın en sonundaki kamaranın kapısını açıp beni içeriye çekti. Ellerimiz çözüldüğünde o kapıyı kilitlerken ben de odanın içine ilerledim. Karşımdaki manzaraya kilitlenip kaldım. Büyük, dikdörtgen pencerede denizin karanlık görüntüsü vardı. Sonsuz gibi görünüyordu. "Sen burada mı kalıyorsun?"

Arkamdan yaklaştığını duydum. "Genelde dışarıda oluyorum ama uyumak için bu odayı kullanıyorum."

"Seninle Gürcistan'a gelme konusunu düşünmek istedim," dedim omzumun üzerinden ona bakıp gülerek. "Of, burada uyanmak nasıldır kim bilir?"

"Bugün deneyimleyeceksin. Merak etme."

"O konuda," deyip hızla ona döndüm. "Benim gitme vaktim yaklaşıyor."

"Hiçbir şey konuşmadık, Balca. İletişim kuracak çok zamanımız yok."

Ona hak veriyordum ama sabah eve abimden sonra girdiğimi düşünemiyordum. "Abim," diyordum ki, "Onu ben hallederim," dedi. "Sabah eve sorunsuz girmeni sağlayacağım."

Nasıl olacaktı bilmiyordum ama onunla konuşmayı ben de istiyordum. Ne kabul ettim ne de reddettim. Etrafta bakışlarımı dolaştırmaya devam ettim.

Büyük bir televizyonu vardı. Önündeki küçük ünitede tıraş makinesi, birkaç krem ve deodorantı duruyordu. Gardırobu hardal rengi, iki kapaklı bir dolaptı ve duvara gömülüydü. Onun dışında odada lacivert küçük bir koltuk ve yine lacivert örtülü, normal boylarda, iki kişilik bir yatak vardı. Yerler halı kaplıydı. Buraya ayakkabılarla girmek ne kadar doğruydu bilmediğimden yatağın yanına yürüdüm ve oturup ayakkabılarımı çıkarmaya başladım.

Karşımda durup beni izlemeye devam etti. Spor ayakkabılarımı yerde yatağın kenarına aldığımda bana yaklaştı. "Kalıyorsun demek mi bu?" diye sordu.

"Gitmek istersem izin verecek misin ki?" diye sordum. Omzunu silkti gülerek. "Sanırım vermeyeceğim."

"Bir zaman sonra uyumak isteyeceğim. Çok yorucu bir gündü. Koltuğu alırsın."

Buna cevap vermek yerine gelip yanıma oturdu. "Bakarız. Ama şimdi yanında olmam gerek."

Yürürken cebime attığım kaseti çıkarıp eline bıraktım. "Hadi dinleyelim."

"Dinleyelim," dedi ve sol tarafında duran çekmeceyi açtı. İçinden küçük, kablosuz bir teyp çıkardı. Galiba pille çalışıyordu. Kaseti ön gözüne yerleştirdi.

"Yatağa tırman. Bu uzun sürecek."

Dediğini yaptım ve ellerimle geri geri sürünerek ilerledim. Sonra da sırtımı yatak başına yasladım. O da gelip hemen yanıma yaslandı.

"Kaset bir ses kaydıyla başlıyor. Sonra da yıllar önce rastgele kayda aldığım şarkılarla devam ediyor. Çocukluğumdan beri kaset kaydederim. O zamanlar müzik dinlemek bu kadar kolay değildi. Muhtemelen buradaki şarkıların tamamı ergenliğimden kalma. Senin bana geldiğin yaşlarda falan olmalıyım. O zamanlar sen müziğin ne olduğunu bile bilmiyor olabilirsin."

Sesli güldüm. "Yaşa fazla takıksın. Şu an seni sevebilecek ve çalan tüm şarkıları anlayacak kadar büyüğüm. Ayrıca," dedim omzumla onunkini dürterek. "Hâlâ bana benim hakkımda olan hislerini söylemedin. İtirafın bu ses kaydında mı?"

Başını salladı. "Daha fazlası gibi. Seni hiç unutmamayı dilemişim. Bir kasetten medet ummuşum," dedi gülümseyerek.

"Peki," dedim yutkunarak. "Bunları dinlerken ne düşünmeliyim?"

"Bizi. Hepsi bana seni anlatıyormuş gibi hissettiriyor."

Başımı sallayarak gözlerimi onun anlamlı ve derin bakışlarından kaçırdım. Sonra da teybin başlat düğmesine bastım. Önce cızırtılı bir ses duyuldu. Sonra da bir boğaz temizleme sesi. Oydu ama farklıydı. Daha genç bir sesi vardı. Tabii bunun bir kaset kaydı olmasının da etkisi büyüktü.

Arka fonda daha önce hiç dinlemediğim bir şarkı çalıyordu. Onun sesini bastırmıyordu ama sözlerini duyabiliyordum. *"2017 yılındayız, aylardan mayıs,"* dedi Ali Cihan'ın sesi. Sırıtarak ona baktım. Tepkimi ölçmek ister gibi yüzümü dikkatle inceliyordu. Kayıttaki konuşmalarını kaçırmamak

için durdurdum. "Sesin hem çok tanıdık hem de yabancı," diye itiraf ettim. Başını salladı. "Arkada çalan şarkı ne, kim söylüyor?"

"Metin Özülkü söylüyor. 1982 yılında yaptığı albümden. Şarkının adı *Kapı*. Seninle konuşurken sürekli kendimi bir oyunun içinde gibi hissederdim. Şarkıda *sana nasıl yenildiğimi söyleyemem* diyor. Haklı," dedi ve iç geçirdi.

"Anladım," diye mırıldandım. Bakışlarımı ondan ayırmadan kaydı tekrar başlattım. Şarkı gerçekten güzeldi ama daha güzel olan, onun söyledikleriydi.

"Çocukluğumdan beri sesimi ya da bir şarkıyı kayda almıyorum. Bunu anı biriktirmek için yapıyordum ama bu defa farklı. Bir gün karşılaşır mıyız bilmiyorum ama şu an hissettiklerim bana kalmalı. Beni çok zorluyorsun, Çaykara. İnsan görmediği birine neden böyle hisseder ki? Kendimi tanıyamıyorum." Kaydı durdurdum.

Bakışlarımı çekinerek ona çevirdim. "Nasıl hissediyordun?" diye sordum cılız bir sesle.

Bilmem der gibi dudağını büktü. Omzumla benimkinin yanında devasa görünen kaslı omzunu ittim. "Bu bir aşk itirafı değil mi? Lütfen açık ol."

"Hep yaptığım şey açık olmak değil mi? Ama bu biraz..."

"Biraz ne?"

"Açık olmaktan fazla. Benim yerime kayıt konuşsa."

"Peki," dedim ama sonrasında onu zorlayacaktım.

Kayda başladığım yerde genç Ali Cihan iç geçirdi. *"Saçın nasıl mesela? Huyun, suyun, tavrın? Gözlerin ne renk? Bilmediğim gözlerinle nasıl bakıyorsun? Tüm bunları bilmeden sana nasıl âşık olabildim? Gece uyutmuyorsun. Sabahları ve günün geri kalanında aklımdasın. Sebepsizce sırıtırken buluyorum kendimi. Ben böyle hissederken sen birileriyle oluyor musun?"*

Kaydı yine durdurup omuzlarımı silktim. "Seninle konuşurken kimseyle olmadım," dedim. Sonra onun beni dikkatle izleyen gözlerine baktım. "Biz hiçbir şey değildik. Bunu konuşmuyorduk ama öyleydik de. Bunu sadece benim fark etmemiş olmam güzel."

Başını salladı. Mimikleri hiç değişmedi. Gözleri de. Orada derinlik vardı. Beni her an çekip öpecekmiş gibi özlemle yüzümde dolaşıyordu. Kaydı tekrar başlattım ama bu defa nefes alarak başımı omzuna yasladım. Yanağını başımın üzerine yasladığını hissettim.

"Ufacıksın," dedi kayıttaki Ali Cihan. İstemsizce kahkaha attım. Bunu Balca'ya da söylemişti. *"Ama ben seni çok büyük seviyorum. Bir gün fazla*

gelmezse ve karşılaşırsak bu kaydı sana vereceğim. Muhtemelen o gün de bugünkü gibi hâlâ bende olacaksın ve karşılaştığımız ilk an benim olacaksın."

"Büyük söz," dedim başımı omzundan kaldırarak. "Sözünü tutabildin mi?"

Gözleri dudaklarıma indi. "O kadar büyük seviyorum ki korkarsın. Ayrıca evet. Sen benimsin."

"Korkmuyorum," dedim elimdeki teybi yatakta kenara bırakarak. Hakan Peker'in bir şarkısı çalıyordu. *"Alev alev bana geleceksin,"* diye mırıldandı.

"Aşkım yakacak göreceksin," diye devam ettirdim.

Eliyle belimi kavrayıp beni kendine çekti. Gözlerinde gördüğüm o ateşle beni her an tükenmek üzereymişim gibi o kadar ani ve sertçe öptü ki nefesimi kaybettim.

Kucağına çekildiğimde kollarım boynuna dolandı. Öpücüklerine karşılık vermeye çalıştıysam da üstünlük ondaydı. Dudaklarımı ağzının içine aldı. Altdudağımı ısırdı. "Tanışalım mı?" diye sordu soluk soluğa. Dişleriyle çekiştirdiği dudağımı emdi. "Bana kendinden bahset. Kimsenin bilmediklerinden."

Üstdudağını öptüm. "Tanışalım ama bu böyle olmaz." Kucağındaydım. Elleri kalçalarımdaydı. Dilini ağzımın içine kaydırdı. Ona dilimle karşılık verdim. Derinleşen bir öpüşmenin sonunun nereye gideceğini asla bilemezdiniz. Her şey olabilirdi ve asla engel olamazdınız. Bana bunu Ali Cihan dün öğretmişti. Onun odasında neredeyse kendimi kaybetmiştim. Hatta hâlâ o odada olabilirdim.

Kollarımı boynundan çözüp ellerimi göğsüne aldım. Dudaklarımı sadece nefes alabilecek kadar onunkinden uzaklaştırdım. "Burada mı uyuyacağım?" diye sordum.

Başını salladı. Dudaklarımdan küçük bir öpücük çalarken gözleri gözlerimdeydi. "Ya sen?" diye sordum.

"Senin yanında." İtiraz etmemem için yutkundu. "Sarılarak uyuyamaz mıyız?"

Buna ihtiyacı varmış gibi konuşuyordu. Ne var ki bunu ben de istiyordum. En azından onunla yan yana uyumak istiyordum.

"Uyuyabiliriz," dedim ve ellerini kalçalarımdan çözdüm. "Uyuyalım."

Yatakta diğer tarafa geçtim. Başımı yastığa koyup uzandığımda aynını yaptı. Derin bir nefes aldı. Kaslı göğsü şiştiğinde bakışlarım oradaydı.

Aramızdaki elektrik hattı hâlâ bağlantısını koruyordu ve bu gece zor geçecek gibi duruyordu. Bir kedinin trafoya falan girmesi olasılık dahilinde olmadığına göre buna benim müdahale etmem gerekiyordu.

Kolumu yüzümün üzerine kapattım. Onu ne kadar görmezsem, o kadar çabuk alev alan bedenlerimizi söndürebilirdik. Sırtımı rahatça yatakta konumlandırırken, "Geç yatar, erken kalkarım," dedim.

"Hımm," dediğini işittim ama ses tonu gülüyor gibiydi. Ciddi olamaz mıydı? Burada önemli bir şey anlatacaktım.

"Aslında çok az uyurum," diye devam ettim.

"Bana bunu neden anlatıyorsun?" diye bir soru yöneltti. Sesi boğuktu ve derinden geliyordu.

Kolumu yüzümden kaldırmadan, "Beni tanıman için," diye cevapladım. "İyi dinle."

"Dinliyorum."

"Güzel. Yanımdakini uyutmam," dedim esneyerek. Aslında uykum falan yoktu. O yanımdayken düşüneceğim en son şey, uyku olabilirdi. Onun dışında her şeyi düşünebilirdim. En çok onu ve öpücüklerini. İçim yine alev alır gibi olduğunda, "Aaa," dedim ve söyleyeceğim şeyi bulmaya çalıştım. "Tekme attığımı söylerler. Böyle en sertinden. Münasip yerlere." Ali Cihan bundan asla korkmazdı. Çocuk bile korkmazdı ama işte benimki garibin duasıydı.

"Şimdiye kadar kime tekme attın?" Ses tonuna bakılırsa öfkeliydi. Bu beni şaşırttı. Kolumu yüzümden çekip başımı yastıktan kaldırdım. Aynı şekilde durmuş bana bakıyordu. Onca söylediğim şey arasından buna takılmak mı? Üstelik bu şekilde takılmak? Kıskançlıkta üstüne tanımazdım. Yalanda da kendi üstüme.

Başımı tekrar yastığa bıraktım ama o başımın üzerinde dikilmeye devam etti. "Hımm, ne bileyim? Hatırlamıyorum," dedim.

"Nasıl hatırlamıyorsun? İnsan kiminle uyuduğunu hatırlamaz mı?"

"Hatırlamıyorum," diyerek omuz silktim. "Hatırlamıyorum canım. Çok fazla kişiyle uyudum. Orada, burada, şehir şehir gezdim. Kalmadığım otel kalmadı."

Dudağının kenarını sertçe ısırdı. Küfredecekmiş gibi hissettim ama yapmadı. "Beni kudurtunca eline ne geçecek, söylesene?" *Ateşin sönecek. Hâlâ beni yiyecekmiş gibi bakıyorsun.*

"İstersen başka yerde uyu," dedim bakışlarımla koltuğu işaret ederek. "Bak, gerçekten tekme atıyormuşum."

"Burada uyuyacağım," dedi diklenir gibi. "Tüm gece tekmelerini yiyeceğim. Bu arada ben de öpüyormuşum. Öyle diyorlar. Böyle kimi yakalarsam. Isırdığım da söylentiler arasında. Seni de-"

Bunu bir düello mu sanıyordu? Hiç hoş değildi. Adil dövüşmüyordu. Öpmek, ısırmak neydi ya!

Başının altına sıkıştırdığı elini çektim ve başının yastığa yaslanmasını sağladım. Sonra da yanına sokulup dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Yalan söylediğini biliyorum."

"Söylemiyordum," dedi gülerek. "Benim de sevilmeye ihtiyacım oluyor. Gündüzleri sana âşık birine; geceleri de bilinci kapalı, senin aşkından deli olmuş bir meczuba dönüşüyorsam demek ki-"

Elimi göğsüne vurdum. "Bu meczup birazdan ölür. Şaka yaptığını söyle."

Başını iki yana sallayarak gülmeye devam etti. "Kimleri tekmeledin?" diye sordu.

"Birazdan seni," dedim ve çenesini kavradım. "İlk tekmelediğim adam olacaksın, Ali Cihan."

"Sen de benim uyurken öptüğüm tek kadın olacaksın."

Uyurken diye belirtmesi birilerini öpmediği anlamına gelmiyordu.

"Eğer öyle isteklerin varsa," dedim gözlerimi kaçırarak. "Beni öpebilirsin. Sana engel olmam. Sonuçta artık sevgiliyiz, değil mi?" Bu, sonunda soruma bir cevap alabilmek içindi.

"Daha fazlasıyız," diye yanıtladı. "Sevgili demek az kalır."

İstediği zaman nefesimi gerçekten kökünden kesmeyi iyi biliyordu. Sakallı çenesini boynumun altına gömüşü anlık oldu. İnce deriye dişlerini geçirdi. "Isırsam nasıl olur?"

"O da olur," diye mırıldandım ama yine kontrol ellerimin arasından kayıp gitmiş gibi hissediyordum. *Toparlan, Balca. Şimdi hem yatağı hem de bu kamarayı cayır cayır yakacaksın.* Ona biraz daha yaklaşıp başımı göğsüne yasladım. "Ben de sonra burada uyusam?" Uyumak güzel fikirdi.

Kollarından birini belimin altından geçirdi. Diğerini de üzerime atıp beni iyice göğsüne çekti. "Aslında uyumak planlarımın arasında yoktu."

Başımı geriye atıp gözlerimi yüzüne diktim. "Tekme diyorum. Hiç korkmadın mı?"

Erkeksi bir kahkaha savurdu. "Balca," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Şu an titriyorsun ve aslında çenenle beni değil, kendini oyalıyorsun. Yemiyorum."

Oflayarak üzerinde doğruldum. "Beni korkutmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Korkuyor musun ki?" diye sordu. "Kimden? Benden mi, yoksa olacaklardan mı?"

Göğsünü tokatladım. "Bak hâlâ!"

"Ben bir şey yapmıyorum. Ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bana böyle baktığında ne olacağını biliyorum," dedim elimle yüzünü göstererek.

Serseri bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Sana nasıl bakıyorum ki?" diye sordu. "Seni öpmek istiyor gibi mi? Bu doğru. Seni yedi yıla yetecek kadar çok öpmek istiyorum. Bu mümkün görünmüyor ama umut işte," dedi. "Ama bir şeyi belirtmek isterim. Seni sadece öpmek istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordum çatallı bir sesle. Saf değildim. Ne istediğini söylemesine gerek yoktu. Bakışlarında benim için yanan bir yangın vardı. *Kaşınıyorsun, Balca. Neden bunu sordun ki?*

"Yedi yıl bensiz nasıl bir hayat geçirdiğini kucağıma oturup anlatacaktın." Gözlerim büyüdü ve derhal üzerinden kalktım. "Sen hiçbir şeyi unutmaz mısın?"

Cıkladı. "Hiç. Asla. Mesele sensen ölürüm de unutmam."

"Güzel. Ne güzel meziyet."

"Öyle," dedi gülerek başını sallarken. "Ne diyordum?" deyince üzerine tırmandım. Elimi ağzına kapadım ama söyleyeceklerine engel olmak için geç kalmıştım. "Seni kucağıma almak, öpmek, adımı sayıklatarak anlatmaya başlamanı sağlamak istiyorum." Gözlerim kocaman olmuş halde tepesinde yüzüne doğru sarkıyordum. Elim sertçe ağzını sıkıyordu. Fakat o elimin altında gülüyordu.

"Bu fazla açık sözlü oldu. O dediğini sakince yapabilirdik. Hemen gidip kahve yapayım. Dışarıya çıkalım. Denizi izlerken konuşuruz." Telaşla konuşuyordum çünkü bu konudan kaçmak istiyordum. Hatta bu odadan. Ondan. Bana o kadar garip hissettiriyordu ki. Hem onu öpmek hem de uzaklaşmak istiyordum. Ama şu an gitmem gereken zamandı.

Elimi ağzından çekti. Sonra dirseklerimi yakalayıp bükülmesini sağladı ve çenemin çenesine çarpmasına neden olarak yüzümü kendininkinin üstüne aldı.

"Bir gün," dedi boğuk, genizden gelen o sarsıcı erkeksi sesiyle. "Olacak olanı, hayalimi söylüyordum. Bugün, şu an olsun diye değil." Konuşurken dışarı bıraktığı sıcak soluğu ciğerlerime çektim. O da olmasa sanki nefes alamayacaktım. Onun varlığı nefesin başka bir biçimiydi artık. "Sen ne zaman istersen. Yedi yıl seni bekledim. Bu fazla açık sözlü olacak belki ama seni hayal ettim. Erkekler böyle şeyler yapar. Ben o anlarda sadece seni düşündüm."

Göğsümde kabaran kıpırtılar kalbimi içten içe sarsarken alnımı usulca çenesine yasladım. Gövdesinden yükselen sıcaklık beni iliklerime kadar ısıttı. İçimde tutmaya çalıştığım nefes göğsümden fırtına gibi söküldü. Ellerim

yanaklarına uzandı. O sert, tanıdık çizgileri avuçlarımın içinde tutarken parmak uçlarımın altında titreşen sabrı hissettim. "Bana açık sözlü olmanı seviyorum ama," diye fısıldadım kısık ve titrek bir sesle. "Kalp krizi geçiriyor olabilirim."

Omuzlarıma dolanan kolları bedenimi içine çekti. "Bu iyi bir şey," dedi. "Benim gibi hissetmen güzel. Sen bana sürekli kalp krizi geçirtiyorsun. Bazen öleceğimi düşünüyorum."

Başımı yavaşça kaldırarak gözlerine baktım. "O kadar mı?" diye sordum.

"Az bile söyledim."

Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan dudaklarına yaklaştım. Sonra da onu öptüm. Bu öpücükle onu etkilemek gibi bir niyetim vardı ama en çok ben dağıldım. İçimde yıllardır biriken özlem bu öpücüğün içine sızdı, aktı, taşarak onu sarstı. Bir anda kendimi altında buldum.

"Bu gece değil ama," diye fısıldadı dudakları dudaklarımın üzerindeyken. Öptükten sonra çenesini yanağıma sürttü. "Seninle başlayıp seninle bittiğim bir noktada denizi yakalım." Sakalları yanaklarımda hışırtılı bir iz bırakıyordu. "Üstündekileri, altındakileri, bu gemiyi, Çaykara'yı, bu zamana kadar kendi başına yanan Kavur'u..."

Dudakları benimkilerin üzerindeyken duraksadı. Dayanamadım, yükselip onu yeniden öptüm. Altdudağını dişlerimin arasına aldım. Sızlanma dolu bir sesle belimin yanını kavradı. Altında yeniden yükseldim. İşkence ettiğim dudağını emdiğimde nefesi tekledi. "Seninle bu dünyayı yakalım," dedi. Sesi neredeyse anlaşılmaz bir hırıltıya dönüşmüştü.

Dudaklarımı yeniden onunkilerin üstüne kapattım. "Yakalım," diye fısıldadım.

29. BÖLÜM

Balta

Elimde ekmek poşetiyle sokağı döndüğümde Ali Cihan yanımdan arabasıyla hızla geçti. Beni bakkalın önünde bıraktıktan sonra o da kendi evine giriş bahanesi için fırına gitmişti. Tüm gece birlikte sarılarak uyuduğumuzu kimse anlamamalıydı, değil mi? Ne var ki aynı anda dönüyorduk.

Evimin önüne varmama çok az kala onu arabasından inerken gördüm. Arka koltuktan benimki gibi bir ekmek poşeti aldı. Bana bakarak belli belirsiz sırıttıktan sonra sanki dün geceyi birlikte geçirmemişiz gibi kendi evine doğru adımladı.

Bir an sonra bahçe kapısını araladığım anda arkamda ayak sesleri işittim. Döndüğümde Ali Cihan'ın elindeki telefonu sallayarak bana doğru adımladığını gördüm.

"Ne oluyor?" dedim panikle. Yanlış geliyordu. Evine gidecekti.

"Abin yazdı. Kahvaltıya gel diyor."

"Sen de hevesli gibi," dedim fısıldayarak. "Kabul mü ettin?"

Başını salladı ve yarım açtığım bahçe kapısını itti. "Seninle ne kadar zaman geçirirsem kâr."

Bu adamın benim canıma kastı vardı. Yanımdan hızlı adımlarla geçerken peşine takıldım. "Simit aldım. Sende ne var?" diye soruyordu.

"Bu mudur, Ali Cihan abi?"

Kapının önünde durup bana ters bir bakış attığında ona doğru yaklaştım. "Ne sandın, sana şey mi diyecektim?"

"Diyecektin. Biz sevgiliyiz, unuttun mu?"

"Doğru ya." Annemler zaten öyle biliyordu. Gerçekle yalan birbirine karışmıştı. Bu nasıl işti yahu?

"Bana içeride sevgilim desen bile kimse bir şey demez."

"Sen öyle san," diyerek onu yolumdan çektim. Sonra da kapıyı çaldım. "Babam mı kırsın bacaklarını, yoksa abim mi? Hangisini istersin?"

Güldü. "Hiç fark etmez. Söylesene, bana ne diyeceksin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tam bir şey diyordum ki kapı açıldı. Abim kapıdaydı. "Hop," dedi gülerek. "Neredesin kızım sen?" Ali Cihan'ın omzuna vurduktan sonra bana sarıldı. "Sana ekmek al diyen mi oldu?" Leyal'i mutfak kapısında gördüm. Bana göz kırpıyordu. İnsanın işbirlikçisinin olması güzeldi. Yalanımı önceden tahmin etmesi de beni ne kadar iyi tanıdığının göstergesiydi.

"Babam gitmesin istedim," dedim içeriye geçerken. Abimle Ali Cihan kucaklaşırken Leyal'e doğru ilerledim. Abim o sırada Ali Cihan'a, "Sen de mi ekmek aldın oğlum?" diye soruyordu. Yalancının mumu bir yerde söner-di. Ne kadar ömrümüz vardı acaba?

Leyal'le direkt odama geçtik. Ekmek poşetini onun eline tutuşturup kapıyı kapattım. Üzerimdekileri çıkarırken kapının önünde durmuş beni inceliyordu. Fısıltılı bir bağırmayla, "Ne yaptınız?" diye sordu. "Canıma kastınız mı var? Nasıl idare edeceğimi bilemedim. Neyse ki ekmekle döndün."

"Ne yapacağız ya? Sohbet ettik."

"Tüm gece mi?" Dolaptan üzerime siyah kumaş etek ve beyaz bir gömlek aldım. "Evet, tüm gece. Sen ne olsun istiyordun?"

Yatağın kenarına oturdu. "Söylemeyeyim. Utanırsın."

"Bence de söyleme. Sen de hazırlan. Yemekten sonra komuta merkezine geçeceğiz."

"Daha erken değil mi?"

"Değil," dedim üzerimi değiştirirken. "Başkan geliyormuş. Güzel şeyler olabilir, Leyal. Sen de benimle geliyorsun. Adamla tanışmalıyız."

"Nasıl güzel şeyler?" dedi heyecanla. Hemen de anlıyordu. "Yükselme almamız yakın olabilir. Ali Cihan bahsetti. Bence bugün ikimizle de tanışacak." Ali Cihan, *Leyal* dememişti ama o benden bile yetenekliydi. Ben yükselme alırsam o hayli hayli alırdı.

Saçlarımı aynanın önünde taradım. Makyaj da yapmam gerekiyordu ama onu kahvaltıdan sonra çabucak halledebilirdim.

Leyal dolaptan kıyafet seçmeye koyulurken ben de ekmekleri alıp mutfağa geçtim. Abimle Ali Cihan'ın salondan gelen seslerini duyabiliyordum. İş konuşuyorlardı. Abim, Bursa'daki teslimatından söz ediyordu. Anlaşılan iyi geçmişti.

Aylin, ocakta menemen yapan annemin yanında aç bir kedi yavrusu gibi bekliyordu. Onlara doğru ilerledim. "Yapılacak bir şey var mı?" diye sordum. Annem elindeki kaşıkla masanın üzerindekileri işaret etti. "Aylin'le şunları masaya taşıyabilirsiniz." Ekmek poşetini koluma takıp masadan zeytin ve peynirleri aldım. Aylin de beni takip etti. "Ali Cihan da ekmek almış. Bu kadar ekmeği kim yiyecek?" diye sordu annem.

"O evine almıştır. Ne bileyim? Biz kapıda karşılaştık. Abim arayınca buraya geldi."

Mutfaktan çıkıp salondaki masaya ilerledim. Elimdekileri masaya bırakıp ekmek poşetini de sandalyeye astım.

Abim, "Balca," diye seslendi.

"Hımm," diyerek ona döndüm. İkisi aynı koltukta oturmuş bana bakıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Nereye mi gidiyorum?" Üzerimdekileri işaret etti. "Ha, o mu? İşe gidiyorum tabii ki. Annem söylemedi mi? Artık burada çalışıyorum, işe de başladım."

"Söyledi de sen daha yeni gelmedin mi?"

"İş bu abi," dedim elimi belime koyarak. "Bekler mi?"

"Etek biraz kısa gibi." Homurtulu ses Ali Cihan'a aitti. Bakışlarımı ona çevirip tek kaşımı kaldırdım. Sonra imalı bir gülümsemeyle onlara yaklaştım. "Burada annemler yok, Ali Cihan abi," dedim sessizce. Gözlerini kıstı. Kapıda bana ne diyeceksin diye sormuştu. Şimdi cevap veriyordum. "Kıskanmış gibi yapmana gerek yok."

Abim sesini temizleyerek, "Doğru," dedi. "Ayrıca eteği kısa falan değil. Balca her zaman güzel giyinir."

"Öyle, öyle de," dedi Ali Cihan. "Ben yine de role kendimi fazla kaptırmışım." Konuşurken bakışları bendeydi ve oradaki tehlikeyi görebiliyordum. O *abi* lafı bana pahalıya patlayacaktı.

Abim, "Kaptırma," dedi ona yandan bir bakış atarak. "Balca senin de kardeşin sayılır."

Ali Cihan öksürdü. Gözlerim belirginleşirken abimden böyle bir atağı ben de beklemiyordum. Aslında bekliyordum. O bu konuda paylaşımcı değildi. Yanında Ali Cihan değil de başka biri oturuyor olsaydı da aynı davranırdı.

"Kahvaltıya mı geçsek?" dedim ortamı yumuşatmak için. "Ben de birazdan çıkacağım zaten. En azından beraber kahvaltı yapalım." Abim ayağa kalkıp masaya ilerlerken Ali Cihan'ın sert bakışlarına maruz kalıyordum. Az önce yaptığım şey yüzünden canıma okumak üzere gibiydi. Haklı olabilirdi.

Neyse ki kahvaltı sorunsuz geçti. Ev halkı kahvaltıya sohbetleriyle devam ederken Leyal'le evden çıktık. Abim bugün de arabasını kullanmama müsaade etmişti. Arabam gelene kadar lazım oldukça alabilecektim.

Komuta merkezine girdiğimizde ortalık sakindi. Danışmadaki kızlar sohbet ediyordu. Bir de üst kattaki spor salonundan sesler geliyordu ama onun dışında henüz gelen kimse yok gibi görünüyordu.

"Leyal," derken arkadaşımın koluna girdim. "Biraz heyecanlıyım galiba."

"Sakin ol. Bunu hak ettik. Umarım başkanla tanışmamız güzel geçer."

"Umarım."

Adını sonradan öğrendiğim, bizi dün karşılayan danışman kıza doğru ilerledim. "Ayşe, erken geldik ama bize bir oda ayarlandı mı? Sicil kaydımız yapılmadan önce nerede bekleyebiliriz?" diye sordum.

"Balca Hanım, şu an sadece kıdemlilerin odası var. Size henüz oda ayarlanmadı. Ama Ali Cihan abi ve Sencer abi sorun etmez. İsterseniz orada bekleyebilirsiniz."

Onlar etmezdi ama orası aynı zamanda Sincanlı'nın da odası olmalıydı. Bundan ben rahatsızlık duyardım.

"Peki, gelen var mı? Kimseyi rahatsız etmeyelim?" diye sordum. Olumsuz anlamda başını salladı. "İki saatten önce gelmezler. Beni takip edin."

İkinci kattaki cam bölmeyle ayrılmış odaya girdiğimizde, Ayşe yanımızdan ayrıldı. İçeride füme rengi büyük bir toplantı masası, bir televizyon ve kocaman bir duvar panosu vardı. Panoda birçok kişinin fotoğrafı asılıydı. Bazılarını tanıyordum. Onlar kırmızı bültenle aranan ve şu ana kadar izine bir kere olsun rastlanmayan isimlerdi. Her komuta kontrol merkezinde böyle bir pano mutlaka olur ve ilgili teşkilatın bir türlü sonuçlandıramadığı görevlerin notlarıyla fotoğrafları asılı olurdu.

Panoya yaklaştım. Tanımadığım yüzler arasında gözlerimi gezdirirken birinin önünde aniden durdum. İçimde bir şey, içgüdüsel ve keskin bir sancıyla kıvrıldı. Ayaklarımın altından zemin çekiliyormuş gibi oldu. Gözlerim dondu. Leyal'in arkamda bir sandalye çekip oturduğunu duydum ama ben hâlâ yerimdeydim, nefes alamıyordum. Göğsümde yükselen ağırlık, kalbimin üzerine bir taş gibi oturmuştu.

İradem dışında parmaklarım o fotoğrafı panodan çekip aldı. "Bu," dedim ama sesim çıkmadı. Boğazımdan dökülen kelime yalnızca havada asılı kaldı. İçimden bir çığlık koptu ama dışarı çıkamadı. "Bu!" dedim neredeyse dudaklarımın ötesine geçemeyen bir sesle.

Fakat bir gariplik olduğunu anlayan Leyal hemen ayağa kalktı. "Ne oluyor, Allah aşkına?"

Titreyen elimle fotoğrafı ona uzattım. Gözlerim bulanıklaştı. Fotoğrafa değil, geçmişin karanlık dehlizine bakıyordum. "Ferdi," dedim. Dudaklarım güçlükle aralandı. "Bu, Ferdi denen o adam."

Leyal kaşlarını çattı. "Ferdi?" dedi anlayamamış gibi.

Gözyaşlarım artık durdurulamazdı. Omuzlarım titremeye başladı. Sanki yıllardır içimde tuttuğum her şey birden açığa çıkıyordu. "Nazlı'nın katili!" dedim kelimeler ağzımdan kontrolsüzce dökülüyordu. "Bu adam neden şimdi karşıma çıkıyor? Burada..." Her şey bir anda, oracıkta yıkıldı.

30. BÖLÜM

Baba

Komuta merkezinde geçirdiğim süre, zihnimde sanki sisle örtülmüş gri bir boşluk gibi duruyordu. Konuşmalar, adımlar, yüzler... Hepsi silinmiş gibiydi. Ne söylediğimi, nasıl davrandığımı hatırlamıyordum. Tek net olan şey vardı, cebimdeki fotoğraf. Bütün dikkatimi, bütün benliğimi oraya çekmişti. Onun ağırlığı, küçük bir kâğıt parçası kadar değildi. İçime taş gibi çökmüş, nefesimi tıkıyordu.

Bir adamın sadece yüzü beni darmadağın etmeye yetiyordu. İşte benim en büyük zaafım buydu. Geçmiş, sandığım gibi geçmişte kalmamıştı. İçimde, tenimde, aklımın her kuytusunda pusuda bekliyor; her yeni anda sinsice kendini hatırlatmayı iyi biliyordu.

Başkanla yapacağım görüşme kariyerim için bir sıçrama noktasıydı. Ancak hepsi bir anda gözümün önünden silinmişti. Çünkü ben kendimi o fotoğrafa, o geceye, o kıza zincirlemiştim. O anıdan kopamıyordum.

Ben onu yaşatmaya çalışıyordum. Her şeyimi onun için yapıyordum ama onun bende bıraktığı acı ilerlememe izin vermiyordu. Geçmişimi çözmeden geleceğe adım atamıyordum.

İçerideyken *başkan seni çağırıyor* cümlesinden sonra gelen *çıkabilirsin* sözü yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Ardından ne olduysa olmuştu. O odadan nasıl çıktığımı, merdivenleri nasıl indiğimi, hatta kapıdan nasıl geçtiğimi hatırlamıyordum. Ayaklarım mı taşıdı beni, yoksa bedenim sadece otomatik bir şekilde mi ilerledi bilmiyordum.

Şimdi, otoparkta en fazla beş arabanın arasında abimin arabasını bulamayışımın nedeni apaçık ortadaydı. Cebimdeki o lanet fotoğraf, kumaş eteğimin arka cebini değil; sinir uçlarımı, aklımı, nefesimi parçalıyor gibiydi. Sanki her adımda biraz daha yanıyordum.

Gözlerim bulanıktı. Etrafı seçmeye çalışıyor ama hiçbir şeyi tam olarak göremiyordum. Nefes almaya çalıştım. Ciğerlerim daralıyor, içimde bir şey göğsüme basıyordu. O an durduğum kaldırıma çöküp oracıkta kalmakla, abimin arabasını aramaktan vazgeçip koşarak uzaklaşmak arasında sıkıştım. Kaçmak, silinip gitmek, her şeyi geride bırakmak istedim ama yapamadım. Çünkü cebimde hâlâ yanmakta olan o fotoğraf vardı.

Zihnimin duvarları genişlemeye ve az önce olanları hatırlamaya çalıştı. Kaldırama çöküp düşündüm. Ben bir fotoğrafa yenilmek istemiyordum ama o beni her defasında yeniyordu.

Başkan, babam yaşlarında bir adamdı. Adı Kâzım'dı. Aynı adı gibi sert, köşeli bir mizacı vardı. Görüşmemiz ilk başta kontrollüydü. Sorularına yanıt vermeye çalışmıştım fakat ben kayboldukça, sessizliğim uzadıkça onun da sabrı azalmıştı. Ses tonu sertti. "Burada mısın?" diye sorduğunda irkildiğimi hatırlıyordum. O anda bile aklım cebimdeki fotoğrafa kayıyordu. Ona arkadaşımın adını bağırışım da o fotoğraf yüzünden olmuştu. "Nazlı Kaya!"

Sonrasında peş peşe en az yirmi soru sıralamıştım. Hepsi birer hesap soruş gibiydi.

O anlarda bana odayı, hatta bütün kurumu terk etmemi ister gibi bakmıştı. Çünkü haklıydım ve haklılığım tehlikeliydi. On yedi yıldır izini kaybettirmiş bir adam, Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatının arananlar duvarında kırmızı bültenle işaretlenmişti. Ama ne hikmetse bu zamana kadar hakkında elle tutulur tek bir bilgi bile çıkmamıştı. *Neden?*

Ben bir gölge ajandım. Belki tek başıma yetemezdim ama ya diğerleri? Onlar neden susuyordu?

Saçlarımı ellerimin arasına aldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de işimi az önce başkanın gözlerinin önünde kaybetmiştim. Tutuşturmuş, külleriyle birlikte geleceğimi savurmuştum fakat garip olan şuydu ki pişman değildim. Ben yalnızca gerçeği istiyordum. Yıllar önce Nazlı'nın mezarını incelemek istediğimde aldığım cevabı hatırladım. *Savcılıktan izin çıkmadı.*

Kimi koruyorsunuz diye haykırmak istiyordum. *Neyini? Kimden?*

Dişlerimi öfkeyle sıktım. İçimdeki zehir bir yere akmıyordu. Yerimden kalktığımda ayaklarım beni amaçsızca oradan oraya sürüklüyordu ki cam kapının açıldığını duydum. Leyal koşarak dışarıya çıktı. Gözleri beni bulduğunda yüzünde endişe vardı.

"Aklını mı kaçırdın!" diye bağırdı.

"Kaçırdım!" dedim aynı sertlikle.

Bunu beklemiyordu çünkü başkanla içeride neler konuştuğumu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Yalnızca, kapıda sıranın kendisine gelmesini beklerken odadan kapıyı çarparak çıkışımı görmüştü. Başkan bana rağmen ona seslenip içeriye davet ettiğinde ise peşimden gelememişti.

"Ben sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim bir fısıltı gibi. Eminim sesim de ifadem kadar soğuk geliyordu ona. Kaşlarının arasını çatarak devam etmemi bekledi. "Artık beni hayatta uzman yapmaz. Bu da demek oluyor ki

Nazlı'nın orospu çocuğu babası hapse asla girmeyecek çünkü buradakiler hiçbir şey yapmayacak. Ben de yasal olmayan yollarla onu bulup gebertece-ğim ve başımı yakacağ-"

Elini ağzıma kapatarak konuşmamı engelledi.

"Saçmalama!" diye bağırdı. "İçeride adama Nazlı'yı mı sordun, Balca? Sesini dışarıdan az da olsa duydum. Adam içeriye girdiğimde benim de ağ-zıma sıçtı. Ona sesini mi yükselttin? *Bu deliyi ekibimde istemiyorum* dedi."

Elinin altında alayla güldüm, sonra da onu kendimden uzaklaştırdım. "Evet," dedim başımı sallayarak. "Yükselttim! Bana *bu meseleyi araştırmak sana düşmez* dedi."

Leyal kaşlarını kaldırdı. İfadesinden beni sakinleştirmek için bir şey söyleyeceğini anladığımda, "Nasıl düşmez kızım!" dedim sanki Leyal baş-kanmış gibi üstüne adımlayarak. Elimi kaldırıp havada savurdum. "Bu olay benim hayatımı mahvetti! Arkadaşımı toprağın altına koydular. Küçücük bir kız çocuğunu. Nasıl bana düşmez!" Elimi göğsüme vurdum. "En çok bana düşer. En çok!"

Leyal beni sakinleştiremeyeceğini anlamış gibi omuzlarımdan tutup it-tirdi. "Git, Balca. Git sakinleş."

Gerilerken güldüm. İfademi süzdükten sonra, "Sana haksızsın demiyo-rum ama bu böyle olmaz," dedi.

Ben de gitmek ve kimseyle konuşmamak istiyordum. Burnumdan nefes verdim. "Gidiyorum," dedim arabamı son kez otoparkta arayarak. Sonunda onu gördüm. Aslında iki araba solumda duruyordu.

Hızla ilerleyip arabaya bindiğimde Leyal arkamda ufacık kaldı. Yüksek sesli bir müzik açtım. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Arabanın tüm camları açıktı ve rüzgâr saçlarımı bir kırbaç gibi tenime savuruyordu. Sakin-leşmekten çok uzaktım.

Bu şekilde ne kadar dolaştığımı bilmediğim bir noktada telefonum çal-maya başladı. Ekranda önce Ali Cihan'ın ismini, sonra da saati gördüm. Komuta merkezinden çıkalı tam iki saat oluyordu. Bunca zaman Çanakkale sınırlarında dolaşmış olmak ve geçtiğim hiçbir yeri hatırlamamak normaldi, değil mi? Telefonu meşgule attım.

Onunla da konuşmak istemiyordum. Fakat çok geçmeden tekrar çal-maya başladı. Yine kapattım. Defalarca bunu tekrarladıktan sonra sonunda pes etti. Eve gitmek istemiyordum. Daha doğrusu evimin sokağına girmek istemiyordum. En azından kalçamı yakan fotoğrafı unutana kadar.

Hava kararmaya yakın kendimi limanda buldum. Ali Cihan'ın gemisinin önünde dikiliyordum. Defalarca telefonunu reddettiğim adamın burada olmasını beklemiyordum ama kısa sürede geleceğine emindim.

Çünkü ona mesaj yazıp buraya gelmesini söylemiştim. O an teşkilat ve kurallarının canı cehennemeydi. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu.

Ali Cihan'ın aramaları dışında telefonum Leyal'in mesajlarıyla doluydu. Abime işimin uzadığına dair yalan söylemiş, Ali Cihan'a da olanı anlatmadan yalnızca *öfkeli olduğumu ve kafamı toplamam gerektiğini* söylemişti. Bir de bana bunları haber verirken mesajlarında bolca küfür sarf ederek ağzıma sıçmıştı.

Haklı olabilirdi ve ona kimseye bir şey söylemeyip arkamı kolladığı için minnettardım.

Etrafıma bakınarak ve topuklarımın taş zeminde çıkardığı sesleri dinleyerek olduğum yerin etrafında birkaç adım attım. Vücudum üşüyordu ama hâlâ tam olarak sakinleşemediğimden, içim alev alev yanıyordu.

Bunu kusmaya ihtiyacım olduğunu düşünürken köşeyi bir araba döndü ve farlarını üzerime tutarak hızla yaklaştı. Öyle aniden durdu ki bir an ezileceğimi düşündüm ancak yerimden kıpırdamadım. Gelenin Ali Cihan olduğunu biliyordum.

Arabasının farlarının sönmesiyle aynı anda kapısını açıp indi. Sabah gördüğüm kıyafetleriyle değildi. Beyaz bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı üstünde. Onun dışında tam da tahmin ettiğim gibi öfkeli görünüyordu.

"Sen," dedi hırsla bana doğru adımlayarak. "Hangi sıçtığımın cehennemindeydin?"

O laf benimdi bir kere. Ayrıca ona öfkeli olduğum söylenmemiş miydi? Tekdüze bir sesle, "Bu cehennemdeydim," dedim bakışlarımı etrafta dolaştırarak. "Bir cehennemde yaşamıyor muyuz?"

Kaşlarının arası yakınlaşırken eli, kolumu sardı. Gerçekten üşüdüğümü sıcak avucu kolumu kapladığında anladım. Muhtemelen gergin olduğum zamanlarda olduğu gibi titriyordum ancak onu bile fark edemiyordum. Bu benim normalimdi artık. Bir heyecanlandığımda, bir de gerildiğimde titriyordum.

"Balca," dedi yumuşak bir tonlamayla. "Ne oldu?"

Sesi öncekine göre bir hayli normal çıkıyordu. Öfkeliyken geri bastığım anlar çok azdı ve Ali Cihan bunu bilmemesine rağmen öyle davranıyordu. Kolumu elinden kurtarıp geri çekildim. Sonra da omzumu silktim. "Konuşmak istemiyorum."

"Susmak için mi çağırdın?"

Başımı salladım. "Buraya telefonunla geldiysen susmayı düşünüyorum." Kendi telefonumu, buradan bir kilometre uzağa park ettiğim arabamın içine kilitlemiştim. O kadar yolu topuklularla yürüdüğümden tabanlarım acıyordu.

"Evde bıraktım," dediğinde başımı salladım. "Güzel." Döndüm ve gemiye doğru adımladım.

"Nereye?" diye seslendi arkamdan.

Adımları hızlanarak benimkileri yakaladı. Ona yandan bir bakış attım. "Bağırmaya ihtiyacım var. Her yolu denedim ama geçmedi. Gemini kullanacağım."

"Peki," dediğinde eli bileğimi yakaladı. Beni, kendisine doğru çektiğinde onunkilere göre çok kısa olan bacaklarım resmen koşuyordu. "Ali Cihan!" diye durması için bağırdım ama durmadı.

"Topuklu ayakkabılarla takılıp düşeceğim ve bir tarafımı kıracağım şimdi! Dursana!"

Aniden durdu. Nefes almak için vakit bulmuşken kollarından biri kalçamı, diğeri de belimi sardığında havalandım. Ona tutunurken gözlerim kocaman açıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni sarıyorum, ev gibi," dedi iskeleye doğru adımlayarak. Bana bakmıyordu. Önümüz karanlıktı ama o, atacağı adımı ezbere biliyormuş gibi hareket ediyordu.

"Bir ağaç olmak istemediğini sanıyordum," dedim atıfta bulunduğu yeri anlayarak.

"Sesin bana karşı bile öfkeli çıkıyor. Şu an ağaçtaki sincap ol desen, olurum."

İçimi çekerek başımı omzuna yasladım. "Bu iyiydi," diye fısıldadım. Kendime söylüyordum ama beni duydu.

"Neler olduğunu anlatana kadar hiçbir şey iyi değil."

Konuyu bilmemesine rağmen beni anlıyormuş gibi konuşması iyi hissettirdi. Kollarımı boynuna daha sıkı sardım ve yüzümü oraya gömdüm. Burası sakinleşmek için ideal bir yerdi.

Geminin içindeki merdivenleri tırmanırken hiç duraksamadı. Bir süre sonra zaten karanlıktan etrafı göremediğimden gözlerimi yumdum. Tekrar açtığımda onun kamarasındaydım. Beni yatağa bırakıp ışıkları açtı. Ardından da ellerini beline yerleştirip karşıma geçti. Yatakta eteğimi çekiştirerek derli toplu oturmaya çalıştım. Bakışları ben bunu yaparken gözlerimden aşağıya inmedi. Kaşlarımın hâlâ çatık olduğunun farkındaydı. Aynı ifadeyi kendi yüzüne de takınıyordu.

"Anlat," dediğinde ona kaşlarımı kaldırdım.

"Ben bağırmak istiyorum," dedim ve yataktan kayarak indim. Sonra da odasının kapısına adımladım. Dışarıya çıkıp dediğimi yapacağımı anladığında kolumu yakalayarak beni kendine çekti. Ellerimden biri ve göğsüm gövdesine yapışırken, "Sonra," dedi başını yana sallayarak. "Önce anlat. Sonra gerekirse beraber bağırırız."

"Böyle öfkemi alamazsın. Şu an önüme çıkan herkesi yakasım var! Bu dünyayı, adaletini! Topunu!"

"Yakarsın," derken kolu belimi sardı. "Yaparsın." Diğer koluyla beni kendi bedeninde kıskaç altına aldı. "Neye sinirlendiğini bilsem ben de yakacağım ama..."

Beni anlamaya çalışması güzeldi ama şu an buna ihtiyacım yoktu. Evet, ona gelmiştim. Bir anlamda sığınmak, öfkelendiğim şeyi onunla paylaşmak istiyordum ama tam şimdi olsun istemiyordum. Çenemi sıktım. Bakışlarımı içimi delip geçen bakışlarından kaçırdım. Titrememem artıyordu. Kahretsin, ağlamak istemiyordum. "Ege'nin," dedim titreme çeneme vururken. "Karadeniz'in bütün suyunu toplayıp üstüme boşaltsalar..." Nefes almak için durdum ve gözlerimi yumdum. "İçimdeki öfke ateşi sönmez, Ali Cihan."

Kolları omuzlarımla beraber üst bedenimi sıktı çünkü titrememem sarsıntıya dönüşmüştü. Alnımı göğsüne yasladım. "Dur- dur- durmu- yor."

Kollarını gevşetti. Bir an sonra havalandım. Kalçalarımın altından geçen kolları beni havaya kaldırdığında gözlerimi açarak ona yukarıdan baktım. "Ne- ne yapıyorsun?"

"Dikkatini dağıtıyorum."

Ne yaşadığımı anlıyor muydu? Şaşırarak ona baktım. Titreme geçsin diye derin derin nefesler aldım. Gözlerimi kapattım ve karanlıkta yalnızmışım gibi hissetmeye çalıştım.

O sırada konuşarak dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu. "Seni böyle sinirlendiren sorunu da adamı da o suda boğarım."

Gözlerimi açmadan, "Bunu çözemezsin, Ali Cihan," diyerek başımı iki yana salladım. "On yedi yıldır çözemediğimi, kimse çözemez."

Konuşurken normale dönen sesim beni biraz daha rahatlatırken bedenimi kucağında serbest bıraktım ve kollarımı boynuna sararak alnımı boynunun hemen yanına, omzuna yasladım.

"Mesele sensen," dedi bir fısıltı gibi. Yüzünün yanını benimkine temas ettirdi. "Karadeniz olurum. Biraz daha anlatmazsan önüme çıkan herkesi cehennemine kavuşturacağım." Alçak sesli konuşmasına rağmen soğuk, sert ve korkutucu bir tonlaması vardı.

Ona kiminle tartıştığımı söyleyemezdim. Başkanla arası benim yüzümden kötü olursa kendimi işte o zaman affedemezdim. Çünkü böyle konuşan birini durduramazdım. Gerçekten benim için her şeyi yapabilecek gibiydi. Zaten komuta merkezine gidince de olanları öğrenme ihtimali yüksekti. Ama benim anlattığım gibi yansıtılmayacağına emindim. O, bu konunun dışındaydı ve kimse ilişkimizi bilmiyordu. Şanslıysam hiç duymazdı.

Yatıştıkça daha mantıklı düşüncelere sahip olmaya devam ettim. Omzuna doğru derin bir nefes alıp verdim. "Birini," dedim artık tamamen sakin bir ses tonuyla. "Bu şekilde sakinleştirmeyi nereden öğrendin?" Aslında başka birisinin bu şekilde sakinleşmesi çok olası değildi. Daha da sinirlenebilirdi. Ama garip bir şekilde, bende işe yaramıştı. Belki de işe yarayan, sadece onunla birlikte olmaktı. "Tamamen doğaçlama," dedi Ali Cihan. "Aklıma başka bir şey gelmedi. *Sarılmak iyileştirir* gibi bir şey duymuştum."

Gülümsedim. Kıpırdayan dudaklarım yanağına sürtündü. "Mayışmış gibiyim."

Hareket ettiğini hissettiğimde yatağa oturdu. Beni de kucağına iyice yerleştirdi. Çenemi tutup yüzümü kendininkinin karşısına kaldırdığında gözlerine bakmakta zorlandım. "Anlatmamak için kaçıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Zamanı değil gibi. Sonra konuşsak olur mu?"

Dudakları düz bir çizgi halini almaya başlarken itiraz edeceğini düşündüm ama yapmadı. Dudağının kenarı belirsiz bir şekilde yükseldi. Farkında mıydı bilmiyordum ama elini usulca sırtımda gezdiriyordu. Benim için hâlâ endişeli olduğunu ve az önceki titreme nöbetim geri gelmesin diye bu durumu koruyacağını anladım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım.

"Korkuttun beni," diye itiraf etti. Onu korkutan telefonlarına tüm gün cevap vermemem miydi, yoksa az önce yaşadığım garip rahatsızlık mıydı?

"Telefonlarını açsaydım kavga ederdik. Benim biraz gözüm dönüyor."

Rahatsızlığımın tıpta tam olarak bir yeri yoktu. Panikatağa benziyordu ama tam olarak benzer değildi. Huylu gibiydim. Bana özgüydü. Sadece çok öfkeliyken, üzgünken ortaya çıkıyordu. Bu titremenin bana uğrayışı, Nazlı'nın gömüldüğü günden bir hafta sonrasıydı. Yine bir ağlama nöbetiyle sarsılmış ve kekelemeye, titremeye başlamıştım. Sakinleşene kadar da peşimi bırakmamıştı.

Daldığım yerden beni Ali Cihan'ın konuşması çıkardı. Parmakları çenemi sıkıyordu. "O da var ama az önce *durduramıyorum* dedin ya."

Başımı salladım. "Evet, o anlarda olmuyor ama sen bunu başardın."

"Panikatak mıydı?" diye sorunca *bilmiyorum* der gibi dudağımı büktüm. Sırtımdaki elleri şimdi kalçalarımdaydı. Biri sabit dururken, diğeri orayı belli belirsiz sıktı.

"Bir daha böyle olursa beni arıyorsun."

Gülümseyip, "Tamam," dedim. Bu sözleri söylerken farklı bir şey düşünüyordum. Başımı aşağı doğru eğemiyordum ve eteğimin kalçamın üzerine toplandığını hissediyordum. Muhtemelen şu anda bacaklarım tamamen açıktı ve onun kucağında oturuyordum. "Ali Cihan," dedim kısık, içine kaçmış bir sesle. Bana bakmayı sürdürmeliydi. "Hımm," dediğinde başını önüne eğecekken çenesini yakaladım. "Oraya bakma!"

Sinsi bir şekilde gülümsedi. Aslında çok önceden fark etmişti, değil mi?

Eli kalçamı bir kez daha sıkıştırdı. Dudaklarım acıyla aralanırken, "Sen bugün ne yaptın?" diye sordu. Bakışları yüzümde gezindi.

"Ne yaptım?" Neden söz ediyordu ki?

"Abinin yanında," dedi ve anında anladım. Dudağımın kenarını ısırırken, "Şey," dedim gözlerimi kapatarak. "O bir anda oldu. Abim bilmiyor sonuçta."

"Nereye kadar bilmeyecek, Balca!" dedi bu defa tersler gibi. Onu tahmin ettiğimden daha fazla sinirlendirdiğimi şimdi anlıyordum. "Bir de gittin işi daha da zora soktun. Ne yapsın şimdi bu Ali Cihan?"

Gözlerimi aralayıp tek kaşımı kaldırdım. "Zaten zordaydık, Ali Cihan. Abim bu işi kolaylaştıracak mı sanıyorsun? En başta oyun olduğunu zaten biliyordu. Bunu ikimiz için de bir iyilik olarak kabul etmişti. Ama şimdi..."

"Balca," dedi adımın üzerine vurgu yaparak. "Sen bana abi demeyi ne zaman bırakacaksın? Bence asıl sorunumuz bu."

"Ben sana abi demiyorum ki. Allah aşkına, kim abisiyle böyle olur!" dememle bakışları aşağıya kaydı. Anında çenesini kavradım ve yüzünü yukarı kaldırdım. "Bakma!"

"Tamam," diyerek kendini yatağa doğru bıraktı. Onun sırtı yatağa çarparken ben de üzerinde sarsıldım. "İyi mi böyle?" dedi ve bakışlarını kamaranın tavanına dikti.

Uylukları gerilince ortaya çıkan sertliğini bacaklarımın arasında hissedebiliyordum ve bu da mideme elektrik akımı gönderiyordu. Onu hissettiğim o yerde bir çıra çatırdayarak yanmaya başladı. Kıvılcımları bedenimi sardı. Üzerinden derhal kalkmak için hareketlendim fakat bu defa da elleri dizlerimi kavrayıp beni yatağa bastırdı. Olduğum yere çivilenirken kıpırdandı. Bakışları gözlerimi bulduğunda, "Sadece böyle kal," diye fısıldadı. Sesinde yangın vardı ve o alevler bedenimi sardı. "Sabah seni eve bırakırım."

Dudaklarımı araladım ama ne itiraz edebildim ne de kabul edebildim. Yerimden de kıpırdayamadım. Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimden çekmediği gözlerinde kalp atışlarımı sayabiliyormuş gibi bir ifade vardı.

Dizlerimi daha sıkı kavrayarak kendini yatakta yukarıya çekti. Beni de beraberinde sürükledi. Başını yastığıyla kavuşturmak için bacaklarımı serbest bıraktı ve dirsekleriyle son kez kendini yukarıya doğru konumlandırdı. Sonra da rahat bir nefes alarak başını yastığına yasladı. Olduğum yerde durmaya devam ediyordum, o da beni izlemeye.

"Gel," dedi bakışlarıyla göğsünü işaret ederek.

"Ali Cihan," dedim boğuk bir fısıltıyla. "Ben..."

"Şşşt," dedi kolunu yana açarak. "Gel ve benimle uyu. Sadece uyuyacağız."

"Ama gitmeliyim."

"Şu an benim için yeterince zor ve anlaşılan, gece boyunca acı çekeceğim ama gidersen daha kötü olur." Yanındaki yastığı kendininkine yaklaştırdı. "Buraya gel, Balca!" dedi daha emreder bir tonlamayla.

31. BÖLÜM

Ali Cihan

Kollarımın arasında tuttuğum beden bir kuş tüyü kadar hafif, pamuk kadar yumuşak ve güneş kadar sıcaktı. Göğsümde uyuyan yüzünü izlemek günümü daha parlak bir hale getiriyordu. "Işığım," diye fısıldadım çenesini iki parmağımın arasında severken. Balca'nın bana hissettirdiği tam olarak buydu.

Günümü ve geleceğimi aydınlatıyordu. Onsuz geçirdiğim yedi yılın tamamı boyunca bu aydınlığı, bu sıcaklığı iliklerime kadar hissetmiş ve onu aramıştım. Bundan sonra bir adım dahi uzaklaşmasına izin veremeyecek kadar ona muhtaç oluşum, her geçen gün onun başka bir yanıyla tanıştığımdandı. Onun her haline ayrı ayrı tapabilirdim.

Neşeliydi, sevimliydi ve kâkülleri beni çıldırtıyordu. Şimdi kapalı olan bal rengi gözlerini, gözbebeğine kadar öpmek istiyordum. İnatçıydı, hırçındı, söz dinlemez bir yaramazdı. O benim kızımdı. Biraz şımarık ve hâlâ biraz çocuktu. Gülüşüyle gönlümü şenlendiriyordu. Çenesini bırakmadan, derin uykusuyla bilinçsizce kıvırdığı dolgun dudaklarını usulca öptüm. "Şöyle kalsak," diye fısıldadım. "Şu anı uzatabilsek ve ben seni saatler, hatta günler boyu koynumda yatırsam, sevsem."

Bedenimin yanında bana sarmaş dolaş yatan küçük bedeni içimi mayıştırıyordu. Kendimi hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum ve bu duruma giderek bağımlı oluyordum. Birazdan onu uyandırmalı, eve bırakmalı ve ona eve girerken söyleyeceği bir bahane bulmalıydım.

Bir gün ya bahanelerimiz tükenecekti ya da biri eninde sonunda onu gemimde kalıp benimle uyumaya ikna ettiğimi anlayacaktı.

Dudağımı dudaklarının üzerine sürterken kokusunu içime çektim. Bu huzurlu hali, kokusu ve teninin yumuşaklığıyla çıldırtıyor, alev alev yakıyordu.

Kendimde daha önce asla fark etmediğim bir duyguyu daha hissediyordum. Bana bir bakışı bile böyle hissetmem için yeterli oluyordu. Onu yiyip bitirmek istiyordum. Ben ondan önce, hatta geçen yedi yılın tamamı boyunca arzularını dizginleyemeyen bir adam değildim. Fakat ona açıldığım, onun da bana hissettiği şeyin aşk olduğunu anladığım andan beri karşı konulamaz bir biçimde çekimine kapılıyordum. Belinde duran elimle onu

biraz daha kendime yaklaştırdım. "Balca," dedim alev almış bir sesle. Dudaklarımı onunkilere sertçe bastırdım. "Uyan."

Uykulu bir homurtu çıkardı. Sesi ağzımın içine dolarken onu öpmeye devam ediyordum. "Ali Cihan," dedi yarı anlaşılır bir mırıltıyla. Ellerinden birini geriye atıp esnerken dudaklarımı boynuna, oradan da gerdanına taşıdım. Gömleğinin üzerinden defalarca kez öpücüklere boğdum. Mis gibi kokuyordu. Uykusunun kokusu çok lezzetliydi. Özellikle boynunda ve çene altında biriken o koku çok tatlıydı ve ağzımı sulandırıyordu. "Seni yiyebilir miyim?" diye sordum sesime yansıyan bastırılamaz açlığımla. Elini yanağıma yerleştirip yüzümü tam karşısına almaya çalıştı. Ona son kez hızlı olmayan, iz bırakan nemli bir öpücük verdim.

"Saat kaç?" Yanağıma yaslanan avucunu, bileğini, sonra da dirseğinin iç kısmını öptüm. "Erken, uyanmak için çok erken," diye söylenirken beni durdurmaya çalışıyordu. Bense tatlı tenini ısırıyordum. Gerçekten onu yiyebilirdim.

Başını geriye atarak kamaranın penceresinde bakışlarını dolaştırdı. "Şu an sekiz falan olmalı. Evde olmam gerek. Telefonum da arabadaydı. Ya aradılarsa? Abim!" dedi panikle. Bileklerini tutup başının üzerinde toplayarak onu yatağa sabitledim. Şaşkın bal rengi bakışları gözlerimle buluştu.

"Şu an hiç bal havamda değilim, Ali Cihan. Sabahları huysuz olduğumu bir öncekinden anlamış olman gerekir. Öyle bal gibi tatlı uyanmıyorum."

"Deli bal mı? O da olur," diye mırıldandım. Dudağımı yanağına gömüp sesli bir şekilde öptüm. "Zehrin bile tatlı. Beni kendinle öldür."

Sakallarım yüzüne batıyor olsa gerek, yüzünü gülmekle sinirlenmek arasında bir ifadeyle buruşturdu. "Of, bırak artık beni! Bak, şu anki durumumuz hiç uygun değil. Geç kalıyorum."

"Bırakacağım," dedim boynuna inen dudaklarım orada ayrıca mesai harcarken. Bağımlı olma konusunda ciddiydim. Asla bırakamıyordum. Dilimle boynunu çenesinin altına kadar yaladım. "Şimdi biraz daha tatlı. Doğru söyle, balla mı yıkanıyorsun? Yoksa doğuştan mı?"

"Ali Cihan!" diye söylendi ama çenesini ısırıp sonra da öpünce, "Bu çok," dedi boğuk bir sesle. Yatakta yukarıya kavislenip boynunu iyice açığa çıkarırken sözünü yarım bıraktı. "Beni..." Elimle, yukarıya yükselen belinin yanını kavradım. Parmaklarımla sıktım. Ağzından dökülen iniltili ses tüm duyu hücrelerimin erkekliğime toplanmasına neden oldu. Dün gece onu kucağıma aldığım andan itibaren hissettiğim şeyden farklı değildi.

Şu an durmam gerektiğini biliyordum. Yalvaç'ın kardeşine âşıktım ve onun bundan haberi yokken, yatağımda kardeşini severek tıpkı kendim gibi arzu ve ihtiyaçla doldurmaya çalışıyordum.

Balca titremeye başladığında uyluklarımın arasında olan aklım gerçekliğe döndü. Kollarını boynuma asıp bedenini yukarıya kaldırdı ve kendini benimle havada tuttu. Yüzünün yan tarafı yanağıma temas ediyordu. "Heyecanlandırıyorsun," diye itiraf etti. "Titremelerimin sebebi olmayacaktın, onları durduracaktın."

Heyecanlandığında da mı titriyordu? Her an mı? Daha önce onun evinde, koltukta yaşadığımız anı anımsadım. O zaman da kucağımda titriyordu. Ben bunun normal olduğunu düşünmüştüm. *Benim içindi.* "Sen sevişirsek krize mi gireceksin?" Aklımdaki soruyu o kadar hızlı söze döktüm ki sonrasında pişmanlığım da aynı hızla beni buldu.

Onu istiyordum ama Balca'nın bunu isteyeceğini düşünmüyordum. Bu yüzden onu böyle sevmek dışında ilerisini düşünemezdim.

Kollarımı beline dolayıp yatağa otururken onu kucağıma çektim. Hâlâ kollarıyla boynuma sarılıyordu ve çekingen bakışları önündeydi. "Daha kötüsü olabilir," dedi Balca iç çekerek.

Daha kötü ne olabilirdi ki? Yutkundum. "Ne?" dedim alacağım cevaptan korkarak.

"Ağlayabilirim."

Çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdım ve kısılmış gözlerimi gözlerine diktim. "Ağlamak mı?" Ben içindeyken ağladığını hayal etmek istemesem de zihnim beni dinlemedi. Öyle duygusal bir an planlamıyordum. "Çok heyecanlanınca öyle oluyor. Bundan ötesi hıçkırıklar gibi görünüyor."

Ciddi görünüyordu ama bir an için dudağının kenarının titrediğini gördüm. Bunu fark ettiğimi anlayınca, "Safım," dedi elleriyle omuzlarımı kavrayarak. "Neden hemen inanıyorsun ki? Heyecanlıyken ağlamam mümkün mü sence?"

Kaşlarımdan birini kaldırdım. "Şaka mı yapıyordun?" diye sordum.

Gülerek başını salladı. "Seni kandırmak neden bu kadar kolay? O kadar mı seviyorsun, her dediğime inanıyorsun?"

"Balca akşamki halini gördüm. Bir an için her seviştiğimiz anda hıçkırıklara boğulduğunu düşündüm. Buna nasıl dayanırdım bilmiyorum ve evet, inandım çünkü tamamen yalan sayılmazdı."

Kaşlarının arası yakınlaşırken elleri omuzlarımı sıkıyordu. "Gerçek olsaydı dayanamaz mıydın?"

"Daha önce biriyle sevişmedin," dedim sorar gibi. "Değil mi? O anlarda kimse ağlamaz."

Yanakları kızarıyordu. Dudaklarını yalayıp bakışlarını arkamda kalan bir yere sabitledi. "Yani, öyle denebilir."

Öyle denebilir? "İlk sevgilin olmadığımı biliyorum ama o sarı kafayla..." Cevabını beklemek ölüm gibiydi. Sarı kafayı ilk gördüğüm anda olduğu gibi bir an önce ruhlar âlemine kavuşturmayı hayal ettim.

Bakışları gözlerimi buldu. Yanağındaki kızarıklık artarken dudağının kenarını dişlerinin arasında eziyordu. "O değildi zaten," dediğinde kalbim atmayı bıraktı. Balca'nın önceki hayatı beni ilgilendirmezdi ama böyle hissetmekten de kendimi alıkoyamıyordum.

"Saat geç oluyor, Ali Cihan. Ben gideyim artık," diyerek kucağımda kıpırdandı. Aramızdan kısa süreli bir sessizlik geçerken elini tutup kucağımdan inmesini engelledim.

"Kimdi diye sorsam kızar mısın?" Bunu sorarken oldukça çekiniyordum. Ancak bana vereceği adam için mezar taşına ne yazdıracağımı şimdiden düşünüyordum.

Derin bir nefes aldı. Benimkisi ise hepten kesildi. "Sendin," dedi gözlerime bakarak. Algılamada problem yaşarken bakışlarımı gözlerine diktim. "Evimde ve senin yatak odanda. Lütfen Ali Cihan'a bir şey yapma." Dudakları yükseldiğinde benim ifadem sabit kalırken o bir kahkaha patlattı. "Çok safsın ya! Sana zaten kimse olmadı dedim."

"Balca!"

"Hımm..." Bakışları gözlerime kilitlendiğinde kahkahası anında kesildi ve ifadesi ciddileşti. Çünkü benim gülen bir tarafım yoktu. Eğlenmiyordum.

"O gün geldiğinde seni kimse elimden alamayacak. Sevilmeyi sevişmek sanman ne kadar masum olduğunu gösterse de bunun bedelini adımı haykırarak ödeyeceksin. Belki bu yatakta," dedim ve ifadesi endişeyle kaplanırken. "Yatağı inletmeyen Ali Cihan değildir," diye son noktayı koydum. Yüzüme kalpten gidiyormuş gibi baktı.

"Oha, Ali Cihan!"

"Yapana değil, yaptırana bakacaksın."

Kucağımdan kaçar gibi indi. "Seninle böyle konuşmayı sevmiyorum. Beni utandırıyorsun."

Yatağa uzanıp olduğum yerden onu izlerken, kollarımı rahatça kafamın altına yerleştirdim. "Seni arzulamam neden utandırıyor ki? Sen de beni arzuluyorsun."

"Olmuyor öyle bir şey!" diye itiraz ederken kıyafetlerine çekidüzen veriyordu.

"İpucu ister misin?" diye sorarken göz kırptım.

"İstemez. Yine edepsiz bir şey söylersin."

Başımı iki yana salladım. "Evine daha geldiğim ilk anda kucağıma atlamak istiyordun ama farkında değildin." Yerimden doğruldum ve elimi kucağıma vurdum. "Sen burada olmayı çok sevdin! Ve inan bana, seni kucağımdan indirmek istemiyorum."

"Ali Cihan!" diye çemkirdi.

Gülerek ayağa kalktım. Hemen bir adım geriye çekilerek benden uzaklaştı. "Evinde ve benim yatak odamda yaptığımız her şey birbirimizi sevmekti. Biz daha sevişmedik," dedim az önceki yanlış anlaşılmayı düzeltmek için başımı sallayarak. "Anladın mı?" Ona doğru adımlayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Sevişsek böyle olmaz."

"Açıklamak zorunda mısın?"

Cıkladım. "Değilim ama bil istedim. Böyle bakınca ufacık görünüyorsun. En azından biraz zihnin aydınlansın, büyüsün."

"Abart!" dedi umursamaz bir tavırla. Yatağın kenarına oturdu ve yerdeki ayakkabılarını giymeye koyuldu.

"Öğren diye diyorum. Bak bunları sana kimse anlatmaz." Ellerimi ceplerime sokup o evine girene kadar geçecek sürede gözlerimi ondan ayırmama görevini başlattım. Buna sonra ihtiyacım olacaktı çünkü onu özleyecektim. Daima öyle oluyordu.

Ayakkabısının deri şeridini bileğinden geçirdi ve kopçasını parmaklarının arasına alırken başını kaldırıp bakışlarını gözlerime dikti. "Söylesene, çok mu dağınık görünüyorum? Saçım normal mi?"

Bana göre nasıl olduğunu soruyorsa şahaneydi. Abisine göre soruyorsa sıçmıştık. "Muhteşemsin."

"Ciddi soruyorum, Ali Cihan," diyerek gözlerini devirdi. Sonra da parmaklarının arsasındaki kopça ve deri şeritle ilgilendi. Diğer ayağına geçtiğinde, "Akşam annemler size gelebilir," diye mırıldandı. Ayakkabısını giymeyi başararak ayağa kalktı. "Maç varmış. Olur da abim *gel bizde izleyelim* derse hayır diyorsun. Asla izlemem diyorsun!"

"Ben maç izlemiyor muyum?" diye sordum. Şaşılacak şeydi. Çok severdim.

"Öyle," diyerek kafasını salladı. Sonra da yanımdan geçip odanın içindeki küçük banyoya doğru adımladı. "Ben evde olacağım," diye sesleniyordu. "Maç falan çekemem. Kafa dinlemek istiyorum. Hem Leyal de sevmez."

Kendi keyfine göre istiyordu yani. Ben onu görme fırsatını kaçıracağıma on yıl maç izlememeyi tercih ederdim. Ne var ki hem maç hem de Balca aynı yerde olacaktı. Yalvaç'ın bu aralar aklı bir karış havada olduğundan unutma ihtimaline karşın ona maçı hatırlatsam iyi olacaktı.

"Öyle yaparım," dedim gülerek.

Banyodan, "Ali Cihan!" diye bağıran sesi, dağınık saçlarını ve kırışık kıyafetlerini gördüğü anlamına geliyordu.

"Çok güzelsin," diyerek ben de odada ayakkabılarımı aradım. Onu eve bıraktıktan sonra Yalvaç'la görüşmem gerekiyordu. Bir de komuta merkezine gelmemesini sağlamalıydım.

Abi kardeşin Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatında olması hâlâ inanamadığım bir durumken, Yalvaç'ın da aynı şekilde öğrenmesini ve bir inme nöbeti geçirmesini istemiyordum. Bu durumun nereye gideceğini bilmesem de hem Balca'dan hem de Yalvaç'tan gerçeği saklamak zorlayıcıydı.

Yalvaç, en başından beri Göçebe'yle olmak istiyordu ama Kızıl Gerdan'ı seviyordu. Onu kararsızlığından kurtaran ve Gök Kuzgun'a geçmesi konusunda teşvik eden Kâzım Başkan'dı. Ona kardeşinin Ankara'dan geleceğini söylemeden, orada daha başarılı olabileceğini söylemişti. Yalvaç başarılı olmak için değil ama Göçebe için teşkilat değişikliğine olumlu bakmıştı.

Yalvaç'ın babası Niyazi amca, benim babam gibi eski istihbaratçılardan biriydi. İkisi de aslında geçmişteki o yıllarından bu yana çok yakın arkadaştı ancak bunu Yalvaç ve benden başka kimse bilmiyordu. Onlar bir karar alarak oğullarını da aynı mesleğe dahil etmek istemişlerdi. Yalvaç'la benzer şekilde, kaderimiz aynıydı.

Ne var ki Balca'nın teşkilatta olmasından kimsenin haberi yoktu. Onun kim olduğunu öğrendiğimde araştırmıştım. Balca'ya teklifi teşkilat götürmüştü. Emekli Uzman Ajan Niyazi Zorlu ve Uzman Ajan Yalvaç Zorlu'nun başarılarından ötürü onun da ailede olmasını, teşkilata katılmasını istemişlerdi.

Gizlilik ilkesi düşünüldüğünde de onun teşkilata girişi ve şu zamana kadar ortaya çıkmayışı normal görünüyordu.

Bizler kimliklerimizi ailelerimize açıklayamazdık. Hepimizin normal meslekleri olurdu ve görev olduğu zaman ya bir tatile ya da bir iş seyahatine giderek ortadan kaybolurduk. Bunu bize teşkilat emrediyordu. Aileden olmak istiyorsak, kimse kimsenin kimliğini bilemezdi. Yalnızca takım arkadaşları...

Yalvaç teşkilata on beş yaşındayken girmişti. Bense on altı. O benden bir yıl daha kıdemliydi. O zamanlar görev almıyorduk ama ağır eğitimlere tabi tutuluyorduk. Faroz'la tanışmamız da neredeyse o zamanlara denk geliyordu. Teşkilatın çocuk esirgemesinden çıkıp bizimle ilk görevini aldığında, bir daha ayrılmayacağımızı biliyorduk.

"Ali Cihan," diyen Balca'nın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. "Bir baksana."

Neye bakacağımı bilmeden, "Bakayım," dedim ve banyonun kapısında dikilen ona döndüm.

"Şey ya," dedi utana sıkıla. "Gece eteğimin fermuarı yarıya kadar inip sıkışmış. Ne çıkarabiliyorum ne de yukarı çekebiliyorum. Yardım etmen gerek."

"Yırtayım mı?"

"Bak ya," dedi bana gözlerini devirerek. "Kapattık o konuyu, Ali Cihan Bey. Şu işi hallet de çıkalım. Ben komuta merkezine yine erken gideceğim. Eve gidip duş alır, sonra da çıkarım."

Arkasında durup fermuarını inceledim. Arasına fazla kumaş parçası takılmış görünüyordu. Parmaklarımla kumaşı çekmeye çalıştım. Olmayınca fermuarı aşağı ve yukarı oynattım. "Biraz zaman alacak ama hallederim."

"Güzel. Sen ne yapacaksın bugün?"

"Ben de kahvaltıdan sonra komuta merkezine geçerim. Bir yığın iş var. Bugün görev tercihinin ilk günü. Gürcistan'a adımızı yazarım."

Omzunun üzerinden başını kaldırdı. Beni görmeye çalışırken sırtı gövdeme yaslandı. "Ben yazılmıyorum. Sana güle güle. Marta mıydı, Martı mıydı neydi? O kadınla da mutluluklar."

Tatlılığına dişlerimi sıktım. "Maite adı," diye düzelttim bana biraz daha dişlerini çıkarsın diye.

Omzunu silkti. "Her neyse. İlgilenmiyorum. Hadi şu fermuarı hallet artık."

Biraz daha çekersem koparacağımı söylemedim. "Şaka mı yapıyorsun, yoksa beni gerçekten kıskanıyor musun?"

Yine omzunu silkti. Omzu ağzıma sığacak kadar ufak görünüyordu. Bunu yapmayı bırakmalıydı.

"Kıskanmıyorum. Niye kıskanayım ki?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim ve fermuarına asıldım. Şerefsiz, kumaşı bırakmıyordu. "Kıskanılası olan sensin."

Yine omzunun üzerinden baktı. "Beni kıskanıyor musun?" diye sordu. "Benim geçmişim temiz bir kere."

"Bunun geçmişle ilgisi yok ki. Senin geçmişine laf etme hakkım da yok zaten. Bebek gibi kızsın ve şimdi benimsin. Etrafımızdaki herkesin dikkatini çektiğini fark ediyorum. O zamanlarda da kuduruyorum işte. Benim cihat kafada başlıyor."

Sırıttı. "Bebek gibi olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Övülmeye ihtiyacı mı vardı? Eğer öyleyse ayak tabanlarından başlayıp saç tellerine kadar sayabilirdim.

"Şımarma," dedim burnumdan gülerek. Fermuarı çektiğimde koptu. Yüzümdeki ifadeden anında ne olduğunu anladı. "Ali Cihan," diye bağırmasına, "Eh be kızım!" dedim elimdeki fermuarın parçasına bakarak. "Benim ayı pençeleriyle şu iş yapılır mıydı?"

"Suçlu ben miyim yani?" Elimdeki parçayı alırken öfkeliydi. "Kopardın ya. Eve nasıl gideceğim?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak ellerimi ceplerime soktum. "Benden bir şey giy."

"İlan da vereyim mi?" dedi hayretle. Gömleğinin kırışık uçlarını eteğinin içinden istemeye istemeye çıkardı ve eteğinin üzerine saldı. Şimdi daha kötü görünüyordu.

"Bizim evden gürültülü sesler duyarsan sakın gelmiyorsun," derken dönüp kapıya doğru adımladı. "Şu halde saldırıya uğramış gibi görünüyorum. Evde bunu yapanı bulmak için kan çıkacak. Kendimi koruyabilirim."

Balca

Ucuz atlattığımı sanıyordum. Tüm geceyi otopsi yaparak ve ardından demirden bir sandalyede uyuyarak geçirdiğimi söyleyince, abimi bile ikna etmiştim. Kahvaltıdan sonra Leyal'i beklemeden evden çıkmam annemin itirazlarını tetiklese de şimdi üzerime çöken o baskıdan uzaklaşmış gibi hissediyordum.

Annem, Ali Cihan'la görüşemediğimizden yakınıp ayrılmamızdan korkuyordu. Sırf bu saçma sapan kuruntuları yüzünden telefonumu ondan uzak tutuyordum. Bizim konuşmamıza gerek bile yoktu; annem tek başına tüm teşkilata yeterince delil sunuyordu.

Abimin arabasını komuta merkezinin otoparkına bırakıp girişe yöneldim. Ayaklarım zemine belli belirsiz çarpıyor, her adımım yerle aramda mesafe varmış gibi hissettiriyordu. Evdeki laf kalabalığını zihnimin en derin, en karanlık köşesine gömmüştüm. Şu an, kimse gelmeden önce başkanla görüşebilme fırsatını yakalamaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Lobiye girdiğimde Ayşe başını masasından kaldırdı. Hafifçe başımı eğerek el salladım. "Günaydın. Hiç kalkma. Yukarıda olacağım."

"Günaydın, Balca. Başkan gelince beni görsün demişti."

Adımlarım lobinin önünde duraksadı. Gözkapaklarım bir anlık şaşkınlıkla titredi. "Beni mi?" dedim şaşkınlıkla. "Ama biz..." Dünkü tartışmamız ortalığı ayağa kaldıran cinstendi ve eminim Ayşe de bunu biliyordu.

"Dünle ilgili olabilir. Seni bekliyor."

Hızla başımı sallayıp merdivenlere yöneldim. Aklımdan sürekli düne göre daha ılımlı olmam gerektiğini geçiriyordum. Ancak kızların arkamdan fısıldaşarak konuştuğunu duyunca zihnim dağıldı, basamaklarda ister istemez duraksamak zorunda kaldım. Ayşe yanındaki diğer kıza, "Başkanın asistanı yakında gelecekmiş," diyordu. "O kız kim biliyor musun? Ali Cihan abinin sevgilisiymiş. Şu Gupse diye bahsettikleri kız."

Söylediği şey sessizce bir iki basamak inmeme neden oldu. Nefesimi tuttum ama kalbimin hızlanmasına engel olamadım. Burada nasıl bir saçmalık dönüyordu?

"Ne! O mu?" Ayşe'nin yanındaki kız ne kadar şaşırmışsa onun yüzle çarpılmış hali gibiydim. Yumruğumu yanımda sessizce sıkarken Ayşe'nin biraz daha detay vermesi için sabırla bekledim. Parmak kemiklerim içe çökerken tırnaklarım avucuma battı.

"Şu an birlikteler mi bilmiyorum tabii. Bir zamanlar öyle bir söylenti vardı."

O an dizlerimin içi boşalmış gibi oldu. Varlığımı ayakta tutan tek şey, öfkeden taşlaşan sinir sistemimdi.

"Ne zamandı ki bu?" Eğer yakın zamansa Ali Cihan'ı benim elimden kimse alamazdı.

"Oluyor bayağı. Ben de birileri konuşurken duydum. Neyse, gelirse anlarız."

"Ben o kızın pek doğru biri olduğunu düşünmüyorum," dedi Ayşe'nin yanındaki diğer kız. "Herkesle birlikte olan biri."

"O konuda haklısın," dedi Ayşe. "Gözünü yukarılara dikmiş. Böyle yükseleceğini sanıyor." Dişlerimi öyle sıktım ki çenemden başlayan bir ağrı şakaklarıma kadar yayıldı. Omuzlarım taş kesilmişti.

Ayşe'nin sandalyesinden kalkıp adım attığını duyduğumda o karanlık sarmaldan sıyrıldım. Tuttuğum nefesi derin bir yutkunmayla dışarı verdim ve sessizce merdivenlere yöneldim. Her basamak, içimdeki kıskançlıkla çarpıştı.

Başkanın asistanı hakkında duyduklarım yıkım gibi üzerime çökmüştü ama şimdi bu enkazla ilgilenemezdim. Görüşmem bitene kadar öfkemi beynimin en tenha köşesine tıkmak zorundaydım.

32. BÖLÜM

Ali Cihan

Komuta kontrol merkezine vardığımda, Ayşe başını kaldırıp beni görünce kısa bir baş hareketiyle selam verdi. "Günaydın, Ali Cihan abi."

"Günaydın Ayşe, başkan odasında mı?"

"Yukarıda. Balca da yanında. Yaklaşık on dakika oldu."

Yüzümdeki donuk ifadeyi bozmadan başımı salladım. Balca'nın buraya başkanla görüşmeye geleceğini Leyal'den öğrenmiştim. Dün tartıştıklarından da o sırada haberim olmuştu. İçeriği hakkında bilgi vermek istememişti. *Balca'dan dinlememin daha doğru olacağını* söylediği için üstelememiştim.

Yine de içimde bir şey kontrolsüzce büyüyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar tetikte, daha önce hiç olmadığı kadar huzursuz hissediyordum. Dün gece onu kollarımda nasıl susturduğumu, omzuma yaslanıp içini çektiğini hatırladıkça göğsümde bir şey sıkışıyor; kanım damarlarımda hızla yükselip beynime çarpıyordu.

Balca'nın hata yapabileceğini düşünmüyordum. Ama eğer yaptıysa bile sonuna kadar onun arkasında durmaya hazırdım.

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Parmak uçlarım merdiven tırabzanına tutundukça içimdeki siniri dizginlemeye çalışıyor, bedenimi fiziksel bir ritimle kontrol altında tutuyordum.

Başkanın odasının önündeki bekleme salonuna ulaştığımda, sesler kalın camın ardından kulağıma süzüldü. Gerginlik yalnızca odanın içini değil; duvarları, tavanı ve cam bölmeleri bile titretiyor gibiydi. Balca'nın sesi belli belirsiz çatlıyor, başkanın tonu ise içerideki havayı sert bir baltanın yankısı gibi kırıyordu.

Dişlerimi birbirine bastırdım. İçimde öne fırlamaya hazır bir öfke kıpırdanıyordu ancak kendimi tutmalıydım. Ne olduğunu tam olarak anlamadan, kör bir içgüdüyle harekete geçmek, telafisi olmayan sonuçlara yol açabilirdi. Balca bunu hak etmiyordu.

Sırtımı dikleştirip cam bölmeli odanın önündeki deri koltuğa oturdum.

Odadan gelen sesleri duymamak neredeyse imkânsızdı. Başkanın alışılmışın dışında sertleşen sesi, "O görev zaten teşkilatta birine verildi," diye yükseldi. "Üstelik senin gibi gölge ajan da değil. Senelerdir onun sonuçlandıramadığını sen nasıl başaracaksın!"

Bir anlığına kapının ardında oluşan sessizlik, Balca'nın aldığı derin nefes sesiyle dağıldı.

"Bu dosyayı yıllardır takip ediyorum. Kişisel bir bağım var. O yüzden detayları, ihmal edilen noktaları başka kimsenin göremeyeceği kadar iyi biliyorum. Eğer bu görev ciddiye alınsaydı çoktan o mezar açılır, dosya derinlemesine incelenir ve Ferdi Kaya yakalanırdı. Ama bunun yerine, çözülemeyen vakaların fotoğrafı gibi panoya asılıp öylece bırakıldı. O mezar ve dosya sanki devlet sırrıymış gibi korunuyor. Neden?"

Konuşmasının sonu odadaki tüm havayı çekip almış gibi başkandan gergin bir homurtu yükseldi. "Mezarı neden açtıralım, Çaykara? Ortada kemikten başka bir şey kalmamıştır. Ne yapacaksın, o adamın kızı darp ettiğini mi kanıtlayacaksın?"

"Evet!" diye yükseldi Balca. "Nazlı'nın el bileği altı yaşındayken kırıldı. O bileğe platin takıldı. Kemikler senelerce formunu korur. Hasarlı kemik bugün bile tespit edilebilir. Üstelik o platinin üzerinde implant seri numarası var. Kemiği mezardan çıkartırsak, sadece seri numarasıyla bile Nazlı'ya ait olduğunu birebir eşleştirebiliriz." Kimden bahsediyordu? Nazlı kimdi?

Başkanın soğukkanlı sesi beni daldığım yerden çekip çıkardı. "Bu neyi kanıtlar?"

Nazlı... Bu isme neden bu kadar aşinaydım? Balca'nın kardeşi olduğu için mi, yoksa benzer bir hikâyeyi daha önce başka birinden mi dinlemiştim?

"Gerçek ölüm nedenini!" Balca'nın sesi titriyordu. "Travmatik bir kırık geçirmişse, kemikte oluşan kallus dokusu hâlâ duruyordur. Onu özel ışınlarla tararsak kırığın darbe kaynaklı mı, yoksa düşmeye bağlı mı olduğunu anlayabiliriz."

Başkanın yüzünde bir şey fark etmiş olacak ki Balca'nın sesi bir anda yükseldi. "Siz beni neden umursamıyorsunuz? Neden, ne söylersem söyleyeyim size işlemeyecekmiş gibi düşünüyorum? Onu o gün de öldüresiye dövdüğünü kanıtlayabileceğimi söylüyorum! Yedi yaşındaki kıza intihar diye sonuç yazanların eğitimine sıçayım. Sizce de kulağa komik gelmiyor mu?"

Başkan beklediğimden daha yumuşak bir ses tonuyla yanıt verdi. "Çocukken kaza geçirmiş de olabilir."

Balca alayla güldü. "Siz neden o adamı koruyorsunuz? O zaman Ferdi Kaya'nın fotoğrafını panoda neden tutuyorsunuz?"

Bahsettiği pano... Odamdaki panodan söz ediyordu. *Ferdi Kaya.* İsmi zihnimde yankılandı. Fotoğrafını anımsamakta zorlanmadım. Neredeyse her gün o duvara bakıyordum. Ferdi Kaya bir savcıydı. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla öyleydi. O dosya Yalvaç'taydı. Bir keresinde ona sorduğumda bana yurtdışına firar ettiğini söylemişti.

"Bunun arkadaşınla ilgisi yok. O adam, ortağı olduğu şirketi dolandırdı ve yurtdışına kaçtı."

"Bu yüzden mi kırmızı bültenle aranıyor? Tek kuruş parası olmayan, işsiz biriydi Ferdi Kaya. Ortağı olduğu bir şirket olduğuna asla inanamam. Ne olursa olsun, o adamı ben araştırmak istiyorum. Eğer siz kabul etmezseniz, eski başkanımla iletişime geçeceğim."

Başkanın sesi bu kez tehditkâr bir tona büründü. "Akın'ı bu işe karıştırırsan, senin için burada pek iyi bir çalışma ortamı sağlayamam."

Balca'nın çıkışları başkanı öfkelendiriyordu. Açıkça çizgiyi zorluyordu. Kendi amirini başka biriyle tehdit etmek, disiplin açısından ciddi bir hataydı ancak onu da haksız bulamıyordum. Eğer o görevi almak istiyorsa almalıydı. Bizim işimizde gönüllülük her şeyin başında gelirdi.

"O görevi almak için her şeyi yaparım. Sizden güzelce izin almak için geldim ama siz-"

Başkan gülerek sözünü böldü. "Başarılı olamayacağın bir görevi sana vermek istemiyorum. Hem o görev üzerinde çalışan bir kıdemli ajan varken bu doğru olmaz."

"Birlikte çalışabiliriz."

"Bu katiyen olmaz!"

Başkanın, Yalvaç'ın adını Balca'ya vermesi mümkün değildi. Zaten Yalvaç artık bizimle aynı teşkilatta bile değildi. Başka bir başkana bağlıydı ve Kâzım Başkan'ın gerçekten de onun dosyasıyla bir ilişkisi kalmamıştı. Balca'nın onunla temasa geçmesi doğrudan gizlilik ihlali olurdu.

"İsmini verin," diye diretti Balca. "Ben konuşup ikna ederim."

Kâzım Başkan, Balca'ya hem gizlilik nedeniyle hem de aile ilişkileri nedeniyle ismini veremezdi. Tıpkı Yalvaç'a kardeşinin teşkilatta olduğunu söyleyemediği gibi. Yalvaç çok başarılı bir istihbaratçıydı. Sırf kardeşi Şato'dan gelen emirle Çanakkale'ye geliyor diye ondan vazgeçmek ve gidişini desteklemek zorunda kalmıştı.

"Sana isim vermeyeceğim. O istihbaratçı artık Gök Kuzgun'da görevli. Yani aynı çatı altında olsak bile, seninle iletişim kurması kesin olarak yasak. Ferdi'nin duvarda resmi olabilir ama o dosya, onun sorumluluğunda."

Balca derin bir nefes aldı. "Güzel. Bu işi kendim çözeceğim," dedikten sonra ayak sesleri zemine yayıldı. Onunla kalktım ve kapıya ilerledim. Birkaç saniye sonra önümdeki cam kapı aralandı. Bakışları tam da o anda benimkilerle buluştu. Gözleri dalgındı. Derin bir nefes aldı, ardından hızla gözlerini kaçırdı.

"Çaykara," dedim ona yaklaşarak.

Beni duymazlıktan geldi. Yanımdan hızla geçerek çıkış kapısına yöneldi. Hemen arkasından ben de çıktım. Merdivenleri hızla inerken bir kez daha seslendim.

"Çaykara!"

Yine tepki vermedi. Dışarı çıkar çıkmaz otoparkta kolunu yakaladım. Burnundan aldığı sinirli nefes seslerini net bir şekilde duyabiliyordum.

"Nereye gidiyorsun, Allah aşkına? Bir dursana. Başkanla konuştuğun kız kimdi? Benim neden bundan haberim yok?"

Bana dönmeden önce elimle tuttuğum koluna, sonra omzunun üzerinden yüzüme baktı.

"Şu an sinirliyim ve konuşmak için hiç uygun zaman değil."

Tek kaşımı kaldırdım ama bir şey söylemeden kırmızı arabasına yöneldi. Peşinden yürüdüm fakat onu durduramayacağımı biliyordum. Sinirden yine titriyordu. Dünkü gibi onu sakinleştirmeme izin vermeyecekti. Arabasına binip otoparktan uzaklaştığında içeriye geri döndüm. O yalnız kalıp biraz sakinleşene kadar başkanla konuşacaktım.

Ayışığı Kitaplığı

33. BÖLÜM

Balea

Eve gelir gelmez, doğruca bahçeye çıkıp Göçebe'yi aramamın tek bir nedeni vardı. Akın'a ulaşamıyordum ve biliyordum ki bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

"Akın neden telefonlarıma çıkmıyor? Bir anlığına senin de o lanet telefonu açmayacağını düşündüm."

Göçebe'nin sesi telefondan değil, buzla kaplı bir tünelin içinden geliyor gibiydi. "On defadan fazla aramışsın. Biz artık birlikte çalışmıyoruz, Çaykara. Benimle iletişime geçmen iyi karşılanmayacaktır."

Elbette birlikte çalışmadığımızı biliyordum. Hatta artık aynı teşkilatın parçası bile değildik. Ama bu, iki yabancıya dönüşmek zorunda olduğumuz anlamına mı geliyordu? Göçebe'nin sesindeki mesafe kelimelerden değil, bilinçli olarak örülmüş bir duvardan kaynaklanıyordu. O artık bir uzmandı ve eskisinden daha çok işine odaklıydı. Ne var ki sadece telefonla da olsa önceden sık görüşen arkadaşlardık. Galiba bu tavrını hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Seni eski zamanlarımızın hatırına arıyorum. Bunun bir sakıncası olmaz diye düşünmüştüm," diye itiraf ettim. Zor bir durumdaydım ve ondan başka yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Bunu anlar diye umuyordum.

Yanıt vermedi. Yalnızca kısa ve sabırsız bir nefes bıraktı. Bahçede ayaklarımın altındaki toprağı hissedemeden yürüyordum. Gidip gelen adımlarım içimdeki telaşla aynı ritimdeydi. O sırada gözüm annemlerin evden çıkışına takıldı. Bahçe kapısındaydılar. Zübeyde teyzelere gidiyorlardı. Aylin dış kapıdan bana el salladı ama zihnim ona karşılık veremeyecek kadar Göçebe'nin bir sonraki cümlesine kilitlenmişti.

"Neden Akın'la görüşmek istiyorsun?"

"Çünkü," dedim sesimi kısık çıkarmaya çalışarak. Elimi cebimdeki ateş yumağı gibi duran fotoğrafa bastırdım. "Bir görev var. Onu almak istiyorum. Eğer o, başkanı arayabilirse belki bir şeyler değişir. Bu benim için hayati önem taşıyor."

"Bu etik değil, Çaykara. Seni anlıyorum ama yanlış olduğunu bilmelisin. Yeni başkan seni uygun görürse görevi zaten verir. Bu kadar zorlaman neden? Görevle ilgili ne var?"

"Sana anlatmak istemiyorum. Bu benim için çok önemli. Sadece bunu bilsen olmaz mı?" Duraksadım. Kelimeler gırtlağımda düğüm olmuştu. O

his yine oradaydı. Benden bir şey saklanıyor gibi hissediyordum. Sebebini bilmiyordum. "Peki, Akın neden telefonlara çıkmıyor?"

"Çünkü çok yoğun," dedi. Sesi aynı çizgide kaldı, ne bir yumuşama ne de bir yakınlık vardı. "Hepimiz öyleyiz."

Derin bir nefes aldım. "Seni geçenlerde tebrik etmek için aramıştım aslında ama ulaşamadım. Her şey yolunda mı?"

Aramızda sık sık ama artık tanıdık gelmeye başlayan o sessizlik bir kez daha oluştu. Ardından hiç beklemediğim şekilde sesi değişti. Bu kez daha insani ve arkadaşça bir tınıya büründü. "Sanırım. Biraz yoğun ve yorucu. Yeni kıdemliler zorluyor. Üstünlük taslayanlar var. Onlarla baş etmeye, kendimi kabullendirmeye çalışıyorum. Ne de olsa ben beklenenden daha genç bir yaşta uzman oldum. Bu biraz zaman alacak gibi."

Konuşmasındaki o kısa yumuşama bana eskiden olduğu gibi arkadaşmışız hissini verdi. Soğukluğunu koruyordu ama açılması, o buzun kırılması hâlâ zor gibiydi.

"Sen hepsinin hakkından gelirsin. Ama Göçebe, ben senden daha zor durumdayım. Gölge ajan olarak kalmak başlı başına bir problem. İstediğim görevi bile alamıyorum."

"Zaten öyle değil midir, Çaykara? Her zaman istediğimiz olmaz. Bence bunu o kadar dert etme. Zamanı gelince sen de yükselme alırsın. Bana diyorsun ama üstesinden gelirsin, biliyorum."

"Teşekkür ederim fakat yine de destek gerek. En azından Akın'a onu aradığımı söyler misin? Çok zor durumdayım."

"Söylerim. Sadece bu defalığına senin için onunla konuşurum. Başka bir şey demeyeceksen kapatıyorum. Üzerinde çalışmam gereken bir görev var."

"Var aslında. Zamanını almak istemiyorum ama istediğim o görevi Gök Kuzgun'a geçen bir kıdemliye vermişler. Yeni gelen kıdemlilerin adını söyleme-"

"Bunun yasak olduğunu biliyorsun," diyerek beni böldü. "Sana bu konuda yardım edemem, üzgünüm. Onları tanıman istenseydi zaten tanışıyor olurdun. Bizler sadece teşkilata bağlı kalmalıyız. Lütfen bunu bozacak bir şey yapma."

"Biliyorum," diyerek iç geçirdim. Sadece şansımı denemek istemiştim. "Olgunlaşmışsın. Eskiden yaptığın esprilerin biri bile yok."

Araya yine sessizlik girdi. Uzun ve soğuk bir sessizlikti. Karşılık vermeyince ben de bitirdim. "Seni daha fazla tutmayayım. Görüşürüz, Göçebe."

Derin bir nefes aldı. "Eskisi gibi değilim ama," dedi açıklamak ister gibi. "Sadece Göçebe ve esprileri yok. Biraz daha yoğun bir Göçebe var. Bugün

Ali Cihan'la konuştuk. Ona söyledim, sana da söyleyeyim. Belki moralin biraz düzelir. Teşkilat üzerinizdeki takibi kaldırdı. Daha rahat davranabilirsiniz ama göze batmamaya çalışın."

"Telefon takipleri yok mu yani?" diye sordum.

"Öyle. Ben hâlâ cihazlarınızdaki erişimlere sahibim. Biraz buna güveniyorlar. Onlara bir şey söylemeyeceğim. İkiniz için yapabileceğim tek iyilik bu olabilir. Eğer kontroller uzmanlık aldığım için başkasına geçerse haber veririm."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım yarım bir gülümsemeyle. Ali Cihan'a şu an kırgın ve kızgın olsam da bu beni biraz rahatlatmıştı.

Telefonu kapattıktan sonra arka cebime yerleştirdim ve bahçede birkaç tur attım. Hâlâ çözülmemiş bir meselem vardı. İçimdeki huzursuzluk artık daha derin, daha sinsi bir şeye evrilmişti. Herkes bir şey biliyor gibiydi, ben de yalnızca dışarıdan bakıyordum. Yalnız bırakılmıştım. Çocukluğumdan bu yana savaştığım şeyle daima yalnızdım.

Kendimi zapt etmeye çalışsam da biliyordum. Ne yapıp edip o görevi alan kişiyi öğrenmem gerekiyordu.

Kâzım Başkan'ın dediği kadar başarılı biri olsaydı, şimdiye dek o gerçeği kırk kere ortaya dökerdi. Ama hayır, hâlâ karanlıkta bırakılan bir mezar, hâlâ aklanmamış bir çocuk ve hâlâ kayıp bir adalet vardı. Ayrıca Ferdi Kaya'nın bir şirketin ortağı olması, üstüne ortağını dolandırması asla mümkün olamazdı. Adamın gizli bir serveti varsa, mahallemizde sürdüğü fakir yaşantının bir nedeni olması gerekirdi ve bu neden asla iyi bir şey olamazdı.

O görevi nasıl alabileceğimi düşünmekten delirme noktasına gelmiştim ki demir bahçe kapısı gıcırdayarak açıldı. Başımı çevirdiğimde Ali Cihan'ı gördüm. Bir de bu mesele vardı, değil mi? Onu aklımın en kuytu köşelerine gömmeye çalışıyordum ama içimdeki gerilimin asıl nedeni şimdi karşımdaydı.

Ona arkamı döndüm. Şu an onunla yüzleşmek istemiyordum. Konuşacaktı, bir sürü soru soracaktı ve ben buna hazır değildim.

"Yalvaç burada mı?" dediğini duydum. Yani bana abimi sormaya mı gelmişti?

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ne yapacaksın abimi?" O an aklıma akşam maç olduğu geldi. Bir de bunu çekemezdim. Zaten bugün her şey canımı sıkıyordu.

"Hayda!" dedi karşıma dikilerek. "Senin sinirin gerçekten bana mı?" Elbette öyleydi.

"Annemler sizde," dedim hiç uzatmadan. Eve gidip misafirlerle ilgilense daha iyi olurdu.

Parmaklarının koluma dolandığını hissettiğimde içim ürperdi. Tanıdığım temas... Omzumu nazikçe çevirdiğinde göz göze geldik. Gözleri sorunun ne olduğunu anlamaya çalışır gibi tedirginlikle yüzümü tarıyordu. Etrafı gözucuyla kolaçan ettikten sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Deli Bal," diye fısıldadı. "Neye sinirlisin sen?"

"Sana ne?" dedim çenemi inatla yukarı kaldırarak.

"Bana ne mi?" dedi şaşkınlıkla. Kaşlarını kaldırdı, bir an gerçekten kırılmış gibiydi. "Ne oluyor, Balca? Kesin bilmediğim bir şey yaptım, değil mi?"

O an tüm sabrım çatırdadı. Kolumu sinirle çekip yüzüne döndüm.

"Abim evde yok. Leyal de dönmedi. Yani evde yalnızım. Kısacası gidiyorsun."

Sözlerimin ciddiyetini nihayet kavramış gibiydi ama vazgeçecek gibi durmuyordu. Kolumdan tutup beni evlerin arasından arka bahçeye doğru çekti. Direnmedim. Direnseem, bağırıp çağırırsam çevredekilerin ne düşüneceğini biliyordum. Şu an rezil olma lüksüm yoktu.

Beni bir ağacın gölgesinde durdurdu. Gövdesiyle önümde set gibi dikilirken nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Bakışlarımda ne bir özür vardı ne de teslimiyet. Sadece zehir gibi yakıcı bir öfke. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedim boğuk bir sesle. "Telefonları artık dinlemiyorlarmış ama yakalanalım mı istiyorsun?"

Göçebe'nin de bahsettiği gibi Ali Cihan bunu zaten biliyordu. Söylediğim şeyi hiç umursamadı. "Anlat," dedi elini keskin bir hareketle sallayarak. "Anlat, beni çıldırtma."

"Anlatmayacağım," dedim dişlerimin arasından. "Kendin anla. Düşün bakalım, bu kıza ne yalanlar söyledin? Belki de sandığından fazladır. Böylece ben de diğerlerini öğrenmiş olurum."

"Ben sana yalan söylemedim," dedi hiç tereddüt etmeden. "Bu da nereden çıktı şimdi? Allah'ını seversen neler dönüyor o kafanın içinde?"

İma dolu bir gülümsemeyle, "Tamam o zaman," dedim. "Yalan söylemediysen harikayız, Ali Cihan. Hiçbir sorun yok."

O an gözleri küçüldü. Ne söyleyeceğini kestiremiyordu. "Kızım," dedi elini önüme savurarak. "Öldürecek gibi bakıyorsun. Ben ne yapmış olabilirim ki bu kadar-"

"Düşün işte, Ali Cihan. Düşün diyorum, yok diyorsun. Bana söylediğin yalanları düşün. Eminim yakında hatırlarsın."

Bu söz, sanki bir kibrit gibi aramızdaki gerilime düştü. Ansızın elimi kavradı. Parmakları bileklerime gerilmiş ipler gibi asıldı. "Yalan söylemedim diyorum. Sabrımı mı sınıyorsun?"

"Sınamıyorum, Ali Cihan," dedim derin bir nefes alarak. "Madem öğrenmek istiyorsun, madem hatırlayamayacaksın ya da bu işine gelmeyecek, söyleyeyim. Gupse! Bu sana bir şey hatırlattı mı?"

Kaşlarının arası tek ve derin bir çizgi halini aldı. Gözlerinde hâlâ öfke olsa da anlamamış gibi boş bakıyordu. "Ne alaka Gupse?" diye sorduğunda yutkundum. Onu tanıyordu. O kim diye sorma gereği bile duymamıştı.

"Eski sevgilinmiş. Ayşeler konuşurken duydum. Başkanın yeni asistanı olmak için geliyormuş. O kız dibime kadar geliyor ama sen bana bunu söylemiyorsun."

"Balca," diyerek araya girmeye, açıklama yapmaya çalıştı ama izin vermedim. "Ali Cihan, geçmişte sevgililerin olması benim umurumda bile değil. Elbette olabilir. Yedi yıl boyunca hiç görmediğin birine sadık kalacak değilsin ya. Sadece biraz hoşlandın diye neden bunu yapasın? Ben seni anlıyorum ama bana yalan söylemeni anlamıyorum. *Kimse olmadı* dediğinde sana inanırken beni saf yerine koymanı anlamıyorum. İşte bu yüzden sinirliyim."

"Ben sana yalan söylemedim," dedi şaşkınlığı büyürken. "Evet, hayatıma birileri girdi ama senden önceydi."

Tam o sırada ön bahçeden yükselen bir ses ikimizi de irkiltti.

Abimin sesiydi ve bana sesleniyordu. Ses tonundan bir şeyleri duyduğunu da anlayabiliyordum.

Konuşmamızın ne kadarını duyduğunu bilmediğimden, "Abi!" dedim hemen, sesimi zoraki bir neşeyle çıkarmaya çalışarak. "Arkadayım! Geliyorum."

"Ali Cihan da mı orada?"

"Buradayım, Yalvaç. Maç için geldim." Sesi sakindi, hâlâ bileğimi tutan ellerin sahibi değilmiş gibi konuşuyordu. Bileğimi elinden kurtardım.

Yalnızca dudaklarımla, "Maç mı?" diye söylendim. "Sana maç falan yok demedim mi? O maç izlenmeyecek, Ali Cihan!"

"Sana kendimi açıklamadan hiçbir yere gitmiyorum. Bu konuşma burada bitemez, Balca."

Ayağına tekme attım. "Ne yapacaksın, abimin önünde mi konuşacaksın? Şu an seninle konuşmak istemiyorum."

"Balca," dedi adıma vurgu yaparak. "Nasıl yaptığımı görürsün," dedi ve ön bahçeye doğru ilerledi.

Oflayarak onu takip ettim. Yakın geçmişte bir sevgilisi vardı ve benim bu kızdan haberim yoktu. Olmadığı gibi hazırlıksız yakalanmıştım ve o kız kısa süre sonra benim işyerimde olacaktı. Beni içine düşürdüğü durumu şu anda telafi etmesi mümkün değildi.

Abim kapıdaydı. Elinde iki poşet dolusu abur cubur ve bira vardı. *Tam maç hazırlığı. Çok güzel.*

İkisi selamlaşırken yanlarından geçip eve girdim.

Amacım odamda takılmak ve birkaç telefon görüşmesi daha yapmaktı. Fakat sadece on beş dakika sonra abim kapımda belirdi. Maç saatinin yaklaştığını söylüyor ve abur cuburlarını hazırlamamı istiyordu. Ona ters bir bakış gönderdim. "Sizin eliniz kolunuz yok mu? Ben de işten geldim, yorgunum."

"Biz başka yerden mi geldik, Balca?" Bana avuçlarını gösterdi. Ahşap yontmaktan çiziklerle doluydu. Kaç defa ona çalışırken eldiven kullanmasını söylemiştim ama dinlemiyordu. "Sen daha güzel hazırlıyorsun. Ben bakındım ama cipsler için derin bir kâse bulamadım."

Kurtuluşum yoktu. Vicdanıma oynamayı iyi biliyordu. Yine de yerimden söylenerek kalktım. Gerçekten kâse aramıştı. Mutfaktaki dolapların kapakları açıktı. Abim içeriye geçerken hızlıca onlara yiyeceklerini hazırladım. İki büyük kâse cipsle salona girdiğimde Ali Cihan koltukta abimin yanında rahatsız bir şekilde oturuyordu. Beni görünce bakışları anında gözlerimi buldu ve yutkunduğuna şahit oldum. Abim gibi aklı maçta değil, açıkça bendeydi. İfadem değişmezken ona gözlerimi devirdim. Buna rağmen umutla, "Sen de izlemek ister misin?" diye sorarak koltukta abimle arasında duran cips paketini kenara aldı.

"İstemem." Cevabım kısa ve netti. Futboldan hiç hoşlanmazdım.

"Fener maçı bu," dedi abim burun kıvırarak. "Sen de Fenerli değil misin? Nasıl izlemeden duracaksın?"

"Ne zaman izledim ki abi?" İlginçti gerçekten. Ayrıca çocukken beni zorla Fenerli yapan ondan başkası değildi.

"Hiç izlemediğin için sevmemiş olabilir misin?" Sorusuyla Ali Cihan'a baktım. "Sana anlatabilirim. Henüz başlamadı. Sporcular sahaya yeni çıkıyor. Dinlersen seveceğine eminim."

Söylediği şeyin futbolla ilgisi olduğunu sanmıyordum. Zaten o da gözlerime benimle konuşabilmek için yanıp tutuşuyormuş gibi bakıyordu.

"Anlamaz ki," diyerek araya girdi abim. "Zaten onu Fenerli yapan da benim. Ne büyük zevkten mahrum kaldığının farkında değil." Elini az önce hazırladığım cips kâsesine daldırıp ağzını doldurdu.

Şu an abim bile bana gıcık gelebiliyorsa durumum gerecekten vahimdi. "İlgilenmiyorum," dedim onu doğrularcasına. "Gidip mutfağı toplayacağım, sonra da odamda çalışacağım. Sizden ricam, insan gibi davranın."

Abim tam da o sırada, "Başlıyor!" diye bağırmakla inlemek arasında bir ses çıkardı. Eliyle bana televizyonun önünden çekil işareti verirken Ali Cihan'ın gözleri hâlâ yüzümdeydi.

İkisini de odada bırakıp mutfağa geçtim. Dağınıklığı toparlamak uzun sürmedi. Ellerim birbiri ardına işleri hallederken kafamın içi de biraz olsun susmaya başlıyordu.

Fakat sonrasında başımı yastığa koyar koymaz zihnimdeki düşünceler yeniden ayaklandı. Aslında kızgınlıktan çok yorgunluk hissediyordum. Ne bedenim ne de zihnim bu gece uykuyu hak edecek kadar sakin görünmüyordu.

Tam o sırada kapım çaldı. Düşüncelerimi kesip atan Leyal'in tanıdık sesi, "Benim," dedi.

Yatağın üzerinde doğrulup seslendim. "Gelsene, müsaidim."

Leyal içeri girerken adımlarında günün yorgunluğu yankılanıyordu. Sessizce kapıyı kapatıp kilitledi, ardından çantasını yere bırakarak doğrudan bana döndü. Gözlerindeki ifade kelimelere ihtiyaç bırakmayacak kadar netti. Ağır ve yorgun bir gün geçirmiş olmalıydı. Hemen üzerini çıkarmaya başladı.

"Gerçekten bu şehri sevdim. İşimi de seviyorum ama adli psikolog kimliğim dengesiz gölge ajanlara bakış açımı etkiliyor ve çıldırıyorum. Sorunlarının ne olduğunu bilim bile çözemez; hele ki karşındaki insan olmakla olmamak arasında sıkışmışsa."

Ona hafifçe gülümsedim. "Ne oldu ki?"

"Ne olacak ya. Benim bacak boyumdan Rıza'ya ne! Sencer'in sorunu ne? Bu kadar öküz olmak zorunda mı? Ayrıca dün başkanla görüştüğümüzü biliyorsun. Senden sonra öfkeliydi, görüşme eh işte diyeceğim kadardı. Bugün adımı bile anmadı."

"Özür dilerim," dedim omuzlarımı düşürerek. Derin bir iç geçirdim. "Benim hatam. Keşke sen benden önce girseydin."

"Saçmalama, seninle ne alakası var?" Çıkardığı gömleğin yerine beyaz bir tişört geçirdi. Ardından eteğini kalçalarından sıyırarak üzerinden çıkarırken gözleri kıyafeti değil, beni süzüyordu. Yüzümde bir şey arıyor gibiydi. "Sana bir şey olmuş," dedi hiç duraksamadan. "Başkanla mı ilgili?"

Dudaklarımı istemsizce bükerek başımı çevirdim. İki ayrı sebebim vardı. Ama galiba şu an kalbimdeki ağırlığın kaynağı başkan değil, Ali Cihan'dı.

"Önce üzerini giy de," dedim dolapta altına geçirecek bir şeyler arayan Leyal'e. Kendimi boylu boyunca yatağa bıraktım. Kollarımı iki yana serip gözlerimi tavana diktim. Tüm gün boyunca içimde biriken yorgunluk, nihayet yerini bulmuş gibiydi.

Bir süre sonra üzerini giymiş olarak gelip yanıma oturdu. Ona olup biten her şeyi anlattım. O da tek kelime etmeden sadece dinledi. Galiba bu en çok ihtiyacım olan şeydi.

En sonunda, "Kalk," dedi omzumu nazikçe çekerek. Yatmaya devam ettim. "Kalk hemen, Ali Cihan'la konuşman gerek."

"Olmaz, Leyal," dedim çatallaşan bir sesle. Boğazımda içinden çıkamadığım bir şey düğümlenmişti.

Ben direttikçe o iç çekti, yüzüne hafif bir bezginlik yerleşti. "Kız arkadaşı olmuş olabilir. Bu senin için de geçerli. Hepimiz için geçerli. Önemli olan şu an sana karşı olan tutumu," diye mırıldandı. Ama sorun bu değildi ki. İçimi sızlatan şey, kıskançlık değildi.

"Bana yedi yıl boyunca senden başkası olmadı dedi Leyal. Ben bugünü nasıl geçirdim bir tahmin et."

Leyal iç geçirerek, "Ali Cihan da yalan söyleyecek bir tip değil ama," dedi.

Haklıydı. O her zaman doğruyu söyleyen, lafı eğip bükmeyen bir adamdı. Fakat mesele onun kim olduğu değildi, mesele benim neye inanabildiğimdi. Her ne olursa olsun, onu sevmeye devam ediyordum.

Tam ağzımı açacakken kapım, neredeyse duyulamayacak kadar hafifçe tıklatıldı. Leyal'le göz göze geldik. Sanki onun kokusunu almış gibi, "Ali Cihan," diye fısıldadı Leyal. Ardından hızla ayağa kalktı. "Ben çıkıyorum."

"Saçmalama dur!" Yerimde doğruldum. "Abim içeride. O buraya gelemez."

Leyal bana rağmen ayaklanıp kapıyı açtı. Tahmininde haklıydı. Ali Cihan içeriye girerken Leyal'e, "Yalvaç'ı oyalasana," diyordu. Leyal dünden razı gibi dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapatırken ayağa kalktım. "Delirdin mi?"

Şu an burada olmaktan başka umurunda olan bir şey yokmuşçasına üzerime adımladı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor, sanki dakikalardır nefes almıyormuş gibi sık nefesler alıyordu. "Beni dinlemen gerekiyor. Yoksa kafayı yiyeceğim. Seninle durumlar kötü olunca çıldırıyorum, Balca. Bükreş'teyken de böyleydim. Kendimi açıklayamayınca hayatın tüm tadı kaçıyor."

İçimi çektim. Onun yerinde olsam muhtemelen ben de böyle hissederdim. Ama beni de anlaması gerekiyordu. Doğrudan, "Ne zamandı, Ali

Cihan?" diye sordum. "Hani sen, ben varken kimseyle..." dedim ama kırılan tarafım ağır basınca sesim boğazıma takıldı.

Birkaç adım atıp kolumu tuttu. Hiç beklemeden beni kendine çekti. Göğsüm onun gövdesine çarptığında içimde sıcak bir sarsıntı yayıldı. Teninin ateşi bedenime işlediğinde kalbim ritmini şaşırdı.

"Ben sana hiç yalan söylemedim. Başkanın yanından çıktıktan sonra da sorsan söylerdim. Neye kızdığını bile anlayamadım."

"Buna kızdım, Ali Cihan," diye fısıltıyla bağırdım. "Beni neden kendine bu kadar âşık ettin ki sen? Senin yüzünden bugün en çok odaklanmam gereken şeye bile odaklanamadım."

Kolumdaki eli usulca belime kaydı. Teması ilk başta neredeyse dokunmuyormuşçasına hafifti ama tam da o anda içimde sarsıcı bir kıvılcım çaktı. Beni daha sıkı sararak göğsüne bastırdığında, farkında bile olmadan nefesimi tuttum.

"Senden önceydi. Yirmi dört yaşındaydım. En çapkın zamanlarımdı." Gözlerimi kaçırdım. Hâlâ nefes almıyordum. Çünkü nefes alırsam, odamı dolduran kokusunu daha yakından içime çekecektim ve bilincimin ipleri elimden kayıp gidecekti. "Aramızda duygusal bir şey yoktu. Zaten o da öyle biri değil."

Gözlerim bir anda buğulandı. Göğsümü havayla doldurarak bakışlarımı onunkilerle buluşturdum.

Yedi yıl boyunca bir adamı karşılık almadan sevip; o sadece uzakta bir yabancıyken, yüzünü bile görmemişken, onun başkalarıyla birlikte olduğunu öğrenince bu hale geliyordun. Ona bakmadan, "Benimle başladığında bitmiş miydi yani? Gerçekten bitmiş miydi?" diye sordum.

Olumlu anlamda başını salladı. "Çoktan bitmişti. O dakikadan sonra başkasıyla işim olmazdı."

Aldığım nefes, göğsümde ince bir sarsıntıya dönüştü. Gözlerimi kaldırdım ve onun bakışlarıyla buluşturdum. "Bak, ben kıskanç biriyim. Bunu saklamıyorum. Eski sevgiliyle arkadaş kalınır falan yok bende."

Alnımla saçımın birleştiği yere dudaklarını yavaşça bastırıp öptü. Dudakları saçlarımın arasında gezinirken, "Onunla hiçbir şey değiliz," diye fısıldadı. "Benim senden başkasını gözüm görmüyor. Bugün kırılgan bir günündesin, farkındayım. O yüzden seni anlıyorum ama ne olur, bir daha böyle bir şey olduğunda direkt benimle konuş."

Başımı yavaşça salladım. Ali Cihan derin bir nefes aldığında sert göğsü soluğuyla birlikte alçalıp yükseldi. Adeta üstündeki yükü atıyormuş gibiydi. "Maçın en heyecanlı yerinde çıkıp yanına geldim. Aslında bahçedeyken de

amacım abini sormak değildi. Sana gelmiştim. Söyleyeceklerim vardı. O görev için sana yardım edebilirim. İstemen yeter."

Sözleri, zihnimde tam karşılığını bulana kadar havada asılı kaldı. Bir an algım bulanıklaştı, sonra dalga gibi üzerime çarptı. "Nasıl?" diye sordum sersemlemiş bir halde. "Sen nasıl biliyorsun ki?"

"Sen anlatmayınca başkanla konuştum. Nazlı Kaya'nın babasıyla ilgili görevle duygusal bir bağın varmış. Ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama bu senin için önemliyse yardım ederim."

"Ali Cihan, bu benim için çok önemli. Ben o dosyaya yıllardır erişmeye çalışıyorum. Adli tıpçı kimliğim bile işlemiyor. Nazlı Kaya benim çocukluk arkadaşımdı. Mezarını açtıramıyorum. Sen nasıl-"

"Başkanla görüştükten sonra biraz araştırdım. Bir şeyler öğrendim bile. Dediğim gibi keşke önceden haberim olsaydı."

İşte bunu hiç beklemiyordum. Afallayarak, "Ne öğrendin ki?" diye sordum.

"Bunu ayaküstü konuşamayız. Sonra-"

"Bu gece uyumamı istemiyorsan sonraya saklarsın." Olacak olan buydu. Bana *bir şey öğrendim* deyip susamazdı.

Güldü. "Tamam, o zaman şöyle yapalım. Yalvaç tüm abur cuburları silip süpürdü. Markete gidiyoruz diye çıkalım. Hatta bunu sen içeri gelip söyle. Dışarı çıkınca konuşuruz."

"Abimin seni bırakma ihtimali var mı sence?" dedim gözlerimi hafifçe devirirken.

"Bana bırak. İçeri gelip market için bir bahane uydur. Ben de atıştırmalık ve bira bahanesiyle seninle geleceğimi söylerim. Şimdi içeri gidiyorum."

Kollarını belimden çözdü. Kapıya doğru yönelmişti ki birden duraksadı. Ellerinden biri boynuma, diğeri kalçamın altına sarıldı. Ayaklarım yerden kesildiğinde, bir anda kucağına alındım. Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Konuşurken bile öpmeye devam ediyor, nefesimi emiyordu.

"Beni bir daha böyle bir şeyle suçlarsan bozuşuruz," diye fısıldadı. "Bu konuda hemen söz ver." Dudakları her kelimede tenime sürtünüyordu.

Kollarımı boynuna doladım. Öpücüğüne anında karşılık verirken buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tüm hücrelerimde hissettim. "Söz."

Odamdan sessizce çıktığında, ben de üzerime hızla yazlık bir elbise geçirdim. Hâlâ işten geldiğim kıyafetlerleydim ve eve girer girmez çıkardığım sutyenimin yokluğunu fark ettikçe içimde garip bir utanma duygusu kıpırdanıyordu.

Beni kucağına alıp kollarıyla sardığında, göğsüne yapışan gövdemin hafızamda bıraktığı his yeniden canlandı. Onun sert ve sıcak teni, yumuşaklığımla birleşiyordu. Elimi ısınan yanaklarıma götürdüm. O anlarda aklından ne geçiriyor olabileceğini ve kaç defa böyle bir an yaşayacağımızı düşündüm.

Bulduğum bahane bir paket naneli ve karpuz aromalı sakızdı. Bu tamamen yalan sayılmazdı. Aylin karpuzlu sakıza bayılırdı ve geçen sabah markette kalmadığını duyunca neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı. Naneli sakız da benim zayıf noktamdı. Akşam saatinde acil sakız ihtiyacı tuhaf durmuyordu. En azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum.

Ali Cihan'ı bahçe kapısının önünde beklerken, karşıdaki apartmanın ikinci kat balkonunda oturan annemlerle göz göze geldim. Onlar da benim, kendi evimin kapısının önünde dikilmiş şekilde beklediğimi görebiliyorlardı.

Diyar el sallayınca, istemsizce dudağımı kenara çekip karşılık verdim. Muhtemelen şu an dışarıdan bakıldığında çaresizce âşık olmuş gibi görünüyordum.

"Abim de geliyor, değil mi? Nereye gidiyorsan tek gitme." İki kardeşin de kafası aynı çalışıyordu. Ama bu cümle tam da annemin ağzından çıkmış gibi duruyordu.

"Geliyor. Bakkala gidiyoruz."

"Abin mi gönderiyor?" diye seslendi annem. "Her maç yedikleri yüzünden mide fesadı geçiriyor. Ona sakın daha fazla bira alma!"

"Hayır, sakız almak için çıkıyorum." Bu cümleyi kurmak utanç vericiydi. Şu an farkına varıyordum ki bahane cılızdı. Kesinlikle daha yaratıcı bir şey bulmalıydım.

"Ben de sigara alacağım." Ali Cihan'ın sesi arkamdan gelince omurgamdan yukarıya doğru bir kıvılcım yayıldı. Kapıyı çekiyordu. "Çay var mı, Zehra?" dediğinde yanıma gelip parmaklarını elime doladı. Bu hareketi beni hazırlıksız yakaladı. Ona yandan bir bakış gönderdiğimde gülümsüyordu.

Balkondan hemen cevap geldi. "Var. Gelecekseniz su ekleyeyim."

"Geliriz belki. Önce Balca'ya sakız alalım da."

"Ali Cihan," dedim sitemle. "Şöyle yapma."

"Ne yapıyorum ki?" Elimi tutarak beni çekti ve yolun aşağısına doğru yürümeye başladık. Arkamızdan yükselen kahkahalar kulaklarıma kadar geliyordu.

Biraz uzaklaşınca, "Utandırıyorsun beni," dedim. "Sakız alma bahaneme tüküreyim."

"Utanma. Onlar bundan mutlu oluyor." Haklı olabilirdi ama ben hâlâ yanaklarımda sıcak bir utanç dalgası taşıyordum.

"Onları mutlu etmek için mi elimi tuttun?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Kendimi mutlu ediyordum." Bu cevap içimi yumuşattı. Ellerimizin birleştiği noktaya baktım ve istemsizce iç çektim. Sonra sakız almaya giden küçük bir kız gibi çocukça bir hareketle, ellerimizi öne arkaya sallamaya başladım.

"Sakızları sen alıyorsun. Bunu hak ettin."

"Zaten öyle yapacaktım. Sana bir poşet sakız alacağım."

"Abartma. Ne yapacağım o kadar sakızı?"

"Bir daha akşamları sakız almaya çıkmazsın işte. Ama benimle buluşmak için bahane gerekiyorsa almayalım. Ciddiyim," dedikten sonra göz kırptı.

"Bunun için bahaneye gerek yok. Nasılsa beni bulup gemiye çekiyorsun."

Kaşlarının arası hafifçe çatıldı. "Bundan hoşlanmıyor musun?"

İşin aslı onunla uyuyup uyanmayı çok sevmiştim. Sıcaktı, güçlüydü, korunaklıydı. Onunlayken dinleniyormuş gibi hissediyordum. "Yarın belki," dedim bakışlarımı yola çevirerek. Derin kahverengi gözlerini yüzümün yanında dolaştırdığının farkındaydım. "Gemiye gelirim."

Adımları ağırlaşınca benimkiler de kendiliğinden yavaşladı. Elimi birden çekti ve ben yine onun taş gibi sert gövdesine çarptım. Refleksle elimi göğsüne bastırıp başımı geriye atarak yüzüne baktım. "Sokağın ortasında," dedim azarlar gibi. "Yapma şunu."

"Beni çocuk gibi azarlamana bayılıyorum," dedi gözlerini kısıp. "Birkaç saniye önce bal kadar tatlısın, birkaç saniye sonra deli bala dönüşüyorsun. Ölüyorum, bitiyorum sana."

Omzumu silktim. "Bu benim. Bununla sık sık karşılaşacaksın. Sıkılmamaya bak."

Çevreye şöyle bir göz gezdirip ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak, "Gelmelisin," diyerek uzaklaşmama izin vermedi. Elimi şimdi daha da sıkı tutuyordu. "Sana yemek yapayım."

"Yemek yapmayı bilmediğini sanıyordum."

"İsteyince oluyor. Öyle alengirli bir şey olmaz ama et yemeğimi seversin."

Gülümsedim. "Erkekler ve et yemekleri..."

Tek kaşını kaldırıp bakışlarını sabitledi. "Sana kim et yemeği yaptı?"

Gülüşüm istemsizce sesli bir kahkaha halini aldı. Bu bana Ankara'daki evimde *erkek kıyafetin mi var* diye sorduğu zamanı hatırlattı. "Kıskanıyorsun. Ben genel konuşuyordum. Öyle demezler mi? Erkekler et yemeklerini

iyi yaparmış. Ayrıca ben de bir erkeğin elinden yemek yedim. Görevdeyken her şey olabiliyor."

Boynunu esnetti. "Unutuyorsun," dedi kısık bir sesle. "Yediğin o yemekler güzelse bile unutuyorsun."

"Güzeldi ama," dedim gülmeye devam ederek. "Yalan mı söyleyeyim? Bayıla bayıla yedim."

Elimi bıraktı. Ardından kollarını göğsünde kenetledi. Kasları gözlerimi dolduracak kadar belirginleştiğinde tavrı sertleşti.

"Kaçar mısın, yoksa seni gemiye götüreyim mi?"

"Sakın!" dedim ayağımı yere hafifçe vurarak. Bunu şaka amaçlı söylemediğini biliyordum. "Bu defa karşılık veririm. Sonuç bilek güreşi gibi olmaz. Senin de normal biri olmadığını biliyorum. Bu defa tam güç uygularım, Ali Cihan!"

"Normal değilim zaten," dedi ve tehdit içeren, şeytani bir bakış attı. Saldırıya geçmek üzereydi! Bir adım geri çekilip etrafı kontrol ettim. Yakınlarda kimse görünmüyordu.

"Çok pis dalarım!" dedim parmağımı gözlerine doğru sallayarak. "Allah ne verdiyse!"

Güldü. "Elinden geleni Ali Cihan'a uygula," deyip bir anda üzerime atıldı.

Dev gibi kollarıyla beni kıskacına alacakken, birini yakalayıp altında döndüm ve sırt kısmına geçerek onu geriye kırdım. Ne var ki ayağını ayağıma geçirdi ve çekti. Kolunu omzuma dayayıp gücünü kullanarak beni sırtına doğru çekmeye çalıştı. "Ali Cihan, sen dev görünümlü bir çocuksun!" diye bağırdım.

Kolunu gevşetmeyi başarıp sırtındaki kıskaçtan kayarak kurtuldum. Üzerimdeki elbiseye rağmen yerde bir dönüşle pozisyonumu toparlayıp tekmemi doğrudan bacaklarına geçirdim. İnledi ve bu fazlasıyla hoşuma gitti.

Hızla yüzünü bana dönerken, ben ondan daha çevik davranıp ayağa fırladım. Önünde durup yumruklarımı sıktım. "Acaba yiyeceğin yumruktan sonra beni sevmeye devam eder misin?"

"Soruyor musun?" diyerek üstüme atıldı.

Söz verdiğim gibi yumruğumu çenesinin altına geçirdim. Ama o da bir açık buldu. Kollarını aniden omuzlarıma dolayarak beni havaya kaldırıp gövdemi sıktı.

Gırtlaktan çıkan, hayvani bir iniltiyle nefes veriyordu. Bu sesi çekici bulduğumu fark etmek, kendi içimde küçük bir felaketti.

"Çok güzel dev adam," dedim sırıtarak. "Şimdi beni kollarına almayı başardın. Bundan sonra olacakları sana sadece anlatacağım. Yüzüne geçen bir

kafa yiyeceksin. En çok burnunun üzerine gelen darbe seni afallatmaktan ziyade ölümle burun buruna getirecek. Sonra kolların gevşeyince hayalarına saldıracağım. İkinci dalga seni elin taşaklarında yere serecek. Karnına yediğin tekmeyle bayılırken tepende durmuş seni izliyor olacağım."

Gözünü bile kırpmadı. Sadece mimikleri *haya ve taşak* kelimelerinde belli belirsiz seğirdi. O an fark ettim. Az önce söylediklerim cidden sevgiliye söylenecek şeyler değildi. Derin bir nefes aldım. Yüzüme vuran utanç dalgası tenimi ateş gibi sardı. Küfürbaz Balca, sanki bir operasyonun ortasındaymış gibi konuşmuştu.

"Şey oldu," dedim hemen açıklama ihtiyacı hissederek. "Biraz kendimi kaptırdım."

Sadece başını salladı. Ardından sessizliği bozdu. "Başka bir tanışma gibiydi."

"Hoşuna gitmedi, değil mi?" dedim. Gözlerimden birini kısarak ona dikkatle baktım. Ciddileşmiş miydi, yoksa hâlâ oyun mu oynuyordu?

Bu defa başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu bir daha denemek istiyorum. Ama şimdi değil. Yarına ne dersin?"

Yutkunarak, "Olabilir," dedim. "Ama bir daha küfretmemeye çalışacağım."

"Edeceksin."

"Etmeyeceğim," diye karşı çıktım inatla.

"Edeceksin. Demişti dersin." Farklı bir konudan konuşuyormuşuz gibi hissediyordum.

"Şey..." dedim kollarına hafifçe vurarak. Beni bıraksın istiyordum. Kolları gevşediğinde kucağından kaydım. Ayaklarım yere basınca hemen aramızda biraz mesafe açtım. "Bana dosyadan bahsedecektin."

Attığı tek adımla aramızdaki tüm mesafeyi kapattı. Elimi tuttu ve bakkala doğru normalden daha ağır adımlarla yürümeye başladık.

"Başkan ondan *Sifr* diye bahsediyor. Nazlı dediğin arkadaşın, dosyada bu şekilde kaydedilmiş olmalı."

"*Sifr* mi? Ne alaka?"

"Bilmiyorum," dedi omzunu hafifçe silkerek. "Ama ölümüyle ilgilidir mutlaka. Sanki biri ölüm nedenini bilinçli olarak sıfırlamış gibi."

Biz teşkilatta ölüm nedeni hiçbir zaman tam olarak açıklanamayan maktullere *Sifr* derdik. Nasıl öldükleri adli tıp raporlarında yazardı ama her seferinde izler bir noktada kaybolur, uçlar hep sıfıra bağlanırdı. Biri tarafından öldürülmüşse hiçbir zaman delil olmazdı ve katil ortaya çıkarılamazdı. Tıpkı

bu kelimenin Arapça kökeni gibi; görünürde yok, içerikte sonsuz bir boşluktu.

"Dayak yiyerek öldürülmüş birine bu isim fazla garip değil mi?"

"Öyle," diye onayladı. "Ne anlama geldiğini bulmak zor. Dosyaya senin dediğin gibi erişim yok. Kızın babası nerede bilinmiyor. Mezarın açılmasını vakti zamanında o engellemiş çünkü tek yakını o."

"Ama katili de o." Bakışlarını bana çevirdiğinde başını yavaşça salladı.

"Ama bu ispatlanmadı. Kız intihar etmiş gibi görünüyor."

"Ali Cihan," dedim elinden çekip onu durdururken. Markete çok az kalmıştı. "O mezarı açtırmamız gerek. Bir gölge ajan olarak buna iznim yok. Dosyasına da ulaşamıyorum."

"Bunun için sana yardım edeceğim. Yarın o dosyayı kucağında bil."

Olduğum yerde donakaldım. "Bu kadar kolay olamaz. Ben senelerdir uğraşıyorum ve bu o kadar kolay değil."

"Benim erişim iznim var. Gök Kuzgun'a geçen diğer arkadaşımın da vardı. Dosya onda ve-"

"Şaka yapıyorsun! O senin arkadaşın mıydı? Ali Cihan, benim onunla tanışmam gerek."

Gözleri kısıldığında bakışları katılaştı. "Bu," dedi, başını net bir şekilde iki yana sallayarak. "Asla olamaz. O gizli çalışıyor. Ama yarın seni çok yakın başka bir arkadaşımla daha tanıştıracağım. O bir savcı ve çevresi çok geniş. Mezarın açılması konusunda bize yardım edebilir. Artık bir suçlu olan Ferdi'nin iznine ihtiyacımız yok."

İşte tam da bunu merak ediyordum. "O neden aranıyor? Başkan bir şey söyledi ama inan bana çok saçmaydı."

Ali Cihan sesli bir şekilde içini çekti. "Toplu kıyımdan." Algılamam için çok uzun bir süre geçmesi gerekti. "Bu adam ne tesadüfse Trabzonlu. Bunu biliyor muydun?" Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Kızıyla buraya taşınmadan önce orada yaşıyorlarmış. O dönemde merkezde bir gece kulübü yakılmış. Raporlara kaza diye geçmiş. İçeride yüz iki kişi varmış, sadece yedi kişi kurtulabilmiş. Birkaç gün sonra Hayrat'ta bir ev taranmış. Sessiz bir gece baskını. Orası Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatına ait gizli bir komuta merkeziymiş ve o gün içeride görüşme varmış. Yirmi yedi uzman ajanın tamamı hayatını kaybetmiş. Onunla kimler çalışıyordu, tek miydi bu bilgi raporda geçmiyormuş."

"Bunlar hepsi onunla mı..."

Başını sallayarak korktuğum şeyi dillendirdi. "Onunla ilişkili. Nazlı'nın ölümünden beş yıl sonra kim olduğu açığa çıkıyor ama asıl hikâye çok daha

önce başlıyor." O adamın evden hiç çıkmadığını hatırlıyordum. Nazlı'nın bileğini kırdığı zaman onu hastaneye öğretmenimiz götürmüştü. Defalarca aramışlardı ama oraya gelmemişti. Nazlı'yı okula kaydettirmesi de çok fazla kişinin dikkatini çekmesi, mahallelinin ve öğretmenlerin kapısına gelip gitmesi yüzündendi. Kendi isteğine kalsa bunu asla yapmayacaktı. Şimdi düşününce bunlar çok mantıklı geliyordu.

Ali Cihan konuşmaya devam edince daldığım yerden çıktım. "Tabii adam kayıplara karıştığı için *Interpol'ün* kırmızı bülteniyle arıyorlar. O günden bugüne kadar da hakkında bilenen hiçbir şey yok. Öldü mü, yoksa hâlâ bir yerde gizleniyor mu tam bir sır."

Nefes almaya çalıştım. "Bu- bu," dedim zorlanarak. Gözlerimin içi sızladı. "Ali Cihan, Nazlı'yı o öldürdü ama neden üstü kapatıldı?"

Ali Cihan, beni kollarının arasına çekip sarıldı. "Bilmiyorum güzelim ama öğreneceğiz. Sana yarın o dosyayı getirip bu olayı çözmende yardım edeceğim. Bunun için sana söz veriyorum."

Gözlerimdeki doluluk artmaya başladı. Titriyordum. Ona daha sıkı sarıldım. Artık bir umudum vardı. Hepsi Ali Cihan sayesindeydi.

34. BÖLÜM

Balca

2014 - Çanakkale

"Bugün on beş yaşındayız," diye mırıldanırken avucunda tuttuğu bir demet beyaz laleyi toprağa indirdi. Yutkunarak bakışlarını seneler önce abisinin yaptırdığı mermer mezar taşında dolaştırdı. Aklında yalnızca arkadaşının ona mavi gözleriyle bakıp, "Ben hiç doğum günümü kutlamadım," deyişi vardı.

"Nazlı Kaya, iyi ki doğdun." Nazlı'yla konuşurken kelimeleri içtenlikten yoksun ve içi boş geliyordu. Ölü arkadaşının doğum gününü her sene kutlamaya geliyordu. Bugün on yaşındayız, bugün on iki, bugün on dörtle başlayan sözleri anlamsızdı, biliyordu. Fakat asla vazgeçmiyordu. Nazlı büyümüyordu ama böylelikle içinde kendini suçladığı o yeri beslemiş oluyordu.

Mavi beyaz okul formasının eteğini düzelterek mezar taşının yanına iliştı. Avucunun içiyle üzerine bastığı çimin serinliğini hissettiğinde, toprağın kendi elleri kadar yorgun olduğunu hissetti. Nazlı Kaya yazısında bakışlarını dolaştırarak içini çekti.

"Keşke zamanı geri alabilseydim," diye fısıldadı. "Seni mutlaka bizim eve götürürdüm. Gerekirse sürüklerdim. Başaramazsam abime seslenirdim. Hatırlıyor musun, o da seni çok severdi. *Nazlı bizde kalacak* desem, *gelsin tabii* derdi ama sen hiç gelmedin. O gün gelmeliydin."

Gözleri dolarken elleri eteğinin keten kumaşına sığındı. Sanki parmaklarını kumaşa değil de geçmişin incecik ama keskin ipliklerine doluyordu. Yıllar geçmesine rağmen gözlerinin doluşuna engel olamıyordu. Bazı suçluluklar zamanla silinmiyor; vicdan, pişmanlık, kalp sızısı gibi farklı duygularla örtülüyordu. Balca bunu o an daha da derinden hissetti.

"Okula geldiğin ilk gün cam suluğuma çarpıp kırılmasına neden olmuştun. Sana kızdığım için çok pişmanım. Babam ertesi gün bana yeni bir suluk almıştı. Bu defa camdan ve onun kadar güzel değildi. Üzüldüğümü ve daha iyi bir suluğa sahip olamayacağım için sana kızdığımı hatırlıyorum." Gözleri, toprağın içindeki kıza dokunur gibi yumuşadı ve dolmaya başladı. "Şimdi düşünüyorum da... senin bir suluğun bile yoktu. Hiç olmadı."

Konuşmasını uzaktan yankılanan bir ses böldü. "Balca!" Abisinin sesiydi. Sabrı azalmışçasına öfkeli, son zamanlardaki tanıdık tonunda, "Okulda olman gerekiyordu!" diyordu.

Gözlerini başka tarafa çevirip hızlı hızlı kırpıştırarak yaşlarını dağıttı. Sonra sesin geldiği yöne dönerek bakışlarını kaldırdı. Mezarlığın girişinde duruyordu. Elleri cebinde, yüzü gergin ama yumuşamaya hazırdı. "Burada ne işin var?" diye sordu Balca şaşkınlıkla. "Sen Trabzon'a gitmeyecek miydin?"

"Sadece biraz erteledim," dedi Yalvaç adımlarını ağır ağır yaklaştırarak. "Bugün onun doğum günü."

Balca gülerek burnunu çekti. "Bunu hatırlaman çok güzel. Ben de bu yüzden geldim."

"Biliyorum," dedi Yalvaç tam karşısına gelip durduğunda. "Seni ne zaman kaybetsem buradasın."

Balca ayağa kalkıp eteğine yapışan toprağın izlerini üzerinden silerken bakışları Nazlı'nın ismine yeniden takıldı. "Laleleri kimin getirdiğini belki bulabilirim dedim. Ama bu yıl bırakılmamış. Oysa her sene bir demet olurdu."

Yalvaç, neredeyse yetişkin bir genç kadın olan kız kardeşinin kâküllerine alışkanlıkla uzandı. Parmak uçlarıyla saçlarını karıştırdı. "Belki henüz gelmemiştir. Bugün uzun bir gün."

"Haklı olabilirsin," dedi Balca hafifçe başını sallayarak. "Bu yüzden biraz daha bekleyeceğim."

"Bence beklememelisin." Yalvaç'ın ses tonu yumuşaktı ama kararlıydı. "Ben, Nazlı için dua ederken sen de okula dönmelisin. Umarım kaçtığını fark etmemişlerdir. Ders çalışman ve okulu asla aksatmaman gereken bir dönemdesin, Balca."

Balca mahcup olarak başını salladı. Üniversitede tıp fakültesini kazanmak istiyordu ve bunun için şimdiden çok çalışması gerektiğini biliyordu. Ne var ki ne zaman canı sıkılsa ya da hedefinden uzaklaşacak olsa soluğu mezarlıkta alıyordu. Abisi de bunu bildiğinden şimdi böyle konuşuyordu.

"Okul çıkışından önce burada olmalıydım, biliyorsun. Lalelerin sahibini merak ediyorum. Daima erkenden onları bırakıp ortadan kayboluyor. Bir kere olsun karşılaşamadık ve maalesef bugün gelmedi. Şimdi hemen okula dönüyorum. Nazlı için çalışmaya devam edeceğim."

Yalvaç derin bir nefes aldı, bakışları yumuşasa da içinde bir sıkışma vardı. "Kendin için, Balca. Lütfen kendin için çalış. Nazlı'yı unutmaman elbette çok kıymetli ama bu senin hayatın. Bir gün tıp okuduğun için pişman olmandan korkuyorum."

"Korkma," dedi Balca sesini biraz daha yumuşatarak. "Ben böyle yaşamak istiyorum. Evet, eğer Nazlı ölmemiş olsaydı bugün çok farklı bir hayalim olurdu. Belki babam gibi bir seramik dükkânı açmak isterdim, güzel sanatlara girmek için uğraşırdım. Ama şimdi tıp okumanın da kötü bir yanı yok."

Yalvaç kardeşinin gözlerine baktı. Söylediklerinde samimi olduğunu biliyordu ama içindeki kaygıyı da susturamıyordu. İki hayal birbirinden öylesine uzaktı ki. Bunları dile getirmedi. Yalnızca içinden dua etti. Planlarının ileride onun bal rengi bakışlarını soldurmamasını, narin omuzlarını çökertmemesini umdu.

Elini kardeşinin kolunda dolaştırdı, bir anlık sessizlikten sonra konuyu değiştirmek ister gibi, "Senin boyun neden hiç uzamıyor? Formayla gözüme daha da kısa göründün," diye mırıldandı. Ardından hafifçe gülümseyerek ekledi. "Bu aralar pek iyi beslenmediğinin farkındayım."

Balca önce üstündeki formayı, sonra abisinin yanında kısa kalan boyunu inceledi. Daha sonra da başını kaldırıp bakışlarını onun gözleriyle buluşturdu. Gözlerinde inatçı bir kararlılık vardı. "Kısa değilim ki. Daha on beş yaşındayım. Uzamak için zamanım olacak. Ayrıca ben anneme benziyorum. Maalesef senin gibi babama çekmemişim."

"Akşam seni yemeğe çıkarmayı düşünüyordum. Bol proteinli bir şeyler yeriz. Buna gerek yok mu yani?" dedi Yalvaç sanki cevabını önceden biliyormuş gibi.

Balca gülerek abisine yaklaştı. Onu görebilmek için başını epey geriye yatırması gerekiyordu. "Çıkalım. Baş başa olacaksa olur."

"Kız falan gelmeyecek. Merak etme," dedi Yalvaç ciddi bir ses tonuyla göz kırparak. "Kardeşimle buluşmaya kız arkadaşlarımı getirmeme gibi bir prensibim var. Şimdi yola koyul bakalım. Çaktırmadan sınıfına döneceğini biliyorum. Sonra da akşam için abini kapıda bekle."

Balca ona hızla başını salladı. "Ben uçtum," diyerek kollarının arasından sıyrıldı ve mezarlığın çıkışına doğru hızlı birkaç adım attı. Ne var ki aklına gelen şeyle aniden duraksadı ve arkasına baktı. Nazlı Kaya'nın isminin yazılı olduğu mezar taşına. "Çok çalışacağım," dedi içinden. "Çok çalışacağım ve bir gün on adamın yapamadığını tek başıma yapacağım. İntihar etmediğini ortaya çıkaracağım."

Gözleri abisinin gözleriyle buluştuğunda bir anlığına sessizce anlaştıklarını hisseti.

Yalvaç kardeşinin aklından geçirdiklerini tahmin ederek, "Çok güzel, çok başarılı bir doktor olacağına eminim. Herkes seni konuşuyor olacak," diye seslendi.

Balca başını salladıktan sonra bu defa ağır adımlarla mezarlığın çıkışına yürümeye koyuldu.

Kepez Anadolu Lisesi evine olduğu kadar mezarlığa da yakındı. Fakat saat öğle arasına yaklaştığı için dersi olmayan öğretmenlerin civarda yemek yiyebilecekleri bir restoran bulmak için dolaşıyor olmaları da olasıydı. Bu yüzden

yolunu biraz değiştirdi ve kendine onlarla karşılaşmayacağı, biraz izbe görünen, çoğunluğun tercih etmeyeceği bir ara sokak seçti.

Güneş bu sokağa pek uğramıyor, üç katlı eski binalar adımladığı Arnavut taşlarıyla örülü yolu gizliyordu. Burası onu biraz ürkütse de yolun kısalığı sayesinde okulun arka kapısına daha rahat ulaşabilecekti.

"Balca!"

Adının seslenilmesiyle yerinde sıçradı. Kalbi hızla çarpmaya başlarken sırtını en yakındaki terk edilmiş dükkânın soğuk duvarına yasladı. Başını sesin geldiği yöne çevirdi. "Emir ya! Neden böyle sessizce yaklaşıyorsun?"

"Sessiz mi?" dedi Emir gülerek. Kız arkadaşıyla aralarında bayağı mesafe vardı ve hiç sessiz olmamıştı. "Direkt seslendim ya."

"Bir işe yaramadı ama. Korktum. İnsan bu yolda birine seslenir mi?"

Emir gülmeye devam ederek ona doğru ilerleyen adımlarını hızlandırdı. "Kızım sen de çok korkaksın ya. Ben ne yapsam korkacaktın. Arkandan sessizce takip etsem olmaz, seslensem olmaz."

"Uzatma, Emir," dedi Balca tersler gibi. "Korktuk işte. Etrafta bir taş olsa çoktan kafana yemiştin."

Emir, Balca'nın bunu yapacağını biliyordu. Bu yüzden dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Hâlâ titriyorsun."

Balca ellerini kollarına doladı ve bunu bastırmaya çalıştı. Ani gerçekleşen şeylerden hoşlanmıyordu. Çünkü engel olmadığı titreme nöbetleri geçiriyordu, bu da gülünç duruma düşmesine neden oluyordu. Daha kötüsü bazıları ona acıyordu. "Neyse," dedi kendi dikkatini dağıtmak için başka bir konu başlatmak maksadıyla. "Sen neden okulda değilsin?"

"Bizim ders yoktu. Öğlene kadar serbesttik. Şimdi gidiyorum."

"Ooo, ne güzel. Son sınıf olunca böyle mi oluyor? Bir süredir derslere girmiyorsun."

"Sınava çalıştığımız için," diye açıkladı Emir. "Sen de on ikinci sınıf olduğunda öğretmenlerin sınava çalış diye çok sıkmamaya başlayacaklar. Tabii bu ikinci dönemde oluyor. İlk dönem bildiğin kan kusuyorduk. Gözlerimizin altı uykusuzluktan çöktüğünden zombi gibi dolaşıyorduk."

"Bilmiyormuşum gibi konuşmasana. Her anına şahit oldum. Sadece yakın zamanda sınavın olmasına rağmen derslerin gevşemesi garibime gidiyor. Ben senin gibi rahat davranamazdım."

"Sen ineksin," diye takıldı Emir. Balca onun altı aydır kız arkadaşıydı ama en başından beri birbirleriyle sansürlü konuşmazlardı. "Dün evin aşağısındaki kafede buluşacaktık ne güzel. Neden gelmedin?"

"Ders çalışıyordum," dedi Balca sıkılmış gibi. "Benim büyük hedeflerim var."

"Dersine bir şey demiyorum ama yüzünü göremiyorum, Balca. Hafta sonu sınıfın mezuniyet pikniği var. Ona gel bari."

"Olabilir." Emir'i boşladığının farkındaydı. Onunla doğru dürüst ilgilenemiyordu. Omzuyla koluna vurdu. "Yaz tatiline girdiğimizde biraz mola verebilirim. O zaman istediğini yaparız."

"Güzel. Sonunda sevgilimle bir şey yapabileceğim."

"Abarttığını düşünüyorum. Zaten bir şeyler yapıyoruz. Ayrıca bana sevgilim deme. Şu an dışarıdayız. Tanıdık biri duyarsa hemen abimin kulağına gider."

"Bence Yalvaç abi beni biliyor. Onun yerin altında bile kulağı var. Aksini düşünemem."

Abisinin ikisini bildiğini Balca da düşünüyordu ama o böyle şeylere sessiz kalabilen biri değildi. Hele ki on beş yaşına daha yeni girmişken ve dersleri bu kadar yoğunken.

"Sen yine de deme. Yalnızken söylersin."

Emir burnundan nefes vererek başını salladı. "Ona da tamam. Sevgimizi doya doya yaşayamıyoruz."

Emir'in bunu imayla söylediğini bilmesine rağmen, "Aynen öyle," demekten çekinmedi. Ara sokaktan çıkarken sessiz kaldılar. İki yüz metre sonra okul görüş alanlarına girince, "Ön kapıdan girelim," dedi Emir.

Balca, "Yakalanayım mı?" diyerek ona gözlerini devirdi. "Lütfen mantıklı düşün. Ama sen çok istiyorsan önden girebilirsin."

"Güvenliğin orada olmadığı ne malum?"

Haklı sayılabilirdi ama risk ana giriş kapısında daha yüksekti. Balca bunu göze alamazdı. "Dediğim gibi. Ben şansımı arka kapıdan yana kullanacağım."

Okulun maviye boyalı, yüksek duvarlarla çevrili köşesini döner dönmez Balca'nın adımları fark edilir biçimde yavaşladı. Emir de ona ayak uydurdu. Eğer karşılarına bir güvenlik çıkarsa, bu düşük tempoyla ilerlemek kaçmayı kolaylaştırabilirdi. Sessizce birbirlerine baktılar. Şans onlardan yanaydı, ortalıkta güvenlik görünmüyordu. Fakat bu, tamamen yalnız oldukları anlamına da gelmiyordu.

Siyah sürgülü demir kapının önünde, arabanın kaputuna kalçasıyla yaslanmış bir adam sigara içiyordu. Aracın açık yolcu kapısından dışarı sızan bir doksanlar şarkısı, sokağın sessizliğini usulca deliyordu. Emel Müftüoğlu'ndan *Deli Et Beni*. Melodi kulağa hoş gelse de o anda her şey gibi bu da itici geliyordu.

Magandalığın yeni versiyonu bu mu diye geçirdi içinden. Bir okulun önünde sigara içmek, müzik yayını yapmak, hatta arabayı o şekilde bırakmak... Müziğin kendisi değil, adamın rahatlığıydı asıl rahatsız eden. Belki hiçbir şey yapmayacaktı ama güvenliğin dikkatini çekerse, onlar kapıdan sızmadan yakalanmaları an meselesi olurdu.

Eğer o adam bir öğretmeni bekliyorsa -hele ki o kişi çapkın edebiyatçı Suna Hoca'ysa- işte o zaman sorun bambaşka bir boyuta taşınırdı.

"Emir," dedi kolunu tutup onu durdurarak. "Şimdi ne halt edeceğiz?"

"Nasıl yani?" Emir'den gerçekten hoşlanıyordu ama bazen olayları kavramakta biraz geç kaldığını da inkâr edemiyordu.

"Adam diyorum!" diye çıkıştı ona. "Ya bizim öğretmenlerden birini bekliyorsa? Ya biz içeri girerken güvenliğin gözü ona takılırsa? O zaman yandık!"

"Abartma, Balca," dedi Emir oflayarak. "Yanından geçip gideceğiz, bu kadar."

Balca yine de ikna olmadı. Adamla aralarında yalnızca birkaç metre kalmıştı. Gözucuyla baktığında koyu renk saçlarıyla biçimli kaşları dikkatini çekti. Gözleri siyah kemik çerçevenin ardında kalmıştı ama Balca, onun da kendisine baktığından neredeyse emindi. Dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Bu ifadesiz hali bile tedirgin ediciydi.

Kaslı, iri kolları deri ceketini gererek göğsünün üzerinde bağlıydı. Balca duraksadı. "Bu adam başımıza iş açacak, ben söyleyeyim. Kesin okulla ilgili biri. Suna Hoca'nın sevgililerinden biri olmasın sakın?"

"Sanmam, o kadar yaşlı durmuyor," dedi Emir.

Balca içinden *Suna zaten otuz altı yaşında* diye geçirdi. Göğüs ve dudak dolgularıyla dikkat çeken bu sarışın öğretmenin okulda adını duymayan kalmamıştı. Genç sevgililerle dedikodusu boldu ama yine de böyle bir yerde buluşmak fazlasıyla göze batardı.

"Oğlum okulu mu yaktıracaksın bana? Tıp okuyacağım derken sınıfta mı kalayım?"

Emir ona gözlerini devirdi. Öyle ki gözleri bir anlığına arkada kalacak gibiydi. "Sevgilim diyemiyoruz, kız bize oğlum diyor. Böyle aşkın ızdırabını-"

Balca elini onun omzuna vurdu. "Küfretme, pisleşme! Ben sana ne dersem derim ama sen bana diyemezsin. O kadar."

"Peki, Balca. Ne yapıyoruz şimdi?"

"Çok dert ediyorsan ön kapıdan gir. Ben bekleyeceğim, elbet gidecek."

Emir'in gözleri açıldı. "Bekleyecek misin? Sadece o kapının önünde bekliyor diye mi?"

Balca başını salladı. "Evet."

Emir buna müsaade edemezdi. Onun kolunu tuttu ve adama doğru kızı çekiştirmeye başladı. "İçeriye giriyoruz ve sınıflara dağılıyoruz, işte bu kadar."

"Suna'ya yakalanacağız. Kadın zaten bana takmış durumda."

"Onun, Suna'nın sevgilisi olduğu ne malum?"

"Daha önce kapıya gelenlere benziyor."

Emir önden yürüyüp onu da peşinden sürüklerken omzunun üzerinden dönüp Balca'ya *abartıyorsun* bakışı attı.

Balca bunu umursamadı çünkü o sırada adamın kolundaki metal kordonlu saati kontrol ettiğini gördü. *Kesinlikle Suna Hoca'yı bekliyor olmalı* diye düşündü. Acele ederlerse onunla karşılaşmadan içeriye girebilirler miydi? Bunu denemek istedi ve Emir'in elinden kurtularak hızla adımlamaya başladı. Omuzlarını dik konumlandırırken çenesini de yukarıya kaldırdı. Bir suçlu gibi görünmek istemiyordu.

Ancak tam da adamın önüne gelmişken onun, "Okuldan kaçan çocuklar," diye homurdandığını duydu. "Aklınız, fikriniz nerelerde?"

Balca onu duymazdan gelmeye çalışsa da, "Geleceğimiz gerçekten çok parlak," dediğini duyunca duraksadı. "Pardon, bize mi dediniz?" Sinirlenmesine rağmen kibarlığı elden bırakmamaya çalışıyordu.

Adam sanki saati Balca'dan daha önemli bir mevzuymuş gibi oraya bakarak, "Öyle," dedi. "Üzülüyorum. Eğlence, derslerden daha önemli olmamalı. En azından şu zamanda."

"Pardon da size ne bizden?"

Adam gülerek bakışlarını kızın yüzüne kaldırdı. Kâküllü saçları lise öğrencisi kızı daha ufak gösteriyordu. Boyunun da epey kısa olduğu düşünülürse bu düşüncesi netleşiyordu. Bakışları kız ve yanındaki ergen oğlanda dolaşırken içini çekti. "Doğru, bana ne? İnsan rahatsız olduğu şeyleri her zaman dile getirmemeli."

"Rahatsız oldunuz, öyle mi? Gelecekte kazandığım parayla doğrudan bağlantınız olamayacağına göre-"

"Boş konuşmaları uzun uzun dinleyecek kafaya sahip değilim. Çocuk vızıltısından şu sıralar hoşlanmıyorum. İstediğinizi yapabilirsiniz."

Balca, "O zaman başta çenenizi kapalı tutacaktınız," diyerek Emir'in yanından sıyrıldı ve adama doğru sert adımlarla ilerledi. "Müzik açık, sigara tüttürerek okul kapılarında bu şekilde bekleyerek mi geleceği temsil ediyorsunuz? Bize laf edeceğinize önce kendinize bakın. Ayrıca bu ne biçim geri kafalılık?"

"Geri kafalılık mı?" Adam güldü. Dudaklarının kenarı yukarıda kaldı bir süre. Elini sakallarında gezdirdi. "Okuldan kaçmanın hata olduğunu

söylemek geri kafalılık mı yani? Bu yaşta erkek arkadaş edinmeyi biliyorsun ama bunu düşünemiyor musun?"

Balca içindeki bağırma dürtüsünü zorlukla bastırarak derin bir nefes alıp verdi. Şu an okulun kapısında kaçak olarak yakalanmak zerre umurunda değildi. "Lütfen buradan uzaklaşır mısın? Yoksa güvenliği çağıracağım."

Genç adam ona dikkatli bakmak için gözlüğünü çıkarma ihtiyacı duydu ve parmağını geçirip çıkardığı gözlüğü kıza doğru salladı. "Bu senin için sorun olmaz mı? Sadece yaptığınızın yanlış olduğunu söyledim. Fazla büyük tepki vermiyor musun?"

Balca, adamın koyu renk gözlerinden bakışlarını ayırmadan derin bir nefes aldı. Omuzları belirgin şekilde yükselip alçaldı. "Burnunuzu sizinle hiçbir ilgisi olmayan işlere sokmaktan mı söz ediyorsunuz?"

Adamın yüzündeki gülümseme bu kez daha sert, daha alaycıydı. Kızın arkasındaki sarışın oğlana göz gezdirdikten sonra boynunu esnetti. Kız konuşuyordu, onun yerine bile savunmaya geçmişti. Oğlan ise hâlâ sessizdi. Yüzündeki ifade, bu tür çatışmalardan hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu. Adamın gözünde o artık sıradan bir süt bebesiydi.

Bakışlarını tekrar kıza çevirdi. Güneş ışığında neredeyse karamele çalan gözleri, fazla parlak ama bir o kadar da öfkeli görünüyordu. İçinden o gözlere dair bir tanım geçti ama tam oturmadı, üzerine düşünmeden geri itti.

"Okulda olman gereken bir saatte şu sarı kafayla gezintiye çıkmış olman seninle boşuna tartışmamam gerektiğini söylüyor," dedi. Sesi bu defa daha ağır, daha ezici bir tondaydı. "Kafası bomboş, küçük kız. Henüz doldurmaya bile fırsatın olmamış. Anladın mı?"

Kelimeleri sanki Balca'ya değil, yanında duran çocuğa yönelmişti. Asıl hedef oydu. Onu aşağılamak, onu kışkırtmak, küçük düşürmek istiyordu. Kızın kendini savunma şekli etkileyici bulunabilirdi ama erkek tarafında hiçbir umut belirtisi yoktu.

"Sarı kafa mı? Boş kafa mı?" diye yükseldi Balca, sesi ince ama öfkeyle titrekti. "Amca, sen kimsin be? Doktor olacağım ben! Doğru konuş, abimi çağırmayayım." Adama doktor olacağını söylemekte utandırıcı bir yan olsa da asla aşağılanmak istemiyordu Balca. O kimdi ki? Serseri olduğunu düşünüyordu.

Adam başını hafifçe yana eğerek ona baktı. "Niye?" dedi sakince. "Yanındaki seni korumaya yetmiyor mu?"

Balca o anda nefesini tutup gözlerini kapattı. Bu adamın bir freni yok muydu? Neden asla altta kalmıyordu ve neden şu anı yaşamak zorundaydılar? Galiba birazdan birilerine yakalanacaklardı ve disiplinlik olacaklardı. Okul puanları sınav sonuçlarına kötü yansıyacaktı. Bu felaket demekti. Yüzünü

ağlamaklı bir ifadeye dönüşene kadar buruşturdu. O esnada Emir'in öfkeli soluğunu duydu. Tartışma boyunca hiç ona destek olmaması nasıl bir hayal kırıklığıydı?

Ondan hoşlandığı ilk anı düşününce şimdi çok saçma geliyordu. Adım sesi duyduğunda Emir'in ona karşı atağa geçeceğini anladı. Bir işe yaramazdı. Hemen gözlerini açtı ve derhal kolunu yakalayıp kendine çekerek durmasını sağladı. Adamın hayvan gibi kaslarını görmüyor muydu? Ona ne yapabilirdi ki?

Buna bir son vermek maksadıyla Emir'in önüne geçti ve genç adama biraz daha yaklaştı. "Terbiyesizsin," dedi öfkeyle. "Ve kesinlikle bir tokadı hak ediyorsun. Umarım bir gün, gerçekten ne olduğunu sana gösterecek bir deliye çatarsın."

Adam dudaklarını bükerek güldü. "Çattım zaten. İki laf ettik, bin azar yedik. Ne haliniz varsa görün veletler. Yanlış yoldan yürümeye devam."

Balca gözlerini kıstı, parmak ucunda yükselerek onun göğsüne kadar ulaştı ve yüzüne doğru parmağını salladı. Ne kadar uğraşsa da boyu yetişmiyordu ama sesi yetişiyordu. "Şu an yolumda sen duruyorsun amca! Ama ben yürümeye devam edeceğim." Gözlerinin içine dik dik bakarak, "Bir daha karşıma çıkma, tek hamlede indiririm seni!" diye tısladı.

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Etkileyici. Yaşına göre büyük laflar."

Balca elini indirdi ve bir adım geri çekildi. "Beyin yaşlarımızın boylarımızla ters orantılı olduğunu fark ettiğine göre gidebilirim artık," dedi ve omzunun üzerinden Emir'e döndü. "Burada mısın, Emir? Yaşadığını belli et. Geçti."

Ona sinir olduğunu belli eden bir bakış savurduktan sonra koşarak okulun demir kapısını geçti. Fakat daha birkaç adım atmıştı ki ilerideki güvenlik görevlisinin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Kapıdaki genç adamla laf dalaşına bir son verebilseydi ya da hiç girmeseydi sorunsuzca sınıfa dönebilecekken aksini yaşıyor olmaktan dolayı uzun bir süre pişman olacaktı.

Emir gözden kaybolduğunda genç adam parmağının arasında yanmaktan küle dönen sigarayı sokağın kenarına doğru savurdu. Kızın giderken soktuğu lafla dişlerini birbirine kenetlerken, edeceği küfrü arkadaşının sesiyle yuttu. "Ali Cihan! Kim çarptı oğlum seni?"

Ali Cihan başıyla demir parmaklıkların ardında, okul bahçesinin ortasında güvenlikle konuşan ve üzgün görünen kızı işaret etti. "Baş belası. Şu kız," dedi.

"O mu?" Yalvaç kardeşini görmeyi elbette beklemiyordu. "Ne oldu ki?"

"Okuldan kaçmış. Çenemi sikeyim, bir an Zehra aklıma geldi. Tutamadım. Yanında oğlan vardı. Kız akıllı sayılır ama oğlan tam alık. Eğlence peşindeler ve yoldan sapmasınlar diye bir laf ettim, belaya çattım."

Yalvaç dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek elini arkadaşının omzuna vurdu. "Sapmaz. O kız sapmaz," dedi kendinden emin bir şekilde. Ali Cihan az önce tartıştığı kızla aynı renk gözlere sahip arkadaşının gözleriyle bakıştı. "Nereden biliyorsun oğlum?"

"O benim ufağım. Çaykara'nın hırçın suyu, başımın kara belası, kız kardeşim."

"Ah, gerçek mi?"

"Öyle," diyerek onun omzunu sıktı Yalvaç. "Gerçek oğlum. Kız kardeşim delidir, doludur ama aklı başındadır. O çocukla sadece arkadaşlar ama zavallı oğlan duygularını karıştırıyor. Fark etmiyor bile. Ula, sen görmedin mi veledi? Çelimsizin teki. Kısa boylu, ürkek bir tip. Ne anlar o aşktan meşkten?"

Ali Cihan kaşlarını çatıp uzaklara baktı. "Valla Yalvaç, ben olsam o çocuğu indirirdim. Eğer Zehra'yla biri böyle etrafta dolansa, gözünün yaşına bakmam. Çeker vururum."

"Çok sıkmayacaksın," dedi Yalvaç akıl verir gibi. "Kontrol sende olacak ama bilmeyecek. *Oh ne güzel hayat bu* diyecek ama sen gölgede olacaksın. Onu üzenin arkasına düşecek, ensesinden yakalayacaksın. Haşat edeceksin onu orada."

Ali Cihan istemsizce güldü. Yalvaç'ın sesi hızlandıkça Karadeniz ağzına kayan tonlaması dikkatini çekmişti. Bazen kendi konuşmasındakinden bile daha yoğun duyuluyordu. Ama Yalvaç bunun farkında bile değildi. Rize'ye ve Trabzon'a bu kadar sık gitmeye devam ederse ailesinin bile anlayacağı kıvama geleceğini düşündü.

"Kardeşin gerçekten de tam bir bela. Sana kolay gelsin. Artık şu okulun önünden gidebilir miyiz? Hem biz neden burada buluştuk ki?"

"Kız kardeşimle görüşür, Trabzon'a doğru öyle yola çıkarım diyordum ama zaten gördüm. Senden önce karşılaştık. Ama benim bir işim çıktı. Bir çiçekçiye uğramam lazım. Akşama da Balca'yı yemeğe çıkaracağım. Sözüm var."

"Gece yola çıkabilir miyiz? Benim erkenden Trabzon'da olmam gerekiyordu. Seninle otobüs mola verdiğinde buluşsak olur mu?"

Yalvaç başını salladı. "Sen yine de çok acele etme. Aradığımda yola çıkarsın, ben de sana yetişirim."

Günümüz

"Bütün olumsuzlukların canı cehenneme!" diye tek ayağımın üstünde sekerek koşarken Leyal bir yandan çantamı taşıyor, bir yandan da siyah bluzumun ince askılarını düzeltmeye çalışmamı gülerek izliyordu.

"Ayakkabıların," dediğinde küfrederek bakışlarımı yere indirdim. Çıplak ayağımı havada tutmaktan vazgeçip önce ayağımı, sonra elimde tuttuğum topuklu sandaletin tekini yere bıraktım.

"Uyuyakalmışız, Leyal. Komuta merkezine geç kaldığımız gibi, Ali Cihan'la buluşmama da geç kaldım. Sen komuta kontrol merkezine koş, çantamı bırak. Ben yarım saate geliyorum."

"Sorarlarsa ne diyeceğim?" dedi ve çantayı yanıma bıraktı. Eğilip sandaletimi ayağıma geçirdim, iki kordonu hızla birbirine dolamaya başladım.

"Ali Cihan'la gece markete diye çıkıp kayıplara karışmış, bir sakız alacağım diye iki saat ortalıktan yok olmuş, üstüne de abisinden azar yemiş dersin. Başlamadan bitmek üzere olan kariyerimi bu sözlerle kurtarabiliriz."

Sırıttı. "Abartma. Daha kimse gelmemiştir. Herkes dışarıda görev araştırmasındadır. Ben de senin için sahada derim."

Ona aşağıdan gözlerimi devirdim. "Kızım, benim görevim mi var? Listeye bile girmedim ki. Sen en iyisi benim için hiçbir şey deme. Git, *Kamçı* görevin için araştırmaya başla."

Ellerini beline yerleştirdi. "Aynı görevde olamamak kötü oldu ama senin adına seviniyorum. Umarım Ali Cihan'ın görüşmeye getireceği o arkadaşı işe yarar."

"Adı Samet'miş," dedim çantamı omzuma geçirirken. "Savcıymış. Dosyada yardımcı olur mu bilmiyorum ama mezar konusunda kesin katkısı olacaktır. Ali Cihan dün o yüzden görüşmeye çağırdı. Nazlı hakkında konuştuk. Yardım etmeye gönüllü."

"Enişte mden başka türlüsü beklenmezdi," dedi omzuma dokunarak. "Ben de şimdi Kamçı'nın canına okumaya gidiyorum. O kadın katilinin belasını sikecek bilgiler bulacağım."

Güldüm. "Kolay gelsin."

Onunla ayrıldıktan sonra limana doğru koşmaya başladım. Topuklu sandalet seçmemin pişmanlığı her adımda ayak bileklerime vuruyordu. Kan ter içinde limana vardığımda Ali Cihan, Çaykara'nın önündeki iskelede volta atıyordu ve tek başınaydı. Ne yani? Samet görüşmeye gelmemiş miydi?

Koşarak yaklaşırken, "Ali Cihan!" diye seslendim ve elimi havaya kaldırdım.

Onunla en rahat buluşabildiğimiz yer hep burasıydı. Liman ve gemisi. Şimdiye dek bizi burada fark eden olmamıştı. Oysa komuta merkezi buraya

oldukça yakındı. Ama ne derlerdi; ne kadar uzağa kaçarsan, o kadar dikkat çekersin. Burnunun ucunda duran şeyi kimse görmezdi; abim gibi. Dün gece geç kaldığım için bana çıkıştığında yüzündeki endişeyi gizleyememişti. Telefonumu yanıma almamıştım. Ali Cihan'ınki de kapalıydı. Haklıydı adam.

Sokağın ortasında dakikalarca öpüştüğümüzü bilse ne yapardı? Ya da birbirimize güç gösterisi yaparken aslında nasıl kur yaptığımızı?

Aklımdakiler yüzünden dudağımın kenarını ısırarak denize çok yakışan, iri omuzlu, uzun boylu adama doğru ilerledim. Beni elini kaldırmış beklerken dudaklarının kenarı gülümser halde kıvrıktı.

"Nerede kaldın? Senin yüzünden ben de komuta merkezine geç kaldım. Sen gölge ajansın, neyse de bu benim otoritemi sarsar."

Önünde nefes nefese durdum. "Etkilemeye çalıştığın biri mi var? Biraz da senin otoriten sarsılsın, Ajan Kavur."

Etrafına bakındıktan sonra elini belime yerleştirdi ve beni kendine çekti. Göğsüm gövdesine yaslanırken eğilerek gözlerimin kısılmasına neden olan güneşi kendiyle kesti. Elimi koluna kaydırdım. "Bu kadar yakın olmasan mı? Öpecek misin? Biri-"

Sözlerimi yarıda kesercesine dudaklarını yanağıma sertçe bastırdı. "Günaydın."

Sırıtan ifadesine bakıp istemsizce gülümsedim. Sakallarını biraz kısaltması gerektiğini düşündüm. Elimi yanağıma götürüp öptüğü yeri ovuşturarak konuya döndüm. "Günaydın. Ama ben ciddiyim. Yakalanabiliriz. Burada ne için buluştuğumuzu unuttun mu? Nerede arkadaşın?" Onu kendimden uzaklaştırarak aramızda bir adımlık mesafe açtım. Gözlerim çevreyi taradı. Limanda, birkaç balıkçı teknesine ağ yükleyen bir adam dışında kimse görünmüyordu.

Araya mesafe koymam hoşuna gitmemiş gibi inatla yine bana yaklaştı. Bu kez bana dokunmadı ama başını eğip öyle yakınıma girdi ki soluğu yüzüme döküldü. "Bir öpücüğünü daha alırdım ama yeri olmadığının ben de farkındayım."

Kaşlarımı hafifçe kaldırıp tehditle oyun arasındaki tonu tutturdum. "Aklının kafanın içinde olması güzel. Çünkü öyle bir şey yaparsan bu son öpüşmemiz olabilir." Bakışlarımı dudaklarına indirdiğimde gülümsüyordu.

Yutkunarak tekrar geri çekildim. "Nerede kaldı bu arkadaşın?"

"Gelmek üzeredir ama istersen sen daha fazla bekleme. Başkan sana fena halde takmış durumda. Bir de bu yüzden işleri iyice zorlaştırmasın. Git, ben onu beklerim."

"Az önce benim geç kalmamam daha önemli diyordun."

Tek kaşını hafifçe kaldırdı. "Senin için kalırım. Hem belki ben bugün komuta kontrol merkezine hiç uğramam. Sonra sana bahsettiğim, Gök Kuzgun'a geçen o arkadaşımla buluşacağım."

"Ali Cihan," dedim kalbim hızla atarken. "Dosyayı da bugün görebilir miyim? Onunla görüşeceksin ya, doğru mu anladım?"

Gülümseyerek başını salladı. "Onu ikna ederim diye düşünüyorum. Bir kopyasını alıp sana getireceğim."

"Şu an seni öpebilirim." Sözlerim ağzımdan bir heyecanla çıkmıştı ama dudaklarıma düşen bakışları ciddiydi.

Gözlerini benden ayırmadan fısıldadı. "Akşam gemiye gel. Hem dosya için hem de..." Konuşmasını sürdürmedi ama ne diyeceğini biliyordum.

"Koşa koşa gelirim," dedim gülümseyerek. "Ama fazla kalamam. Abimi daha fazla işim konusunda uyandırmak istemiyorum. Son birkaç gecedir evde yokum zaten. Fark etmez mi sanıyorsun?"

"Şunu ölene kadar yapamaz mıyız?" Gözlerime kenetlenen bakışları resmen içimi altüst etti. Kalbimle midem yer değiştiriyor olabilirdi. "Ali Cihan..." dedim ama devamı yoktu. Ne demek istediğini anlamıştım ama şimdilik ciddiye alamazdım.

Omuz kırdım kaçamak bir ifadeyle. "Dalga geçmeyi bırak. O halde ben gidiyorum. Lütfen arkadaşını ikna et. İkisini de. Sana güveniyorum," diye mırıldandım.

"Bana daima güvenebilirsin. Asla boş konuşmam."

Vurguladığı her kelime, aklımda az önce söylediği o cümleyle birleşti. Bakışlarımı kısıp bir adım daha yaklaştım.

"Göreceğiz."

Başını eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinin kenarı gülüşünün kıvrımıyla çevriliydi. "Görüşelim. Daima."

Gülmemek için dudağımın kenarını ısırdım. Ona laf cambazı diyebilirdim. Kalbimi bir ipe dönüştürüp üzerinde ustalıkla yürüyordu.

"Seni..." dedim parmak uçlarımda yükselerek. "Şu an çok öpmek istiyorum ama..." Gırtlağının yutkunuşla birlikte yukarıya hareket ettiğini gördüm. Sözlerimi, "Şimdi gidiyorum," diye tamamladım.

Kıkırdayarak geri çekildim. Ona arkamı dönüp yürümeye başladığımda, "Seni," diye seslendi. Sesi sadece benim duyabileceğim kadardı.

Gerisini tamamlamayacağını biliyordum. İçimde büyümeye bırakacaktı. *Ben de onu...*

35. BÖLÜM

Ali Cihan

Kısılan bakışlarımı, karşımdaki sandalyede oturmuş sakince çayını yudumlayan Samet'e çevirdim. "Hangi kızdan bahsediyorsun?" Bugün yanımda gördüğü yalnızca Balca olabilirdi ama içten içe yanılmış olmayı umuyordum.

Samet garsona el kaldırdı. Dikkatini çekmeyi başardığında, "Bir küllük alabilir miyiz?" diye seslendi. Ardından cevabını beklediğimden habersiz, kollarını masaya yaslayıp bana doğru hafifçe eğildi. "Limandaki genç kız," dedi umursamaz bir edayla. "Şu minyon olan. Yanına bir süre gelemedim. Bir konuda sohbet ediyor gibi görünüyordunuz. Doğrusu, güzel ve tatlı görünüyordu. Olduğum yerde kalıp izlemek de keyif vericiydi."

Keyif verici! Tatlı! Güzel! Çay bardağını tutan parmaklarımı istemsizce sıkarken camın çatlamasından endişelendim. İçimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışarak, "Sen yanlış görmüşsün," diye homurdandım. "O kız deliydi."

Sandalyesine yaslanarak güldü. "Deli mi? Bana gayet aklı başında göründü."

Dudaklarımı düz bir çizgiye çevirdim. Ana avrat sövmemek için kendimi zor tutuyordum. Samet'i severdim ama onun ne kadar çapkın olduğunu asla unutmamalıydım. O her kıza aynı gözle bakardı. "Deliydi!" dedim bu kez üstüne basa basa. "Üstelik bir de delisi var."

Gözleri kısıldı. Şimdi beni daha dikkatli inceliyordu. Sanki biraz daha konuşursa başına gelecekleri sezmiş gibiydi. Sesi içine kaçmış halde, "Neden o senmişsin gibi hissediyorum?" diye sordu.

Avucumu masaya bastırarak ona doğru eğildim. Biraz daha yaklaşsam neredeyse alnımız çarpışacaktı. "Yanlış kız, Samet," dedim ses tonumda tehditkâr bir gölgeyle. "Seni yavşak herif, o kız benim."

"Sen ve biriyle birlikte olmak..." Gözleri hâlâ hayretler içindeydi. "Hayır, olsun tabii. Ama gözümde ezeli bir bekârdın. Yanında gördüğüm kıza asla sulanmam ama bana da hak vermelisin. Senden böyle bir şey beklemiyordum."

Geri çekilip sandalyeme yaslandım. Aklından geçenin ciddi bir ilişki olmadığını anlamıştım. "Bekleme zaten. Düşündüğün gibi değil. Biz onunla yıllardır birlikteyiz. Başkasıyla olmamamın sebebi o kız." Adını ağzıma

almak istemiyordum. Balca'nın ismini bile kendime saklamak, özellikle Samet gibi adamların yanında oldukça iyi bir fikirdi.

"Anladım. Sonunda şu gölge ajandan kurtuldun mu yani? Biz seninle bayağı uzun zamandır görüşmüyoruz. Hayatında olup bitenleri bilmiyorum. O kızı takıntı haline getirmene üzülüyordum. Gerçek bir ilişki yaşaman güzel."

Samet her zaman bu kadar sinir bozucu muydu, yoksa az önce söylediklerinden sonra ona sinir olmaya mı başlamıştım?

Garson başka bir masadan bulduğu küllüğü aramıza bırakıp uzaklaştı. "O kız, o kız Samet," dedim geçiştirir gibi. "Artık ondan bahsetmeyi bırakıp asıl konudan konuşmaya başlasan mı?"

Gözleri kısıldı. Şaşırmış gibi görünen bakışlarını yüzümde dolaştırırken, "Yalvaç'ın kız kardeşi mi?" diye sordu. "Oğlum sen onunla mı birliktesin?"

Şaşırma sırası bendeydi. Balca'nın Yalvaç'ın kardeşi olduğunu nereden biliyor olabilirdi ki? Ben ona yıllar önce bir kıza âşık oldum derken, sırrımı tutacağını bildiğimden sadece konuştuğum istihbaratçı olduğunu söylemiştim.

"O ama sen bunu nereden biliyorsun?"

"Yalvaç'ın kardeşine teklif götürenlerin arasında ben de vardım. Üniversitede onu iki kez ziyaret edip ikna etmeye çalıştım. Tabii o zamanlar daha küçüktü. Sen ondan bana Çaykara diye bahsedince de o kızın, o kız olduğunu hemen anladım. Demek onunla birliktesin."

Masanın altına aldığım yumruklarımı sıkarken içimde biriken öfkeyi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes çektim. "Bana bunu neden o zaman söylemedin?" diye sordum.

"Ben sizinle çalışmıyorum ama işlerinize yardımcı oluyorum," dedi sakince. "Kendi iç kurallarınızı da biliyorum. Bu yasaktı, Ali Cihan. Arkadaşım da olsan sana onun kim olduğunu söyleyemezdim. Hem bence bir olurunuz da yoktu. Balca dişli bir kız. İstihbarata girmesini Akınlar çok istiyordu o dönem. Bu işin devlet kanadından yürütüldüğünü iyice görüp emin olsun diye beni gönderdiler." Gözlerini kaçırmadan devam etti. "Balca resmen beni süründürdü. O zaman bir çocuk sayılırdı ama hakkını vermeliyim, güzel ve becerikli bir kız."

Ona adıyla seslendiği her an, masanın altındaki parmaklarım çatırdıyordu. Ve hâlâ onun fiziksel özelliklerinden söz etmesi öfkemi yükseltiyordu. "Yalvaç kardeşini bilmiyor," dediğimde, "Biliyorum," diyerek başını salladı. "Akın'a *kardeşine teklif götürmeyin, Yalvaç buna bozulur* da demiştim ama beni dinlememişlerdi. Nasılsa bilmeyecek diye düşünüyorlardı. Sizin eşleşmenizi de onlar yaptı. Göçebe ve Akın."

Bunu ben de biliyordum. Eşleşmemizi asıl sağlayan Göçebe'ydi. Düşününce garip olduğunu fark ediyordum. Yalvaç'ın arkadaşına kardeşini emanet etmek hem güvenilir hem de delice görünüyordu.

"Sırrın benimle güvende," dediğinde daldığım yerden çıktım. "Biliyorum," diye mırıldandım. Daima öyle olmuştu. "Ama şunu bilmelisin Samet, eğer ona yan gözle baktığını fark edersem-"

"Saçmalama," dedi ciddi bir tonda. "Şu andan sonra yanından bile geçmem. Bir iş olursa o ayrı konu."

Başımı salladım. Aksi halde ne olacağını anlaması güzeldi.

"Şimdi," dedim sandalyemde dikleşerek. "İzni alabildin mi?"

Ona Nazlı'yla ilgili aldığım tüm detayları aktarmıştım. Buraya gelirken yanında mezarı açtırmayla ilgili izinle gelmiş olması gerektiğini de söylemiştim.

"Sandığım kadar kolay olmadı," dedi Samet iç çekerek. "Ama zor da değil. Şimdilik izin elimde değil ama yarın sana onu getirmiş olurum. Saat daha erken. Akşama bile hallolmuş olabilir. Sana haber veririm. Sadece diğer istediğin şeyle ilgili söylemek istediklerim var. Daha doğrusu bu davanın tamamıyla ilgili. İşin içinde başka şeyler olabilir, Ali Cihan. Yalvaç'la konuşmadan önce sana araştırma yapmanı önermek istiyorum. Arkadaşını kötülemek istemem ama dosyanın korunmasında -daha doğrusu gizlenmesinde- payı olabilir."

36. BÖLÜM

Balca

Tepsiyle kahve fincanı taşımakta pek maharetli olduğum söylenemezdi. Bir ipin üzerinde dans edebilecek kadar iyi bir denge ustasıydım belki ama kahve taşırken hep çuvallıyordum. Porselen altlıklarına taşmış kahvelere bakarken, komuta merkezinin limanı gören tarafındaki dinlenme alanına ilerlemeye devam ettim. Tepsideki iki fincan da neredeyse yarı yarıya boşalmıştı. Leyal bu işi neden kendi yapmıyordu ki? Gerçi bugün az da olsa başkana karşı beni idare ettiği için onu ödüllendirmeye çalışmak benim fikrimdi.

Otoparkın yanından geçerken iki tane iri yapılı çevik kuvvetin bakışlarını üzerimde hissettim. Komuta merkezinin güvenliğinden sorumlulardı. Bugün üç kişilik ekipten sadece ikisi görünüyordu, diğerleri büyük ihtimalle arka taraftaydı. Görevlerine odaklanmaları gerekirken gözleri üzerimde geziniyordu.

Üzerimde siyah, kısa bir kumaş etek vardı. Biri bakışlarını bacaklarımdan yüzüme doğru tırmandırdığında istemsizce dikleştim ve boğazımı temizledim. Belki bu rahatsız edici bakışını durdurabilirdi. Ancak bir işe yaramış gibi görünmüyordu.

Uzun boylu ve sarışın olanı, "Günaydın," diye seslendiğinde başımı hafifçe sallamakla yetindim.

Çevik kuvvetin kulübesi otoparkın hemen yanı başındaydı. Az ilerdeyse sigara içmek isteyenler için düzenlenmiş, banklarla çevrili bir alan vardı. Dinlenme noktası görüş hizama girdiğinde Leyal'i sahile bakan banklardan birinde otururken gördüm. Adımlarımı hızlandırdım, iki polisin önünden geçerken fincanlar da tepside yeniden çalkalandı. Oflayarak bankın yanına geldiğimde Leyal'in yüzünde alaycı bir sırıtış vardı.

"Yine döktün, değil mi?" dedi. "Fincanlara bakma diye kaç kere söyleyeceğim?"

"Söyleyene kadar yapsaydın. Neden bana yaptırıyorsun ki?" Tepsiyi eline tutuşturup banktaki boş yere oturdum. "Sigara da içmiyorsun. Kahveleri içeride içebilirdik."

"Gerginsin. Ne oldu?" diye sordu Leyal tepsiyi aramıza bırakarak. Kendi fincanını eline aldı. Önce tabağına dökülen kahveyi içti, sonra da temizlediği tabağı tepsiye bıraktı. "Konuşacak mısın?"

Etrafa bakınıp yakınımızda biri var mı diye kontrol ettim. Arkamızdaki bankta yeni gölge ajanlardan biri sigara içiyordu. Aramızda en azından üç yüz metre vardı. Alçak sesli konuşursam beni duyamazlardı. Bakışlarımı tekrar Leyal'e çevirdim. "Ali Cihan'ı arayamıyorum ya ondan. Dosya işini ne yaptı, merak içerisindeyim."

"Merak etme, halledeceğine eminim. Hiç olmadı, gece yanına gemiye gidersin. Ben seni yine idare ederim."

"Bunu onun yanında da söyleme sonra yüz buluyor. Bu akşam orada kalmaya niyetim yok. Abimi kızdırmak istemiyorum."

"Adli tıpçısın sen. Her an işin çıkabilir. Ülkenin katili mi bitiyor anasını satayım. Her gün, her an birisi öldürülüyor. Bak benim Kamçı'ya, adamın elli iki kurbanı var. Hepsi de kadın."

Kamçı diye konuştuğumuz kişi; otuz ila kırk yaş aralığında, cinsiyeti erkek olan bir seri katildi. Kimliği henüz tespit edilememişti ama dün gece Leyal dosyasını bana göstermişti. Kurbanların fotoğraflarına bir adli tıp uzmanı olarak bakmam gerekse de bazı kareler hâlâ midemi zorlayacak kadar ağırdı. Oysa böyle şeylere alışmış olmam gerekirdi. Ama hayır. Neredeyse tamamının vücudunda aynı izler vardı; ritmik aralıklarla sıralanmış, derin, enlemesine yarıklar... *Kamçı izleri.*

Hepsi yirmi ila otuz beş yaş aralığında, güzel, eğitimli, iş sahibi ve çoğu kariyerinin zirvesindeydi. Belli ki kurbanlarını rastgele seçmiyordu.

İçimi çekerek dosyadaki görüntüleri zihnimden silmeye çalıştım. "Sana yardım edebilirim. Kurbanlardan birinin otopsisinde yer alabilirsem sana katil hakkında daha fazla veri sağlayabilirim. Sol elini kullandığını dosyada belirtmişlerdi, değil mi? Ama bu yeterli değil. Bilek açıları, yarıkların derinliği, yaraların yönü... Adamın kas yapısını, gücünü, tekniğini değerlendirebiliriz. Hatta silahın türü konusunda da daha net olabiliriz. Şu anki izler *barbed whip*, yani kancalı kamçı gibi duruyor. İzler tek yönlü değil. Her darbe deriye saplanmış ve ardından çekilerek dokuları parçalamış. Bu tip izler kancalı bir kamçının bıraktığı yırtıklar olabilir. Kurbanlar ciddi acı yaşamış olmalı."

"Ne yani, birini öldürmesini daha mı bekleyeyim?"

"Sen beklemesen de o devam edecek, Leyal. Çünkü bu profildekiler tekrar eden davranışlar sergilerler. Bu bir akış. Eğer bu döngüyü doğru okuyamazsak daha fazlasını kaybedeceğiz. Onu tahmin etmek, durdurmakla eşdeğer."

İçini çekerek bitirdiği kahve fincanını tepsiye bıraktı. Bir anlığına durakladı. İfadesi ciddileşirken, "Kadınlara yönelmesi, özellikle bu profildekileri seçmesi rastlantı değil," dedi yutkunarak. "Cezalandırma ve aşağılama amacıyla cinayetleri işliyor olmalı. Muhtemelen geçmişinde annesi ya da kadın

bir otorite figürü tarafından aşağılanmış olabilir. Katilin aşağılık psikolojisiyle hareket ettiğini söyleyebilirim. Bu profilde çok net psikopati eğilimi söz konusu. Tetikleyici herhangi bir şey, yeni bir cinayeti başlatabilir. Şu anda izleyici modundaysa bile bu uzun sürmez. Kurbanlar arasında en çok hangisi direnmişti?" diye sesli düşündü. Dosyayı ben de detaylıca incelemiştim ve cevabı biliyordum.

"Birkaçının parmaklarında kırıklar vardı. Biri neredeyse saldırgana ciddi zarar vermiş olmalı. Ama hayatta kalan yok."

Leyal başını salladı. "İşte onu seçebiliriz. Katilin en güçlü tepkiyi verdiği cinayet bir dönüm noktasıdır. Çünkü o vaka; sistematik ilerleyen cinayet döngüsünü kırar, kontrol altında tutulan davranışların dışına taşar. Mutlaka daha fazla iz, daha fazla delil bırakmıştır. Çünkü o anda sadece öldürmemiştir, duygularını da dışa vurmuştur."

Çok haklıydı. Leyal'le mesleklerimiz birbirini o kadar güzel tamamlıyordu ki birçok dosyayı birlikte çözmüştük. Eminim bu görevin de üstesinden gelecekti.

Kahvemden büyük bir yudum alarak banka yaslandım. Bakışlarımı denizin üzerine, ufka doğru bıraktım. Leyal de sessizce sırtını benimkinin yanına yasladı. Onun kahvesi çoktan bitmişti.

"Benim sana söylemek istediğim bir şey var," dedi. Sesi tedirgindi. "Canını sıkmak istemiyorum. Ne durumdasın?"

"Yani, gönder gelsin. Alıştık artık." Manzarayı izlemeye devam ettim. En kötü ne duyabilirdim ki?

Derin bir nefes aldı. "Bugün Gupse'yle tanıştım sayılır," dediğinde bakışlarının yüzümde dolandığını hissedebiliyordum. Kahvemi tepsiye bıraktım, ellerimi bacaklarımın üzerine aldım.

"Gelmiş mi?" Bekliyordum ama bu kadar erken olacağını tahmin etmiyordum.

"Gelmiş. Yukarıdaydı. Sen gelene kadar dosyamı almak için ikinci kata çıktım. Çok kalabalıktı, ben de alıp aşağıya indim. Banklarda dalgın bir şekilde dosyayı inceliyordum. O sırada bir arkadaşıyla gelip arkamdaki banka oturdu. Konuşmalarının bir kısmını duydum. Başta, bana duyurmak için söylediğini düşündüm ama ne seni ne de beni tanıyordu."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ne diyordu ki?"

"Sakin ol," diye uyardı peşinen. Gözlerini denize çevirdi. O da biliyordu, ben küçük kıvılcımlardan yangın çıkarmayı iyi bilirdim.

Leyal konuşmaya devam etti. "Ali Cihan'dan bahsediyordu. Onu geri alacakmış. Ali Cihan onu gördüğü anda kayıtsız kalamayacakmış. Tekrar karşılaştıklarında aralarındaki kıvılcımdan kaçamayacaklarmış."

Gupse denen kız kıvılcım değil, ateşin ta kendisiydi demek ki. Yangın olmazsam bana yakışır mıydı? Duyduklarımdan tiksinir gibi alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Çok büyük aşk demek," diye mırıldandım.

Leyal hemen araya girdi. "Bak, Ali Cihan'a köpürme. Ne olduğunu ben bile anlayabiliyorum, eminim sen daha çok farkındasındır. Gupse boş konuşuyor."

"Ali Cihan'a güveniyorum ama bunun beni rahatsız etmediğini söyleyemem," dedim. Ağzımda kusmuk tadı hissediyordum. Ben aşkta hiç paylaşımcı biri değildim. Hem de hiç. Kimine göre bu toksiklik gibi gelebilirdi ama geçmişten gelen ve sevgilim hakkında konuşan birini sindirmem çok zordu. Herkese ondan sevgilisiymiş ve geri alacakmış gibi cümlelerle bahsedemezdi.

Leyal tepsiyi aramızdan çekip yan tarafına koyarak biraz daha yaklaştı. "İstersen yanına git. Bir saat sonra dağılacağız zaten. Seni idare ederim yine."

Yüzüme baktığında ne gördü bilmiyordum ama ben, dudaklarımın kenarına yerleşen alaycı gülümsemeyle onun ilgili bakışlarına karşılık verdim. "Daha fazla göze batamam ama çıkış saatini bekleyeceğim. O sürede Gupse'yle tanışmak istiyorum."

"Saçmalama," dedi aniden. "Bu ne işine yarayacak?"

"Bir şey yapacağım yok. Sadece nasıl biri olduğunu merak ediyorum."

"Buna hiç gerek yok, Balca. O önemsiz biri," dedi Leyal. Fakat ben aynı fikirde değildim. Önemsiz biri bu kadar şey söyleyemezdi.

Onunla bir süre daha sessizce bankta oturmaya devam ettik. Limandan gelen martı sesleri, banka vuran rüzgâr, kahvenin sertliği... Hepsi bir anda tek bir düşünceye kilitlendi; Ali Cihan'a. Çok uzun zamanda her şeyim, çok kısa sürede de vazgeçemeyeceğim tek insana dönüşmeye başlamıştı. Henüz görmediğim bir kızın onunla geçmişte bir ilişki yaşamış olma ihtimali bile bu duyguyu daha da tetikliyordu. O kadını görmek istiyordum. Meraktan değildi. İçgüdüsel bir savunmaydı.

Leyal kolundaki saate baktı. "Hadi artık, yukarıya çıkıp toparlanalım. Sen de istersen listelere bak. Bir görev seçmen gerekiyor."

Başımı dalgınca sallayarak onunla birlikte ayağa kalktım. Tepsiyi almaları için boş masaya bıraktık. Sessiz adımlarla dinlenme alanından çıkıp otoparkın yanından geçtik. Merdivenlere vardığımızda içerideki klima havası, güneşin altında kalan tenime ürperti yayıyordu. Sessizce basamakları çıktık. Adımlarımız eşzamanlıydı. Ben kafamın içindekilerle, Leyal ise sessiz düşüncelerle meşguldü.

İkinci kat koridoruna ulaştığımızda ilk dikkatimi çeken şey, kalabalığın azalmış olduğuydu. Gözlerim koridorun sonunu takip etti. Başkanı

uğurlamak üzere yanında duran genç kadını gördüğümde tenimdeki ürperti ısınmaya başladı.

Durmamla birlikte Leyal'in bana çarpması bir oldu.

Kapının hemen önünde duruyor ve kolunun altına sıkıştırdığı dosyadan bir belge çıkarıp başkana bilgi veriyordu. Sesi netti. Beden dili kararlıydı. Göz kontağı kurmayı seviyordu ve muhatabına doğru eğilmişti. Güzel bir kadındı. Yaşının benden büyük olduğunu, saçlarının doğal siyah olmadığını, gözlerinin neredeyse siyaha çalan bir kahve olduğunu ilk bakışta anlamıştım.

Duruşundaki kontrol, elindeki dosyayı bir kalkan gibi taşıyışından belliydi. Bu kadının mesleğini değil, hayatı yönetmek istediği açıktı.

Yavaşça döndüm ve yanımdaki Leyal'e fısıldadım. "Gupse bu mu?"

Leyal *evet* dercesine başını eğdi. "Sana söylemiştim. Tam da söylentilerdeki gibi görmeye değer biri değil. Buraya ait gibi bile durmuyor. Amacı başka. Başkanla bile yatıyor olabilir. Onu öyle bir sahipleniyor ki şaşırırsın."

Kaşımı kaldırdım. Çizdiği profil o kadar kafamdakiyle uyuşuyordu ki.

Ali Cihan'a gitmek yerine mahallemin sessizliğine çekildiğimde, arabam sanki kendi iradesiyle beni buraya getirmiş gibiydi. Bedenim direksiyondaydı belki ama aklım başka yerlerde geziniyordu. Biraz nefes almaya, bildiğim sokakların tanıdık sessizliğine ihtiyacım vardı. Güneş ufka yaslanmıştı ama gecenin karanlığına daha vardı. En az bir saat daha turuncu göğün keyfini çıkarabilirdim.

Arabayı durdurduğumda, dükkânın vitrin camının ardından babamın siluetini seçtim. Onun yanına uğramaya o an karar verdim. Yavaşça arabanın kapısını açıp indikten sonra kilitledim ve dükkânın önüne doğru yürüdüm. Beni fark etmesi uzun sürmedi. İşine ara verip eliyle selam verdi. "Aynı evde yaşadığım ama birkaç gündür yüzünü doğru düzgün göremediğim Balca Zorlu mu bu?" diye sordu yüzündeki alaycı gülümsemeyi gizleme zahmetine bile girmeden.

Ona uymak için kendimi gülümsemeye zorladım. "Siz de hâlâ emekliliği dinlenmek değil, çamurla savaşmak sanan Niyazi Zorlu olmalısınız. Hayaller için çalışmayı senden öğrendim baba. Peki, çamurla uğraşmak nasıl gidiyor?"

Sesim yine de keyifsiz çıkmıştı. Bunu anlamıştı elbette.

"Senin de çamurla uğraşma zamanın gelmiş belli ki. Neyse ki şanslısın." Tezgâhın arkasını işaret etti. "Kahve hazır, tezgâhta da sabırsızlanan bir parça çamur seni bekliyor."

"Ben de hazırım," diyerek ellerimi birbirine vurdum ve ona yaklaştım. Bana sarılıp açık kapıdan içeriye doğru yönlendirdi. "Sohbetimin de güzel olduğunu söylerler. Sevgili kızım buna ne der?"

"Seninle susmayı çok seviyorum baba." Bir sandalye çekip oturmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum. "Hadi şunları halledip fırına atalım."

Bir süre sonra atölyedeki sessizliğin zihnimi usulca yumuşattığını fark ettim. Parmak uçlarım, düşüncelerimin ağırlığını yavaşça hamura aktarıyordu. Tepside yan yana dizili bardaklara göz gezdirdim. Her birine deniz kokan izler düşürmüştüm. Çapa, gemici düğümü ve dalga motifleriyle süslediğim bardaklar yan yana sıralanmış halde bana doğru bakıyordu.

Zihnimin derinlerinden süzülen bir figür daha parmaklarımın ucunda şekillenmeye başladı. Bardağın yüzeyinde artık bir Truva Atı vardı. Narin ama güçlü, sade ama efsanevi. Ali Cihan'ın Ankara'ya gitmeden önce bana hediye ettiği porselen Truva Atı'na benziyordu. O heykelciği hâlâ odamda, yatağımın baş ucunda tutuyordum. Her gece uyumadan önce son kez ve sabah uyandığım ilk anda onunla göz teması kuruyordum.

Bitirdiğim bardağı da dikkatle tepsideki boşluğa yerleştirdim. Sonra kalkıp pencerenin önüne geçtim. Hava artık kararmıştı. Sokağın lambaları yanmaya başlamış, mahalle yavaş yavaş geceye teslim olmuştu.

"Baba," dedim tezgâha doğru dönerken. Elinde daha önce fırınladığı ve üzerindeki şakayık çiçeklerini boyamaya koyulduğu bir vazoyu tutuyordu. "Ben artık gidiyorum. Bunları fırınlar mısın?"

"Yaparım tabii," dedi gözlüğünün üstünden bana bakarak. "Eve geçecekseн annene cacık yapmasını söyler misin? Karnıyarık yapacağını söylemişti. Yanına ayran yapar şimdi o."

"Eve gitmiyorum ama hemen geçip söylerim," dedim.

Bakışlarını vazodan kaldırıp doğrudan yüzüme dikti. "Yine gece mesaisi mi?"

Babama yalan söylemekten hoşlanmazdım. Ama bazı zamanlar başka çarem olmuyordu. Başımı hafifçe salladım. "Sabaha karşı biter diye düşünüyorum. Döndüğümde birlikte kahvaltı yapalım."

"Çok çalışıyorsun," dedi başını yana eğerek. "Ankara'dayken de böyle miydi?"

"Daha fazlaydı." Bu kez doğruyu söylüyordum. Oradayken ne gündüzüm belliydi ne de gecem.

"Sen yine de kendine dikkat et," diyerek kollarını açtı. "Gel bir sarılayım küçük Balca'ma."

Ona yaklaşıp usulca kollarına sığındım. "Büyük Balca'nın gözleri yaşlı," dedim fısıltıyla.

Bana sarılırken sıcaklığı içime işliyordu. Ne kadar büyürsem büyüyeyim babamın korunaklı kollarına ihtiyacım vardı. "İkisini de seviyorum. Kızıma iyi bak," dediğinde ben de yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

Acele etmeden dükkândan ayrıldım ve eve uğrayarak babamın isteğini anneme ilettim. Ardından akşamın tadını çıkararak arabaya yürüdüm. Kontağı çevirdiğimde farlar gecenin içine usulca sızdı. Limana doğru sürmeye başladım. Ali Cihan'a gitmeyi planlıyordum. Hem Gupse burnumuzun dibine kadar girmişken onun yanında olmak istediğim için hem de bugün Nazlı'nın dosyası hakkında bir şey bulabildi mi merak ediyordum.

Limanın girişinde arabamı park ettim ve her zamanki gibi telefonumu her ihtimale karşın içinde bıraktım. Artık telefonlarımız dinlenmese de o korku en başından içime yerleşmişti. Bir süre daha böyle hissedecek gibiydim. Etrafta fark edilebileceğim biri var mı diye kontrol ettikten sonra gemiye doğru ilerledim.

Yaklaştıkça iskelede iki kişinin olduğunu gördüm. Birinin Ali Cihan olduğunu zar zor seçebiliyordum ama diğeri hakkında en küçük fikrim yoktu. Geri dönmekle devam etmek arasında kalırken, Ali Cihan'ın yanındakinin bana bahsettiği Gök Kuzgun'daki arkadaşı olabileceği aklıma geldi. Eğer öyleyse bu bulunmaz bir fırsat olabilirdi. Ondan dosya dışında kendi araştırmalarına dair bir şey öğrenebilirdim.

Adımlarım hızlandıkça ayak seslerim sessiz limanda yankılanıyordu. Ali Cihan'ın bakışları olduğum yöne döndü. Ama ben onun yanındaki, sırtı dönük adama kilitlenmiştim. Yüzünü göremiyordum ama içimde kıpırdanan bir sezgi, onunla konuşmam gerektiğini fısıldıyordu.

İkisinin yanına vardığımda, "Merhaba," diyerek kendimden emin bir tavırla aralarına süzüldüm. Bakışlarımı doğrudan yabancıya çevirdim. Bir an için yüzüme baktı, ardından gözlerini karanlık denize sonra da ayak ucuna indirdi. Ali Cihan kadar uzun sayılmazdı ama geniş omuzları ve kumral teniyle dikkat çekici bir havası vardı. Yüzü bir yerden tanıdık geliyordu fakat daha önce karşılaşmış olduğumuzu sanmıyordum.

Elimi uzattım. "Ben Balca, siz de..." dedim. Kim olduğunu öğrenmek istiyordum ama o, gözlerini bir daha kaldırmadı. Davranışı tuhaftı. Kaşlarımı çatarak Ali Cihan'a baktım ve elimi ağır hareketlerle yanıma indirdim. Ali Cihan da gözlerini arkadaşına kilitlemişti.

"Tanıştıracak mısın?" diye sordum.

Tam da o an kumral adam dudaklarını aralayarak, "Ben artık gitmeliyim," dedi.

Bu kabalığın sebebi neydi? Hiç mi yol yordam öğretilmemişti bu adama? Tanışmak için elini uzatan birini yok saymak... Bu nasıl bir görgüsüzlüktü?

O yanımızdan uzaklaşırken parmağımla onu işaret ettim. "Sana da garip gelmedi mi? Tanışmak için elimi uzattım, tutmadı. Başı önünden kalkmadı. Ya öküze adımı söyledim, arkasını döndü ve gitti."

"Bana normal geldi," dedi Ali Cihan. Bu kez gözlerini kaçırmadan bana bakıyordu. "Elini tutarsa kıracağımı biliyor. Yüzüne bakarsa gözlerini bilye yapıp oynayacağımı..." Gözlerim belirginleşti. "Gayet normal. Samet yaşamayı seviyor."

Demek o adam bana savcı diye anlattığı Samet'ti. "Sen psikopatsın! Dün o adamı yakın arkadaşım diye tanıtmıyor muydun?"

Kolumu tutup beni kendine yasladı. Başını eğdi ve gözlerime odaklanarak, "O," dedi. Başıyla Samet'in gözden kaybolduğu yeri vurguluyordu. "Benim Deli Bal'ımı tatlı bulana kadardı." Dudakları alnıma değdiğinde sözleri kalbimde tek atımlık bir etkiye sebep oldu. Normalde olsa eriyebilirdim ama şimdi dimdik ayaktaydım. Bana yaptığı gibi ben de onun kolunu tuttum. Avucumdan parmaklarına doğru akan kararlılıkla onu kendime çektim.

"Sen," dedim kısık ama kararlı bir sesle. "Gelsene."

Merdivenlere doğru yürürken arkamdan, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Değil!" dedim patlamaya hazır bir öfkeyle.

O kız... geçmişte kalmış bir aşk olabilirdi. Bununla bir sorunum olmazdı. Ama millete onu anlatıp, sonra da *geri alacağım* demesi... Hangi akla sığıyordu?

Ali Cihan'ın buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordum. Artık umurumda da değildi. Tek istediğim, o kızı susturmasıydı.

"Balca acaba gene ne yaptım?" diye homurdandığında, basamaklarda durup ona karanlığın içinden sert bir bakış attım.

"Sus," diye yükseldim. "Bu defa haklı değilsin. Hiç değilsin!"

Tepkime anlam veremeyerek duraksadı. Onu şaşırtmış olmalıydım ama bunu da umursamadım. Kolunu bıraktım ve tek başıma basamakları çıkmaya devam ettim. İsterse arkamdan gelirdi. Oflayarak güverteyi geçtim. Ali Cihan'ın odasına varmama çok az kala arkamdan ilerleyen adımlarını işitebiliyordum.

Bana yetişip elimi tuttu. "Her ne halt ettimse bu defa ciddi olduğunun farkındayım," dedi kapıyı açıp geçmemi sağlayarak. "Ama bilmelisin ki ben bir şey yapmadım, Balca. Tüm gün seni düşündüm, nasıl buluşabileceğimizi düşündüm. Akşam gemiye gelip gelmeyeceğini, seni tekrar öpmek istediğimi düşündüm ama kızgın olmanı gerektirecek bir şey yaptığımı sanmıyorum."

Yatağın önünde durduğumuzda hâlâ elimi tutuyordu. Beni karşısına aldı ve diğer eliyle çenemi kavradı. "Anlat şimdi. Gene ne oldu?"

Gözlerine bakmayı reddettim. Başımı hafifçe çevirdim ve gözlerimi kamaranın küçük penceresine sabitledim. Dışarısı zifiri karanlıktı. Orada deniz olduğunu yalnızca biliyordum, göremiyordum. Bu karanlığın beni sakinleştirmesi gerekirdi ama işe yaramıyordu.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. İçimde birikenleri dışarı atmanın yolunu arıyordum ama bulamıyordum.

Ali Cihan, parmaklarını gevşetmeden elimi avuçlarının arasında tutuyordu. Parmak uçlarıyla dokunarak elimi hafifçe sıkıyordu.

"Anlat, yine hangi salakça şey sinirlerini bozduysa bilmek istiyorum. Ve yine beni suçlamamanı umuyorum. Çünkü bu defa kendimi gerçekten zor tutabilirim."

Gözlerimi açtım ve bakışlarımı gözlerinin koyu ışıltısına kilitledim. "Ben kendimi yeterince zor tutuyorum." Sesim ağlamaya ramak kalmışçasına çatallı çıkıyordu. Kontrolümü kaybetmemek için derin bir nefes aldım. Onun bana yaptığı gibi elini sıkarak, "Geçmişin umurumda değil. Benden öncesi sorun değil. Evet, sinirlerimi bozuyor ama bunu sana yansıtamam," diye devam ettim. Bir anlığına duraksayarak nefes aldım. Gözlerim istemsizce döndü. "Ama o kızın konuşması... Of, tahammül edemiyorum!"

"Balca," dedi sakin çıkarmaya çalıştığı sesiyle. "Allah aşkına neden bahsediyorsun? Kim konuşuyor, ne konuşuyor?"

"Gupse herkese sen ona geri dönmeye istekliymişsin gibi anlatıyormuş. Lanet olsun ya, ben bunun böyle olacağını biliyordum!"

Aklıma her gelişinde kan beynime sıçrıyordu. Buraya gelmeden önce babamın yanına gitmiş olmam da bir işe yaramamıştı. Ali Cihan'ı gördüğüm an, içimde bastırmaya çalıştığım her şey alevlenmişti.

Elimi bırakarak bir adım geri çekildi. Gözlerini üzerime dikti. Beni baştan aşağı süzdü ve ardından kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gupse mi?" diye sordu.

Ona ters bir bakış attım. Adını bile ağzına alsın istemiyordum. Başını *anladım* der gibi sallayarak gidip yatağına oturdu. "Ne yapayım şimdi, Balca? Kızı sürgün etmenin bir yolunu mu bulayım? O konuşur, önemli olan şu an ne yaşadığımız."

"Yaşadıklarımızın içine ediliyor!" Önüne ilerleyip bacaklarının dibinde duraksadım. Aşağıdan bana bakan bakışları bir çıkış yolu bulamıyormuş kadar çaresizdi. "Söyle senin için ne yapayım? Başka bir teşkilata geçmeyi mi talep edeyim? Ha, ne istiyorsun? Söyle yeminle yapacağım."

"Birazdan," dedim alayla gülerek. "Buraya gelebilir. Ona sor istersen."

"Kim?"

"Kim olacak, Gupse! Öyle istekli ki seninle barışmaya, her an karşına çıkabilir!" diye bağırınca elimi tutup beni kucağına çekti. Üzerine yuvarlanmamak için omzunu tuttum ama bacaklarımı açarak kucağına oturmaktan kurtulamadım. Hemen kalçamı kavrayarak beni kendine çekti. "Gelsin. Bak bakalım onu gemiye alıyor muyum? Önemli olan kimin ne dediği değil, benim ne yaptığım."

Başını sallayarak benden bir cevap beklediğinde gözlerimi kapadım. Leyal'in anlattıkları aklıma gelince derin bir nefes aldım. "Seni alacakmış. Her ne olursa olsun seni alacakmış." Konuşurken nefes alamadığımdan gözlerimi araladım ama ona bakmadım. Göğsümün altı aldığım nefeslerle titriyordu. Gözlerimin doluşuna engel olamayışım içimin alev alışındandı.

"Tamam," dedi buz gibi bir sesle. "Haklısın. Öfkelenmekte haklısın."

Dolu gözlerle bakmayı sürdürünce devam etti. "Ne yapmamı istiyorsun? Geçmişimde onun olması ne yazık ki değiştirebileceğim bir şey değil. Ama şimdi bir şey yapabilirim. Ne istediğini söyle, ben de onu yapayım."

Hiçbir şey yapamazsın der gibi başımı salladım. Dudağımın kenarını gözlerim daha fazla dolmasın diye sertçe ısırdım. Kucağından inmeye yeltendim ama beni bırakmadı. "Balca," dedi adımı uzatarak. "Gözlerime bakar mısın?" Başımı iki yana salladım. Bunu yaparsam küçük bir kız gibi ağlamaya başlayabilirdim. "Deli Bal," dedi bu defa. "Bak bana. Bak ve gör. Onun zerre hükmü yok aramızda. O hiç kimse. Lütfen." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Sarı kafanın benimle ilgili böyle konuştuğunu duysan ne yapardın?" diye bir soru yönelttim. Emir'den sarı kafa diye bahsediyor diye adını kullanmamıştım. Belki böyle bir soru yöneltmem doğru değildi ama başka türlü ne hissettiğimi anlamayacaktı.

Patlamamak için ağzının içinden homurdandığını işittim. Küfrediyor gibiydi. O zaman gözlerimi gözleriyle buluşturdum. "Beni anladın mı sonunda?" Elleri kalçalarımı sıktı. "Buna gerek yoktu. Ben seni zaten anlıyorum ve inan bana Balca, öyle bir an yaşansaydı o sarı kafayı sikmeyen Ali Cihan'ı yedi ceddi siksin!"

"Güzel," dedim başımı kısa bir hareketle sallayarak. "Şimdi aynı dili konuşuyoruz. Ama bana da söyle Ali Cihan, ben ne yapayım? Öylece susmasını mı bekleyeyim? Yoksa gidip o kızı dümdüz mü edeyim? Doğru ya, unuttum. Benim silahım yok." Bakışlarımı aşağıya indirdim. Ardından hızlı ve meydan okur bir hamleyle tekrar gözlerine diktim.

Gülmemek için kendini sıktığını görünce sinirlerim boşaldı. Elimi omzuna yapıştırdım. Sonra da çenesine, koluna; elime neresi gelirse. Kollarıma yapışmasa devam edecektim. Karşımda nefes nefese soluklanırken

dudaklarımı aniden sertçe ağzının içine çekti. "Sen ve ben," diyordu homurdanır gibi. "Sadece biz varız. Kimse umurumda değil." Nefesimi içine çekerek öpücüğünü yumuşattı. "Eğer ondan bahsetmeye devam edeceksen bana söylemelisin. Devam edeceksen seni tüm gece öpeceğim."

"Bilmiyorum," diye homurdandım. Ellerim başının arkasına kaydı. Saçlarını gergin parmaklarımla kavradım. Dudaklarına önce tereddütle, sonra öfke ve arzuyla karşılık verdim. Onun bana sunduğu her öpücüğü sahiplenerek daha derine taşıdım. "Bunun unutturacağını mı sanıyorsun?"

"Daha ne yapmamı istiyorsun?"

Dudaklarımı onunkilerden koparark derin bir nefes aldım. "Benim olduğunu bilsinler istiyorum." İşte bütün sorun buydu. O kıza insanların yanında Ali Cihan hakkında konuşma hakkını bu veriyordu. Onu yalnız sanıyordu. Halbuki hayatında ben vardım. Gözlerine bakarak hâlâ saçlarının arasında dolaşan parmaklarımı sıktım. Saçlarını çekişime tepki vermedi ama söylediğim şey yüzünden dudağının yükseldiğini gördüm. "Teşkilatta evli olanlar var. Bunu duydum. Sevgili olanlar da olmalı. İlla birinin gitmesi mi gerekiyor? Bunu kabul ettiremez miyiz?"

Başını salladı. Elleri sırtımı ve kollarımın arkasını okşuyordu. "Eğer istediğin buysa Gupse'ye gidip teşekkür etmeliyim. Sayesinde bu gidişle evleneceğiz."

"Ali Cihan!" diye söylendim. "Allah aşkına şu kızın adını anma."

"Senin," dedi beni kendine çekerek. "Benim olma sebebin olacaksa var ya," dedi başını iki yana sallayarak. "O kızı-"

Saçını çekip başını geriye yatırdım. Üzerine eğilerek, "Öldürürüm seni. Sus artık," diye söylendim.

Yatağın kenarında kıpırdanarak beni kucağında hareket ettirdi. Onu altımda net hissettiğim bir noktadaydım şimdi. Sertleştiğini anlamamak imkânsızdı. Onun bana yakın olduğu her an böyle hissettiğini ve dolduğunu bilmek içimde bir yerde zevk duygusunu ayaklandırıyordu. O durdu ama ben kucağında kıpırdanmaya başladım. Öne ve geriye. Buna ihtiyacım vardı. Tam şu anda. "Abimi halledebilir misin?"

Odağının aşağıda olduğunun farkındaydım. Dalgın gözleri gözlerimle buluştu. "Hallederim," dedi zorlandığını belli eden çatallı bir sesle. "Çok kızacak ama değer."

Ağzını araladı ve altdudağımı yakaladı. Kendine doğru çekerken sızlanma dolu bir sesin gırtlağından yükseldiğini duydum. "Şu an ne yapıyorsun?"

"Beni sinirlendiğim her an kucağında sakinleştirmeye çalıştığını bildiğimi belli ediyorum. Ve işe yaradığını gösteriyorum."

Başını salladı. Dudaklarını dudaklarıma örterek beni içine çeker gibi öptü. "Balca Zorlu," dedi genzinden gelen erkeksi bir sesle. "Kızım beni çok zorluyorsun."

Dudaklarım yükseldi. Amacım onu zorlamak değildi. Hiç değildi. Kendime engel olamayarak ellerimden birini başının arkasına sabitledim. Diğerini aramıza aldım. Usulca aşağıya kayarken dudakları dudaklarımda duraksadı. Ne yapacağımı anlamış gibi gözlerini gözlerime kaldırdı. "Seni zorlamak istemiyorum," diye fısıldadım. Elim biraz daha aşağıya kaydığında bedenim kucağında kasıldı.

"Bal-" Pantolonun ön kısmını avuçladığımda içine sertçe bir nefes çekti. Beni korkutacak kadar büyüktü. Elime sığmayacak kadar. Gözlerimi sıkıca yumup dudaklarımı alnına yasladım. "Ali Cihan," diye fısıldadım. "O kızı mahvederim. Sana bakmaya, böyle konuşmaya devam ederse mahvederim. Senin benim canımı yakmaya ne hakkın var?"

Dudakları aralandı. İçinde acilen durdurulması gereken bir ihtiyaç varmışçasına gözlerime baktı. Eli aramıza kayarak bileğimi kavradı. "Şunu yapmaya devam edersen Ali Cihan'ı çoktan mahvolmuş bil."

Başını geriye atıp dudaklarımı yeniden ağzının içine çektiğinde, içimdeki öfkeyi tutuşturan bir kıvılcım çaktı. Öpüşleri daha da sertleşti. Beni döndürüp yatakta altına alırken dudakları hâlâ üzerimdeydi. "Bunu neden yaptığını anladım. Onun söyledikleri yüzünden." Gözlerimi kapattım. Bu kez içimdeki öfke değil, utançtı. "Beni her şekilde dene ama sadakatimi deneme. İhtiyaçlarına ket vuramayan biri değilim. Hiç olmadım. Aksi olsa onca zaman sana sadık kalmazdım. Karşıma bir ordu kadın dökülse umurumda olmaz. Ve Deli Bal, benim dayanamadığım yalnızca sensin. İhtiyacın adı sensin."

Sözlerini çöle dönen boğazımı yumuşatmak için yutkunarak dinledim. Alnını alnıma yasladığında kalbim onun göğsüne çarpıyordu. O an her şey önemini yitirmişti. Gözlerimi yumdum ve sadece onun bedenimin üstündeki sert, güçlü bedenini hissetmeye odaklandım.

"Annemlere başta yalan söyledik ama bu artık gerçek," dedim birden. Hissettiğim şey tam olarak buydu. "Aramızdaki ilişkiyi saklamak beni bu hale getiriyor, Ali Cihan. O kızın gelişi bende sadece duyduğum rahatsızlığı gün yüzüne çıkardı. Etrafta herkese senden bahsederek dolaşırken ben sana yasaklı gibiyim. Benden cesur olması canımı sıkıyor. Abimin vereceği tepkiden korkuyorum, teşkilatın birimizden vazgeçmesinden... Ben mesleğimi bırakamam. Öyle kapana kıstırılmış gibi hissediyorum ki. Yedi yıl beklemişken seni doyasıya yaşayamıyorum. Şu anın yanlış olduğunu düşünmek bile..." Derin bir nefes almak için duraksadım. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ediyordum. Onun nefesini tenimde, dudaklarımda, kirpiklerimde

hissediyordum. Kalp atışlarının sözlerimle dizginlendiğini hissediyordum. Aynı durum benim için söz konusu değildi. Sadece bir çıkış yolu bulmak için aklımdan geçenleri süzmeden onunla paylaşmaya devam ettim.

"İkna edilmesi gereken bir abim var. Bir de koskoca teşkilat. İkisi de benden vazgeçemez. Onlar için çok şey yaptım. Belki yeniden Ankara'ya gönderilirim. Aslında bu iyi bile olur. Yaz bitiyor ve hâlâ üniversite kaydımı On Sekiz Mart Üniversitesi'ne almadılar. Dönersem belki mesafeler yüzünden bizi rahat bırakırlar."

"Ben gidişine dayanabileceğimi sanmıyorum," diye boğuk bir sesle araya girdi. Parmakları yatağın üzerine serili saçlarımın arasında dolaşıyor, bu da beni mayıştırıyordu. Bedeninin sıcağı tenimi ısıtırken düzenli, sakin kalp çarpıntıları beni uykunun içine çekmeye çalışıyordu. "Ankara'da deniz yok," dediğini duyduğumda dudağımın kenarını huzurlu bir mırıltıyla kıvırdım.

Gözlerimi kapalı tutmaya devam ederek kollarımı boynuna doladım. "Bir yolunu bulmalısın. Karşıma çıkan, görevime baskın yapan, beni oradan alıp seven, buna alıştıran, bağımlın yapan sendin."

Çenemi iki parmağının arasına aldı. Yüzünü göremesem de şimdi benimkinin karşısında olduğunu biliyordum. Bedenlerimizi hâlâ birbirine temas halinde tutuyordu. Başparmağı çenemden kayıp dudağımın üzerine baskı uyguladığında, sıcak ve nemli derisini öptüm. O sırada, "Benimle denize gel. Sana kamaramı veririm. Birinci kaptanın odasında kalırsın. Bundan daha havalı ne olabilir?" diyordu. Sesindeki oyunbaz tını hareketimle harlanırken üzerindeki etkime gülümsedim.

"Bana daha çok adım çıkarmış gibi geliyor. Senin de. Tabii sen böyle şeylere alışıksın ama ben bunu yapamam."

"Ben seninle aynı odada kalacağım demedim ki."

"Beni buna da çok alıştırdın, Kaptan," dedim ve altında kıpırdandım. Boynundaki kollarımı sıkılaştırıp onu kendime çektim. "Seninle uyuduğum ve uyandığım uykuların tadını bir kere aldım."

Gırtlağından erkeksi bir kahkaha yükseldi. Parmağının olduğu yeri dudakları aldı. Hafif bir baskıyla öperek orada oyalanırken, "Seni hiçbir yere bırakmam," diyordu. "Teşkilatın üstesinden birlikte gelebiliriz. Hatta sana ilk adımı atman için bir neden vereceğim."

Dudağımın kenarına kalıcıymış gibi yerleşen gülümsemeyle, "Nedir?" diye sordum. Öpücüğüne daha sıcak ve yumuşak bir hareketle karşılık verdim. Beni uyuşturuyor, gerçekten huzurlu bir uykunun içine çekiyordu. Dakikalar önce içimde volkan gibi patlayan öfkenin zerresi yoktu.

"Başkan ve Gupse," dedi bir fısıltı gibi. "Daha fazlasını söylememe gerek var mı? Sen zeki bir kızsın."

Huzurlu uyku halim anında dağılırken gözlerim aniden aralandı. Bakışlarıyla gözlerim buluştuğunda, "O," dedim yutkunarak. "Yoksa birlikte mi oluyorlar?"

Ali Cihan cevap vermedi. Susması, sessiz bir kabul edişti.

"Vay canına," dedim heyecanla. "Bunu tahmin etmiştim, biliyor musun? Başkan da o da birbirlerini çok sahipleniyor gibi görünüyordu." Bu bilgi normalde Balca'nın hiçbir işine yaramazdı ama uygunsuzluk teşkilatın her köşesine sıçramışken yasağın sadece benim ilişkimi zorlaması canımı sıkıyordu. Çaykara bunu çok güzel kullanacaktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu ifademi incelemeye devam ederek.

"Öğrenmesen daha iyi olur. Bu yüzümü kendime saklamayı düşünüyorum."

Gülerek, "Neden?" diye sordu.

Dalgın bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. "Sen bana her şeyi anlatıyor musun, Ali Cihan?"

"Tamam," dedi hemen. "Gene başa dönmeyelim. Böyle gayet iyi."

Kıkırdayarak dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. "Benim artık eve gitmem gerek. Babama gece mesaisine kalırım dedim ama seninle konuştuğumuza göre artık gitsem iyi olur."

"Arabamı getirmedim. Senin arabanla döneriz ama önce konuşmamız gereken bir konu daha var."

Üzerimden kalktı ve sırtını yatak başlığına yaslayana kadar geri çekildi. Eliyle yanına vurarak beni çağırdı. Ona uydum ve gidip yanına oturdum. "Ne konuşacağız ki?"

"En merak ettiğin şeyi. Samet limana izin işini haber vermek için gelmişti. Almış."

Bunu nasıl aklımdan çıkarabilmiştim? Aslında limana gelmemin en önemli nedeni buydu. "Ama biraz beklemeliyiz," diye devam etti. "Bir hafta kadar. Prosedürü sen de biliyorsun. Bunun için seninle o mezarı açacak bir ekip ayarlanacak."

Usulca başımı salladım. Tüm bedenim heyecandan uyuşmuş gibiydi. "Beklerim. Gerçekten hiç sorun değil. Yıllardır bekledim, şimdi de beklerim. Ya dosya?"

Sorumla gülümsemesi hafifledi. "Onun için de biraz daha beklememiz gerekiyor. Arkadaşım bir görevde ve o dönene kadar konuşmamız imkânsız."

Elimin içini yanağına yasladım. "Olsun. Bekleriz, Ali Cihan. Benim için şu kadarcık yaptığın şey bile değerli."

Yaklaşarak dudaklarını alnıma bastırdı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye söz verdi.

37. BÖLÜM

Baba

Kâzım Başkan, asistanını odasından uzaklaştırıp beni görüşmeye kabul ettiğinde içimden zafer kazanmışım gibi bir his yükseldi. Ali Cihan, alt kattaki gölge ajan eğitim odasında diğer ajanların görev planlamalarıyla ilgileniyor, kendi adını yazdıracağı görevi de bilinçli olarak erteliyordu. Bana *duruma göre karar vereceğini* söylemişti. O durum, tam da şimdi yapacağım bu konuşmanın sonucuna bağlıydı.

Başkan, "Israrla görüşmek istediğine göre sonunda bir özür geliyor gibi hissediyorum," dediğinde sandalyesine bile sığmakta zorlanan iri yapılı adamla göz göze geldim. Çelik grisi gözleri tavrını gizlemeye çalışsa da dikkat kesilmişti. Gupse en azından zevkli bir kadındı. Başkanın yaşı ileriydi ama hâlâ karizmatikti. Ne var ki bu gerçeğin midemde yarattığı bulantıyı bastırmakta zorlanıyordum.

Konuşmaya planladığım noktadan, yani doğrudan sonuç kısmından girdim. Ne dersem diyeyim eninde sonunda kabul etmek zorunda kalacaktı. "Nazlı Kaya görevini, daha doğrusu neden hâlâ korunduğunu asla çözemediğim katil zanlısı Ferdi Kaya görevini devralmaya geldim. Siz de bu görevi bana vermeye gönüllü oluyorsunuz."

Bakışlarını dikkatle umursamaz bakışlarıma kilitledi. Ellerini masaya yerleştirip bana doğru eğildi. "Delirdin mi, yoksa sürgün yemek mi istiyorsun kızım?"

"Birincisi, ben sizin kızınız değilim. İkincisi, delirmedim ama siz öyle davranıyorsunuz."

Kahkahası odanın duvarlarına çarparak yayıldı. "Seninle yolları ayırmanın zamanı gelmiş. Yok, senden olmayacak. Oysa başta ne umutluydum."

"Umudunuz yerli yerinde dursun. Ben yalnızca görevi alıyorum."

Başını hafifçe yana eğdi. "Peki bunu neden yapıyorum?"

Kollarımı kendimden emin bir tavırla göğsümde kavuşturduğumda o da bana eşlik eder gibi aynı hareketi yaptı. "Gupse'yle ilişki yaşayarak hata yaptınız, Sayın Başkan."

Gözleri bir an genişledi. "Sen bunu..." Şok içinde tekrar öne doğru eğildi. Sözünü tamamlayamayacak kadar afallamış görünüyordu.

"Kendisi bunu herkesin içinde konuşuyordu. Sanki birinin duymasını umursamıyormuş gibiydi. Ne şanslısınız ki yalnızca ben duydum." Ona bu bilgiyi Ali Cihan'dan aldığımı elbette söylemeyecektim.

"Gupse olmayan bir şeyi söyleme cesaretini gösteremez."

Beni denediğini ya da kaçmaya çalıştığını fark edebiliyordum. Bu yüzden geri adım atmadım.

"Bence artık kaçmayı bırakmalısınız."

Derin bir nefes verdi. Sandalyesine yaslanırken alnında oluşan ter damlalarının şakaklarına doğru süzülüşünü izledim.

"Şanslı olduğunuzu söylemiştim. Sadece ben duydum."

"Bunu kullanmak için burada değil misin? En başından beri beni tehdit etmek senin işin olmuş."

Sözleri karakterim için kırıcıydı ama geri adım atmaya hiç niyetim yoktu. "Üzgünüm ama en başından beri bana oyun oynayan sizsiniz. Sizden sadece hakkım olanı talep ettim, karşılık olaraksa beni hedef aldınız. Eminim bu hamleyi yapmasam, teşkilattan ayrılmam için her yolu deneyecektiniz. O kızın savunulacak bir tarafı yok. Ben de elimdeki fırsatı değerlendiriyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi söyledim," dedim ve yavaşça ayağa kalktım. Yaptığım şeye rağmen dik duruşumu bozmadım. Ancak ses tonumda hâlâ bir saygı vardı; adamı tehdit ediyor olsam da bu sınırı aşmayacaktım.

Ellerimi önümde birleştirerek net bir ifadeyle devam ettim. "Bu görevi istiyorum. Ve elbette Gupse'nin başka bir teşkilata sürgün edilmesini de. Onu burada görmek istemiyorum. Hatta mümkünse teşkilattan tamamen el çektirilmesini talep ediyorum. Kurumumuzu lekeleyen birine ihtiyacımız olmamalı."

Dudağının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Bak," dedi o da ayağa kalkarak. "Bu yaptığın yanlış olsa da-"

"Değil," diyerek söyleyeceği şeyi böldüm. "Ben bir yanlışı düzeltiyorum. O yanlış da Gupse."

"Ben evli değilim, Balca. Yaşıma aldanma. Tehdidin bir işe yaramaz."

"Asistanınızla ilişki yaşamanız teşkilatta-"

"Anladım," dedi baskın bir tonda. "Vazgeçmeyeceksin. O zaman sana açık konuşayım. Sana o görevi veremem." Yüzüm anında düştü. Bunu gördü ve devam etti. "Bu elimde olan bir şey değil. En başında da söyledim. O görev teşkilatımın kıdemli ajanıyla gitti. Başkasının görevine müdahale etme hakkım yok."

"Biliyorum." Bu cevaba hazırlıklı gelmiştim. "Onunla benim için konuşun. Görevi almak istiyorum. Ama vermeyecekse bile benimle bilgileri ve o dosyayı paylaşsın."

"Dişlisin. Bunu denerim ama bir işe yarayacağını sanmam." Başkanda başarısız olursam elimde Ali Cihan olduğunu biliyordum. Her şekilde o dosyayı alacaktım. Sadece ihtimali artırmak istiyordum.

Başını salladığında, "Ya diğeri?" diye sordum.

Yüzünde gergin bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Yarın sabah burada olmayacak. Ona eşyalarını toplaması için müsaade et."

İçimden sevinç çığlıkları atarken dışımdan sadece belli belirsiz gülümsedim. "Teşekkür ederim başkanım. Sırrınız benimle güvende. Size her zaman saygım sonsuz."

Onu yüzünde garip bir ifadeyle arkamda bırakıp dışarıya çıktığımda keyfim hayli yerindeydi. Gupse'nin masasının önünden geçerken de bu asla değişmedi.

Doğrudan alt kata indim ve eğitim odasının aralık kapısının önünde durdum. İçeri girmeden önce başımı fark ettirmeden uzattım.

Ali Cihan ter içindeydi. Sabah başka kıyafetler giymiş olmasına rağmen şimdi üzerinde yalnızca bol bir beyaz sporcu atleti vardı. *Görev konuşması nasıl bir anda fiziki eğitime dönüştü* diye düşünürken kaslı kollarına takıldı gözüm.

Karşısında duran gölge ajanın az önce canına okumuş olmalıydı. Genç adam yerde iki seksen uzanmış, nefes nefese yatıyordu. Ali Cihan ise başında dikilmiş, ona yukarıdan sert bakışlar fırlatıyordu. "Kalk. Hemen yere yapıştın."

Yerde yatan gölge ajanın, ilk günümde bana laf atanlardan biri olması dışında bir sorun yoktu. Sırıtarak gözlerimi diğerlerine kaydırdım. Altlarına yapmak üzere gibiydiler.

Leyal'i fark ettim. O da benim gibi pencere kenarına tünemiş, sırıtıyordu. Canım arkadaşım yeterince eğleniyordu, değil mi? O gölge ajanı Leyal'in eline verseler, sonuç üç aşağı beş yukarı aynı olurdu. O da bunun farkındaydı. Yüzündeki sırıtış bu gerçeği ele veriyordu.

Gözlerim Sencer'de duraksadı. Bakışlarıyla bayağı Leyal'i kesiyordu ama bu hiç de romantik bir süzme değildi. Leyal'in ona çevrilen gülümsemesi anında solunca kaşımı kaldırdım ve hiç şaşırmadım. Bu ikisine ne oluyordu?

"İçeriye gelecek misin?" Bakışlarım sesin sahibine döndü. Bana en sert bakışını atan Ali Cihan'a. Teşkilatın en seksi kıdemlisini kapmıştım ama o bana çaylağı gibi davranıyordu. *Ne kadar da güzel...*

Başkanı tehdit ederken onunla aynı duruma düşmek içten içe yüzümü kızartsa da gerçekte asla aynı konumda değildik. Ben onu hiç görmeden yedi yıl boyunca sevmiştim. İlk olarak yazdıklarına âşık olmuştum. Onların kirli ilişkisiyle bizimkini aynı kefeye koymak mümkün bile değildi.

"Görev konuşuyorsunuz sanıyordum," dedim içeri usulca süzülerek. "Ben henüz bir görev seçmedim." Leyal'le listeleri son kez kontrol ettiğimizde kafam o kadar karışıktı ki kendime göre bir şey bulamamıştım.

Ali Cihan başıyla yanını işaret etti. Ardından yerde yatan gölge ajana dönerek sertçe, "Kalk!" diye seslendi. "Yerini almak isteyen biri var."

Olduğum yerde duraksadım. "Ne!" dedim şaşkınlıkla.

"Gel," dedi tepkimi umursamadan. "Ve gardını al. Seni bu minderde inleteceğim."

Kızardığımı hissedebiliyordum. Edepsizlik burada da diz boyuydu. "Kıdemli Uzman Ajan Kavur!" dedim uyarır bir tonda. "Sizinle dövüşmek istemiyorum."

"Korkuyor musun?" diye sözümü kestiğinde kaşlarım anında havaya kalktı. Geçen gece sokakta yaşadığımız kapışmayı ne kadar çabuk unutmuştu?

"Elbette hayır." Cevabım gözlerindeki yansımamda parıldayarak dışarıya yansıdı.

"Gel öyleyse." Sesi şimdi biraz daha yumuşak çıkıyordu ama hâlâ sinir bozacak kadar meydan okuyucuydu.

Minderde karşısına geçerken diğer gölge ajan yerden kalktı. "Plan dışı bir görev var. Seçili bazı gölge ajanlar, uzmanlarla yarın akşam o göreve katılmak zorunda. Birebirde tanıştık ama bugün hepinizi fiziki olarak da tanımak istiyoruz. Katılmak istiyorsan iyi performans sergilemek zorundasın."

"Plan dışı görev mi? Bu neyle ilgili?"

"Seçildikten sonra öğreneceğiz," diye seslendi Leyal. Bakışlarımı olduğu tarafa çevirdim. Derhal sırıtarak elini kaldırdı. "Ben geçtim. Az önce Kıdemli Ajan Sencer'in neredeyse kolu kopuyordu." Ağzım açık Sencer'e baktım.

Bir homurtu çıkararak Leyal'e ölümcül bakışlarını dikti. "Aynı durum senin için de geçerliydi. Sadece iyi karşılık verdin ama hâlâ gölge ajansın ve çok fazla hatan var."

Ah, ben bu karşılaşmayı nasıl kaçırmıştım? Deli gibi pişmanlık duyarak Ali Cihan'a baktım. "Hazırım," dedim kendimden emin bir şekilde. O görevin ne olduğunu bilmiyordum ama istiyordum.

Arkamdan Sencer'in sesini işittim. Şimdi bana çok yakın bir yerden fısıldıyordu. "O görevi almaman için her şeyi yapar. Boşuna uğraşma."

Omzumu silktim. "Senin gibi mi?" dedim imalı bir tonlamayla. Leyal'i istemediğine emindim.

Minderde pozisyon alırken başlama işaretini Sencer verdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa oldukça keyif alıyordu.

Ali Cihan hiçbir tereddüt göstermeden iri kollarıyla üzerime atıldığında tek yapabildiğim, başımı hızla geriye atıp dişlerimi sıkmak oldu. Koltuk altlarını kavrayarak geriye düşmemek için bütün gücümle direndim. Bence bu kesinlikle bir puan sayılmalıydı çünkü bu bedene bu şekilde karşı koyabilecek kaç kişi çıkabilirdi ki? Kol kası neredeyse kafam büyüklüğündeydi. Terliydi ama teni fazlasıyla erkeksi kokuyordu.

Dudaklarımı ve alnımı çıplak omzuna yasladım, güç toplayabilmek için inleyerek onu ittim. "Bu kasları vergilendirmek lazım," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği şekilde. "Birazdan bu minderde bana faiziyle ödeyeceksin."

Ali Cihan'ın göğsü nefes alıp verdikçe sertçe inip kalkıyordu. Yanağımın hemen yanında, ses tellerinden sürtünerek çıkan çatlak bir sesle, "O zaman sıkı dur çünkü sana saatlerce faiz yazdıracağım," diye inledi.

Var gücümle yüklendim. Ayaklarım minderin üstünde sürüklenerek geriledi ama sonunda onu kendimden uzaklaştırmayı başardım.

Hatırladığım son şey, çevresinde hızlıca tam bir tur dönüp ona çelme taktığımdı. Çelme konusunda herkesle yarışırdım.

Ne var ki o da beni defalarca o mindere çarpmaktan geri durmayacaktı. Yerden kalkışını izlemek keyif vericiydi ama birazdan ne olacağını iyi biliyordum. Daha sert bir karşılık alacaktım.

"Gel," dedim parmaklarımı önümde açıp kapatırken. Fırsattan istifade nefeslendim. "Gel de seni o minderde inleteyim."

Gölge ajanlardan birinin güldüğünü duymamla odadaki diğerleri ölüm sessizliğine boğuldu. Çünkü Ali Cihan ona sadece bir saniyeliğine karanlık bakışlarını bahşetmiş ve hiç konuşmadan sıranın kendisine geldiğinde bir ölü olacağını anlatmıştı. Gölge ajana acımam normal olmayacağından kendi saldırıma odaklanmaya çalıştım.

Onu bacaklarımın arasında abluka altına alabilirdim ya da yakışıklı, terden ıslanmış kafasını kollarımla kilit altında tutabilirdim. Tam boğulacağı sırada elini yere vurup pes etmesi güzel olabilirdi.

Görünen o ki bunlar hayaller âleminde kalacaktı. Ali Cihan bir anda bana doğru fırladı. Bacağımın birini kaldırıp baldırımı omzuna yasladığında onunla havalandım ve iki metrelik adamın kollarına tutunarak havada dengede kalmaya çalıştım. Burnundan serbest bıraktığı soluğu kumaş pantolonumu delip baldırıma sızdığında düşünme yetim bir anlığına kayboldu.

Gölge ajanların arasında onun omzuna bacağımı asmış halde havada duruyordum.

Ellerim kafasını kavrarken Sencer'le göz göze geldik. Tek kaşı havada beni izliyordu. Ali Cihan, "Deli Bal," diye fısıldadı. Yemin ederim, bunu sadece baldırımdaki dudak kıpırtısını okuyarak anladım. Onu mindere sermek imkânsız gibi görünse de bir anda aklıma gelen şeyle atağa geçtim ve diğer bacağımı da öteki omzuna atarak sırtına doğru döndüm. Ellerim hâlâ kafasını kavrıyordu. Bacaklarımı sıkıştırdığımda inlemek yerine baldırımın yumuşak etini ısırdı. Bu hileydi ama ortaya çıkaramazdım. *Kıdemli ajan Kavur az önce baldırımı ısırdı.*

Yanaklarım utançtan zonklarken kendimi biraz daha sıktım ve bedenimi sırtından geriye, mindere doğru bıraktım. Süzülüşüm çok hızlı olurken Ali Cihan belini korumak için yana kıvrılarak mindere devrildi. Bu onu ikinci kez mindere serişimdi.

Ve bu sadece bir başlangıçtı.

Leyal'i satıp onu eve bırakma görevini üstlenmiş olmam, keyfimi fazlasıyla yerine getirmişti. Benimle daha fazla birlikte zaman geçirebilmek için arabasının arızalandığı yalanını söylemişti.

Komuta kontrol merkezinden ayrılmadan önce görevin ne olduğunu öğrenmiş olmam da keyifli ruh halime büyük bir etki ediyordu. Ali Cihan'ı afallatan o görev, bir kara para aklama suçuna son noktayı koymamızla ilgiliydi. Elbette onu asıl rahatsız eden şey bu değildi. Asıl mesele, yarın gece iş insanı Berk Alazhan'ı tavlama görevinin bana verilmiş olmasıydı.

"Orada çok iyiydin," dediğinde evin önündeki boş alana yaklaşarak arabayı park ettim.

Kemerimi çözerken ona dönerek, "Sen de. Beni kabullenmen hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim.

"Ben senin daima farkındaydım. Çok yeteneklisin, Balca." Yanaklarım övgüsünün etkisiyle aniden ısındı. Ona tam başkanla yaptığım görüşmeden bahsedecekken Ali Cihan'ın bulunduğu taraftaki cam tıklatıldı. Bizi bölen kişinin kim olduğunu görmek için bakışlarımı cama çevirdim.

Abim öfkeli görünen ifadesiyle dışarıdaydı. Bakışları sadece Ali Cihan'ı görüyor gibiydi. *Bu bakışı tanıyordum; bir şey söylemeden önce gözleriyle infaz ederdi.*

Gözünü ondan ayırmadan cama bir kez daha sertçe vurdu.

38. BÖLÜM

Ali Cihan

2016 - Ankara

Şahin model arabanın penceresinden içeri süzülen ılık ama temiz havayı ciğerlerine çekti. Ardından dudaklarını aralayarak o havayı usulca geri bıraktı. Ankara, tahmin ettiğinden çok daha sıcaktı ama güzeldi.

Gazi Üniversitesi'ni kazandığını öğrendiği o günü -aylar öncesini- ve sevinçle havalara uçuşunu hatırlıyordu. Yine de o zamanlar, içinde küçük bir yer kaplayan korku başka bir şey yüzündendi. Denizi olmayan bir şehirde nasıl yaşayacaktı? Boğulacağından, nefes alamayacağından korkmuştu. Ama şimdi, bu korkunun yersiz olduğunu fark ediyordu. Burada mutlu olabilirdi.

"Çok acıktım."

Yalvaç gözlerini yoldan ayırmadan başını hafifçe salladı. "Bir yerde duracağım. Ben de acıktım ama biriyle görüşmem gerek, Balca. Sen siparişleri verene kadar gidip gelirim."

Balca kaşlarını kaldırarak abisini süzdü. Tıp fakültesine kaydını yaptırdıktan sonra abisi fazlasıyla aceleci ve heyecanlı davranmaya başlamıştı. Sebebini sormaya fırsat bulamamıştı ama belli ki bu telaşın nedeni, birazdan buluşacağı kişiydi.

"Senin buralarda ne işin olabilir ki? Kimi tanıyorsun da-"

Yalvaç ona yan bir bakış atarak sözlerinin yarıda kalmasını sağladı. "Babamla hem seramik hem de mobilya satışı yaptığımız bir firmanın burada merkez ofisi var. Onları görmem gerekiyor. İşleri genişletmeyi konuşmuştuk ama havada kalmıştı. Daha doğrusu girişimimiz küçük olduğu için bizi sallamışlardı. Kayıt yapılırken aradım ve adamın ofisten çıkacağını öğrendim. Onu işyerinde yakalamam gerek."

"Bu pek senlik durmuyor. Sen hiçbir işin peşine bu kadar düşmezsin. Hele ki ilgisiz davranmışlarsa siktiri çekersin."

Kardeşinin onu bu kadar iyi tanımasından dolayı memnuniyet duydu ama ona belli etmedi. "Artık gerçekten iş yapıyoruz." Aynaları kontrol ederek kırmızı renkli tabelasında *Et Evi* yazan bir restoranın önüne yaklaştı. "Ve büyüyoruz. Sen üniversiteye başlıyorsun. Daha fazla paraya ihtiyacımız var."

Balca, abisini tanımasa bu söylediğine inanabilirdi. Ancak söyledikleri mantıklı da geliyordu. Henüz on yedi yaşında olsa da bir üniversiteliydi ve giderleri çok fazla olacaktı. Öğrenci işlerindeki kadın danışman kitapların

ücretlerinden biraz bahsetmişti. Sadece fotokopiyle notları alacak olsa bile çok fazla para demekti. İç geçirerek kemerini çözdü. "Ne yani? Şimdi sen gidiyorsun ve ben içeriye tek başıma mı giriyorum?"

Yalvaç başını sallayarak restoranın ismini gözleriyle tekrar kontrol etti. "İki arkadaşım daha buralarda. Seni de onlarla tanıştırmak istiyorum. Özellikle biri Ankara'da yaşıyor ve acil bir şeye ihtiyacın olduğunda benden önce sana yetişebilir. Ben gelene kadar onlar da gelmiş olur."

Balca buraya planlı geldiklerini bilmiyordu. Ayrıca abisi burada ne kadar çok kişiyi tanıyordu. "Kızlar değil, değil mi? Allah aşkına öyle değil de. Etrafındaki kızların yarısından fazlasına gıcık oluyorum. Onlarda ne buluyorsun hiç anlamıyorum."

Balca'nın bahsettiği kızların çoğu teşkilattandı. Sert mizaçlı olduklarından Yalvaç onların Balca'ya çekilmez geldiklerinin de farkındaydı. Ancak ona gerçeği söyleyemeyeceğinden sorularının çoğunu cevapsız bırakıyordu. Bu da onun hepsiyle sevgili olduğuna dair bir düşünceye kapılmasına neden oluyordu.

"Kız falan yok. İkisi de yakın arkadaşım ve erkek."

"Neyse, lütfen çabuk dön. Çok yorgunum ve burada hava çok sıcak. Yemekten sonra bir an önce Çanakkale'ye doğru yola çıkmak istiyorum."

"Sen şimdiden böyle diyorsan sonrasında seninle işimiz var? Doğru söyle, yapamıyorum diyerek geri dönmek istemeyeceksin değil mi?"

Balca kapıyı açtı ve bacağının birini dışarıya çıkardı. Güneş anında çıplak tenini ısırırken, "Öyle bir şey olmayacak. Tıp okumayı ne çok istediğimi en iyi senin bilmen gerekir," dedikten sonra diğer bacağını da dışarıya çıkararak arabadan indi. Kendisine ilk defa topuklu sandaletler almıştı. Boyu liseye ilk başladığı andan bu yana sadece on santim daha uzamıştı. Yüz altmış iki santimlik bir kız olmanın artıları olduğu gibi dezavantajları da vardı. Neredeyse yetişkin olmuşken hâlâ birçok yerde çocuk muamelesi görmesi gibi.

Artık üniversiteli olduğuna göre o çocuksu görüntüden sıyrılması gerektiğini düşünüyordu. Makyaj yapmaya başlaması da tam olarak bu sebeptendi.

"Hesap ödemeye falan kalkışma, ben dönene kadar bekle," diyen abisine el salladı ve kapıyı kapattı. O Şahin'iyle uzaklaşırken hiç bilmediği bir şehirde ilk kez yalnız kaldığını fark etti. Bundan sonra yaşayacağı şehirde.

Topuklu sandaletlerinin üzerinde döndü ve kırmızı tabelalı restorana doğru adımladı. Hava çok sıcak olmasına rağmen rüzgârlıydı. Bu daha mı iyiydi, yoksa daha mı kötüydü bilemiyordu. Üzerindeki lila renkli, balon kol, kısa, kabarık etekli elbisesini rüzgâra karşı zapt etmek zordu.

İşte bunu da üniversite yüzünden giyiyordu. İlk izlenim için.

Restoranın kovboy filmlerindeki bar girişlerini andıran oymalı, bel hizasına kadar kapalı bir kapısı vardı. Aynı kapı babaannesiyle dedesinin Adatepe'deki evlerinin ahırlarında da takılıydı. Bu yüzden bunu biraz garipsedi. Ahşap kapıyı iterek içeriye girdi. Et Evi'nin içi de dışı gibi kovboy barlarını anımsatan bir dekorasyona sahipti. Masalar koyu kahverengi, yontulmamış kütüklerdendi ve garsonlar... hepsi birer kovboy şapkası takıyordu.

"Hadi ama," diye düşündü. Bu biraz zorlama olmamış mıydı? Ankara'da böyle bir restorana ne lüzum vardı ki? Düşüncesini karın gurultusu böldüğünde yutkunarak kendine en uygun masayı seçti. Zaten büyük mekânda yalnızca üç masa boştu.

Garsonlardan biri kızı fark ederek, "Hemen geliyorum," diye seslendikten sonra ekstra karışık et tabağı bıraktığı masayla ilgilenmeye devam etti.

"Her iddiasına varım," dedi çorbasından bir yudum aldıktan sonra gözleri içeriye yeni giren kıza takılan genç adam. Garsonun ilgilenmekte olduğu masada oturuyordu. "Kesin buralı değil. Hatta buradaki ilk günü."

Ali Cihan, arkadaşına soğuk bir bakış fırlattı. "Fazla iddialı bir tahmin. Hem sana ne kızın yeni olup olmamasından?"

"Aslında iddia değil," dedi Samet. "Bak, bakışları tedirgin. Etrafına bakınıp duruyor. Mekânı yadırgamış durumda. Belki de kalabalık onu ürkütmüştür. Ani şeylerden hoşlanmıyor gibi. Öğrenci olabilir. Kesinlikle bugün ilk gün-"

"Burada ilk günü olan benim. Neyse ki bugün de dönüyorum. Kız hakkında konuşmayı bırak da şu Yalvaç'ı ara. Biz geldik, yemek bitmek üzere ama kendi ortalarda yok."

"Dur şimdi," dedi Samet iç geçirerek. Bakışlarını karşısındaki kızdan katiyen alamıyordu.

Ali Cihan, arkadaşının bakışlarını takip edip kızın yüzünde duraksadı. İlginçtir ki ona aşina gibiydi. Ankara'da ilk günü olduğu düşünülürse onu tanıması ya da daha önce görmüş olması çok saçma bir olasılıktı. Kızın masadaki yapay süs bitkisini eline alıp incelerken yorgun dudaklarının kenarlarının belli belirsiz yükseldiğini gördü. Yanından geçmekte olan garsona bitkiyi kaldırıp, "Bu ağaçtan buralarda çok gördüm. İsmi ne acaba? Kampüsün içinde de sıra sıra diziliydi," diye sordu. Aralarındaki mesafe fazla olmasına rağmen dudaklarını okuyabiliyordu. Demek Samet'in tahmini doğruydu. Onun da buradaki ilk günüydü.

Kızın elindeki bitkiyi tanıyordu. Erik ağacının pembe çiçeklisi ve yapayıydı. Memleketini hatırlatan her şeyden hoşlanırdı.

"Erik ağacının temsili bir kopyası. Lavabolara girdin mi? Orada da çerçevelerin içinde fotoğrafları var."

Balca olumsuz anlamda başını salladı. "Ankara'da erik ağacının meşhur olduğunu hiç duymamıştım."

"Burada da yetişir ama meşhurdur diyemem. Buraya daha çok öğrenciler geldiği için müdür kampüsün içini hatırlatacak nesneler kullanmak istedi."

Konu erik çiçeği ve erik ağacından uzaklaştığında Samet iç geçirdi. "Ali Cihan bu kız çok tatlı." Kıza on katlı çikolata şelalesiymiş gibi bakıyordu.

Ali Cihan dişlerini sıkarak onu görmezden gelmeye çalıştı ama kızın o anda garsona sergilediği sıcak çikolatayı andıran gülümsemesinden nasibini aldı. Çikolata kokusu, sadece et kokan restoranı delip geçti ve burnuna doldu.

O sırada kız sipariş vermeye çalışıyordu. "Biz kebap söyleyeceğiz, abim de gelecek ama onun gelmesi biraz zaman alır."

Garson kızın siparişini önlüğünden çıkardığı deftere gülerek not etti. "Burada yeni misin? Üniversite için yeni kayıt sanırım?" diye sorduğunda kız usulca başını salladı.

"Evet, üniversiteye başlıyorum bu eylülde ve şehrinize alışmaya çalışıyorum."

"Ah, ben de buralı değilim. Üniversite için geldim ve yeni dönem için paramı kazanmaya çalışıyorum. Çok güzel bir şehir olsa da kışları zehir gibi soğuk."

"Daha ılıman iklime alışığım ama soğuk benim için sorun olmaz. Hangi fakültede okuyorsun ve adın ne?"

Garson önlüğünün cebine elini sokarak, "Sence?" dedi. Şimdi elinde başka bir defter tutuyordu. Bir sayfasını açtı ve kıza gösterdi. Karakalem çizim defteriydi. Açtığı sayfada ise restoranın ahşap oymalı kapısı ve üzerindeki kabartmalı desenleri vardı. "Güzel sanatlar fakültesi. İkinci sınıfım ve ismim Melis."

Kız iç çekerek, "Ne güzel," dedi. Bakışlarını garsonunkilerle buluşturdu. "Benim de hayalimdi."

"Sen ne okuyorsun?"

"Tıp fakültesine kaydımı yaptırdım."

Garsonun gözleri belirginleşirken, "Vay be," dedi. "Yerinde olmak isterdim."

Ali Cihan, Samet'in bir kez daha iç geçirdiğini ve yemek tabağını önünden uzaklaştırdığını fark edince karşısındaki kızdan ve konuştukları konudan uzaklaştı. Sonunda dayanamayarak, "O kız, kardeşin yaşında. Önüne bak, benim asabımı bozma," diye sertçe söylendiğinde aslında karşısındaki

kızdan kendisinin de gözlerini alamadığının farkındaydı. Samet'i uyarırken bile ona bakıyordu. Koyu renkli, kâküllü saçları, restorana gelmeden önce yorulduğunu açıkça gösteren terle nemlenmiş kızarık yanakları onu garip bir şekilde çekici gösteriyordu.

"Sen de gözlerini çekemiyorsun. Bence reşittir. Ankara'da cidden böylesine güzel ve tatlısını hiç görmedim."

Ali Cihan arkadaşının önüne tabağını ittirdi. "Yemeğini ye, Samet. Kızı kesmeyi de bırak. Bu sana hiç yakışmıyor."

"Bırakamam. Birazdan gidip konuşacağım. Ne güzel, yalnız işte."

Ali Cihan gerginliğini çatalını sıkarak çıkarmaya çalıştı. Neden gerildiğini ise asla bilmiyordu. Onluk bir durum yoktu ama kız gerçekten çapkın arkadaşı için bayağı ufaktı. Kendisi için bile öyleydi.

"Yalvaç'a yazacaktın. Benim yemeğim bitti. Seninki de artık ilgilenebilirsen bitecek. Çanakkale'ye doğru yola çıkacağım. İşlerim var, biliyorsun. Söyle, gecikecekse ben artık kalkayım."

"Sen arasana. Ben kızla konuşmaya gideceğim." Samet'in ağzının içinden dalgınca söyledikleri, çatalını biraz daha sıkmasına neden oldu.

"İyi," dedi ve ayağa kalktı. "Dışarıda konuşacağım. Eğer gecikecekse ben yola çıkarım. Sana da yazarım." Daha fazla bu manzaraya dayanabileceğini sanmıyordu.

Samet yeni savcı olmuştu ama çapkınlığından, çocuksu tavırlarından kurtulabilmiş değildi. Belki gelecekte bir gün düzelir diye ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Dalgınca başını salladığında Ali Cihan kapıya doğru ilerledi. Kızın masası da giriş kapısının hemen önündeydi. Siparişini verdiği iki porsiyon kebap garson tarafından masaya bırakılıyordu.

Balca, "Lavabo neredeydi?" diye sorarak aceleyle ayağa kalktığında, birinin yanından geçmeye çalıştığının farkında değildi. Ve ona çarpmak üzere olduğunun... Bedeni bir kayaya toslamışçasına sendelediğinde ağzından minik bir çığlık döküldü. Kim olduğuna bakmadan, "Çok özür dilerim," diye mırıldandı fakat aldığı cevap homurtulu bir sesti.

Başını omzunun üzerinden yanına çevirdiğinde çarptığı kişinin dev kadar uzun ve iri bir adam olduğunu gördü.

"İyi misiniz?" Soruyu sormadan önce ne kadar yersiz olacağını düşünmeliydi. Böyle bir adamla çarpışan her kim olursa olsun önce kendi sağlığını düşünmeliydi.

"İyiyim," dedi Ali Cihan sert bir ifadeyle. Derin bir nefes alarak başını iki yana salladı ve restoranın ahşap kapısını iterek dışarıya çıktı.

İçeride o nefesi almamalıydı ya da onun yanından geçerken en başından nefesini tutmalıydı. Şimdi sebepsizce kızın parfümünün markasını merak ediyordu. Oysaki kadın parfümlerinden hiç anlamazdı. Kokudan daha fazla düşündüğü şey ise gözleriydi. O karamelle bal rengi arası olan gözler. Kesinlikle içeriye tekrar dönmemeliydi. Kızı Samet'e bırakmak en doğru şey gibi görünüyordu çünkü o koku ve gözler insanın başını belaya sokardı.

Başını yana esneterek cebinden telefonunu çıkardı ve Yalvaç'ı aradı.

Bir süre sonra telefon açıldığında selam bile vermeden, "Neredesin sen?" diye sordu öfkeli bir sesle. "Ankara'yı hiç sevmedim ve senin yüzünden buraya çakıldım kaldım."

"Sakin oğlum. Siz restoranda mısınız? Ben Göçebe'ye geldim. On beş, yirmi dakikaya restorana dönmüş olurum."

"Geldik tabii. Yemek bile yedik. Şerefsiz Samet yine asılacak bir kız buldu. Daha fazla tahammül edemiyorum. Anlayacağın o kadar bekleyemem. Gemi ve mürettebat beni bekliyor. Yunanistan'dan sonra Trabzon'a geçeceğimi biliyorsun. Şu görevi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyi."

Yalvaç kahkaha attı. "Samet'e hiç şaşırmadım. Benim kız kardeşim de oralarda. Dikkat et de ona asılmasın, yeminle *Karındeşen Jack'e** dönüşürüm."

Ali Cihan şaşkınca, "Buralarda mı?" diye sorarken bakışlarını ahşap kapının üzerinden içeriye doğru çevirdi. Kapıya yakın oturan o kızı görünce de yaptığına pişman oldu ve gözlerini yere indirdi. Kesinlikle içeriye geri dönmüyordu.

"Annenler sonunda Çanakkale'ye taşınmanıza ikna oldu ya, sevin buna. Artık ortalıkta evsiz gibi sürünmeyeceksin."

"Ben gemimde yaşamayı seviyorum," diye yanıtladı onu Ali Cihan. "Neyse anlaşıldı. Ben yola çıkıyorum. Seninle sonrasında görüşürüz."

Telefonları kapattıklarında Ali Cihan kararlı bir şekilde arabasına doğru ilerledi.

Günümüz

Yalvaç'la onun ahşap atölyesine doğru ilerlerken Balca'nın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Abisinin gerginliğinin nedenini ve benimle ne konuşacağını merak ediyordu ama Yalvaç ona yalnız konuşmamız gerektiğine dair tavrını net bir şekilde koymuştu. Yalvaç *eve gir ve beni bekle* dediğinde

* 1888 yılında Londra'daki Whitechapel semti ve çevresindeki çoğunlukla fakir bölgelerde faal olduğuna inanılan, kimliği tespit edilememiş bir seri katile verilen genel isimdir.

Balca yerinde kalakalırken, arkadaşımı destekleyerek sessiz kalmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Karanlıkta ileriye doğru attığı hızlı ve güçlü adımlarını seyrederken gerginliği bana da geçmiş gibiydi. "İyi misin?" diye sorduğumda bana cevap vermek yerine ağzının içinden kabaca homurdandı.

Konu kesinlikle benimle ilgiliydi. Ama neden içimden bir his, bunun Balca'yla da ilgili olduğunu söylüyordu? İkimizin birlikte olduğunu öğrenmiş olma ihtimali ne kadardı? "Seni ne kızdırdı merak ediyorum. Önüne biri çıksa anında yere serecek gibisin."

Yüzüme bakmaktan sakınarak kaşlarını çattı. "Atölyeye kadar sabret. Nasılsa konuşacağız."

Başımı salladım. Ben de öyle yapmaya çalışıyordum ama o yanımda burnundan solurken bu konuda başarılı olduğum söylenemezdi.

Atölyenin bahçesini geçip cam kapısının kilidini açtıktan sonra içeriye girdiğinde, onu takip ettim. Burada yalnızdık ama o kasanın olduğu ön tarafı geçerek arkadaki çalışma atölyesine doğru adımladı. Mobilyaların parçalarını şekillendirdiği iskelenin önündeki banka oturdu. Yanında yer olmasına rağmen iskelenin karşısına geçip ellerimi ceplerime soktum. "İnşallah bir sorun yoktur. Seni bu kadar gergin gördüğüm anlar oldukça az."

Gözlerini karanlıkta gözlerime dikerek iskelenin üstündeki lambayı yaktı. Yeterince ışık sağlamasa da şimdi onu daha net görebiliyordum. "Birden fazla sorun var. Birini epey zamandır biliyorum ama müdahale etmiyordum. Bu kadar sorun olacağını düşünmemiştim. Diğerindeyse bana yardım etmek zorundasın."

İskeleye doğru yaklaştım. Tam önünde durduğumda alnında oluşan çizgiler derinleşti. Kaygılı görünüyordu. Buraya gelene kadar belki üzerinde gerginlik vardı ama şimdi bir sebepten endişe duyuyor olmalıydı.

"Ne olursa, sana yardım edeceğimi biliyorsun."

Derin bir nefes aldı ve bakışlarını kısa süre daha gözlerimde tuttuktan sonra önündeki çekmecelerden birini açıp bir paket sigara çıkardı. İçinden iki sigara aldı. Birini önüme fırlattıktan sonra kendininkini cebinden çıkardığı çakmakla tutuşturdu. Çakmağı elinden alıp kendiminkini yaktım. O atölyeyi dumana boğarken sessizliğini bozmasını bekledim.

"Kâzım Başkan'dan bir telefon aldım." Duraksadı ve sigarasını dudaklarına yaklaştırıp içine çekti. Alnındaki kaygı çizgileri giderek derinleşiyordu. Başkandan aldığı telefonun neyle ilgili olabileceği hakkında bir fikrim vardı. Balca bugün onun yanındaydı. Ne konuştuklarını ya da içeride neler yaşandığını konuşmamış olsak da Balca'nın onu zorlamaya devam edeceğinden adım kadar emindim. Başkanın, Yalvaç'a kardeşinden bahsetmiş olma

ihtimali uzak gelse de yine de bir ihtimaldi. "Üzerinde çalıştığım bir dosyanın kopyasını istedi."

Tahmin ettiğim gibiydi ama başkanın ondan dosyanın kopyasını istemiş olması beni şaşırttı. Bunu nasıl başarmış olabilirdi ki? Arkadaşıma yalan söylemek ya da ondan bir şeyler saklamak canımı sıkıyordu. "Bu hangi dosya?"

Yalvaç sıkılı yumruğunu iskelede önüme doğru kaydırdı ve başını önüne eğdi. "Hangi dosya olduğunun bir önemi yok. Burada önemli olan hangi şerefsiz benim dosyamı elimden almak istiyor?"

O kişi kardeşin, Yalvaç. "Dosyayı mı istiyor, yoksa bilgi mi istiyor?"

Yalvaç gülerek başını kaldırdı ve gözlerini gözlerime çevirdi. "Sen kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona yalan söyleyemezdim çünkü zaten anlamıştı. "Biliyorum ve sana niyetinin kötü olmadığını söylemeliyim."

Ona ismini veremeyeceğimi bilse de, "Kim?" diye diretti. "Adını ver bana?"

"Ne yapacaksın? Yıllardır çözülmeyen bir dosyada sana yardım etmek istiyor diye ona ceza mı vereceksin? Ayrıca sana adını vermeyeceğim. Veremem. Arkadaşım da olsan bu yasak."

Burnundan imayla güldü. "Düne kadar birbirimizden bir şey saklamazdık."

"İşte bu konuda çok haklısın. Sen de benden saklamazdın. Balca'nın da Nazlı için o dosyanın peşinde olduğunu biliyor muydun?" İmayla güldüm. "Abisisin, bilmemen imkânsız."

"Sana geçmişinden mi bahsediyor? Aranızda neler oluyor da bu kadar yakın bulup anlattı? Sikeyim, neden herkes bu dosyanın peşinde?"

"Sana sormalı, Yalvaç. Ne saklıyorsun da kimse o dosyaya erişemiyor? Samet'le buluştuğumu biliyor musun?"

Gözlerini kıstı. "Onu da sikeyim! Ne karıştırıyorsunuz oğlum siz?"

"Sana dosya için gelmeden önce araştırma yapmamı söyledi. Dediğine göre benden bir şeyler saklayabilirmişsin. Dosyanın saklı kalmasını istiyormuşsun."

Histerik bir kahkaha attı. "Araştırdın mı? Ne buldun, Ali Cihan? Senin tuttuğunu koparacağını biliyorum. Kesin bir şeyler öğrenmişsindir."

Ellerimi masanın üzerine koydum ve ona doğru eğildim. "Beni kendin mi sandın? Ben kimsenin arkasından iş çevirmem. Sen benden bildiklerini saklarken ben direkt sana geldim."

Dişlerini sıktı ve bakışlarını gözlerime kilitledi. Orada taşmaya hazır, dindirilmesi zor bir öfke vardı. Eliyle gömleğimin yakasını toplayarak beni kendine çekti. Burnundan soluyordu. Öfkeden resmen gözleri dönüyordu.

"Hiçbir şey önemli değil. İstersen git araştır. Umurumda değil. Ama kardeşimin aklını bulandırma. Ben onu iyileştirmek için ne kadar çok uğraştım kimse bilmiyor. Annemin, babamın bile haberi yokken parklardan topladım. Her gün onu limana götürdüm, nefes alabilsin diye. Kendini suçlamasın, unutsun diye. Şimdi biraz daha iyiyken bunun bozulmasını istemiyorum."

"Sen, Balca'nın iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Gerçekten şaşılacak şeydi. Kardeşinin ne halde olduğunu hiç mi görmüyordu?

"Emin ol böylesi en iyisi. Eğer senden dosya konusunda yardım isterse yapamam diyeceksin, Ali Cihan. Unutmasını sağlayacaksın. Çünkü biliyorum, her yolu deniyor. Arşiv kapılarında mı yatmadı, hocalarından mı yardım istemedi... Artık yeter. Durması gerekiyor."

Elini yakamdan sıyırdım ve geri çekilip karşısına geçerek iğreti bir bakış savurdum. "Ona yalan mı söyleyeyim? Senin gibi mi?" Yalvaç'ı şu an öldüresiye dövmek istiyordum. Yumruklarımı iki yanımda sıktım. O bunu iskeleden göremiyordu ama ifademden ne kadar öfkelendiğimi anlayabiliyordu.

Hiçbir şey demeden başını salladı. "Ulan," dedim yumruğumu masaya indirerek. "Sana, Balca kötü diyorum. Nazlı'nın katilini bulmadan rahat edemeyecek. Asla peşini bırakmayacak. Böyle mi yaşasın istiyorsun? Canı yanıyor, senin yaptığın yetmez gibi bir de ben mi yakayım? Abisinin dosyanın başında olduğunu, ondan sakladığını öğrenirse sence ne yapar? Nasıl yıkılır? Bunlar hiç mi aklına gelmiyor?"

Kılı bile kıpırdamadı. Yalnızca başını önüne eğdi ve soğuk bir sesle, "O dosyayı vermeyeceğim. O mezar açılmayacak," diye tısladı.

Kanımın çekildiğini hissedebiliyordum. Her şeyi zaten biliyor muydu? Ne kadarını, kardeşi hakkında ne kadarını biliyordu? "Balca'nın o mezarı açtırmak istemesi," dedim ama sözlerimi bakışlarını gözlerime dikerek böldü. Yalvaç'ın kehribar gözleri ilk defa hiç olmadığı kadar kahverengiydi.

"Bu yüzden adli tıp bölümü okumak istedi. Üniversiteye başladığı ilk günden beri o mezarı açtırma peşinde."

Omuzlarımdaki gerginlik yumuşarken onun teşkilat ve Balca ilişkisine dair bir şey bilmediğini anladım. "Canını mı yakayım diye sormuştun, yansın. Yak! Ben yaktım, sen de yak!"

İstemsizce güldüm. "Kardeşine bunu nasıl yapabiliyorsun? Balca hayatını o dosyayı bulmaya adamışken, Nazlı'nın adını ağzından düşürmüyorken... Yazık Yalvaç, Balca'ya çok yazık."

"Benim kardeşim, benim meselem," dedi kararlı bir şekilde. "Sen kimsin de bana vicdan yaptırıyorsun? O kız seneler önce öldüğünde burada mıydın? Dosyasını neden saklıyorum biliyor musun? Boş konuşma, işine bak!"

Demek Samet haklıydı. Yalvaç o dosya üstünde çalışmıyordu, dosyayı saklıyordu. İyi ama neden?

"Biliyorsun değil mi?" diye sordum. Balca'yla beni bildiğinden artık emindim. Gözlerine bakarken orada gördüğüm saf öfke sadece dosya yüzünden olamazdı. "Kardeşini sevdiğimi biliyorsun." Başımı salladım, haklı olduğumu şimdi bana bakan gözlerinde açıkça görebiliyordum. "Bu öfke biraz da bu yüzden."

Dişlerini sıktı. Ellerini iskeleye dayayarak ayağa kalktı. "İhanetini biliyorum. Bana gemide senin kardeşin benim kardeşimdir, hakkında asla yanlış düşünmem demiştin. Ama şerefsizlik yaptın."

Bunu söylemiştim ama o zamanlar Balca'nın zaten âşık olduğum kız olduğunu bilmiyordum.

Ben sessiz kalınca devam etti. "O zaman yalan söylemeyi bildiğin gibi bugün de Balca'ya dosyayı bulamadım diye yalan söyleyeceksin. Yoksa Allah şahidim, seni affetmem!"

"Gerçeği elbet öğrenir. Beni asıl o zaman affetmez. Ben seni dinlersem onu kaybederim."

Burnundan güldü. Ellerini ceplerine sokarak iskeleden uzaklaştı ve karşıma dikildi. Gözlerinin ardı pusluydu. "O benim kardeşim. Ne çabuk sahiplenmişsin. Sen de aynı Samet gibi şerefsizlik yaptın. Vakti zamanında onu Ankara'ya okul kaydına götürdüğümde kız kardeşimden hoşlanmış. Restoranda yürümeye kalkmış. Ben kimseye güvenemeyecek miyim? Sıra elbet bu konuya da gelecek, Ali Cihan. Ben, Balca'nın bizim meslekten biriyle olmasını istemiyorum. Ömrünü benim yüzümden bir sürü yalanla geçiren kardeşimin başka bir yalana çekilmesini istemiyorum. Ama önce onun aklını bulandırdığın gibi temizlemesini bileceksin. Yoksa beni de kaybedeceksin," dedi çatallı bir sesle. "Kardeşim dediğin adamı. Ben o dosyayı feriştahı gelse vermem. Yedi ceddim ayaklansa vermem. Acı içinde on kere ölüp on kere dirilsem, on birincide dirilemeyeceğimi bilsem de vermem. Ali Cihan, sen beni kaybetmekten korkar mısın bilmem ama ben kardeşim dediğim seni kaybedeceğimi bilsem de o dosyayı vermem. İşte bu mesele bende bu kadar derin."

39. BÖLÜM

Balca

Elimi göğsümün üzerine bastırdım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sanki kaburgalarımın arasından dışarı fırlayacak gibiydi. Endişeliydim ve bu hali üzerimden atamıyordum. Yalnızca abimin bir bakışıyla bu duruma gelmiştim. Bizi arabadan indirip Ali Cihan'la uzaklaştığında, o bakışla her şeyi bildiğini anlamıştım. Açık açık söylemesine gerek yoktu, *seninle de konuşacağız* der gibiydi. Şimdi o ikisinin ne konuştuğunu deli gibi merak ediyordum. Odamda bir pencerenin önüne yürüyordum, bir kapıya yöneliyordum. Durmadan volta atıyordum. Leyal'in gözleri üzerimden hiç ayrılmıyordu.

"Yalvaç abi bana hiç korkulası biri gibi gelmiyor. Seni anlamayacak biri değil. Sen *çok seviyorum* desen; *bunun sonu töredir, tez kellesi vurula* demeyecek ya."

Aptalca esprisi yüzünden gergin ifademi bir gülümseme dağıttı. "Törelerin *kellesi vurula* dediğini sanmıyorum. Ayrıca ben böyle bir tepki beklediğimi de söylemedim."

Omzumu sıkarak sarsarken sırıttı, gülüşümü genişletmeye çalışıyordu. "Erkeklik organını da havaya uçurabilir. Çok sinirlenirse bu da bir ihtimal." Bana dişlerini gösterdi. Gözlerimi devirip onu ittim.

"Ay, Leyal! Seninle ciddi bir şey konuşanda kabahat." Azarlıyormuş gibi konuşsam da kahkahayı bastım. O da katılınca birlikte yatağa yıkıldık. Yanıma uzandı. Yüzüme düşen saçları çekip birlikte tavana bakmaya başladık.

"Senin zulan ne âlemde?"

Yüzünü bana çevirip dik dik baktı. "Hangi zulam?"

"Alkol zulan? Olduğunu biliyorum."

"Hadi canım," dedi sırıtarak. "Nereden biliyorsun? Ben onları donlarımın arasında saklıyordum."

"Neden saklıyorsun ki? İçmediğimi bilmiyor musun?" Kafamın içindeki düşüncelerden uzaklaşmam gerekiyordu. Yoksa çıldırabilirdim. Abim belki de gelmek üzereydi. Onunla şu anda yüzleşmek istemiyordum.

"Sen de benim içmediğimi sanıyorsun. Ama arada içiyorum. Canım sıkkın olduğunda."

Ona doğru yan dönüp kolumu yatağa dayadım ve yanağımı avucuma yasladım. "İyi geliyor mu? Senin canın saçma sapan şeylere sıkılıyordur kesin ama iyi geliyor mu?"

"Tabii," dedi Leyal bana gözlerini devirerek. "En son hayatımdaki erkeklerin tamamının şerefsiz çıkmasına içmiştim. Sonra da şerefsiz çıkan erkekler yüzünden yalnız oluşuma."

"Ah, bu iyi bir nedenmiş."

"Dalga geçiyorum kızım. Hepsinin canı cehenneme. Ben keyiflenmek için içiyorum. Malum bazen..." Yutkunarak bakışlarını tavana dikti. Onun da yarası vardı ama her zaman kanamıyordu. Bu zamanı mı seçmişti? Elim sarı saçlarının arasına girdi. Buklelerini parmaklarımla çevirdim. "Bazen ne?"

"Yalnız hissediyorum," dedi direkt. "Ama bu sevgili yalnızlığı değil. Olsa da olur, olmasa da. Ben bir ömrün yalnız geçişine içiyorum." Bana bakarak söylediğini hafifletmek ister gibi gülümsedi. "Öyle işte. Üzerinize kaldım, Balca. Ev bile bakamıyorum. İtiraf ediyorum burada olmayı çok sevdim. Annenin sabah hazırladığı çayı, *banyoya senin için terlik bıraktım* deyişini, babanın fırından yeni aldığı sıcak ekmeğin kokusu ağzımı sulandırdı diye ucundan koparıp verişini... Of, açtığım konuya sıçayım. Sözde seni dağıtacaktık, ben dağıldım."

"Hadi içelim." Yatakta doğrulup hızla oturur pozisyona geçtim. Koluna yapıştım. "Kalk, içiyoruz."

"Saçmalama!" diyerek yerinden doğruldu. Yüzündeki şaşkınlığın bana inanamayan bir ifadeye dönüşmesini izledim. Böyle bir teklifle gelmem onun için fazla uç bir nokta olmalıydı. Haklıydı, daha önce hiç içmemiştim.

"Benim de sorunlarım var kızım. Rahatlamaya ihtiyacım var. Belli ki senin de. Hem şunu söyleyeyim, burada istediğin kadar kalabilirsin. Ben nereye, sen oraya. Biz aileyiz. Bu neyin yalnızlığı?"

Gülümsedi. "Biliyorum. İyi ki yanımdasın. Ama bu, içmene izin vereceğim anlamına gelmiyor. Hadi ben alışığım. Sen değilsin. Hiç değilsin. Seni öyle bir çarpar ki feleğin tersine döner."

"Ne güzel, ben de çarpılmak istiyorum," dedim ama aslında unutmaktı istediğim, sadece bir gece için her şeyi silmek...

Bir süre sonra pencerenin önüne iki sandalye çekmiş, yan yana üzerlerine tünemiştik. Telefonunu kenara bırakmıştı, tatlı tınılı İngilizce bir şarkı arka planda yavaşça çalıyordu. Işıklar kapalıydı. Anneme yakalanmamak için bu en güvenilir yöntemdi. Abimi savuşturmakta da işe yaramıştı. Eve gece yarısı gelmiş, ışıkların kapalı olduğunu görünce uyuduğumu sanarak sessizce odasına çekilmişti.

Elimdeki kırmızı şarap şişesini onunkinin kenarına hafifçe vurdum.

Leyal de şarabını şişeden içiyordu. Zulasında kalan son iki şişeyi açmıştı. Aslında ilk içkimi rakıyla yapmak isterdim. Ali Cihan'ın ses tonuna benzettiğim o yoğun kokulu içkiyle. Ne zaman konuşsa sesi, o sert ama yumuşak tınısıyla içimde bir şeyleri altüst ediyordu. Hem nefesimi kesiyor hem de başımı döndürüyordu.

Leyal şişesini yarılamış halde, "Beğendin mi bari?" diye sordu.

O hiç alkol almış gibi görünmüyordu ama ben, fazla hızlı içtiğimden yerimde sallanmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bu pek matah bir şey değilmiş. Tat desen bozuk üzüm gibi. Sarhoşluk eh işte. Rahatlamak desen yok, daha da duygusal oldum sanki."

Leyal gülerek şişeme göz attı. "Çok hızlı gidiyorsun demiştim. Benden ileridesin. Şarap öyle hızlı içilmez. Tadına varacaksın."

"Ben de tadına varacak hal mi kalmış, Allah aşkına? Ali Cihan aklımdan çıkmıyor ki!"

"Aramadı, değil mi?"

Cıkladım. "Aramadı ve bu normal değil."

"Onu anladık. Şaraptа olduğu gibi onunla da çok hızlı gittin. Bir ara müdahale edesim geldi ama yedi yıllık mazinizi düşününce *dur kızım, Leyal* dedim. *Ne erkeni, bırak çarpılsın, onunla bölünsün. Bu kız adamın sözcükleriyle ona âşık olmuş. Şimdi karşısında, dağ gibi aşkının arkasında duran bir adam var. Buna mı engel olacaksın?*"

"Sağ ol vallahi," dedim ağzımı yaya yaya. "En son isteyeceğim şey, senin de engel olmandı."

Sırıttı. "Sen fenasın. Şu an ne hissettiğini merak ediyorum." Gözlerimi kapayıp açtım. Tatlı bir uykunun özlemini çekiyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi bırakasım vardı.

"Rahatlamış gibi. Yani sorunlar hâlâ benimle ama vücudum kendini salmış gibi hissediyorum. Özgüven yükselmesi yaşıyorum. Ali Cihan'ın dudaklarını hayal ediyorum."

Kahkahası kulağımda çınladı. Ona susması için gözlerimi belirginleştirdim. Şarap olmayan elinin parmaklarıyla dudaklarının üzerini örttü. "Pardon."

"Allah Allah. Adam sevgilim, hayal de ederim şey de ederim. Abimden mi korkacağım?"

"Al işte," dedi Leyal. "Bebeğim içme istersen daha fazla, sende hatlar karışmaya başladı."

"İyiyim ben," dedim kendimden emin bir şekilde. "Leyal neden sesi çıkmıyor ya? Göçebe söyledi, artık telefonlarımız takipte değilmiş."

"Ama bu sorumsuz davranacağız anlamına gelmiyor."

"Doğru, mantıklı konuşuyorsun."

"Keşke sen de mantığını kaybetmeseydin. Senin için yapmamı istediğin bir şey var mı? Limonlu su falan mı hazırlasam acaba?"

"Ne limonu ya? Ben Ali Cihan'a gitmek istiyorum."

"Ne istiyorsun?" dedi şaşırarak. Bunu umursamadım. "Çıkar telefonunu, Leyal. Ara gelsin. Alsın beni."

"Oldu. Abin de beni çiğ çiğ yesin."

"Kızım," dedim şişeyi camın önüne bırakarak. "Kaç gecedir onda kalıyorum. Gayet iyi idare ettin. Yine edersin."

"Onu arayamam, Balca. Abin kapıda görürse ve sizi biliyorsa hepimizin son fermanı okunur."

"Hani abim beni anlardı?" Bu da işine geldiği gibi konuşuyordu.

"Öyle, öyle de... Ama-"

"Aması falan yok. O zaman sen bırakıyorsun. Abimin arabasıyla beni limana bırak. Sonra da dön."

"Of, kızım bu delilik. Ya abin uyanırsa?"

Benim adım deliydi ve geminin merdivenlerini tırmanırken de bunu düşünüyordum. Leyal, Ali Cihan'ın arabasını limanın park alanında görüp onun burada olduğundan emin olduktan sonra gitmişti.

Başım hâlâ biraz döndüğünden artık ezbere bildiğim merdivenler ve katlardaki koridorlar çok karışık geliyordu. Işıkların da kapalı olması bana hiç yardımcı olmuyordu. Gemide mürettebat olup olmadığını bilmiyordum. Şu halde beni biri görse kesin hakkımdan gelirdi. Çünkü kolumu kaldırıp karşılık verebilecekmişim gibi hissedemiyordum.

Neyse ki onun katına sorunsuz varmayı başardım ve koridorda olabildiğince sessizdim. Elimi solumdaki duvara sürerek ilerliyordum. Çünkü önümü görmem neredeyse imkânsızdı. Kapıları saydım. Sekizinci kapıyı geçtiğimde tam karşımda bir kamara olmalıydı ve o kamara onunkiydi. Kapının koluna tutunduğumda derin bir nefes aldım ve aşağıya çevirdim.

Açılan kapının arasından dışarıya minicik bir ışık sızdı. İçeriye usulca süzülmemle başındaki gece lambasının en düşük ayarda açık olduğunu ve üzerine bir şey örtmeden uyuduğunu gördüm. Gerçekten uyuyor muydu? Bana bir şey demeden, meraktan ölmemi umursamadan? Ancak dudakları

kıpırdıyordu. Arasından sızan belli belirsiz sözcüğü zorlukla anladım. "Balca." Uyuyup uyumadığı konusunda kararsız kalarak ona doğru adımladım.

Biraz daha yaklaştım. "Balca."

Hasta falan mıydı? Adımı mı sayıklıyordu?

Biraz daha yaklaşıp kulağımı yüzüne yaklaştırdım. "Deli Bal."

Sesi bu defa netti. "Balca!" İşte bu defa çok daha netti. Bakışlarımı çekinerek yüzüne çevirdiğimde onun gözleri açık bana baktığını gördüm.

Hafif bir irkilmeyle boğazımı temizledim ve hemen yerimde doğruldum. Sonra da elimi alnına koydum. "Hasta mısın?" Ateşi yoktu.

Şaşkınlıkla yüzüme bakmaya devam ederek başını iki yana salladı. "Senin burada ne işin var?"

"Teşekkürler, ben de seni gördüğüm için çok mutluyum."

Ellerini yatağın iki yanına dayayıp doğruldu ve sırtını yatak başlığına yasladı.

Üzerinde hiçbir şey yoktu, kaslı gövdesi tüm netliğiyle gözlerimin önündeydi. Bakışlarım istemsizce aşağıya kaydı... ve bir anda gözbebeklerim büyüdü. Pantolon da yoktu. Sadece siyah bir *boxer* vardı üzerinde.

Kendimi, uyanmak üzere olan bir aslanın inine dalmış gibi hissettim.

Hemen geri çekildim. Ellerimi ovuşturarak yatağın ayak ucuna doğru birkaç adım attım. "Öyle bir uğradım. Seni merak ettim. Sen aramayınca."

"Biz telefonla iletişim kurmuyoruz."

Ellerimi ovuşturmaya devam ederken ona bakmamayı da sürdürüyordum. "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Neden bana bakmıyorsun? Abin seni de mi payladı yoksa? Şerefsiz Yalvaç! Uslu durmayacak, değil mi?"

Bakışlarım anında yüzüne fırladı. "Kavga mı ettiniz? İlişkimizi biliyor mu?"

Aldığım cevap sakin bir kafa sallama hareketiydi. Neden bu kadar sakindi? "Ne yani, normal mi karşıladı? Bu sakinliğinden ne anlamalıyım?"

"Kızgın."

Neden kısa cevaplar veriyordu? İyice gerilmeye başlıyordum. "Ali Cihan," dedim ayaklarının dibine adımlayarak. "Ne konuştunuz, anlatsana." Yerimde sendeledim. Bu tamamen kontrol dışıydı. "Yani sen ve ben... Kabullenmeyecek gibi mi? Azıcık bile mi?"

Kaşlarının havalandığını gördüm. "Sen sarhoş musun? Alkol kokusunu aldım ama emin olamadım."

"Beni çok merakta bıraktın. Ben de senin yüzünden... Bir de bugün hiç yalnız kalamayınca çok özledim."

Dudağının kenarı yükseldi. Fakat o yakaladığım gülümseme benzeri şey hemen yok oldu. Morali bozuktu. Artık bundan emindim.

"Sana benden uzak durmanı söyledi, değil mi? Benim bildiğim Ali Cihan çoktan beni kucağına çekmişti. Kurdun inine girmiş kuzuyum sonuçta."

"Kendini öyle mi görüyorsun?"

"Senin kuzun olmayı seviyorum. Bana deli olmanı seviyorum ama abimle konuştuktan sonra değişmiş gibisin. Yoksa seni ikna mı etti? *Balca'yla olma yoksa ben olmam* mı dedi? İkna mı oldun, Ali Cihan?" Sesim paniklemiş gibi çıkıyordu.

"Ooo," dedi yatakta öne doğru dikleşerek. "Sen fenasın. Doğru düzgün konuşamıyorsun bile."

Omzumu silktim. "İçtim, içtim. Hem de bir şişe şarap içtim. Senin yüzünden."

"Benim yüzümden." Kaşlarının arası çatıldı. "Bu ne zamandır böyle? Senin alkol almadığını sanıyordum." Yatağın ucuna ellerimi dayadım ve ona doğru eğildim. "Kullanmıyorum zaten. Bugüne kadar hiç içmedim, bu yüzden kafam hafif dumanlı ve seninle dolu. Hepsi o kadar. Lütfen abartma." Önce bacağımın birini, sonra diğerini yatakta yukarıya aldım. Dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım.

Burnundan güldü. "Dur bir dakika," dedi ona doğru ilerlememi umursamadan. "Bir keresinde bana sarhoş olup yazdığını hatırlıyor musun?"

Dediğini hatırlamamam imkânsızdı. Ne var ki ben o zaman gerçek bir sarhoş değildim.

Bunu söylemek yüzümü kızartacak olsa da ona doğru biraz daha yaklaşarak, "Artık benim olduğuna göre itiraf edebilirim," dedim. Bacaklarının üzerine tırmanıp dizlerim iki yanında kedi gibi ilerledim. Kollarıyla beni karşıladı. Omzuna sarılırken burnumun ucunu sakallı çenesine dokundurdum. Sonra da orayı öptüm. "Sorduğum her soru hakkımda ne düşündüğünü öğrenmek içindi. Sarhoş falan değildim anlayacağın." Dudağımın kenarını ısırarak güldüğümde bakışlarını aşağıya kaydırdı. "Hımm," diye homurdandı. İfadesi bir şey düşünüyor gibi görünüyordu.

"*Ölüyorum, çok âşığım* yazdın," diyerek kaşını kaldırdı. "O da ben miydim?"

Dudağımın kenarını dişlerimin arasından kurtardım ve bakışlarımı doğrudan dudaklarına diktim. İçim yana yana başımı salladım. "Teşkilata karşı

kendimi ayyaş gibi göstermiş olabilirim ama... sana bunu itiraf etmemin başka yolu yoktu. Anladın mı?"

İnleyerek benimle birlikte kendini yatağa bıraktı. Üzerine iki seksen uzanırken omuzlarım kollarının altında kilitliydi, bu yüzden kımıldayamıyordum. "Kızım, sen bana yazılıp yine beni öldürdün, haberin var mı?"

Kıkırdadım. "Safım, yine yanlış mı anladın?"

"E be, Balca. Bunu nasıl doğru anlayayım? Sarhoşum diyorsun, âşığım diyorsun, kim olduğunu söylemiyorsun."

"Senden başka kim olabilirdi ki? Görev ayağına seninle geceler boyu sohbet ettim. Uykum geldi, kirpiklerimi mandallayıp dayandım. Âşıktım, âşık! Nasıl anlamadın?"

"Öldürdün beni," diye söylendi. "Günlerce onun kim olabileceğini düşündüm. Mürettebatın içinden geçtim, hepsinin burnundan getirdim. Ankara'ya çıkıp gelmeme ilk kez o zaman az kalmıştı."

Başımı göğsünden kaldırmaya çalıştığımda kollarını gevşetti. Sarhoş olan bendim ama şu anda aklı başında olan da bendim. Onun bana ne kadar âşık olduğunu dinlemek içimi rahatlatmıştı. Aksi halde, abimden etkilendiğini ve bu yüzden uzaklaştığını düşünmeye başlayacaktım.

Üzerine biraz daha tırmandım. Dirseklerimi başının iki yanına yerleştirince yüzlerimiz eşitlendi. Bunu yaparken bedenimi taşımakta zorlandığımdan derin bir nefes aldım.

Dudaklarını, aralık dudaklarıma yaklaştırdı. "Çok içmişsin."

Ne yapıyordu, soluğumun tadına mı bakıyordu? "Şimdi seni öpsem eminim sarhoş olurum. Ama bana sarhoş numarası yaptığın için biraz öfkeliyim. Sana böyle bir numara yapmak istemiyorum."

"Sen de numara yapma. Beni gerçekten öp. Buraya kadar bunun için geldiğim anlaşılmasın."

Gözleri kısıldı. "Buraya beni öpmek için mi geldin?"

Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Sen aramayınca çok korktum. Bir sorun olduğunu düşündüm. Belki de abim seni ikna etmişti."

"Abin beni her konuda ikna edebilir ama senden uzak kalmamı sağlayamaz."

İçimi çektim. Rahatlama bedenime biraz daha yayıldığında bunu hemen fark etti. Eli enseme tırmandı ve orayı sıktı. Sanki bütün gerginliğim orada toplanmış gibi gözlerimi yumdum. "Bu iyi hissettiriyor." Parmakları orayı ovmaya başladığında alnımı alnına yasladım.

"Bir şeylerden bahset yoksa böyle uyuyabilirim." Bedenim gevşedikçe gevşiyordu. Diğer eli de sırtımda tüylerimi ürpertecek kadar hafif dokunuşlarla dolaşmaya başladığında dirseklerimi serbest bıraktım ve yüzümü yan bir şekilde omuz boşluğuna yerleştirdim. "Evet, uyuyorum."

"Uyuma," diye fısıldadı emreder tonda. "Anlatacaklarımı dinle. Çünkü bunu bir daha söyleyemeyebilirim."

"Bir itiraf mı? Benimki gibi."

Başını salladığını hissettim. "Bu seninkinden biraz ilginç. Seninle karşılaşana kadar aklımda olan bir şey değildi."

"Merakımı cezbetmeyi başardın."

Gülerek alnımı öptü. "Bu söyleyeceğimi yanlış anlayamazsın."

"Anlamam. Sen de benim buraya seni öpmeye gelmiş olmamı yanlış anlama."

"Anlaştık," derken sesinde gülümseme gizliydi. "Sen gerçekten küçük bir kızsın. Benim küçük kızım."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi boynuna bastırdım. "Bunu geçen yedi yıl içinde söyleseydin muhtemelen kızardım ama şimdi çok tatlı geliyor."

Elleri sırtımdaki ve ensemdeki hareketlerine devam etti. Yaptığı şeyle beni uyutmak üzereydi.

"Anlatacağım anı da şimdi bana tatlı geliyor. Umarım sana da öyle gelir. Bundan on yıl öncesine ait."

"İçinde sen varsan eminim gelecektir," dedim esneyerek. "O zamanlar on beş yaşında falan olmalıyım."

Güldüğünü işittim. "Beni bölme de."

"Tamam," dedim uslu bir kız gibi.

"Okuldan kaçarken arka kapıda kavga ettiğin adam bendim."

Gözlerim anında açıldı. İlk başta ne dediğini anlamak içindi. Ancak çok hızlı oldu. *Okuldan kaçmak ve ben...* Ne rahatlama kaldı ne de uyku hali. Ellerimi göğsüne dayayıp üzerinde doğruldum. Ona tepeden bakarak, "Arabasına yaslanmış müzik dinleyen maganda!" dedim direkt. Bunu nasıl unutabilirdim? Az kalsın disiplinlik oluyordum. "Bana *velet* diyen! O sen misin?"

Yüzümde ne görüyorsa kaşlarının arası yakınlaştı. "Sen de bana *belanı bul* diye beddua etmiş, üzerine *amca* demiştin. Ben de seni buldum."

"Bu seni haklı yapmaz," diye çıkıştım. Hâlâ onun, o günkü adam olması konusunda hayret içerisindeydim. "O zaman benim arkadaşının kardeşi olduğumu biliyor muydun? Resmen sen benim kan davalım gibi bir şeysin."

Gözlerini devirdi. "Abartma. Elbette o zaman bilmiyordum. Sonradan öğrendim. Ben o gün orada abini bekliyordum. Sonra o geldi ve senin onun kardeşi olduğunu söyledi. Abin her dakika bana senden bahsetmiyordu. Ben de senin yüzünün hayaliyle yatıp kalkmıyordum."

Tırnaklarımı göğsüne batırdım. Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten belanı buldun, Ali Cihan." Biraz daha derine gömdüm. Altdudağını ısırdı ve sızlanır gibi, "Şu yaptığın büyük tahrik," diye fısıldadı.

"Neyin tahriki? Amacım bu değil. Sadece o günün öcünü alıyorum. Demek *çocuklar* he!"

"Sen onu bunu bırak da," dedi. Dirseğimden çekerek beni yine üzerine devirdi. Çenemi tutup yukarıya kaldırdı. Gözlerimin içine gözlerini mıhladı. "O sarı kafa, o sarı kafa mıydı onu söyle?"

Söylediğini idrak etmeye çalıştım. Doğru ya, o zamanlar Emir'le çıkıyordum.

"Emir'i diyorsun. Sevgilimdi. Çok âşıktık. O an tepki veremedi ama içeride ayaklarıma kapanıp özür diledi." İşte bu onu tahrik etmek içindi. Onunkinden daha etkili olacağı kesindi. Dirseğimi tutan kolu orayı sıktı.

Beni çevirip altına almasını asla beklemiyordum. Ağzım açık kalırken çığlığım kamaranın duvarlarına çarptı.

"O kısa velet, çelimsiz, pısırık sarı kafada ne buldun ha?" Öfkeden çenesini sıkıyordu. Şu an hayalinde Emir'i eşek sudan gelene kadar dövdüğüne neredeyse emindim.

Haline gülmemek için kendimi zor tuttum. Çenemi dikleştirdim. Dudakları neredeyse oraya temas ediyordu ama buna rağmen gözlerini bende tutuyordu. "İstersen seni onunla tanıştırırım. Artık kısa da değil, çocuk da. Buralarda oturduğunu biliyor muydun?"

"Sikerler," dedi Ali Cihan ağzının içinden homurdanır gibi. "Bana hâlâ onunla görüşmediğini söyle."

"Görüşmüyorum ama biz arkadaş kaldık."

"Arkadaş da kalamazsın, Balca."

"Sen kalıyorsun ama."

"Kiminle kalmışım?" Kaşlarının arasında şimdi derin bir çizgi vardı. "Hiçbiriyle görüşmüyor musun yani?"

"Görüşmüyorum," dedi net bir şekilde. "Sen de görüşemezsin."

"Görüşemem, öyle mi? Lisenin pilav günü vardı. Gitmesem ayıp olur."

Kendini bana itti. O ana kadar bacaklarımın arasındaki sertliğin farkında değildim. "Sana ne dedim? O Emir'i sik-"

"Şu an beni istiyorsun, değil mi?" Bu soruyu hızla çarpan kalbim soruyordu. Onu bu kadar belirgin hissetmenin heyecanıyla bakışlarımı dudaklarına indirdim. Ben öyle yapınca zaten çeneme temas eden dudaklarını araladı ve yumuşak etimi ağzının içine çekip ısırdıktan sonra emdi. Dişleriyle ve dudaklarıyla yaptığı şeyler yukarıya tırmanırken gözlerimi yumdum ve belimi yukarıya kavislendirdim. Kalçam yatağa gömülürken göğüslerimin üzerinde kalbinin atışlarının benimkilere karıştığını duyabiliyordum. Yüz kilodan fazla, bedeninin tamamı kastan ibaret bir adamı üzerimde taşımanın tahrik edici bir yanı vardı. Dişleriyle dudaklarımı yiyip bitirirken adını sayıkladım. "Ben galiba," dedim deli bir cesaret içimi kaplarken. "Şimdi seni istiyorum."

Sızlanma dolu bir sesle yatakta aşağıya kaydı. Ne yaptığını görmek için aşağıya baktığımda elleriyle üzerimdeki askılı bluzun yakalarını kavradığını gördüm. "İstesen de duramam. Beni buradan alırsan öldürürsün," dedi ve sert bir kumaş yırtma sesiyle bluzu iki parçaya böldü. Göğüslerim önüne serildi.

İlk defa iç çamaşırı giymediğim için utanmıyordum. Çünkü Ali Cihan'ın gözlerinde gördüğüm hayranlığın, boğazındaki yutkunmanın ve çıkardığı hayvani inleme dolu sesin hazzını hiçbir şeyden alamazdım.

"Kimse," dedi gözlerimin içine zorlukla bakarak. Konuşmakta da zorlanıyordu. Sesindeki çatallaşma benim yüzümdendi. "Senin benim olmadığını iddia edemez. Ankara'daki okul kaydının olduğu gün seni Samet alsaydı ölürdüm. Seninle iki, belki daha fazla kez karşılaştık. Seni kaç defa sevdim bilmiyorum ama sen hep benim önüme kondun. Belki unuttuk, belki kaybolduk ama döndük dolaştık işte birbirimizi bulduk. O yüzden Balca Zorlu, ben her ne olursa olsun seni bırakmam. Abine rağmen; arkadaşlığımıza, kardeşliğimize rağmen... Beni senden kimse alamaz."

Kocaman eliyle göğsümü bütünüyle kavradığında boğazına düğümlenen yutkunmayı açıkça gördüm. Ama ondan daha beter durumdaydım. Söylediği o anıdaki adamın yüzü hâlâ silik ama o günün duygusu belleğimde taptazeydi.

Kollarımı omuzlarına sardım. Yavaşça yatakta doğruldum ve dudaklarına kapanmadan önce, "Çok yakışıklıydın, çok uzun, çok iri... Bu da bir itiraf, Ali Cihan Gencer. O günkü ergen kız sana kolaylıkla tutulabilirdi. Eğer bir anda ortadan kaybolmasaydın," diye fısıldadım.

Gırtlağından çıkan hayvani bir hırıltıyla dudaklarımı şiddetle emdi. "Beni kendine hasta ettin," diye homurdandı. Sertliği bacaklarımın arasında hızla büyüyordu ama ondan uzaklaşmak yerine, bir bacağımı öpücüklerine karşılık verir gibi kalçasına doladım. Islanmıştım ve artık kendimi

durduramayacağımı düşünüyordum. "Tam yedi yıl. Sekiz... Dokuz... Sonsuza dek. Sana hastayım, Balca Zorlu. Her şeyini almak, sana her şeyimi vermek istiyorum."

Omzundaki elimin parmakları saçlarına karışırken, diğer elimle bedenine tutundum. Kalın telli, gür saçlarını avuçladığımda dudaklarımızı ayırdım. Bana gözlerinin içindeki yoğun karanlıkla, derin bir ihtiyaçla bakıyordu. "Her şeyimi," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Her şeyine karşılık, her şeyimi al."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktım. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen." Sözünü dudağımı ısırarak pekiştirdi. "Beni..."

"Sadece seni istiyorum." Sözümle birlikte genzinden bastırılmış bir inleme döküldü. İçinde acıya yakın bir haz vardı. Onu biraz daha hissettim. Daha ne kadar büyüyebilirdi?

Tıpkı on yıl önceki gibi yine korkutucu bir çekim hissediyordum ama kendimi engelleyemiyordum. "Peki benden ne istiyorsun?" Saçlarını sertçe çektim. Bu canını hiç yakmamış gibi gülümsedi. Sonra *boxerının* üzerinden kendini bana sürttü. Kalçasıyla geri çekilip yeniden kasıklarını benimkine bastırdı. Bu bir döngüye dönüştüğünde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerini benden hiç kaçırmıyordu.

Açılan dudaklarımın arasından inleyerek, "Ali Cihan... hiç beni hayal ettin mi?" diye sorduğumda aklım kafamın içinden uçup gitmişti.

Gözleri iyice kararırken hareketlerini sürdürdü. Başını geriye yatırdı. "Böyle boşaldığımı mı? Defalarca."

"Ne zaman?" Ses tonundaki yoğun erkeksi ton ve kontrolsüzlük yüzünden titremeye başladım. Artık bacağımı kalçasında tutmakta zorlanıyordum.

Cevap vermek yerine sertçe inledi. "Hiçbiri bu kadar güzel değildi. Daha içinde bile değilim."

Omzundan ve saçlarından ellerimi çektim. Bunu bana kasten yapıyordu. Adım adım işkence çekiyordum. Avuçlarımı yavaşça omuzlarından aşağı, kollarına doğru kaydırdım. Sonra başparmaklarımı *boxerının* kenarına geçirip aşağıya doğru indirmek üzere harekete geçtim.

Hareketi duraksadı. Yüzü yüzüme eşitlenirken bakışları aramıza kaydı. "Onu çıkarırsan ağırdan alamam."

Başımı yastığa bırakarak iki yana salladım. "Beni. Ne. Zaman. Hayal. Ettin." Üzerine basa basa söylediğim her kelimede bakışları gözlerime biraz daha kaydı ve kilitlendi.

"Önce sen cevap ver. Beni hiç hayal ettin mi?" Soruyu sormak zor olmuşçasına dudaklarını yaladı, sonra da gözlerini yumdu.

"Kendimi tatmin etmek için seni kullandım, Kavur. Ali Cihan'ı ise..."

Gözlerini araladı. "Ali Cihan'ı?" diye sordu büyük bir beklentiyle. Yüzüme kalbi durmak üzereymiş gibi bakıyordu. "Evime geldiğin o akşam, gittikten sonra seni düşünmek bile ıslanmama neden oldu."

Dudaklarını homurdanarak dudaklarıma kapattı. Sıra ondaydı ama sert, parçalayıcı, bana ait hissettiren öpücüğünün tadını çıkardım. Dili ağzımın içini kapladığında önce yatak, sonra da kamara etrafımdan kayboldu. Boşlukta onunla öpüşüyor gibi hissediyordum. Kalbim göğüskafesime sertçe vuruyordu. *Güm. Güm.*

Boxerını kalçasının altına indirdiğimde koptuk.

Gözlerimin içine bakarak nefes aldı. "Yedi yıl boyunca, yalnız olduğum ve aklıma geldiğin her an seninle yatağımda, banyomda, kamaramda, ailemin evinde buluştum."

Sonunda aldığım itiraf altında kıvranmama neden olurken, o hâlâ *boxerında* duran elimi kavradı ve biraz daha aşağıya indirmemi sağladı. Sonra da elimi serbest bırakıp üzerimde biraz yükseldi ve ondan kurtuldu.

"İçinde olmayı sadece istemiyorum. Onun sen olduğunu öğrendiğimden beri her an yoksunluğundan ölecekmişim gibi hissediyorum. Kurtuluş gibi buna ihtiyacım var."

Yutkunarak başımı salladım. Konuşabilme yetimi, nefes alma yetimle birlikte kaybetmiştim. Zaman ağırlaşmış, bir nem yumağına dönüşmüş ve tenimi bütünüyle sarmış gibiydi. İç çamaşırımdaki ıslaklığı pantolonumda bile hissediyordum.

Gözlerimden bakışlarını ayırmadan pantolonumun düğmesine uzanıp açtı. Kalçamı yataktan kaldırarak ona yardım ettim.

Engel ortadan kalktığında yalnızca beyaz dantelli iç çamaşırımla yatağında yatıyordum. Dizleri bacaklarımın arasındaydı ve nasırlı büyük elleri bacaklarımın iç yüzeyini okşuyordu. Yukarıya ve aşağıya. Başparmağının uçları dantelli çamaşırımın orta kısmına temas ettiğinde elektrik akımına kapılmış gibi sarsılmaya başladım. Bu yaptığı bana işkence etmekten başka bir şey değildi.

Kalçamı yukarıya kaldırdım. Hareketim tamamen içgüdüseldi. Tekrar indirecekken dizlerimin arkasında olan ellerini yukarıya sürükledi ve hemen parmaklarını iç çamaşırımın ıslak orta ağına geçirdi. Parmakları oraya temas ettiği ilk anda nefesim kesildi, daha da yukarıya kıvrıldım.

Ritmik hareketlerine eşlik eden inlemesiyle gözlerime kilitlenen bakışları orada olmanın keyfini sürüyormuş gibi görünse de aslında sabırsızlanıyor, sızlanıyordu. Kendimi hiç hazırlamadığım bir şekilde parmağı usulca içime

süzüldüğünde nefesini tuttuğunu fark ettim. Gözlerinin içinde ateş topları belirmiş gibiydi. Beni de yakıyordu.

Derine inebileceği kadar indi. Canım yanıyordu ama daha fazlasını istiyordum. Başım yastığa gömüldü. O biraz daha ilerlerken içim parmağını yutmak ister gibi kasılıyordu. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Açık tutmak çok zordu. Karnım, bacaklarım, tüm kaslarım titriyordu.

"Bu kadar çabuk hazır olman..." diye mırıldandığını zihnimde oluşmaya başlayan bulanıklıktan dolayı zorlukla duydum. İçimdeki parmağının yerini işaret ve ortaparmağı aldığında, "Ali Cihan!" diye çığlık attım ve geriye doğru kaçmaya çalıştım. Diğer eliyle kalçamı yakaladı ve beni yerime sabitledi. Parmakları ağır ağır içime çarpışlarına devam ederken, "Sana adımı sayıklatacağımı söylemiştim. Bir daha bağır, Deli Bal!" diye fısıldadı.

Gözlerimi zorlukla araladım. Yutkunarak başımı iki yana salladım. "Bunun için daha fazlasına ihtiyacım var," dedim. "Onu istiyorum." Yatakta dirseklerimin üzerine kalktım. Ve söylediklerime, gözlerimin istemsizce takıldığı yer eşlik etti. Ona daha öncesinde hiç bakmamıştım. Çok büyüktü... Her şeyinde olduğu gibi erkekliği de baş döndürücü bir güç taşıyordu.

İç çamaşırımı diğer eliyle kavrayıp nazikçe sıyırmaya başladığında parmaklarının dokunuşu hâlâ üzerimdeydi. Bacaklarımı hafifçe kıpırdatarak ona yardım ettim. Artık aramızda hiçbir engel kalmamıştı.

Kalçamı iki avucunun arasına alıp kendine göre konumlandırdı. Dokunuşu hem nazik hem de kararlıydı. Bir anda, hiç beklemediğim bir sıcaklıkla irkildim. Az önce parmaklarının olduğu yeri sıcak ve ıslak ağzı almıştı. "Ali Cihan!" Çığlığım odayı doldururken dudaklarının gülümsediğini hissedebiliyordum. "İki," dedi diliyle en hassas noktamı yalayarak. "Adımı bağırışın... Bundan sonra saymayı bırakıyorum." Konuşurken oramda hissettiğim nefesi ve dudak kıpırtıları dünya üzerindeki en sarsıcı ve güzel şeydi. Tutunacak bir yer aradım ve elim saçlarını buldu. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Omuzlarını kavradım ve onu üzerime sürükledim. Benimle yatağa uzanırken eli az önce ağzının olduğu yeri kavradı ve sıktı. "Sana ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Başım dönüyordu. Odanın içinde yıldızlar vardı. Orayı sıkmaya devam ederse eline patlayabilirdim.

"Beni..." dedim zorlanarak. "Ali Cihan beni..."

Dişleri çenemi ısırdı. "Ali Cihan seni," diye tekrarlarken orayı emdi.

Artık gerçekten konuşabileceğimi sanmıyordum. Dilimle dudaklarımı ıslatarak ter içinde kalmış bedenimi serbest bıraktım. Sonda olduğumu

anlamış gibi elini gevşetti. "Prezervatifim yok. Bugün buraya geleceğini ve beni delirteceğini bilmiyordum."

Kollarımla omzuna asıldım. Sonra da dudaklarını ağzımın içine çektim. Onu sertçe öperken bunun sorun olmayacağını söylemeye çalışıyordum. Altında resmen kıvranıyordum. O da erkekliğini girişime dayayarak sorun olsa bile duramayacağını kanıtladı. Üzerinde kaydırarak kendini benimle ıslattı. Dudaklarını dudaklarımdan koparıp saçlarımın arasından kulağıma yaklaştırdı.

"Sabah sana lale göndereceğim. Üç demet. Abinin gözüne soka soka al. Bundan sonra saklanmak yok," diye fısıldadı. Sesi hem çatallıydı hem düşüncesinden bile keyif alıyor gibiydi.

Başımı yana çevirdim. Şimdi beni izliyor ve farkında bile olmadığım iniltilerimi keyifle dinliyor gibiydi. Henüz içimde bile değilken beni kıvrandırışı onun için paha biçilemez olmalıydı. Yutkunarak, "Hiç kimseden mi?" diye sordum.

"Hiç kimseden. Bundan sonra asla. Sanırım ayrılacağız."

Kaşlarımı yaşadığım kayboluşa rağmen çatabildim. "O ne demek?"

Dudaklarını burnumun üzerine sürterken nefesi tenimde geziniyordu. Bedenini usulca üzerime taşıdı, ben de kollarımı boynuna doladım. Kalçası bacaklarımın arasına yerleştiğinde aramızdaki mesafe tamamen yok oldu. "Çünkü," dedi dipten gelen bir uğultu gibi. "Şimdi sana evlenme teklifi edeceğim ve biz aynı yerde çalışamayacağız." Kendini içime itti. İnlemesi dudaklarımın üzerine kapanan dudaklarının arasında boğuldu.

İçimde hareket edince, belim bir yılanın esnekliğine sahipmiş gibi bedenim onunkinin altında kıvrıldı ve dudaklarımız uzaklaşmadan birbirinden koptu. Tırnaklarımın sırtının her yerine battığını hissedebiliyordum.

Duvarlarım onu içine çekerken beklediğim o ilk sızı yerini yalnızca tarifsiz bir doluluğa bıraktı. Aklım, dudaklarından dökülen sözcüklere takılmıştı. Hissettiğim her şeyin ötesindeydi. Dişlerimi bastırdığım dudaklarımı onun öpücükleri serbest bıraktı. Kalçasını hafifçe geriye çekip ardından yeniden ileri süzüldüğünde, "Bana evlenme teklifi edersen kabul ederim," diye inledim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bunun farkındaymış gibi avucunu göğsüme yerleştirdi, ritmimi hissedercesine nazikçe kavradı. İçimde usulca hareket ederken bedenim titrememek için derin bir nefesle gevşemeye çalıştı.

İçimde ağır ağır kayarken kasılmamak için derin bir nefes alıp verdim.

"Bu sana bir yıl içerisinde ettiğim ikinci teklif olacak. İlkinde ailelerimizden kurtulmak için *beni seç, benimle sevgili ol* demiştim. Şimdi de beni

kurtarmanı istiyorum. Benimle evlenmezsen ve her sabah yanımda uyanıp, her gece uykuya göğsümde dalmazsan ölebilirim."

O an, titreyen bir iniltiyle sarsıldı ve tüm varlığını bana bıraktı. İçimdeki sıcaklık dalga dalga yayılırken onu takip ettim. Bedeni yorgunlukla üzerime kapandığında bacaklarımın arasındaki his bizi birbirimize mühürler gibiydi. O anda dünyanın bütün sesleri sustu, sadece ikimizin soluğu kaldı. Alnını yanağıma yaslarken gözlerimi kapattım. Şimdi içimde huzurla karışık bir çarpıntı vardı. "Sana cevap vermem için sadece biraz bekle. Kalbimin atışları dinene, adını bağırma dürtümü bastırana ve aklım geri gelene kadar. O zaman da seni düşünüyor olacağım. Bana yaptığın harika evlenme teklifini."

40. BÖLÜM

Ali Cihan

2016 - Karadağ/Tivat

Masaya bıraktığı çay, yükselen dumanıyla sabahın dingin havasına ince bir iz bırakırken kamaranın dışarıya açılan lombozunu biraz aralamak için uzandı. Altın rengi metal kolu çevirdiği anda, açılan yerden denizin tuzlu kokusu ve limandaki balıkçıların sesleri içeriye dolmaya başlamıştı.

Öğlenin yakıcı güneşi dışarıdaki havayı alevlendiriliyordu. Bu da ona iki saat sonra Karadağ'ın Tivat şehrindeki gemilerini zincirledikleri limanda, iletişimde oldukları muhbirle görüşeceklerini hatırlatıyordu.

Görüşme saatine kadar Göçebe'nin teşkilatın yeni uygulaması üzerinden yönlendirdiği gölge ajanla tanışması ve ona eğitimleriyle ilgili yönlendirmeler yapması gerekiyordu. Sadece yazışarak iletişim kuracak olmalarına rağmen bu epey zaman alacak gibi görünüyordu.

Teşkilatın *bir kıdemli bir gölge ajanı alır* projesi yeniydi. Yarar sağlar mıydı bilmiyordu ama kendi zamanında arkasında görünmez bir el olmamıştı. Bazen oldukça zorlayıcı olduğunu hatırlıyordu. Şimdi sadece cinsiyetini ve kod adını bildiği o gölge ajanın, görünmez eli olacak ve uzunca bir süre kendi görevleri dışında onun eğitiminden de sorumlu tutulacaktı. Eğer gölge ajanı kendini kanıtlayabilirse görev de almaya başlayacaktı.

Başarı direkt kendisine ait olmayacak olsa da o kızdan sorumlu oldukça onun da kendini kanıtlamasını istiyordu.

İç çekerek tekrar masasına yürüdü. Çayından bir yudum alıp masadaki saati kontrol etti. Göçebe'nin attığı e-postada Çaykara'nın beş dakika sonra bilgisayarının başında olacağı yazıyordu. Kasanın açılma düğmesine bastı. O hazır hale gelene kadar kendi kamarasındaki temizliğin bitip bitmediğini kontrol etmek için koridora doğru ilerledi. Az sonra yapacağı görüşmenin mürettebatın gürültülü temizliğiyle bölünmesini istemiyordu.

Koridora çıktığında beyaz üniformalı kamarot* çalıştırdığı elektrik süpürgesiyle işine odaklanmış, dalıp gitmiş gibi görünüyordu.

Kamarot arkasında birinin durduğunu fark ettiği anda irkilerek başını çevirdi. Geminin birinci kaptanını karşısında görünce derhal süpürgeyi bırakıp hazır ola geçti.

---

* Gemilerde yolcuların hizmetine bakan görevli.

Ali Cihan, gözlerini personelinde dolaştırarak iç çekti ve ellerini ceplerine soktu. "Bitmiş gibi. Bir tek yerler mi kaldı?"

Personel başını sallayarak, "Evet efendim," diye yanıtladı. "Koridordan başlayayım dedim. Birazdan kamaranıza geçeceğim."

"Buna sonra devam edersin. Bir görüşme yapacağım. Ben başlamadan önce burayı tamamla ve diğer katlarla ilgilen." O gerçek bir gemi personeliydi. İrkilmesi ve Ali Cihan'a fazla hizmetkâr davranması da bu yüzdendi. Onun gibi yirmi personeli daha vardı. Geminin diğer on sekiz mürettebatı ise Gök Kuzgun Teşkilatının birer üyesiydi. Kimisi gölge ajan, kimisi de kıdemli ajandı. Ülke içinde olduğu gibi ülke dışında da görevlere Ali Cihan'ın gemisiyle katılıyorlardı.

Genç gemi personeli gür bir sesle, "Emredersiniz," dediğinde Ali Cihan döndü ve tekrar koridorun karşı çaprazında kalan kamaraya girdi. Kapıyı arkasından kilitledi. Burası onun çalışma alanıydı. Teşkilatla görüşmelerini buradaki bilgisayardan ve telefondan sağlıyordu.

Bu odaya yalnızca kendisinin ve Sencer'in giriş izni vardı. Temizlik için bile personelin kamaraya girmesine izin verilmiyordu.

Sandalyesini çekip bilgisayarın başına oturdu. E-postasına girdiğinde ekranında garip, emojili bir mesaj belirdi.

Lale mi diye geçirdi içinden. Ne kadar da ciddiyetten uzaktı. Kızın yaşını bilmiyordu ama şu mesajı attığına göre küçük olmalıydı.

Çaykara: Merhaba, ben Çaykara. Hakkımda bilmen gerekenin bu kadar olduğunu söylüyorlar.

Kavur: Henüz hakkında bir şey sormadım. Tanışma da başlamadı. Sakin ol.

Dirseklerini masaya dayayarak sakalını sıvazladı. Bu işe neden bulaşmıştı ki? Neden bir gölge ajanla çalışmayı kabul etmişti? Şimdiden zorlanacakmış gibi hissediyordu.

Çaykara: Göçebe öyle dedi. Çok yüz verme, ciddi ol dedi. Sululuk yapabilirmişsin.

Anlaşılan kız bu laleleri her mesajın sonuna koyacaktı. Bunu sorun etmemeye çalıştı ve yazdıklarına odaklandı. Göçebe yine aynı Göçebe'ydi. *Dengesiz* diye geçirdi içinden.

Kavur: Bana yaşını söyle. Kiminle muhatap olduğumu bilmek istiyorum. Bir çocuksun değil mi?

Çaykara: Sana bilgi vermem yasak. Tıpkı senin de bana vermenin yasak olduğu gibi. Şu an sen benim için bir Google arama motorundan farksızsın. Tek farkı sorularımı sana soracağım, sen de bana yardımcı olacaksın.

Malum, kıdemlilerimiz sürekli sahada oluyor ve biz de bu gibi şeyleri asla dışarıdan öğrenemiyoruz.

Ali Cihan konuşmanın gergin başladığını düşünüyordu. *Google arama motoru* diye geçirdi içinden ve dişlerini sıkarak parmaklarını hızla klavyede dolaştırdı.

Kavur: Şu lanet laleleri göndermeyi bırak. Resmi yazışma yaptığını idrak et. Aynı teşkilatta olmasak da ben senin kıdemlinim. Ayrıca şu saatten sonra seni yönlendirmekten sorumluyum, büyütmekten değil.

Çaykara: Emredersiniz!

Ali Cihan sondaki laleye bakarken gözleri kısıldı. Burun kemiğini sıkarak derin bir nefes aldı.

Kavur: Sen ne kadar zamandır Kızıl Gerdan'dasın?

Bu kadar özgüvenli, aynı zamanda ters olması hiç normal gelmiyordu.

Çaykara: Altı aydır. Eğitim alıyorum ve en kısa sürede görevlerde yer almak istiyorum.

Kavur: Bunun için benimle iyi geçinmen gerek. Hazırlayacağım rapor Akın'ı olumlu ya da olumsuz yönde etkileyecek tek şey.

Çaykara: Tamam, o halde tanışalım. Sen kimsin?

Kavur: Ben Kavur. Kıdemlinim ve senin için bu kadarım.

Çaykara: Bana resmi yazışma yaptığımızı hatırlatana da bakın. Ama böyle güzel. Seninle seneler geçireceğiz. Böyle yazışarak. Eğitimler yeterince sıkıcı ve yoğun geçiyor. En azından seninle sansürsüz konuşmak isterdim. İsminden anladığım kadarıyla erkeksin.

Ona hakkında bilgi verilmediğini düşündü. Yaşını ve cinsiyetini de bilmiyor olmalıydı. Sadece *kendi hakkında hiçbir şey söyleme* diyerek üzerine salmış olmalıydılar. Bu deliyi uslandırmakla işe başlamalıydı.

Kavur: Evet, ben bir erkeğim. Bu bilgiyle ne yapacağını merak ediyorum. İşe koyulalım. Şu sıralar ne yapıyorsunuz?

Çaykara: Karşı cinsten olduğumuzu bilmek önemliydi. Sana daha anlayışlı davranmaya çalışacağım. Hayat yeterince zor olmalı. Şu sıralar farklı dallardaki dövüş sanatlarında eğitimler alıyorum. Denge, güç, çeviklik ve farkındalık üzerine. Vücut gelişiminden daha çok, düşmanın açığını fark etme ve ondan önce davranmaya dayalı. Yani bilirsin işte. Ondan güçsüz olabilirsin ama doğru hamlelerle saldırabilirsen kazanırsın mantığıyla. Bunun dışında ben bir tıp öğrencisiyim. Altı ay önce başladım. Bu bilgiyi vermek zorundayım çünkü teşkilatta olma sebeplerimin başında okuduğum bölüm geliyor. Sanırım ileride adli tıpa yöneleceğim ve cinayetlerle ilgili görevlerde teşkilata katkı sağlayabileceğim.

Kavur: Doktor olarak da hayat kurtarabilirdin. Neyse, bu senin tercihin. Bana zaaflarından bahset. Seni ne yener?

Çaykara: Bu bilgi gerekli mi? Hangi akıllı diğerine zaafını sorar?

Kavur: Ben sorarım. Anlaşılan seninle işimiz var. Uzatma, cevap ver. Vaktim değerli.

Bir süre cevap gelmedi. Ekranda noktalar kıpraştı durdu. Bu döngü böyle devam edecek sanırken ekranda yine o laleli cevaplardan biri belirdi.

Çaykara: Ailem ve ihanet. İhanetin her türlüsü beni tepetaklak edebilir. İlişkilerim güven üzerine kurulu olmalıdır. Onun dışında büyük zaafları olan biri değilim.

Ali Cihan kızın verdiği cevaptan etkilendi ve bir an için onda kendini gördü. Ailesi onun da en büyük zaafıydı. İhanet konusunda ise ona hak veriyordu. Çayını yarılarken bir an için onun nasıl görünüyor olabileceğini düşündü. Birbirlerini görmemeleri ya da sorular soramamaları ne kadar kötüydü. Tıp öğrencisi olduğuna göre yaşı yirmilerde olmalıydı.

Kavur: Neden teşkilattasın? Seni neyi cezbetti? Zaten gelecekte güzel bir mesleğin olacakmış.

Çaykara: Sana açık olacağım. Güçlü olmak istiyorum. Hedeflerimi tam belirleyemeden bir karar verdim ve üniversiteye başladım. Altı ay sonra da teşkilattan teklif gelince doğru yolun önüme o an serildiğini anladım. Açıkçası hiçbir zaman doktor olmak istemedim. Elbette bir amacım var ama bunu sana söyleyemem. Amacımı ancak kıdemli bir ajan olunca gerçekleştirebileceğim. Adli tıpçı olduğumda da bu işime yarayabilirdi ancak şimdi daha iyi.

Kavur: Hedefin olması güzel ama bu bir zaman sonra seni yorar. Amacına ulaşamazsan ya da onu gerçekleştirirsen ne olacak? Teşkilatta olmaktan hoşlanacak mısın?

Çaykara: Hiçbir şeyi denemeden bilmeyiz. Şu an sizinle olmayı seviyorum. Belki sonrasında hayatımın işi diyeceğim. Ben de sana bir soru sorabilir miyim? Sen neden teşkilattasın?

Kavur: Burada daima seni konuşacağız. Ama ben senin aksine teşkilata isteyerek ve severek girdim.

Çaykara: Anladım, Bay Ego. Sen severek girdin. :) Ama ileride senden daha kıdemli ve yetenekli olacağıma eminim.

Ali Cihan kızın yazdığına sesli güldü. Ego konusunda onun daha önde olduğunu düşünüyordu. Kendi becerilerine erişmek için daha kırk fırın ekmek yemesi gerekirdi. Ve artık emojileri o kadar da rahatsız etmiyordu. Galiba alışmaya başlıyordu.

Kavur: Günün reçetesini veriyorum. Hazır mısın?

Çaykara: Hazırım. Sanırım bu, gün sonu yönlendirmesi. Ne yapmamı önerirsin?

Kavur: Amacın her ne ise iki hafta boyunca onu düşünmeden eğitimlere gidip geleceksin ve bana bir rapor yazacaksın. Bu sırada da daha ağır eğitimler almanı sağlıyor olacağım. Bana vücudundaki değişimlerden, ruh haline kadar yazmanı bekliyorum. Ve erken olmasına rağmen reçetene ilk görevini ekliyor olacağım. Kolay bir şey olacak. Şu an neredesin? Bunu bilmem gerek.

Çaykara: Görevler başkandan Göçebe aracılığıyla geliyor sanıyordum. Yolla gelsin. :) Ankara'dayım. Sanırım Göçebe gibi.

Kavur: Bu konuda haklısın ama bir süre görevlerini yönlendirmeden asıl sorumlu olan benim. Ya da aldığın görevlerin değerlendirilmesinden. Altı ay önce üniversiteye başladığını az önce ağzından kaçırdın. Yaşına göre bir şey olacak. Detayları Göçebe sana verir.

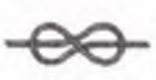
Çaykara: Bunu yaptığımın farkında değildim. Ama yanılıyorsun. Sandığın kadar küçük değilim. Üniversiteye çok geç başladım.

Söylediği doğru olabilirdi ama Ali Cihan şimdilik kendi doğrusuna yoğunlaştı. Nasılsa ona dair her şeyi söylemese bile ileride çözecekti. Teşkilatın bu yapılanmasında ona göre hata vardı. İki insan uzun süre yazışıp nasıl birbirleri hakkında hiçbir bilgiye sahip olmazlardı ki? Şimdi Çaykara'nın dik başlı, kıvrak zekâlı olduğunu anlamıştı. İleride çok daha fazlası olacağından emindi.

Kavur: Neyse, sana iyi çalışmalar. Yarın görüşürüz, Çaykara.

Çaykara: Görüşürüz, Kavur.

Ali Cihan mesajlaşmanın sonunda onun kendisine kaç defa lale gönderdiğini sayarken diğer tarafta Balca sandalyesine yaslandı. "On altı," diye mırıldandı. "Bu tam bir demet eder. Güzel bir başlangıç, Kavur. Umarım lalelerimi hak edersin."

Günümüz

Uyumaktan çok sızmaya benzeyen uykumuz sadece iki saat sürmüştü. Gün yavaş yavaş aydınlanırken kamaranın içi dışarıya kıyasla hâlâ loştu. Denizin dalgaları gemime çarpıyor ve sesi açtığım lombozdan içeriye doluyordu.

Odayı saran deniz kokusunu içime çekerek Balca'nın bacaklarının arasında dolaştırdığım sıcak havluyu kenara bıraktım. Ardından dizkapağına dudaklarımı bastırarak bir öpücük kondurdum. Balca benim için bir bağımlılık gibiydi. Gerçekten de tatlı seven biri değildim ama onun teni bal kadar tatlıydı, tek damlasını dahi ziyan etmek istemiyordum.

Bakışlarım yatakta kıvrılmış yarı çıplak bedenini süzdü. Gözkapakları açılmakta zorlanıyor, uyumaya devam etmek istiyordu. Bacağını bıraktığım anda daha çok kıvrıldı ve çarşafın arasına gömüldü. Eve dönmesi gerekiyordu ama ne onun ne de benim buna gönlümüz vardı. Gece boyunca onu bu kadar yormamış olsaydım, şimdi yataktan kaldırmak daha kolay olabilirdi.

Yerden iç çamaşırını aldım. Hâlâ nemliydi ya da zihnimin ona dair hatırası hâlâ sıcaklığını koruyordu. "Bunun yerine sana benimkilerden mi versem?" diye mırıldandım. Elbette beni duymadı. Uykulu bir homurtuyla kıpırdandı ve az önce öptüğüm dizini açık bir ziyafet gibi çarşaftan çıkararak gözlerimin önüne sundu. Ne var ki huysuzluğu üzerindeydi.

"Beni rahat bırak," diye gözlerini açmadan söylendiğinde, "Uyandığında bal olmadığını artık iyi biliyorum," diye mırıldandım. Dişlerimi kamaştıran o yumuşak, bembeyaz kalçasını avuçladım. "Ama artık kalkmalısın. Seni bir daha altıma almadan ya da üzerime bindirmeden önce kalkmalısın. Çok geç oluyor."

"Her sabah," dedi yastığa gömülü sesiyle. "Gitmeyeyim diye yalvarıyordun. Şimdi ne oldu?" Tek gözüyle dağınık saçlarının arasından bana tembelce baktı. "Hâlâ giyinmemişsin. Bir de beni kaldırmaya çalışıyorsun." Haklı bir isyandı. İçimde verdiğim savaşı, hâlâ bedenimin onun için bir alev topu olduğunu, her şeyi yakmaya hazır olduğumu bilmiyordu.

"Bana cevap vermen için gereken zamanın kaldığından emin oluyorum. Şimdi kalk," dedim ve kalçasına şaplak attım.

"Ali Cihan!" diye çığlık atarak dizine dolanmış çarşafı bana doğru savurdu.

Geri çekilmek yerine küçük ayağını yakaladım. Parmaklarını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım.

"Beni tahrik ediyorsun, Balca Zorlu. O cevabı vermeden bir yere gidemezsin. Tercih senin. Geç kalmak mı istiyorsun?"

"İstemiyorum," dedi ağlamaklı çıkan somurtkan sesiyle. "Çek beni. Yoksa kalkamayacağım. Gözümü bile açamıyorum. Allah'ım bu da neyin nesi?"

"Neyin nesi mi, Ali Cihan etkisi mi?"

Artık uykudan eser kalmamıştı yüzünde. Sırtüstü dönüp gözlerini bana dikti. "Bu espriyi gerçekten yaptın mı? Sana cevap bile vermiyorum," diyerek doğruldu.

Sonunda yataktan kalkmaya çalıştığını görünce kolunu tuttum. Tek hamlede ayağa kaldırıp önüme diktim. "İstersen senin üzerimdeki etkini konuşalım. Beni dün gece nasıl mahvettiğini. Hımm?"

"Gayet iyi görünüyorsun," diye mırıldandı gülmemek için kendini zorlayarak. "Sen dua et, her şeyi hatırlıyorum. Ya sarhoşluktan seni unutsaydım?"

O ihtimalin düşüncesi bile yıkıcıydı. Ama dün gecenin her anında kendinde olduğunun bilincindeydim. Yoksa bu muhteşem sabah hiç yaşanmazdı. "Her anını hatırladığına eminim," dedim ona göz kırparak.

Eşyalarını toplamak bahanesiyle elimden kurtulup yere eğildi. "Bazı puslu anlar var. Yüzde seksen beşi kadar."

Benimle oynamaya bayılıyordu. Yüzündeki ifadeden yalan söylediği çok belliydi. Gözleri önce yüzüme, sonra elimde tuttuğum çamaşıra kaydı. Tanıdık bir ifadeyle işaretparmağını ona doğru uzattı. "O benim."

"Artık değil. O da bana ait." Geri çekildim çünkü üzerime geliyordu.

"Elli kilo bir kızım. Onun yüz kilodan fazla olan sana olacağını sanmıyorum."

"Ben de giyeceğim demedim." Beyaz dantel kumaşı avucumda sıkarak kaldırdım. "Dün gecenin anısına bende kalıyor. Sen de benden bir şey giyersin."

Bir adım daha attığında yine geri çekildim. "Dün geceyi unutmak istememen çok hoş. Ama ben erkek çamaşırı giyemem."

"Normal bir erkeğinkini değil. Benimkini."

Gülmemek için kendini sıktığı her halinden belliydi. "Ali Cihan, Allah aşkına ver şunu. Eve gidip duş alacağım daha. Leyal beni içeriye almak için hazır bekliyordur. Hem bugün Gupse'yi postalama günü. Kaçıramam."

"Gel al," dedim olduğum yerde durarak.

Üstüme doğru daha kararlı yürüdü. O yaklaşırken ben yerimde kalmaya devam ettim ve uzanabileceğim mesafeye geldiği anda bel boşluğundan tek kolumla yakalayarak havaya kaldırdım. İlk anda teslim olup yanağını sakalıma sürdü. "Çok güzeldi."

Yerden topladığı kıyafetler ellerinden kayıp ayaklarımın dibine döküldü. O sırada kolunu boynuma doladı. "Dün gecenin her anı aklıma kazındı sanki, Ali Cihan."

Dudaklarının kenarına hafifçe bir öpücük kondurdum. "Benim için de. Elimde olsa seni yine yatağa götürürüm."

Sırıtarak ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi. "Ama bunu yapamayız. Bana iç çamaşırını ver. Benimkini giyilemeyecek kadar ıslatmışsın."

Gülerek burnumdan nefes verdim. Sertçe yanağını öptüm. Öpücüğün sesi odada yankılandı. "Diğerlerini de ıslatmak istiyorum. İstediğin kadar benden giyinebilirsin."

"Bunu düşüneceğim. Ama şimdi beni gerçekten bırak."

Söylediğini yaptım. Ayaklarını yere bıraktığım anda hızla toparlanmaya başladı. Aceleyle giyinmeye koyuldu. Ben de bir yandan üzerimi giyinirken, diğer yandan gözümü ondan ayıramıyordum.

On beş dakika sonra kamaradan birlikte çıktık. Geminin en çok güneş alan bölümündeydik. Çalışma odamın kapısı açıktı. O önümde hızla yürürken elini tuttum ve onu yavaşça o tarafa çektim. Ne yaptığımı anlamasa da karşı koymadan peşimden geldi. İçeriye girince etrafına bakınıp, "Burası neresi?" diye sordu.

"Sana, gittiğim bütün ülkelerde hep bu kamaradan yazdım. Hayal ettiğin gibi mi?"

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözlerini etrafa daha dikkatli gezdirdi. "Aslında," dedi hafif bir kahkahayla. Elimi bıraktı ve parmaklarını çalışma masamın üzerinde sürükledi. "Karanlıkta olduğunu hayal ediyordum. Çok karanlık bir yer."

"Karanlık mı?"

"Fazla güzel ve olasılık dışıydın. Etrafına mobilyalar kondurduğumda sıradanlaşıyordun."

"Hımm," dedim dudağımın kenarını ısırarak, ellerimi ceplerime soktum. "Ya hayallerine başka türlü girdiğimde?"

"Ali Cihan!" dedi uyarır gibi. "Hiçbir şeyi de unutma!"

"Niye unutayım? Sana dair hiçbir şeyi unutamam," dedim yüzümde arsız bir sırıtmayla.

Gülerek onunla adımladım. Güverteye çıktığımızda ondan alamadığım cevabın yoksunluğu içindeydim ama daha fazla ısrar edemezdim. Belki de bilerek ertelemek ve düşünmek istiyordu.

Birden merdivenlere yönelmek yerine, güneşin ilk ışıklarına yüzünü döndü. Adımları yavaşça karşımızdaki küpeşteye yöneldi. Ufuk çizgisine serilmiş turuncu ve sarı tonlar denizin üzerinde titreyerek yayılıyordu.

"Ali Cihan," dedi nefesi kesilmiş gibi. "Buradan ne kadar da güzel görünüyor deniz ve gündoğumu."

Güneşi arkasına alarak bana doğru döndü; yüzüne vuran ışık, gözlerinin kenarına altın çizgiler düşürüyordu.

"En sevdiğim şey ne biliyor musun?" dedi. "Gündoğumu ve günbatımı. Ama uykucu halim çoğu zaman buna engel oluyor. Gerçi artık iş yüzünden uyku da haram."

Derin bir nefes aldım. Sesim neredeyse sabah sessizliği kadar hafifti. "İstersen sana yardım ederim. Benimle olduğun zamanlarda, seni hep güneşin ilk ışıklarıyla uyandırırım."

"Uykuyu da çok seviyorum." Kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

"Sadece bir öneriydi. Nasıl istersen öyle olur."

"Neden moralinin bozuk olduğunu düşünüyorum?"

"Gayet iyiyim. Sabahları uyanma sebebimi izliyorum. Bu yüzden erken uyanmaya devam edeceğim."

"Ali Cihan," dedi kollarını çözüp birkaç adımda yanıma gelerek. "Ben uykuyu seviyorum ama sonsuza dek beni uyandırmanı nasıl isteyebilirim?"

Söylediklerini kavramaya çalışırken birkaç saniyeliğine ifadesizce bakakaldım. "Sonsuza kadar mı?" dedim yutkunarak. "Hangi sonsuzluk bu?"

"Seninle geçireceğim," dedi doğrudan. Yüzündeki tebessüm genişledi.

Gözlerimi kapatıp dudağımın kenarını ısırdım. O hâlâ gülüyordu ve artık tatlı kıkırtısının sesini duyuyordum. "Hâlâ anlamadın mı?" dediğinde gözlerimi araladım. Sözünü tamamlayamadan kolumu beline dolayıp onu aniden kendime çektim.

"Deli bal... Bu bir şakaysa, kalbimi toparlamam zor olur," dedim fısıltıyla, sesi çıkmayan bir tebessümle.

Başını hafifçe iki yana salladı, gülümsemesi sabah ışığı kadar yumuşaktı. "Ama mezun olmamı beklemelisin. Yaklaşık iki yıl kadar," dedi sakince.

"İşte onu yapamam," dedim doğrudan ama sesimde yalvaran bir titreklik vardı. Bu cevabı duymayı günlerce beklemiştim. Dün gece Yalvaç'la aramda geçenler hâlâ içimi sızlatıyordu. Balca'yı kaybedecekmişim gibi hissetmiştim. Onunla sevişirken ağzımdan çıkan o teklif bir yalvarmaydı. Sonsuza kadar benim olmalıydı. Ve bu gerçek oluyordu.

"En fazla bir yıl dayanabilir bu adam. Sadece düğün ve geri kalan her şey için. Seni okula götürüp getirecek havalı bir araba alırım. Belki okuluna yakın bir ev... Uykusuz kalırsan bile kolayca yetişebilirsin-"

Elini ağzıma kapattı. "Ah, ben de sana deli oluyorum galiba. Sus, yoksa öleceğim."

Avucunun içini öperek kollarımı beline sardım ve onu usulca havaya kaldırdım. Saçlarındaki deniz kokusunu içime çekerek başımı ona yasladım.

"Yedi yılı sensiz geçirdim. Son bir buçuk yıl seninle ama yine de uzak. Çok bekledim, Balca. Otuz beş yaşındayım ve seni bütün kalbimle seviyorum. Artık daha fazla beklemek istemiyorum. Ne olur, beni durdurma."

Gülümsedi. Yüzümün iki yanını avuçlayıp alnını alnıma yasladı. "Sanki bambaşka hayatlar yaşamışız gibi konuşuyorsun. Tamam, o zaman abimi ikna et. Başarırsan hemen evleniriz. Havalı araba da istemem, ev de. Çünkü zaten en havalı, en yakışıklı, en çekici adam benim olacak."

Kıkırtısı sabah güneşi gibi içimi aydınlattı. Ona daha sıkı sarıldım. Artık gerçekten benimdi. Benim Deli Bal'ımdı. Sabahlara artık hep onunla uyanacaktım.

41. BÖLÜM

Balca

Bu mesajlaşmada, gönderen detayları mesajı yalnızca asıl alıcı ve gönderici tarafından görüntülenebilecek şekilde şifrelendi.

Ali Cihan: Nazlı'nın mezarının açılmasıyla ilgili karar netleşti ve bir ekip atandı. Yarın, saat 10.00'da onlara katılman gerekiyor. Ben de yanında olacağım.

Ali Cihan: Akşam görev var. İstersen sen katılmayabilirsin. Ertesi gün için sorun olabilir. Başkanla konuşup adını sildirebilirim.

Ellerimin titrediğini nasıl saklayabilirdim ki? Parmaklarım klavyenin üzerinde aceleyle gezinirken kalbimin her çarpışını; boğazıma düğümlenen yutkunmalarla, düzensiz ve gizlice alınan soluklarla bastırmaya çalışıyordum.

Balca: Hayır, katılmak istiyorum. İyi olacağım, merak etme. Şu an çok daha iyi hissediyorum. Hepsi senin sayende, Ali Cihan.

Ona, onu çok sevdiğimi yazmak istedim ama bunun normal bir iş görüşmesi gibi görünmesi gerekiyordu. Hâlâ tedbiri elden bırakamıyorduk.

Ali Cihan: Söz verdiğim gibi yanındayım. İşyerinde görüşürüz, Çaykara.

Sözleri heyecanımı tamamen dindirmemişti ama biraz olsun hafifletmişti. Yarın sabah Nazlı'nın mezarına gidecek, yıllar sonra ilk kez onun için bir şey yapabilecektim. Kanıtlara ulaşacak, belki de gerçeğin kapısını aralayacaktım. *Amacına ulaşmak üzeresin, Balca.*

Kalp atışlarım hızını kaybetmeden ritmini değiştirdiğinde, elimdeki telefonu usulca kapatıp masaya bıraktım. Kahvaltı masasında Leyal'le aramızda oturan Aylin, "Abla bugün de işe mi gideceksin?" diye sorduğunda dikkatimi ona yöneltmeye çalıştım.

Ağzına tıktığı patates kızartmasını yutmaya çalışıyordu ama parçaların bir kısmı ağzının kenarından kaçmaya çalışıyordu adeta. Neden patates kızartmasını daima böyle yiyordu ki? Sanki önünden alacaktık. Hızla uzanıp dökülmesin diye elimi çenesinin altına yerleştirdim. "Çalışıyorum bebeğim. Neden?"

"Aynı Balca'nın çocukluğu," dedi abim bir süredir içindekileri yemekten çok seyrettiği tabağını ileriye doğru iterek. Sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Sen gece nereye gittin?"

Sorusuyla anlık duraksadım. Konular arası geçiş hızı en başından beri ikinci söylediğini düşündüğünü gösteriyordu. Anormal bir tepki vermemek

için ifademi kontrol altında tutmaya çalışarak, "Nereye gitmişim?" diye sordum. Bunu sıradan bir abi kardeş atışmasına çevirebilir miydim?

"Gece odanda değildin." Ne kadar tepkilerime sahip çıkmaya çalışsam da bakışlarım direkt Leyal'e çevrildi. Bana hiç sorun olmadığını söylemişti. Bilmiyormuş gibi başını salladı. Bakışlarım tekrar abimin kehribar rengi gözleriyle buluştuğunda gergin olduğunu anladım. Sadece bastırmaya çalışıyordu.

"Evdeydi, nereye gidecek? Erkenden uyudular. Hem ne oluyor, Yalvaç?" diye homurdandı babam. Her ne olursa olsun abimle ikili bir tartışmada benim tarafımı tutardı.

"Bir şey olduğu yok," dedi abim. Orta ve işaretparmağının arasında çatalını çevirdiğini gördüm. Bakışları şimdi oradaydı. "Ben yine işe gittiğini düşündüm. Bu hep böyle miydi, Balca? Çok sık dışarıda kalıyorsun."

"Dışarıda kalmıyorum," diye savundum kendimi. "İşe gidiyorum. Çalışıyorum."

Abim bana bakmadan imayla gülerek başını salladı. "Müdürlerinle, çalışma arkadaşlarınla tanışmak istiyorum. Daha işyerini bile görmedim."

Babam abime ters bir bakış attı. "Niye kızımı sıkıştırıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Babamın sorusunu tekrar bana yönelterek ayağa kalktı. "Öyle mi yapıyorum?"

"İyi misin?" diye sordum ama onunla dalga geçmeye çalışıyormuşum gibi daha ters bir bakışla karşılaştım.

"Hadi kalk. İşe seni ben bırakayım. Sonra arabayla benim işim var."

"Gerek yok," dedim tabağımı önümden iterek. Bir şey yememiştim ama artık yeterince tok hissediyordum. "Benim arabam gecikti ama birkaç güne gelir. Transfer firması yoğunmuş. Bugün işe yürüyerek gidebilirim. Sen işini hallet."

"Olmaz öyle şey," dedi abim tekdüze bir sesle. "Leyal sen de hazırlan. Nasılsa işe gitmeyecek misin? Aynı anda çıkalım, seni de bırakayım."

Abim, Leyal'in bir klinikte psikolog olarak işe başladığını zannediyordu. Bu yüzden ona baktım ve bir şey söylemesini bekledim.

"Ben bugün biraz geç gideceğim. Dün gece geç uyuduk Balca'yla. O yüzden izin aldım." Benim evde olduğumu desteklemekten başka bir şey yapamayacağını biliyordum. Abimin diretme ihtimaline karşılık da işe geç kalmayı göze alan bir bahane sunuyordu.

Başımı sallayarak abime döndüm. "Dediğim gibi kendim giderim. Hem hava almak istiyorum."

"Peki," dedi abim sonunda ısrarlarına bir son vererek. Kaşını kaldırarak tabağıma baktı. "Yemeğini yemeden dışarıya çıkma. Bugün hava çok sıcak olacakmış. Gölgeden yürü."

Başımı salladım ama masanın altından ellerimi sıkıyordum. Masanın üzerindeki telefonum birkaç kere mesaj sesiyle çınladığında ekrana düşen bir bildirim yoktu. Çünkü abimin ya da bir başkasının mesajlarımı görme ihtimaline karşın hepsini şifrelemiştim. Abim gittiğinde omuzlarımı düşürerek nefesimi bıraktım. O laf olsun diye konuşan biri değildi. Akşam Ali Cihan'ın yanına gittiğimi biliyor olmalıydı.

"Yalvaç bu aralar saracak yer arıyor. Bir şeye canı sıkkın ama neye olduğunu çözemedim." Bakışlarımı anneme çevirdim.

"Yüzünü de pek gördüğümüz yok zaten. Nelerle uğraştığını ben de merak ediyorum," diye mırıldandım.

"İşleri yoğun," dedi babam ayağa kalkarak. "Stresli bir işi var. Üstüne gitmeyin."

İşinin yorucu olmasını anlardım ama stres yapacak neyi vardı ki? Beni annemin ve babamın önünde köşeye sıkıştırmış olmasını asla affetmeyecektim. Ona her ne derlerse desinler kızgındım. Babam işe gitmek için ayrılırken ben de telefonumu alarak ayaklandım. "İşe gidiyorum."

Beş dakika sonra bahçe kapısını çekip çıktığımda Ali Cihan'ın mesajlarını ancak kontrol edebildim. Nazlı'nın mezarı açılırken kimlerin olacağını liste halinde yazmıştı. Aralarından bir tek Samet'in ismi tanıdık geliyordu. Onu da tanıdığımı isminin yanındaki savcı yazısından anlamıştım.

Hava bugün acayip sıcaktı. Adımlarım yolun aşağısına yöneldiği ilk anda eriyeceğimi düşündüm. Açık olan mesaj penceresine yeni bir mesaj düştü.

Ali Cihan: Neden yürüyorsun? Araban nerede?

Mesajı okuduktan sonra doğruca etrafıma bakındım ve arkamdan arabasıyla ağır ağır ilerlediğini gördüm. Gözündeki güneş gözlüğüne rağmen öfkeli olduğunu görebiliyordum. Cevabı mesaj yazarak verdim. Sonra da telefonuna bakması için telefonumun ekranını ona gösterdim. Yüzündeki sert ifadeye rağmen gülümsedi ve güneş gözlüğünü çıkararak telefonunu kontrol etti.

Balca: Abim arabayı aldı. Ben de yürüyorum.

Ekranda *yazıyor* kelimesi belirdiğinde ifadesini kontrol ettim. Şimdi daha sert görünüyordu.

Ali Cihan: O Yalvaç'ı yere yatırıp yalvarana kadar dövebilirim. Bilerek yapıyor.

Balca: Sorun yok. Geç kalmadan gideyim.

Ali Cihan: Aynı yere gidiyoruz. Gel, ben seni bırakırım.

Onunla gitmeyi çok isterdim ama Gupse'nin işten ayrılacağı gün bizi yan yana görmesini istemiyordum. Her ne kadar ona hoşça kal hediyesi vermek istesem de bu onu tahrik edebilirdi ve bizim için kötü olabilirdi. Uyuyan yılanı uyandırmaya gerek yoktu.

Ben cevap vermeyince *gel* der gibi elini salladı. Komuta merkezine ayrı ayrı girersek sorun olmazdı, değil mi?

Koşarak arabanın diğer tarafına ilerledim ve kapıyı açıp bindim. Evimden sadece yüz adımlık bir mesafe uzakta olsak da Ali Cihan susmam için işaret verdi, sonra da çenemi tutup beni kendine çekti. Boynumla kulağımın arasında kalan noktayı öptü. Gözlerim bir anlığına kapanırken yüzümü yüzüne eğerek, "Bugün sana en çok şunu yazmak istedim," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Yüzünü, yüzümün karşısına aldı. Şimdi ifadesi daha rahat görünüyordu. Dudağının kenarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. "Yazmasan da ben anladım," dedi benimle aynı ses tonunda.

Sessizce yanağını öptüm. Yanaklarım anın heyecanından kızarırken derin bir nefes aldım ve koltuğuma yaslanıp kemerimi bağladım. O anlarda gözlerini benden ayırmazken arabayı hareket ettirdiği sırada da gözleri yüzüme çevriliyordu.

"Nasılsın?" dedi birden. Bu, telefonlarımızın dinlenme ihtimaline karşıydı. Gülmemek için dudağımın kenarını ısırdım.

"İyiyim Ali Cihan abi, sen nasılsın?"

Gözlerini kıstı ve derhal öldürücü bakışlarını yüzüme çevirdi. Beni öldürmek istiyor olmayabilirdi ama *abi* kelimesinden ölesiye nefret ettiği ortadaydı. Gülmemek için daha çok çabaladım.

"Bana abi demene gerek yok, Balca," dedi nefes vererek. Elini vitesten çekip dizimde duran elimin üzerine koydu. Sıktı ve *kendine gel* demek için yetecek süre boyunca orada tuttu. "Aynı yerde çalışıyoruz. Bu garip karşılanır."

"Garip mi?" Yalnızca dudaklarımı kıpırdattım. "Gölge ajanlardan bazılarının sana abi dediğini duydum."

Bakışları yola döndü. Dudağının kenarlarını kemiriyordu. "Aç mısın? Kahvaltı yaptın mı?" Konuyu değiştirmem için bir uyarıydı bu.

"Yapmadım ama aç hissetmiyorum."

"Neden yapmadın? Bugün görev var. Halsiz olursun."

Arabayı bir anda durdurdu. Komuta merkezine henüz gelmemiştik. Başımı sağımdaki cama çevirdiğimde küçük, mahalle arasında bir büfenin

önündeydik. Neden burada durduğunu biliyordum. "Yapmasam da sorun olm-"

"Olur," dedi baskın bir sesle ve kemerini çözdü. "Ben de tam etmedim zaten. Birlikte tost yiyelim, olur mu?"

Dudaklarımın kenarları yükseldi. "Olur. Sen de yapmadıysan Ali Cihan abi, birlikte yapalım."

Gözlerime kilitlenen bakışları resmen simsiyah bir kömürün yanışı gibi çatırdadı. Boynunu yana kütlettikten hemen sonra hızla arabadan indi ve benim olduğum tarafa dolaştı. Kapım açıldığında çantamı almaya hazırlanıyordum fakat o elimden tutup beni indirdikten sonra kendi telefonunu da benim çantamı da elimden alıp koltukta bıraktı.

Kapıyı kapattığında, "*Abi* demek ha?" diyordu. Sesli güldüm. "Moralim bozuktu, seninle uğraşmak istedim," diye itiraf ettim. Elimi çekip beni kolunun altına aldı. Dudaklarını alnıma kapattı. "O Yalvaç'a yapacağımı bilirim. Ne demek benim sevgilimi üzmek oğlum?" Sesi yüksek çıktığından etrafıma bakındım.

"Sessiz ol. O da evden yeni çıktı. Buralarda bile olabilir."

"Ne güzel olur," dedi beni büfeye yönlendirerek. Önünde iki küçük tabureli tek bir masa vardı. O da şansımıza boştu. Hemen oturduk. Büfenin penceresinde bir amca yağladığı ekmekleri kızartıyordu. Ali Cihan, "İki tost, iki de çay alabilir miyiz?" dediğinde adam, "Geliyor," diye seslendi. Hemen sonra da yüzünü büfenin içine çevirdi ve arkasındaki oğlana seslendi. "Oğlum salça getirsene."

"Salçalı," dedi Ali Cihan bana bakarak. "Seversin değil mi? Buranın salçalı peynirli tostu meşhurdur."

Çocukken salçalı ekmek az yememiştim. Peynirlisini de seveceğimi düşündüm ve yutkunarak başımı salladım.

"Aslında tok sayılırdım. Bir şey yiyesim yoktu yani. Şu an fena halde acıktım. Seni bile yiyebilirim." Sözlerimin ardından yutkunup gülümsedi. Dizimde duran ellerimin ikisini de tuttu ve birbirine yaklaştırarak dudaklarına götürdü. Ellerimin üzerini öperken onu izlemek kalbimi hızlandırdı. "Yarın için heyecanlıyım, Ali Cihan. Öyle ki aklıma geldikçe kalbim tekliyor. Belki de dosyaya gerek kalmadan onun intihar etmediğini kanıtlayabileceğim. Ama katilinin peşini bırakmaya da niyetim yok."

"Her anında yanında olacağım," dedi söz verir gibi. "Yarın bir sonuç çıkarsa görevi zaten kendiliğinden talep edebiliriz. Yıllanmış dosyada uzun zaman sonra ilk mesafe kateden olacaksın."

"Bu çok önce olabilirdi, biliyor musun? Ama kimse bir şey yapmadı. Onlar yasak koydukça ben daha çok peşine düştüm. En çok da neden bu olayın üstünün örtüldüğünü merak ediyorum. Kusura bakma ama o arkadaşında da iş yokmuş. İstese önce Nazlı'dan başlayabilir ve Ferdi denen o adamı haklayabilirdi."

Ali Cihan başını salladı. Ellerimi serbest bırakırken derin bir nefes aldı. "Her şeyi anlayacağız."

On yaşlarında bir çocuk, "Tostlar geldi," diyerek çayları da yanına koyduğu tepsiyi önümüze bıraktığında konu dağıldı.

Ali Cihan hemen eline kâğıda sarılı tostlardan birini aldı ve sıyırıp ucunu yenebilecek kadar açtı. Sonra da elime tutuşturdu. "Hadi ye." Keyifle bir ısırık aldım. Sıcaktı. Ağzımı açıp soğutmaya çalışır gibi sızlanırken halime gülüyordu. "Usta!" diye seslendi büfedeki adama. "Sen çırakla bir de soğuk su gönder. Yandık."

Zorlukla yuttuğum lokmanın ardından ona ters bir bakış attım. "Sen kendine bak. Bunun için sıcak tosta bile ihtiyacın yok gibi görünüyor."

"Yok," dedi net bir şekilde ve kendi tostunun kâğıdını sıyırdı. "Aslında hiç aç değilim, biliyor musun? Kahvaltıda o kadar çok yedim ki bunu yiyebileceğimi sanmıyorum."

Sırıttım. "Neden geldik o zaman?"

"Senin karnını doyurabilmek için. Çünkü çok inatçısın."

Tosttan bir ısırık aldı ve hiç sıcak değilmiş gibi yuttu. Sonra da tosta üfleye üfleye soğuttuğu kısmı ağzıma yaklaştırdı. Isırdığı yeri ısırdım. "Seni çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Evet," dedi gülerek. "Abi gibi olmadığı sürece sorun yok."

"Dün geceden sonra bu mümkün değil. Seni, uğruna çıldıran âşık bir kadın gibi seviyorum. Tıpkı senin beni sevdiğin gibi."

Tosttan yeni ısırdığı parçayı zorlukla ağzında çevirirken, bana içini alevlerin sardığı gözlerini gösterdi.

Başkan, Gupse'yi dediği gibi sessizce komuta kontrol merkezinden göndermişti. Binaya adım attığım andan bu yana, her köşede adı dönüp duruyordu. Gelişinin üzerinden yalnızca birkaç gün geçmişti ama neden bu kadar çabuk sürüldüğü herkesin dilindeydi.

Leyal'in elbisesinin fermuarını çekmeye çalışırken arkadaşım bana Gupse'yi komuta merkezinden gönderdiğim için övgüler yağdırıyordu. Antrenman odasındaki aynalardan birinin karşısındaydık. Hava kararırken

içerideki hazırlıklar hummalıydı. Görev alacak herkes farklı bir köşede giyiniyor, son kontrollerini yapıyordu.

İnce askılı elbisem, yandan baldırıma kadar yırtmaçlı ve göğüs dekolteliydi. Boyu ayaklarımı tamamen örtüyordu. Ancak öndeki yırtmacı yetmezmiş gibi bir de sırt dekoltesi vardı. Görmek için aynaya bakarak döndüğümde dudağımın kenarını ısırdım. Arkadan bakıldığında elbisenin eteğini sadece iki ince siyah şerit tutuyordu. "Bu elbiseyle Berk denen pisliğin değil, herkesin dikkatini çekebilirsin," dediğinde önüme döndüm. Parmaklarını saçlarıma uzattı ve kâküllerimi nazikçe düzeltti. "Allah, Ali Cihan'a yardım etsin."

"Sorun etmese iyi olur. Elbiseyi ben seçmedim, görev için özel olarak geldi." Eğilip matın üzerine bıraktığım eşyalarımı toparlamaya başladım. "Ben artık çıkıyorum. Orada görüşürüz. Şunları dolaba kilitleyeceğim. Sen de seninkileri unutma."

Doğrulduğumda bakışları üzerimdeydi. İçine sinmeyen bir şey vardı belli ki. "Ne var gene?"

"Sen Ali Cihan'ın *Lamborghini'siyle* git, ben de Sencer'in saçma konuşmalarını çekeyim."

Gülerek omzuna dokundum. "İyi şanslar bebeğim. Tabii bana da. Sandığın gibi *Lamborghini'nin* sefasını süreceğimi pek sanmıyorum."

"Yine de benim durumumdan iyi olacağına eminim," dediğinde gülümseyerek kapıya yöneldim.

"Laf sokmamaya çalış," dedim ona bakmadan.

Otoparka çıktığımda bizimle görev alacak gölge ajanlardan bazıları heyecanlı şekilde fısıldaşıyordu. Belki de bu, çoğu için ilk operasyondu. Oysa benim açımdan şimdiye dek katıldıklarım arasında en kolayıydı. Tavlama ve kapana kıstırma görevlerine en son yirmi yaşımdayken çıkmıştım. Sonuncusu, yakın zamanda Ivan Möhler'le olacaktı ama Ali Cihan o işi baltalamıştı.

"Pişt!" diye bir ses duydum. Gözlerim direkt karanlığa çevrildi. Sencer'di. Otoparkın en uç köşesinde, sırtı bana dönük şekilde ayakta duran Ali Cihan'la konuşuyordu. Sencer'in sesiyle omzunun üzerinden bana döndü.

Ağır adımlarla onlara doğru ilerledim. İstesem de daha hızlı yürüyemezdim. Ayağımdaki topuklular, uzun görünmem için özellikle seçilmişti. Simli, siyah *clutch* çantamı kolumun altına sıkıştırdım. Ayakkabının bir başka özelliği daha vardı. Yürürken istemsizce kıvırtırken neredeyse bir podyum mankeni gibi hissettiriyordu.

Böyle hissetmemin bir diğer nedeni ise Ali Cihan'ın bana bakarken karanlıkta parıldayan koyu renk gözleri ve şaşkınlığını ele veren bedenindeki sinyallerdi.

Tamamıyla bana doğru dönerek bacaklarını araladı ve ellerini ceplerine soktu. Omuzları hiç olmadığı kadar dik ve ayaklarına paraleldi. Üzerindeki siyah takım elbise özel dikim değilse ben de bir şey bilmiyordum.

"İyi akşamlar," dedim onunla aramızda iki adımlık mesafe kaldığında. Durdum ve çantamı kolumun altından alıp iki elimle kavrayarak önüme indirdim. "Yola çıksak mı? Ali Cihan sanırım birlikte gidiyoruz."

"Bir önerim var," dedi yutkunarak. Âdemelmasının aşağıya inişi ağır, yukarıya tırmanışı çok hızlı olmuştu. "Hiç gitmesek mi? Ya da sen kalsan."

Ona gözlerimi devirdim. "Sorun elbise ise..." Kesinlikle elbiseydi. Adamın bakışları her şeyi anlatıyordu. Elbisenin yırtmacını parmaklarımla tuttum, hafifçe dalgalandırarak uzun bacağımı dışarı çıkardım. "Bu benim için seçildi. Ve inan bana, çok beğendim."

"Ben de çok beğendim," dedi başını sallayarak. "Senin üzerinde değilken." Bugün telefonlarımızı arkamızda bırakıyorduk. Kulaklıklardan yönlendirmelerin başlamasına daha en az yarım saat vardı. Rahatlığı bundan kaynaklanıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi ceketinin üzerinden göğsüne yerleştirdim. Ayakkabılarım sayesinde boyum neredeyse onunkine denkti "Gidelim, Kavur. Beni kızdırmaktan vazgeç. Şu işi bir an önce tamamlamak istiyorum."

Dirseğimi tutup beni kendine doğru çekti ve kulağıma eğildi. "Yanımdan ayrılma."

İmayla güldüm. "O zaman adamı nasıl tavlayacağım?" Kıskançlıkla yoğrulmuş fikrine nasıl mantıklı bir açıklama yapacağını merak ediyordum.

"Ben hallederim. Sen bir şey yapma. Adamı bağlarım, biraz işkenceyle ortadan kaldırdığı evrakların tamamının yerini söyletirim."

"Ya ortağının adını nasıl söyleteceksin? Adam devlet için çalışanlardan. Bakan olduğuna dair söylentiler var. Onu nasıl itiraf ettireceksin?"

"Bana bırak dedim," dedi emredercesine. Dirseğimi elinden çekip kurtardım. "Bu görev benim. Her erkeğin kadınlara zaafı vardır. Neredeyse bütün önemli ve tehlikeli adamlar bir kadının yatağında kendini ele vermiştir."

Yatak kelimesini duyduğu anda gırtlağından yükselen hayvani sese kulağımı kapatma şansım olmadı ve sırtımdan bir ürperti dalgası yükseldi. "Saçma düşüncelerden uzaklaşsan mı?" diye çıkıştım. "Ben oraya adamı dümdüz etmeye gidiyorum."

"Bu gece bittiğinde onun dilini kopartacağım. Daha önce birilerine ötmeyip işi sana bıraktığı için. Ortağını saklı tuttuğu için. Bu göreve bugün gitmek zorunda olduğumuz için."

Elimi boynuna doğru kaydırdım ve oradan saçlarını sıyırarak ensesini kavradım. "Güven bana. Onu elim eline değmeden kıvrandıracağım."

Sertçe homurdandı ve Sencer'in yanından geçip en son Ankara'da gördüğüm lüks arabasının sürücü kapısını açtı. O arabaya bindiğinde Sencer kollarını göğsünde bağlamış bana bakıyordu. "Delirttiniz adamı," diye söylendikten sonra Siyah *Lamborghini'nin* yanındaki siyah *Mercedes'e* bindi.

Ali Cihan'ın yanına binmek için acele etmedim. Arabanın açık farlarının önünden geçerken yırtmacımın bacağımdan usulca ayrılmasına izin verdim. Gövdemdeki her hareket dikkat çeksin istiyordum ama asıl dikkat edilmesi gerekeni kimse fark etmeyecekti. Elbisemin altına, uyluğumun iç yanına sabitlenmiş bir *Taurus GX4* saklıydı. Hafif, sessiz ve ölümcül. Mecbur kalmadıkça onu kullanmayı düşünmüyordum ama gerekiyorsa tek kurşun bile fazlaydı.

Yolculuğumuz boyunca tek kelime etmedik. O gözlerini yola kilitlemişti, ben de dikiz aynasından arkamızı kontrol etmekle meşguldüm. Leyal ve Sencer'in diğer gölge ajanlarla mesafeyi koruyarak peşimizde olduğunu görebiliyordum ama o da biz de aradaki boşluğu bilerek koruyorduk.

Sonunda sessizliği ben bozdum. "Berk Alazhan'ın gideceğimiz otelin sahibi olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum," dedi sanki bu bilgi umurunda değilmiş gibi.

"Bu hiçbir kaynakta geçmiyor ama ben araştırdım. Gün içinde adamın mal varlığından sabah kahvesine kadar her şeyi ortaya döktüm."

"Aferin sana."

"Bana böyle mi davranacaksın?"

Aynadaki gözleri sonunda yüzüme kaydı. "En azından göğüs dekoltesi olmasaydı."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Duruşumu dikleştirerek, "Neyi varmış dekoltemin?" dedim.

Gözleri yeniden yola, sonra bana, sonra da yavaşça göğüs çukuruma indi. "İlk karşılaştığımız gece de buna benzer bir şey giyiyordun. O zaman da aynı şeyi düşünmüştüm. Fazla güzeller."

Gülümsedim ama susmayı tercih ettim. Onun içten içe kıvrandığını görmek başlı başına tatmin ediciydi.

Araba yavaşladığında kemerimi çözüp göğüs dekoltemi düzelttim. Sonra çantamdan çıkardığım ruju dikkatle sürdüm. Aynadaki yansımama eğildim.

"Bu görevde sadece şoförüm olman üzücü," dedim dudaklarıma son dokunuşu yaparken. "İçeriye benimle gelemiyorsun."

Cevap yoktu. Dalgalı saçlarımı kabarttım. "Ali Cihan," dedim ona dönerek. Eli sıkıntıyla sakalını karıştırıyordu. "Uslu dur."

Bunu söylemem gerekiyormuş gibi hissetmiştim ama bir işe yarar mıydı bilemiyordum. Kapıyı açıp indiğimde Leyallerin de arabası otelin otoparkına giriş yapıyordu. Onlara uzun süre bakmaktan çekinerek lobi girişine doğru adımladım.

Bu gece, burada özel bir canlı müzik etkinliği olacaktı. Sahne alan sanatçı Alman'dı ve hakkında detaylı araştırma yapmıştım. Berk Alazhan'ın o şarkıcıya hayran olduğunu ise bugün bir köşe yazısında okumuştum. Adam, düzenli olarak kadını gideceği mekânlara davet ediyordu. O buradayken çok şansım olmayabilirdi ama iyi iş çıkarmayı düşünüyordum.

Cam döner kapıdan geçerken yırtmacımı usulca araladım, elbisemi de belimdeki kıvrıma doğru hafifçe çekerek dekoltemi derinleştirdim. Muhtemelen Ali Cihan bu halimi görse beni apar topar dışarıya çıkarırdı. Ancak o bu gece dışarıda kalıyordu.

Lobiye gelmeden önce kırmızı siyah takımlı, küt saçlı bir kız bana doğru yaklaştı. "Merhaba, hoş geldiniz. Rezervasyonunuz varsa yardımcı olabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Etkinlik için geldim. Yalnızca bu gece için misafirinizim."

Leyal'in ben konuşurken yanımdan geçip lobiye ilerlediğini gördüm.

"Anladım, isminiz neydi?" diye sordu küt saçlı kız.

"Sanem Ulusoy. Eşim de gelecekti ama bu akşam çok yoğun. Bu yüzden tek kişilik rezervasyon olmalı."

Sanem Ulusoy, Ulusoy Turizm Otel Zinciri'nin sahibinin karısıydı. Yani gerçekten de böyle biri vardı ve etkinliğe rezervasyon da oluşturmuştu ama katılmayacaktı. Ne var ki kendisiyle tanışmıyorduk. Ortak tek noktamız, onun da doktor oluşuydu. Kendime güzel bir kimlik seçmiştim. Kocasının ününe rağmen yüzü hiçbir magazin kanalında yer almıyordu.

"Sanem Hanım, sizi tanıyorum. Hoş geldiniz," dedi kız heyecanla. Bir an gözlerim kısıldı. Beni tanıdığı konusunda nasıl da yalan söylüyordu. Muhtemelen kendine kocamın otel zincirinden güzel bir iş kapma peşindeydi.

"Masa numaranız oluşturulmamış ama sizi VIP masalarımızdan birine yerleştireceğim."

"Teşekkür ederim tatlım." *Elbette VIP masa. Bu ismi boşuna mı taşıyorum?*

Birlikte etkinliğin yapılacağı konferans salonuna doğru ilerledik. Kapıdan adım attığımda içerideki kalabalık neredeyse nefes alacak boşluk bırakmıyordu. Şaşırtıcı değildi.

Henüz Alman sanatçı sahneye çıkmamıştı. Salonun içine uğultulu bir kalabalık yayılmıştı ve insanlar ayakta sohbet ediyorlardı. Şarap kadehleri ellerde dans ediyor, gülüşmeler sahnenin sessizliğini örterek ortamı sıradan bir eğlence gecesine dönüştürüyordu.

"Sanem Hanım!" Arkamdan gelen sesle irkildim. O tok, tanıdık ses... Kalabalıktaki tüm seslerin içinde onu ayırt etmek hiç de zor değildi. *Ali Cihan.* Çekingen bir dönüşle ona bakarken küt saçlı görevli kız da bir adım geride durdu.

"Eşiniz," dedi Ali Cihan yüzüne uydurduğu ciddi bir ifadeyle. "Az önce aradı. Size içeride eşlik etmemi emretti. Yanınızda olmak zorundayım."

Birazdan gerçekten avuçlayacağım diye içimden geçirdim. Yüzümü buruşturarak görevli kıza döndüm. Kız endişeyle, "Boş yerimiz olmayabilir. Elbette şoförünüzün masanızda oturmasının sakıncası yoksa," dedi.

Ali Cihan kararlı sesiyle hemen araya girdi. "Sorun değil. Hanımefendinin yanında olacağım. Oturmam gerekmiyor. Onu görebileceğim bir noktada durmam yeterli olur." Eh, masamda oturmayı istememişti.

"Ah, Sanemciğim! Sen de mi buradasın?"

Bu kez içsesim küfretti. O tiz, oyuncu sesi tanımam uzun sürmedi. *Leyal.* "Sen de mi geceye katıldın? Aynı masadaysak ne şahane olur, değil mi?" Beni bir anlığına kucaklayarak gülümsedi. Sonra da görevli kıza döndü. "Ben Elvin Saraçoğlu. Bu da eşim Alaz Saraçoğlu," diyerek arkasında duran Sencer'i kolundan çekip yanına aldı.

İçimdeki Balca öfkeyle dişlerini sıktı. Demek bu gece Ulusoy ailesinin yakın dostları, ülkenin tekstil devleri olmaya karar vermişlerdi. *Birdenbire.*

Görevli kız elindeki tableti karıştırmaya başlayınca durum daha da tehlikeye girmesin diye devreye girdim. "Canım," dedim omzuna yumuşakça dokunarak. "Elvin ve Alaz Saraçoğlu'nu tanımadığını söyleme bana. Rezervasyon orada görünmüyorsa bile mutlaka bir hata vardır. Hadi bizi masamıza götür."

"Tabii, Sanem Hanım," diye kıvranırcasına kabul etti ve hızla önümüzden ilerledi. Onu takip ederken Ali Cihan yanımda sinsice sırıtıyor, gözlerini salonda gezdiriyordu.

"Bu görevde hatalı planlama olduğunu en başından söylemiştim," dedi hafifçe yana eğilerek. "Neyse ki telafi edildi."

Dişlerimin arasından, "Evet," dedim. "Yardımların için çok teşekkür ederim *sevgili şoförüm*." Sonunu özellikle vurgulamıştım. Artık arka planda kalması gerektiğine dair bir uyarıydı.

"Her zaman, Sanem Hanım," diyerek tebessüm etmeye devam etti. Göz göze gelmeden yürüyorduk.

Diğer yanımda ilerleyen Leyal, mahcup bir tonda fısıldayarak araya girdi. "Plan değişti diyen oydu. Uzman sonuçta. Nasıl itiraz edebilirdim?"

Başımı çevirmeden mırıldandım. "Sorun değil, Leyal. Ben bunu ona ödetmesini bilirim. Gör bak şimdi neler olacak?"

Leyal bana gülerek baktıktan sonra gözlerini acıma duygusuyla Ali Cihan'a çevirdi.

Ayışığı Kitaplığı

42. BÖLÜM

Balca

Almanca bilmiyordum ama sahnedeki sarışın, porselen tenli kadının söylediği şarkının aşkı anlattığını sezebiliyordum. Liliane Voss, kırmızı elbisesiyle sahnede bir yılan gibi kıvrılıyor, gözlerini ise dinleyiciler arasındaki yalnızca bir kişiye sabitliyordu; Berk Alazhan.

Şanslıydım çünkü hem Berk Alazhan yan tarafımdaki yuvarlak VIP masasında tek başına oturuyordu hem de masalar birbirlerine çok yakındı. Fotoğraflardan daha genç ve karizmatik görünüyordu. Kıvanç Tatlıtuğ'un daha az ünlü ama çok daha zengin bir versiyonu gibiydi. Egosu da servetiyle yarışır cinstendi. Gözlerini başkalarına çevirmeyecek kadar etrafına ilgisizdi.

Dikkatini çekmek kolay olmayacaktı. Hele ki Ali Cihan sahnenin hemen önünde, masamın karşısında kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş ve beni göz hapsine almışken... Her an bir şey olacakmış gibi tetikteydi. Görevi ona bırakmadığım için başımı derde sokacağımı düşündüğü belliydi.

Oflayarak sağ yanımdaki masaya doğru göz gezdirdim. Berk Alazhan'ı sadece bir anlık kontrol etmek istemiştim ama o anda bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde başımı hafifçe sallayıp gülümsedim.

Bakışları yüzümden göğüs dekolteme bir saniyeliğine kaydı, ardından hızla tekrar gözlerime çıktı. "Merhaba," dedi sanki bir süredir beni izliyormuş gibi.

Sandalyemde hafifçe ona döndüm. "Merhaba, Berk Bey. Güzel bir akşam. Size teşekkür etmeliyim."

"Eğleniyor gibi görünmüyordunuz," dedi sandalyesinde bana dönerek. "Arkadaşlarınız sizden daha memnun gibiydi." Demek ki sandığım kadar ilgisiz değildi. Başından beri farkımdaydı.

Omzumun üzerinden Leyal ve Sencer'e göz attım. Aslında onlar da sıkılmıştı. "Onlar benim için burada. Liliane Voss'u dinlemeyi çok istiyordum."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Onu Türkiye'de bilen çok kişi olduğunu sanmazdım."

Sözlerinin ardından etrafa kısa bir bakış attım. Salon ağzına kadar doluydu. Ne düşündüğümü fark etmiş gibi, "Onlar benim gücüm için burada bulunuyor. Birkaç dalkavuk. Liliane'a olan hayranlığımı biliyorlar ama onu tanımazlar," dedi alayla gülümseyerek.

"İzmir'deki etkinliğinize de katılmıştım. Üç binden fazla kişi vardı. Etrafın benim gibi Liliane Voss hayranlarıyla dolu olduğunu sanmıştım. Demek öyle değilmiş. Ne kadar üzücü."

"Onlar bana hayrandı." İmayla göz kırptı. "Demek İzmir'e de geldiniz. Ama asıl Ankara'daki etkinlik etkileyiciydi. Liliane orayı adeta kasıp kavurdu."

"Maalesef oraya katılamadım ama gazetelerden takip edebildim," dedim. Tıpkı İzmir gibi bu da yalandı. İyi bir araştırmacıydım ve Berk Alazhan bunu bilmiyordu. Dilerse ayakkabı numarasına kadar söyleyebilirdim.

"Evli misiniz?" diye sordu. Gözleri parmağımdaki yüzüğe takılmıştı. Elimde, Doğan Ulusoy'la aşkımızı temsil eden kocaman, safir görünümlü bir imitasyon yüzük vardı. Aslı türünün tek örneğiydi ve muhtemelen şu an gerçek Sanem Ulusoy'un parmağındaydı. Magazin sayfalarına sık sık düştüğü için bugün parmağımda yer alması gerekiyordu. Işığa doğru kaldırdım. "Evet," dedim yüzüğe bakarken hafifçe gözlerimi devirdim. "Sanırım öyleyim."

Göz göze geldiğimizde dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Bakışlarındaki koyuluk, hoşnutluğunun işaretiydi.

"Eşinizle sorunlarınız mı var? Bu arada isminiz nedir? Tanıdığımı düşünüyorum."

"Sanem," dedim ve hemen ona elimi uzattım. "Sanem Ulusoy. Ve evet Berk Bey, itiraf etmeliyim ki diğerleri gibi ben de hayranınızım."

Gözleri bir anda aydınlandı. Kahkahası şaşkınlıkla karışık hayranlık taşıyordu. "Ulusoy Turizm Otel Zinciri'nin sahibinin eşi?"

Dudağımı büzerek onayladım. "Evet. Öyleyim."

Hayali kocamın gücü onun ilgisini daha da cezbetmişti. Bu tür adamlar, kendilerinden daha güçlü erkeklerin eşlerine ilgi göstermeye bayılırdı. Onlar için bu yalnızca bir flört değil, bir üstünlük savaşının hamlesiydi. *Üzgünüm Sanem, bu gece Doğan Ulusoy'u boynuzluyorum. Sen hep sadıktın ama ben olamayacağım.*

"İsminizi çok duydum. Gerçekten siz olduğunuzu bilseydim daha önce ilgilenirdim," dedi. Ardından hafifçe eğilerek, "Masama gelmek ister misiniz? Elbette arkadaşlarınız için sorun olmayacaksa," diye ekledi. Omzumun arkasından Leyal ve Sencer'i süzdü.

Ona doğru hafifçe eğildim. "Onlar fazlasıyla sıkıcı," dedim neredeyse bir fısıltıyla. "Elbette masanıza memnuniyetle gelirim. Hatta vaktiniz varsa sizinle daha sakin bir ortamda konuşmak istediğim özel bir konu bile var."

Adam hafifçe burnundan güldü. Elini yırtmacımın açıkta bıraktığı dizime koydu ve parmaklarını sıktı. O geri çekilirken içgüdüsel olarak gözlerim

Ali Cihan'ı aradı. Sahnenin kenarındaydı. Bakışlarını Berk'e dikmişti. Öyle sert, öyle ateş eder gibiydi ki neredeyse gözleriyle onun bedeninde delikler açıyordu.

"Nereye gidebiliriz?" diye sordum bakışlarımı tekrar yanımdaki adama çevirirken. Odasını söylemesi için her şeyimi verebilirdim. Liliane dışında odaya kimseyi sokmadığını biliyordum. Elbette başka yerlerde sayısını tahmin bile edemeyeceğim sevgilileri vardı ama o oda... o oda başkaydı.

Gözlerine belki de fazla istekle ve fazla beklentiyle bakmıştım. Sesli güldü. "Odama ne dersiniz?" dedi sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "En sakin yer orasıdır. Liliane'ın sahnesi gece yarısına kadar sürecek. O zamana dek size bir şeyler ikram edebilirim. Hem elbiseniz insan içinde fazla kalmaması gereken bir tehlike yayıyor. Kalp atışlarımı hızlandırdı. Müsaade ederseniz onu yakından incelemek isterim."

İçimde yükselen öfke alev gibi büyürken Ali Cihan'ın bu anı nasıl duyduğunu düşündüm. Kulağımdaki taşlı küpe aslında bir *earpiece transmitterdı*. İçeriden gelen sesleri duyabiliyor, gerektiğinde konuşabiliyordum. Karşımda olan biri ise onu yalnızca şık bir aksesuar sanıyordu. Ali Cihan'a bakmaktan kaçındım. Sandalyemde dikleştim, bu da istemsizce göğüs dekoltemi daha fazla ortaya çıkardı.

"Memnun olurum," dedim sesime mümkün olduğunca sakinlik yükleyerek. "Siz de bugün çok şıksınız."

Elimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Hâlâ Ali Cihan'ın olduğu yöne bakmamaya çalışıyordum. Berk, elini belime koyup beni kendine yaklaştırırken arkamdan yaklaşan adım seslerini duydum. Güçlüydü. Kararlıydı. Onun Ali Cihan olduğunu biliyordum.

"Şey..." dedim fısıltıyla. "Müsaade ederseniz şoförümü dışarıya göndermek istiyorum. Buralardaydı... Eğer kocama söylerse sorun olur."

Gözleri önce dekolteme, sonra yüzüme tırmandı. "Onu güvenliğe haber verip çıkarttırabilirim. Zaman kaybetmesek mi?"

"Bu şüphelenmesine neden olur," diye fısıldadım. Bir an duraksadı, sonra kolunu belimden çekti. "4001 numaralı kral dairesi. Sizi bekliyor olacağım," dedi ve uzaklaştı.

Arkamı döndüğüm anda Ali Cihan'la burun buruna geldim. Ellerimi göğsüne bastırarak onu durdurdum. Bakışları öfke doluydu, gözlerinden resmen kıvılcımlar çıkıyordu. Bir şey demesine izin vermeden elini tuttum, bakışlarındaki öfkenin büyüklüğüne rağmen onu sahnenin arkasına doğru çekiştirdim. Etrafta hâlâ insanlar vardı. Göz önünde patlamasını istemiyordum. Biraz daha ilerledim. Eli benimkini sımsıkı kavramıştı. İçindeki öfke

o kadar yoğundu ki patlamamak için kendi kendine söyleniyordu. Arada bir fısıltı gibi adımı sayıklıyordu; belki de bana bir şeyler söylüyordu ama uygun bir yer bulana kadar duramazdım.

Sonunda kapısı açık bir konferans salonu gördüm. İçeri girip arkamdan onu da çekince kapıyı kilitledim.

Küfretmek için ağzını açtı, yarım yamalak bir şeyler homurdandı ve en sonunda kükreyerek yumruğunu kapının yanındaki duvara geçirdi. "Göğüslerine bakıyordu. Sana yaptığı teklif... Aaa!"

Omzunu tutup onu kendime çevirmeye çalıştım. "Senden önce de ben böyle görevlere katılıyordum. Bana verdiğin ilk görevi hatırla. Beni kendi ellerinle zengin bir adamın katil oğlunun yanına gönderdin. Fakir bir ailenin kızına arabayla çarpmıştı ama bu ispatlanamıyordu. Herkes çarpanın şoförü olduğunu söylüyordu. Ben tam bir hafta boyunca çocuğa yakın oldum. Sonunda da onu tavladım." Bunu onu sakinleştirmek için anlatıyordum. "Ali Cihan, sevgilin olduğum için böyle hissediyorsun ama bizler sadece elimize silah almıyoruz. Bazen aklımızla, bazen onların zaaflarıyla savaşıp gerçeği ortaya çıkarıyoruz."

Sonunda bana döndüğünde derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı ama başarılı olduğunu söyleyemezdim. "Irak'ta bir karargâha asker olarak sokulduğunu biliyorum. Göçebe anlatmıştı. Oradan bilgi almak için. Bunun da ondan bir farkı yok."

Gözlerini gözlerime dikti. "Şu an senin orada olmandansa, ben o karargâhta bir hücrede tutulmayı ve her gün işkence görmeyi tercih ederim. Odasına girdiğin anda sana saldıracak. Sen bilgi alabileceğini sanırken o bunu amaçlamış ve eyleme dökmüş olacak. Ben kendimi dizginleyemeyen biri değilim, Balca. Şu ana kadar dayandım. Nasıl dayandım Allah bilir ama Berk gibi adamlar tecavüz etmekten, yargılanmaktan korkmaz. Teşkilatı seviyorum, mücadele etmeyi seviyorum ama bu görevlerde sizi kullanmasına katlanamıyorum."

Ona ve bakış açısına sonsuz saygım vardı çünkü yanlış hiçbir yanı yoktu. Zorlandığının farkındaydım ama kimse bu görevi almam için beni zorlamıyordu. Bu benim mesleğimdi.

Derin bir nefes aldım. "O odaya gireceğim, onu uyutacağım ve her tarafın altını üstüne getireceğim." Ona olacaklardan bahsediyordum.

Dişlerini sıkarak geri çekilmeye çalıştı ama onu kolundan yakalayarak durdurdum. Sonra o kolunu belime sardım. "Ali Cihan, beni korumaktan vazgeç. Ne olur bir kere uzakta kal ve izle. Sen beni daha önce hiç görevdeyken gördün mü?"

Sonunda ona ulaşabilmişim gibi derin bir nefes aldı. Belimdeki kolunu sıkılaştırdı ve beni gövdesine yasladı. "Önce şunu bir anla. Çok zor. Acayip zorlanıyorum. Ölecek gibi hissediyorum. Ne kadar profesyonel olursan ol, ne kadar deneyimin olursa olsun işlemiyor. Vatan için, adalet için yanıp tutuşsan da işlemiyor."

Kollarımı beline sardım ve dudaklarımı ceketinin üzerinden göğsüne bastırdım. "Hiçbir şey olmayacak, Ali Cihan. Alışacaksın," diye fısıldadım.

"Zaaflar, Balca Zorlu," diye fısıldadı çatallı çıkan sesiyle. "İşte benimki de bu. Karşı çıkmayı deniyoruz ama her defasında sana yeniliyoruz."

"Siz?" diye sordum söylediklerinden etkilendiğim için titreyen sesimle.

"Kalbim, aklım, bedenim, her hücrem. Kendimi seni bunaltmamak için çok zorluyorum. Ama ucunda sen varsın. Sen; benim küçük, güzel, aklımı başımdan alan sevgilim. Sen benden çok daha iyisin. Öyle olmasan bu hale gelmezdim."

Çenemi göğsüne yaslayıp ona aşağıdan baktım. Bakışlarını yüzüme indirdi. Ellerinden biri yukarıya tırmanıp saçlarımın üzerinden ensemi kavradı. Kırılgan, her an parçalanacakmış kadar küçük olan bir kedi yavrusunu sever gibi orayı sıkarken nefesini yüzüme bıraktı. "Aklımı," dedi vurgulayarak. "Aklımı alıyorsun. Ne olur yukarıda o Kıvanç Tatlıtuğ kılıklının senden uzak durmasını sağla."

Demek o da Berk Alazhan'ın Kıvanç Tatlıtuğ'a olan benzerliğinin farkındaydı. Ses tonundaki kıskançlığın izleri nefesimi hızlandırırken kalbim tekledi.

"Adam pisliğin teki olsa da itiraf etmeliyim yakışıklı," diye homurdandı.

"Benim için değil," dedim belindeki kollarımı sıkılaştırarak. Ne kadar sıkarsam sıkayım onu sarmakta zorlanıyordum. "Ben daha çok esmerlerden hoşlanıyorum."

Kaşını kaldırdı. "İlk sevgilini hatırlatmak ya da hatırlamak hiç istemem ama-"

Onu gülerek susturdum. "Sarı kafadan vazgeç," dedim dalga geçer gibi. "Seninle tanıştığımda zevklerim değişti. Ben esmerlerin hastasıyım. Ama ille de birinin. Senin."

İç çekti. Sonra o da beni koluyla ve ensemdeki eliyle sıkıştırdı. Saçımdan çekerek başımı geriye yatırdı, rujumu bozmaktan çekinmeyerek dişlerini altdudağıma geçirip ağzının içine aldı. Sertçe öptükten sonra, "Elini çabuk tut. Ben hemen yan odada olacağım. Öncesinde teşkilat orayı bizim için tutmuştu. Seslensen duyarım. Kapıda korumaları olacak. Sen normal bir şekilde dışarıya çıkmak istesen de bırakmayabilirler," diye fısıldadı.

Haklıydı. Patronları gibi hepsi pislikti.

"Merak etme. Onun hakkından geleceğim." Onu son kez öptüm ve uzaklaştım. "Görüşürüz, Kavur." Kapıyı açtım. Yüzüme hâlâ endişeli ve biraz gergin bakıyordu. "Görüşürüz, Çaykara."

Kapıyı çekip dışarı çıktığımda aklımdan operasyon planını bir kez daha geçiriyordum. Berk Alazhan uzun süredir ülkenin önde gelen iş insanlarından biri olarak tanınıyordu. Ancak hakkında kara para aklama suçlamalarının gündeme gelmesi oldukça yeniydi. Normal şartlarda bu tür bir dosyanın bizim birimimize düşmesi beklenmezdi fakat Alazhan'ın bağlantılı olduğu isimlerin arasında kamu görevlilerinin de yer alabileceği yönünde ciddi şüpheler vardı.

Bir devlet yetkilisinin organize suç örgütüyle işbirliği yapması ve ülkeye sokulan uyuşturucu trafiğiyle ilişkilendirilmesi, soruşturmanın boyutunu değiştirmişti. Bu yalnızca bir ekonomik suç değil, ulusal güvenliği tehdit eden karmaşık bir yapının parçasıydı.

Toplumun adalet beklentisini karşılamakla yükümlü olan kişilerin bu denli derin suç ilişkilerinin parçası olması yalnızca kurumsal yapıyı değil, halkın devlete olan güvenini de sarsabilecek bir durumdu. Görevimiz, bu güveni korumak adına gerçeğe ulaşmaktı.

Eğlence salonuna geri döndüğümde Leyal ve Sencer'i masalarında göremedim. Görünüşe göre onlar da harekete geçmişti. Muhtemelen Liliane Voss'un odasına ulaşmaya çalışıyorlardı. Deliller her zaman ortalık yerde bulunmazdı. En beklenmedik köşeden çıkması bizim için sıradan bir durumdu.

Asansörlere ulaşmak için ana giriş kapısına doğru hızlandım. Liliane hâlâ sahnedeydi; bu kez daha ritmik, hareketli bir şarkı söylüyordu. Garsonlar masalara içkileri taşırken salondakilerin çoğu kendi aralarında meşguldü. Yanından geçerken genç bir kadına zorla viski içirmeye çalışan yaşlı adamın masası dikkatimi dağıttı. Ardından sırtları dönük halde ayakta sohbet eden birkaç erkeğin arasından geçerken gözlerim birine takıldı ve olduğum yerde kaldım.

Abim!

Gözlerini henüz bana çevirmemişti ama kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Böyle bir gecede, üstelik en şık haliyle burada ne işi vardı?

O an dirseğimden kavrayan güçlü bir el beni geri çekti. Gözlerim hâlâ abime kilitlenmişken elin sahibi kulağıma fısıldadı. "Hadi. Benimle gel."

Ali Cihan'dı. Abimi görüp görmediğini bilmiyordum ama beni oradan uzaklaştırmasına minnettardım. Şaşkınlıktan tek bir adım bile atamayacak durumdaydım.

Lobiye çıktığımızda bakışlarımı Ali Cihan'a çevirdim. Gözlerim hâlâ endişeyle doluydu. "Gördün mü?" dedim zorlanarak. "O, abim... Buradaydı."

"Gördüm," dedi ve beni yürütmeye devam etti. "Sencer kulaklıktan bildirdi. Yeni gelmiş. Neden burada olduğunu ben de bilmiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim, Balca. Hâlâ Çanakkale'deyiz ve abin burada bir iş yürütüyor olabilir. Belki bir müşterisi için geldi."

"Abimin buradakiler kadar zengin müşterileri olsaydı, evimiz ipotekli olmazdı."

Burnumdan derin bir nefes alıp bu düşünce girdabından çıkmaya çalıştım. Onun burada olması sadece bir tesadüf olmalıydı. Aklımdan neler geçiyordu böyle? O, burada birçok sebeple bulunabilirdi.

Ali Cihan beni asansörlere değil, doğrudan merdivenlere yönlendirdi. "Seni kendi elimle onun odasına götürüyor olmam ne çeşit bir saçmalık?" diye homurdandığında düşüncelerimden sıyrıldım.

"Beni çok seviyorsun."

"Evet, o kadar çok ki acı çekiyor olmam hiç önemli değil."

Ona gözlerimi devirdim. Topuklularla zorlukla çıktığım merdivenlere dikkatimi verdim. "Ayrılmalıyız. Ben önden gideceğim."

"Dikkat et," dedi bir kez daha. "Bana bu oteli yıktırtma."

"Tamam," dedim endişesini önemsediğimi gösteren bir tebessümle.

Tekrar ayrıldığımızda, ikinci kattaki asansörü kullanarak dördüncü kata çıktım. 4001 numaralı odanın önünde altı özel koruma sohbet ediyordu. Beni görür görmez bakışları üzerime çevrilirken daha dik yürümeye çalıştım. "İyi akşamlar. Berk Alazhan'ın misafiriyim."

Bunu söylememe gerek yokmuş gibi aralarından biri hemen önünde durduğu kapıyı açtı. "Sizi bekliyor, Sanem Hanım."

İçimden bir kez daha Sanem'den özür diledim ve içeriye adımladım. "Ses için şimdiden üzgünüm." Ben onu hırpalarken çıkaracağım sesten bahsediyordum ama elbette başka türlü anladılar ve aralarından birkaçı gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlediğimde ilk işim ayakkabılarımdan kurtulmak oldu. Bunlar beni engellemekten başka bir işe yaramazdı. Oda oldukça loştu. Işıkları yakmamıştı ama içeride baş ucu lambalarından en az biri yanıyor olmalıydı. Ayakkabılarımı olduğu yerde bırakıp önümdeki

uzun koridoru adımlarken, "Berk," diye seslendim. Siz biz kalkarsa bu işi biraz daha hızlandırmış olurdum.

"Balkondayım. Buraya gel."

Ne kadar da emreder bir tonla konuşuyordu. Gözlerimi devirdim. Koridordan geniş bir odaya açılan girişe adım attığımda önce durup etrafımı inceledim. Onun devamlı burada yaşadığını gösteren kişisel eşyaları her yerdeydi. Dolabının kapağında yedek bir takım elbise asılıydı. Yatağının baş ucunda ise pahalı bir metal saatle iki farklı markanın parfümü duruyordu. Bilgisayarı balkon kapısına yakın bir çalışma masasının üzerindeydi. Onu hemen karıştırmak isteyen ellerimi yanımda zapt etmeye çalıştım. "Sen içeriye gelsene," diye seslendim balkona doğru. "Benim çok vaktim yok. Kocam şoföre talimat verip beni eve bırakmasını isteyebilir."

"Kocan," dedi gülerek. Balkon kapısının önünde belirdi. "Çok güzel kadınsın, Sanem. Ve çok da genç. Şanslı bir piç."

Gülümsemesine şuh bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Gel, kimin daha şanslı olduğunu göstereyim." Yan odada bir şeyin devrilme sesini tam da o anda duydum. Ali Cihan şimdi odada olduğunu ve yardımına ihtiyacım olursa tetikte olacağını söylüyordu.

Berk bu terbiyesizliği yapanı merak etmiş gibi eliyle odanın duvarını işaret ederken, ona doğru ilerleyip ceketini yakaladım ve onu kendime çektim. "Sana zamanım yok diyorum. Neden anlamıyorsun?"

Dudağının kenarını ısırdı. "Benim için sabırsızlanman erkekliğimi zorluyor. Sana saldırmak istemiyorum. Bir hayvan gibi değil de hak ettiğini vermek istiyorum. Kocandan sıkıldığın için buradasın, değil mi? O zaman iyi iş çıkarmam gerek."

"Bunun için çabalamana gerek yok. Sana hayran olduğumu söylemiştim. Çok uzun süredir servetini ve karizmanı götürdüğün mekânları takip ediyorum." Servetinden başka bir boku yoktu. Onu övmem hoşuna giderdi. "Sonunda karşılaştık. Her şeyi ben yaparım. Sen sadece uzan." Dudağının kenarını dişleriyle ezdi. Yatağın kenarına oturduğunda yırtmacımı aralayıp bacağımı açığa çıkardım. Bakışları anında oraya kaydı. Yutkunuşu acı çektiğini gösteriyordu. Ben şimdi ona öyle bir acı çektirecektim ki belanın Allah'tan gelmesini isteyecekti. Gerçi beni de ona Allah göndermişti.

Ona doğru yavaş ama çekici bir sallanışla ilerledim. Bacaklarının tam önünde durduğumda, ellerini kaldırıp belimi kavramak için sabırsızlandığını görebiliyordum. Bedeninin verdiği sinyaller fazlasıyla açıktı.

"Şşşt," dedim alçak bir tonda. "Dur. Sana ilk ben dokunacağım."

Yutkunarak ellerini geriye attı ve yatağa yaslandı. "Acele et, yoksa sadece seni izleyerek boşalacağım ve bunun utancıyla yaşamak zorunda kalacağım."

Ali Cihan'ın bu söylediğinden sonra ne halde olduğunu düşünmemeye çalışarak derince nefes alıp, dikkatimi tekrar önceliğime verdim. Tüm varlığıyla bana odaklanmıştı.

Yırtmaçlı bacağımı kaldırıp ayağımı onun aralık duran bacaklarının arasına yerleştirdim. Gözleri tenime saldıracakmış gibi bakarken fısıldadım. "Dokunmak yok."

Artık yüzüme bile bakmıyordu. Kravatını bırakırken yüzüğümün taşını çevirdim ve altından çıkan minik kapsülü hızlıca çıkardım. Mavi rüya karışımı, bu kadar küçük dozda yalnızca zihnini bulanıklaştırırdı. Beş kadeh viskinin üzerine biraz uyuşturucu etkisi gibi... Yeterince hızlı davranırsam, onu sadece etkisiz hale getirir ama şüphe uyandırmazdı.

Kapsülü avucumun içinde dikkatle ezdim. Sonra elimi ensesine götürdüm. "Tenimin tadına bakmalısın," dedim ve onu yavaşça bacağıma doğru yönlendirdim. Dudakları tenimi öpmek için yaklaşırken, avucumda ezerek ucunu kırdığım cam kapsülü tam ensesine sapladım.

"Ah!"

Sesi gür değildi. Korumalarını çağırmak maksadıyla tekrar bağırması için ise yeterli zamanı yoktu. Mavi rüya kapsülünü sapladığım nokta onu hızla kendinden geçirirken karışım kana karıştıkça kıpırdayamaz hale gelecekti.

Gövdesi bacağıma doğru devrilecekken onu geriye doğru ittirdim. Yatağa kütük gibi düştü. Ali Cihan'a verdiğim sözü tuttuğum için keyifle gülümsedim. Bana dokunacak adam iki kere düşünmeliydi.

Berk, beş dakikadan kısa bir süre sonra kendine gelecek ve konuşmak için tam istediğim kıvamda olacaktı. Sarhoş, çaresiz, her an ölecekmiş gibi bir panikatak korkusuyla... Bu karışım benim en sevdiğimdi. Teşkilatımızın gözbebeğiydi.

Hemen işe koyuldum. Önce bilgisayarını paket ettim ve yanımda götürmek için göz önüne bıraktım. Sonra da dolapların ve çekmecelerin hepsini aşağıya indirdim. *Sanem Ulusoy'a da bakın, meğer hırsızmış.* Neyse ki burada işim bittiğinde bir fotoğraf bırakacaktım, böylece ona salça olamayacaklardı. Arkasına da *Doğan Ulusoy'un kıçını öp* yazabilirdim.

Yere indirdiğim eşyaların arasına çöktüm. Büyükçe bir zarf hemen dikkatimi çekti. Üzerinde Berk'in ismi yazıyordu. Muhtemelen ona biri tarafından gönderilmişti. Zarf daha önce açılmıştı. Kapağını araladım ve içindekileri elime alarak dışarıya çıkardım. Küçük bir demet fotoğrafın en üstünde bir not vardı ve şöyle yazıyordu.

"Adamımızın kızının ve dikkat etmemiz gereken köpeklerinin fotoğrafları... Sifr'i bulabilirsek babasını avucumuza alabiliriz. Mafyanın serveti şimdiden

ağzımı sulandırıyor. Türkiye'de, hatta dünyanın birçok ülkesinde açamadığımız tek kapı kalmaz."

Sifr mi? Yazılanlar arasında odaklandığım tek şey buydu. Hızla fotoğrafları karıştırdım. En az elli adamın -hepsi son derece tehlikeli görünüşe sahipti- fotoğrafını geçtim. En sonunda birinde duraksadım. Bu küçük bir kızın fotoğrafıydı. Benim en yakın arkadaşımın... "Nazlı!" diye inledim. Onun bende hiç fotoğrafı yoktu ama yüzünü nasıl hatırlamazdım? Kafamın içine kazımıştım.

Gözlerim yaşlarla dolarken nefes almadan notu tekrar okudum. Bu not ne zaman gönderilmişti? *Sifr'i bulmak* derken neyi kastediyordu? *Mafyanın serveti, adamımızın kızı...* Bunlar ne demekti?

Yatağın üzerinden acı dolu bir inleme sesi yükseldi. Panikle bakışlarımı oraya çevirirken fotoğrafları ve notu zarfın içine tıktım. Yanımda götürmek için elbisemin içine soktum. Sonra da ayılmak üzere olan adamın yanına ilerledim.

Şimdi görev falan umurumda değildi. Onu öldürebilirdim. Bana ne biliyorsa anlatmak zorundaydı.

Yatakta kıvranıyordu. Paniklemiş görünüyordu. Bu, kanına karıştırdığım mavi rüya zehrinin etkisiydi. Yakasını kavrayıp onu kendime çektim. "Öleceksin, Berk Alazhan. Bana cevap vermezsen öleceksin."

Gözleri kapanıp açıldı. Ağlıyor, sızlanıyordu. "Nefes alamıyorum. Başım ağrıyor."

"Bu daha hiçbir şey." Eteğimi tek elimle kaldırdım ve *Taurus'u* açığa çıkardım. Silahın soğuk namlusu başına dayandığında gözleri açıldı. "Ne ist-" dedi ama kusacakmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne istiyorsun?"

"*Sifr* kim?" Fısıltılı bir bağırışla sorduğum soruyla gözleri belirginleşti. Bana daha dikkatli bakmaya çalışırken, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Yakasındaki parmaklarımı sıkarak onu sarstım. Silahın namlusu biraz daha şakağına saplanırken acıyla inledi. "Kim?" diye direttim. Aklının yerinde olmadığının farkındaydım. Öyle olsaydı kapıdaki korumalarını hatırlar ve onlara seslenirdi. Şu an doğru düşünemiyordu. Lanet olsun, neden o notu ve fotoğrafı kapsülü ensesine saplamadan önce bulmamıştım ki?

"Konuş!" diye direttiğimde bedeni öne doğru sendeledi ve sarsılarak kusmaya başladı. Neyse ki hızla geri çekilebilmiştim ve o da zemine pat diye düşmüştü. Ancak bu iyi değildi. Çıkan ses dışarıdakilerin uyanacağı kadar gürültülüydü.

O dakikadan sonra ondan bir cevap alamayacağımı anladım. Çok dayanıksız bir bünyesi vardı ve zehir ona haddinden fazla etki etmişti.

Kapının kolu çevrilmeye çalışıldığında ne yapacağımı düşündüm. Kapı kilitliydi ama bu açamayacakları anlamına gelmiyordu.

"Bana bırak, içeriye girmek üzereler."

Arkamdan Ali Cihan'ın sesini duyduğumda balkondan girdiğini anladım ve ona bakarak zaman kaybetmedim. "Birlikte yapalım. Gelsinler. Ben hazırım," dedim kapıya doğru biraz ilerleyerek.

Yanıma gelip bana yan bir bakış attı. Yerde sarsıla sarsıla ağlayan Berk'i işaret ederek, "Onu nasıl bu hale getirdin?" diye sordu.

"Parmağımı bile değdirmedim," dedim aklım hâlâ Nazlı'nın fotoğrafında olduğundan dalgınca.

Tam da o sırada kapının kilidi çevrildi ve Berk'in yükselen ağlamalarının eşliğinde korumalar içeriye akın etti.

"Tek başıma da hallederdim," dedim Ali Cihan'ın gözleriyle bir anlığına bakışlarımı buluşturarak. "Bu iş bittiğinde Berk'i ben sorgulamak istiyorum. Kıdemlim olarak bunu sağlamalısın."

Henüz bana cevap verememişken üzerime patronunu yere serdiğim için kızgın bir boğa gibi atılan korumalardan birinin kolunu yakaladı ve onu önümden hızla çekti. "Gel babaya!" diye bağırıyordu. Gerginliğime rağmen buna güldüm.

Bir başkasının silahını çektiğini görünce ona kendiminkini doğrulttum. "Deneme bile. Patronunuz bir çöplüğe gömüldüğünde siz de arkasından gitmek zorunda kalırsınız." Söylediğim onu etkilemesine rağmen üzerime atılmaktan geri durmadı.

"Ah, canın dayak istiyor senin." Kolunu yakaladım ve dönerek onu sırtıma doğru çektim. Bedeninin omzumun üzerinden geçişi hızlı, önümde yere çakılışı ise beni keyiflendirecek kadar sesliydi. Kaburga kırığı çabuk geçerdi ama acılı olurdu. Onu patronu gibi yerde ağlarken arkamda bıraktım. "Biraz çelme çalışalım mı? Dün yeterince deneme yaptım. Bunu seveceğinize eminim."

Ali Cihan'ın güldüğünü duydum. "Benim kızımın tekmesi mi? Bunu zevkle yerdim ama hakkımı onlara veriyorum."

"Seninle başka planlarım var sevgili kıdemlim. Akşam eve gitmeye hiç niyetim yok." Canım okuduğum nottan ve gördüğüm fotoğraftan sonra yeterince sıkılmıştı. Eve istesem de gidemezdim. Ali Cihan ikisini hallederken, beni daha az tehlikeli görenlerden ve ona doğru atılanlardan birini ensesinden kavradım. Dizine tekme attıktan sonra onu ellerinin ve dizlerinin

üzerine çöktürdüm. Parmaklarım saçına geçti. Derisini yerinden sökebilecek kadar güçlü çekiyordum ve o da bağırıyordu. "Beni seçmeni söylemiştim. Şimdi kiminle tekme çalışacağım?" Ali Cihan'ın bu defa kahkahası odayı sardı. Onun tarafında biri daha haklanmıştı. Adamı resmen bayıltmıştı.

Sevgilimin gözlerinin içine baka baka adamın kafasını kavradım ve bir başkasının kolunu geriye doğru kırarken elimdeki kafaya dizimi geçirdim. Yüzümde mimik bile oynamazken bacağımın üzerine sıcak kanın akışını hissedebiliyordum.

Ali Cihan'ın yüzü buruştu. Burnunu kırmıştım ve kan çeşme gibi fışkırıyordu. Onu geriye ittirdiğimde hâlâ kendindeydi ve beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Yerdeki dağınık eşyaların arasından bir kravatı elime alıp dizimdeki kanı temizlerken gözlerimi ondan ayırmadım.

"Daha bitmedi. Hadi kalk. Bana saldırmana müsaade edeceğim."

Dediğimi yaptı sanki bana dokunmasına izin verecekmişim gibi. "Gel," dedim elimin parmaklarını açıp kapayarak. Üzerime atıldığında kravatı bir kırbaç gibi savurdum ve boynuna dolanırken diğer tarafını yakalayarak etrafımda döndüm. Kravat boynunu sararken onu çektim ve tekrar sertçe yere devrildi. Dişlerimi sıka sıka, "Canım zaten burnumda, oyun oynamaktan sıkıldım siktiğimin faresi!" diye bağırdım.

Ali Cihan'ın bu kez bana gözlerini kısarak baktığını gördüm. Ne yani, o hiç küfretmiyor muydu?

"Bunu sonra konuşalım. Bilgisayarı da al çıkalım artık. Yoksa burayı basacaklar."

Ellerini sanki üzerlerine toz bulaşmış gibi birbirine çırparak bana doğru yürüdü. Bilgisayarı aldıktan sonra yerdeki adam yığınına bir kez göz gezdirdi, sonra beni kolunun altına alıp yürümeye başladı.

"Sencer ve Leyal her şeyi halletti. Liliane Voss ortağıymış. Odasında, yapılacak sevkiyata dair tüm detayların yer aldığı belgeleri buldular. Bu iş aslında bitti."

"Hiç sanmıyorum," dedim. Ayakkabılarımı yerden kapıp hızla dışarı çıktım. Koridora adım attığımda sözüm havada asılı kaldı.

Gümüş rengi elbisesiyle bir sarışın, uçan tekmesiyle adamın kafasını hedef alıyordu. Onun birkaç adım arkasında, kendisinden oldukça iri ve uzun boylu başka bir adam, yere diz çöktürülmüş birinin başına silah dayamıştı.

"Leyal," diye seslendim nefes nefese topuklu ayakkabılarının üzerine iniş yaparken.

Sencer, siyah kabzasını diz çöken adamın kafasına geçirdi. Adam yere yığıldığında dikilerek yüzünü bize çevirdi. "Leyal mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu kadın bildiğin canavar çıktı."

Leyal, "Kendinle karıştırıyorsun, dikkatli konuş," diyerek başını çevirip bana baktı. Sarı saçlarını hızlıca kulağının arkasına attı. "Buradaki siktiğimin farelerini temizledik. Gidebiliriz."

Sencer'le Ali Cihan'ın aynı anda, *"Siktiğimin fareleri,"* diye yineleyip hafifçe güldüklerini gördüm. "İyiymiş."

"Bir de şu var," dedi Leyal bana doğru yaklaşırken. "Sik kafalılar yanmaya merak salmış, biz de çakmak olduk." Ellerini birbirine şaklattı. "Başka isteyen varsa formumdayım. Gelsinler."

Her şeye rağmen güldüm.

Koridorun diğer tarafından iki kişi koşarak bize doğru ilerleyince hepimiz oraya baktık. Gölge ajanlar yeni mi geliyordu?

"Siz nereden geliyorsunuz?" diye sordu Ali Cihan. İkisi de durdu, ardından biri öne çıktı. "Liliane Voss'u paket ettik. Teşkilata haber verdik, onlar da almak için bir ekip gönderiyor."

Vay... Şaşırtıcıydı. Bu kadar hızlı ilerlemelerini beklemiyordum.

Gülümseyerek Ali Cihan'a baktığımda hafifçe eğildi. "Onlara hâlâ kızgınım," diye fısıldadı. "Sana attıkları lafı ölsem unutmayacağım."

Bendeyken yumuşak olan ifadesi onlara dönerken sertleşti. "Benden habersiz mi? İkiniz de ceza alacaksınız."

Diğeri, "Ama," deme gafletinde bulundu. Ali Cihan elini kaldırarak onu susturdu. Acımadım desem yalan olurdu. Aslında iyi bir şey yapmışlardı.

Ali Cihan dirseğimi kavradı ve beni onların yanından geçirirken, "Yarın hatırlatın," diye söylendi. "Bin şınav!"

"Oha," dedim fısıltılı bir bağırışla. "Bu çok fazla."

"Az bile," dedi yalnızca benim duyabileceğim şekilde.

"Artırıyorum," diye emretti. "Bin şınav artı iki yüz tur liman koşusu."

Bu çok fazlaydı, asla dayanamazlardı. "Komutanları mısın?" diye sordum.

Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Değil miyim?" Koridorun sonuna adımladık. "Gemiye gel de sana da komutanın olduğumu kanıtlayayım."

43. BÖLÜM

Baba

Elbisemin fermuarını indirip kendimi duşa, soğuk suyun altına bıraktım. Geminin enerjisi en düşük seviyede tutulduğu için su ısınmamıştı. Ali Cihan beni uyarmasına rağmen duş almadan uyuyabileceğimi sanmıyordum. Bedenimin rahatlamaya ihtiyacı vardı ve soğuk su çok iyi gelmişti.

Islak saçlarımın arasından parmaklarımı geçirdim. Banyonun kapısı açıldı ve bir çift ayak sesi içeriye adımladı. "Kıyafet bırakmak için geldim. Seninkileri sabah Leyal gemiye getirecek."

"Teşekkür ederim. Duş almak gerçekten iyi geldi." Başımı kabinden dışarıya uzattım. Kıyafetlerini değiştirmemişti ve elleri ceplerinde kabinin önünde duruyordu. Benim için getirdiği tişört ise lavabonun kenarındaydı. "*Boxer* yok mu?" Güldüm. "Ona alışmıştım. Sandığımdan daha rahat."

Başını iki yana salladı. "Ona ihtiyacın olmaz diye düşündüm."

Söylediği şeyi anlamama rağmen, "Çalışmam gerek, Ali Cihan. Göçebe'yi arayacağım. Belki bilgisayarın şifresini kırmama yardım eder," dedim.

"Bu iş bizden çıktı. Yarın bilgisayarı savcılığa teslim edeceğim. Onlar çözer."

"Ama ben kendim bakmak istiyorum." Nazlı'nın fotoğrafı aklımdan çıkmış değildi. Belki bilgisayarda daha fazlasını bulabilirdim. Berk'le onun ilişiğini çözemezsem meraktan ölebilirdim.

"Peki," dedi isteksizce. "O zaman sana duşta eşlik edebilir miyim?" Elimi dışarıya uzatıp onu gömleğinden yakaladım. "Gel, sorman hata."

Kıyafetleriyle içeri girdi. Onu çeken ben olmama rağmen bedenimi duvara yasladı. Kıyafetleri suyun altında anında sırılsıklam olurken, elleri sırtımdan beni ürpertecek kadar ağır hareketlerle yukarıya tırmandı ve omuzlarımı sıktı. Başımı omzuna yasladım. Ali Cihan orayı sıkarken, "Bunu yapmanı seviyorum," diye inledim. "Beni rahatlatmaktan sen de hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Yalnızca küçük kızımı kendimden çok düşünüyorum."

Bana böyle seslenmesi yeniydi ama bedenimdeki etkisi her defasında büyük oluyordu. Titreyerek içimi çektim.

Ellerimi arkadan aramıza soktum ve pantolonunun kemerini çözmeye çalıştım. Gülerek dişlerini omzuma geçirdi. Elleri aramıza girdi ve yaptığım şeyi devraldı. Tepemizden akan suya rağmen bacaklarımın arasının farklı bir

nedenden ıslandığını fark edebiliyordum. Kalçalarımı sızlanarak aramızdaki ellerine sürttüm. Yere düşen kemerin sesiyle fermuarı da indi. Bir an sonra ıslak pantolonu duşun dışında bir yere pat diye düştü. Onu, üstünden sıyırıp fırlattığı ceketi ve gömleği takip etti. "Sana," dedi inleyerek. "Komutan olduğumu kanıtlayacaktım." Erkekliğini sertçe arkamdan içime daldırdı. Bütünüyle onu yutarken duvara yapıştım.

"Ah, bunu şu an mı-" Söylediklerim yarım kaldı. İçimden çıkacakmış gibi geri çekildi, ardından tüm gücüyle geri döndü. Onu saran kadınlığım ve uyluğunun popoma çarpışı, belimi sıkıca iki yanından kavrayan büyük elleri gözlerimi kapatarak bir kez daha inlememe neden oldu.

"Ali Cihan!"

"Başımın belası!" Sert ve hızlı hareketlerle içimde kaydı. "En güzel belam. En büyük ihtiyacım. Tek zaafım."

İçimden çıkıp beni kendine çevirdi. Bacaklarım titriyordu. Yere yığılacakmış gibi hissediyordum. Eğildi ve kalçalarımı kavrayarak beni havaya kaldırdı. Kasıklarıyla duvar arasında sıkışırken onu tekrar içimde hissettim. Bu defa daha derindeydi. Bacaklarımı beline sardım. Kollarımla omuzlarından destek alırken, "Bana zaaflarımı sorduğun anı hatırlıyor musun?" diye sordum. Tırnaklarımı tenine geçirdim.

Başını geriye atıp hayvani bir sesle kendinden geçmiş gibi adımı sayıklarken bana çarpışlarıyla yükselip alçalıyordum. "Bir gün en büyük zaafım haline dönüşeceğini biliyor muydun?"

Sorumla adım daha sesli bir şekilde banyonun duvarlarına çarptı. "Senin," dedi zorlanarak. Zevkten kararmış gözleri, gözlerimle buluştu. "Zaafın mıyım?"

Tırnaklarımı omuzlarına geçirirken bacaklarımla da sıkıca beline sarılıp onu içimde, en derinde sabitledim. "Bana sarhoş numarası yapıp erkek arkadaşın var mı diye sorduğundan beri sana zaafım var," diye itiraf ettim. Sarhoş numarasını o da yapmıştı. Artık oyunlar yoktu. Gözlerime bakarken dişlerini sıkıyordu. "Erkek arkadaşım yok. Sevdiğim bir adam var," dedim onu bacaklarımla yönlendiren ben olmama rağmen kucağında titreyerek. "Hayvan gibi güçlü ve çok iyi sevişiyor. Kaslarıyla beni sarmasını, kucağından ayırmamasını istiyorum. Canımı çıkarsın, ona canım çıksın istiyorum. O benim sevgilim."

Dişlerini sıktı. Sarılmama rağmen geri çekildi ve yine içimde sertçe kaydı. Kadınlığımın duvarları onu içine sığdırmak için her defasında resmen çığlık atıyordu. Bu kadar büyük olması... "Ali Cihan!" diye yükseldi sesim. "Sanırım daha fazla dayanamayacağım."

"Ben de ve korunmuyorum," dedi kendini kontrol edemiyormuş gibi. Onun da gelmek üzere olduğunu anladım. İçimden çıkacağı sırada ellerimle onu sabitledim. Dişlerimin arasından, "Tek bir zerresini ziyan edersen seni parçalarım," diye haykırdım.

Bu onu alevlerin arasında bırakmış gibi, "Balca!" diye inledi. "Hamile-" Sözünü tamamlayamadı. O içime sarsılarak boşalırken bacaklarımı kalçasının etrafında kilitledim. Çenemi boynuna sarılı olan kolumun üzerine yaslayıp kendimi onunla kaybettim ve yine onunla sakinleşmeye çalıştım. Nefes seslerimizden başka bir şey duymuyordum. "Ertesi gün hapı alırım. Sonra da doğum kontrol hapı kullanmaya başlarım. Seninle sevişirken hiçbir şeyin bize engel olmasını istemiyorum."

Omzumu öptü. Sonra yanağımı. Burnunu boynuma sürterek, "Seni hamile bırakmayı her şeyden çok istesem de," diye fısıldadı. Yutkundu ve devam etti. Âdemelması omzumda hareketlenmişti ve bu beni her şeyden daha fazla tahrik ediyordu. "İçinde benim çocuğumu taşımanı istiyorum. Seni hamile hayal etmek bile beni çılgına çeviriyor."

"Bunu hayal mi ediyorsun?" diye sordum yorgun ama hâlâ arzulu bir sesle. Nefesim henüz düzene girmiş değildi.

"Her erkek hayal etmez mi? Hele ki böylesine seviyorken. Sonumun sen olduğunu biliyorken. Sen gerçekten de çok sevmekten benim sonum olacaksın... Her türlü sonum olacaksın."

Gülümsedim. "Evlendikten sonra sana bir bebek vermek için sabırsızlanıyor olacağım." Aklıma Nazlı geldi. "Ama," dedim ses tonumu düşürerek. "Önce Nazlı..."

Kendini sertçe içime itmeye devam etti. Boşalmasına rağmen erkekliği daha fazlasını istiyordu. Defalarca içimde kaybolduktan sonra yine sarsılmaya başladı. Artık beni duyduğunu sanmıyordum. "Madem yarın ilaç alacaksın," dedi hayvani bir sesle inleyerek. "Bundan sonra hepsini içine boşaltmak istiyorum. Bütün tohumlarımı."

Bilgisayarı kontrol edecek zamanım olmamıştı. Göçebe'yle de konuşamamıştım. Bu yüzden bilgisayarı en azından bir gün daha elimde tutmaya kararlıydım. Fakat artık, sabah Leyal'in getirdiği kıyafetleri giyip çıkmam gerekiyordu. Bir saat sonra Nazlı'nın mezarı için gemiden ayrılmalıydık.

Siyah, ince külotlu çorabımı giyerken onu kontrol ettim. Sabah tekrar duşa girmişti ve şimdi üstsüz bir şekilde kumaş pantolonuna kemerini takmaya çalışıyordu.

Kaslı kollarının arasında olmak için yanıp tutuşuyordum. Gece duştan sonra iki kez daha seviştiğimiz için bilgisayarı inceleme şansım olmamıştı. Buna rağmen tekrar istiyordum. Onu bu şekilde sürekli arzulamamın duracağı bir nokta var mıydı?

"Ali Cihan," diye seslendim.

Kemerindeki dalgın bakışları yüzüme çevrildi. "Efendim, Deli Bal."

"Hiç, öylesine seslendim," dedim ve güldüm.

Kaşını kaldırdı. Onun da yüzünde neden ona seslendiğimi anlamış gibi bir gülümseme belirdi. "Geç kalırız. Mezarlıkta işimiz bittikten sonra dönüşte babama uğrayacağım."

"Neden?"

Ayağa kalkıp çorabı kalçamdan geçirdim ve belime çektim.

"Sıranın Diyar'a geçme zamanıdır diyeceğim."

Çoraplı kalçamda gözlerini dolaştırarak dudağını dişledi.

"Ne sırası?"

"Evlilik."

Bordo renkli, askılı, dar kesim kumaş elbiseye kollarımı geçirip üzerime giydim. Eteklerini kalçamın altına indirirken, "Dur," dedi tek odağı kalçalarımmış gibi. Kıpırdamadım. O bana adımlarken bekledim.

Beni belimin iki yanından kavrayarak önüne çekti. Sonra da eteği biraz daha yukarıya sıyırıp iki kalçamı da avuçlarıyla kavradı. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda ona bu kadar hazır oluşum hiç şaşırtıcı değildi. Devam edemeyeceğimizi biliyordum ama bu çok zevkliydi. Aralık dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Çok güzeller. İçinde kaybolmak için zaman yok, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Beni ıslatmaman için şu an kaplumbağaları düşünüyorum. Devrilecekmiş gibi yürüyorlar ve hiç olmadığı kadar hızlılar. Bu hızla giderlerse tavşan ordusunu iki tur geçecekler."

Erkeksi kahkahaları kamarayı sardı. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırarak geri çekildi. "Anlaşıldı. Sen çoktan ıslanmışsın."

Sırıtarak giyinme işine geri döndüm. "Hâlâ heyecanlıyım. Ve ıslanmadım ukala."

Gömleğiyle kaslı kollarını gizledi. Ah, bu daha güvenliydi. Bana söylediğimin aksini kanıtlamak istiyor gibi bakıyordu. "Kes şunu. Başaramayacaksın."

"Peki," dedi gülerek ve o da işine odaklandı.

Birlikte gemiden ayrılıp limanda onun arabasına ilerlediğimizde elini hiç çekince duymadan tuttum. Biri görür mü, anlar mı, işim tehlikeye girer mi... Hiçbiri aklımda yoktu. O da hiç çekincesi yokmuşçasına parmaklarımı sıktı. "Başkanla konuştuktan sonra daha özgür olacağız. Ben tekrar Gök Kuzgun'a geçmeyi teklif edeceğim. Sonra da seni ailenden istemeye geleceğim."

"Abimle konuşmadan mı?" dedim rahatlamak için derin bir nefes alarak. Şu an abim bile umurumda değildi aslında. Sadece Nazlı'yı düşünüyordum ve Ali Cihan kafamı dağıtmaya çalıştığı için minnettardım.

Kolumu koluna geçirdim ve yürüyor olmamıza rağmen başımı omzunun yanına yasladım. "Ağlayacakmış gibi hissediyorum. Titrediğimin farkında mısın?" Bir nefes daha çektim. Gözlerim puslanıyordu.

Durdu ve beni omuzlarımdan kavrayarak önüne aldı. Başımın üzerini öperken, "Başaracaksın. Belki de bugün yıllardır çabaladığın sonuca nihayet ulaşacaksın. Lütfen kendini hırpalama," diye fısıldadı.

Burnumu çektim. Gözlerimdeki yaşları savuşturmayı başararak gözlerimi bir anlığına kapattım. "Seni çok seviyorum. Yanımda olmanı da."

Kollarını omuzlarıma sardı ve bana bir süre sessizce sarıldı. Arabasıyla yola çıktığımızda artık daha rahat hissediyordum.

Mezarlığın girişine park ettiğimizde içimdeki gerilim hâlâ azalmamıştı. "Ekip çoktan gelmiş," dedi Ali Cihan ileride park etmiş bir aracı işaret ederek. Önce kendi kemerini, ardından benimkini çözdü.

"Koruyucu ekipmanları giymem gerek. Arabalarında hazırlanabileceğim bir alan ayarlanabilir mi?" diye sordum ve arabadan inip arka koltuktan Leyal'in önceden bıraktığı çantayı aldım. İçinde tek kullanımlık tulumdan steril eldivenlere, FFP3 maske* ve numune toplama kitlerine kadar mezar açma prosedüründe gereken tüm ekipmanlar eksiksizdi.

Ali Cihan, hazırlıklarım için bir ekip üyesi çağırmak üzere yanımdan ayrılırken ben de doğrudan teknik ekibin aracına yöneldim. On beş dakika sonra alanda görevli genç bir adli tıp teknisyeni eşliğinde mezarlığa doğru yürüyordum. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu ama ben hiç bu kadar gergin olmamıştım. Bedenimde titremeyen tek bir kas kalmamıştı.

Nazlı'nın ölümüyle başlayan o içimdeki sancı, bugün neredeyse fizyolojik bir bozukluk haline gelmişti. Meslek hayatım boyunca adli kazılarda pek çok mezar açmış, sayısız kemik incelemiş, travmatik ölüm vakalarıyla karşılaşmıştım ama bu başkaydı. Bu seferki kişisel bir dosyaydı.

* En yüksek seviyede partikül filtreleme etkinliği sağlayan maske.

Maskemle nefes almakta güçlük çektiğimde eldivenli elimle yüzüme temas etmeden maskeyi bir miktar araladım ve derin bir nefes aldım. Beyaz, tek parça koruyucu tulumun içindeydim; sıcak ve boğucuydu. Ama bu işlem sırasında giyilmesi protokol gereğiydi. Beden sıvılarına karşı korunmalı, kontaminasyon riskini sıfıra indirmeliydim.

Nazlı'nın mezarına yaklaştıkça ekibin yüzleri belirginleşti. Çoğu alanında uzmandı, hatta bazıları yüksek ihtimalle yurtdışı sertifikalıydı. Ama bu işin yükünü başkalarına devretmeye hiç niyetim yoktu. Beni bu mezara bağlayan sadece mesleki bir sorumluluk değildi.

Kazı alanına vardığımda açma işleminin büyük oranda tamamlandığını gördüm. Ali Cihan biraz geride, kolları bağlı şekilde kazı alanını gözlüyordu. Göz göze gelmedik. Biliyorduk ki şu anda ikimiz için de sessizlik en doğrusuydu.

"Yüzde sekseni tamamlandı," dedi içlerinden biri. "Mezara kim girecek?"

Maskesine rağmen sorumluluğunu belli eden orta yaşlı bir kadın öne çıktı. "Ben," dedi kararlı bir sesle.

"Ben gireceğim," dedim daha sert bir tonla. "Balca Zorlu. Mezarın açılmasını sağlayan kişi benim. Aynı zamanda patoloji rotasyonumu tamamlamış, adli antropoloji modülünde çalışan bir adli tıp asistanıyım."

Kadın kısa bir duraksamanın ardından başını eğdi. "Biliyorum. Ama prosedüre göre defin sonrası çıkarımda sorumluluk en kıdemli adli tıp uzmanına aittir. Toprak altındaki kemikleri doğru şekilde çıkarmak hassas bir işlemdir. Ancak numuneler poşetlenmeden önce seni sürece dahil ederiz. Ayrıca raporlama öncesi inceleme için adli tıpa da gelebilirsin."

Sesi yumuşaktı ama karar kesindi. Onlara teşkilattaki görevimden, gizli operasyonlardan, sahada gördüğüm onlarca cesetten söz edemezdim. Onların gözünde hâlâ uzmanlık sınavına hazırlanan bir asistan, sadece bir gözlemciydim.

"Peki," dedim sessizce yutkunarak.

"Son aşamaya geliyoruz," diye seslendi kazı yapan ekipten biri. "Kemikler olağanüstü iyi korunmuş. Zamanla çökme ya da bozulma minimal düzeyde."

Elbette öyleydi. Organik dokular yok olduğunda bile kemikler yıllar boyu fiziksel bütünlüğünü koruyabilirdi. Ama şu anda bunu düşünecek halde değildim. Çünkü bedenim değil, kalbim isyan ediyordu.

Sonunda mezara benimle konuşan uzman kadın girdiğinde bakışlarım oradaydı. Hepsini özenle poşetlemeye başladığında mezarın dışındakiler ona yardım ediyordu. Bakışlarımı bir anlığına Ali Cihan'ın olduğu tarafa

çevirdim. Yanında Samet denen arkadaşı vardı. İkisi konuşuyor olmasına rağmen benim ona baktığımı görünce başını sallayarak belli belirsiz gülümsedi. Yanımda olması o kadar değerliydi ki.

Dikkatimi tekrar mezara verdim. Yaklaşık on dakika sonra tüm iskelet kalıntıları uygun biçimde etiketlenmiş delil poşetlerine yerleştirildi. Adli sürecin gerektirdiği şekilde, savcılıktan gelen mühürlü delil kutusuna transfer edilmek üzere, bana giyinme sürecinde yardımcı olan adli tıp teknisyenine teslim edildi.

Oradaydım. Yanında sessizce durdum. Onları taşırken her ayrıntıyı zihnime kaydediyordum. Ama bir şey...

"Eksik!" diye bağırdım. Tüm ekip bir anda bana döndü. Şaşkın bakışların arasından bir ses yükseldi. Mezarın başındakilerden yardım alarak dışarı çıkan kadın uzman soruyordu. "Ne eksik?"

Ona doğru adımladım. Yüz ifadem net, sesim kararlıydı. "İsminiz nedir? Hitap etmek için soruyorum."

Kadın eldivenlerini çıkarıp gözlüğünü düzeltti. "Neval," dedi.

İşaretparmağımı mezardan çıkarılan kemik poşetlerine doğru uzattım. "Platin eksik. Nazlı'nın sol radius kemiğinde, bilek hizasında ortopedik bir implant vardı. Cerrahi platin. Bu tespit, önceki medikal kayıtlardan ve şahsi gözlemimden teyitlidir."

Neval maskesini çıkardı. Hafifçe başını sallayarak alaycı bir ifadeyle konuştu. "O da nereden çıktı şimdi? Bütün materyal çıkarıldı. Unutulan bir şey yok."

"Olamaz," dedim titremesine engel olamadığım sesimle. Tüm bedenim hafifçe sallanıyordu. Neval artık bana deliymişim gibi bakıyordu. Haklıydı belki ama yanlış olan ben değildim.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyduysam da umursamadım. "Ben girerim," dedim. "Orada olmalı. Nazlı'nın bileğinde ciddi bir kırık vardı. O dönem medikal destek çok geç sağlandı. Platin yerleştirilmişti. Travmatik izleri birebir gördüm. Yanımda ağlamıştı. Dikişleri vardı."

Bir adım atıp mezara yöneldim. Bileğimi kavrayan bir el beni durdurmaya çalıştı ama kendimi kurtardım.

"Balca," dedi arkamdan Ali Cihan, sesi kısık ve endişeliydi. "Yapma güzelim."

Ne kadarını duymuştu bilmiyordum. Yaşlar yüzüme sıralanırken ona döndüm. Mezarı işaret ettim, nefesim kesiliyordu. "Burada," dedim boğulurcasına. "Burada yaşadım ben. Onunla. Gözyaşlarını, sırtındaki morlukları

unutmadım. Her gece, uyumadan önce bunları ninni gibi tekrar edip yattım. Bileği kırılmıştı."

Elim düşerken dizlerime gücüm yetmez gibi oldu. "Ben onunla beraber ağladım. O kırık bilekte kendi canımın acısını buldum. İçeride platin olmalıydı!"

Maskeyi yüzümden hızla çıkarıp kenara fırlattım. Son kez gözlerine baktım ve göğsümden bir çığlık koptu. "Kardeşimdi!"

Herkes donmuştu. Ve ben biliyordum; o mezarda yatan kişi, Nazlı değildi.

Düşünmeden mezara girdim ve ellerimle toprağı kazmaya başladım. "Buradan çık," diye yalvarıyordum. "Buradan. Seni nereye götürdüler, Nazlı? Bulamayayım diye nereye götürdüler!"

Ali Cihan'ın sırtımdaki elini hissettiğimde onun yanımda olduğunu anladım. Patlama anım işte o andı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken bedenimdeki titreme beni sona götürdü. Önce sesim düştü. Sonra sarsıntı giderek azaldı. Boşlukta gibiydim. Platin yoktu. Nazlı yoktu. "Bir çocuktan bu kadar mı korktunuz? Onun Balca diye arkadaşı olduğu için bu kadar mı korktunuz? Beni yıllarca başkasının mezarında mı ağlattınız? Çiçekler ektim, onunla kendimi buraya gömdüm. Siz!" dedim bağırarak. "Benden bu kadar mı korktunuz? Küçük bir çocuktan, Nazlı'dan bu kadar mı nefret ettiniz?"

44. BÖLÜM

Balca

Uzunca bir süre gölge ajanlara ve diğer uzmanlara gözlerimdeki şişliğin ağlamaktan değil de uykusuzluktan olduğunu kanıtlamaya çalıştıktan sonra kendime saklanacak bir yer bulabilmiştim. Antrenman odası ilk defa boştu ve burada kalıp sakinleşebilirdim.

Ne var ki ne açılan mezarı ne de içinden çıkarılan kemiklerin Nazlı'ya ait olmayışını unutamıyordum. Kemikler incelemeye alınmamasına rağmen ben düşüncemden o kadar emindim ki. Açılan o mezarın içinde kalmış gibiydim. Şimdi nasıl devam edecektim?

Elime yirmi kiloluk bir ağırlık aldım ve minderli banka doğru adımladım. Ne zaman kendimi çıkmazda hissetsem aklımı yitirene kadar bir şeylerle uğraşırdım. Elimdeki ağırlık şimdi bu işe yarayacaktı. Bana onu unutturacaktı.

Siyah deri mindere kalçamı bıraktığım anda odanın kapısı aniden açıldı ve Ali Cihan endişeli bir ifadeyle kapıda belirdi. Beni etrafta göremeyince korkmuş olmalıydı. Ne yapacağımı sanıyordu ki? Ağlayacağımı, kendimi kaybedeceğimi ya da oraya buraya saldıracağımı mı? "İyiyim," dedim ne soracağını bildiğimden gözlerine bakmadan bir fısıltı gibi.

Beni duyup duymadığını bilmiyordum. Adımları önümde duraksadı. "Balca, Balca," diye tekrarlarken yanıma oturdu.

"Korkacak bir şey yok. Bir şey yapmadım."

Ali Cihan'ın bakışları hâlâ üzerimdeydi. Uzun bir sessizliğin ardından parmaklarını çenemin altına yerleştirip yüzümü hafifçe kaldırdı. Gözlerimde biriken yaşlara baktı, sanki kelimeler boğazına düğümlenmişti. Yutkundu. Sonra eliyle yüzümdeki ıslaklığı sildi ve alçak bir sesle konuştu. "Benim bir tane Deli Bal'ım var. Bir tane sevgilim, her şeyim... Üzme onu. Bana sığın. Benimle dertleş ama kaçma."

Bakışlarımı önümde tutarken parçalanmış bir tebessümle, "Gerçekten iyiyim," diye mırıldandım. "Korkmana gerek yok. Bir şey yapmadım, yapabileceğimi de sanmıyorum." Bir şey demek için dudaklarını araladığında ayağa kalktım. En başından beri iki hedefim vardı. Biri mezarı açtırmaktı, diğeri sır gibi saklanan dosyaya ulaşmaktı. Birine ulaşmıştım ama beklediğim gibi olmamıştı. Diğeri ise şimdi imkânsız görünüyordu.

Dalgın bakışlarımı onun net bakışlarına sürükledim. "Bir iddiaya daha var mısın?" diye sordum. Sesimi sandığım kadar kendimden emin çıkaramayışım, bunun benim için bir kaçış noktası olmasını planladığımdandı. "Bu minderde," diye devam ettim. Gözlerimin içine bakıyordu. "Ağlamaya ne dersin? Seni ağlatacağıma eminim."

"Bana ağlamak için bahane arıyormuşsun gibi geldi," dedi ayağa kalkarak. Onun da sesi inatlaşır ya da meydan okur gibi değildi çünkü beni anlıyordu.

"Öfkeliyim. Bir şeylere vurmak, parçalamak istiyorum. Bu neden sen olmayasın?"

Kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Böyle iyi hissedeceksen," dedi ve elini ona yaklaşmamı söyler gibi önünde açıp kapattı. "Gel öyleyse. Üzerime bile tırmanabilirsin."

Bir şey yapacak ya da karşılık verecek gibi durmuyordu. "Böyle durursan sana vuramam."

"Ben de eğitimler dışında sana vuramam. Bu seni rahatlatacaksa beni kum torban gibi kullanabilirsin."

Ağzımı havayla doldurup tek seferde üfledim. "Bunu istemiyorum. Bana vur, Ali Cihan! Bana vur!"

Aramızdaki tek adımlık mesafeyi kapattı ve kocaman boyuyla önüme dikildi. "Ağlamak için bahane arayan yerlerini öpmeyi tercih ederim." Eli yanağımı kavradı. Başparmağı gözümün kenarını severken, "Deli Bal'ım, ben de senin kadar olanlara üzüldüm. Ama senin benim yanımda bile saklanmanı istemiyorum," diye mırıldandı.

"Saklanmıyorum." Çözülmeye hazır hissetmiyordum. Mezarlıkta yeterince güçsüz görünmüştüm. Tıpkı bir çocuk gibi oturup ağlamıştım. Bunun tekrarlanmaması için ne gerekiyorsa onu yapmalıydım. "Lütfen gerekeni yap. Seninle gerçekten iddialaşmak istiyorum. Kabul edemez misin? Bana tüm gücünle saldıramaz mısın?"

Başını düşünmeden iki yana salladı. Ona gözlerimi devirdim.

"O zaman benim için yapabileceğin bir şey yok. Ben bir kum torbasına vurmak istemiyorum." Onu göğsünden iki elimle ittirdim. Yerinden bile kıpırdamadı. Sadece biraz sarsıldı. "Benim için bunu bile yapamayacaksan ne işe yararsın ki?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Bu beni tahrik etmek için değil mi? Ben sevgilisine vuracak biri değilim. Ama onun için dayak yiyebilirim. Eğer rahatlayacaksa her şeyi yaparım. Ağlamak istiyorsa benim yanımda ağlayabilir. Ona gülmem ya da güçsüz diye düşünmem."

Dudağımın üzgünce kıvrılışına engel olamadım. Beni çözüyordu ve buna hemen engel olmalıydım.

"Aman ne güzel!" diye bağırarak göğsüne yumruğumu geçirdim. Burnundan güldü. Canını yakmış olmalıydım ama ifadesine yansımadı.

Tekrar vurdum. "Eninde sonunda tepki vereceksin. Ağzımı burnumu kırsan ne güzel olur!" Bağırıyordum. Hem de delirmiş gibi. Tekrar vurdum ve tekrar. Yerinden bile kıpırdamadı.

Bacağımı kaldırdım ve dönerek bacağının yanına geçirdim. "Bana!" dedim iki ayağımın da üzerine inerken. "Vur!"

Nefes almak için ellerimi dizlerime dayayıp ona aşağıdan baktım. "Lütfen." Sesim çatallı çıkıyordu. "Lütfen, Ali Cihan!"

Bir anda dizimdeki elimi yakaladı ve beni çekerek karşısına dikti. Göğsüm gövdesine yapıştığında boştaki eli belimi sardı. "Sana vurmayacağım. Ama dersen ki bana esaslısından bir iki hareket göster kıdemlim olarak, sadece kendini geliştirmen için bunu yapabilirim."

Bir kez daha, "Lütfen," dedim ve derin bir nefes aldım.

Tuttuğu bileğimi sıktı. "Canın yanarsa söyle." Bacağını aralık bacaklarımın arasından soktu ve kırarak sol bacağıma geçirdi. "Sert olsun. Yoksa sen devamını isteyeceksin," diye homurdandı. Bacağımı çekti ve ben geriye devrilirken düşüşümü yumuşatacak en küçük bir şey yapmadı. Minderin üzerinde değildik. Kalçamın üzerine, zemine çat diye düştüm. Gözlerim acının etkisiyle sıkıca kapandı. "Bu mu yani?" diye bağırdım canım çok fazla yanıyor olmasına rağmen hiç etki etmemiş gibi.

Elimi tutarak beni yukarıya çekti. "Bebeğimin," dedi ve baldırlarımın altından iri kollarını geçirip beni kucağına aldı. "Canını yakmam nasıl bir delilik!" diye bağırırken iki adım attı. Ne yapacağını bilmiyordum. "Neden beni de cezalandırıyorsun ki?"

Kendini minderin üzerine o kadar ani bıraktı ki ağırlığı ve geniş gövdesi yüzünden altında ezildim. Nefes alabileceğimi sanmıyordum. Tırnaklarımı omzuna geçirdim. "Ah, bu fena değildi. Ama sıra bende."

Başımı yüzümün hizasında duran başına düşünmeden geçirdim. Kafası gerilerken ağzından ismim döküldü. Onu üzerimden atıp üzerine tırmandım. Tişörtünü ellerimi çaprazlayarak yakasına geçirdim. Böylece kollarım makas gibi onun boğazını sıkacak, bedenimin ağırlığıyla onu yere sabitlerken nefessiz kaldığı için kıpırdayamayacaktı.

Fakat ne yapacağımı bildiğinden bacaklarını araladı ve o da beni bacaklarının arasına sıkıştırdı. Elleri, kollarımı çözmeye çalışıyordu.

"Bu bir işine yaramaz!" diye bağırdım. Burnundan güldü. Nefes almakta gerçekten zorlanıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Senin de yaramaz. Pes et, seni bırakayım."

"Asla!" dedim ve kollarımdaki makası biraz daha sıkılaştırdım. Öksürdü. "Gelecekteki kocanı öldürünce eline ne geçecek?"

"Ya sen az önce beni mindere çarparken ne düşünüyordun? Ezdin resmen."

"Bunu istemedin mi?"

Tamamen dalgınlık anıydı. Bedenini öyle hızlı ve tek seferde çevirdi ki kollarım hâlâ boynunda olmasına rağmen altında kaldım. Dizlerini kalçama doğru toplayıp beni gövdesine sıkıştırdı. Sonra da eliyle kollarımı çözdü. Bileklerimi başımın üzerinde tek eliyle sabitledi. Altında kıvrandım ve bacaklarımı kilitleyen bacaklarından kurtulmaya çalıştım. "Ali Cihan! Senden judo yapmanı istemedim. Bu şekilde sinirlerim daha çok bozuluyor. Şu an seni parçalayabilirim."

Sinirle güldü. "Ne güzel işte. Bana kız. Bana dol. Bana boşal. Kafandaki düşüncelerden sıyrıl."

"Aaa!" Attığım çığlıkla damarlarım boğazımda patlayacak gibi gerildi. Bacağımın birini kilit altındaki yerden kurtardım ve o engel olamadan omzuna attım. Sonra da yan dönmeye çalışarak diğer bacağımı dışarıya almaya çalıştım. Üzerime abanıyor ve buna engel olmaya çalışıyordu. Sonunda iki bacağım da dışarıdayken onları yan tarafa doğru aralık olarak uzatıp kolumun birini boynunun yanından altına gerdirdim, diğerini sağ omzunun üzerinden alttaki kolumla birleştirdim. Şimdi kilit altında olan oydu ve yüzü boyun boşluğumla göğsüm arasına gömülüydü. Nefessiz kalana kadar sıktım.

Dişlerini tenimde hissettiğimde, "Hile yapma," diye uyardım. "Isırmak yok."

"Kafa atmak da yoktu," dedi boğuk bir sesle.

"Judo yapmıyorduk. Senin yüzünden bu noktadayız."

"Bence senin," dedi. Kıskaca almadığım kolunu uzatıp atkuyruğu şeklinde bağladığım saçımı eline dolayıp çekti. Başım geriye yatarken çığlık attım. "Yine hile yapıyorsun, Kavur."

"Sahada kurallar yoktur. Biz şu an kuralları uygulamıyoruz. Sen canını yakmamı istemedin mi?"

Diğer kolunu aramızda açılan mesafeden göğüslerimizin arasına soktu ve beni ittirerek minderin üzerine devirdi. Sonra da üzerime çıktı. Elleriyle baldırlarımı kavrayıp bacaklarımı kalçasının etrafına sardı. Devam edeceğimizi

sanıp hazırlanırken o ellerini aşağıya sürükleyerek kızardığını yeni fark ettiğim bacaklarımı okşadı. "Bak, sana ne yaptım? Beni üzmek bir işine yaradı mı?"

Tepinmeyi kesip kendimi geriye bıraktım. Kollarımı başımın üzerine alarak ona baktım. "Kollarım da acıyor. Belim ve kalçam da. Az önce göğsümü ısırdın."

"Kavgada böyle şeyler olur ama kavga ettiğim bir daha sen olmayacaksın."

"Bundan zevk aldım." Göğsüm aldığım nefesle yükselip alçaldı. "Seninle bunu hep yapabilirim. Yalnızca daha fazla güç uygulamalısın. Kendini tuttuğunu fark ettim."

Elleri iki yanımdan belimi kavradı. Üzerimde kısa bir tayt şort ve spor sutyeni vardı. Başparmakları karnımın çıplak derisini sıyırırken, "O halde bunu bir daha burada yapmayalım," dedi gözlerimin içine bakarak. Sesi nefessiz kalışından değil de farklı bir nedenden çatallı çıkıyor gibiydi. "Eğer gemide olsaydık dövüşmezdik. Sana adını bile unuttururdum."

Elleri yukarıya kaydı ve kaburgalarımı göğüs hizamda avuçlayarak sıktı. Oradaki elleriyle beni biraz daha aşağıya çekti. Minderde kayarak uyluğuna çarptım. "Balca, Balca," diye söylendi. Sonra da serseri bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Deli Bal."

Şu an onu sinirlendiren neydi? Adımı tekrarlıyordu ve artık bunu neden yaptığını biliyordum. "Sinirlendiğinde adımı tekrarlıyorsun. Bunun farkında mısın?"

Kaşlarından biri havalanırken kasıklarımın onunkilerle birleştiği yerden gözlerini ayırdı ve ellerini bacaklarıma indirip okşarken gözlerimle buluşturdu.

Söylediğim şey onu şaşırtmışa benziyordu. "Önceden ona kadar sayardım. Dedem öfkelenince sayardı. Ondan kaldı. Sonra baktım, bir de sen olmuşsun, on da... Seni sayıyorum."

Kalbim zaten az önceki mücadeleden dolayı hızlı atıyordu ancak şimdi daha farklı vuruşlarla göğüskafesimi zorladığını hissettim. Birinin öfkelendiği zaman kaçış noktası olmak nasıl çekici bir şeydi? Aynısını ben de yapıyordum ama daha çok onu hırpalayarak ya da onun beni hırpalamasını sağlayarak. Ağırlık kaldırmak kesin çözüm olmayabilirdi ama Ali Cihan'la yaptığım her şey aklımı başımdan alırdı.

"İşe yarıyor mu bari?" Yanaklarımın kızardığından emindim çünkü bakışları iki yanağım arasında ve gözlerimde mekik dokuyordu.

"Yaramıyor," dedi yutkunarak. "Neye sinirlendiğimi unutup bu defa da unuttuğuma öfkeleniyorum." Kaşını kaldırdı ve bana ters bir bakış attı. "İçimden saydığımı sanıyordum. Az önce beni duydun mu yani?"

"İki kere Balca dedikten sonra sırıttığını gördüm. Sonra da saymaya devam ettin. *Balca, Deli Bal, Balca, Deli bal...*"

Utangaç bir tebessümle gözlerini önüne indirdi. Bu da neydi şimdi? Benim koca adamım utanabiliyor muydu? "Bu aralar öfkeleneceğim çok şey oluyor. Kaptırmışsam demek ki. Sana adımı saydırsam." Bakışları gözlerimle buluştu. "Aslında bu senin de işine yarar. Hadi her şeyi unutalım," dedi ve bir anda üzerimden kalktı. Sonra da elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Bugün de gemiye gelir misin? Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı. Bir türlü söylemeye fırsat bulamadım.

Ne söyleyeceğini merak etsem de, "Bence başının çaresine bakmalısın," dedim. "Biraz daha eve gitmezsem abim sokaklarda adımı saymaya başlayacak."

Ali Cihan beni eve bıraktıktan sonra gitmişti. Yatağa uzanmış, yaşananları düşünüyordum. Eve ilk girdiğimde abimin bana karşı sergilediği sert tavrı hâlâ unutamıyordum. Leyal, öfkeden zor nefes aldığımı fark ettiğinden sessizliğini kendi yatağında otururak koruyordu. Henüz son olanların birini bile bilmiyordu.

Abimin sorununun Ali Cihan olduğu çok belliydi ama sanki başka bir şey daha vardı. Bunu düşünmeden edemiyordum. Odama gireceğim sırada ağzının içinden, *"Kafanı bulandırıyor, değil mi?"* diye bir şeyler homurdanıp durmuştu.

Muhtemelen sesini bana duyurmak istememişti ama öfkesi o kadar dışarıya taşmıştı ki kendine engel olamamıştı.

Oflayarak başımı çevirdiğimde Leyal'in endişeli bakışlarını gördüm. Zoraki bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Sırf bana iyi hissettirmek içindi. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandım. "Abime öfkeliyim. Geçmesini bekliyorum."

"Çok haklısın. Saçma davranıyor. Asla ondan beklemezdim," diyerek yatakta toparlandı. Bir şey söylemek istiyor ama yapamıyordu. Ne olduğunu galiba biliyordum.

"Bana Nazlı'yı sorma çünkü hiç iyi haberler veremeyeceğim. Konuşmak istemiyorum."

"Onu sormayacağım ama söyleyeceğim şey biraz da onunla ilgili," dedi yerinden kalkarak. "Ben bugün senin için bir şey yaptım."

Yataklarımızın arasındaki komodinin çekmecesini açtığında yerimde oturur pozisyona geçtim. "Ne yaptın?"

"Hırsızlık," dedi Leyal histerik bir gülümsemeyle. Çekmeceden bir dosya çıkardı.

"Hırsızlık mı? Ne saçmalıyorsun?" Ondan duymayı beklediğim şey asla bu değildi.

Yatağa tekrar oturdu. Beni izliyordu. "Aradığın şeyi bulmuş olabilirim."

"Ben neyi arıyorum ki?" Gözlerim belirginleşti. Konuşmanın başında *Nazlı'yla ilgili* demişti. Aklıma gelen şey imkânsızdı. Leyal, *en çok istediğim o şeyden* bahsediyor olamazdı.

"Her başkan eski görev dosyalarını arşivler. Özellikle çözülmemiş olanları. Bu neden aklımıza gelmedi, bilmiyorum."

"Eski görev dosyalarını." İşaretparmağımla yataktaki dosyayı gösterdim. "Yoksa bu?" Nefesim kesildi. Kendimi yatağa yığılacak gibi hissettim.

"İlk sen okumak istersin diye sadece doğru dosya mı diye şöyle bir baktım. Adı geçmese de bu yüzde yüz Nazlı Kaya'nın dosyası, Balca. Teşkilat zaten Ferdi Kaya'yı arıyormuş. Bir kimlik değiştirme durumu var anladığım kadarıyla."

Gözlerim yatağın üzerindeki dosyada kilitli kalırken Leyal yanıma gelip oturdu. Dizimin üzerinde hareketsiz duran elimi tuttu. Bakışları şimdi daha hassas, daha şefkat yüklüydü. "Çok çabaladın. Yıllar seni yıpratırken, her geçen gün parçalarken yanındaydım. Bugün senin doğum günün. Çoğunda olduğu gibi bugün de doğum günün olduğunu unuttun. Ne yazık ki herkes unutmuş görünüyor. Bu yüzden üzgünüm. Bugün sana bir kutlama ayarlayacaktım ama dosyayı bulmayı beklemiyordum. Biliyorum, bununla her şey gölgede kaldı ama senin için bundan daha iyi bir hediye olamaz, değil mi?"

Bugün benim doğum günümdü ve ben gerçekten de farkında bile değildim. Günler, geceler öylesine birbirine girmişti ki. Ailem de unutmuştu. Buna alınganlık yapabileceğim bir durumda değildim. Dizlerimin üzerine kalktım ve yatağın üzerindeki dosyayı önüme çektim. "Bundan," dedim dosyayı sıkı sıkı tutarken. "Daha değerli hiçbir şey olamaz. Sen bana çocukluğumu geri verdin, Leyal. Bu yüzden başın yanacak mı?"

Omzunu silkti. "Kimin umurunda? Benim için önemli olan sensin. Daha fazla boşlukta yaşamanı istemiyorum. O başkan bozuntusunu da elinde dosya olmasına rağmen yalan söylediği için rezil rüsva etmek istiyorum."

Elimdeki dosyaya çekinerek baktım. "Ya sana bir şey yaparsa? Ya mesleğinden olursan?"

Başını gülerek iki yana salladı. "Ne önemi var, Balca? Ben kimsesizim, unuttun mu? Teşkilat için bulunmaz bir şey bu. Arkan yok, birilerinden işinle ilgili saklaman gereken şeyler yok. Dümdüz yaşıyorsun, yaşıyorum.

Yeteneklerimi bir gölge ajan olmama rağmen kimseyle dolduramazlar. Onlardan dosyalarını çalmış adamım ben. Bunu hangi yürekli çıkıp da yapabilir? Utançlarından yayamazlar bile. Kâzım Başkan'ın çıkıp da *ben dosyayı çaldırdım* diyebileceğini düşünüyor musun?"

Onunla güldüm. Ne var ki aklım dosyadaydı. Bunu fark ederek, "Hemen aç," dedi. "Seninle okumamda sakınca var mı? Ben de çok merak ediyorum."

Hayır anlamında başımı salladım. Gözlerimde doğum günü hediyem yüzünden tomurcuklar belirmeye başlıyordu. Bu hayatım boyunca aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi. Derin bir nefes aldım. "Yanımda ol. Bu daha iyi olur. Bugün mezarda Nazlı'nın kemikleri yoktu, Leyal. Her ne olduysa onun ölüm nedeninin açığa çıkmasını istemiyorlar."

"Bu çok ilginç. Gerçekten normal bir mahalle kızının ölümü neden bu kadar gizleniyor ki?"

"Öğreneceğiz." Bir nefes daha alarak dosyanın kapağını açtım. İlk sayfada içerik bilgileri vardı. Evet, bu dosya Nazlı'ya aitti ve kaydı 2006 yılında tutulmuştu. Gerçekten elimdeki kayıtlar çocukluğumun yanık, kül rengi anılarına ait gerçekleri içeriyordu.

"Dosya adı *Sifr* mi? Baba adı Mavzer Koch mu?"

Sorumla Leyal hemen başını salladı. "Ben de çok şaşırdım. Görünüşe göre Ferdi onun babası değil."

Yutkunarak devam ettim. "Ünlü Alman mafyası mı?" Her satırda beni şaşırtacak bir şey çıkıyordu. Eğer olayı bilmeseydim bu dosyanın Nazlı'ya ait olduğunu asla anlayamazdım.

"Anlattıklarından yola çıkarak söylüyorum, o adamda zaten garip bir şeyler vardı. Kim çocuğuna öylesine kötü davranır ki? Eğer kanı bozuk değilse. Maalesef onun her şeyi bozukmuş."

Okumaya devam ettim ama daha ilk satırda darmaduman olmuştum. Devam etmekte, anlamakta zorlanıyordum. "Anne adı Yeşim Koch. Almanya'da yaşıyor görünüyorlar ama kadın savcı ve bir mafyayla evli. Bu nasıl mümkün olabiliyor?"

"Önceden öyle olmalı," dedi Leyal. "Evlendikten sonra belki Almanya'ya yerleşmiştir."

"Allah aşkına, devletin savcısı nasıl bir mafyayla evlenebilir?"

"Sen buna mı şaşırıyorsun? Ben bu dünyada öyle absürt şeylerle karşılaştım ki artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Nazlı hakkında savcının kızı demiyorlar mıydı? Sana bunu Ali Cihan mı söylemişti? Belki de ortada bilgi

karmaşası vardı ya da kafa karıştırıyorlardı. Görünen o ki kızın annesi savcı. Ferdi değil."

Bu sadece onun düşüncesiydi. Aslını araştırmadan bilmezdik. Bu dosyada her şeyin yüzde yüz doğru olmama durumu da vardı. Tahminler, araştırma sırasında ortaya çıkanlar da not alınır, sonrasında yenilenirdi.

Parmağım bir yerde duraksadı. "Kadın Trabzonlu. İyi de Nazlı neden Ferdi'ye baba diyordu? Yoksa kadın Mavzer'i onunla mı aldattı? Belki de çocuğu istemediler."

İşim gereği sorgulamadan ilerlemem mümkün olamıyordu. Okuduğum satırda sonunda onun adını gördüm. Adı Ferdi'ydi ama soyadı Kaya değildi. "Ferdi gerçekten bir savcıymış. Ama kendi soyadını kullanmıyormuş. Gerçek soyadı Yılmaz. O da Trabzonlu. Ali Cihan onun Trabzon'da toplu kıyım yaptığını söylemişti," diyerek dosyada bu detayı aradım. "Ve evet. Tam da anlattığı gibi. Bir gece kulübünde yangın çıkarmış. Bir istihbarat komuta merkezini taratmış. Nedeni yazmıyor. Bu yüzden şüpheler onun üzerinde yoğunlaşmış ama bir noktada kopmuş. Yıllar sonra görgü tanıkları onun Çanakkale'de olduğuna dair ifade verince aramalar orada yoğunlaşmış." Nefesimi kesen o bilgiyi okudum. "Nazlı gerçekten de onun kızı değilmiş. Onu neden kaçırdığı bilinmese de bunun bir intikam planı olabileceği üzerinde yoğunlaşılmış."

Öğrendiğim şeyden sonra durmam ve bir süreliğine gözlerimi kapatmam gerekti. Ali Cihan'ın gemisine sakladığım ve Berk Alazhan'ın odasında bulduğum notu anımsamaya çalıştım. Bundan Leyal'e de bahsetmiştim. O da anlam verememişti. Dosya adında yazan bilgiyle o not eşleşiyordu. Bunu bana Ali Cihan da söylemişti. Nazlı'ya dosyada *Sıfır* diyorlardı. Notta onu elde edenin gücü de elde edeceği ima ediliyordu. *Parayı, mafyayı...* Mavzer Koch kızını mı istiyordu? Değerli olduğu için herkes onu mu istiyordu? İyi ama o ölüydü. Not ise yeniydi. Ölü olan birini neden ararlardı ki?

Elim kalbimin üzerine kapanırken diğer elimle dosyada bir sayfa çevirdim. *"Sıfır tüm masumiyetine rağmen gücün tek sahibi."* Onu böyle tanımlamışlardı. Tam da düşündüğüm gibiydi. *"Elde edilmemeli,"* yazıyordu.

Leyal'in sesiyle daldığım yerden çıktım. Parmağını diğer sayfadaki bir satırın üzerinde tutuyordu. "Ferdi denen adam zaten tutuklanmış. Şu an nerede bilmiyorum ama Trabzon'da yargılanmış. Orada bir hapishaneye tıkılmış olmalı."

Gösterdiği kısmı okudum ama yargılandığı konular yazmıyordu. Aklımı yitirecektim. Dosya bir çıkış yolu sunar sanmıştım ama kafam daha çok karışıyordu.

Belki bir cevap bulabilirim diye düşünerek bir sayfa daha çevirdim ama bu son sayfaydı. Ferdi Yılmaz hakkında, devletin anayasal düzenini hedef alan eylemleri, çok sayıda masum insanın ölümüne neden olan organizasyonel suç faaliyetleri ve Hayrat saldırısındaki rolü nedeniyle, Türk Ceza Kanunu uyarınca ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verildiği yazıyordu. Yargılama ağır ceza mahkemesi tarafından yürütülmüş ve cezanın infazı için Trabzon Yüksek Güvenlikli Kapalı Ceza İnfaz Kurumu belirlenmişti.

"Leyal," dedim fısıltılı bir bağırışla. "Ben çok karıştım. Bu dosyayla ilgilenen bir uzman istihbaratçı yok muydu? Eğer öyleyse kimi arıyorlar? Ferdi denen adam ağırlaştırılmış müebbet yemiş. İçeride olan bir adamı neden arıyorlar? Başkan bana onun bir şirketi dolandırdığı için arandığını söylemişti. Ne yani, herkes yalan mı söylüyor? Ben zaten yıllardır onu araştırıyorum. Neden hapiste olduğunu öğrenmedim? Bu bilgi neden saklanır ki?"

Kafamın içi o kadar çok soruyla doluydu ki. En sonunda boğulacak gibi hissettim. "Benim hava almam gerek. Ve biraz yalnız kalmam. Dışarıya çıkıyorum. Yürüyeceğim."

Derhal ayağa kalktım. Dosyayı da kendi yastığımın altına sakladım. Leyal bana engel olmaya çalışmadı çünkü onun da kafası karışıktı, bundan emindim.

Ağır adımlarla ilerlerken nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Zaten amacım bir yere varmak da değildi. Önceden Nazlı'nın evi olan fakat şimdi markete dönüştürülen yerden geçerken oraya bakmamaya çalıştım. Her an dizlerimin üstüne çöküp ağlamaya başlayabilirdim. Bu olsun istemiyordum. Ben sadece sorularımın cevaplarını istiyordum.

Nazlı'nın hayatta olduğu süre boyunca, Allah'ın her günü dayak yediği adam hâlâ yaşıyorsa bu çok büyük bir adaletsizlikti. Tabii cezaevinde gebe-rip gitmediyse. Gerçek adı Ferdi Yılmaz'dı. Nazlı onun kendi kızı değildi. Neden onu kaçırıp Çanakkale'ye getirmişti? Onu yanında tutarak ne yapmayı planlıyordu? Ve neden öldürmüştü? Belki de gerçekten onun öz kızıydı. Yasak bir ilişkiden doğmuştu ve Ferdi onu kullanmak için kaçırmıştı. Ama aynı zamanda da ondan nefret ediyordu. Mafyanın itibarını sarsmak mı istiyordu? Güç için mi kullanacaktı? Ofladım. Eğer öyleyse Mavzer Koch neden hâlâ kızı arıyordu? Arayanlar ona gerçekten değer veriyor olmasa, Nazlı'yı ona karşı nasıl kullanabilirlerdi ki?

Sorular, sorular... Çığlık atmak istiyordum. Başımı yerden kaldırdım ve o anda tartışma sesleri kulağıma doldu. Dalgınlığım anında kayboldu. Marketin arka sokağında abim, Ali Cihan'ı kenara çekmiş onunla hararetli bir şekilde tartışıyordu.

Beni eve döndüğümde taş gibi bir suratla karşıladığını hatırladım. Allah aşkına, bu adam bizden ne istiyordu? Artık daha fazla saklanmak da abimin bu saçma tavırlarını çekmek de istemiyordum.

Onlara doğru ilerlerken benim farkımda bile değillerdi. Abim, "Onu bu işten uzaklaştırmanı söylemiştim!" diye bağırdığında Ali Cihan onun kolundaki elini silkeleyip kendinden uzaklaştırdı.

"Anladım. Bu bir hataydı. İstediğini yapacağım. Onun tehlikede olmasını istiyor muyum sanıyorsun?"

Ali Cihan'ın sözlerini, "Ne oluyor burada!" diye bağıran sesimle kestim.

Abim, gözleri dönmüş bir şekilde bana dönerken önce kısa bir afallama yaşadı. Ardından hızla kendini toparladı. Ali Cihan bana doğru bir adım attı ama temkinliydi. "Balca, sorun yok."

"Bence sorun var," diye kestim sözünü. Sesim net ve sertti. "Hata olan ne? Benden neyi saklıyorsunuz? Neden sürekli kavga edip duruyorsunuz? Bir süredir aranızın bozuk olduğunu fark etmiyor muyum sanıyordunuz?"

Abimin önünde dikildim. Boyum onunkine yetişmiyordu belki ama ben öfkelendiğimde onun boyunu da aşardım, bunu iyi bilirdi. Bu yüzden dalgalandı, yüz ifadesi daha da düştü.

"Kiminle olacağımı sana sormayacağım. Abimsin ama son zamanlardaki tavırlarına artık saygı duyamam. Ben, Ali Cihan'a abimle konuş gönlünü al diyorum; sen ne yapıyorsun? Sevdiğim adamı sokak aralarında sıkıştırıyorsun."

"Balca," diyerek araya girmeye çalıştı ama izin vermedim.

"Evleniyoruz biz. Bu fikre alışsan iyi edersin."

Abim derin bir nefes aldı. Kolumu tuttu. "Ben birlikte olmanıza artık karşı değilim. Zaten hiçbir zaman sana uyarılarda bulunmak dışında baskı yapmadım. Evet, başta bu beni çok öfkelendirdi ama ilişkinizi ileriye taşıdığınızın farkındayım," dedi dişlerini sıkarak. Hâlâ kabullenmekte zorlanıyor gibiydi. "Ama Allah şahidim, senin normal biriyle olmanı çok isterdim. Ne yazık ki engel olmayacağımın artık farkındayım."

"Normal derken neyi kastediyorsun?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"O bir kaptan ve çok uzun süre gittiği yerlerden dönmeyecek. Daima yalnız olacaksın," diye yanıt verdi ama bunu inanarak söylüyor gibi değildi. Çünkü ben de şehir dışına çıkıyordum, mesleğimin gerekliliklerini yapıyordum. Sorun sadece Ali Cihan'ın kaptan oluşu olamazdı.

Derin bir nefes aldım. "Madem bu fikri kabullendin, derdin ne o zaman? "

"Çünkü!" diye patladı sonunda. "Senin kafanı Nazlı konusunda dolduruyor. Sana yardım ediyor."

Burada konuştukları konu Nazlı'yla mı ilgiliydi? Gözlerimi hızla Ali Cihan'a çevirdim. "Mezar konusunu biliyor," dedi sessizce.

"Ne olmuş yani?" Kolumu silkeleyip abimin elinden kurtuldum. "Ne yani? Sen buna mı karşısın? Sen ne istiyorsun abi?"

"Bunu araştırmanı istemiyorum," dedi abim. Bu kez sesi düşüktü ama içindeki endişe ifadesinde yankılanıyordu. "Unutmanı istiyorum artık. Ona göre yaşamamanı. Çünkü eline hiçbir şey geçmeyecek."

"Hah!" Acıyla güldüm ve bir adım daha geri çekildim. "Sana sormuyorum. Neyi yapıp yapmayacağıma sen karar vermiyorsun."

Ali Cihan ikimizin arasına girdi. Ellerini yatıştırıcı şekilde kaldırdı. "Ben konuşurum onunla," dedi abime dönerek. "Sen daha çok sinirlenmesine neden oluyorsun."

"Neyi konuşacaksın benimle?" Öfkeli bakışlarımın muhatabı şimdi Ali Cihan'dı. Beni duymadı ya da görmedi. Abime gitmesini söyledi.

"Onu ikna et," dedi abim ve yüzüme bile bakmadan hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Ali Cihan'ın kolunu tuttum ve onu sertçe kendime çevirdim. "Sen hayırdır? Ona hak mı verdin? Beni Nazlı konusunda ikna mı etmeye çalışacaksın şimdi?"

"Balca," dedi o da kolumu tutarak. Benim tutuşumun aksine onunki yumuşaktı. "Ben ona takıntılı bir şekilde yaşamanı istemiyorum."

"Ben istiyorum, Ali Cihan!" diye yükseldim. Bu ikisi ne saçmalıyordu? "Size ne oluyor ya! O kız benim arkadaşımdı. Allah korusun, abime bir şey olsa sen peşini bırakır mıydın? Benim yedi yaşındaki arkadaşımın peşinden gitmem neden sizi bu kadar rahatsız ediyor?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir süre söyleyecek bir şey bulmaya çalışır gibi duraksadı. Haklı olduğumu bildiğini biliyordum. Ama yine de vazgeçecek gibi durmuyordu. Anlayacağımı anlamıştım. "Senin her ne olursa olsun yanımda olacağını sanmıştım. Beni anladığını."

"Seni anlıyorum. En çok ben anlıyorum, Balca." Bana yaklaştı ve omuzlarımı kavradı. "İyi olmanı istiyorum. Bunun neresi yanlış?"

"Yanlış yok, Ali Cihan. Sen de haklısın. Düşün tabii beni. Ama bana abimin ağzıyla konuşma."

"Bunlar benim düşüncelerim. Bırak güzelim. Artık bırak." Sarılmak için kollarını açıyordu ki ondan uzaklaştım.

"İster *takıntı* de, ister *arkadaşını çok seviyordu*. Ne dersen de. Ben gerçeği öğrenmeden yaşamaya devam edemem. Görünen o ki hiçbiriniz beni anlamıyorsunuz. Defalarca söyledim yine söylerim. O kızın öleceğini ben biliyordum. Ben!" Elimi göğsüme vurarak sertçe kendimi işaret ettim. "Ama bir şey yapamadım. Sen bunun ne kadar ağır bir vicdan yükü olduğunu

bilmiyorsun. Nazlı benim en büyük travmam. Uyuyamıyorum, her an onu düşünüyorum. Kocaman mavi gözleri vardı, Ali Cihan. Kardeşim gibiydi. Bana o gözlerle korktuğunu anlatırdı. Bazen anlardım, bazen *baban kötü bir adam* der geçiştirirdim. Bir gün saçlarını örmeyi öğrenmek istiyordu. Babası o saçlardan yakalamasın diye toplamak istiyordu. Elleri boynundaki yara izinden hiç ayrılmazdı. Sürekli tırnaklarıyla orayı yolardı. Bana önemsiz bir iz derdi ama yarası ona o günü hatırlatıyordu. Kim bilir nasıl dövmüştü o gün? Canı ne kadar yanmıştı? Ben bunları düşündükçe delirecek gibi oluyorum. Ben yatağımda mışıl mışıl uyurken arkadaşım yan evde dayak yiyordu. Belki de tacize uğruyordu."

İçim boşalır gibi sarsıldığımda durdum. Gözlerimi sıkıca yumdum. "Yedi yaşında bir çocuktum ama unutmadım. Unutmayacağım. Asla!" Gözlerimi açtım ve bir adım daha geriledim. Ağzını açıp bir şey diyeceğini anladığımda elimi kaldırdım. "Söyleme. Ben gidiyorum. Bir süre konuşmayalım. Yalnız kalmak istiyorum."

Geriledim. Bana doğru adımladı. "Bu ne demek şimdi? Benden ayrı-"

"Ayrılmıyorum," dedim boğuk bir sesle. Biraz daha karşısında durursam ağlayabilirdim. Kendimi zor tutuyordum. "Lanet olsun ki seni tahmin ettiğinden daha çok seviyorum. Ama şu an konuşmak istemiyorum."

Nefesini bıraktığını gördüm. Omuzları düştü. "Gemiye gidelim. Tamam konuşmayalım. Yanına bile yaklaşmamayım ama böyle gitme."

Başımı iki yana salladım. "Şu an sen bana iyi gelmiyorsun. Beni anladığında konuşalım. O zamana kadar konuşmak istemiyorum," dedim ve döndüm. Eve doğru hızlı adımlarla ilerlerken aramızda mesafe bırakarak beni takip ettiğini adım seslerinden anlayabiliyordum.

Küçük bir çantaya alelacele birkaç parça kıyafet tıkıştırırken Leyal kapının önünde öylece durmuş, ne yapacağını bilemez halde beni izliyordu. Akşamüstüne yaklaşıyorduk. Aniden Trabzon'a gitmeye karar vermiştim.

Teşkilatın kurallarına rağmen kendi kimliğimle Ankara'ya bir uçak bileti bulabilmiştim. Ancak Trabzon'a aktarma süresi fazla olduğu için oradan otobüsle devam etmek zorunda kalacaktım. Ne olursa olsun, artık vakit kaybetmek istemiyordum. O adama, Ferdi Yılmaz'a gidecektim. Gerekirse gardiyanların önünde yakasına yapışacak, bana gerçeği anlatmasını isteyecektim.

"Bu doğru gelmiyor, Balca," dedi Leyal. Sesi titriyordu. "Ben de seninle gelebilseydim keşke. Bu şekilde endişeden geberirim."

"Neden endişeleniyorsun ki?" dedim çantanın fermuarını çekip ellerimi kalçama dayarken. "Ne olabilir? En fazla o hapishaneyi, o şerefsizin başına yıkarım."

"Ama kimseye haber verme diyorsun."

"Çünkü engel olurlar. Ali Cihan bile. Herkes. Yetti artık, Leyal. Bir konuda haklılar, ben böyle yaşayamıyorum."

Leyal bir şey söylemeden başını salladı. Beni anladığını gözlerinde görebiliyordum. Sadece yaptığım yanlış geldiği için endişeliydi.

"Lanet olası uçak firması! Saat çok yakın olduğu için başka boş koltuk da kalmamış. Abinin arabasını alsak ben de gelirdim."

"Hayır," dedim fısıltıyla. "O zaman hemen anlar. Sen sadece soran olursa ani bir iş çıktığını, bir günlüğüne şehir dışına gittiğimi söylersin. Abimle kavga ettik zaten, eve de gelmedi. Ben onun huyunu biliyorum, bir süre bana bulaşmaz ya da odama uğramaz. O sorarsa da işkillenmesin diye *sana kızgındı, zaten iş teklifi vardı, uzaklaşmak istedi* dersin. Kurcalayacağını sanmam. Telefonum açık olacak. Ararsa cevap da veririm. Yalanımı anlamadan dönerim zaten. En fazla bir gece kalırım orada."

Çantayı yatağın üzerinden alıp kapının önüne bıraktım. Uçağım 17.00'daydı. Hemen çıkarsam ancak yetişebilirdim.

"Taksi çağırdın mı? En azından seni havaalanına kadar ben bırakayım."

"Buna gerek yok," dedim onu rahatlatmak ister gibi. "Son görevi hatırla. Biri bana bulaşırsa senin o meşhur uçan tekmelerinden birini savururum."

Leyal gözlerini devirip, "İnşallah," dedi. Bir an annem konuşuyormuş gibi hissettim.

Stresli olmama rağmen gülümsedim. "Çıkıyorum şimdi." Annem Aylin'le market alışverişine gitmişti. Babam dükkândaydı. Onunla karşılaşırsak da Leyal'den iletmesini istediğim yalanın aynısını söyleyecektim. "Soran olursa konuştuğumuz gibi davranırsın, tamam mı?" İsteksizce başını salladı.

Zaman kaybetmeden kapıya yöneldim. Evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Çeşmenin olduğu köşeye doğru hızla adımladım. Taksi gelmiş olmalıydı. Konum olarak orayı vermiştim.

Babamın dükkânına baktığımda ortalarda görünmüyordu. Onur amcanın yanında olabilirdi.

Sokağı dönecekken bir anlığına durdum ve bakışlarımı Ali Cihanların apartmanına çevirdim. Onunla küs ayrılmak istemezdim. Hem de hiç ama artık onunla konuşacak bile zamanım yoktu.

45. BÖLÜM

Balca

Pencereden içeri vuran yoğun gün ışığı uykumu bıçak gibi deldiğinde aniden irkildim. Başım, yanımda oturan teyzenin omzuna yaslanmak üzereydi. Refleksle doğrulduğumda bir an nerede olduğumu unuttum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırırken uykunun ağırlığı hâlâ kirpiklerime yapışıktı.

Teyze tatlı bir tebessümle, "İyi uyudun. Trabzon'a geldik," dedi.

Kendimi gülümsemeye zorlarken başımı çevirdim. Camın dışında sabah trafiği yavaşça akıyor, tabelalar *Trabzon Otogarı - 2 km* diyordu. Aktarma süreleriyle birlikte öyle yorucu bir yolculuk geçirmiştim ki Ankara'dan otobüse bindikten sonrasını pek hatırlamıyordum. Tüm kemiklerim ağrıyordu.

Uyku sersemi esneyerek elimi koltuk önündeki bardak rafına uzattım ve şarjdaki telefonumu aldım. Ekrana baktığımda dakikalar önce gördüğüm bir rüyanın gölgesi üzerime çöktü.

Rüyamda Ali Cihan'la yazışıyordum. Bana aynı otobüste olduğumuzu yazmıştı. Tam arkamı dönüp onu görecekken görüntü küle dönüp yok olmuştu.

Bilinçaltımın oynadığı bu küçük oyun, içimdeki burukluk yüzündendi. Bir şey eksikti. Gözlerim otobüs boyunca dolandı ama onu beklemem boşunaydı. Kalbimde yalnızlık çoktan yerini almıştı.

Telefonuma gelen bir mesaj yoktu. Leyal'den arama vardı. Muhtemelen varıp varmadığımı soracaktı. Onun dışında şarjım çok azalmıştı. Telefonuma bağlı kabloyu kontrol etim. Kahretsin, koltuğun şarj kısmı bozuk olmalıydı. Hiç doldurmamıştı. Leyal'i indiğimde aramaya karar vererek telefonumu yanımda duran çantamın içine attım.

Bir an sonra otobüs yavaşlamaya başladı. Muavin yolculuğun sonu için hazır olmamamızı, birazdan duracaklarını sesleniyordu.

Yanımda sadece çantam vardı. Onu da ayağa kalkıp hemen üst gözden alarak tekrar yerime oturdum.

Otobüs tamamen durduğunda kapılar açıldı ve herkes inmeye başladı. Muavin, yolcuları yönlendiriyordu. Yanıma yaklaşmakta olduğunu görünce, "Pardon," diye seslendim. "Size bir yer sorsam, bilir misiniz?" Normalde otobüsten inince konuma bakacaktım ama telefonumun şarjı çok az olduğu için kalanı da ziyan etmemeliydim.

"Buyur abla," dediğinde, "Ben hapishane için gelmiştim. Nereye gitmem gerekiyor?" diye sordum.

Muavin yaşlı bir teyzenin yerinden kalkmasına yardım ederek, "Hapishane Ortahisar'da. Bahçecik Mahallesi'nde," diye cevap verdi. "Şu an zaten Ortahisar'dayız. Otogar çıkışında taksiler var. Onlardan birine atlayın, sizi götürürler."

Ona teşekkür ederek ayağa kalktım. Herkes bavullarını almak için şimdi dışarıdaydı. Benim tüm eşyam yanımdaydı. Merdivenleri inip dışarıya çıktım.

Taksilerin nerede olabileceğini kontrol ederken telefonumdan saate baktım. Dokuza geliyordu. Taksilerin olduğu tarafa yönelirken Leyal'e haber vermem gerektiğini düşündüm.

Ben daha onu aramaya fırsat bulamadan telefonum çalmaya başladı. Ekranda Leyal'in adı vardı.

Telefonu açtığım anda kulağıma öfkeli bir homurdanma yayıldı. Tanımam için çok düşünmeme gerek yoktu. Ali Cihan'ın yanında olmalıydı.

"Balca neredesin?" dedi Leyal, sesi telaşlıydı.

"İndim. Ben de haber vermek üzere seni arayacaktım. Her şey yolunda mı?"

"Değil!" dedi hızlıca. "Herkes gittiğini öğren-"

Cümlesini bitiremeden sesi kayboldu. Ardından Ali Cihan'ın sesi kulak zarımı delercesine yükseldi. "Balca! Her neredeysen sakın, bak sakın kıpırdama! Duydun mu beni?"

Gözlerimi kapattım. Öfkenin beden bulmuş hali gibiydi.

"Neden? Hâlâ aynı noktada mıyız, Ali Cihan! Sen gerçekten beni anlıyor musun? Taksiye binmek üzereyim, lütfen daha fazla zorlama."

"Deli Bal!" diye patladı Ali Cihan. "Abin öğrenmesin diye sabah sabah neler yaşadım bilmiyorsun. Sen ne halt etmeye tek başına gidiyorsun oraya ha!"

"Çocuk muyum ben, Ali Cihan? Abartma Allah aşkına." Sesimi kısmaya çalışarak konuştum. Etrafımda insanlar vardı. Taksinin önündeydim, şoför artık bineyim diye dönmüş bana bakıyordu. "Senin karşında kim var?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimden devam etmek geldi ama teşkilattaki kimliğimi uluorta bir yerde telaffuz edemezdim.

"Ayrıca," dedim nefes alarak. "Senin sabahın köründe orada ne işin var? Bugün izinliyiz, unuttun mu? Git uyu. Ben yarın sabaha inşallah dönmüş olurum."

"İnşallah mı!" diye kükredi bu defa. "Yemin ederim kalbime inecek! Orası öyle sıradan bir yer değil, Balca! O herif öyle sıradan biri değil! Oraya öylece girip çıkabileceğini mi sandın? Olduğun yerde kal dedim sana!" Sesindeki öfke artık net bir korkuya dönüşmüştü.

"Kıdemlin olarak söylüyorum. Üstün, amirin olarak! Bu bir emir! Olduğun yerde kalacaksın. Bir yere kıpırdamayacaksın! Anladın mı?"

Bir an sustum. Başımı taksiciye çevirdim. Dikkatle içeriden bana bakıyordu. "Duramam," dedim alçak ama kesin bir tonla. "Sen... Sen benim doğum günümü unutmuş adamsın. Sadece sen de değil. Annem, abim, herkes. Hiçbirinizin anlamasını beklemiyorum."

"Unutmamış!" diyen Leyal'in sesi ahizedeydi. Anlaşılan benimle hoparlörden konuşuyorlardı. "Üç demet lale yatağında duruyor. O yüzden gelmiş."

"Deli Bal," dedi Ali Cihan, sesi sertti ama altında bastırılmış bir kaygı vardı. "Ben senin yanındayım. Hep de öyle oldum ama bu yaptığın doğru değil."

"Ali Cihan," dedim fakat beni umursamadı. "Bir kere beni dinle. Sana bir şey olursa yaşayamam, ölürüm. Yalvarırım inat etme. Bekle beni. Sana engel olmayacağım. Oraya geleceğim ve birlikte gideceğiz. Bak, Ali Cihan sözü. Sana engel olursam namerdim."

Aklım *diren* diyordu, kalbim *alış. Böyle sevilmeye, yalnız olmamaya alış. Seni de düşünen biri var.*

"Beyaz mı?" diye sordum yutkunarak. Alışmayı, ertelemeyi seçiyordum. Dönünce onun beni sevmesine, korumasına izin verebilirdim. Ama şimdi değildi. Nazlı önceliğimdi. Çocukluğumdan beri süren kâbuslardan kurtulmam gerekiyordu. Ben onun gidişiyle lanetlenmiş gibi yaşıyordum. Ne yapsam doğru gelmiyordu. Her şey eksik gibiydi. Daha kötüsü eksik kalmasını ben istiyordum.

Ben, Ali Cihan'la tamamlanmak istiyordum ama önce geçmişin lanetinden kurtulmalıydım.

"Beyaz," dedi. Sesinde kabullenmişlik ama bunun içinde kaybolmuş bir çaresizlik vardı. "Her zamanki gibi. Dün doğru anı bekledim ama o an bir türlü gelmedi. Doğum saatine baktım... 23.00. O yüzden hâlâ senin doğum günün. Bu geceye kadar."

Buna ben bile hiç dikkat etmemiş, üzerine düşünmemiştim. "Beni şaşırtıyorsun, Kavur," dedim adını yalnız onun duyabileceği bir fısıltıyla söyleyerek. "Laleleri değil, seni istiyorum. Ve benim *lütfen* demek için artık lalelere ihtiyacım yok. Senin ne istersem vereceğini biliyorum."

"Her şeyimi..." dedi üzerine basa basa. "Ben senden tek bir şey istiyorum. Beni bekle, Deli Bal. Gel-"

Telefon çat diye kapandı. Kulağımdan uzaklaştırıp kontrol ettim. Şarjım bitmişti. *Çok güzel...*

"Acaba," dedim taksiciye bakarak. "Telefonumu arabada biraz şarj edebilir miyim? Kapandı da."

"Olur abla," dedi taksici gülerek. "Sen yeter ki şu arabaya artık bin."

"Çok beklettim, farkındayım." Kapıyı açıp arabanın arka koltuğuna yerleştikten sonra telefonumu taksiciye uzattım.

46. BÖLÜM

Ali Cihan

Kendimi kaybettiğim, elimin kolumun dermanının kalmadığı bir haldeydim. Sanki hiçbir şeye yetişemeyecek kadar güçsüz hissediyordum kendimi. Balca'nın evinin önündeki bahçede durmuş, sadece dün akşam çıkıp gittiğini hayal edebildiğim kapıya bakıyordum.

Yalvaç evdeydi. Dün gece eve gelmediği için pişman bir halde her yerin altını üstüne getiriyor, kız kardeşinin nerede olduğunu soruyordu. Ona *ben de az önce öğrendim* diyememiştim. *Ona yetişemeyeceğim kadar uzakta* diyememiştim. *Elimde sadece ondan istediğim ama alamadığım söz var* diyememiştim. *Balca beni bekler* diyememiştim.

Öfkelenmekte o kadar haklıydı ki. Yalvaç, Balca'yı hâlâ sıradan bir kız kardeş sanıyordu. Onun gözünde o, savunmasız ve kırılgan bir genç kızdı. Endişesinin bu kadar büyük olması da bundandı. Onun yerinde olsam ben de aynı tepkiyi verirdim. Gerçi o kadar da farklı bir durumda değildik. Ben onun kim olduğunu biliyordum ama benim için de savunmasızdı.

Yalvaç bahçeye gelmeden ve onun yokluğunu öğrenmeden önce ulaşabileceğim herkese ulaşmış, bir hava aracı talep etmiştim. Bana *bunu hemen halledemeyebiliriz* denmişti.

Şimdi bahçede durmuş onlardan gelecek haberi bekliyordum. Bu sancılı bekleyiş, düşüncelerimle birleşince beni delirtiyordu. İçimde Balca'ya dair yükselen korkunun tarifi imkânsızdı. Burada geçen her saniyede sırtımdan yayılan o soğuk ürperti tüm bedenimi sarıyor, kanımı çekiyordu. Yumruklarımı sıkarken, Yalvaç'a gerçeği açıklamakla sadece beklemek arasında gidip geliyordum. Balca'ya bu defa beni bekleyeceği konusunda güvenmek istiyordum.

Tehlike sandığımızdan daha büyüktü. En başında bilseydim, Balca'nın bana vereceği tepki ne olursa olsun onu durdururdum. Çünkü artık Nazlı Kaya için yapılacak hiçbir şey yoktu. Gerçekler olduğu gibi kalmalıydı. Ne yazık ki bunu çok geç öğrenmiştim.

Dün Yalvaç tartışma sırasında bazı şeyleri açık etmemiş olsaydı, bugün Balca'nın yokluğunun farkına bile varmıyor olabilirdim. Evine daha geç gelir, belki ona çiçek bakarken *en güzeli olsun* diye biraz daha oyalanabilirdim. Endişelenmezdim. Belki sadece arayıp *senin yanındayım* derdim.

Ama şimdi... sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi hissediyordum; Balca'yı bile bile tehlikenin içine göndermiş, kendimi de onunla yok etmişim gibi.

Parmaklarım yumruğumun içinde çatırdarken Yalvaç bahçe kapısından dışarı fırladı. "Ali Cihan!" dedi tehditkâr bir tonda. "Balca nerede? Sabahın köründe nerede bu kız?"

Öfkeden boynundaki damarlar belirginleşmişti. Yumruklarını sıktığında beden dili benimkine benziyordu; gergin, patlamaya hazır ama yorulmuş ve çaresiz.

"İzinli değil miydi?" dedi Leyal'in üstüne doğru adımlarken. "Sen dün, yarın izinli olacak demedin mi, Leyal?"

Yalvaç, gözlerini açıp Leyal'e yalan söylediğini anlamış gibi bakınca araya girmeye hazırlandım. Ama Leyal benden önce davrandı. Sesi ne tam suçlu ne de tamamen inandırıcıydı. Gerginliğini gizleyemese de kontrolü kaybetmemeye çalışıyordu.

"De- dedim ama," dedi hafifçe kekeleyerek. "Dün izinliydi. Ama sonra acil bir durum çıktı. Çağırdılar sanırım. Ben de tam bilmiyorum."

Sesi bir şey sakladığını belli edecek kadar zayıftı. Gözlerini kaçırması ve omuzlarını savunmasızca silkelemesi, Balca'nın yerini bildiğini ama söylememeye çalıştığını açık ediyordu.

Yalvaç gözlerini bir an kapattı. İçinde bastırmaya çalıştığı panik, yüzünü gölge gibi sardı. "Neredesin?" diye fısıldadı bir önceki çıkışına rağmen yorgun ama kardeşine duyduğu endişeyle kendi kendine konuşur gibi.

"Sakin ol, Yalvaç," dedim fakat beni umursamadı.

Birden gözlerini açmadan, "İçeride, Balca'nın yatağında üç demet beyaz lale vardı, Ali Cihan," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Daha önce de gördüm onları." Konuşurken yutkunmak için duraksadı. Aklına gelen düşünceyle ifadesi dondu. Gözleri bir anda açılırken, "Sen yıllardır yazıştığın kızı unuttun, bir de benim kardeşime aynı çiçeklerden mi gönderiyorsun?" diye sordu.

Benim bildiğim Yalvaç, bu soruyu sormadan önce cevabı çoktan bulmuş olurdu. Nitekim, "Yoksa ona mı gönderiyordun?" dedi ama cümlesini bitirirken söylediklerinin saçma olabileceğini fark etmiş gibi geri çekildi. Kafasında bir açıklama arıyor ama taşlar yerine oturmuyordu. "Balca'yla Çaykara ne alaka?"

Leyal önce bana, sonra da Yalvaç'a döndü. Şaşkınlık gözlerinde ani bir kıvılcım gibi parladı. Yalvaç'ın bu bağlantıyı kurabilmesi onu afallatmıştı.

Çünkü Yalvaç'ın asıl kimliğini bilmiyordu. Gözlerinde Yalvaç'a dair yeni bir farkındalık belirdiğinde onun istihbaratçı olduğunu çözdüğünü gördüm.

Ama buna rağmen sessizliğini korudu. O sırada Niyazi amcayı gördüm. Seslerden rahatsız olup dükkânının önüne çıkmış, gözlerini üzerimize dikmişti.

O ana kadar kapının önünde olur olmadık şeyler konuştuğumuzu, hatta bağırdığımızı hiç fark etmemiştim. Muhtemelen ne Leyal ne de Yalvaç bunun farkındaydı. Neyse ki annem, Hazal teyzeyi de alarak limanda yürüyüşe götürmüştü. Onlar güneş rahatsız edene kadar gelmezdi.

Durumu artık ele almam gerekiyordu. "Sakin ol, yalnız kalacağımız bir yere gidip konuşalım," dedim dişlerimin arasından. Başımı hafifçe eğerek babasının durduğu yeri işaret ettim.

Gözleri önce dükkânın olduğu yöne, sonra da başımın üzerinden bizim apartmanın ikinci katına çevrildi. Tam o anda, "Ali Cihan!" diye seslenen babamın sesiyle onun da bizi izlediğini anladım.

"Burnuma pis kokular geliyor, Ali Cihan," dedi Yalvaç. Sesi, bir buzun kırılma anını andırıyordu. "Sana anlattım. Eğer düşündüğüm kişiyse... bu fırtınadan sağ çıkamaz." Boğazımda oluşan yumru hızla büyüdü. "Ona Nazlı'nın peşini bırakmasını söyledim. Ben onu koruyordum-" Sözünü bitirememişken telefonu cebinde çalmaya başladı. Çıkarıp kim olduğuna bile bakmadan kulağına götürdü. Bir süre dikkati telefonunda, sessiz kaldı. Karşı tarafı dinledikçe soluğu yavaşladı, bakışları giderek donuklaştı.

Sonunda ağzını sımsıkı kapatıp elini omzuma destek alır gibi koydu. "Göçebe, Balca seninle nasıl konuşabiliyor? Sen onu neden aradın?"

Leyal, Yalvaç'ın telefon görüşmesine kilitlenmişti. Gözleri genişlemiş, nefesi kesilmişti. Artık her şeyi anladığını fark ettim. Ama bunu umursamıyordu. Tıpkı benim gibi. İkisinin Balca hakkında konuştuklarını o da duymuştu. Endişe sırtıma tırmanırken, "Trabzon'da mı?" diye sordu Yalvaç. O an içimde bir şeyler paramparça oldu. "Sakin ol, ağlama," diyordu ama kendini kaybetmişti. Vücudu titriyordu.

Bir ter damlası alnımdan şakağıma doğru süzüldü. Henüz ne olduğunu bilmesem de kötü bir şey olduğunu tüm benliğimle hissediyordum.

Telefonu Yalvaç'ın elinden alışım, yola doğru dönüşüm bir saniye bile sürmedi. "Ne oldu?" dedim zorlukla nefes alarak. "Balca'ya bir şey olmadı, değil mi? Konuş! Ne söyledin Yalvaç'a!"

Ahizeden gelen ses ağlıyordu. "Ben-" dedi ama devamı gelmedi. Bir yere vuruyor, tekmeliyor gibiydi. Ardından ağır bir şeyin devrilme sesi geldi.

"Buradan çıkamıyorum. Ona gidemiyorum. Yardım..." dedi ve bir anda hıçkırıklara boğuldu. Sonra sesi çığlığa dönüştü. "Ali Cihan, Balca'yı o cehennemden çıkar!"

Koşmaya başladığımda yönümü kaybetmiş gibiydim. Önce sokağın çeşme tarafına, sonra ters yöne... Omzumdan tutan bir el beni durdurdu. Yalvaç'tı. Hemen arkasında babası vardı. Leyal biraz ileride ağzını elleriyle kapatmış, ağlamamak için direniyor gibiydi.

Dünya sanki birkaç saniyeliğine durmuştu. Kafamın içinde bir silah patladı. Tüm düşünme yetim devre dışı kaldı. Cılız bir sesle, "Ne oldu?" diye sordum Göçebe'ye bir kez daha. Alacağım cevaptan ölesiye korkuyordum. Ben hayatımda hiçbir şey için bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum.

"Çaykara..." dedi fısıltıyla. Ardından kendini yere bırakır gibi bir ses geldi. "Ekip yolladım ama yetişemeyecekler. Onu ben sanıyorlar. Ben! Ferdi'yi araştırdığı için. Onu tam şu anda ziyaret edeceği için. Berk Alazhan'a beni sormuş. O da adamlarını peşine takmış. Günlerdir peşindelermiş. Ali Cihan, Balca'nın telefonu kapandı. Ona tehlikede olduğunu söyleyemedim."

"Seni neden o sansınlar ki!" dedim ama bu cümleyle birlikte Yalvaç döndü ve kendini kaybetmiş gibi elini bahçe duvarına geçirdi. Parmaklarındaki çatırdamayı duydum. Sesi sokağı, "Balca!" diye inletiyordu. "Gitti kardeşim. Koruyamadım. Ellerimden kayıp gitti!"

Niyazi amca, babamın adını bağırıyordu ama babam zaten apartmanın kapısındaydı. "Yetiş, Onur! Kızım yetiş!"

Telefon hâlâ elimdeydi. Avuçlarım terden ıslanmıştı. Gözlerim hayatımda ilk kez doldu, sonra da yaşları bıraktı. Dünya şimdi etrafımda dönüyordu. Her şey birbirine girmişti. Babam birilerini arıyor, onlardan destek istiyordu.

O an ne olduğunu anladım, onu kaybetmek üzereydim. Başımı iki yana salladım. "Başıma bela açacaksın dedim!" diye haykırdım. Sesim sokağı inletti. "Sana bir şey olursa ölürüm dedim!"

Yalvaç ayağa kalktı. Elinden kan damlıyordu. Telefonda bir kapının hızla açıldığını ve çarpılarak kapandığını duydum.

"Yalvaç'a söyle," dedi buz gibi bir sesle Göçebe. "Ben gidiyorum. Nazlı Kaya'nın yıllar önce ölmesi gerekirdi."

47. BÖLÜM

Balca

Cezaevinin yerleşim yerinden çok uzakta olmadığını, bir tepenin başında ancak arabayla ulaşım sağlayabileceğim bir mesafede olduğunu taksiciden öğrenmiştim. Dün sabahtan beri bir şey yemediğim için görüşmeye gitmeden önce Ortahisar'da, Atatürk Köşkü'nü gören bir noktada taksiden inmiş ve bir şeyler yemiştim. Aklımda Ferdi Kaya'yla yapacağım görüşme dönüp durduğu için iştahım kaybolmuştu ancak biraz Trabzon ekmeği ve tereyağı yiyebilmiştim. Yorgunluğumu götürsün diye içtiğim kahve gerçekten iyi hissettirmişti. O süre zarfında telefonumu da biraz daha şarj etme fırsatı bulabilmiştim.

Hava şimdi daha sıcak ve daha nemliydi. Civardaki mekânlar kalabalıklaşmaya başlıyordu. Önümde uzanan yokuşlu sokakta küçük bir çocuk, elektrik direğinin altına poğaça tezgâhı açmaya hazırlanıyordu.

Taksi görmeyi umarak etrafıma bakınırken bir şey dikkatimi çekti. Daha doğrusu biri!

Siyah takım elbiseli, sarışın ve oldukça uzun boylu bir adam, elindeki gazeteyle yolun karşısındaki banka oturdu. Ayak bileğini diğer dizinin üzerine yasladı. Gözleri, tesadüf gibi görünen bir bakışla benim olduğum yerden geçti ve hemen ardından yüzünü gazetenin arkasına sakladı.

Kuruntu yapmaya başladığımı hissediyordum. Ne var ki ben hiçbir şeyin kuruntu olmadığını anlayacak kadar çok belayla tanışmıştım.

Sağa sola rastgele adımlamayı bırakıp yolun aşağısına ve yukarısına baktım. Arabalar çoğalmıştı ama ortada bir taksi yoktu. Bakışlarım tekrar karşıdaki adama takıldığında, onun da gazetesini hafifçe indirdiğini ve bana baktığını gördüm.

Bunu yine umursamayabilirdim fakat arkamdaki kafenin cam kapısı şangırdayarak açıldı. En az bankta oturan adam kadar iri ama daha esmer bir adamın dışarıya çıktığını görünce işin rengi biraz değişti. Gelip hemen yanımda durdu.

Olduğum yer bir otobüs durağı değildi. Pekâlâ kendine bekleyecek başka bir yer seçebilirdi. Ancak o, benim yanımı tercih etmişti. Ona boyum kısa olduğundan aşağıdan bir bakış attım. Adam ise bana bakmak yerine telefonuyla ilgileniyor gibi görünüyordu.

Kesinlikle kuruntu yapmıyordum. Ancak biraz daha beklemeye kararlıydım. İkisini de haşat edip kaldırıma yapıştırmadan önce...

Görünen o ki ikisi de ayakta kalıyordu. Çünkü beklediğim taksi sonunda caddede belirdi. Hemen elimi kaldırdım. Taksi kaldırıma doğru yaklaşırken önce yanımdaki adamla göz göze geldim, sonra karşıdaki banktan gazetesini toplayarak ayağa kalkan adamla bakıştım. Bu ikisi beni takip ediyorsa, onlara vazgeçmeleri için zaman tanıyacaktım. Eğer canları çok dayak istiyorsa peşimden gelebilirlerdi.

Çantamla birlikte taksinin arka koltuğuna yerleştim. Şoför taksiyi hareket ettirirken ona cezaevine gideceğimi söyledim.

O esnada çantamdan telefonumu çıkarıp açtım. Eğer biri aradıysa, cevapsız aramalar birkaç dakika içinde mesaj olarak ekranıma düşecekti. Ali Cihan'la konuşmamız yarım kalmıştı. Onu aramak ve iyi olduğumu söylemek istiyordum. Ancak telefonuma art arda düşen mesajlar bunu yapmamı engelledi.

Sekiz mesaj vardı. Dördü Ali Cihan'dan, ikisi Leyal'den, biri abimden, diğeri ise telefonum kapalıyken ulaşamayan numaraların bilgi mesajıydı.

Ali Cihan endişeden deliye dönmüş gibiydi. *Hava aracı talep ettiğini ve haber verene kadar bir yere hareket etmememi* yazmıştı. Hava aracı mı? Allah aşkına hiçbir konuda daha fazla abartamazdı. Teşkilattan saklamayalım, ona göre bir yol çizelim demiştik de bu da fazlaydı.

Leyal, *abimin sinirli olduğunu ama hâlâ nerede olduğumu bilmediğini* iletmişti. Abim konusunda şaşırdığımı söyleyemezdim. O en başından beri Nazlı'yı unutmam ve hayatıma devam etmem taraftarıydı. Beni anlamıyordu. Belki kardeşi iyi olsun diye uğraşıyor, bu duygularla yaklaşıyordu ama tavrının doğru olduğunu düşünmüyordum. Çünkü hayatıma devam edemiyordum.

Küçük bir çocukken benimle duygusal anlamda ilgilenir, sürekli dışarı çıkarır, üzüntümü atmamı sağlamaya çalışırdı. Yetişkin olduğumuzda ise yumuşak tavrı daha sert bir hal almıştı. Yine konu Nazlı olduğunda beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama ben ne zaman bir icraatta bulunsam önüme geçiyordu. Artık abimin bu tavırlarının da sonundaydık.

Ben bugün, aradığım cevapları ne yapıp edip alacaktım ve her şey bitecekti.

Oflayarak cevapsız aramaları kontrol ettiğimde, numara bilgisi yoktu. Özel numaradan aranmıştım. Hepsinin sonu sıfırla bitiyordu. Biz Göçebe'yle daima aracı bir operatör yardımıyla konuşurduk. Önce o hatta bağlanır, sonra tuşlama yapar ve birbirimize ulaşırdık. Bu, teşkilatımızın en önemli

istihbaratçılarından ve siber güvenlik uzmanlarından biri olan Göçebe'yi korumak içindi. Elbette bizim de gizliliğimizin devamlılığı için...

Numaraların sonu da sıfırla bitince aramaların ona ait olabileceğini düşündüm ve aracı operatörü arayıp sıfırı tuşladım. Telefon çalmaya başladığında, onun nerede olduğuma dair bilgi sahibi olabileceğinden şüpheleniyordum. Ama bu bilginin onda olmasının bana bir engel teşkil edeceğini sanmıyordum. Çünkü Trabzon'da bir cezaevine gidiyor olmam, onu ilgilendiren bir durum değildi.

Şu an bir görevde ya da tehlikede olsam da sonuç değişmezdi. Biz Göçebe'yle artık yollarımızı ayırmıştık. Hem arkadaşlık anlamında -artık beni aramıyor ya da seyrek aradığı zamanlarda soğuk davranıyordu- hem de teşkilattaki konumlarımız bakımından, artık birbirimizin ilgi alanı içinde değildik.

Sadece birkaç saniye sonra telefon açıldı. Onun hafif endişeli ses tonuyla "Balca," dediğini duydum.

"Göçebe," diye cevap verdim.

Bir takside kod adını dillendirmek istemezdim. Fakat bu kızın gerçekten bir adı var mıydı, yok muydu hâlâ bilmiyordum.

"Nerelerdesin? Sana ulaşamadım."

"Neden bu kadar endişeli geliyor sesin? Her şey yolunda mı?"

"Onu sana sormak lazım, Balca. Senin ne işin var Trabzon'da?"

Birbirimize soru sormaktan başka bir şey yapmayacak mıydık? Şu anki tavrını bir türlü anlamlandıramıyordum.

"Birini ziyarete geldim. Sorularıma cevap verecek misin? Sorun ne?"

"Sorun falan yok," dedi ama sesi bir anda gergin bir tona büründü. "Seninle ayrı teşkilatlarda olsak da yaptığın yanlış! Kafana göre şehir değiştiremezsin. Bugün yolculuk kurallarını da ihlal ettin. Kendi kimliğinle seyahat edemezsin. Kimliklerimiz özenle saklansa da hiçbir şeyin garantisi yoktur. Varış noktanı isminle birilerine açık etmen onlara kendini tepsiyle sunmaktan başka bir şey değildir! Hele ki teşkilatın bilgisi olmadan bunları yapman..." Sesi giderek daha öfkeli bir hal alırken söylediklerinde haklı olduğunu biliyordum ama tepkisini anlayamıyordum. Üsteleyip daha fazla canımı sıkmak niyetinde değildim.

"Sen bunu nasıl öğrendin? Beni takip etmediğini sanıyordum." Derin bir nefes alıp tonumu bastırmaya çalıştım. "Göçebe, şimdi bana yanlış falan demeyi bırak. Şu ana kadar en doğru yaptığım şey buydu."

"Doğru falan değil! Yasaklı bir dosyanın peşinden koştuğunu biliyorum!"

Artık bağırıyordu. Cümleleri art arda, hiç duraksamadan geliyordu. Sesindeki endişe çatlakları şimdi çok daha belirgindi.

"Mesleğini yakarsın. Seninle bir süredir konuşmasak da arkanı kolluyorum. O görüşmeye girmeyeceksin! O cezaevinin kapısına bile yaklaşmayacaksın. Sakın, Balca! Oradan uzak dur!"

"Kafayı mı yediniz hepiniz?" Ben de bağırmaya başlamıştım.

Telefonumu açtığıma şimdiden pişman olmuştum. Taksici aynadan beni izliyor, konuşmalarımı dikkatle dinliyordu. Bu yüzden sesimi alçaltarak, "Ben Nazlı'yım," diye fısıltıyla bağırdım. Göçebe her şeyi bilirdi. Ona *bunu nereden öğrendin* diye sormam bile saçma olurdu. "Onu yalanlayanların aksine, ölüm nedenini yalanlayanların aksine ben artık oyum ve gerçeği açığa çıkaracağım. Sabrım kalmadı, anlıyor musun? *İntihar etti* diyenlerin hepsinin cezasını çekmesi için buradayım. Bırakmıyorum! İsterse mesleğim yansın, hayatım yansın umurumda bile değil. Her şey Nazlı için değil mi?" diye bağırdım. Artık taksiciyi bile umursamıyordum. "Sen de umurumda değilsin! Kimse! Her şey bu yüzden başladı ve bir sonuca bağlandığında bitecek!"

Telefonu onun konuşmasına fırsat vermeden kapattım. Daha fazla birileri bana ulaşıp saçma sapan konuşmasın diye cihazı tamamen kapattım ve çantama kaldırdım. Bu hayatta bize en çok bizi düşündüğünü söyleyenler kıymıştı.

Şu an bir arkadaşımı daha temelli kaybetmiş gibi hissediyordum. Belki yaptığım görüşmeden sonra abimi de kaybedecektim. Peki buna değer miydi?

Evet değerdi. Çünkü ben gerçekten bu şekilde yaşamaya devam edemiyordum.

Çocukluğumdan beri yaşadığım travmayı kime anlatsam ya önemsiz buluyordu ya da *unutursun, alışırsın, büyüyünce geçer* diyordu. Bu düşünceyle buruk bir şekilde gülümsedim. Etrafım beni anlamayan insanlardan oluşan bir orduyla çevrili gibiydi.

Taksinin ağaçlarla sarılı orman yolunda ilerlediğini o an fark ettim. Civarda tek bir yerleşim yeri görünmüyordu.

"İyi misin abla?"

Taksicinin sesiyle bakışlarımı dikiz aynasına çevirdim.

"İyiyim. Kusura bakmayın, biraz bağırdım falan. Rahatsızlık vermek istemezdim.

"Kusur yok abla. Sadece merak ettim. Sen kime gidiyorsun?"

Trabzon insanı bu kadar mı meraklıydı? "Amcama," dedim geçiştiren bir tonla. Yine de merakını geri plana atamadı.

"Orada araba bulman zor olur. Birazdan varacağız. Seni bekleyeyim. Şimdi sen ziyaret sonrası duygusal olursun, araba aramakla uğraşma."

"İçeride ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Beklemenize gerek yok." Ferdi'yi görmeden oradan çıkmayacaktım ama bu ne kadar sürecekti bilmiyordum.

Taksici bu defa sesini çıkarmadı. Dikkatini yola verirken bakışlarım dikiz aynasındaydı. O anda iki yüz metre kadar gerimizde siyah bir arabanın yaklaştığını gördüm. Başımı hemen arka camdan dışarı çevirdim. Şoförü net göremiyordum ama önde iki kişiydiler. Bunlar merkezde gördüğüm o adamlar olabilirdi.

Beni neden takip ettiklerini anlayamasam da bu işin sonunun hayra çıkmayacağı belliydi.

Taksici, "Geldik ablam," dediğinde tekrar önüme döndüm. Arkamdakileri şimdilik kafamdan atmaya çalıştım. İlgilenmem gereken daha mühim bir mesele vardı.

Araba yavaşladığında siyah, demir bir kapının önündeydik. Taksici penceresini indirdiğinde, "Siz durun," dedim. "Güvenlikle ben konuşurum. Buraya kadar bırakmanız yeterli."

Bana başını salladı. Taksi ücretini ödeyip indim. Taksi hafif çakıllı yolda ses çıkararak uzaklaşırken, ben de yüzüme dikkat kesilen iki iriyarı hapishane güvenliğinden sorumlu askere doğru yürüdüm. Biri kulübenin içindeydi. Diğeri ise hemen kapıya çıktı. "Ziyaret için mi geldiniz?"

"Evet." Hemen elimi çantama attım. Kimliğimi isteyeceğini biliyordum.

Kimliği alıp, "Sistemden sorgulatacağım. İçeriye girin ve sağdaki banklara oturun. Sonuçlanınca yanınıza geleceğim. Kimi ziyaret edecektiniz?" diye sordu.

"Ferdi..." dedim ve soyadını söylemeden önce bir an duraksadım. "Yılmaz." Dosyada gerçek soyadının bu olduğunu okumuştum.

Adamın kaşları hafifçe havalandı. "Uzun zamandır kimse gelmemişti," dedi. Elinde kimliğimle kulübeye ilerlerken içeriye girebilmem için kapıyı araladı.

Kapıyı geçince buranın ilk giriş olduğunu anladım. Bir tane daha vardı ve içinde bulunduğum alan ziyaretçilerin beklemesi için düzenlenmiş bir bahçeydi. Kuru otlar ve birkaç banktan ibaretti. Kapıya yakın ilk banka oturdum.

Sadece beş dakika sonra kapıda benimle konuşan güvenlik görevlisi yanıma geldi. Kimliğimi ve bir kart daha uzattı. İkisini de alıp çantama attım.

"İkinci kapıdan sonra dümdüz devam edin. A blokta görevli asker geleceğinizi biliyor. Özel bir mahkûmu ziyarete geldiniz. Bu yüzden görüşüp görüşemeyeceğinizi bilmiyorum. Oraya gidince sizi karşılayıp bilgilendirecek."

Özel mahkûm. O adamla *özel* kelimesi yan yana gelemezdi. Güvenliğin bunu ne anlamda söylediğini biliyordum ama yine de yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

İkinci kapı benim için açıldığında kimliğimi alıp söylediği yere doğru ilerledim.

Buranın sessizliği, ormanın içinde oluşuyla birleşince daha da ürkütücü geliyordu. Hava sıcak olmasına rağmen ağaçların yaprakları ve aralarına gizlenen cırcır böcekleri rahatsız edici bir uğultu yayıyordu.

"Ziyaretçi kartınızı göreyim."

Binanın önündeki merdivenlerden seslenen askerle birlikte etrafa bakmayı bıraktım. Adımlarımı hızlandırarak ona yöneldim. Kartım zaten elimdeydi. Önüne gelince uzattım. "Beni takip edin."

"Görebilecek miyim?" diye sordum. Bu kadar kolay olmasını elbette beklemiyordum.

"O bir ağırlaştırılmış müebbet mahkûmu. Kararı müdür bey verecek. Sizi yanına götürüyorum."

Askerin arkasından yürümeye başladım. Dar bir koridordan geçip giriş katının en dibindeki odaya kapıyı çalarak girdik. Koltuğunda oturan adam ayağa kalkarak ellerini ceplerine soktu. "Onu neden ziyaret etmek istiyorsunuz?"

Bir merhaba bile demeden konuya girmek burada âdettendi sanırım. Zamanları yok desem, burada eminim herkesin çok boş zamanı vardı. "Yıllar önce işlediği bir suçla ilgili birkaç soru sormak istiyorum."

"Neyi oluyorsun?" Adamın sert bir mizacı vardı. Çok yaşlı değildi ama gözlerinin altındaki çöküntüler esmer tenini yorgun gösteriyordu.

"Hiçbir şeyi. Olmak da istemem. Ben öldürdüğü kişinin yakınıyım. Bu kadar detay vermem gerekiyor mu?"

"Gerekmiyor ama onu ziyaret eden ikinci kişi sen olunca ve o kişiyle soyadın aynı çıkınca merak ettim."

Kaşlarım havalandı. Benim soyadımda biri daha mı buraya gelmişti? Cevap anında zihnimde belirdi; abim.

"Yalvaç Zorlu mu?" Sadece tahminimi söyledim ve adamın kafasını sallamasıyla cevabı almış oldum.

"O abim. Nazlı Kaya ikimizin de yakınıydı."

"Nazlı Kaya mı?" Hayretle bana baktı.

"Siz tüm mahkûmların dosyasına bu kadar hâkim misiniz? Neden ismine bu kadar şaşırdınız?"

Adam imayla güldü. "İçerideki adamı buradan kaçırmaya çalışanların ne kadar fazla olduğunu bilsen ve yerimde olsan, emin ol sen de o dosyaya hâkim olurdun. Kız neyin oluyor?" Hâlâ sorularıma soruyla cevap alıyordum ve bu sinir olunası bir hal almaya başlamıştı.

"Arkadaşıyım, kardeşiyim. Ne derseniz." Söylediği diğer şey yüzünden şaşkındım ve bu sesime de yansımıştı.

"Yanına girmeni uygun bulmuyorum. O adam yaşlı bir yamyam olsa da saldırganlığından hiçbir şey kaybetmedi."

"Ben her şeyi göze alıyorum. Bunun için bir şey imzalamam gerekirse de imzalarım. Hatta yalnız olmak istiyorum."

"Aklını kaçırmış olmalısın. Sana saldırabilir. Ruh hali eskisi kadar iyi değil. Senin anlayacağın dilde; içeride bir deliyle tek başına mücadele edemezsin."

"Buna kendim karar veririm," dedim ve çantamdan başka bir kimlik çıkardım. Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatındaki kimliğimdi ve bunu normal hayatta pek kullanmazdık. Ancak onunla yalnız görüşmemi sağlayacaksa bunu her şeyi göze alarak yapabilirdim.

"İsmim Balca Zorlu. Ulusal Güvenlik ve İstihbarat Teşkilatında görevli; devletin, milletin, ülkemin her bir karış toprağının korunmasından sorumlu bir askerim. İçeride kendimi savunabileceğimi isterseniz size kanıtlayabilirim ama inanın bana bundan hoşlanmazsınız."

Arkamdaki askerin postallarının sesinden bana doğru bir adım attığını duydum. Yanıma gelip omzumun üzerinden elimdeki kimliği kontrol etti. Sonra başını sallayarak geri çekildi.

"Dediği doğru. Balca Zorlu bir gölge ajan."

Kendime sahtesinden istihbaratçı kimliği hazırlayacak kadar delirmemiştim. Ona gözlerimi devirdim.

"Peki burada hangi kimliğinle bulunuyorsun? İznin var mı?"

"İzin mi? Size Nazlı'nın arkadaşı olarak geldiğimi söyledim. İçeride o adamla tek başıma baş edebileceğimi anlatmaya çalışıyorum."

"Tamam," dedi pes eder gibi. "Tevfik, Balca Hanım'ı on dört numaralı görüş odasına al. Sonra da Ferdi'yi getirin. Direnirse de zorlayın. Görüşme sırasında yalnız olacaklar ama kapıdan ayrılmak yok."

Asker, başını salladı ve odanın kapısına yönelirken benim de arkasından takip etmemi işaret etti. Onunla dar bir koridor boyunca ilerledik. Görüş odaları koridor boyunca uzanıyordu. Sonunda on dört numaralı odaya vardığımızda kapıyı da yine aynı asker açtı. "İçeride bekleyin. İsteğiniz üzerine yalnız olacaksınız. Aksi bir durumda biz buradayız. Seslenmeniz yeterli. O da birazdan burada olacak."

Başımı sallayarak içeriye adımladım. Az sonra seslenecek biri varsa o da ben olmayacaktım.

Sadece bir an sonra oturduğum yerde yalnız başıma rutubetli duvarlara bakıyordum. Kendimi zafer kazanmış gibi hissetmiyordum. Yorgundum. Duygusal anlamda, tam şu anda bir çöküntü yaşıyordum. Çocukluk ve yetişkinlik rüyalarımın tek kâbusu, birazdan karşımda olacaktı.

Onu beklerken boğazımdaki yumru içimde *Nazlı* diye çığlıklar atıyor, orayı yırtıyordu. Ölen sadece Nazlı değildi. O adam, benim çocukluğumu ve hayallerimi de öldürmüştü.

Gerçekten küçük bir dükkânda seramikten bardaklar yapan, çamurla kaplı tırnaklarına bakarak gülen biri olmak isterdim. Eğer en yakın arkadaşım benim mahallemde, gözlerimin önünde ölmemiş olsaydı.

Herkese bu olay çok küçük, eskide kalan bir mesele gibi görünse de işte benim içimde bu kadar büyüktü.

Ali Cihan gözlerimin önündeydi. Gerçekten bu hayatta başıma gelen en güzel şeydi. Bana ait olan tek şeydi. Eğer Nazlı ölmeseydi, biz belki de onunla çok daha önce tanışırdık.

Ona, seramik dükkânımda kendi ellerimle yaptığım gemi desenli bir bardakta kahve ikram ederdim. Sıcak, karamelli bir latte yapardım. Tatlı sevmediği için muhtemelen içemezdi ama ben yine de yapardım. Gizli buluşmak zorunda kalmazdık.

Ben teşkilatta bile olmazdım. Sıradan, sevdiği adamla hayaller kuran, mahallesinde küçük bir dükkân işleten biri olurdum. Onu denizden dönüşlerinde karşılardım. Bana *çaylak* da diyemezdi. Dese bile sinirlenmezdim çünkü güçlü olmak zorundaymışım gibi hissetmezdim.

Ben, tıpkı ailemdeki herkes gibi ölümün adından bile korkup, ölülerle bir hayatı seçmek zorunda kalmazdım. Galiba kendime söylediğim en büyük yalan buydu. Ben de tıpkı babam gibi, abim gibi, ölümden korkuyordum. Ama Nazlı için onların gölgesinde yaşamayı seçmiştim.

Zamanı geri alabilsem; Nazlı'yı yaşatır, sıradan bir kız olurdum. Trabzon'da bir cezaevinin soğuk görüş odasında oturuyor olmazdım.

Tekrar o küçük kız olabilsem, görüş odasının kapısı açıldığında hayatın sömürdüğü yaşlı bedeniyle içeri giren Ferdi Yılmaz'a, onu öldürecekmiş gibi bakmazdım. Çünkü o zaman Nazlı yaşıyor olurdu.

Dişlerimi sıktım. Bana buraya kadar eşlik eden askerin onu karşımdaki sandalyeye oturtmasını izledim. Midem bulanıyordu. Kusmamak için kendimi sıkıyor, o ise çekinmeden bana bakıyordu. Eskiden koyu renk olan, çocukken bile beni korkutan ama şimdi puslu hale gelen gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Gidiyorum," dedi asker geri çekilirken. "Unutmayın, yardıma ihtiyacınız olursa seslenin."

Başımı sallarken gözlerimi karşımdaki adamdan ayıramıyordum. Dizlerimin arasında sakladığım ses kayıt cihazını çalıştırdım. Kapı kapandığında, mide bulantıma rağmen sandalyemde dikleştim.

"Sonunda!"

Gözleri kısıldı. Çenesi, kontrol edemediği bir tik gibi seğirdi. Bu ya delilikten ya da yaşlılıktandı.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi? Tanıman mümkün değil."

Cevap vermedi. Sadece dinledi. Ama o pis bakışlarını da gözlerimden çekmedi. Önünde kelepçelenmiş ellerini masanın üzerine aldı. Bakışlarımı bir anlığına oraya indirdim. "Nazlı Kaya," dedim fısıltıyla. Sonra da tepkisini ölçmek için yüzünü inceledim.

Gözleri hızla yüzümü taramaya başlarken, "Nazlı Kaya!" diye tekrarladı. Bakışları gözlerimde duraksadığında yüzündeki öfkeye benzeyen sis bulutu bir anlığına dağıldı.

"O sen değilsin."

"Öldürdüğün kızı bende araman niye? Ben seni yok edecek kızım. Anlaşılan aklın iyice gitmiş."

"Öldü mü o?" diye sordu. "Sonunda, şeytanın tohumu öldü mü?" Son söylediğini alçak bir fısıltı gibi kendi kendine tekrar etti.

Derin bir nefes alarak bu konuşmaya dayanmaya çalıştım. "Onu neden öldürdün? O gece ne yaşandı? Seni neden korudular?"

Yaşlı yüzü gülümsemeye benzer bir kıvrılmayla yüzüme çevrildi. "Ben onu öldürmedim ki. Onlar beni öldürdü."

"Yıllar önce o evde ne oldu?"

"Geldiler ve beni aldılar," dedi hiç duraksamadan. Gözleri daldı. Bu cümleyi tekrar etmeye başladı.

"Kim aldı?" Akli dengesi gerçekten de müdürün söylediği kadar kötü durumdaydı.

"Bir oğlan. Teşkilat. Askerler. Savcılar. Ben de savcıydım. Karım öldü. Çocuğum öldü. Öldürdüler. Karıma tecavüz ettiler."

Ne anlattığını anlayamıyordum. "Kimdi senin çocuğun? Nazlı'dan mı bahsediyorsun?"

Kelepçelerine bakarak demirini birkaç kez masaya vurdu. Çenesi yine seğiriyordu. "Gülfidan. Kızım. Gül kuzum. Yedi yaşındaydı. Öldü... Öldü... Öldürdüler."

Onun başka bir kızı daha mı vardı, yoksa sanrılar mı görüyordu? "Kim öldürdü?"

"Koch!" Kelime ağzından *ölüm* kelimesine benzer, lanetli bir bağırtıyla döküldü ve görüş odasının duvarlarına çarptı.

O, Nazlı'nın öz babasıydı. Dosyasında soyadı kısmında bu yazıyordu. "O adam neden öldürdü Gülfidan'ı?"

"Karıma tecavüz ettirdi. Kızımı öldürttü. Öldürdü..."

"Ya Nazlı? Sen onu neden öldürdün?"

"İntikam!" Başı yana seğirdi ve kelime dudaklarının arasından fışkırdı. "Alacaktım. Aldılar... Onu aldılar... Çok dövdüm ama. Sırtını yardım. Boynunu kestim. Gözü mordu. Mavi bakmıyordu, mordu. Bileğini kestim. Bacağını."

Öğürdüm. Elimi ağzıma kapatırken anlattıklarının zihnimde canlanmasına engel olamamıştım.

"Geldiler, aldılar," diyordu. Hiç susmadan konuşuyordu.

"O gece ben de oradaydım. Kan yoktu," diyebildim ama ona bakamıyordum artık.

"Hep yaptım. Hep!" dedi yine bağırarak. Gözlerimi istemsizce onunkilere çevirdim. Gözleri benimkileri buldu. Şimdi daha bilinci yerindeymiş gibi bakıyordu. "Elimden almasalar onu doğrayacaktım. Gülfidan'ıma yaptıkları gibi. Gülüme yaptıkları gibi."

Ağladığımı yanağıma akan yaşla fark ettim.

"Onu gizliyorlar. Mezarında yoktu. Neden?" diye sordum hıçkırarak.

Yüzüme bakıp güldü. "Mezar mı?" dediğinde karşımda duran adam artık o değil gibiydi. Sandalyesinde doğruldu. "O şeytanın tohumu nerede şimdi? Seni buraya o mu gönderdi? Diğerini de o göndermişti. Biliyorum."

"Diğeri?"

"O asker. Buraya senden önce gelen."

Abimden bahsediyor olmalıydı. Onu asker mi sanıyordu? "Ailemden kimse kalmadı. İntikam alamayacaksınız. Hepsini Koch öldürdü. Ben de

onunkini öldüreceğim, yok edeceğim. Seni de!" Son kelimeleri bağırarak söylediğinde elimi masaya vurdum ve kayıt cihazını masanın üzerine alarak ayağa kalktım. Sonra elimi boğazına yapıştırdım. Gırtlağından boğulur gibi bir ses dökülürken en küçük tereddüt duymadan var gücümle sıktım. "Denesene! Ben kimim biliyor musun? Nazlı'nın arkadaşı! Kimse sormaz, kimse aramaz sandın değil mi? Ömür boyu burada kalacaksın ama bu bana yetmez. Gebereceksin."

Diğer elimi de boğazına alıp sıktığımda anında yüzü kızardı. Sonra da morarmaya başladı. Çırpınacak kadar bile gücü yoktu. Masanın üzerine dizlerimle tırmandım. Tepesine çöküp daha kuvvetli sıkarken gırtlağından daha hırıltılı sesler yükselmeye başladı. Kapı o anda duvara çarpılarak açıldı. Asker şaşkınlıkla üzerime atılırken nefes nefese kalmış halde kendime geldim. Hâlâ gözlerim dönüyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. "Bir orospu çocuğunu daha dünyadan temizliyorum. Benim işim bu!"

"Onun cezası kesildi. Sen yargı dağıtamazsın. Dışarı çıkıyorsun. Bu görüşmeye daha fazla izin veremem."

Ayışığı Kitaplığı

48. BÖLÜM

Ali Cihan

Balca'yı kaç kez aradığımı ve kaç defa *aradığınız kişiye ulaşılamıyor* yanıtını aldığımı artık bilmiyordum. Yalvaç'ın kardeşi için hissettiği endişenin çok daha fazlasını iliklerime kadar hissediyordum.

Dizimin üzerinde duran elimin parmaklarını sıktım.

Havaalanından bizi özel uçak iniş pistinden almaya gelen destek ekibin aracındaydık. Yalvaç arka koltukta, Leyal'in yanında oturuyordu. Ben ön tarafta, genç bir jandarma uzman çavuşun yanındaydım. Leyal'in telefonundan Göçebe'nin sesi geliyordu. "Yalvaç, hapishane müdürüyle konuştum. Çıkışına engel olamamışlar. Çok öfkeli ayrılmış. Geç kaldık. Destek ekip, hapishanenin önüne vardı ama onu orada bulamadılar." Yalvaç'ın yerinde huzursuzca kıpırdandığını duydum.

Yanımdaki uzman çavuş, "Bizimkiler ormana dağılmıştır. Onu kısa sürede bulacaklardır," demesine rağmen içinde bulunduğum boşluktan çıkamıyordum. Elimi dizimin üzerinde sıkmaya devam ederken kalp atışlarım duracak kadar hafifti.

"Sen neredesin?" diye sordu Yalvaç. Sesinden onun Göçebe için de endişelendiği belliydi. Benimki belki bencillikti ama şu an Yalvaç'ın sadece kız kardeşini düşünmesini istiyordum. Çünkü ben ondan başka hiçbir şeyi düşünemiyordum.

"Hapishanenin önündeki ormanlık alana şimdi vardım. Arabadan indim ve onu arıyorum. Kapıdaki güvenlik, bir araçla ayrılmadığını söylüyor. Demek ki hâlâ ormanın içinde. Onu takip eden adamlar da ortalıkta yok. Balca güçlü kızdır, Yalvaç. Ben onu bulana kadar hayatta kalacaktır," dediğinde Yalvaç yumruğunu dizine vurdu. Göğsünden zorlandığını, dayanamadığını belli eden sesler yükseliyordu.

Bakışlarımı yanımdaki pencereye çevirdim. Etrafı bir süredir puslu görüyordum. Gözpınarlarıma biriken yaşlar ne akıyordu ne de oradan gidiyordu. Onu bulduğumda kendimi tutamayacağımı biliyordum. Bedenim rahatlama ihtiyacıyla acı içinde kıvranıyordu. Zihnimde ona uzanıyordum ve tutuyordum. Kendime çektiğim anda her şey bitmiş ve ona kavuşmuş oluyordum.

Ne var ki Yalvaç ve diğerlerinin sesi beni gerçekliğe çekiyordu. İşte bu yüzden küçük bir oğlan çocuğu gibi ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Ben daha önce kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Ağaçlar çok sık," dedi Göçebe. "Kesinlikle burada olmalı. Açık alanda onlarla mücadele edemeyeceğini düşünmüştür."

Birilerinin ihtimaller üzerine konuşmasından nefret ediyordum. Kimse bir şey yapamıyordu ama yalnızca konuşuyordu.

Göçebe'yi dinleyen uzman çavuş, "Bu bilgiyi biz de aldık. JÖH alana hâkimdir. Endişelenmeyin," dediğinde, "Ya taksici?" diye sordu Leyal. Sesi titriyordu. Bahçede Göçebe'den aldığımız haberden sonra kendini kaybetmiş, yol boyunca o çelik gibi duran görüntüsünün aksine gözyaşlarını durduramamıştı.

Göçebe bizi aramadan önce onunla bir telefon görüşmesi yapmış, Balca telefonunu kapatınca da otogardaki MOBESE kameralarına bağlanarak yerini tespit etmişti. Bindiği taksi onu bir kafeye, oradan da hapishanenin önüne kadar getirmişti. Beraberinde ortaya çıkanlar hepimizi sarsıcı bir mücadelenin içine çekerken çaresizliği de peşinden sürüklemişti. Balca Zorlu, benim Deli Bal'ım ellerimizin arasından kayıp gitmek üzereydi.

Kafenin önünden bindiği taksinin şoförü vaktinde terör davasıyla da yargılanmış bir işbirlikçiydi. Onunla hareket eden iki kişi daha vardı. O iki adam onu başka bir araçla takibe almıştı. Kafenin çıkışında iki adamın da Balca'nın dikkatinden kaçmadığı görünüyordu ama hiçbir şey yapmıyordu. Onları fark ediyordu ama umursamadan taksiye binip devam ediyordu. Yumruğumu dizime vurdum. Neden bu kadar sorumsuz davranmıştı? Bu, bile bile kendini tehlikeye sürüklemekten başka neydi?

Göçebe, "Taksiciyi..." dedi ve nefes aldı. "Geri dönerken görmüşler. Gittiği yönün tersi istikamete, orman yolu boyunca geçip gitmiş. Muhtemelen Balca'yı beklemek için."

Bu bilgi kanımı dondurmaya yetmişti. Her şey bu kadar ortadayken biz hangi sıçtığımın şeyi yüzünden bu kadar ağır hareket ediyorduk!

"Birkaç saate hava kararacak!" diye bağırdım. Gözlerim yoldaydı ama aslında çoktan kendimi kaybetmiştim. Ormanın içinde tek başına yaşam mücadelesi veren Balca'yı düşünmek bile beni delirtiyordu. "Göçebe onu bul, yoksa bu dünyayı yakarım!"

"Ben..." dedi çatallı çıkan sesiyle Göçebe. "Telefonu hâlâ kapalı. Denedim, Ali Cihan! De- deniyorum. Ona zarar vermelerine asla izin vermeyeceğimi bil. Gerekirse ben kiml-"

"Göçebe!" Yalvaç'ın sesi bastırılmış bir öfkeyi değil, doğrudan ağır bir emri taşıyordu. Göçebe onun uyarısıyla suskunluğa gömüldüğünde arka camın inme sesini duydum. Yalvaç başını dışarıya uzattı, boğuluyormuş gibi göğsünü ovuşturdu ve kesik kesik nefes aldı. Dikiz aynasından yüzünü görebiliyordum, dudaklarının kenarında bir titreme vardı. Yorgun, tükenmiş bir sesle konuştu.

"Benim yüzümden. Balca, sana bir şey olursa abin ne yapar?"

Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak bastırmaya çalıştım. Gözlerimdeki doluluğu artık tutamıyordum. İçimdeki gerilim o kadar büyümüştü ki sonunda patladım. "Dur! Durdur arabayı!"

Bu hızla gitmek yetersizdi. Arazi zorluyordu ve biz ilerlemekte zorlanıyorduk. Beklemek, yavaş kalmak, her saniye Balca'dan uzaklaşmak gibiydi.

Yanımdaki uzman çavuş önce bana baktı, sonra gözlerini yola çevirdi. Ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyordu ama ben çoktan kararımı vermiştim.

"Durdur şu arabayı!" Onun tereddüt ettiğini görünce el frenine uzanıp kendim çektim. Araç taşlı yolda öfkeyle savrularak durdu. Motor inler gibi sustu.

"Ben gidiyorum," dedim kapıyı açarken. "Ormanın içinden geçersem daha hızlı olurum."

Cümlem biter bitmez yere atladım.

Bir şey demese de Yalvaç'ın ve Leyal'in de arkamdan harekete geçtiğini duydum.

Hepimiz farklı yönlere dağıldık. Ağaçlar sessizdi ama içim çığlıklarla doluydu. Yalvaç'ın sesi arkamdan yankılanıyordu. Balca'nın adını bağırıyordu. Bu eğer etrafta birileri varsa onun yalnız olmadığını göstermek içindi. Açık hedef olmak şu an kimsenin umurunda değildi.

Hapishanenin olduğu yöne doğru koşuyordum ama onun nerede olduğunu bilmiyordum. Bu ormanın içinde onu bulmak, karanlıkta iğne ucu kadar bir ışık aramak gibiydi. Zihnimin derinliklerine bastırdığım o korkunç düşünceler, şimdi birer gölge gibi yeniden sızmaya başlamıştı. Çanakkale'de susturmuştum onları ama artık zırhım çatlıyordu.

Koşarken içimde bir ses çınlıyordu. *O giderse yoksun, sen bir hiçsin. O yoksa ışık gider, karanlıktasın.*

Ciğerlerim sızlıyor, ayaklarım çalıları ezerken bedenim tükenecek gibi sarsılıyordu. Onun bal rengi gözlerini yeniden görmeden, sesini duymadan duramazdım.

"Balca!" Bu defa ses Leyal'indi. Ağlıyordu. Nefesi kırılmış, sesi çatlamıştı. Sözleri ormana savruluyordu. "Kardeşim! Buradayım geldim. Pes etme!"

O an durdum. Göğüskafesim yerinden çıkacakmış gibi inip kalkarken çıldırmış gibi etrafa bakındım. Titreyen çenemi birbirine bastırdığımda düşünceler zihnimin içinde patladı. Görmek istemediğim görüntüler zihnime saldırdı. Onu bu ormanda; yalnız, çaresiz, belki de hiç olmaması gereken bir halde hayal ettim. Ve kendime engel olamadım.

"Kızım yapma be! Yapma! Balca, yapma bunu bana!"

Ormanın her yeri sık ağaçlarla çevriliydi. Düz bir arazi değildi. Önümde tırmanmam gereken çalılarla kaplı bir yokuş vardı. Her şey sık, boğucu ve düzensizdi. Tırmanmam gerekiyordu ama bacaklarım itaat etmiyordu. Bedenim bana direnirken aklım ileriye atılmak istiyordu.

Kendimi harekete zorladım. Sadece iki yüz metre sonra, tırmandığım yokuş düzlüğe çıktığında olduğum yere çakıldım. Gözlerim dondu kaldı. Sık dizili ağaçların arasında Balca'yı gördüm.

Ayakta duruyordu. Üzerindeki kıyafetler tozla, çamurla, kanla kaplıydı. Saçları yüzünü örtmüş, gözleri görünmez olmuştu. Elinde bir tabanca vardı ama namlusu kendi başına dönüktü. Pantolonu kan içindeydi. Tişörtü yırtılmıştı. Ellerinden damlayan kan toprağa sızıyordu. Dizlerinde sürüklenmiş gibi izler vardı. Yerinde sallanıyor, ağzının içinden dua eder gibi anlamsız sözler dökülüyordu.

Ve ayaklarının dibinde onlarca cansız beden yatıyordu.

O hepsi ölü olmasına rağmen hareketsiz durmaya, namluyu başında tutmaya devam ediyordu çünkü ağaçların arasından uzanan başka silahlar vardı. Onu çembere almışlardı.

Ciğerlerim göğsümü zorlarken adını fısıldadım ama ne yapacağımı bilemediğimden hareket edemedim. Ben daha önce hiç sevdiğim biriyle sınanmamıştım. Böyle bir anda ne mesleğin ne öncesinin ne de sonrasının bir hükmü kalıyordu.

Her şeyini kaybedeceğin bir an yaşıyordun ve onun korkusuyla asla doğru düşünemiyordun. Soğukkanlı olabileceğimi sanmıyordum. Şu an ona değil, bana doğrultulsaydı o silahlar mücadele ediyor olurdum. Anladım ki o canımdan bile ileriydi. Balca *ben seninle büyüdüm* diyordu ama ben onu senelerce içimde büyütmüştüm. O kadar büyüktü ki giderse benden bir şey kalmazdı.

Onu olduğu yerden çekip almak istiyordum ama ya giderse... Atacağım tek yanlış adım hayatıma mâl olacaktı.

Arkamdan koşarak yaklaşan adımlar duydum. Bakmasam da onun Yalvaç olduğunu biliyordum. Çaresiz ve yorgun sesi, "Balca," dediğinde anında yanıma dizlerinin üstüne çöktü. "Ağaçların arasındalar," diyerek konuşmaya devam ediyor ama benimle değil, kendisiyle konuşuyordu. "Her yerdeler. Benim küçük kardeşim."

Sesi giderek çatlayan bir toprağa döndüğünde Leyal hemen arkasından geldi. "Onu öldürecekler," dediğinde gözlerim görüşünü kaybetti. Dünya ayaklarımın altından çekilip alındı. Yumruğumu sıkarak, "Cesedimi çiğnerler," dedim ve Yalvaç'ı omzundan tutarak ayağa kaldırdım. "İzin verirsem, izin verirsen yıkarım bu dünyayı! Yalanlarla büyüttüğün kardeşini ben büyüttüm. Her şeyimin gitmesine izin verirsen seni öldürürüm."

"Olduğunuz yerden kıpırdayayım demeyin!" diye bir ses yükseldi. "Bu kız bizim."

49. BÖLÜM

Balca

Dizlerim artık beni taşımakta zorlanıyordu. Bedenim yorgunluktan titriyordu. Nefesim göğsümden çatırdayarak çıkıyor, kulaklarımda uğultu yankılanıyordu. Dakikalar boyunca koşmuştum. Sayamayacağım kadar çok kişiyle mücadele etmiştim. O kadar çoklardı ki kaç kişi olduklarını hatırlamıyordum. Vücudumun her yeri sızlıyordu. Eklemlerim sanki birer birer iflas ediyordu.

Beni Nazlı Koch sanıyorlardı. Hepsinin dilinde o isim dönüp duruyordu. Hapishanenin altındaki ormanlık alanda organize olmuşlardı. Duydukları heyecan, saplantılı bir kazanma arzusuna dönüşmüştü. Nazlı'yı ele geçirmek her şeyden önemliydi.

İçeriden çıkana kadar o ilk iki adamın buraya bir ordu dolusu adam yığabileceği aklıma gelmemişti. İkisiyle, üçüyle; hatta onlarcasıyla savaşabilirdim belki. Ama bu kadar donanımlı bir yapı... Bu artık benim gücümün ötesindeydi. Onlardan almayı başardığım tek bir silahım vardı sadece. Mermilerden biri dışında hepsi şimdi ayaklarımın dibinde hareketsiz yatan cansız bedenlere saplıydı.

Bilerek ormana girmiştim. Onlardan kaçmak için değil, kontrol bende kalsın istemiştim. Şimdi içimdeki o küçük umut, *başarabilirsin* diyen ses artık yoktu.

Yapabildiğim tek şey, çembere alınmadan on dakika kadar önce telefonumun kilidini kaldırmak ve Göçebe'nin beni bulabilmesi için dua etmekti. Son çarem ona gönderdiğim o küçük sinyaldeydi.

Bitsin istiyordum. Gerçekten. Ben zaten istediğimi almıştım. Cebimdeki ses kaydı, ölürsem elbet birinin eline geçerdi. Nazlı'nın intihar etmediği sonunda ortaya çıkardı. Ben ona duyduğum vicdan borcunu sonunda ödemiş olurdum. Göçebe beni bulursa bedenimi onlara bırakmazdı. En azından hâlâ bu kadarına güvenebileceğimi sanıyordum. O kayıt, en sonunda bir yerlere ulaşırdı.

"Olduğunuz yerden kıpırdayayım demeyin! Bu kız bizim," diye bir ses yükseldiğinde gözkapaklarımı araladım. Sağ gözüm neredeyse kapanmıştı. Diğeriyse sadece bir çizgi kadar açılabiliyordu. Ama yine de onu gördüm.

İki yüz metre kadar uzağımdaydı. Bir ağacın arkasındaydı. Gözlerindeki korkuyu gördüğümde içim titredi. Ali Cihan korkusuzdu. Ama ben o

gözlerde bir savaşçının değil, sevdiği kadını kaybetmekten korkan bir adamın kırılganlığını görebiliyordum.

"Gelme," diye fısıldadım sadece dudaklarımı oynatarak. Ses çıkarmaya halim yoktu. Dudaklarımı okudu. Başını iki yana salladı. Gözkapakları titriyordu. O da ben de yerinde kalmayacağını biliyorduk.

Arkasında duran abimi, sonra da Leyal'i gördüm. Abim kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Onun burada olmaması gerekiyordu. Ona ne kadar kızgın olsam da abimdi. Şu an bile onu koruyabilmeyi arzuluyordum.

"Ne istiyorsanız, almanızı sağlarım. Ona dokunmayın," dediğinde Ali Cihan, kararlı çıkan sesine rağmen yüzünde hâlâ korkunun izleri vardı.

Tıpkı benim gibi sadece dudaklarını oynatarak, "Yalvarırım," dedi. Gözlerinin içindeki çaresizlik... O an içimde bir şey kırıldı. Beni korumaya çalışırken kendi içinden parça parça eksiliyordu.

Yalvarma köpeklere diye bağırmak istedim ama ağzıma dolan kan her şeyi yuttu. Tükürdüm. Nefes almak bile acı veriyordu. Sonra yeniden toparlandım.

"Hepsini pişman ettim, Ali Cihan," dedim. Sesim yırtılmış gibiydi ama duyuyordu. "Benden daha kötü durumdalar. Onların silahları vardı. Şimdi benim de var."

Elimdeki tabancanın namlusunu yavaşça ama bilinçli bir netlikle şakağıma bastırdım. Bu tabanca, onların ellerini bağlayan tek şeydi. Çünkü ölü bir Nazlı Koch hiçbir işe yaramazdı.

Ali Cihan gözlerini benden ayırmıyordu. Bakışı; beni baştan beri tanıyan, her kırılma anımı bilen bir adamın bakışıydı. Dudaklarının kenarında acı bir tebessüm belirdi. "Yaparsın..." dedi boğuk bir sesle. "Ama dur, Balca. Şimdi onları dinleyeceğiz."

"Asla!" dediğimde adamlardan biri saklandığı ağacın arkasından, "Kızı ikna edemezsen ölürsün. Git!" diye talimat verdi Ali Cihan'a. Hepsi biliyordu, ölürdüm ama teslim olmazdım. Buldukları tüm çıkış yollarını kullanmaya hazırlardı.

Ben tetiği çekersem her şey biterdi. Onlar çekerse yine biterdi. Ali Cihanların bana yaklaşmasına da izin vermezlerdi ama ilk iki ihtimali göze alamıyorlardı.

Ali Cihan ağır adımlarla temkinli bir şekilde bana doğru adımlarken, "Ondan ne istiyorsunuz?" diye sordu. Hiçbiri cevap vermedi.

Her şey taksiciye söylediğim şey yüzünden. Aralarından eminim buna inanmayanlar da vardı ama onlar da Nazlı'nın yerini bildiğimi düşünüyor olmalıydı. Ali Cihan eğer yanıma gelirse onu sağ bırakmazlardı.

Abimle Leyal artık ortalarda görünmüyordu. Ali Cihan tek başınaydı. "Olduğun yerde kal," diye bağırdım. "Çünkü ben teslim olacağım."

Ben cümlemi sonlandırmışken cebimdeki telefon titredi. Kalbim sertçe ve hızla atmaya başlarken yemin ederim arayanın Göçebe olduğunu biliyordum.

Ali Cihan'ın gözlerine gözlerimi diktim. Bana doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Başımdaki silahı çekmeden telefonu cebimden çıkardım ve kulağıma götürdüm. Adamlardan biri, "Ne yapıyorsun!" diye kükrese de ona aldırmadım. Sıkıysa beni vursundu. Bu ızdıraptan kurtulmuş olurdum.

Telefondaki ses, "Ben çocukken öğretmen olmak istiyordum," dedi ağlamaklı bir sesle. Söylediği şeye anlam veremedim. O konuşmaya devam etti. "Başında tuttuğun silah benim başımda olmalıydı. O zaman çocukken öğretmen olmak isteyen bu kız, senin için tüm ormanı yakmazdı. Sana nişan alanları teker teker o ateşin içine atmazdı!" Sona doğru yükselen sesiyle kanım çekildi.

Konuşan Göçebe'ydi ama başka birisiyle konuşuyormuşum hissi veriyordu. "Ben!" dedi kükrer gibi. Sesini hem ahizeden hem de ormanın içinden yankılı bir şekilde duydum. Buradaydı. "Nazlı Koch! Senin kardeşin. Diğerlerinin cehennemi olmaya geldim!" Tam o anda, ormanı sarsan patlamalar başladı. İlk el bombası ormanın aşağı yamacında, yaklaşık üç yüz metre ötede patladı. Ardından farklı yönlere dağılmış birkaç bomba daha peş peşe infilak etti. Patlamalar çembere alınmış alanın sınırlarını yarıp dağıtmak içindi.

Yerdeki yapraklar savruldu, kuşlar kaçıştı, ağaçlar inledi. Toz yükseldi, dallar devrildi. Hemen ardından makineli tüfek sesleri ormana yayıldı. Kurşunlar körlemesine değil, belli bir hat üzerinden yağıyordu. Olduğum yerde hâlâ ayaktaydım. Duman yükseliyor, gökyüzü görünmüyordu. Gözlerim bulanıktı ama Ali Cihan'ın silueti alevle aydınlanan tozun arasından bana doğru koşuyordu.

Telefondaki ses susmuştu ama sesini kafamın içinde duymaya devam ediyordum. *Ben Nazlı Koch!*

Etraf anında mahşer yerine dönerken, çatırdayarak yanan ağaç seslerinin arasına can çekişen insanların ve durmadan ateş açılan taramalı tüfeklerin sesi karıştı. Babamın sesi, "Balca," diye fısıldadı sanki kulağıma. Sonra tekrar Göçebe'nin sesini duydum. "Dayan, seni alacağım," diyordu. Abim bağırıyordu. Sesi saldırgan ve vahşiydi. "Ona dokunanı ellerimle parçalarım!"

Ve Leyal... "Benim kardeşime dokunamazsın!"

Hayatımın burada sonlanacağını düşündüm. Zaman aslında çok hızlı akıyordu ama benim için durmuş gibiydi. Yerimden kıpırdayamıyordum.

Patlayıcıların çıkardığı yangın ormanı şimdi daha yoğun dumanla kaplamıştı. Kokusu bile ciğerlerimi yakıyordu. Başımdaki silahı olduğum yerde tutmaya devam ettim.

O an dumanların arasında koşan, patlayıcıların etrafa dağıttığı şarapnel parçalarından yere savrulup tekrar tüm çaresizliğiyle ayağa kalkan Ali Cihan'ı gördüm. Kolları bana doğru uzandı fakat bacaklarımdaki gücü kesen bir şey oldu.

Bir mermi sol göğsüme yakıcı bir acı yayarak saplandığında geriye savruldum. Başka bir mermi karnıma saplandığından tüm bedenim sarsıldı. Gözlerim karanlığa çekilirken ben de bir toz bulutuydum.

Hikâyemin böyle sonlanacağını hiç düşünmemiştim. Benim geride bıraktığım bir hikâye var mıydı? Bana ait olan, beni anlatan. *Arkadaşım için yaşadım... Onun için öldüm.*

Ben çocukken öğretmen olmak isterdim diyen sadece bir kişiyi tanıyordum. Ve bu sözler yüzünden tam şu anda ölmek istiyordum. Zamanı geri alabilsem o küçük kız olur, Ali Cihan'la düşlediğim hayatı yaşardım. O küçük dükkânda çamura bulanarak ve onun denizden gelmesini bekleyerek...

Alevlerin sardığı bir ormanda, onu feryat ederken görerek sonlanan bir hikâye bana ait değildi. Hiç olmamıştı.

50. BÖLÜM

Ali Cihan

Teşkilatın kuralları ve gizlilik ilkesi öyle katıydı ki en değer verdikleri istihbaratçıları ölse bile bu duvarı delmezlerdi. Aramızdan yalnızca çok az kişi bu sert kabuğu aşma hakkına sahipti. Ne yazık ki Balca onlardan biri değildi. Ben de değildim.

Zamanında mafyanın kızını içeri almayı, onu devletin gövdesiyle korumayı başarmış olan Yalvaç bile kendi kardeşinin bir hastane ameliyathanesinde tedavi görebilmesini sağlayamamıştı.

O gün ortalığı yakıp yıktığımı, genel başkana kadar ulaştığımı zar zor hatırlıyordum. Yanımda Yalvaç da vardı. Teşkilatın ambulansında sevdiğim kadının bedeni saatlerce tutulurken, ikimiz de görevi bırakmakla tehdit etmiştik onu. Ancak zamanında mafyanın kızını teşkilata alan, koruyan, Yalvaç'ın sözünü o zaman dinleyen başkan tarafından kabul görememiştik.

Trabzon'da gizli bir ev arayışına girmiştik. En sonunda, ailemin uzun zamandır kullanılmayan köy evini bir hastane odasına çevirmişlerdi. Dört duvarın içinde ölümle pazarlık yapan kızın uyanmasını beklerken içimde biriken şey sadece çaresizlik değildi artık. Kinle karışmış bir öfke gibiydi.

Hayatını teşkilata adayan kızı değil de yine o mafyanın kızını korumuşlardı. Onun hayatı değerliydi, asla açığa çıkarılmamalıydı.

Ne var ki Nazlı Koch'un bile sözü teşkilata geçmemişti.

Mesleğimi seviyordum. Mücadele verdiğim her şeyi seviyordum. Ama sevdiğim kadını koruyamayan bir yapının içinde olmak artık beni zorluyordu.

Zihnim sonsuz bir sessizlik içinde bir o yana bir bu yana çarparken, açık pencerenin önünde havalanan tül perde ayaklarımın önüne kadar geldi. Gözlerimi bir an bile ayırmadığım Balca'nın yüzüne çevirdim. Kalbim göğsümde acıyla kıvrıldı.

Onun bal rengi gözlerini görmeyeli tastamam bir ay oluyordu. Tedavisi sonlanmış, ameliyattan sonra sancılı bir bekleyişin ortasında kalmıştık. Her gün gelen teşkilat doktoru fizyolojik hiçbir sorun olmadığını, Balca'nın uyanmamasının zihninin bir savunma şekli olduğunu söylüyordu. Kendini koruyordu.

Parmaklarım kumaş pantolonumun üzerinde kıvrılırken çenem kasıldı. Gözlerimi son bir aydır terk edemeyen buğu, soğuk bir buz tabakası gibi gelip yine yerine yerleşti.

Hayal etmek istemiyordum ama yine de o görüntü kafamın içine kazınmıştı. O ormanda hareketsiz yatan, kan içindeki hırpalanmış bedenini kollarımın arasına aldığım anı hatırlıyordum. O kadar hafifti ki. Hep mi böyleydi, yoksa benim devleşen acım mı onu küçültmüştü? O an *gitti ve hayat bitti* demiştim.

Şimdi ona bakıyordum da o zamana göre daha da küçüktü. Vücudunda yaralar oluşmasın diye Leyal'le sürekli vücudunu temizliyor, saçlarını tarıyor, masaj yapıyorduk.

Yatağının yanında, çarşafın üzerinde duran küçük elinde ve hareketsiz ince parmaklarında gözlerimi dolaştırdım. Bakışlarım yüzüne çıkarken artık ciğerlerime yerleşen nefes kesilmesi yine yaşanıyordu.

Dudakları kuruydu, teniyse kül kadar gri.

Kalbim, görüntüsüyle bıçak yarası almış gibi sancıdığında daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. Odadan çıkıp sigara içmek için balkona ilerledim. Sigara içmek istiyordum, belki de sadece oturup sessizce ağlamak. Kendimi aciz bir adam gibi hissettiğim anlardan biriydi. Gözlerini görmeden geçen bir ay, sanki nefes almadan yaşamaya çalışmak gibiydi. Onsuz geçen zaman, yavaş yavaş içimi kurutuyordu.

Cebimden sigara paketimi çıkardım ve bahçeyi gören girişe doğru birkaç adım attım. Olduğum yer ilk bakışta bir balkona benziyordu ama aslında yamaca kurulmuş tek katlı evimizin yükseltili beton girişiydi. Yerden bir metre kadar yukarıda olmasına rağmen ne bir korunağı vardı ne de tutunacak bir tırabzanı. En uca kadar yürüdüm. Sigaramı yaktım ve paketi sessizce cebime geri koydum.

Geceleri uyuyamıyordum. Gündüzleri ise onun yatağının yanına kıvrılıp yalnızca birkaç saatliğine sızıyordum. Yorgunluk, artık tüm kemiklerimde yankılanır hale gelmişti.

Güllü nenem arada yemek bırakmaya geldiğinde Balca'nın başında duruyordu, ben de o aralıkta yaylaya çıkıp koşuya gidiyordum. Bedenimi çalıştırmak, içimdeki sıkışmayı biraz olsun hafifletiyordu. Ama aklıma gelince dönüşüm hep aceleyle oluyordu.

Sigaramdan çekebildiğim kadar çektim ve ciğerimin dumana boğulmasını sağladım. Fazla gelince öksürdüm. Gözlerim yaşardı ve bakışlarımı gökyüzüne diktim. Yaz aylarında olmamamıza rağmen nemli havada biraz sis vardı. Çok uzak noktaları net göremiyordum. Gözlerimi karşıdaki tepede

kalan nenemlerin evine çevirdim. Sis evi yutmuştu. Bugün gelmeyecekti. Dün yemeği fazla getirmişti ama benim hiçbir şey yiyesim yoktu.

Balca'nın annesi kızının vurulduğundan habersizdi. Ona yurtdışında işinin olduğu yalanını söylemişlerdi. Olay gününden bir gün önce Leyal ona iş seyahatine çıktığını söylediğinden kolayca inanmış ama kızmıştı. Balca'nın henüz kendine bir yurtdışı hattı sağlayamadığını, geceli gündüzlü çalıştığını, sadece arada bir abisiyle bilgisayardan görüntülü konuştuğunu söylemişlerdi. Sonrasında Leyal, teşkilattan sağladığımız yönlendirmeli bir hat üzerinden birkaç kere annesine onun adına mesaj göndermişti. Balca'yı özlemiş olsa da mesajlarında sitem ediyor, haber vermeden gittiği için kızıyordu.

Niyazi amca ve Yalvaç, Çaykara'da akrabalarının yayla evinde kalıyordu. Sözde buraya iş için gelmişlerdi ama bir aydır burada kalıyor olmaları Hazal teyzeyi huzursuz etmeye başlamıştı, tıpkı annem gibi. Ani çıkan deniz görevim ve vedalaşmadan ayrılmam onu delirtmişti. Ama umurumda değildi. Hiçbiri değildi. Tek düşündüğüm Balca'ydı.

Onun o bal rengi gözlerini gördüğüm, ben iyiyim dediğini duyduğum anın hayalini kuruyordum.

"Ali Cihan!"

Leyal'in seslenişiyle bakışlarımı aşağıya çevirdim. Yokuşu tırmanıyordu. Nefes nefese kalmış gibi görünüyordu.

"Uyandı mı?"

Bir umutla sorduğu bu soruya başımı olumsuz anlamda sallayınca, olduğu yerde durdu ve yorgunca nefes verdi. Leyal de burada kalıyordu. Sabah, doktor gelmeden önce merkeze alışverişe inmişti. Elindeki torbaları yere bıraktı ve bulunduğu yere oturdu. Çantasından bir paket sigara çıkardı. Gözlerini bana çevirmeden önündeki çaylığa dalmış halde, "Sencer'le karşılaştım," dedi. "Çanakkale'den bugün gelmiş. Buraya gelecekti ama önce bir yakınına uğrayacakmış."

Bakışlarını yukarıya çevirdi. "O da buralıydı, değil mi?"

Başımı salladım. Sencer bir aydır ortalarda yoktu. Bu süre boyunca nereye gittiğini yalnızca Yalvaç'la ben biliyorduk. Onun hakkında fazla konuşulmasını sevmezdi.

"Aslında Rizeli. Yani sanırım öyle. Nereli desem yalan olur. Ben buralıyım diye kendine yakınlarda bir ev edinmişti. Çok eski arkadaşız onunla."

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı havaya bıraktı. "Benim gibi teşkilatın çocuk esirgemesindenmiş. Haklısın, nereli desen yalan olur. Ben de nereliyim bilmiyorum. Bir yerli olmak da istemiyorum."

Leyal'in bunu nereden öğrendiğini bilmiyordum ama söyleyenin Sencer olduğunu hiç sanmıyordum. Yine de ona nereden öğrendiğini sormayacaktım.

"Bugün ona ben yemek yapayım. Güllü nene yemek getirmeyecek, değil mi?" diye sorduğunda sigarayı yere atıp terliğimin ucuyla ezdim. Ellerimi ceplerime sokarak yine başımı salladım. "O hâlâ seruma bağlı, Leyal. Yemekler hep çöpe gidiyor."

"Bugün uyanacak, biliyorum," dedi ve pantolonunu silkeleyerek ayağa kalktı. Torbaları yerden aldı, ardından önündeki merdivenleri tırmanmaya başladı. "Şu evleri daha yükseğe yapamaz mıydınız?" diye söyleniyordu. "İdmanlı olmama rağmen canım çıkıyor her gün. Gücümü Göçebe'nin gelişine saklamalıyım."

"O gelmeyecek," dedim iç çekerek.

Ondan önce içeri girip Balca'nın kaldığı odaya yöneldim. Leyal de arkamdan gelip torbaları hole bıraktı. "Yalvaç'ın karısından giderek nefret etmeye başlıyorum," diye homurdanıyordu. Bir zamanlar birlikte çalıştığı arkadaşını *Yalvaç'ın karısı* diye adlandırıyordu. Çoğunlukla öfkeyle karışık söylese de onun da içinde kırgınlık olduğunun farkındaydım. Nazlı, Balca'yla bile görüşmezken Leyal'le görüşmüştü. Söylediğini umursamamaya çalışarak, "Ondan *Nazlı* diye bahsetmelisin. Böylece ben de nefret edebilirim," demekten kendimi alamadım.

"Balca için ondan bahsetmeyeceğim. Arkadaşım bu yüzden gözlerini açmıyor. Adiler. Nasıl da hepimizi kandırdılar?"

Balca'nın yattığı çift kişilik yatağın kenarına oturdum. Hareketsiz duran elini tuttum. Leyal haklıydı. Bu yüzden uyanmıyordu. Bütün ömrünü o kızı bulmaya adamışken gerçek öylesine ağır gelmişti ki. Burnumdan sertçe nefes verdim.

Yalvaç'la o ikisi gerçekten evliydi ve ben bunu, o kızın gerçek kimliğini anladıktan bir gün sonra öğrenmiştim. Balca ameliyattayken o ağlıyordu. Yalvaç ise kardeşi için deli gibi ortalarda dönüp duruyor olmasına rağmen hâlâ onu düşünüyordu. Onu bulunduğumuz yerden uzaklaştırma peşindeydi. İkisinin nasıl bir şeyin içinde olduğunu bilmiyordum. Öğrenmek de istemiyordum. Ben yalnızca Balca'yı düşünüyordum. Uyanırsa onu tüm bu şeylerden uzak tutmaya yeminim vardı. Gerekirse her şeyi bırakacaktım ve onunla bu evde yaşayacaktım. İşimi, görevimi, tamamını onun için bırakmaya hazırdım. Kendi abisi bile ona ihanet etmişken artık Yalvaç'la yakın arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim. Yaptığını içimde aklayamıyordum. O da bir açıklama yapmamıştı zaten.

Düşüncemle yüzüm düştü. Ne hayal kırıklığıydı ama...

Leyal, Balca'yı kontrol ettikten sonra odadan çıktığında mutfağa adımladığını duydum. Ayağımdaki terlikleri çıkardım ve önce odanın kapısına yürüyüp kapattım, sonra da dönüp onun yanına uzandım. Yanına sokulabildiğim kadar sokuldum. Yastığının kenarına başımı yasladım. Yüzünün yanını görüyordum. Solgun görünüyordu ama daha çok uyuyor gibiydi. Ya da ben öyle olduğunu düşünmek istiyordum.

"Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadım kulağına doğru. "Her şeyi. Gözlerini, gülüşünü görmek için... Sadece bir süreliğine yanında uyuyacağım. Bu benim için, Balca. Sekiz yıl boyunca her anımda yanımdayken şimdi uzağında kalamıyorum. Uyandığımda ne olur gözlerini arala. Sadece bir saniyeliğine bile olsa onları görmeye ihtiyacım var. Nereye gidersem gideyim, sen yoksan yaşanmaz geliyor."

Gözlerimi kapattım ama gırtlağım bıçakla kesiliyormuşçasına yırtılıyordu. Yutkunamıyordum. Boğuk bir sesle konuşmaya devam ettim. "Sekiz yıl önce *aradığımı buldum* dedim. Seninle ilk tanıştığımız gün, onun sen olduğunu biliyordum ve bir gün karşılaşmak için her şeyi yapacağımı da." Gözlerimi araladım. Her şeyi bir gözyaşı yığınının ardından görüyordum. Ona biraz daha sokuldum ve gözlerimi kırpınca yaş, yastığa serili saçlarının arasına süzüldü.

"Doktor sana bir şeyler anlatmamı istedi. Ben de düşündüm ne söylersem uyanır diye. Sana buraların bir hikâyesinden bahsedeyim mi? Sana neden Deli Bal dediğimi bilmek ister misin?" Ondan bir cevap alacakmışım gibi bekledim. Gelmeyince burnumu çekerek gülümsedim. "Bizim buralarda bir çiçek var. Komar diye bilinir ama köylüler zifin der. Daha çok mor renkli olur. Orman gülü de derler. Yaylaları boydan boya sarıp mora boyar. Uyanırsan seni onları görmeye götürürüm. Şimdi tam mevsimi."

Saçlarını düzelttim. Kolumu başımın altına katlayarak yüzünü daha rahat görebileceğim bir şekilde üzerine yaslandım. Az önce düzelttiğim saçını da kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Uzun zaman önce On Binler, Trabzon'u işgal etmek için Maçka taraflarına kadar gelmiş. Ama yollar uzun, bedenler yorgun, mideler açmış. Ağaç dallarının arasında bal görmüşler. Tabii çok da aç olunca kimse karşı duramamış ve hepsi yemeye başlamış. Ama o bal, sıradan bir bal değilmiş. İçinde bir tür çiçekten gelen tuhaf bir madde varmış. Yiyenler bir bir yere yığılıp uykuya dalmış. Derin, ağır bir uyku.

Yerliler o halde yakalamış onları. Ne var ne yok almışlar üzerlerinden. Hatta sırf öfkeyle değil, biraz da haklı bir hınçla güzelce dövmüşler. Sonra bazıları uyanmış. Ne olduğunu anlayamadan deli gibi koşturanlar olmuş. Kafası az biraz yerinde olan kaçmış, kalanlar esir düşmüş.

Bu olay bir balla işgalden kurtulma olarak tarihe geçmiş. Tarihçiler o çiçekten beslenen arıların uyuşturucu bir zehir ürettiğini söylemişler. Kimi buna *bal tutulması* demiş. Kimi de *deli bal*... Çünkü etkisi zehir gibiymiş. Ama tatlılığı susturan, teslim alan bir tesire sahipmiş."

Parmaklarımın kemikli kısmıyla yanağını okşadım. "Deli Bal'ım," diye fısıldadım. Böyle bilinçsiz yatan görüntüsüne baktıkça kalbime bıçaklar saplanıyor, nefesim kesiliyordu. "Nasıl bir zehirsen, ben yokluğunla deliye dönmüş gibiyim. Uyanmadığın bir güne daha uyanmak istemiyorum." Derin bir nefes aldım ve kolumu çekerek yastığa tekrar başımı yasladım.

"Dün yanında uyurken bir rüya gördüm." Sesim artık yorgunluktan uykulu çıkıyordu. "Sen vardın ve senin gibi bakan bir çift bal göz daha. Seni istiyorum. Onu istiyorum. Uyan." Onu hayal ederken bir süre sonra gözlerimin arkası uykuya çekildi.

"Yemek getirdim," dediğinde Leyal, kapının açılma sesini duymuş ve gözlerimi aralamıştım. Elinde bir tepsi tutuyordu. Esneyerek yerimde doğruldum. Gözüm hemen Balca'ya kaydı. Hâlâ gözleri kapalıydı.

Hayal kırıklığımı yüzüme yansıtmamaya çalışarak yatakta oturur pozisyona geçtim. Hava kararmak üzereydi. "Ne kadar uyudum?"

Leyal tepsiyi odadaki üstü mavi örtülü ahşap sandığın üzerine bıraktı. Nenem, anneme verdiği çeyiz sandığının böyle kullanıldığını görse kıyameti koparabilirdi. Sandığın yanına sandalye çekti. "Ben hazırlarken atıştırdım. Bunu da sana hazırladım. Yaklaşık dört saattir uyuyorsun. Yemek çoktan hazır ama uykuya ihtiyacın olduğunu bildiğimden dokunmadım."

O zaman saat sekiz falan olmalıydı. "Gelen giden var mı?" Yerimden kalkıp sandalyeye adımladım. Tabağı tepeleme sulu bir tavuk yemeğiyle doldurmuştu. Hepsini yiyebileceğimi sanmıyordum.

"Yalvaç geldi. Ondan sonra da Niyazi amca."

Kaşımı kaldırdım. "İçeriye girdiler mi?"

Leyal kapının yanındaki ışığın düğmesine bastı. Sonra da odanın ortasına adımlayıp bana doğru döndü. "Girdiler. Uyuduğunuzu görünce de çok kısa kalıp çıktılar."

Nenemin dünden getirdiği mısır ekmeğinden küçük bir parça bölüp yemeğin suyuna bandırdım. "Yalvaç homurdanmadı mı? Beni uyandırmaya kalkmadı."

"Söylendi biraz ama onu odadan çıkardım. Saçmalamasını çekemezdim."

Bakışlarımı ekmeği ağzıma atarken bir anlığına ona çevirdim. "Ya Niyazi amca?"

"O hiç sesini çıkarmıyor ki. Adamın, Balca'nın iyi olmasından başka bir isteği mi var?"

Niyazi amcayla, Balca'nın ameliyattan sonraki üçüncü gününde bir konuşma yapmıştım. Balca'yı *yanımda tutacağımı ve bundan sonra onu kimseye bırakmayacağımı* söylemiştim. Bir de Balca için aldığım yüzüğü göstermiştim. Doğum gününde her şey planladığım gibi gitseydi ona evlenme teklifini yineleyerek vereceğim yüzüğü. *Biz evlenecektik. Kabul etmişti. Balca'yı o imza olmaksızın karım olarak görüyorum. O benimle kalacak* demiştim.

Niyazi amcanın da Yalvaç'ın da kabul etmekten başka şansı yoktu. Onun için herkesi karşıma alabilirdim. Bu halde olmasının sebebi abisiyken onlara onu vereceğimi düşünüyor olmaları bile hata olurdu.

Yemekten birkaç kaşık daha yedim ancak tokluk hissi çok çabuk geldi. Balca karşımda uyumaya devam ederken yiyemiyordum.

Tepsiyi itip ayağa kalktım. "Ben bu gece de yanında kalırım. Sen uyumaya gidebilirsin," dedim Leyal'e.

Leyal, Balca'ya baktı ve iç geçirdi. "Masajını ben yapabilirim."

"Onu da hallederim," dedim içi rahatlasın diye.

Başını salladı ve daha fazla yemeyeceğimden emin olduğu yemeği de alarak odadan çıktı.

O gidince ışığı kapattım. Sandığın diğer tarafında duran mumu yaktım. Pencereyi aralayıp tül perdeyi önüne çektim. Yaylanın hafif esintinde tül perde salınırken üzerimdeki gömleği çıkarıp sandalyenin üzerine astım. Mumu da alarak yatağın yanındaki sehpanın üzerine bıraktıktan sonra Balca'nın yanına oturdum.

"Önce güçlü kollarından başlayalım. Uyandığında bilek güreşi yapmak isteyeceksin ve ben de sana bu defa yenileceğim."

Yatakta ona doğru yaklaştım. Elini tutup bacaklarımın üzerine koydum. Parmaklarım kaslarını gevşeterek ısıtmak ister gibi hafif hareketlerle ovarak yukarıya tırmandı. İki koluna da bir süre bunu yaptım. Boğazımdaki yumru şunu her yaptığımda büyüyordu. Yüzü, ifadesi, tüm bedeni hareketsizdi. Loş ışıkta teni alev gibi parlıyordu. Bu ışıkta solgun görünmüyordu ama işte oradaydı. Onun halsiz yüzünü hayal edebiliyordum.

Biraz aşağıya kayıp ayağını elime aldım. Gözlerim yine her şeyi bir yaş yumağının arkasından görüyordu. Topuğunu ve ayak tabanını ovarken burnumu çektim.

Ben hayatım boyunca hiç ağlamamıştım. Bir kaybım olmamıştı. Yaralandığım zamanlarda bile çok acı çekmeme rağmen gözlerim dolmamıştı. Ama bu kız burnumun direğini sızlatıyordu. Canımı kanatıyordu.

"Sana ne anlatsam bu gece?" diye mırıldandım boğuk bir sesle. Sesim de gözyaşıyla boğuluyor gibi çıkıyordu. Başımı yana çevirip akan yaşı sanki görebilecekmiş gibi ondan sakladım. "Sana haftalar önce çıkacağım bir görev olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Ona çıkamadım ve teşkilat düne kadar diretiyordu. Ben aramızdaki şeyi herkese söyledim, Balca. Saklamak hataydı. Seni nasıl saklayabildim ki?"

Ayağını dizlerimin üzerinde bırakıp yanağımdaki yaşı sildim. Hemen sonra yaptığım işe geri döndüm ve bacağını ovmaya devam ettim. Kalın parmaklarım canını yakmasın diye olabildiğince yumuşak hareketlerle yukarıya çıktım. Üzerinde nenemin mavi renkli geceliği vardı. Bunun iki rengi daha vardı ve Leyal değiştirerek onları giydiriyordu. Hastanede giyilen geceliklere benziyordu. Yıkana yıkana solmuştu. Üzerindekinden nefret ediyordum. O an, yanından ayrılmak istemesem de merkeze inip onun için kıyafet almaya karar verdim; daha canlı renkleri olan bir gecelik.

Dizini biraz katladım ve ayak tabanını yatağa bıraktım. Sonra da dizine dudaklarımı bastırdım. "Çok özledim seni. Sesini, her şeyini..."

Gözlerimdeki yaşların beni terk edesi yoktu. Artık onları kabulleniyordum. Diğer ayağını tutup doğruldum. Topuğunun iki yanına baş ve işaret-parmaklarımla baskı uyguladım.

"Can-canımı ya-yakı-"

Gözlerim resmen yerinden çıkıp yüzüne fırladı. Nefesimi tuttum, loş ışıkta bakışlarımı aklımı kaçırmış gibi yüzünde dolaştırdım. "Balca!"

"Ah!"

Ayak parmakları avucumda kıpırdandı. Topuğuna sertçe bastırmaya devam ettiğimin farkında değildim. Ellerim iki yanıma düşerken ayağı kucağıma indi.

Yatakta hemen yukarıya tırmandım. O kadar hızlıydı ki yatağın olduğum tarafı sarsıldı. Balca inleyerek gözlerini araladı. "He-her yerim ağrıyor."

Gözlerini açmaya çalıştı ama zorlanıyor gibiydi. "Zorlama," dedim heyecanlı çıkan sesimle. "Işık seni rahatsız edebilir. Balca sonunda..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sevinçten kendimi kaybetmiş gibiydim.

"Se-sesin yük-yüksek."

Duraksayarak konuşması, bedenindeki yorgunluğun sesinde de oluşundandı. Sertçe yutkundu. "Su," dedi. Neredeyse kalkıp verecektim ama bu

doğru olmayabilirdi. Doktoruna sormadan yapamazdım. Neredeyse bir aydır serumla besleniyordu.

"Doktorunu arayacağım. O zamana kadar bekle."

"B-ben de doktorum. Un-unuttun mu?"

"İçebilir misin?" Yüzünün yanını avucumun arasına aldım.

"İçemem," diye yanıtladı. Duraksadı ve tekrar yutkundu. "Yut-yutma kas-kaslarım çok zayıf." Nefes aldı ve bu canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Gözlerim acı çektiğini ve zorlandığını gördükçe tekrar doldu.

"Balca öldüm öldüm dirildim. Sana bir şey olacak diye..."

"Korkma," dedi cılız bir sesle. "Bana bir şey ol-olmaz."

Gözlerini kırpıştırdı ve bir kez daha açmaya zorladı.

Belki de ışık onu zorluyordu. "Mum yanıyor. Söndürmemi ister misin?"

Başını usulca salladı ama bu da canını yakıyormuş gibi yine yüzünü buruşturdu.

Yana uzanıp mumu aldım ve üfleyerek söndürdüm. Sonra da tekrar yerine bıraktım. Ona döndüğümde kıpırdanmaya çalışıyordu.

"Kalkamazsın," dedim ama söylediğimin doğruluğundan emin değildim.

"Yastık," dedi zorlukla. "Arkama. Beni kaldır."

"Balca doktorunu-"

"Ali, yastık."

"Ali mi?" Yastığı aldım ve kolumu önüne geçirerek onu hafifçe doğrultup yukarıya kaydırdıktan sonra arkasına yerleştirdim. İki yastıkla şimdi kısmen oturuyor gibi duruyordu.

Gözlerini açılmaya zorladı ve sonunda başardı. Gözlerimiz buluştuğunda karanlığa rağmen yemin ederim, onun bal rengi gözlerini görebildim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki. "Bana Ali dedin. Böyle demezsin."

"Çok uzun." Nefes alarak göğsünü şişirdi. "Bi-bir nedeni yok."

"İstersen hep öyle kalabilir."

Yorgun bir tebessümü dudaklarının kenarına kadar çıkardı ama oradan sonra devam edemedi. O kadar zamandır uyuyor olmasına rağmen gözlerinden uyku akıyordu.

"Du-dudaklarım çok ku-kuru."

"Ne istiyorsun? Krem süreyim mi?"

Başını inleyerek iki yana salladı. "Beni öp. Çok öz-özlemiş görünüyorsun."

Gecenin karanlığına ağlamaklı bir kahkaha savurdum. Avuçlarımı yüzüyle doldurdum ve onun kurumuş dudaklarını incitmekten korkar gibi öptüm. Bana sadece dudaklarını kıpırdatarak karşılık verdi. "Ali," diye fısıldadı ben geri çekilirken. "Sa-sadece senin için ya-yaşamak istedim."

Kalbimi durduran sözleri içimdeki boşluğu sararken yanağım gözyaşlarıyla ıslandı. "A-abimi," dediğinde yorgun gözlerinden yaşlar yanaklarına indi. "B-benim abim öldü. Nazlı ö-öldü. Se-senin için yaşamak," dedi ve nefes almak için duraksadı. "İstedim."

"Balca..." Ona söyleyebilecek tek sözüm yoktu. Hayal kırıklığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. "B-birkaç kere se-seni duydum. Bu- gün..."

"Kendini yorma. Sonra nasılsa konuşuruz," dedim ama beni dinlemedi. Sertçe öksürdü ve konuşmaya devam etti. "A-abimi de duydum. Ev-evli mi?"

Uzun cümle kuramıyordu ama ben onu anlıyordum. "Bunu öğrenmek seni üzmekten başka bir işe yaramayacak."

"Doğru de-değil mi?"

Yalan söylemek istemediğim için yalnızca başımı salladım.

Yaşlar gözlerini kapatmasıyla yanaklarına daha hızlı indi. "İ-ikisini de görmek i-istemiyorum," dedi uyandığından beri en net ses tonuyla. "Öldüler."

51. BÖLÜM

Balca

Ne hissettiğim hakkında bir fikrim yoktu. Gerçek anlamda, uyandığım andan bu yana hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Kalbimde unutmaya çalıştığım şeylerin sancısından, bedenimde günlerdir verdiğim mücadelenin yorgunluğundan ve yaralanmadan sonra kaslarımdaki güçsüzlük hissinden başka hiçbir şey hissetmiyordum. Uyandığım gece abimle Nazlı için ağladığımda ve onları yok saydığımda her şey bitmiş gibiydi. Kendime *dur artık, Balca* demiştim. *Zaten onlar hayatlarını yaşıyormuş, sen her şeye geç kalmışsın. Dur ve hiçbir şey yapma.*

En güvendiğin insanın ihaneti çok can yakıcıydı. Kandırılmış olmayı da kendime yediremiyordum. Fakat onlara karşı kızgınlık bile hissetmiyordum. Yok saymanın, bir kere de kendimi düşünmek olacağına karar vermiştim.

"Gittiler," diyerek odanın kapısından içeriye girdi Leyal. Ona başımı salladım ve beni belime doladığı koluyla ayakta tutan Ali Cihan'ın omzuna yaslandım. "Biraz yoruldum gibi."

"Daha yeni ayaklandık. Devam edeceğiz. Ben seni tutuyorum."

Leyal sandığın üzerine oturdu ve bakışlarını yüzüme çevirdi. "Abin yine diretti ama izin vermedim. Yarın yine gelecekmiş."

"Boşuna gelir."

Abimle babam az önce buradaydı ve ben yalnızca babamı görmek istemiştim. Abim dışarıda evin duvarına acı tekmeler savururken babamın itirafını dinlemiştim. Benim için ne kadar endişelendiğini zaten biliyordum, başımdan geçenler konusunda anneme muhtemelen yalan söyleyeceklerini de. İtirafları arasından beklemediğim şeyler de vardı; emekli bir teşkilatçı oluşu, abimi de teşkilata sokuşu ve benim teşkilatta olmama şaşırmış olmaları...

Kim daha şaşkındı?

Ailem hakkında bildiğim her şeyin yalan olmasından dolayı ben mi, yoksa benim bir istihbaratçı oluşum konusunda onlar mı? Ah, bir de benden Nazlı'yı saklamışlardı, değil mi?

Mesleklerimiz konusunda eşitlenebilirdik ama Nazlı konusunda ikisini de affedemeyecektim. Evet, babam da onun yaşadığını biliyordu. Hem de en başından beri! Bana neden yalan söyledikleri konusunda açıklama yapmaya çalışmıştı ama onu susturmuştum. Burada iyileşmeye çalışıyordum ve artık hiçbir aptal bahaneyi duymak istemiyordum.

"Ben çok acıktım. Ali Cihan ne yiyeceğiz?"

"Neden ona soruyorsun ki?" diyerek güldü Leyal. Sandığın üstünden kalktı ve bize doğru adımladı. "Yemekleri ben yapıyorum."

"Sen mi? Sen ve yemek yapmak? Cips suyuna yatırılmış cips yemek istemiyorum."

"Aşk olsun," dedi yalancı bir alınganlıkla.

"Kahvaltılık da istemiyorum, Leyal. Gerçekten açım. İki gündür çorbayla besleniyorum."

"O çorbaları ben yaptım," dedi yalancı bir alınmayla.

"Cips suyuna yatırılmış cipsi bilmem ama sulu tavuk yemeği fena değildi," dedi Ali Cihan.

Başımı omzundan kaldırdım. "Bu kız yemek yapmayı bilmiyor," diye söylendim.

"Biliyorum," diye diretti Leyal. "Sadece yemek yapmaya pek vaktim olmuyordu. Müstakbel kocan ölmesin diye haftalardır yemeği ben yapıyordum."

"Çok güzel," dedim boynumu esneterek. "Ben yine de yaptığın şeyi yemeyeceğim. Dışarıda yemek istiyorum."

Ali Cihan burnundan güldü ve başıyla beni işaret etti. "Aslında sıkılmış."

Sonunda birinin beni anlaması ne güzeldi. "Evet, sıkıldım. N'olur beni dışarıya çıkarın. Çayırda otlanmaya bile razıyım."

Ali Cihan erkeksi bir kahkahayla, "Emredersin," dedi ve boştaki kolunu hemen bacağımın altından geçirip beni kucağına aldı.

Beni taşımak için gönüllü olan oydu. İki gündür *yoruldum* dediğim anda kucağındaydım. Ellerim, kollarım sağlamdı ama yemeğimi bile kendi eliyle yedirmeye çalışıyordu. Saçımı tarıyor, kıyafetimi değiştiriyor, çocuk gibi ilgileniyordu. *Ben yaparım* desem de dudak kıvırıp usulca işini yapmaya devam ediyordu.

Kaslarım toparlanıyordu ama hâlâ zayıftım. Özellikle bacaklarıma aniden giren kramplar ayağımı burkmama neden olabilirdi. Doktorum da Ali Cihan da beni henüz riske atmak istemiyordu. Doktor kimliğim onlara hak verse de Balca olarak teslim olmak kolay değildi.

Ali Cihan, "Hadi o zaman gidelim," dedi. Leyal'e acırmış gibi baktı. "O da gelebilir mi?" diye sordu.

Kollarımı boynuna dolayıp başımı onunkinin yanına yasladım. "Gelebilir."

"Hayatta gelmem," dedi Leyal kollarını göğsünde birleştirerek. "Burada kalıp cips yerim daha iyi. Sen benim yemeğimi yemiyorsan-"

"Kızım sıkıldım diyorum. Bu bir sataşmaydı. Anlamıyor musun?"

Omzunu silkti. "Sencer gelecekmiş. Bu tarafa uğramadan önce o dağ ayısının biraz işleri varmış, onları halledecekmiş. İki gündür otelde kalıyormuş. En azından ona, yaptığım yemeği yediririm."

Sencer'in buralarda olduğunu duymuştum ama onu henüz görmemiştim. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren garip bir gizemi olduğunun farkındaydım. İçine kapanıktı, atışmak ve homurdanmak dışında ağzını pek açmıyordu. Leyal'in, halletmesi gereken işleri varmış diye bahsettiği işleri neyle ilgiliydi bilmiyordum ama arkadaşının hasta sevgilisini ziyaret etmekten daha önemliyse, iyi şeyler olmadığı kesindi.

"Şimdi," dedi Ali Cihan daldığımı fark etmiş gibi kulağıma doğru. "Üzerine bir hırka alalım. Dışarısı bugün biraz fazla esiyor. Sonra neneme gidelim. Bugün ekmek yapacaktı. Mis gibi tereyağı ve peynir de alırız."

"Piknik mi yapacağız?" diye heyecanla yükseldim ama hemen bir düşüş yaşadım. "Nenene böyle mi gideceğiz, Aliş?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ben kucağındayken köyde mi yürüyeceğiz?"

"Bu defa da Aliş mi olduk? Ali gayet iyiydi," dedi kulağımın tam dibinden. Sesi dişlerinin arasından bir fısıltı gibi dökülüyordu ve bu, tüylerimi ürpertiyordu.

Leyal, neden bilmiyordum utanmış gibi boğazını temizleyerek mutfak tarafına doğru gözden kayboldu. Benim de o an yanaklarım ısınmaya başladı.

"Neden?" dedim yüzümde dolaşan gözlerini yakalayarak. "Deme," dedi bir kez daha. Dudağının kenarını ısırdı ve gözlerimde olan bakışları yanağıma indi. Sonra da aniden yanağımı sertçe ve sesli bir şekilde öptü.

"Seni kucağımda taşıdığım için değil ama Aliş dediğin için milletin ağzına düşebiliriz. Bizim burada Aliş'i, adı Ali olan çocuğa derler."

"Ama çok tatlı değil mi?" dedim hafif bir gülümsemeyle. Onun kulağına nasıl geliyordu bilmiyordum ama bana, *benim Ali'm* demek gibi geliyordu.

"Tatlı mı?" dedi gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Bunun neresi tatlı?" Benim gülümsediğimi görünce hevesimi kırmak istemeyerek, "Yalnızken söyle," dedi ikna etmek ister gibi. "Yalnızken ne istersen söyle. Bu hoşuma bile gider. Ama köyün ortasında bana Aliş deme."

"Senin derdini biliyorum ben. Dedenle nenenden utanıyorsun, değil mi? Diyeceğim işte. Hem benim çok hoşuma gitti." Dudakları bir şey demek için aralanırken engel oldum. Parmaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. "Açım, aç! Doyur artık beni. Sana mecburum, görmüyor musun? Geçen her saniye güçten düşüyorum."

"Sana ölürüm," dedi parmaklarımın altından. İstemsizce, söyleyiş şekli çok hoşuma gitti. Ağız dolduran, seni seviyoruma da benzeyen bir hali vardı. Ali Cihan buranın havasından mı suyundan mı bilinmez, biraz farklı konuşuyordu. Dili kayıyor, bazı kelimeleri resmen ağzının içinde yuvarlıyordu. Arada annesi gibi *uşak deli midur, gözün kör olsun* dediğini de duyuyordum.

Adamın resmen Karadeniz ağzı vardı. Bu zamana kadar nerede saklamıştı bu hem tatlı hem de dünyanın en erkeksi şeyini?

"Sen," dedim gülmemek için kendimi sıkarak. "Ağız mı yapıyorsun?"

Tek kaşı yukarıya kavislendi. "Yapıyor muyum?"

"Haberin yok mu?"

"Kollarım koptu, Balca. Düşünemiyorum." Beni kucağında zıplattı. "Bırak şimdi ağzı mağzı. Gidip şu ekmekleri alalım, sonra da oturalım çaylığa yiyelim."

"Çaylık mı? Sıkıldım deyince aklına beni götürecek bir orası mı geldi? Gerçekten çok romantiksin."

"Öyleyim," dedi bilmiş bir kafa sallayışla. "Seni orman güllerinin arasına götürüyurum. Ait olduğun yere. Daha ne istiyisun?"

"Aliş," dedim bir kahkaha patlatmadan hemen önce. "Sen resmen ağız yapıyorsun."

"Balca," dedi adımı uzatarak ve kapıdan çıktı. Beni sadece bir süreliğine yere indirip ayakkabılarını giydi. Sonra da içeriye gidip gri renk bir hırka getirdi. Erkek hırkası olabilecek kadar büyüktü. "Kimin bu?" diye sordum ama burnumu omzuma yaklaştırdığımda ince yün kumaştan onun kokusunu aldım. "Senin," dedim sırıtarak.

Gülerek yere diz çöktü. Kapının önündeki mavi lastik babetleri ayağıma geçirdi. "Bunlar ne?"

"Nenem bıraktı. Lastik potin. *O deli kızı yürüt, hemen iyileşsin* dedi."

Güldüm. "Güllü neneyi çok sevdim. Ali Cihan, ben burada olmayı çok sevdim." Sanki haftalar önce olanlar hiç olmamış gibi hissediyordum. Nazlı'yı ve abimi de düşünmüyordum. Burası benim için duygu ve düşüncelerin kör kaldığı bir kaçış noktası olmuştu. Galiba Çanakkale'ye dönmeyi annemleri çok özlesem de şu an için hiç istemiyordum.

Başını çömeldiği yerden bana doğru kaldırdı. Derin bir nefes aldı. "Ben de burada olmanı çok sevdim. Yanımda."

Ayağa kalkıp beni tekrar kucağına aldı. "Merdivenden inerken uslu dur, yoksa ikimiz de yolun dibini boylarız." Uyarısını da yaptıktan sonra önündeki en az on basamaklı dik merdiveni inmeye koyuldu.

Hiç kıpırdamadım. Kollarımı omzuna ve boynuna sardım. Başımı yüzünün yanına yasladım. Her yer alabildiğine yeşildi. Çayların oluşturduğu yeşil tepecikler her yerdeydi. İçime her nefes çekişimde hava değil de bahar çekiyordum sanki. Dün pencereden baktığımda hafif sisli olan hava bugün güneşliydi. Ben o halini de çok sevmiştim ama şu an tam piknik yapmalık, tatlı esintili bir hava vardı. Rüzgâr usulca esip saçlarımı dağıtırken karnımın guruldadığını duydum. Eminim o da duymuştu ki boynuna doladığım kollarıma rağmen yüzünü bana doğru çevirdi. "Sen gerçekten çok açsın."

"Mideme iki gündür çorbadan başka bir şey girmedi. Çok normal değil mi?"

"Haklısın. Neneme söyleyeyim de pazılı kaygana da yapsın. Yoksa seni ekmek ve tereyağıyla doyuramayacağız."

Ağzım sulanınca yutkundum. Neyse ki babaannemden ne olduğunu biliyordum. "Domates de istiyorum. Tuz dökeriz üzerine. Peynir de var mıdır?"

Sesli güldü ve yanağımı sertçe öptü. "Domates ve peynirden ağzı sulanarak bahseden bir seni gördüm."

"Açım diyorum. Şu an seni bile yiyebilirim." Dilimle dudağımı ıslattım. Sonra da dişlerimi yanağına geçirip hafifçe ısırdım. Geri çekildiğimde yüzünü buruştururken etrafına bakındığını gördüm. "Balca, bu saatte herkes uyanıktır. Sen burayı Çanakkale mi sandın? Biri görecek. Uslu dursana kızım."

Kucağında beni yine zıplattı ve bacaklarımla belimi daha sıkı kavradı. "Eve geçince istediğini yap," diye söylenerek önündeki yamacı tırmanmaya başladı. "Nenemde bir tek aho peyniri vardır. Peynirleri dedem yapıyor. İşini görür mü bilmem ama benim düşününce bile ağzım sulanıyor. En son geçen yıl memleketten geldiğinde yemiştim."

Bana diyene de bakın. Nasıl da anlatınca ağzı sulanıyordu.

"Her şeyi yerim dedim ya. Peki, deden nasıl biri? Bahsi çok geçti ama sana mı benziyor, bilmiyorum."

"O şimdi Rize'de. Arkadaşlarıyla gezmeye gitti. Geldiğinde tanıştırırım. Seksen yaşında, babamın biraz daha karizmatik hali işte." Güldü.

"Yani sana benziyor." Ali Cihan babasına çok benziyordu. Yaşlandığında nasıl görüneceğini hayal etmeme gerek yoktu. Elimi sert sakalları uzamış yanağına sürttüm. Avucumun içi tatlı tatlı aşınırken içimi çektim.

Etrafına bakındı, sonra da bakışlarını yürümeyi kesmeden benimkilerle buluşturdu. "Uslu dur."

"Sorun mu olur?" diye sordum hiç umursamadan.

"Onlara sorun olur. Laf ederlerse kendimi tutamam. Buranın insanı iyidir, hoştur ama çok dedikoducudur. Annemin bile kulağına gider."

"Bence çok sevinir. Seninle yakın olduğumuzu duyunca..." Bakışları yüzümde dolaşınca duraksadım.

"Oğlu kadar olamaz. Deli Bal'ım bir ay boyunca ne yaşadığımı bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Elim sakallarının arasında dolaşmaya devam etti. "En azından kendimden biliyorum. Sana bir şey olsa ne hissederdim anlat desen anlatamam. Ali Cihan, seninle tanıştığımız her an için her gün dua edebilirim."

Dudakları alnıma kapandı. "Seninle defalarca tanıştık. En güzeli de mahalledekiydi. Abinin yanındaydım ve sen koşup geldin. Çok heyecanlıydın. Dedim ki *Ali Cihan bu kız hem bela hem fena. Uzak dur oğlum, senin Çaykara'n var.* Meğer benim dizlerimi titreten, kalbime takla attıran iki kız da aynıymış."

Bana uslu dur diyordu ama iplerimi kopartacak sözler sarf ediyordu. Üstelik onun da rahat durduğu söylenemezdi. Alnımı, sonra da yanağımı dudaklarında bastırılmış bir gülümsemeyle öptü. "Uslu dursana. Biri görecek." Bu kez onu uyaran ben olduğum için gurur duyabilirdim.

"Çok özledim kızım," diye fısıldadı. Bir kere daha öptükten sonra yokuşu tırmanmaya devam etti. "Şu yiyecekleri hemen alıp yiyelim, sonra da eve dönelim. Leyal'i postalamayı düşünüyorum."

"Olmaz," dedim gözlerimi belirginleştirerek. "Kız nereye gidecek? Hem ne diyeceksin ona?"

"Anlıyor zaten, Balca. Gözünün içine nasıl baktığımı görüyor."

"Ben daha tam iyileşmedim."

"Aklından neler geçiyor? Seni yoracak bir şey yapmayacağım. Sadece bakmalara kıyamadığım ama o it oğlu itlerin canını yaktığı her yerini öpmeyi, sevmeyi düşünüyorum."

Sonunda düzlüğe çıktığımızda bir saniyeliğine durup nefes verdi ve devam etti. Kolları gerçekten çok güçlüydü. Nefes alıp vermekten başka zorlandığına dair bir belirti görmüyordum.

"Bak oradaki," dedi konuyu da değiştirmek ister gibi. Başıyla işaret ettiği yere baktığımda beyaz boyalı, tek katlı evi ve önünde bol miktarda karalahana ekili olan bahçesini gördüm. "Nenem bir yere gitmemiştir. Şimdi bizi görünce çok sevinecek."

"Ben galiba gerçekten burada yaşamak istiyorum."

"Çok mu sevdin?"

"Seninle burada olmayı çok sevdim ve neneni."

"Nenemin tersi pistir yalnız. Huyuna gidersen cennetliksin. Eğer aksi olursa seni çiğ çiğ yer."

Adımları bahçenin önündeki ahşap beyaz kapıya doğru ilerledi. Karnım yine guruldayınca, "Alalım şu ekmekleri artık," dedi gülerek.

"Peynir ve domatesi de," dedim göğsüne yaslanıp keyfime bakarak. "Ama önce beni biraz yere indir. Çok yoruldun."

"Aksine," dedi Ali Cihan. "Sen iyice zayıflamışsın. Önceden daha zordu. Sana kilo aldırmam gerek."

Keyfimi nasıl kaçıracağını iyi biliyordu. Göğsüne vurdum ve bacaklarımı kıpırdattım. "İndir beni. Hem eve kucağında giremem. Ayıp olur kadına."

"Nenem de annem gibidir," dedi beni hiç umursamadan. Bir anda içeriye, "Nene!" diye seslendi.

Yazmasını başına son anda atarak dışarıya çıkan yaşlı kadın, korkmuş gözlerini bizde dolaştırdı. Bir süre ne olduğunu anlamaya çalıştı, sonra da ellerini belinin iki yanına yerleştirdi. "Ne oldi uşak? Ne bağıraysun da? Deli mi oldun sen ha?"

"Sana gelinini getirdim. Görmeyisun?"

"Onu görüyrum da, niye bağırduğunu anlamağa çalışayrum."

Bu kadın bana kendi nenemi hatırlatıyordu. İçimde ona sarılma isteği uyanıyordu. Güllü neneyle tanışmıştık ama çekindiğinden miydi bilmiyordum, bana biraz uzak duruyordu. Belki de hasta olduğumu düşündüğünden bir yerimi incitmekten korkuyordu.

"İndir beni," dedim bir kez daha. Ali Cihan yine beni duymadı, tutuşunu daha da sağlamlaştırdı. "Mısır ekmeği var mı? Sen kesin yapmışsındır. Karalahanalı kaygana, aho peyniri ve domates de lazım."

Güllü nene, "Uşak, burası market midur nedur? Gir içeri, ne alaysan al," diye söylendi ve arkasını dönüp evin içinde gözden kayboldu.

"Haklı," dedim ve omzunu dürttüm. "İndir beni. Senin yüzünden hiç yürüyemeyeceğim!"

"Tamam, hızlı davranma. Düşüp bir yerini kırmandan korkuyorum."

Beni usulca ayaklarımın üzerine bıraktı. Hemen sonra da derin bir nefes aldı. Madem yorulmuştu, neden saklıyordu ki? Ona yandan bir bakış attım. Bacaklarım bu kez daha uyuşuktu. Kaya kadar sert olan pazısına elimi koydum.

Bu kadarı ona yeterli gelmemiş olacak ki kolunu belime sardı. "Delirme de yanımda yürü."

"Ali Cihan," dedim adını uzata uzata. "Bu kadar üstüme düşme. Bunalıyorum. Dur, siz şey derdiniz... Bualayrum."

Kaşlarını kaldırdı. "Benden mi? Ayrıca o öyle söylenmez. Nenemle biraz zaman geçirmen gerek."

"Senden bunalmıyorum. Bırak şu yürüme işini kendim halledeyim. Zaten nenenle vakit geçirmeyi düşünüyorum."

Kolunu belime daha da doladı. Gerçekten sabır çekmelik bir adamdı ama ben, tahammül sınırlarımda dolaşmasına rağmen bu adamı çok seviyordum. Birlikte ağır ağır eve girdik.

Güllü nene, mutfak olduğunu tahmin ettiğim küçük odadaydı. Odaya benziyordu çünkü çok geniş ve ferahtı. Çanakkale'deki evler hiç böyle değildi.

Tam karşıda bakır rengi bir kuzine duruyordu. İçinde Ali Cihan'ın bahsettiği ekmekler pişiyor olmalıydı. Kokusu ağız sulandıracak kadar güzeldi.

"Birazdan çıkar," dedi Güllü nene sırtı bize dönük bir şekilde ahşap mutfak tezgâhında yaptığı işe devam ederken. Tezgâhın altındaki dolapların kapağı yoktu. Onların yerine vişne rengi çiçekli bir örtü dolap içlerini saklıyordu. Bu detay oldukça sevimliydi.

"Aho, az kalmiş," dedi Güllü nene. "Deden gelene kadar idare edeceğuz. Size az koyayrum, iki kişisiniz zaten. Raziye'den beyaz peynir bulurum şimdi. Biraz da minci vardı. Sever mi ki acaba?" Bana kısa bir bakış attı, ardından gözlerini Ali Cihan'a çevirdi.

"Gerek yok nene," dedi Ali Cihan sonunda beni bırakıp tezgâha doğru ilerleyerek. "O kadarı yeter bize. Minci sevmeyebilir, hiç yerken görmedim."

Sesimi temizledim. "O ne ki?" diye sordum. "Hem yeter bunlar. Zahmet etmeyin."

Ali Cihan bana yandan bir bakış atıp güldü. "Az önce öyle demiyordun. Minci bildiğimiz çökelek. Sen nasıl Trabzonlusun?"

Ayağımdaki mavi lastik babeti çıkarıp kafasına fırlatasım geldi ama kendimi tuttum.

"Daha önce buralara doğru düzgün gelmediğimi biliyorsun. Sen burada büyümüşsün. Bırak da minci ne demek bilmeyeyim."

"Boş durma," dedi Güllü nene, Ali Cihan'a kızar gibi. Bu sayede beni minik çaplı atışmamızdan kurtarmış oldu. "Domatesleri doğra. Poşet çıkar. Bunlari neye koyacaksun şimdi?"

"Ben de yardım edeyim," dedim ama sesim normal çıkmasına rağmen beni umursayan olmadı. Ağır adımlarla onlara doğru yaklaştım. Güllü nene bir kabın içinde yumurta ve küçük küçük doğradığı karalahanaları çırpıyordu.

"Aç mı bu çocuk? Saat kaça geldi, söyleyen yok! Anan sana hiç terbiye vermemiş mi uşak?" Beni savunması istemsizce gülmeme neden olsa da çocuk demesine biraz alınmıştım.

"Bıraktığın çorbadan içti ama acıktı tabii. Annem de iyi, sağ ol nene."

"Ben de-" Yardım edeyim mi diyecektim ki Güllü nenenin bana dönmesiyle dondum kaldım. Elindeki yumurtalı kaşığı bana doğru salladı. "Uşağumun gelini, ha bak orada iskemle var," derken kaşığıyla kuzinenin yakınındaki tabureyi gösterdi. "Otur oraya."

Oraya otururdum muhtemelen erirdim. İçerideki fırının sıcağı yüzünden şimdi bile kaynıyordum. "Ya da şuraya," dedi ve öncekine göre biraz çekinerek kaşığıyla mutfağın alt tarafını, duvar dibindeki çiçekli basma kumaşla kaplanmış minderleri gösterdi. "Oraya oturabilir mi?" Döndü ve omzunun üzerinden Ali Cihan'a baktı. "Etsene yardım, bak zorlanay garibim." Tekrar bana döndüğünde yüzü yumuşacıktı. "Biz burada yer minderine çok oturuz. Yer sofrası da kuraruk. Sen alışik değilsundur. Belki sevmezsin minderleri. Salonda koltuk da var. İstersen oraya geç uşağumun gelini."

"Olur mu öyle şey? Mindere oturmaya bayılırım." Beni ilgisiyle mahcup etmesi bir yana dursun, her *uşağumun gelini* dediğinde yanaklarım kızarıyordu. "Ama ben böyle iyiyim nene," dedim gülümseyerek. "Hatta iş bile yapabilirim. Ekmekler olduysa çıkarayım mı?"

"Ağzunda bal var bu kızun," dedi Güllü nene gülerek. "Ne güzel nene diyi, Ali Cihan. Duydun mu?"

Yanaklarım kızarmayı geçip zonklamaya başladı. Elimin üstünü kızaran yanağıma yasladım. Normalde özgüvenli biriydim ama neden böyle oluyordu ki?

Ali Cihan'ın kara gözleri, gözlerimle buluştuğunda kalbim hızlandı. O bakışlarıyla çok şey söyledi. Bana *Deli Bal* demekle ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anlatıyordu.

"Duydum nene," dedi Ali Cihan. "Balca hep böyle. Onunla neden evleniyorum sanıyorsun?"

"Anana söyledun mu? Vah yavrum, şimdi sevinçten kudurmuştur o!"

"Söylemedik daha. Önce sana geldik."

Konuşmalarını dinlemek güzeldi ama bacaklarımın biraz titremeye başladığını fark edebiliyordum. Fazla mı ayakta kalmıştım? Bu daha ne kadar sürecekti? Bir de yardım edeyim mi diye soruyordum. Benim kendime yararım yoktu.

"Ali Cihan," dedim onların konuşmasını bölerek. Ali Cihan peyniri kapaklı bir kutuya koydu ve kapağını kapatıp bana döndü. "Efendim güzelim."

"Benim biraz bacaklarım titriyor da."

"Balca," dedi *ben sana demedim mi* der gibi. Tek adımda yanıma ulaştı. "Gel bakalım." Bacaklarımın altından kolunu geçirip beni havaya kaldırdı. Omzuna kolumu asarken derin bir nefes aldım. Resmen zangır zangır titriyordum. Güllü nenenin karşısında böyle olmaktan utanmama rağmen kendimi ona bıraktım.

"Mindere oturt istersen beni. İşin varsa daha ben beklerim."

"Yok yok, dur," dedi hemen Güllü nene. "Bunlari torbaya koyayrum. Kayganayi da attum tavaya, o da pişmek üzere. Ekmeği de çıkardum mı oldu bu iş."

Mutfakta yaşına rağmen şaşılacak derecede hızlı hareket ediyordu. Ali Cihan o arkasını döndüğü anda çaktırmadan yanağımı öptü. "Sözümü dinle bir daha," diye fısıldadı. "Yemekten sonra zaten seni yürütmeyi planlıyordum."

"Çok düşüncelisin," diye fısıldadım. Güllü nene elindeki bezlerle kuzineden çıkardığı ekmek tepsisini bize doğru çevirdi. "Ne güzel etmişum ekmeği. Allah utandirmadi beni."

Gerçekten çok lezzetli kokuyordu. Daha tadına bile bakmamıştım ama ekmek o kadar büyük ve kızarmış görünüyordu ki ağzımın sulanmasına engel olamadım. "Gerçekten çok güzel etmişsin nene." Ekmeğe bakarak transa geçmiş gibi konuşunca bana güldüklerini anlamakta da geciktim. "Balca," diye fısıldadı kulağıma Ali Cihan. Sesindeki gülümseme sürüyordu. "Ağzın kayıyor."

Omzumu silktim. "Benim de nenem Trabzonlu. Kulağım alışık."

"Oy, bu kızun dili balli da. Nenesine çekmiş ha?" diyerek elindeki ekmek tepsisini tezgâha indirdi Güllü nene. Hâlâ gülüyordu. "Senun nenen kimlerdandur bakiyim?" diye sordu. Eline bıçak alıp ekmeği dilimlemeye koyuldu.

"Çaykara'dan bizimkiler. Adı Saniye. Oradakileri tanır mısınız?"

"Sizi bizi bırak şimdi uşağumun gelini. Nene de bana. Oradakileri de tanirum."

Ali Cihan'ın kulağına dudağımı yaklaştırarak, "Bana uşağumun gelini diyor," diye fısıldadım. "Senin gelinin olarak mı?"

"Yok, başkasunun!" diye söylendi Ali Cihan. Kaşlarının arasında oluşan derin çizgiye bakıp gülümsedim. Güllü nenenin bakmadığı bir anda yanağını öptüm. Sakalları kısa ve sertti. Yanağıma batıyordu. Dudaklarımı çekmeden teninin üstüne fısıldadım. "Beni kabul etti mi diye soruyordum."

"Etmese seni eve bile sokmazdı," diye fısıldadı. Sonra o da yanağımdan son kez bir öpücük çaldı.

Bir an sonra ben, Ali Cihan'ın kucağında ve yiyeceklerimiz de bir torbanın içinde bayırı iniyorduk. "Burası iyi hoş da neden bu kadar yüksek? Dağların eteklerine ev kurmuşlar. Bana değil ama sana zor oluyor çıkıp inmesi."

"Beni mi düşündün sen şimdi?"

Çaylıkta dolaşan bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. "Ben hep seni düşünüyorum. Hatta bir tek seni. Çok aç olmasam daha fazla düşünürüm."

Erkeksi bir kahkaha savurduğunda çenesini tuttum. Parmaklarımın arasındaki köşeli kemiği ısırmak için harekete geçiyordum ki beni arasından geçtiğimiz çay fidanlarından uzakta bir düzlükte yere bıraktı. Burası alabildiğine mor renkli çiçeklerle kaplıydı.

Ben etrafımı incelerken, o da kucağımda tuttuğum torbayı parmaklarımın arasından alıp açtı. İçinden kareli desenleri olan örtüyü çıkarıp yere serdi. Ağzım artık sulanmaya başlıyordu. Anlamış gibi gözlerini benden ayırmadan tüm yiyeceklerimizi bezin üzerine serdi. "Ben hazırlayana kadar dayan. Şimdi seni doyuracağım."

Omzumu silktim. "Dayanıyorum," dedim ama yutkunuşuma engel olamadım.

Dudaklarının kenarlarının geniş bir gülümsemeyle yükselişini izledim. Ekmeklerden birisinin arasına peynir koyup bana uzattı. Dayanacak gücüm kalmadığı için hemen aldım ve kocaman bir ısırık kopardım. "Çay da olsaydı keşke." Mısır ekmeğinin keyfini çıkararak çiğnedim. Peynir de çok lezzetliydi.

Dudağımın kenarından dışarıya fırlayan ekmeğin sert köşesini parmağıyla içeriye itti. "Bir dahakine demleriz. Şimdilik bununla idare et, Ali Cihan'ın gelini."

Ali Cihan'ın gelini... Söylediği şeye alışıyordum. Ama Güllü nene daha güzel söylüyordu. "Olur," diyerek ona kocaman olmuş kapalı ağzımla sırıttım.

"Balca," dedi birden ciddileşerek. "Neden hiç soru sormuyorsun?"

Çatalıma aldığım domatesi az doluymuş gibi ağzıma attım. *Neyi* der gibi homurdandım.

"Olanları, abini."

Ağzımdaki o kocaman lokmayı zorlanarak yuttum. "İstemiyorum çünkü. Bir şey öğrenmek de onların hakkında soru sorup keyfimi kaçırmak da. Eminim onların keyifleri çok yerindedir."

"Değil," dedi bir ses az ilerimizden. Sesi tanıyordum ve sırtımdan geçen ürpertiye engel olamadım. Ali Cihan'a *biliyor muydun* der gibi baktım. Konunun üzerine gelmiş olması nasıl bir tesadüftü? Ali Cihan sorumu

ifademden anlamış gibi olumsuz anlamda başını salladı. Sonra arkasına dönüp baktı. Abim oradaydı. Arkasında da genç bir kız duruyordu.

Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Siyaha yakın koyu kumral saçları güneşin altında parlıyor, esen rüzgâr topuz yaptığı kalın tutamdan dışarıya firar eden telleri dalgalandırıyordu. Abimin üzerinde gezinen mavi gözleri bilerek bana bakmıyor gibi görünüyordu.

Buranın insanı gibi görünmüyordu. Kimse kısa bir kot etek ve yarım kollu, dik yakalı beyaz bir gömlekle buralarda dolaşmazdı.

Bunun dışında süt kadar beyaz bir teni vardı. Güneş görmemiş gibiydi. Pürüzsüz, parlak teninin bazı yerlerine mavi küçük bir kuşun birbirine benzeyen dövmeleri serpiştirilmişti; el bileğinde, boynunun ensesine doğru uzanan hemen yan tarafında, son olarak da ayak bileğinde.

Boynunda kırmızı kadifeden, ince, şerit şeklinde ip bağlıydı. Bir kolyeye benziyordu ama boynuna tam oturuyordu. Ön kısmından fiyonk şeklinde bağlanmıştı. Fiyongun uçlarından iki altın rengi metal sallanıyordu.

Onun kim olduğunu anlamam için çok düşünmeme ya da ipucu aramama gerek yoktu. O kocaman mavi gözleri yalnızca bir kişide görmüştüm. Onun gibi bakıyordu; Nazlı...

Elimi güç almak ister gibi Ali Cihan'ın dizine koydum. "Beni buradan götürür müsün?" dedim ama abim kalın sesiyle araya girdi. "Lütfen, buraya senin için geldi. En azından açıklama yapmasına izin ver. Belki bir daha asla imkânı olamayacak."

Ölüyor muydu? Benim gibi mi?

"İstemiyorum," dedim kararlı bir tonlamayla. Başımı dikleştirdim. "Seninle de konuşmak istemiyorum. İkiniz de günümü mahvediyorsunuz!"

Abim bana doğru bir adım attı ama kız hiç kıpırdamadı. İkisiyle de aramızda hâlâ çok mesafe vardı.

"Ali Cihan!" dediğimde bu defa sesime panik yansıdı. "Beni buradan götür." Kendim de gidebilirdim ama bu hızlı olmazdı.

"Ben," dedi abimin arkasındaki kız. "Konuş-"

"Konuşmasın!" diye bağırdım. Şu an nasıl göründüğümün hiçbir önemi yoktu. "Sesini bile duymak istemiyorum."

Ali Cihan sonunda dayanamıyormuş gibi ayağa kalktı. "Gel güzelim, eve gidelim," dedi ve elimi tuttu. Yerimden kalkacakken abim birkaç adım daha attı ve iyice bize yaklaştı. "Balca geçerli bir nedeni olmasaydı böyle olmazdı," dedi.

Ona alayla güldüm. "Ben senin kardeşindim. Karşında üzüntüden ölürken benim tarafımı tutmalıydın."

"Ölse miydi?" diye bağırdı bir anda çıldırmış gibi. Sesi tüm çaylıkta yankılandı.

"Ona bağırma!" diye araya girdi Ali Cihan. "Aranıza girmek istemiyorum ama ne hissettiğini anlamaya çalışmıyorsun!"

"Anlamıyor muyum? Ben her gün onu anlayarak kahroldum," dedi abim. Artık bu konuşma midemi bulandırıyordu.

Ben kendimi ayağa kalkmaya zorlarken abimin arkasında duran kız önüme geçti. Ona bakmayı reddettim. Bu ne yüzsüzlüktü? Artık onu Nazlı diye bile anmak istemiyordum. Ya da Göçebe. İkisi de benim için ölüydü.

"Balca ben," dedi ama elimi kaldırıp durmasını işaret ederek ona baktığımda sustu.

"Seninle," dedim anlasın diye üstüne basa basa konuşarak. "Konuşmak istemiyorum."

"Bu şekilde bir hükme varamazsın," diyerek araya girdi abim.

"Neyin hükmü?" dedim öfke dolu bakışlarımı ona çevirerek. "Benimle nasıl oynadığınızın hükmü mü? Çocuktum ben. Her gün yalan söyledin. Hiç acımadın mı?" İşte sonunda düğümlerimi çözüyorlardı.

"Yaşayıp yaşamayacağı belli değildi. Onu teşkilata teslim ettiğimde çok kötü bir haldeydi," dedi abim çaresizce. "Ben Nazlı'yı on iki yaşına kadar hiç fiziksel olarak görmedim, Balca. Tek amacım değer verdiğin insanı korumaktı. Evet, bu seni üzdü ama en azından ikiniz de yaşıyordunuz. Senin için onu korudum. Bulunduğu yerleri, dosyalarını hep izledim."

Söylediği hiçbir şey, bana yalan söylemesini açıklamıyordu.

Ne düşündüğümü bilir gibi, "Ben teşkilat için çalışıyordum. Sana ne diye anlatacaktım onu?" diye sorduğunda, "Dinlemek istemiyorum," diyerek Ali Cihan'ın elimde olan elinden destek aldım ve kendimi ayağa kaldırmayı başardım. Hemen belime kolunu doladı. "Size mutluluklar. Benden uzak, Allah'a yak-"

Abim, hayal kırıklığına uğramış bakışlarını derinleştirerek konuşmama engel oldu. Oysa asıl hayal kırıklığını yaşayan bendim. Bir anda hem abimi hem de hayattaki amacımı yitirmiştim. Her şey anlamını kaybetmişti, elimde kalan hiçbir şey yoktu.

"Teşkilat," dedi Nazlı başı önüne eğilirken. "Bir şartla beni kabul etti." Gözlerinin kenarındaki nem ve altını saran kızarıklık, biraz önce ağladığını açıkça gösteriyordu. "Ben, dünyaca tanınan ama önü alınamayan bir suç örgütü liderinin kızıyım. Neden kabul ettiklerini düşünürsen eminim anlarsın." Islak gözleri benimkilerle buluştu. "Teşkilata saldırıp onlarca istihbaratçıyı öldüren bir adam tarafından büyütüldüm. Onun tarafından hem

psikolojik hem de fiziksel şiddet gördüm. Ben bir enkazdım. Peşimde beni arayan, ödül gibi gören yüzlerce adam vardı. Hepsi güç istiyordu. Para istiyordu. Nazlı'nın bir önemi yoktu. Teşkilat, böyle bir kızı bünyesine kabul etmezdi. Dışarıda kalırsam da ölecektim. Leş kargaları üzerime üşüşecekti. Abin teşkilata beni almaları karşılığında söz verdi. Beni korumak için," dedi bana uzanmak ister gibi elini uzatarak. Ama vazgeçip tekrar yanına indirdi. "Tamam, beni affetme ama o senin her gün ağladığın, arkasından üzüldüğün arkadaşını yaşatmaya çalışıyordu."

"Ne sözü?" dedim abime bakarak.

Abim çatallı çıkan sesiyle, "Sessizlik ve sorumluluk yemini. Bahsettiğim gibi," dedi. "Sözüm elbette tek başına yeterli değildi. Ben de onlara Nazlı'nın onlar için neden önemli olduğunu kanıtladım. Nazlı'nın hayatta kalması teşkilat için de stratejikti. Onlara Nazlı'nın kontrol altında tutulmazsa neye dönüşeceğini, kimlerin eline geçebileceğini, bunun nelere mâl olacağını gösterdim. Kabul ettiler ancak Nazlı'nın yapacağı her yanlış, benim hatam sayılacaktı. Onun idarecisi tayin edildim. Onlara göre böyle bir geçmişe ve genlere sahip bir kızın normal büyümesi olasılık dahilinde değildi. Eğer biri kimliğini öğrenecek olursa ya da yerini tespit ederse korumayı kaldıracaklardı. Nazlı'nın teşkilatta kalması gerekiyordu. Onların koruması olmadan devam edemezdi. Sen şahit oldun, Balca. Gördüğün sadece Berk Alazhan'ın adamlarıydı. Ondan çok daha güçlü olup Nazlı'yı isteyenler var."

Bu konuşmaya devam etmek beni zorluyordu ama yine de sordum. "Onu alınca ne olacak?"

Abimin sorduğum soruyla olacakları aklından ihtimal olarak geçirdiğini ve yumruğunu sıktığını gördüm. "Mavzer Koch da onu istiyor... ama korumak için değil. Onu kontrol altına alıp gücünü elinde tutmak için. Mavzer'in hayatta olan başka çocuğu yok. Onların sisteminde, çocuğun erkek ya da kız olması fark etmiyor. Kan bağı varsa vâris tayin ediliyor. Eğer Nazlı olmasaydı, güç otomatik olarak Mavzer'in kardeşine geçecekti. Ama o herif, Mavzer'den bile daha tehlikeli biri. Bu yüzden hem teşkilat hem Mavzer onun başa geçmesini istemiyor. Nazlı'yı öldürmek isteyen asıl kişi de o. Ama sorun şu ki... Mavzer'in kardeşinin bu gücü kendine alabilmesi için önce Nazlı'nın gerçekten öldüğünü kanıtlaması gerek. İşte bu yüzden, Berk Alazhan gibilerini peşine düşürüyorlar. Onu alıp amcaya teslim ettiklerinde ondan destek görebilecekler. Bahsettiğimiz bu güç öyle hafife alınacak bir şey değil. Yüz milyonlarca dolarlık kara para akışı, legal ve illegal şirketlerin yönetimi, silah rotaları, şifreli iletişim ağları, yurtdışındaki banka hesapları... Nazlı, Mavzer'den sonra hepsi için bir tür biyolojik anahtar. Bu güce

sahip olan kişi, sadece serveti değil, bağlantıları da devralıyor. Ve bu bağlantılar yalnızca mafya değil, bazı hükümetlerle bile iç içe geçmiş durumda."

"Teşkilat o yüzden mi..." diye soruyordum ki abim devam etti.

"Mavzer annesi Türk, babası Alman bir piç. Bu kadar serveti ve bağlantıyı nasıl kurdu, hâlâ kimsenin net bir cevabı yok. Uyuşturucu ve silah sevkiyatı, onun görünen yüzü sadece. Asıl mesele Türkiye üzerindeki etkisi. Bu adam yıllardır hem içeride hem dışarıda dokunulmazlıkla dolaşıyor. Bir mafya liderinden fazlası. Adeta bir devlet gibi çalışıyor. Kendi istihbaratı, kendi lojistik ağı, kendi medyası var. Türkiye'nin içindeki çatışmaları körükleyen, ekonomik çöküşü tetikleyen, etnik ayrışmaları kaşıyan bütün unsurlarda izi var. Bazı olayların arkasında örgütler yok, doğrudan bu adamın parası var. Kim koruyor, hangi ülkeler arkasında duruyor hâlâ tespit edilemedi. Ama bir gerçek var; bu mesele artık organize suçtan çıktı. Bu, ulusal güvenlik meselesi. Doğrudan müdahale edilemiyor çünkü bağlantılı olduğu ülkeler büyük. Servetini diplomasi kılığına sokmuş. Ona dokunmak demek, dengede duran birçok ülkenin bizimle tüm ilişkisini koparması anlamına gelir. Teşkilat işte bu yüzden onun kardeşine gücün geçmesini istemiyor. Çünkü o adam Mavzer'den bile daha tehlikeli. Açık açık Türk düşmanı. Bu gücü eline geçirirse sadece ekonomiyi çökertmekle kalmaz, içeride bir savaş çıkarır. Emin ol ilk yapacağı şey, Türkiye'yi bitirmeye çalışmak olur."

Anlattıkları kafamda binlerce soruyu doğuruyordu. Ama hâlâ bu konuşmayı yapmak, Nazlı'yla karşı karşıya olmak benim için zordu. Yine de ağzımdan bir soru döküldü. Bu, tüm hayal kırıklıklarımın başlangıcını temsil ediyordu.

"Onun dosyası da sendeydi, değil mi?"

Abim başını önüne eğdiğinde öyle olduğunu anladım.

"Ferdi belki adil biri değildi ama Mavzer gibi bir canavarı durdurmaya çalışırken kendi ahlak sınırlarını çoktan aşmıştı. Yolu Mavzer'le kesişince ailesini katlettiler. O da o dönemde Türkiye'de görev alan ve Mavzer'in tek takıntılı olduğu kadının izini sürdü; Yeşim'in. İkisi o dönem evli değillerdi ama sakladıkları bir çocukları vardı. Yeşim, savcı olduğu için Mavzer'le olan ilişkisinin ortaya çıkmasını istemiyordu. Ama onun güçlü bir adam olmasından ve onu seçmiş olmasından etkileniyor, vazgeçemiyordu. Fakat Ferdi hem bunu açık etti hem de kurduğu planla çocuğunu onlardan aldı. Yaşadığını onlara da yaşatmak istese de önceliği Mavzer'i çökertmekti. Hayrat'taki teşkilat saldırısı, bir mekânda çıkardığı yangında çok fazla kişinin ölümüne sebep olması onu en başında köşeye sıkıştırmıştı. Bağlantılarıyla Nazlı'nın ve kendi kimliğinin değiştirilmesini sağladı. Çanakkale'deki hayatı da böyle başladı."

Ferdi'nin hapishanede söyledikleri kafamda şimdi aydınlanıyordu. Ne var ki ben bunları dinlemeye daha fazla devam edecek halde değildim.

"Tek bir soru soracağım," dedim boğuk bir sesle. Yutkundum. "Benim için ona üzüldüğün kadar üzüldün mü? Lütfen samimi ol."

Ali Cihan belimi tutan eliyle orayı sıktı. Nazlı için endişelenen biri varsa benim için de vardı. Artık bundan başka bir şeyin önemi yoktu.

"Üzüldüm ama..." dedi abim, yutkunmak için duraksadığında aldığım cevap benim için yeterliydi. Amadan önce söylenenlerin hiçbir değeri yoktu.

"Evliymişsiniz," diyerek onların oluşturduğu sessizliği doldurdum. "Tebrik ederim. Size tüm kalbimle mutluluklar dilerim. Benim mutsuz olduğum anlardan çok olsun. İlk defa bencil olmayı seçiyorum abi. Seni yok saymam mümkün değil çünkü abimsin. Ama beni daha önemsiz gördüğünü öğrendiğim an, aramızdaki her şey değişti. Sen artık *arabanın ön koltuğunda acaba tehlikede midir* diye düşünüp *abi yanıma, arka koltuğa gel* diyeceğim biri değilsin." Ona hatırlattığım çocukluk anımızla gözleri açılarak yüzüme çevrildi.

Nazlı, "Balca," diye titreyen sesiyle araya girmeye çalıştı. Ona bakmadım bile. "Bu benim hikâyem," dedim. Artık sesim ağlamak üzereymişim gibi çıkıyordu ve buna engel olamıyordum. İçimde yıllarca bastırdığım öfke şimdi bedenimden taşmış gibiydi. Nefesim yetmiyor, ellerim uyuşuyordu. "Kendi hikâyenizde haklı kalın ama ben sizi asla affetmeyeceğim."

"Ben de," dedi abim gözlerimin içine bakmaya devam ederek. "Senin yaptığını yaptım. Onu korudum. *Zamanı geri alabilsem onu korurdum* demez miydin sen?"

"Benden mi korudun abi?" Başımı hayal kırıklığıyla yana eğdim. Bakışlarım yüzünde dolaşırken bir damla yaş yanağıma sızdı. "Çocuk Balca bile susmasını bilirdi. Gelip söylesen anlardı. Sen daha beni tanımadan Nazlı'yı..." Dudağımın kenarına sertçe dişlerimi geçirdim. "Ben her gece yatağımda ağlarken, kendimi suçlarken senin bana acıman gerekirdi!" Sesim çatlayarak yükselince Ali Cihan, "Hadi," dedi ve kolunu bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı. "Yeter bu kadar." Onun da bu konuşmaya artık tahammülü kalmamış gibi sesi titriyordu.

Beni onlardan uzaklaştırırken omzunun üzerinden ikisine baktım. Abim yumruklarını sıkıyordu ama onun da yanağının ıslandığını gördüm. Suçluluk hissediyordu, değil mi? Hissetmeliydi.

Nazlı ise eskiden ne zaman onu düşünsem ya da korksam titrediğim gibi olduğu yerde titriyordu. Mavi gözleri gözlerime çevrildi. "Biz," diyerek dudaklarını kıpırdattı ama devamını getirmedi. Sonra öncekinden daha cılız

bir sesle, "Sen daima kardeşimdin," dediğinde onu duydum. Kardeşlik, bu kadar kolay harcanmamalıydı. Artık çok geçti.

Gözlerimi kapatarak başımı Ali Cihan'ın omzuna yasladım. Hızlı adımlar atıyor oluşuna minnettardım. "Ali Cihan," dedim burnumu çekerek. "Ben ağlamak istiyorum. Böyle hıçkıra hıçkıra. Ama kendimi bırakamıyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de o abini seni bu hale getirdiği için mahvetmek istiyorum. Nazlı'yı korumaya devam etsinler diye seni harcaması..."

Isırıp durduğum dudaklarımı boynunun yanında dinlendirdim. Gömleği gözlerimden akan yaşlarla ıslanırken, "Ben şimdi ne yapacağım?" diye sordum. "Eve nasıl döneceğim, onunla nasıl aynı yerde yaşayacağım?"

"Dönmeyeceksin," dedi ve yokuşu çıkarken duraksadı. "Bana bak."

Dediğini yaptım ve ıslak yanağımı omzundan kaldırırken burnumu çekerek gözlerine baktım. "Benimle evlendiğinde o evde kalmaya devam etmeyeceksin. Bu işi hızlandıralım ister misin?"

Hiç düşünmeden başımı salladım. Abimi de babamı da bana yalan söylemiş olmalarına rağmen içimde, en derinlerde çok seviyordum. Ama ne yazık ki onlar, benim onları sevdiğim kadar beni sevmiyordu. Ben evlerinde ağlamaktan uyuyamazken, çocuk aklımla vicdan savaşı verirken sessiz kalmışlardı. İlk defa kendime yapılan bir şey için hakkımı aramak istiyordum. Aileme karşı bile olsa...

52. BÖLÜM

Ali Cihan

Kendi kendine konuşuyordu. Öfkesini ve üzüntüsünü olabildiğince bastırmaya çalışsa da ikisinin birden içinde patladığını görebiliyordum. Onu sakinleştirmek için elimden bir şey gelmiyordu çünkü ben de aynı duyguların içinde boğuluyordum. Yalvaç, şu an baktığım yerden tam bir hayal kırıklığıydı. O benim arkadaşımdı, Balca'nın ise abisi. Bu durumun Balca'da çok daha büyük bir enkaz yarattığını ve kolay kolay geçmeyeceğini bilmek içimi sıkıyordu.

Ağır adımlarla yürüyüp yatağın alt ucuna oturduğunda ben de peşinden gittim. Bacaklarındaki titremeler endişe vericiydi. Her an yere yığılacakmış gibi duruyordu. Olası bir düşüşte onu yakalayabilmek için hep tetikte ve yakınında durmaya çalışıyordum. "İyi misin?" diye sordum sonunda.

Sessizliği bozan sesimle irkildi, sanki beni odada yeni fark etmiş gibi başını kaldırdı. "İyi miyim?" dedi sorduğum sorunun anlamını kavrayamamış gibi.

Ona yaklaştım. Ceplerimdeki ellerimi çıkarıp sıkıntıyla burnumdan derin bir nefes verdim. "İyi değilsin," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle.

"Hayır, iyiyim." Yüzünü yeniden önüne eğdi. "İyi olmak zorundayım. Güçlü görünmeye devam etmek zorundayım." Dizlerinde duran elleri, parmaklarını hırpalıyordu.

Önünde diz çöktüm. Titreyen ellerini avuçlarımın arasına aldım. "Sen güçlü birisin, Balca."

"Değilim," dedi gözlerini gözlerime kilitleyerek. "Sana ve diğerlerine numara yapıyordum, Ali Cihan. Güçlü görünürsem Nazlı'yı bulabilecektim. Herkes bana inanacaktı. Belki önümde bazı kapılar açılacaktı. Ama gördüm ki uğruna çabaladığım tüm amaçlar yalandan ibaretmiş. Aslında hiç güçlü olamamışım, sadece kendimi kandırmışım. Bu zamana kadar neyi başardım ki? Hiçbir şeyi. Koca bir hiçim. Ama bugün anladım. Kendimi bırakamam. O ikisi karşımda konuşurken düşündüm, artık kendim için bir şeyler yapmalıyım."

"Her ne karar alırsan al yanındayım, biliyorsun değil mi? Yanımda hiçbir konuda numara yapmana gerek yok. Ben senin çok güçlü olduğunu biliyorum."

Avucumdaki ellerini yüzüme çıkardı ve yanaklarımı arasına hapsetti. Bakışları yaşlarla dolu olmasa onu öperdim. Öper ve benim için bu hayatta en önemli şeyin o olduğunu bir kez daha anlamasını sağlardım. Ama buna değil, kalbinin iyileştirilmesine ihtiyacı vardı.

Başparmağı dudağımın kenarını okşadı. Aklımdan saniyelik geçirdiğim şeyi o gerçekleştirmek için eğildi. Sonra da parmağını kaydırıp dokunduğu yere dudaklarını bastırıp öptü. "Biliyorum," dedi rahatlamış gibi nefes bırakarak. Tekrar öptü. "Başka birine ihtiyacım yok. Sadece sen etrafımdaki herkese yetiyorsun. Bunu birçok defa söyledim ama sadece sen bana aitmişsin gibi hissettiriyorsun."

Elimi kaldırıp saçlarının üzerinden ensesini kavradım. Maksadım, o dudağımın kenarını öperek ve kalbime işleyen sözler saf ederek konuşurken bu işkenceyi sonlandırmaktı. Yüzünü sabitleyip dudaklarımı dolgun dudaklarına bastırdım. Önce öptüm, sonra üzerlerine doğru, "Sekiz yıldır benim de senden başka kimseye ihtiyacım yok," diye fısıldadım. "Onlarla ya da onlarsız... Benim için en önemli şey sensin. Bugün de yarın da." Dudaklarını ağzıma çekip dilimle araladım ve usulca içeriye kaydım. Anında karşılık verdi. Diliyle dilime dolandı, nefesini içime çekerken öpüşmenin derinliğiyle sesi boğuklaşıp nefesi hızlandı. Parmak uçlarım ensesine kayarken bedenini biraz daha bana yasladı. "Bu zamana kadar neden evlenemedim sanıyorsun?"

Öpücüklerime sertçe karşılık verdi. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp ısırdı. "Evlenseydin ne yapardım? Ben senin hayalini kurarken sen başkasıyla olsaydın..." Sözü biter bitmez dudaklarıyla dudaklarımın üzerine ezerek kapanışı, nefesimi yarıda kesti. Tepkisi bedenimi gevşetiyor, aynı anda içimde bir yerleri kıpırdatıyordu. Özellikle bacaklarımın arasında uyanan o diriliği... Ona kayıtsız kalmak neredeyse imkânsızdı.

"Ali Cihan," diye fısıldadı. Nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi; sıcaktı, yakıyordu adeta. Islak ve tatlı dili, dilimle buluştu. Üstdudağımı yalayıp geri çekildiğinde, gözlerini kapattığını fark ettim. Kirpiklerini aralarken belli belirsiz bir titreme vardı bakışlarında.

"Aliş," diye yineledi. Bu haliyle söylemek, sanki daha çok hoşuna gidiyordu. "Ya sen olmasaydın? Bu yaşıma kadar bana ait olan tek şey de olmasaydı... ben ne yapardım?" Gözleri hızla doldu. Burnunu hafifçe çekti. "Yönümü kaybetmiş gibiyim. İçimde fırtına var ama söylemiyorum. Seni üzmemek için tutuyorum her şeyi. Benim düne kadar bildiğim her şey yalanmış." Yüzü bir anda hıçkırıklara boğulacakmış gibi buruştu.

Yüzünü, incinecek diye korkarak usulca avuçlarımın arasına aldım. Başparmağımla yanağından süzülen yaşa yetişip henüz düşmeden yakaladım. Islaklık tenine yayılırken burnunun ucunu öptüm. "Biliyorum," dedim

usulca nefes vererek. "Ne kadar zorlandığını fark ediyorum. Sana yardım etmek istiyorum ama ne yapacağımı bilemediğim için çıldırıyorum. Ben de bunu senden saklıyorum."

İfadesi gevşedi, ıslak gözleriyle kendini gülümsemeye zorladı. "Sen sadece gördüğün kadarını biliyorsun. Ben ne gösterdiysem o kadarını." Yutkundu çünkü sesi titriyordu. "Ben çok küçüktüm onu kaybettiğimde. Öldü sandığımda... O nasıl bir kayıptı, nasıl bir pişmanlıktı, anlatamam. Onu normal bir şekilde kaybetmedim, Ali Cihan. Onun ölümünden kendimi sorumlu tuttum. Suçluluk duygusu gitmedi. Her geçen gün benimle içimde daha da büyüdü."

Gözlerini kırptı, birkaç damla yaş daha yanaklarına kaydı. "Her sabah, bu histen nasıl kurtulabilirim diye uyanıyordum. Boğuluyordum. Meğer her şey boşunaymış. Ben boşuna üzülmüşüm. Hayallerimi boşuna ertelemişim. İstediğim bölümü bile okumadım. Ben doktor olmak istememiştim ki, Ali Cihan." Gözyaşları yanaklarını tamamen sardı, artık kontrol edemiyordu.

"Balca," derken kalbim sanki parçalara ayrıldı. Onu bir arada tutmak için kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. Başını omzuma yasladı.

"Bir şey demene gerek yok," diye fısıldadı sesi kederle boğulurken. "Desen de bir şey değişmeyecek. Yorulmuşum gibi hissediyorum. Bugün çaylıkta onlarla karşılaşmak beni gerçekten çok yordu."

"Bir daha onlarla karşılaşmayacağına söz verebilirim," dedim.

"Nasıl?" Burnunu gömleğime sildi. O an yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Saçlarını okşadım.

"O benim abim. Atsam atamam, satsam satamam. O hayatımda olmaya devam edecek."

"Bu gece bunları düşünmesek olmaz mı? Senin için bir yol bulsam, sana anlatsam. Her şeyi senin yerine ben yapsam. O zamana kadar konuşmasak... sen üzülmesen, beni de üzmesen."

"Üzüyor muyum seni?"

"Deli misin?" dedim boğuk bir sesle. "Ölüyorum, Balca. Canım sana bağlı gibi. Senin canın sıkkınsa, benim de keyfim yok. Sen yaralıysan, ben de o acıyı yaşıyorum. Gerçi bu hikâyenin delisi benim. Sana deliyim. Ölümüne deliyim. Öyle bir bağlıyım ki sana. Her şeyimle. Sen üzülürsen ben de üzülürüm."

"İşe yarıyor," diye mırıldandı. Burnunu hâlâ gömleğime sürtüyordu, farkında bile değildi. Bu hali beni gülümsetti. Normalde bunu biri yapsa, silahı çeker vururdum. Titiz biri değildim ama kimseye burnunu gömleğime silme izni vermezdim.

Başımı eğip boynunu, saçlarını öptüm.

"Abine dedin ya *bu benim hikâyem* diye. Ben bizim hikâyemiz olmasını istiyorum, Balca."

"Çoktan olmadı mı?" Derin bir nefes aldı ve başını omzumdan kaldırdı. "Ah," dedi o an ne yaptığını fark etmiş gibi. "Özür dilerim." Islak gözleri benimkilere mahcubiyetle bakıyor, gömleğime kaçamak bakışlar atıyordu.

"Sorun değil," dedim ama elleri hemen gömleğimin düğmelerine uzandı. "Ben kendimi kaybetmişim. Omzun çok rahattı ve..." Teker teker açmaya başladı.

Güldüm. "Sorun değil, Deli Bal."

"Sümüklü biriyle evlenmek istemeyebilirsin. Vazgeçmiş bile olabilirsin."

"Şşşt," diyerek bir elimle gömleğimdeki ellerini, diğer elimle çenesini yakaladım. Onu gözlerime bakmaya zorladım. "Saçma saçma konuşma. Senin burada *sıkıysa benden vazgeç* demen lazımdı. Hatta beni tehdit etmen."

Başını iki yana salladı. Sonra da omzunu silkti. "Etmem. Ne yaparsam yapayım sen zaten vazgeçmezsin. Biliyorum."

"Ha şunu bileydin," dedim hoşuna gidiyor diye Trabzon ağzıyla. Trabzon'a gelince kendiliğinden ortaya çıkıyordu ama onunla konuşurken bilerek böyle konuşuyordum. Çünkü o anlarda gülüyordu ve dünyalar benim oluyordu. "Beni deniyisun ama yanliş yapaysun. Ben senden ölurum da vazgeçmem."

"Denemiyordum," dedi omuzlarını düşürerek. Bu defa konuşmam da onu güldürmeye yetmemişti. "Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun? Benden mi?"

Başını salladı ve gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Abimi de iyi tanıdığımı sanıyordum. Akıl hain. Bazen bunu düşünüyorum, yalan değil."

Omuzlarını kavradım. Elleri serbest kalınca gömleğimin düğmesiyle oynamaya başladı. Kendine bakmak için bir nokta bulmuştu.

"Bu konuyu konuşmuyorduk," dedim girdiği konudan bir an önce uzaklaşma düşüncesiyle. Bir kez daha ağlarsa gidip o Yalvaç'ı gebertecektim. İbretiâlem için dayaktan bayıltıp yaylanın ortasına atacaktım.

Gömleğimin düğmelerini açmayı tamamlayıp omuzlarımdan sıyırdı. "Ben bunu yarın yıkarım."

"Sakın öyle bir şey yapayım deme. Kendini yormuyorsun."

"Kollarım iyi. Kanıtlayabilirim. Sorun bacaklarımda. Çabuk yoruluyorlar. Kanıtlayayım mı?"

Başımı salladım. Ne yapacağını galiba biliyordum. Kollarını kaldırdı ve sanki tamamını sarmayı başarabilecekmiş gibi omuzlarımın etrafına doladı. Bu bana sarılmak ve rahatlamak için bir bahaneydi.

"Deli Bal'ım. Benim deli kızım." Kollarımla belini kavrayıp onu kendimle birlikte ayağa kaldırdım. O kadar küçüktü ki ayakları ben yürürken yere değmiyordu. Boynuyla omzunun arasındaki boşluğu öperek onu yatağın üst kısmına taşıdım. Orada tekrar oturmasını sağladıktan sonra karşısına dikildim. Elleri bacaklarının üzerine düşerken gözlerini gözlerime dikti.

"Bacaklarına masaj yapmamı ister misin? Ya da sırtına? Ağrın var mı?"

Olumsuz anlamda başını salladı. Bu hangisi içindi?

Kendini geriye bırakıp yatağa uzandı. "Beni seveceğini söylemiştin."

"Sen de hayır demiştin." Kalbim hızlandı ve pantolonumu zorlayan sızı anında geri döndü.

"Yalnızken demem. Leyal arka bahçede Sencer'le oturuyor. Onlar geç uyur."

Sencer bu gece burada kalacaktı. Ona eve döndüğümüzde yalnızca selam verebilmiştim. Balca kötü olduğu için doğruca onun arkasından odaya çıkmıştım. Sabah olanlar hakkında Sencer'le konuşmayı düşünüyordum. "Ne düşünüyorsun? Ben sadece masaj yapmayı teklif etmiştim."

"Tamam," dedi ve kollarını hazırım der gibi iki yanına açtı. "Bana ne istiyorsan onu yap."

"Ne istersem mi?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını salladı. "Ne istersen. Beni severek öldürebilirsin. Buna ihtiyacın olduğunu gözlerinde görebiliyorum." Bakışları gözlerimden pantolonumun önündeki şişkinliğe indi. O anda sanki daha da büyüdüm.

"Bunu yapmayacağım. Henüz iyileşmedin."

"İyileşmem için, iyileşmemiz için belki de ihtiyacımız olan budur. Bana diyorsun ya, sen de benim her şeyimsin."

"Siktir!" Pantolonumun önünü çekiştirdim. "Balca ağzından çıkanlar bile beni öldürüyor."

Gözlerini kapattı ve dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleştirdi. "Sana bırakıyorum. İstersen yalnızca bacaklarımı ov, sırtımla ilgilen."

"Öyle yapacağım," dedim sesime kararlılık yüklemeye çalışarak. Döndüm ve sandığın üzerindeki kremleri aldım. "Seni soyacağım ve her yerinle ilgileneceğim."

Yanaklarına yayılan kızarıklığı görebiliyordum. Benimle konuşurken gösterdiği cesaret galiba yok olmuştu.

Kremleri yatağın üzerine bırakıp dizlerimle ittim ve bacaklarının arasına yerleşerek oturdum. Sonra da eğilip pantolonunu açtım. Birkaç dakika sonra üzerinde içini gösteren, soluk mavi, dantelli çamaşırları vardı. "Oy nenem! Sen neyin içine düşmüşsün, Ali Cihan!"

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve derin bir nefes alırken yok oldu.

Kas gevşetici kremlerden birini elime alırken nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bakışlarım mermer gibi parlayan pürüzsüz teninin üzerinde dolaşırken kararıyordu. Kremi karnına sıktım. Soğuk olduğunu söylemeye çalışır gibi kasılıp inledi.

Elimle kremi karnına yaydım. Parmaklarım karnındaki pürüzlü, çıkıntı oluşturan, hafif kızarık deriyi geçti. Merminin açtığı yara iyileşmişti ama iki santim genişliğinde ancak bir bıçağın oluşturabileceği kesiğe benzer bir dikiş izi bırakmıştı. Kas gevşeticiyi karnına uygulamamın bir yararı yoktu ama ben hâlâ canı yanıyormuş gibi düşündüğümden vücudundaki tüm ağrıyı, sızıyı alma peşindeydim. Hem krem sayesinde ellerimi teninde daha rahat kaydırabiliyordum.

"En çok neresi seni rahatsız ediyor?"

Gözlerini bir süreliğine kapattığını o an fark ettim. Araladığı gözleriyle bana baktı. "Yatmak canımı yakıyor. Ayaktayken daha iyiyim. O kadar uzun süre yattım ki artık birazcık bile uzanmak istemiyorum."

"Hımm." Ellerimi avucuma sıktığım kremle göğüskafesine çıkardım. İç çamaşırının dantelli kumaşı elimin içini okşarken dilim damağım kurumuştu. Bu elimde olan bir şey değildi. Ona bakmak bile beni içinden çıkamayacağım zor bir duruma sürüklüyordu. Sutyenini biraz sıyırdım ve oradaki kaynamış yara izini açığa çıkardım. Teninin her yeri kızarıyordu. Benden ne kadar utandığının farkındaydım. Muhtemelen onu çirkin bulmamdan korkuyordu. Oysa bilse; vücudundaki tüm izleri, benleri, güneş lekelerini öpmek istediğimi...

Düşündüğüm şeyi yaptım. Parmaklarımın arasındaki o ize eğilip dudaklarımı bastırdığımda titredi. Göğsünün ucundan sadece bir santim kadar yukarıda, diğerinden daha küçük bir izdi. İç çamaşırına parmağımı taktığım yerin altında görmeyi çok istediğim memesinin ucu vardı. Dudaklarımı teninden çok uzaklaştırmadan bakışlarımı şimdi baldan daha açık renk görünen gözleriyle buluşturdum. Sonra da parmağımı aşağıya çekip göğsünün ucunun dışarıya fırlamasını sağladım.

Ağzımı aralayıp önce nefesimi sonra da dilimi pembe ucun etrafında dolaştırdığımda, yukarıya doğru kavislenerek inledi. Yanında çarşafı sıkan eli başımın arkasına uzanıp saçlarıma asıldı. Beni çekmek yerine kendine

bastırırken göğsünün ucunu emerek keyfime baktım. İstemsizce sessiz odaya bıraktığım iniltiler tam da bu yüzdendi.

Artık şüpheleri varsa bile onları teker teker yaktığımı düşünüyordum. Beni göğsünün küçük, pembe ucuyla bile zevke getiren kadının her şeyini seviyordum. Dilimi göğsünün ucundan kaydırarak yukarıya çıkardım. Boynuna yaklaşırken iki koluyla omuzlarıma sarıldı ve yüzümü yüzüyle eşitledi.

"Leyal sabah bana aldığın laleleri hatırlattı." Başını yataktan yükseltip dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Bana bir daha onlardan almayı düşünmüyor musun? Çok istiyorum."

"Çok konuşuyorsun, Deli Bal," dedim gülerek, sonra da dudaklarını sertçe öptüm. Başı yastığa düştü. "Bir yıl önce cüzdanıma bakmaya bile çekiniyordun, hatırlıyor musun? Bugün bana *bunu al* diyorsun."

Kollarını çözüp başının yanından yukarıya doğru uzattı. Sonra da onları rahatça geriye bırakarak esnedi. "Daha çok konuyu değiştiriyorum. Doğum günümü bir tek sen hatırladın."

"Bu konu iyi bir konu değil gibi." Gözleri esnediği için doluyor olamazdı. "Kalbini çok fazla kırdılar, değil mi? Abini bilmem ama annenle baban işin yüzünden kutlamayı bekletiyorlardı. Annen o sabaha özel bir kahvaltı hazırlayacaktı."

Dudağını büktü. "Kaç yaşındayım?" diyerek gözlerini kaçırdı. Sesi çatallı çıkıyordu. "Bunu sorun edecek değilim. Zaten doğum günü kutlamayı sevmem."

Ağırlığımı üzerine vermeden, dirseğimden destek alarak dudaklarına eğildim. Gözleri benimkilerle buluştu. "Lale istiyorum ben." Esnedi. "Sadece senin tarafından şımartılmak istiyorum."

"Sana ne zaman lale alacağıma ben karar veririm." Dudaklarımı dudaklarına bastırıp öptüm. "Daima öyle olmadı mı?"

Başını salladı. Alınganlığını gizlemeye çalışarak, "Alt tarafı üç demet laleydi. Ben internete girip kendi çiçeğimi kendim söylerim. Buraya getirirler mi?" Bakışları yüzümde dolaştı.

"Neden bu kadar çok istiyorsun?" Ona lale alacaktım zaten. Şu an sürprizimi mahvediyordu. Benim inatçı keçimi vazgeçirebilecek herhangi bir güç var mıydı? "Buraya çiçek falan gelmez. Dağın başındayız kızım. Ne çiçeği?"

Yüzü düştü. "Tamam, benimle sevişmiyorsun, lale almıyorsun, istediğim hiçbir şey olmuyor. Uyuyacağım o zaman." Tekrar esnedi. Gerçekten uykusu vardı ve ben içine girmemek için kendimi zor tutuyordum. Ellerimi aşağıya alıp bacaklarını araladım. Pantolonumun önündeki kabarıklığı bacaklarının arasına sürttüm. "Bunu mu istiyorsun?" diye sordum.

Yüzünde şimdi uykusundan eser yoktu. Bal rengi gözlerini gözlerime kilitledi. "Seninle iyileşmek istiyorum," dedi nefesi kesilirken. Kıpırdandı ve kasıklarını uyluğuma bastırdı. Sonra da başının üzerindeki ellerini aşağıya alıp aramıza soktu. Pantolonumun kemerini çözmeye çalışıyordu. Hiçbir şey yapmadan, onun ne yapacağını görmek için beklemeye başladım.

Kemeri çözdü, fermuarı indirdi ama pantolonu kalçamdan sıyırmayı başaramadı. Oflayarak dizlerini kalçasına doğru topladı. Sonra da altımda kıpırdanarak aşağıya kaydı. Başı göğsümün hizasındaydı ve elleri şimdi pantolonumun yanlarına geçmişti. Üzerinde çatı gibi durduğumdan onu ezmemek için kollarımda biraz yükseldim. Ne yaptığını görmek için aşağıya baktığımda pantolonumun kalçamın altına inmiş olduğunu gördüm. İstediği şeyi kendi almaya çalışıyordu. Ona yardım etmeyeceğimi düşünüyordu. Bu beni güldürdü. Dudağımın kenarını ısırdım. Saçları, başı kıpırdandıkça göğsümü gıdıklıyordu.

Sonunda ellerini *boxerımın* lastiğinden içeriye soktu. Kumaşı iterek ellerini kalçalarıma yönlendirdi. Parmakları kalçamı sıkarken beni kendine, bacaklarının arasına doğru çekti. Benden ne istiyorsa kendi almalıydı. Bunun bu kadar hoşuma gideceğini asla tahmin edemezdim. Başımı geriye atarak inledim. Aletim hâlâ çamaşırımın altındaydı ama onun dantelli kumaşının sırılsıklam olduğunun farkındaydım.

Ellerini biraz daha ittirdiğinde penisim lastikten fırladı ve bacaklarının arasına çarptı. "Ah!"

Elleri hemen kalçamın üzerinde kayıp dışarıya çıktı. Sonra da iki avucuyla onu sardı. Balca'yı izliyordum ve her an patlayabilirdim. Parmağıyla ucunu sıvazladığında kollarım titredi. Üzerine yığılmamak için kendimi sıktım. O avuçlarıyla yukarıya ve aşağıya hareket ederken zaman durdu. İstemsizce gırtlağımdan yükselen hayvani ses, odanın sessizliğini doldurdu. Başını yatağa düşürüp alttan bana baktı. Gözlerim kararmış olduğundan onu zar zor görebiliyordum. Elleriyle yaptığı şey, beni her an öldürebilirdi.

Dudağının kenarında keyifli bir gülümsemeyle, "Sadece içime gir. Bunu yaptığında bile boşalabilirim," diye fısıldadı.

Dişlerimi sıktım. "Kendimi kontrol etmem zor. Ya seni ezersem?"

"Ölümüm ellerinden olsun," dediğinde kalbim takla attı. Ensemden sırtıma doğru inen titreme penisime kadar yayıldı. Asıl ben bu şekilde ölebilirdim. Amacı buydu, değil mi?

Altımda kıvrılarak göğsünü benimkine yapıştırdı. Sonra da ellerini çözüp kendi iç çamaşırını sıyırdı. "Bu kimin yatağı?"

Sorduğu soruyu anlamakta zorlandım. "Ne?" dedim ama ağzımdan inleme gibi çıktı. Elleri şimdi eski yerindeydi ve beni içine almaya çalışıyordu.

Islaklığına elindeki heybetli sertliğimin ucunu defalarca sürterek beni kendiyle kayganlaştırdıktan sonra girişini hissettim. Balca ilk andan beri çok dardı. Başı geriye doğru kasılırken engel olamadan kendimi içine ittim. Elleri hâlâ aramızdaydı, bu yüzden sadece üçte birini içine sokabilmiştim.

"Ellerin," dedim küfreder gibi. "Beni öldürmek için mi hâlâ orada?"

"Bana lale alacak mısın?" Sesindeki zorlanma beni dize getirmekten çok uzaktaydı. Teslim olmaya hazırdı. Eline rağmen kendimi içine girmeye zorladım. Parmakları gevşedi ve teslim oldu. Aramızdaki engel kalkınca bütünüyle içini kapladım. Onu doldurmanın bedenimde yarattığı his, elektrik çarpması gibiydi. Yavaşça sarsılarak geri çekilip kendimi hızla ona vurdum. "Sana laleleri istediğim zaman alacağım," diye söylenerek tekrar geri çekildiğimde, elleri yüzümün yanlarını kavradı.

"Bana lale alacak mısın? Yarın?" diye sordu bu defa her bir kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak.

Başımı iki yana salladım. Hâlâ sürprizimi mahvetmeye çalışıyordu. Ona lale alacaktım. Hem de yarın ama bunu ona söylemeye niyetim yoktu.

"O yüzüğü ne zaman vereceksin?"

Sorusuyla içinde hareketsiz kalırken duvarları kasıldı. Boşalmak üzereydi. Bakışlarımı bal rengi gözlerine indirdim. "Hangi yüzük?"

Durmamdan rahatsız olmuş gibi ellerini kalçalarıma uzattı ve beni kendine çekti. "Ali Cihan," diye inledi. "Devam et yoksa ölebilirim."

"Sen yüzüğü mü gördün?" diye sordum. Altımda inlemeye devam ediyordu. Duvarlarındaki kasılma artışa geçtiğinde kendimi ona ittim. "Balca," diye homurdandım nefesimi dudaklarıyla keserek. Ağzının içini dilimle doldurdum. Gırtlağından çığlığa benzer boğuk bir ses yükseldi. Kendimi ona vururken acımam yoktu. Kontrolümü çoktan kaybetmiştim. Yüzüğü biliyordu. Pantolonumun cebini karıştırdığını az önce belli etmişti.

"O laleleri almayacağım," dedim homurdanır gibi. "Cezalısın."

"Ah!" Acı acı güldü. "Böyle mi cezalandırıyorsun?"

"Bu daha başlangıç. Sesini alçalt duymasınlar, yeni başlıyoruz." Cümlemin bitimiyle sonda olduğunu kanıtladı. Duvarları damarlı aletimi sıktı ve serbest kaldı. Dudaklarının arasından firar eden yüksek sesli inlemeyi ağzımın içine hapsettim.

Gecenin geç bir saatindeydik ama uyuyamıyordum. Uyurken onu izlemek kendimi hayal âleminde bulmama neden oluyordu. Göğsümün onun başından boşta kalan yerinde, ona benzeyen küçük bir kızın yattığını

düşlemek istememiştim. Buna sebep olan onun küçük bir kız gibi kendi kendine sayıklıyor oluşu, yanaklarının sevişmemizden dolayı pespembe oluşu ve bedeninin benimkinin ancak yarısı kadar ediyor oluşuydu. Ufacıktı. Ona baktığımda çoğu zaman düşündüğüm bu oluyordu -özellikle uyuduğu zamanlarda- ama bana ağzını açtığı anda aksini kanıtlıyordu. Bir de antrenman yaptığımızda. Bir de görev sırasında. O *bir deler* o kadar çoktu ki.

Benim kadınım küçücüktü ama aklı da kalbi de kocamandı. Annemin söylemiyle tam da *Ali Cihan'a yakışır bir gelin* diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bunu Çaykara'yla konuşurken de daima hissetmiştim. Onu beklemem gerekiyordu. Onunla olmam... Bugünümüzün hayalden bile güzel olması kimin marifetiydi?

"İyi ki," diye fısıldadım saçlarından kendi kokumu aldığım başının üzerini öperek. Onu göğsümde sarsmadan yatak başlığına doğru kalktım ve sırtımı oraya dayadım. Hâlâ göğsümde mışıl mışıl uyuyordu. Onda uyanacak hal bırakmadığımdan suçlu bendim. Kaç defa annemlerin eski, benim ise buraya geldikçe kullandığım karyolada adımı sayıklattığımı bilmiyordum. Kavur, Ali Cihan, Kavur... Beni kavururken seslensin diye bu ismi seçmemiştim.

Kendi kendini kavuran demekti ama nedense o zamanlar geride kalmış gibi hissediyordum. Ben bundan sonra bir tek onun ateşiyle kavrulurdum. Başının üzerine tekrar dudaklarımı bastırdım. Eli göğsümün üzerinde kıpırdandı. Yüzükparmağıyla işaretparmağının arası göğsümün ucuna sürtündü. Nefes alarak tekrar uyarılmamaya çalıştım.

Parmakları çok inceydi. Önceye göre biraz daha ince. Bileğini avucumla saracak olsam tuttuğum sadece ince kemiği olurdu. Ona kilo aldırmazsam bu duruma canım daha çok sıkılacak gibiydi. Kilosuyla elbette bir sorunum yoktu ama o vurulduğu için kilo kaybetmişti.

Yüzükparmağını parmaklarımın arasına aldım. Yüzüğün büyük gelmesi yüksek bir ihtimaldi. Kendi parmağımı, parmağının üzerine koydum. Boyut olarak bu kadar farklı olmaları garip hissettiriyordu. Elimi, elinin üzerine ölçü alır gibi kapattım. İki misli fark ediyordu! O hep böyle küçük müydü?

Aklıma o an onunla bilek güreşi yaptığımız gün geldi. O gün için kendime sövmek istiyordum. "Ula Balca söylesene *ben Çaykara'yım, karın olacağım etme eyleme* diye. Nasıl kıydım kızım sana?"

Esnediğini duydum. Uykulu bir homurdanmayla, "O kadar yorgun değilim," dedi. Neden bahsediyordu? Gülmemek için dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Yanağını göğsümün üzerinde kaydırıp gözlerini benimkilere dikti. "Ben iyiyim. Çok güzeldi."

Galiba şimdi neden bahsettiğini net bir şekilde anlamıştım. "Emin misin? Çok uzun zamandır uyuyorsun."

Esneyerek başını salladı. "Biraz baldırımın içi acıyor." Orayı ısırmıştım, sonra da öpmüştüm. Bir insanın her bir noktası ağız sulandıracak kadar tatlı olur muydu? Bu kız benim için balla yoğrulmuş gibiydi. Yani en başından beri haklıydım.

"Deli Bal, bana tekrar istiyormuşsun gibi geldi."

Cıkladı. "Çok güzeldi ama beni yordun. Bir süre bana yaklaşma."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bunu sen başlattın. Neden azgınmışım gibi konuşuyorsun?"

"Öyle ama durduramadım."

Diğer kaşım da havalandı. "*Ali Cihan, lütfen* derken durdurmaya mı çalışıyordun?"

Dudağının kenarının yükseldiğini gördüm. "*Lütfen dur* diyecektim," dedi omuz silkerek. Gülümsemesi genişledi. "Devamını söyletmedin ki."

"Balca," dedim adını uzata uzata. "Ula, altımda kendinden geçmiştin! Devam edeyim diye sırtıma, kalçama pençelerini atıp durdun. Sen kime ne anlataysun?"

Melodik bir kahkaha savurdu. "Sen," dedi. Gülmekten konuşamadı. "Hep üste çık."

"Haklıysam durmam," dedim ve göz kırptım. "Senin de üstte olacağın zamanlar gelir."

"Gelsin," dedi gülmeye devam ederek. "Ayrıca odun musun? Ne pençesi? Parmakların diyecesun. Narin ellerin, güzel tırnakların diyecesun."

Bu defa kahkaha atan bendim.

"Oy nenem! Sen neyin içine düşmüşsün, Ali Cihan!"

Eliyle göğsümü dürttü. "Bu kadar tatlı konuşma, seni ısırasım geliyor. Gece de aynı şeyi söyledin, gülmemek için kendimi zor tuttum."

Böyle devam ederse onu ısıran ben olacaktım.

Birden avucunu göğsümün üzerinde açtı. Bir şey isteyecekmiş gibi bakan gözlerini gözlerime dikti. "Yüzüğümü ver."

Bir sürpriz nasıl baltalanır Balca'dan öğrenin. Bizim laleler hayal oldu. Çaylığa saklamak, onu oraya götürmek ve etraftakilerin duymasını umursamadan bağıra bağıra evlenme teklifi etmek de...

"Kime çektin sen?" diye sordum çenesini tutup sıkarak. Dudakları büzüştü. Oraya bir öpücük kondurdum.

"Sana," dedi elimi çenesinden çekerek. "Sen de böyle yapıyorsun. Asla beklemiyorsun."

"Ali Cihan'ın gelini," dedim uzata uzata. "Ne zaman sabırsızlandım ben?"

"Şöyle konuşmaya daha önce başlamalıydın. Gerçi o zaman dikkatim dağılırdı, bir arpa boyu ilerleyemezdik."

"Bence daha hızlı ilerlerdik. Bana yanaysun ha ama yolunu kesesum gelmey."

Tüm odaya dağılan bir kahkaha attı. "O ne demek ya?"

Onunla güldüm. "Yan benimle, sana engel olan namerttir diyorum."

Gülmeye devam etti. "Konuyu değiştirme," dedi. Göğsümdeki eliyle destek alarak doğruldu. Sonra da yanıma tırmanıp kolumu açmamı bekledi. Kolumu kaldırdığımda sırtını boşluğa yasladı. Onu yine kendime yaklaştırdım.

"Ankara'da, göreve baskın yaptığın zamanı hatırla. Sonrasında yağmurda ıslanmana rağmen sırf seninle konuşayım diye kapıma gelmiştin. İnsan biraz zaman verir. Abimizin arkadaşına âşıkmışız. Bu öyle kolay mı sindiriliyor?"

"Çok kolay sindirdin sanki," dedim gülerek. "Dünden razıymışsın."

Yanakları pembeleşti. "Asıl sen Çaykara çıkayım diye bekliyormuşsun. Ne de sevindin öyle?"

"Kucağıma çıkan sendin-" Çenemi parmaklarının arasına alıp sıktı. "Beni sen tahrik ettin. Çok yakışıklıydın. Islak saçlar, daha ıslak kirpikler, ateş saçan gözler... Tenin kurulanmana rağmen hâlâ nemliydi. Sana verdiğim gömlek tenine yapışmıştı." Parmakları çenemden çözüldü ve göğsümden aşağıya kaydı. "Ben kucağına çıktıysam, sen de kalçalarımı kavradın. Beni kendine çektin."

İçimden ateş çıksın, onu da ha burada yakayım mı istiyordu? Yutkundum. Bunu görünce iç geçirdi. "İşte böyle," dedi. "Âdemelman yine iş başında. O gün de kendini böyle öptürdün."

"Tüm suç senin diyorsun yani?"

Başını salladı. "Yoksa ben çok oralı değildim. Öyle ısrarcı kapıma dayanmasan bizden olmazdı."

"Ha seni tekrar yatırayım şuraya," dedim yatağı işaret ederek. "Nasıl olunurmuş kanıtlayayım mı istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Yok." Başını iki yana salladı. "Ben biraz şuraya yatayım," diyerek başını göğsümün üzerine yasladı. "Sen de saçımı sev."

"Emrin olur," dedim gülerek. İhtiyaçları için beni çalıştırmasından memnundum. İlgiye açtı ve ben de son damlasına kadar tüm ilgimi ona vermeye hazırdım. Ben saçlarını severken bakışlarının odanın içinde dolaştığının

farkındaydım. Geç bir saatti ama kaç olduğunu bilmiyordum. Yataktan çıkmaya üşendiğimden duvarda sonradan yaktığım gaz lambası da yanmaya devam ediyordu. Tenine yansıyan sarı gölgeler dalgalanıyordu.

"Ali Cihan," dedi dalgın bir tonlamayla. "Ben galiba Sürmene'de yaşamak istiyorum."

Burayı sevdiğini çok defa söylemişti ama galiba bunu duymayı beklemiyordum. Bu yüzden şaşırdım. Elim saçında duraksarken, "İşin ne olacak? Okulun..."

Sorduğumla alakası olmayan bir şey söyledi. Beni duymuyor gibiydi. Bir hayale odaklanmış gibi gözleri yukarıya çevrildi. "Bana bu evi vermezler mi? Oğullarıyla yaşasam..." Gözleri gözlerimle buluştu. "Hımm?"

Ciddi ciddi bana bunu soruyordu. Şaşkınlığım sürerken elimi saçlarında tekrar hareketlendirdim. "Karım olacağını söylersek köyü bile üzerine yaparlar." Bu konuda ciddiydim. Anneme gelin olarak Balca'yı versem beni bile gözü görmezdi. Kadın ezelden beri ona âşıktı.

Sırıttı. "Onlara kocam olacağını söyleyelim."

"Gel buraya." Kolunu tutup onu yukarıya çektim. Ağzımı aralayıp dudaklarını hızla kaptım. "Sen bugün beni öldüreceksin."

Hoyrat öpüşüme yumuşakça karşılık verdi. "Yüzüğüm," dedi asla unutmamış gibi. "Ver şunu artık. Senden bir sürpriz beklemiyorum."

Dudaklarını ağzımın içine çektim. "Pes ediyorum."

Onu yatakta yalnız bırakıp gardıroba doğru adımladım. Pantolonumu bulup cebinden zaten gördüğü yüzüğü çıkardım. "Eğer büyük gelirse," diyerek ona doğru döndüm. "Ben hemen merkeze inip yaptırırım."

Elini bana doğru uzattı. Takayım diye hazırda beklemeye koyuldu. "Beraber gideriz. Buraya geldiğim o gün bir kafe keşfettim, seni oraya götüreyim. Yüzüğün karşılığını ödeyeyim." Sırıttı. İki adımda ona yaklaşıp yatağın dibinde durdum.

"Ne karşılığı kızım? Bir evlenme teklifi, yüzük takma merasimi ancak bu kadar..."

"Aaa," dedi ve elimdeki yüzüğü aldı. "Çok konuşaysun ha! Az sus da seninle evlenmeye ne kadar heveslu olduğum belli olmasun!"

İşte bununla birlikte odaya dağılan bir kahkaha savurdum. Yüzüğü o sırada parmağına taktı. "Sen ne ara böyle konuşmaya, bizim ağza hâkim olmaya başladın, Balca?" Yüzük bile odağımda değildi artık.

"Bizim de kendimizi göre numaralarımız var," diyerek göz kırptı.

"Sorularımı daima cevapsız bırakıyorsun." Hâlâ parmağındaki yüzüğü inceliyordu. Tek taştı ama beyaz yerine siyah renkti. Aşkımı temsil edebilecek başka bir yüzük bulamamıştım.

"Neden siyah?" diye sorduğunda zaten açıklamaya hazırlanıyordum.

"Kavur'u kendinle kavura kavura bu hale getirdin. Hiç altını kısmak yok."

İtiraz ederek güldü. "Tam gaz devam."

"Sevdin mi?"

"Çok," dedi ve yatakta dizlerinin üzerine kalkıp bana kollarını açtı. Ona sıkıca sarıldım. O an, aklıma onunla konuşmam gereken ama sürekli kaçtığı için bir türlü başlayamadığımız o asıl konu geldi. Bilerek açmadığının farkındaydım. Bana olanları hiç sormuyordu. Sessizliği, meraksızlıktan değil, taşıdığı yüklerden kaçmaktandı. Ama ben artık biliyordum, o yükleri atmadan devam edemezdik.

"Balca," dedim onu karşıma alarak. Ses tonumdan az önceki mutlu anın çoktan dağıldığını anladı. Gözleri yüzümde dolaşıyordu. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ali Cihan." Gözlerini kaçırdı. "Lütfen." Sesi devam etmemem için yalvarır gibiydi. Bu defa onu dinlemeyecektim.

"Ailene kızgın olduğunu biliyorum. Ailen derken abin hariç çünkü o konuda sonuna kadar haklısın ve ben de kararının yanındayım. Ama baban..."

"Ona sadece kızgın değilim," dedi alçak sesle. Başını eğdi. Sesi titriyordu. "Kırgınım. Derinden kırgınım."

Çenesini nazikçe tuttum ve yüzünü yukarıya kaldırdım.

"Biliyorum ve haklısın. Ama baban emekli bir teşkilat mensubu. Sessiz kalmak zorundaydı, Balca. Karar abinindi. Teşkilatı arayıp Nazlı'nın alınmasını sağlayan oydu. Baban sana gelip her şeyi anlatamazdı. Teşkilatın kurallarına aykırıydı."

Gözlerinde, söylediklerimi duyduğunu hatta anladığını gördüm. Ama bu kırgınlığını azaltmıyordu. Acısı hâlâ oradaydı. Parlak gözlerinin ardında sessiz bir fırtına dönüyordu.

"Seninle bir hayat kuracağız. Bunu ne kadar çok istedim, bekledim en iyi sen biliyorsun. Benim için şu hayatta en değerli insan sensin. Ben değerlimin de mutlu olmasını istiyorum, kaçtığı konuda hapsolmasını değil," dedim usulca. "Biz evlenmeye karar verdik, Balca. Ailelerimize her ne olursa olsun bir şekilde ihtiyacımız olacak. Baban seni çok seviyor, bunu görmemek imkânsız."

Kollarını hiç beklemediğim bir şekilde boynuma doladı. Sözümü bitirmeme izin vermeden başını omzuma yasladı. "Ben," dedi iç çekerek. "Düğün istemiyorum. Kutlama istemiyorum. İsteme töreni bile istemiyorum. Eğer bunu bir eksiklik olarak göreceksen anlarım. Ama yapamam, Ali Cihan. Şu an yapamam."

Sesi titriyordu ama kararlıydı. "Ben hâlâ kırgınım. Hâlâ yorgunum. O evde, abimin olduğu o evde nefes alabileceğimi bile sanmıyorum. Zaman istiyorum. Sadece biraz zaman."

Sustum çünkü haklıydı. Ve artık ona sadece hak vermem değil, hak ettiği şekilde yanında durmam gerekiyordu.

Omzunu öptüm. Sakalımı çıplak tenine sürterek usulca, "Çanakkale'ye de küs müyüz?" diye sordum. Artık yalnız değildi. O bir şehre küsse ben de küstüm.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Ailene gidebiliriz," dedi ne söylemeye çalıştığımı anladığını belli ederek. "Onlardan seni koparacak değilim. Burada yaşamak istediğimi söylerken ciddiydim ama önce onlardan izin almamız gerektiğinin farkındayım." Dudaklarımı tenine bastırdım. "Ama Ali Cihan," dedi kollarını boynumdan çözüp yüzünü yüzümün karşısına alarak. Nefesi tenime değecek kadar yakınımdaydı. Gözleri gözlerimdeydi. Elleri yanaklarımın iki yanına usulca kapanırken, "Aliş," diye fısıldadı. "Oraya gittiğimde annemi ve Aylin'i görmek için seni zorlarsam bana engel ol, tamam mı? En azından bir süre daha."

Dudaklarımı uzatıp onu öptüm. Bunu yapamayacağımı o da biliyordu. Zaten Balca Zorlu, Aylin'i görmeden asla duramazdı. Onun için endişelenen annesine de kayıtsız kalamazdı. Aslında onları özlediğini ve teslim olmak üzere olduğunu söylemeye çalışıyordu.

"Onları kendi ellerimle sana getireceğim," dedim bir fısıltı gibi. Dudakları gülümsemekle, aşağıya kıvrılmak arasında titredi. Onu sertçe öptüm. Tekrar yatağa uzanmasını sağlayacakken evin kapısının çarpılarak kapatıldığını duyduk. Biri öfkeyle dışarıya çıkmış gibiydi.

Birbirimizden ayrıldığımızda Balca'yla bakıştık. "Ben bir bakayım."

Başını salladı. "Ben de geleyim."

"Sen dur," dedim yatağı işaret ederek. "Dön ve uyumaya devam et. Çıplaksın."

Bunu yeni fark etmiş gibi bakışları aşağıya kaydı, sonra da dudakları açıldı. "Haklısın."

"Ben hep haklıyım," diyerek başının üzerine bir öpücük kondurdum ve hızla üzerime bir şeyler çekip vakit kaybetmeden kapıya yöneldim.

Evden çıktığımda Sencer'i evin merdivenlerinin dibinde, çaylığa karşı oturmuş sigara içerken buldum.

Öfkesini olduğum yerden bile fark edebiliyordum. Merdivenleri inerken başını omzunun üzerinden çevirip bana baktı. Son basamakta yanına oturdum. "Ne oldu? Seni kim kızdırdı." Nedense cevabın Leyal olduğunu düşünüyordum. Bakışlarım elinde tuttuğu telefona ve benden saklamaya çalıştığı ekranına bir anlığına kaydı. Leyal'in *Instagram* hesabındaydı ve onun fotoğraflarına bakıyordu.

"Ne oluyor diye sorsam daha doğru olacakmış galiba."

İçini çekti ve telefonunu kapatıp cebine kaldırdı. "Onun yetimhaneden çıkma olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Biliyordum."

"Ben bilmiyordum," dedi öfkesi sesinde sürerken. Sigarasından uzunca çekti. Yanında duran pakete uzanıp bir tane kendim için yaktım.

"O kızla ne alıp vermediğin var, Sencer? Kız ne yapsa sana batıyor. Şimdi de buna mı sinirlendin? Oğlum, gerçekten iyi kız. Tanımaya da çalışmıyorsun-"

"Konu bu defa farklı. Boşuna tahmin yürütme."

"Anlat o zaman."

Derin bir nefes aldı. "Tartıştık. Her zamanki gibi. Bu defa biraz ileriye gittim." Kızdan gerçekten hiç hoşlanmıyordu. "Ee," dedim. Bu defa öfkelenen bendim.

Sesimden anlamış gibi bakışlarını bana çevirdi. "Ben de kimsesizim ya. Bir şey söyledi yanlış anladım. Şu an hatırlamıyorum bile. O kadar öfkelendim. *Sen ne anlarsın kimsesizlikten, anca etrafındakilere gül geç, kendine sevgili yap* dedim."

"Sen vicdansız mısın, Sencer? Sen bu kızla neden uğraşıyorsun? Ne zaman birine güldüğünü, söylediğin anlamda yaklaştığını gördün. Hadi öyle diyelim, sana ne oğlum? Hayır, böyle bir adam olmadığını biliyorum, o yüzden suratına bir tane çakmıyorum. Yoksa ne kadar zorlandığımı bil."

Bana hak verir gibi başını salladı. Sonra da bakışlarını kaçırdı. Konuşmanın şimdiki kısmında zorlanıyormuş gibi, "O da *biliyorum, ben de kimsesizdim* dedi. *Senin aksine ben etrafıma somurtmuyorum diye neden bana bu kadar kötü davranıyorsun* dedi."

"Yerinde olsam ağzına bir tane çakardım," dedim. Sonra da derin bir nefes aldım. "Leyal de teşkilatın yetimhanesinden," diye tamamladım sözlerini.

Yine başını salladı. Eli yumruk olup dizine indi. "Sonra özür diledim. Bu defa fazla ileri gittiğimin farkındaydım. Gözleri dolmuştu." Yumruğu tekrar dizine indi. "Kendime engel olamıyorum. İçimde bir şey beni o kıza karşı itiyor. Herkese karşı pek yumuşak davrandığımı söyleyemem ama Leyal'de resmen tetikleniyorum."

Ben ne olduğunu biliyordum ama ona söylemeyecektim. Tek dileğim, onun da kızı fazla hırpalamadan farkına varmasıydı. Elimi sırtına vurdum. "Sadece biraz daha sakin kalmaya çalış. O kız bunu hak etmiyor. Görecek-sin, ne demek istediğimi o zaman anlayacaksın."

53. BÖLÜM

Balca

Trabzon'dan ayrıldığımızda gökyüzü griydi. Yağmur yağacak gibi bir hava vardı ama yol boyunca giderek açılmış, berrak ve ferah bir hale gelmişti. Ali Cihan'ın dedesinin Rize'ye giderken arkasında bıraktığı arabasıyla yola çıkmıştık. Leyal de bizimleydi. Trabzon, arkamızdan hepimiz için suskun kalmış gibiydi.

Orada geçirdiğim günler boyunca Sürmene'ye o kadar çok alışmıştım ki şimdiden özlemiş gibi hissediyordum. On beş saat süren yolculuğun sonuna doğru Leyal'i eşyalarını alabilsin diye evimize yakın bir noktada bırakmıştık. Saat sabah sekize geliyordu.

Ali Cihan direksiyon başındaydı. Ona direksiyona geçmek konusunda defalarca diretmeme rağmen kabul etmemişti. Aksine uyuyakalacağım zamanlarda arka koltuğa geçip rahatıma bakmam konusunda ısrar ediyordu. Bana gerçekten gelini gibi davranıyordu. Dedemlerin Adatepe'deki evine varmamıza az kalmıştı ama yorgunluk belirtisi olarak gözlerinin içine yerleşen kırmızı kan damarlarına üzüldüm. "Sevgilim," dedim elimi ensesine yerleştirip saçlarını severek. Bakışları yolda olmasına rağmen, "Sevgilim diyen dilini yerim," dedi ve yorgun bir tebessümle güldü.

"Ben geçeyim direksiyona. Az kaldı zaten. Dedemlerde de uyuyamayacaksın. İyice yorgunluk çökecek. En azından iki dakika gözlerini dinlendirirsin."

Gözlerini yoldan ayırmadan yanağına taşıdığım elimin avucunu dudaklarıyla sevip kokladıktan sonra öptü. "Benim yorgunluğum sen yorulunca başlar. O yüzden hiç gerek yok. Keyfine bak sen."

Kalbimin sebebi olacaktı sonunda. Kemerimi çözüp boynuna kollarımı sardım. Sonra da yanağını öptüm. "Öyle güzel seviyorsun ki beni, bazen bunu hak edecek ne yapmış olabilirim diye düşünüyorum," diye mırıldandım.

Bir anlığına gözlerini yoldan çekip dudaklarıyla dudaklarımı buldu ve yumuşakça öptü. "Daha bir şey görmedin. Gözümde bir gelecek hayali var ki sorma," diye fısıldadı. Bakışlarını tekrar yola çevirdi ve direksiyonu döndürerek sağa saptı.

"Bu görmemiş halimse," diyerek yerime döndüm. "Seninle işimiz var anlaşılan."

Yolu kontrol ederek yorgun gülümsemesini dudaklarının kenarında yükseltti. "Benim de seninle işim var, Deli Bal." Arabayı tekrar sağa döndürdü. Trabzon yolları gibi olmasa da Adatepe dar ve bol dönüşlü yollara sahipti. "Bir ömür."

Bir ömür. Düşüncesi bile insanı pembe bulutların üzerine çıkarıyordu.

Ali Cihan arabayı dedemlerin evinin bahçesinin önünde durdurduğunda, elimi saçlarımın arasına sokup yorgunca kâküllerimi düzeltmeye çalıştım. "Burada elimizi çabuk tutalım. Hemen uyuyacak ve duş alacak bir yer bulmak istiyorum."

Kontağı çevirip anahtarı çıkardı. Kemerini de çözdükten sonra koltukta bana doğru döndü. "İçeriye önce sen girmek ister misin? Belki ön konuşma falan..."

"Buna gerek yok. Seni hatırladıklarına eminim."

"Ama bu gelişim farklı. İkisi de yaşlı insanlar. Şok geçirmesinler."

Gülerek, "Ne gibi?" diye sordum. "Ayaküstü rızalarını almaktan çekiniyor musun?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Deden o gün benimle bahçede konuştu."

Söylediğini anlamadım. "Dedem mi? Ne zaman?"

"Buraya geldiğimizde işte. Bahçeye çıktı ve bana senin erkek arkadaşın olup olmadığımı sordu."

Şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. "Hiç belli etmedi."

"Gizli bir görüşmeydi." Dudaklarının kenarı yükseldi.

"Ne cevap verdin?"

"Doğruyu söyledim. Yani kısmen. Aramızda bir şeyler var ama henüz konuşuyoruz dedim."

"Zaten annem onları aramış. Dedem seni deniyordu muhtemelen."

"Anlamadığımı mı sanıyorsun? Trabzonlu olduğumu öğrenince çok sevinmiş. Bana yine de gözünün üzerimde olduğunu söylemişti."

"Dedem ya," dedim gülerek. "Seni sevmeseydi o konuşma farklı olabilirdi. Bu yüzden şimdi benimle içeriye geliyorsun."

"Öyle diyorsan," dedi ve sanki dünden razıymış gibi arabanın kapısını açtı.

O inip arabanın olduğum tarafına yürürken, "Beni mi deniyordun?" diye seslendim.

Kapımı açtı ve dışarıya çıkmama yardım etti. "Vazgeçmek için son şansın kızım. Yarın karım olabilirsin. Sana bensiz son zamanlarının keyfini çıkarman için süre tanıyorum."

Kollarını belime sarıp beni kendine çekerken, "Süre mi tanıyorsun?" diye sordum. "Bana zorluk çıkarmayı mı düşünüyorsun? Bu bir tehdit mi?"

"Hayır," dedi gayet ciddi bir tonlamayla. Koyu renk gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Hayatı senin için kolaylaştırmayı düşünüyorum. Bu zaman zarfında asla yanından ayrılmayacağım. Benden sıkılacak olursan bile bu umurumda olmayacak."

Derin bir nefes aldım çünkü nefesimi kesiyordu. Ellerimi güçlü görünen kaslı kollarının üzerinde dolaştırdım. "Babaannem dünden razı. Dedem de öyle. Ben de." Güldüm. "Yeni hayatıma hemen başlamak istiyorum."

Geleneksel bir tanışma hayal etmemiştim ama bu kadar modernini de beklemiyordum. Dedem mutfakta karpuz dilimliyordu, Ali Cihan da ona yardım ediyordu. Her şey kendiliğinden, sessizce yolunu bulmuş gibiydi. Daha Ali Cihan niyetimizi dile getirmemişti ama dedem, birbirimize ne kadar yakıştığımızı söylemiş ardından, "Mutlu haberi ne zaman vereceksiniz?" diye sormuştu. Öylece, içten ve doğaldı. Sanki zaten neden geldiğimizi biliyordu.

Onlara ilişkimizden ve evlenme kararımızdan bahsederken ikisinin de gözlerinin içi parlıyordu. Ne büyük bir şaşkınlık ne de abartılı sevinç vardı. Yalnızca sıcaklık... İçime sinen bir huzur.

O esnada Leyal de gelmişti. Anlatacakları olduğunu anladığımdan bahçeye çıkmıştık.

Yüzündeki ifade kelimelere ihtiyaç bırakmayacak kadar doluydu. Onun anlatacak çok şeyi vardı ama ne kadarını duymak istediğimden emin değildim. Mutfağın açık penceresinden içeriye bakarken gözüm Ali Cihan'a takıldı. Tezgâhın önünde dedemin kestiği karpuzları tabaklara alıyordu.

"Dikkatini bana ver," dedi Leyal uyarır gibi.

Başımı yavaşça salladım ama bakışlarımı Ali Cihan'dan çekemedim. Aslında bu bir kaçıştı. Anlatacaklarının bana kendimi hiç iyi hissettirmeyeceğini biliyordum.

"Annen çok üzgündü," dedi Leyal. "Abinle aranızda bir şeyler olduğunu anlamış."

Dalgın bir sesle, "Nasıl anlamış olabilir ki?" diye sordum. "Buralarda değildim. İş seyahati için yurtdışında olduğumu sanıyordu. Bu yüzden onunla da sık konuşamadığımızı."

"Abin konuşmuş olmalı. Ali Cihan'la evleneceğinizi de o söylemiştir."

Gözlerimi kısarak gözlerinde sabitledim. "Abim bunu nereden biliyor ki? Evleneceğimizden haberi yok." Sesimin yüksek çıktığını fark ederek etrafa bakındım. Dedem hâlâ mutfaktaydı ve bir şey duymuş gibi görünmüyordu.

"Onu da Ali Cihan'a sor. Belki de o konuşmuştur onunla. Zaten bu anlaşılmayacak bir şey değil ki. Bana olanları anlatmamana rağmen biri soracak olsa aynı cevabı verebilirdim. Siz birbirinizin gözünün içine nasıl bakıyorsunuz, haberin yok."

Pencerenin önündeki Ali Cihan'a baktım. Gözleri dedemdeydi ve bir konuda konuşup gülüyorlardı. "Çok âşığım, Leyal. Bana bir yıl önce sorsan böyle birine dönüşebileceğimi asla düşünmezdim. Varlığı sayesinde abime ve Nazlı'ya bile kızamıyorum. Üzülemiyorum. Hepsini çekip alıyor içimden. Unutturuyor."

Yanıma yaklaşıp elimi tuttu. "Yolda, benzinlikte durduğumuz bir anda Ali Cihan'la konuştuk. Bana biraz planlarınızdan bahsetti."

"Ne konuştunuz?"

"Senin doktorluğu bırakma ihtimalinden, okula devam etmeyeceğinden ve Sürmene'de yaşamayı düşündüğünüzden."

"Bunu sana ben söylemek isterdim." Hepsini Trabzon'dan yola çıkmadan önce konuşmuştuk. Ben artık bana ait olmayan bir hayatı istemiyordum. Ali Cihan'ın söylemesini sorun etmiyordum ama Leyal'in onu terk ediyormuşum gibi hissetmesini önleyemediğim için üzgündüm. Şu an böyle hissediyor olmalıydı.

"Sorun değil," dedi eliyle elimin üzerini ovuşturarak. "Ben senin mutlu olmanı istiyorum. Bence doğru bir karar, Balca. Artık hayatını yaşamalısın. En başından beri sana Nazlı için çabalamayı bırakmanı ve kendi hayatını yaşaman gerektiğini söylemiyor muyum?"

"Söylüyorsun," dedim çatallaşan sesimle. Gözlerimi onunkilerden kaçırıp önüme indirdim. "Ben şimdi bana ait bir iş ve aile istiyorum."

"Bu konuda konuşmalıyız," dedi bana biraz daha yaklaşarak. "Ailen bu dünya üzerinde tanıdığım, tanıştığım en iyi aile olabilir," diye mırıldandı buruk bir şekilde gülümseyerek. "Ailem olmadı, sözüme ne kadar güvenirsin bilmem. Seni ne kadar umursadıklarına şahit oldum. Baban, kızım derken içi gidiyordu sanki. Annen, ne kadar yorgun olursa olsun sen eve geldiğinde sana sevdiğin şeyleri yedirmek için can atıyordu. Koca bulman konusunda ısrarcı olsa da," dedi ağlamakla gülmek arasında bir sesle. İstemsizce buruk bir tebessüm savurdum. "Hepsi senin iyiliğin için. Aylin'i unutmamak lazım. Kardeşin sana hayran. Yerinde olmak isteyen çok insan var, Balca. Onlara sırtını dönemezsin." Gözlerimin nemlenmesine engel olmadım. Islak

bakışlarım onun cam mavisi gözleriyle buluştuğunda gülümsüyordu ama o da ağlayacak gibiydi.

"Ailemden vazgeçmedim," dedim dolu dolu olan sesimle. Taşmak üzere olduğumu ve buna ihtiyacım olduğunu hissedebiliyordum. Anladı ve elimi sıktı. "Kendini tutmayı bırak. Omzumda ağla. Geçtiğini hissedeceksin. Gözyaşların canını yakıyor, Balca."

"Yakıyor," derken derin bir nefes aldım ve bir damla yaş yanağıma atladı. "Abimi hâlâ çok sevmem normal mi? Aylin nasıl bana hayransa ben de ona..." Bir hıçkırık dudaklarımın arasından firar etti. "Abi ya bu. İhanet etse de onu sevmekten vazgeçemiyorum." Kolu havalandı ve benden uzun olan boyuyla kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Ben her zaman yapılan her davranışın bir nedeni olduğuna inanırım. Elinde olmayan sebepler olmalı, Balca. Sana anlattıkları sadece sözcüklerine sığanlar. Arkada ne yaşadıklarını asla bilemeyiz, anlayamayız. Nazlı'yı bilmem ama abinin onu en az Ali Cihan'ın seni sevdiği kadar sevdiğine eminim. Sevdiğin adam senin için her şeyden vazgeçebiliyorsa abin de belli ki..." İçini çekti. Sırtımı okşamaya, beni sakinleştirmeye devam etti. "Sen de onun canısın. Bile isteye kardeşini üzmek ister mi? Yalvaç abiden bahsediyoruz. Başta ben de kızdım ama... Hemen affet demiyorum, zamanla anlayacağını düşünüyorum."

Burnumu çektim. "Affedemem. Bunu istemiyorum. En azından hayatımda kaybettiğim her şeyi geri alana kadar." Eli başımın arkasından saçlarımı okşayarak dolaştı.

"Abinin neleri kaybettiğini merak ediyorum. Nazlı'nın nasıl yaşadığını gördüm. O bir gölge gibi, hayalet gibi yaşam sürüyor. Karanlıkta. Özgürlüğünü kaybetmiş, Balca. Sen hayallerini yaşayamadın. Bu hayatı kaybettin ama inanıyorum hepsini geri alacaksın. Abin neyi kaybetti merak ediyorum çünkü yüzünde derin bir üzüntü var. Sanki ne yaparsa yapsın çözemezmiş gibi."

Ondan ayrılıp yüzümdeki yaşları sildim. "Sen onunla mı konuştun?" Leyal'i tanıyordum. Onun kalbi aslında benimkinden daha duygusal, daha yumuşaktı. Ama bu kadar çabuk affetmezdi. Eğer böyle konuşuyorsa bir nedeni olmalıydı.

"Konuştum," dediğinde tahmin etmeme rağmen şaşırdım. "Dün yola çıkmadan önce geldi. Senin konuşmak istemeyeceğini söyledim. O da çaresizce benimle konuşmak istedi. Sana iletirim diye."

"Ne söyledi?"

"Aslında sana çaylıkta anlattıklarıyla aynı şeyler ama galiba gerçekten ona âşık olmuş."

"Anlıyorum," diye mırıldandım ancak hâlâ anlayamıyordum. Bu artık üstümdeki yükten kurtulmak istediğim içindi. Omzumu kavrayan iri bir el hissettiğimde Leyal benden uzaklaştı. "Seni ona emanet ediyorum. Bu gece için annenlerin evine döneceğim ama sonra yine konuşalım olur mu? Yarın nikâh için geleceğim."

Islak gözlerimi omzumdaki elin sahibi Ali Cihan ve Leyal arasında dolaştırdım. "Yarın mı?" diye sordum. Buraya ailelerimize ilişkimizi net bir şekilde açıklamaya gelmiştik ama nikâh tarihini bu kadar erkene almasını beklemiyordum.

"Ben anlatacağım sana. Gel," dedi Ali Cihan.

Leyal gülerek geri çekildi. "Ben kaçtım. Ona iyi hissettir," diyerek Ali Cihan'a göz kırptı. Geriye doğru adımlarken parmağını bana doğru sallayarak Ali Cihan'la konuşmaya devam ediyordu. Sesi, nenemler duymasın diye alçak ve kontrollüydü. "Doktorluk neyse de bu kız teşkilatta olmayı seviyor, sakın vazgeçmesin yoksa seni sorumlu tutarım."

"Asla," dedi Ali Cihan söz verir gibi. Gözleri şimdi bendeydi. "Yerini yanımda ayarlayacağım."

O ne demekti şimdi? Leyal gidince elimi tutup beni bahçenin sakin, uzak bir köşesine çekti. Sonra da sıkıca sarıldı. "Sizi uzaktan izlemek zordu. Özellikle ağlamana izin vermek. Daha iyi misin?" diye sordu usulca.

"İyiyim," dedim ve omzuna başımı yasladım. Derin bir nefes aldım. "Ona Sürmene'de yaşayacağımızı söylemişsin."

Başını sallayarak iç geçirdi. "Yarın nikâhımız var ve seni bir konuda daha hafifletmek istedim. Annemleri aradım, haber verdim. Aileni de-"

"Ailemi mi?" Şaşkınlığım sesime yansıdı. "Onları da mı çağırdın?"

"Deli Bal'ım, onlarsız evlenemezdik. Bunu senin de istemediğini biliyorum."

"Yarın nikâhım olduğunu bile yeni öğrendim, Ali Cihan," diye fısıldadım. Sesim sitemliydi ama ona hak veriyordum. Kaçmaya çalışsam da onlarsız evlenemezdim.

Başımı omzundan kaldırdım. Elini uzattı ve gözlerini gözlerime kilitleyerek yanağımı okşadı. "Abin konusunda endişeleniyorsan ona söylemedim. Ama o ikisi hakkında bilmeni istediğim bir şey var. Abinle ikisi nikâha gelecektir. Gelmezlerse garip olur. Annenin haber verdiğine eminim."

Bunu ben de öngörebiliyordum. Teslimiyetin her zerresi bedenime yayılırken aynı zamanda ince bir korku da beni istila ediyordu. Abimle tekrar yüz yüze gelmenin beni zorlayacağını biliyordum. "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Beraber Kepez'e dönüyoruz. Sen evinde kalacaksın, ben de karşındaki evde yarın sabah seni ömür boyu almaya gelmek için bekliyor olacağım."

"Ya sonra?" dedim göğsüne sokularak. O olacakları anlattıkça rahatladığımı hissediyordum. Hayatımın kontrolünün onda olması beni güçlü hissettiriyordu. "Sonra nikâha gideceğiz ve sen karım olacaksın."

"Bu planda en güzel kısım burası," dediğimde gülümsedi.

"En güzeli." Elini saçlarımda dolaştırdı. "Annemler o çok istediğin evi sana verir ama benim daha iyi bir fikrim var."

"Neymiş?" Çenemi göğsüne dayayarak ona aşağıdan baktım. Gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Güzel sanatlar okumak istiyordun, değil mi? Ya da bir atölye açmak..."

"İkincisi daha güzel olurdu. Evli bir kadın olarak üniversiteye zaman ayırabileceğimi sanmıyorum. Kocamın hayalleri olacaktır."

Bir gülümseme yüzüne yayıldı ve büyüdü. "Ne gibi?"

"Bebek mesela. Ailemizi genişletmek beni mutlu edecek."

Başparmağını dudağımın kenarına yaklaştırdı ve orada bir şey varmış gibi sildi. "Hayali bile güzel. Bu kızın dili gerçekten ballı," diye fısıldadı.

Olabildiğince sessiz bir kahkaha attım. "Ya sonra?"

"Sonra," dedi ama parmağının yerini, izleyen var mı diye etrafı kontrol ettikten sonra dudakları aldı. Orayı, dolgun altdudağımı öpücüklere boğdu. "Teşkilatla konuştum. Onlara ayrılabileceğimi söyledim."

"Nasıl!" dedim şaşkınlıkla. "Sen işini seviyorsun."

"Bu bir tehditti," diyerek beni yatıştırdı. "Seni yanıma alabilmek için. Leyal gibi ben de işini sevdiğini biliyorum. Beni kaybetmek istemedikleri için şartlarımı dinlediler."

"Neymiş şartların?"

"Trabzon'daki komuta merkezinin başına geçmekti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Başkan olarak!"

"Evet," diye mırıldandı. "Başkan karısı olmak hoşuna gider mi?"

"Yani," dedim omuz kırarak. "Ben hâlâ kendi kariyerimi düşünüyorum."

"Aferin. Bundan sonra önce kendini düşüneceksin. Senin için de bir şeyler kapabilirdim ama yapmadım. Kendi başına bir yerlere gelmek isterd-"

Elimi omzuna vurdum. "Ya neden? Bir kere doğru düşünmesen olmaz mıydı? Ne var Balca da uzman olsun deseydin?"

Kahkaha atma sırası ondaydı. "Öyle yapsaydım da kızacaktın, Balca."

Haklıydı. O zaman da kızardım.

"Ya sonra?" dedim ciddileşerek. "Sonra ne yapacağız?"

"Doyumsuz," diyerek çenemi parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Sonra ne olsun? Sürmene'de bana ait bir ev vardı. Merkeze yakın. Liman manzaralı yeşil bir tepenin başında. Altında çaylık bile var. Boş zamanlarında iner çay toplarsın. Limanı da görüyor. Ben denizden döndüğümde orada olur, gelişimi beklersin."

"Ben de görevlere çıkacağım. Belki sen de beni beklersin." Omzumu silkince yine güldü. "Beklerim."

"Ya bu atölye?" dedim hayal âlemine dalarak. "Onu da eve yakın bulabilir miyiz? Belki dönüşlerini bazen orada beklerim. Atölye de limanı görsün."

"Buluruz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Belki görevlere benimle gelirsin. Denize..."

"Ben gemide ne yapacağım, Ali Cihan? Hiç anlamıyorum ki."

"Sencer bizimle olmayacak. O, Çanakkale'de devam ediyor. Benim ikinci bir kaptana ihtiyacım var. Vallahi bilmem artık. Açığı kapatmak karıma düşer."

"Karına." Ne güzel söylüyordu. İşte en güzel hayal buydu. Hayatımda istediğim tek şey oydu.

"Her limanda bir bebek yaparız. Gün doğumunda ve batımında seninle kamaramda sevişmek..."

Hayallerin seyri yüzünden elimi ağzına kapattım. "Seninle gelmiyorum. Her limanda bir bebek ne ya?" Sesim sitemli çıkıyordu ama gülüyordum. İyice edepsizliği ele almıştı.

Kolunu sıkıştırarak ayaklarımı yerden kesti. "Belki de bu gece bir otelde kalmalıyız. Hemen başlamalıyız."

"Ali Cihan!" diye kızgınca söylenerek hâlâ ağzında olan parmaklarımı sıkıştırdım. "Bu hayal başını belaya sokar. Bir sürü bana ve sana benzeyen çocukla baş edebilecek misin? Hadi Balcalar neyse de Alişler..."

Sırıttı. "Hepsine ölürüm. Hepsini severim. Hepsi olsun."

Hepsi ne kadardı mesela? Kaç tane çocuğumuz olacaktı? Derin bir nefes alarak alnımı alnına yasladım. "Bugünü hiç hayal ettin mi? Bu noktada olmayı? Benim aklımın ucuna bile gelmezdi," diye sordum.

"Sen aklımdan hiç çıkmadığından biliyordum, Balca. Sadece onun, yani Çaykara'nın senin kadar güzel olmasına hâlâ şaşkınım. Nasıl şanslıyım ki en güzeli benim. Kızım neden daha önce bana gelmedin ki? Neden o okulun bahçesinde çekip seni öpmedim ya da Ankara'daki restoranda seni benim yapmadım?"

Başımı alnından kaldırıp gözlerine baktım. "Sana sinir falan olmuştum ama çok yakışıklıydın. Her defasında. Her karşılaşmamızda. Eğer Çanakkale'de kalsaydım kesin benimdin."

"Diyorsun," dedi burnunu burnuma sürterek. "O Emir'i dövmekle başlardım. Sonra da geçeceğin yollara laleler dökerdim."

"Sen o kadar romantik miydin?"

"Seni tanıyınca deli olurdum. Deli oldukça da yapmayacağım şey olmazdı."

"Zaten öyle değil mi?"

"Öyle," dedi burnundan gülerek. "Yemin ederim ki birlikte olduğumuz ya da olmadığımız her an sana deli olacağım."

Sesini, "Çocuklar," diye seslenen dedemin sesi bastırdı. "Karpuz yiyeceğiz. Hadi gelin! Sonra da bana nikâh için takım elbise seçeceğiz."

Birlikte güldük. Dedemin sesini neneminki takip etti. "Sen dur, Mustafa. Zaten bir tane takım elbisen var."

SON SÖZ

Ali Cihan

Üç yıl sonra

Toprağın yağmurla yıkanmış kokusuyla yeni asılmış çamaşırların tertemiz deterjan kokusu, açık kapı ve pencerelerden süzülerek yatak odamıza dolarken derin bir nefes aldım. Yağmur yağdığında evin tüm kapılarını, pencerelerini ardına kadar açan bir karım vardı ve bu alışkanlığı bana da sevdirmişti. Sabahın erken saatlerinde bu tanıdık kokular arasında uyanmak yüzümde belli belirsiz bir gülümseme bırakıyordu.

Yorganı aralayarak yatakta yana kaydım. Ayaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım. Balca yıkadığı çamaşırları asıyordu. Henüz uykunun sersemliğini üzerimden atamamış olsam da tahta zeminde yankılanan telaşlı ayak seslerini duyabiliyordum. Kendime gelmek için yerimden kalkmadan bir süre bekledim.

Bakışlarım pencereye, ormanın derin yeşiline karışan ağır sise çevrildi. Bugün bulutlar yoğundu; gri bir tül gibi gökyüzünü örten sis, yavaş yavaş evimizin kurulduğu tepeye doğru süzülüyordu. Dünkü sağanak yağışlı hava kadar şiddetli olmasa da bugünün de yoğun nemli geçeceği belliydi. Güneşin varlığı gökyüzünde sadece bir iz gibiydi.

"Çamaşırlarına bir şey olmuş mu?" diye seslenerek ayağa kalktım. Onları evin önündeki, ahşap çatılı çardağın içindeki ipe asardı. Karadeniz'in, özellikle de Trabzon'un havasına güvenilmeyeceğini kısa sürede öğrenmişti ama bunu bana sorarak değil, eline çekici alıp çatıyı tek başına örerek göstermişti.

Yatak odamızdan çıkıp hole adımladım. Giriş kapısı da tam tahmin ettiğim gibiydi, ardına kadar açıktı. Böyle devam ederse çocuğu hasta edecekti ama o, temiz havaya maruz kalmanın bağışıklık kazandıracağına inanıyordu. Galiba bu evin tek pimpiriklisi bendim.

Tam o sırada, küçük ve tombul ayak sesleri duydum. Dünya, odasından koşarak çıktı. Karşımda durdu, yüzü ciddi bir ifadeyle yukarıya çevrildi.

"Acıktım."

İki buçuk yaşındaydı, kendisini gayet güzel ifade edebiliyordu ama tek kelimelik sohbetleri daha çok seviyordu. Özellikle işine geldiğinde...

"Annen nerede? Sen ne zamandır uyanıksın?" Ellerini beyaz, fırfır yakalı geceliğinin üzerinden belinin iki yanına yerleştirip -annesini taklit

ediyordu- açık giriş kapısını süzdü. Kızımın uzun siyah kirpiklerini yukarıdan bile görebiliyordum. Annesi gibi minik bir şeydi. Onun kadar minyon olur muydu bilmiyordum ama kirpiklerinin benimkilere benzemesiyle sıkça gurur duyuyordum. Tıpkı sabahın şu saatinde duyduğum gibi. "On bir de uyandım," diye mırıldandı. Bakışlarını yukarıya kaldırdı. Sonra da yanaklarını balon gibi şişirip nefes verdi. "Patates var mı?"

Annesi ona dün patates kızartması yapabileceğimizden söz etmişti. Demek hâlâ unutmamıştı. Saat konusunda yine sallıyor oluşuna güldüm. Eğildim ve belinde olan ellerine aldırmadan onu kucağıma aldım. "Dünya'm saat en fazla yedidir. Patates kızartması kokusu almıyorum. Demek ki henüz annen yapmamış ve zaten ortalarda yok. Oysa az önce ayak seslerini duyuyordum. Sen nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Evimiz iki katlıydı. Dünya Hanım bahçede olmayı çok sevdiğinden odalarımızı geçen yıl alt kata taşımıştık. O, bahçede zaman geçirirken pencerelerden kolaylıkla kontrol edebiliyorduk ya da bir şeye ihtiyacı olduğunda hemen yetişebiliyorduk. "Mufağa çıkıp bakalım mı?" diye öneride bulundu. Güzel fikirdi ama bunun yerine seslenebilirdik.

"Balca! Kızın patatesleri soruyor!"

Dünya kollarını boynuma doladı ve sır verecekmiş gibi dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "İşe gitmiş olmasın?"

Sessiz söylediğini sanıyordu ama üst katın merdivenlerinden, "Buradayım!" diyen karımın sesi yükseldi. Çıplak ayak sesleri paldır küldür basamakları inmeye koyuldu. Sonunda girişte belirdiğinde onun da ayaklarının çıplak olduğunu gördüm. Yine gözlerim kapalı tahmin ettiğim şeyde beni haklı çıkarmıştı. Üzerinde Dünya'nın geceliğine çok benzer ama daha kısa bir gecelik vardı.

"Çamaşırları sonunda astım. Yağmur kesilmişken halledeyim dedim. Ütü odasında olanları hallettim. Yerleştirme işi sende. Ben kahvaltıdan sonra çıkacağım." Ellerini belinin iki yanına yasladı. "Çok acıktım. Kahvaltı hazırlama görevini de üstlenmek ister misin?"

Bu işin bana kalacağını galiba en başından biliyordum. "Birlikte hazırlamaya ne dersiniz? Ben de çıkmalıyım."

"Ah, doğru," dedi ve ellerini iki yanına indirdi. "Sen bugün gidiyordun." Düşen ifadesini süzdüm. Sadece iki günlüğüne burada olmayacaktım ama her defasında aylarca dönmeyecekmişim gibi üzülüyordu.

Bize doğru adımlayıp kollarını ikimizin etrafına dolayarak sarıldı. Başı Dünya'nın boşta bıraktığı omzuma tıpkı onun gibi yaslandı. "Kahvaltılar benden. Seni yoramam. Gücünü bize dönmek için korumalısın."

"Alt tarafı patates kızartıp gemidekilere dönüş rotamızı sana çizmeleri konusunda emirler verecektim."

Başını omzumdan kaldırdı. "Benim atölyede daha kolay bir işim var. Bugün sadece bardakları fırından çıkaracağım ve Dünya Hanım'a yeni bir gece lambası yapacağım."

"Kıydım onu," diye mahcupça itiraf etti Dünya. Sesini boynumda hissediyordum. Dudakları orada oynaşıyordu. "Düştü. Annem kızdı bana."

"Annen sana kızmaz."

"Kızdım," dedi Balca. "Üzerine basacaktı."

Dünya başını omzumdan kaldırdı ve üzgün gözlerle başını salladı. "Ayılı olacak yine. Bal çalarken."

Kırılan gece lambası ayı şeklindeydi ve kucağında bal kavanozu taşıyordu. Onu da annesi atölyesinde yapmıştı. Dünya'm, yasak olmasına rağmen o seramik lambayla oynamayı çok seviyordu. Her defasında daha yüksek bir yere koyuyorduk ama boyu gibi hiperaktif hallerini de annesinden aldığından, ne yapıp edip ulaşıyordu.

"Yine gizli saklı oynamaya kalkarsan bu defa sana bir ayılı lamba yapmayacağımı biliyorsun değil mi, Dünya?" dedi Balca kızımızın bukleli kahverengi saçlarına parmağını dolayarak.

Dünya başını salladı. Bu bir sözdü ama ne Balca ne de ben inanmıştık. Yine oynayacaktı. "Çorapların nerede senin?"

"Sorana da bakın," dedim gözlerimle Balca'ya ayaklarını işaret ederek. Omzunu silkti. Dünya'ya gerçekten güzel örnek oluyordu. Benim aslında iki kızım vardı. İkisi de birbirinin aynıydı. Biriyle uğraşmak keyifliyken ikisiyle uğraşmak daha da keyifliydi. "Şöyle yapalım," diyerek Dünya'nın tombul yanağını tutup bir öpücük kondurdum. Sakallarımdan huylanmış gibi gülerek yüzünü buruşturdu. Onu yavaşça ayaklarının üzerine, yere bıraktım. "Sen odana gidip çoraplarını giyiyorsun."

"Soyna?" dedi sorarcasına bal rengi gözlerini gözlerime dikerek. Kirpiklerinden daha çok gururlandığım bir şey varsa o da gözleriydi. Ellerini önünde birleştirdi. Bu huyunu da annesinden almıştı. Benden sürekli olacakları anlatmamı istiyordu.

"Patates kızartacağız," dememle kıkırdayarak yerinde zıpladı. Çıplak ayakları ahşap zemine çarptıkça, yüzümdeki ciddi ifade genişleyip gülümsemeye dönüştü. "Hadi," dedim ve poposuna vurarak onu odasına gönderdim.

"Sonra?" Bu defa soran Balca'ydı. "Aslında önce," diyerek yerimde doğruldum. "Bal çalan ayı seni önce odaya bir çeksin. Yol için biraz balından çalsın."

Balca'nın dudakları kulaklarına varıncaya dek genişleyen gülümsemesini izledim. "Vaktimiz kısıtlı. Beni hemen öpsen olmaz mı, Aliş?"

Elimi ansızın beline doladım ve onu kendime çektim. Gövdesi bedenime çarptığı anda dudaklarının arasından bir kıkırtı döküldü. "Keşke çamaşırları asmakla zaman kaybetmeseydim."

"Keşke," dedim dudaklarım boynunun yanıyla omzunun arasında kalan boşluğa gömülürken. Bal kokusu asıl burada toplanmıştı. Evimizin her yerinden kokusunu alabiliyordum ama en çok burnumu buraya temas ettirince cennete gelmişim gibi bir his doluyordu içime. Kokusunu içime çekmeye devam ederek belindeki kolumla ayaklarını yerden kestim ve onu odamıza taşıdım.

Kapıyı arkamızdan kapatırken kucağıma tırmandı ve kollarıyla başımı sardı. Dudaklarım ve burnum ince keten kumaşın üzerinden göğüslerine kapanırken buranın da başka bir cennet olduğunu düşünüyordum. Asla ayrılmak istemediğim bir cennet. Dişlerimi kumaşın üzerinden göğsünün ucuna geçirdim. O kadar belirgindi ki üşümüş olmalıydı. Dünya'yla konuşurken bile gözlerim arada oraya takılıp durmuştu. "Üşüdün mü sen?"

"Isıtman için dışarıda çıplak ayaklarla dolaştım. Dönüp yanına girecektim. Sonra bacaklarının arasına sokacaktım ama olmadı."

Onunla döndüm ve yatağa doğru eğildim. Sırtı yatakla buluşurken ağırlığımla altımda ezilmesini sağladım. "Dünya gelecek birazdan. O çorapları giymesi sadece üç dakika."

"Uzun bir süre." Parmağını geceliğinin yakasına takıp olabildiğince göğsünün oluğunu açığa çıkardım. Oraya aç bir ayı gibi saldırarak öpücükler kondururken altımda kıvrıldı ve keyifle inledi. İşte bu kadar hazırdı bana. Kötü olan ise ben ondan ayrılmaya hiç hazır değildim.

"İsyan etmiyorum ama çoğu zaman seni yanımda götürmek istiyorum."

"Ya Dünya'yı?" Kolları kafamı sıkıştırmaya ve beni göğsünde tutmaya devam etti. Kokusuyla boğulmak şahane bir duygu yaratıyordu.

"Onu da," dedim bir homurtuyu andıran sesimle. "Bizi bölecek olmasına rağmen." Ayak seslerini duyuyordum. Şimdi kapının arkasındaydı.

"Baba!" diye seslendiğinde dişlerimi Balca'nın tekrar arayıp bulduğum göğsünün ucuna geçirdim. Acıdan mı, yoksa hazdan mı olduğunu bilmediğim şekilde inledi. "Ali Cihan!" Sesinden acıdığı şimdi daha net anlaşılıyordu. Kumaşı kapattım ve üstünden öpücüklere boğdum. "Döndüğümde seni şu yatakta zevkten inleteceğim. O zamana kadar kızımla ilgilenme vakti."

Üzerinden kalkıp kapıya gittim. Balca kendine çekidüzen vermeye çalışıyordu. Ne vardı biraz daha geç gelseydi? O zaman ona bir kardeş bile verebilirdim.

Kapıyı açtığımda Dünya'yı gözlerini direkt yukarıya dikmiş bana bakarken buldum. Elinde peluş ayısı vardı. Neredeyse kendisinin yarı boyundaydı ve elinden tutuyor olmasına rağmen yerde duruyordu. Anlaşılan gittiğimiz her yere olduğu gibi onu mutfağa da peşimizden sürükleyecekti.

"Bal ayın da mı uyanmış kızım?"

"Uyanmış," dedi kızar gibi. "Ve acıkmış."

Kapının aralığından içeriyi görmeye çalıştı. "Annem uyuyor mu?"

"Uyumuyorum," diye cevap geldi içeriden. Balca yanıma gelip elini omzuma koydu. "Gencer ailesi, patates kızartma görevine hazır mısınız?"

"Evet!" dedik Dünya'yla aynı anda. Onun sesi benim aksime daha coşkuluydu.

Bir an sonra kahvaltı masasındaydık. Patates kızartmasının çoğu Dünya'nın tabağındaydı. Ayda yalnızca bir defa yemesine izin verdiğimiz kızartmayla ağzını tıka basa doldurmuştu. Aylin'in bize kalmaya geldiği geçen yazdan bu yana en sevdiği yiyecek patates kızartmasıydı.

"Sonrası için konuşmalısın, Ali Cihan. Ben izin aldım biliyorsun. Seni bekliyorum."

Dünya'nın ağzının kenarını peçeteyle sildikten sonra çayımı yudumladım. Teşkilattaki izin zamanlarımızdan söz ediyordu. Ben üç yıldır Gök Kuzgun Teşkilatının başkanlığını yapıyordum. Fakat paslanmak istemediğim için sadece istediğim görevlere çıkmaya devam ediyordum. Şato'dan hâlâ izin düzenlemem gelmemişti. Bugün yine üstelesem iyi olacaktı ya da Eş Başkan Yalvaç'ın iznini ayarlaması konusunda zorlasam... Evet, Gök Kuzgun'a ikimiz de başkanlık yapıyorduk. Geçen yıl Şato'dan gelen bir emirle birlikte çalışmaya başlamıştık. Sürmene'deki komuta merkezi yapılanmaya girmişti ve ikinci yardımcı genel merkeze dönüşüyordu.

"Abinle konuşurum. Bu aralar çok fazla görev yoğunluğu var."

"Biliyorum. O yüzden söyledim. Onun pek oralı olacağını sanmıyorum ama..."

Balca'yla abisinin arası daha iyiydi ama hâlâ eskisi gibi değillerdi. Balca da teşkilatta görev almaya devam ediyordu. Mesleği bırakmaması konusunda onu ikna etmem zor olmamıştı çünkü o da işini seviyordu. Sadece Göçebe'yle yan yana çalışmak onu biraz geriyordu. İkisinin arasında eskisi gibi bir sessizlik savaşı olsa da yan yana görev aldıklarını görmek her şeye rağmen güzeldi.

"Annem artık Dünya'yı görmek istiyor. Bir yıldan fazla oldu. Babam yanımıza geldi ama o gelemedi. Zübeyde annem de bir ay önce buradaydı. İyice kıskanmaya başladı."

Masanın üzerinden uzanıp dudağının kenarına bulaşmış çikolata kalıntısını sildim. "Sen planını yap. Ben sana uyarım. Bir aksilik çıkmaz."

"İnşallah," diyerek kaşığını çikolata kavanozuna daldırdı.

"Sen yine tatlı yeme işini abartmaya mı başladın?"

"Ne yapayım?" diyerek dolu kaşığı ağzına soktu. Onunla aşk yaşar gibi gözlerini kapatırken haline gülümsedim. "Belki de bu bir aşermedir." Bal rengi gözlerini ağzındaki kaşığı çıkarmadan araladı. Ben tamamen isteğimi dillendiriyordum. Bu bir dilekti. Her gece onunla sevişirken kulağına da fısıldıyordum. "Hımm?"

Yutkundu ve kaşığı ağzından çıkararak dudaklarını yaladı. "Sezilerin sana bunun bir aşerme olduğunu mu söylüyor? Yoksa dileğini mi söylüyorsun?"

Bu ne çeşit bir soruydu? "Diyelim ki öyle, ne olacak?" Güldüm. Elindeki kaşıkta hâlâ biraz çikolata olduğunu gördüm ve elinden alıp ağzıma soktum. Çikolatayla ilgilenmiyordum, onun balının peşindeydim.

"Belki gerçek olur."

Ağzımda kaşıkla öylece kalakaldım. "O ne demek?"

"İstiyor musun?" diye diretti. Kollarını masaya dayayarak eğildi. "Bir Dünya daha. Başka bir hikâye daha yazmak için. Sadece sana ve bana ait. Bize ait."

"Balca," diyerek ağzımdan kaşığı çıkardım. "Bana düşündüğüm şey oluyor demeye mi çalışıyorsun?"

Gülerek başını salladı. "Seninle daha kaç hikâye yazacağız bilmiyorum ama... bir Dünya daha, Ali Cihan. Belki bu defa sana benzer." Sesi hafifti fakat içinde çınlayan bir heyecan vardı. "Söylemek için doğru zamanı bekliyordum ama zaten yeterince beklemedik mi? Mutlu anları ertelemek haksızlık gibi geliyor. Bence bu, bir kavanoz çikolatayı kaşıklarken verilebilecek en güzel haber. Hamileyim."

Kalbim birden hızlanarak göğsüme sığmamaya başladı. Onun gülümseyişi, açık kapılardan içeriye dolan rüzgâr, yağmurun sesi, Dünya'nın yüzümüze anlamaya çalışır gibi bakan annesinden aldığı meraklı gözleri... Hepsi hayatımda tam da olması gerektiği yerdeydi.

Onunla başladığımız yerde, birbirimize ait bile değildik. Belki olmak da mümkün değildi. Ama şimdi kendi dünyamızı kurmuştuk; günden güne büyüyen, köklenen, huzurla dolan bir dünya.

Kızıl Gerdan, Balca ve Ali Cihan'ın hikâyesiyle son buldu.

Ama Yalvaç ve Nazlı'nın hikâyesi, Gök Kuzgun'da devam ediyor...

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP